

AUTHOR JACOB BEN ASCHER

NO. 210

TITLE P"ID D7IC 7IC
[TUR ORAH HAYVIN]

RR _____

IMPRINT [PORTUGAL], 1495

CALL NO. GOFF, HEB-53 ; ACC. 72072 ; ENA 98

DATE MICROFILMED _____

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

C2399

FILMED FOR THE JEWISH THEOLOGICAL SEMINARY OF AMERICA

XEROX University Microfilms, Inc.
A DIVISION OF KODAK SAFETY FILM CORPORATION

פ"ו ר' חנוך קריאתה מופלגת אדם ובהמרה
 ופ"ז מופלגת אדם: מפלגת אדם ששעתה ק"ג
 פ"ח קריאתה מופלגת קטן ומי שקרא קורא
 ע"ה כנגדו
 פ"ט שייער יצאות הע"ה ולפניהו מהגלים
 פ"י קריאת כנגד בית הכנסת או בעכו וזימון
 לבית הכנסת
 פ"יא קריאתה בבית המדרש
 פ"יב קורא וקצת למקום השייך שם
 פ"יג קריאת כנגד מי המושל והרוחץ ע"ה
 פ"יד קריאתה כנגד ע"ה ונדף שליש
 פ"טו בעל קריאותו ע"ה ע"ה ע"ה

הלכו תפלת השחר

פ"ו קריאתה זמן תפלת השחר ופ"ז וא"כ
 למען ומלכא וא"כ קודם תפלה ומי שרוב
 למשם ללך לדרך מות יתפלל
 פ"ח מהג קראו לתפלה לאומת ולבעל הבית
 ושיהא נקי ושלם יקרא דבר אנוכח בשלשן מקור
 ולפי יקרא אחריו ר"ע וקצעת המקום וכמה
 יכנס בבית הכנסת ולפי יעמוד אחריו ולא
 יתפלל אלא עם הקשר וכ"ל צ"ל אחריו הם
 וריצה לבית הכנסת ולמעתה לשחרור וריקיה
 בבית הכנסת

פ"ט תיקון בגדי ואזרו שעת התפלה
 פ"י בקיות התפלה מוקדו זממי מרגל ומרוק
 ז' שהיה קודם תפלה ומתוך מה יעמוד
 ז"א למיכן יחזור פ"ט לתפלה ולמי שרוכב על
 הקמור או יושב בספסל
 ז"ב טוון מרגלים וכפפת הראש ולפיכך יטה
 שמו ולא ילאח צדו דבר קטורדו
 ז"ג תיקון ושימור ורוק ועין צ"ב ומשמות

סלח ומשאו בתפלה ולא יעס אדם
 על ספורו
 פ"ד כונת בתפלה ולעשותה כקדושת אדם
 דברים המונעים את הכוונה
 פ"ה שיכור ושהוי לא יתפללו
 פ"ו סידור התפלה קודם התפלה
 פ"ז איתוך לשון תפלה ולפי שמות בה קול
 וא"כ מהי שקר בגונה ופזור אס לא טון
 פ"ח איכור הישיבה ע"ה דאמות סלתפלה
 ע"ה ע"ה ע"ה

ק"א הפסק בתפלה למיך ולעקרב ולשור
 ולפיכך הוא קודם והפסקה א"ה ולקדים
 ק"ב שהיה שכן שתי
 ק"ג מי הפסור ממו

ק"ד שיעורתו אומא
 ק"ה ספק התפלה אס
 ק"ו איתוך שיתפלל אדם כל
 ק"ז טעם ולא התפלל
 ק"ח אס מוסף אס לא
 ק"ט צריך לעשות קד
 ק"י הלכך הכנס ומו
 ק"יא אלא בעטן שוכל
 ק"יב תפלת הבגש
 ק"יג סמיכת ע
 ק"יד נפילה ופסוקי
 ק"טו דרבי חיד טו
 ק"טז ברכות
 ק"יז וכו"ל שוקין וש"ה
 ק"יח שמיכה ע"ה קו
 ק"יט ע"ה ע"ה ע"ה
 ק"כ וכו"ל קודם שש
 ק"כא וכו"ל ע"ה

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

תקריב

פרי קרבן פרי הקדמה לרבה שיהיו גדול
 מן הארץ ויהיו דוקא לברכה אצל הארונה
 שהיא בראש הקרבנות וברכה בכל וצרי
 לתתם בה בראש ה' השמים
 ר"ז ברכה מושגג וקחמה וקחמה בה
 מושגג המאורע ואם אכל מזוננו ופירו וסתר
 יין אומים עפ"י אן אכל שאר מושגג עפ"י
 המושגג
 ר"ח קימה בדו כוס יין ופתה בראש וקיים
 בשיכרא אן אפכא וכן שאר מושגג אן שהוא
 מסופק אם צדק אם לא
 ר"ט ברכה ראשונה אין צריכה שינוי וזמנה
 שיערה לז' ולשאר מושגג ולשתיה ואם אכל
 מזו מושגג פחות מוכשיער ומסעמות צריכה
 צריכה ברכה
 ר"י היו לפתו מושגג הרבה כל הקודם
 בפסוק קודם לברכה
 ר"כ כל שהיא עקר ועמו טפלה והוא
 לפתו יין אן שמן
 ר"כ בראש עטף פטר אן לאברו בפת ויין
 ושאר מושגג בברכה ראשונה ואחרונה
 ר"ג כל ברכה צריך שיהא בה שם מלכות
 ר"ד עטף אמון אחר ישראל קטן ולא אחר
 כותף ואם עטף אמון אחר ברכה אחרונה
 של פירות
 ר"ה ברכה הריק ואם מצדדן אחר
 האצטרוג של מצה ואם וורדים קטנה לפרי
 וברכה מושגג ומות מברכין עליו
 ר"ו הככל לקוח של גמול ונשמו של בית
 הרבא ועז ומותם ומושגג מעשוי לגמור כלים
 ר"ז ברכה הראשונה אשה של לוי
 ר"ח ברכה המודאה ואם השומע יונא כל
 עמית אמון

ר"ט הברכה אלוס ותעשת אלוס בשבת ואם
 יאמר ענא
 ר"ז ברכת גמול ומות יאמר אותה
 ר"ח ברכה שמועשת טוסת ודעת ועל
 הטובה מושגג הטובה ועל הרעה מושגג הרע
 ר"ט ילדה אשה אומית אברו וקנה כלים
 קדשים אן עתא לעצמתה
 ר"ז הרואה עז ומקנן שבעקל משם וצב
 וארסא וקמיו ומלח ישראל ועמי ישראל
 פים בשוכן ובארבעין וקברי ישראל ועמי
 ר"ח הרואה אברו לאמר ליום ויז' קדש
 ובריות מסופת ופאות ופרי קדש
 ר"ט ברכה האילנות בשמוצאין פרוקים
 ר"ז ברכת הזיקי ורעמים וברקי ורוחות
 ר"ח ימים נהרות והרים ונבעונים הגדול
 ר"ח ברכת הקסת וקמה בתקופתה ולבנה
 צהריתה וכוכבים צמחמותה
 ר"ט אין מתפללן לשעבר לא על העשיר
 ונוי שאשתו מעשרת והכנס לכרך והיונה
 ממנו והכנס למוד גרא ולמראן ולהקין דם
 ר"ל שיעתה צהרים וברכה התורה אחריה
 ובעד יתנהג בכל מעשיו לשום שמים
 ר"ל הלכות הפלית המנחה ותפלה הערב
 וקא שלפת מוטתו ועת ענה לכל אדם ובעד
 יקדש עצמו בשעת השמים
 ר"ל להזהר בתפלת המנחה ואחלה ושאר
 דברים האסורים סמוך למנחה
 ר"ל זמנה ואם צריך להזר אהר מוים למנוח
 ידיו ולברך עליהם
 ר"ל שכל ולא התפלל אותה וברכה וקידור
 ר"ל תפלת זמן קא של ערבית וסופת אהר
 אכלה משיעט זמנה ואם יש לברך על קא
 שאפע מוטתו ותפלת ערבית רשות
 א ק

קל תפארתם של אחר תפלה שלב וקמושי
קלן קריאתם בלעדיהם וקורני
וקס אין סם לא כפון ולפאג
קלג סדר שנעם שקורין בשעדי
קלד אין קורין בעתה פחותמו פכוקים
קלד הקורא עתה צרי לסדר אותה תפלה
ולפתחה ולפוזמה בדו ולכרך עליה
קלה ששק הקורא

קלז צרי לקרו מעומד ולא יקראו בביד
ולא יקראו למי שאין יודע לקרות ואין שרות
לקרות צריך שיעמו אחר עמו
קלא טעם הקורא
קלב אין קורי צוומשי ולא בפאן מי ואם
אין סם לא א שיודע ואם כלם כהן אן לוי
קלג מדלגן צבא ולא בערה ואין מלג
קלד בצער

קלז די המתרגם ואחידנא אין מתרגמן
קלזא אסור לפתר ולצאת בשעת קריאת
התורה והעמידה בעת סוף

קלזא אסור לאחוז סוף ערום ומעט לגלגל
קלזב אין שרשאי להפשיט התורה בצער
קלזג אין אצבעו רשאי לצאת עד שינאל סוף

הלכות בית הכנסת

קמא ושאר תשמישי מצות ותשמישי קדושה
קמא בית הכנסת צמי זה מקום עטן אותה
ואנה עתה אין לה פתח ואנה מעמידים היכל
ותורה ומיך יושבין בה

קמז קדושת בית הכנסת ואם מועל בה תנאי
קמח אין סותרין אותה לצאת אחרת
קמח השאית למדרש אן לרא וקמועות שנים
לצאת ע ועצו ואצטו ומיך נמכר ומא

קא סדר ית ברכות למה נתקם כך
קב ברכה מיך מטעם מיך לרעם
קג ברכת מטעם וצד דין שלק ואם טעם
קד ברכת שיצא למה אותה צמלכורה
קה ברכה שמע קולו וטול צד כל צדו
קז בכל ברכה מעמינה ואמצעו אין להם סדר
קח ברכת צו ואומר אותה צומתא
קח מורים והאומרם טעמים שמטיקו
קח סוף צד תפלה וסוף

קי סיס טעם ותפארתם של אחר תפלה
ויכלם לעת קדושה וקדיש צום
קיז כריטי יתאמרין ולא לחזו למקומו
קכ אורי שיכוולו להצבור
קכז ובר שצריך לחזור
קכז ליתן שמו למעלה
קכז מה צרכות בשמתפלל
קכז להעשר תפלתו מיכן

קז עפ סוף

אות כפים

אם וכפן ששפתו
אם ראשון
אם פסאין צום

קמי כפא

ז אפים

יתפנים
היה אומר אותה
הקסודת ומזמורו

קכז ש...
של אחר תפלה

עַר קְדוּשַׁת שְׁמֵי הַכְּבוֹד וְטַעֲמֹתָּ
רַעַם צְמִיחַ מִלְּהֵיזֵן וּמִלְּהֵיזֵן לְאֹמְרוֹ
רַעַב קְדוּשַׁת הַיּוֹם בְּכַעֲסֵתָ עַל הַיּוֹן וְכֹס מִלֵּן
לְחַיִּים וְלִצְדִיקִים וְלַשְׂתֵּתִים מִמֵּן מִלֵּן לְעַמּוֹן
הַיּוֹן וְהַמִּסּוּבֵי וְהַיּוֹן קוֹדֵם לְבַעַד הַיּוֹם וְהַלֵּלָה
וְאִסּוּר לְאִחַר לְשִׁתֵּי קוֹדֵם וְעַרְסָה מִפְּרָה
וּמִקֹּדֶשׁ וְאִם כֹּהֵן יֵרֵד קוֹדֵם וְאִם לֹא קֹדֶם
בְּלֵילָה וְאִם הִתְחִיל לְאִכּוֹל מִבְּשַׁר יוֹם וְאִם בְּלַיְלָה
רַעַב עַל אֵי זֶה יֵיזֵן רֵאשִׁי לְקֹדֶשׁ וַיֵּיזֵן מִעַשְׂרֵי וְאִי
מִקֹּדֶשׁ עַל חֶפֶת וְהַסֵּכֵר וְצִדָּה אִחֲרוֹנָה
לְכֹסֵי קְדוּשַׁת וְאִם עֹסֵר יֵיזֵן שְׁתֵּי הַמִּזְוֵן
רַעַב אֵיזֵן קְדוּשַׁת אִם צְמִיחַ קְדוּשַׁת וְאִם
נִקְרָא שִׂמְיֵי מִקּוֹס וְדִין הַמִּקְדָּשׁ לְאִחֲרִים
וַיִּשְׁקֹדֶשׁ בְּלֵילָה
עֲרֵה בְּעַמְּהָ עַל בְּכֹרֵה וְאִי לְשַׁעַר בְּלֵילָה עַתָּה
רַעַב אֵיזֵן קוֹרֵי וְלֵילָה עַל וְלֵילָה עַד קֵץ לְאֹן הַיּוֹן
רַעַב כֵּר שֶׁהִלְחֵקוּ עֵי לְנִכְרֵה אֹן לְעַרְךָ יִשְׂרָאֵל
אֹן בְּבִתֵּה אֹן צְמִיחַ שִׂי שְׂרָא וְעֵי יוֹשְׁבֵי
רַעַב כֵּר שֶׁאִחֲרֵי הִלְחֵקוּ עַל הַסֵּכֵר וּמִוֹתֵר
לֵיתָ עַל הַאֵילָן מִעֵשׂ וְלִכְפֹּתֵי עֲלֹן קִעְרָה
רַעַב הַמִּכְצָה אֶת הַכֵּר בְּשַׁבָּל גְּנוּס וְלִשְׂמִים
רַעַב סֵלְוֵן כֵּר וּמִסְרָה וּמוֹתֵר שְׁמֵן שְׁבֵר
רַעַב קִיּוֹם עֹנֵה בֵּלָה שֶׁכֵּן וּמוֹתֵר לְבַעַד עַתָּה עַתָּה
רַעַב כֵּר הַמִּזְמוֹרִים וְתַפְלֵה הַשֶּׁקֶר וְחֹזֶרֶת
רַעַב זְשִׁקוֹרִין צְעָרָה וְאִם מִפְּטוּר עַל
וְאִם שְׁלֵחַ צְעָרָה סִיּוֹם הַפְּרָשָׁה עַם הַצֵּהָר
רַעַב לְמֵה אֵיזֵן מִוֹצֵאֵי שֶׁ סִפְרִים צְעָרָה
רַעַב הַמִּפְטוּר וְצְרִיחוֹתָ וְאִם מִוֹצֵר לֵאמֹר צְעָרָה
וְצִדָּה לְבִרְתָּה זְשִׁקוֹרִין צְעָרָה וְלְבִרְתָּה מִפְּטוּר
רַעַב דִּין הַשְּׂמִיטָה הַפְּרָשָׁה עַם הַצֵּהָר
רַעַב כֵּר תַּפְלֵת מִוֹסֵף וְאִסּוּר אִסְלָה
קוֹדֵם לֵה וְאִם אִיחָר צְעָרָה עַד שֶׁמִּגַּע זֵיזֵן הַמִּזְוֵן

אֹן שֶׁכָּן וְלֵילָה הִתְחִיל לְחֹזֶרֶת וַיִּקְרָא קִיּוֹם צְעָרָה
רַעַב צְעָרָה אִסְלָה וְקוֹלֵם צְעָרָה
רַעַב אֵיזֵן מִתְעַטֵּן עַל אִסְלָה עַד אִסְלָה הַיּוֹם
אֹן מִתְעַטֵּת הַלֵּלָה וְעַל מֵה מִתְרִישֵׁן עַ
רַעַב קְדוּשַׁת הַיּוֹם אִם הַיּוֹן צְמִיחַ הַשְּׂמִיטָה
וְקוֹדֵם נְשִׂיָה וְאִסּוּר טַעֲמֵהָ קוֹדֵם לֵ
רַעַב לְחֹזֶרֶת בְּפִרְוֵה לְהַלֵּלָה מִוֹצֵר
בְּרִכוֹת וְשִׁתֵּי הַצְּבָרִים וְלִקְסֵת מִדְּרָשׁ
וְשִׁתֵּי לְקִטְעֵי שְׂמִיטָה בְּזִמְן צִדָּה מִדְּרָשׁ
רַעַב שְׂמִיטָה גְּמִימָה וְאִם צְרִיךְ צְעָרָה כְּכֹרֵת
וְלִצְדִיק עַל הַיּוֹן תַּפְלָה וְאִסּוּר אִסְלָה
צְעָרָה לְעִרְבֵי
רַעַב תַּפְלֵת הַמִּזְוֵה וְאִם טַעֲמָה וְלֵילָה הַצֵּהָר אֵל
שְׂמִיטָה אֹן שֶׁהִתְחִיל לִכְבֹּרֵת וְקִרְיָה
הַתְּרָה וְשִׁלָּשׁ פְּסוּקִים אֵל צְדִיקָה
רַעַב זִמְן עִרְבֵי בְּמוֹצֵי שְׂמִיטָה וּמוֹתֵר מִוֹתֵר
בְּמִלְחָמָה
רַעַב הַבְּדֵלָה עַתָּה וְאִם טַעֲמָה וְלֵילָה הַבְּדֵלָה צְעָרָה
וְלֵילָה בְּכֹס אֹן אִם אֵיזֵן לְכֹס וְאִם אִסְלָה לְאִחַר
שְׂמִיטָה הַבְּדֵלָה בְּדֵבֶר שִׁתֵּי מִפְּטוּרֵי מִקְוֵי
רַעַב וַיִּהְיֶה אִסְלָה וְקֹדֶם קְדוּשַׁת וְהַזְכָּרָה לֵיבֹן
רַעַב הַבְּדֵלָה עַל הַיּוֹן וְצְרִיךְ לְאֹזֵר אִחֲרֵי וַיִּמּוּ
שִׁתֵּי לֵיזֵן וְאִם הַיּוֹן עַל חֶפֶת וְהַסֵּכֵר
רַעַב עַל אֵי זֶה צְמִיחַ מִוֹצֵר וְאִם הַיּוֹן
תַּעֲרָה וְאֵיזֵן צְרִיךְ לְאֹזֵר אִחֲרֵי
רַעַב עַל אֵי זֶה כֵּר מִוֹצֵר וְאִם הַיּוֹן סֵלְוֵן
וְאֵיזֵן צְרִיךְ לְאֹזֵר אִחֲרֵי
אֵל מִסָּה הַבְּדֵלָה וְאִסּוּר אִסְלָה וְשִׂמְיָה
קוֹדֵם לֵה וְאִם שֶׁכָּן וְאִסְלָה אֹן הַיּוֹן יוֹשֵׁב וְאִסְלָה
וְשִׂמְיָה מִבְּשַׁר יוֹם וְשֶׁכָּן וְלֵילָה הַבְּדֵלָה
וְהַמִּבְדִּיל עַל שִׁלְחָה

לזו ברכו שלפני קא ושלפני אריה ורזפק
בפסוקים ויראן ששמו וקדיש
לזו סדר תפלת ערביית ואם טעה ולא התפלל
לזו דין לזכור בלימוד הלילה
לזו קא שלפני משה וזכרתו ופסוקים
וסדר פשוט למשן
לזו זמן שעת לכל אדם וצאי זה טעה בלילה
ושלפני יהיה לעצמך כי
לזו אל ישתן לפי משה ערו ולמחר לקום
בזריז קודם או הקבר וטעם לבטל קרי לתפלה
לזו הלכות שבת ודין ערו ושיטתך
לזו לזכור בעונג השבת ובהוצאותיו
וההכנה לערכו וקיעול סכר המשמרו
הלכו סדר ומראן ותמר להקטרם
למי או בקבלות
לזו בענין צדקה בלילה על ידי נשים
לזו ישראל ונבי סקבלו של או תפול בשנתעות
או סלקא הישראל תפול בעושכון מן הנבי
לזו שטרות תפול וכלים ובהמה ושלאתן לנבי
לזו דין סילוק אבות בדני בעש
לזו אין מוכותן בדני בעשנה בפסוק
מג ימים קודם לשבת
לזו אין בדני על שירון ואין הולכי בעש יורה
מג פר סבות ואין קובעין ע שערה ומטה
לבתעותו ואם בא מתענה משלים
רז מטה אבטן הוא בעצמו השבת ודבך ביו
לזו איסור מלחמה ע מן המנחה ולמחלה
לזו אי זה דבר מותר להחיל סמוך להשיבה
ואי זה אסור ויין ושמן היוצא מהעצבים וזאתם
שתפת הקורא שטען סמוך להשיבה ומסקין
היוצאים מן סכר ומלילית שריסקן מבעד יום
לזו שהיית על גבי קופח וכרמ ותמו ונתחם

וקסמיכה לחם וקזרה עליהם ואם עבר
ושהה או שכר דוד סמכור לשבות
רנה שהיית בלילה ודברים קמחים לעשותם
סמוך להשיבה כמין צלית דבר וצד וצד
תדמוסים ועצטן ואימוס ביום ואפשיית פת
ואם צדו צדור סמוך להשיבה
לזו עשיית מדורה סמוך להשיבה
לזו דין סדר שש תקיעות בעש
לזו דין הטמנה למיין ולעטן ואם מותר
לכמותו לחקר שבת גליל ולפוסוף על כסויו
ולחלפתו ואי זה דברי מוסיפין הכל והגנות
פירות סביבו
לזו הגנות קדריה סיסבה דבר קס או עטן
על גבי קדריה טמונה ולפוסוף בצד
לזו עטן טלול בדבר סמטמיטן ולפוערו
ואם טמן בדבר המטל וכשה באין טל או
איפכא ולהחזירו בערך הממא
לזו דין דקיעה בערב שבת
לזו דברים המותרים בצד השמשו והאסורי
לזו סדר הסלקן מבעד יום וכער שבת
לזו לזכור בצד יפה ולבדך עליו ולחלפתן
בזמא ואי זה קודם הוא או ע קמרה ויין של
קדוש ואין קבלת השבת תלוי בהדלקת
לזו שמשם ופתילות שראוין להדליק מקן
לזו ליתן כלי תפול לזכור השמן והעצבו
ולסמוך לו כלי מוקדו קערה מלחה סמן
לזו מי שהקטיף בדרכי מים יעשה בסמו
וצמחיתו ובחבילתו וכתפלו ופרוק סמוכו
לזו קבלת שבת מבעד יום וסדר התפל
וקתמתה פגרה וזכרתה סמוך
לזו סדר תפלת ערבי ולזו ויכלו בתפלת
ולזו מות בצדו ואם טעה והתפול של סכר

וקלריגומכ ורשיחמ ורשיח טעלה ומפ
מורכח ושכנס ידיו ורנב ונפטר ונצחן שפר
רובן וקוסם צצנו וגרסו ומעשו ועשו ויכולן
סאובלן לרשיח ונפחן מוויזן ונצו זה מים
רוחצן ולחשין לפי שות

שכט פקום נפסדוקה שבת ואין הולשן פ
חאר הרוב ועד היכן עדיקין ועיס שצרו על
עירות של ישראל ופפנה המטרפת צים
של חולשבת לולדת ואין מילדין ככרי בשבת
ועשין כל צרכי הילד ואסום יוקח וכלה לכו
שלם חולשבת למילה ולמשיריה ואם לא היו
לנמים חמוין ואלק ויין מערב בשמן
של רפואת צהמה בשבת ולולדה

של פמי אונד לאורקים אן לבית המדרש
שלד הצלה מופט הדלקה לכל ולפרי וליוכן
מוצלן וכרי וקטן שצאין לבבות וערם כבוי
שלד הצלה לחבת ששברה ופירות שעתפזרו
של עליה על גב חילן והילך על גבי עשבים
ושלם לטו ידיו עליהם וריח הדם ואתרו במקו
סלז רבר סאין מיהכוין וכמד ורען

שלם השמטת קול ושמירת פירותינו והכלתם
מופט המטר בראש גמ ועצבת כליתת
הדף ודלית מים בגלגל ושקירת צלמזום
שלם אין שטין בנהר ושלם לכנס צפני
שטקה על פט המים ולא מטפחין ולא
מורקדין ולא חולצן ומי צמין ומקדסין
שמ נטילת שער ונפרטים ומותחת קנט
התפירה וחזרת מוכן לבר וקיעז מלח
ועצבת זרע שבתן צמים ומסשן ידיו

שמאן היתר כדרים בשבת וכל הלכותיו
שמזב היתר שבות בצן השמטות וכל דינו
סלז קטן אובל ככלי חי בר מוטו לפרישו

שמזר החולך צמודבר ואיס יודע מות שבת
שמאן חלק רשיות מזה הולך רשות היחיד
ורשות הרבים וכרמלית ומקום פטור
שמזן אסור לזרוק ולבטיט מרשות היחיד
לרשות הרבים דרך מקום פטור ומותר
לבעמיד עליו ולכרעם ולחוציא ממנו לרשות
היחיד ובלבד שלם יחלק ומותר לעמוד
בכרמלית ולחוציא מקרפת יותר כובת
סאתים שלם חוקף לדירה

שמזן זה עקר וזה מוטא מות מותר
סמאן הוציא ידו מלחא לחזן מות יכול להחזיר
סמזן ד' חמות שיטל לחדס ברה ואם הם צ'
אונד ואמותיהם מובלשן ציחד

שכ עומד אדם ברשות הרבי ופתח ברשות
היחיד אכל לא יוציא ראש סס ולא
ישתן ולא ירוק ובכרמלית מותר ולא
ילך ברשות הרבים ברוק שצפו
שכ עומד אדם ברה ומקבל מן המזחלה
שכב הקורא בפרט על האסקיפה ועל הגג
ועתגלגל מידו

שכב שפיתים צבט צדי רה וזיו שלפט הקול
שכד תשמיש לער ולא שפה שברשות הרבי
סמוכין לרשות היחיד

שכז שש גזוזטר חות און אחת וטית הכפירה
שעל פט המים ומלאווי למהלך בשפנה
סון אמות המים העברת בצצר ולשון ים
סנפרז ע

שכז שפית המים לצצר על ידי עמא ועל
פח חבת וקגג

שכח קרפף פחות מסאתים ויתר על
סאתים ושישירו ומה האי מוקף לדירה
ואיך ממוטשין אותה ואם קירא

על שלחן

שם סדור השולחן מוצאי שבת ואיסור מלכות
שם מילוך האדם בשבת ואם פגע בצומת מים
וצומה האיש יוצא וצומה איש יוצא וצומה מוצל
מפני הדלקה והכנסת תפילין ומי
שגשרו כלנו צמים ואנה שוסקן
שם תיקון בגדי כותן המכער פלגת ומוטל
מומא קוסמין ומקפלו וסלע מתחרה
המוכרש וטיט טעל בגדיו ומכעל ונגידרה
מוכעל וכפסון ושריית בגד ושפסוף
חלק וסודר והסתכל צמראה

שם צומה אשה יוצאה וצומה אינה יוצאה
ואיסור סדק בפס ובראו בעשה וקלעת שער
שה צומה עבד יוצא וצווי הארון על שבתת
שם צומה צומה יוצאה וצומה אינה יוצאה
ואיסור רשנה עליה וצער בעל קיים
שם איסור קפצו כותן לעין כרשיו ולהחשיך
על התאום והייתר קפצו שמים ואיסור
שבר שבת

שם איסור דער כותן למור לשכור פועלים
וכוצצו ולומר ללך למקד למקום פלו ואיסור
קריאה בשטרי הדיוטנו וכתוב המוצאי בשבת
שם טלול כלים ושאר דברים ורדוי תרכמל
ושאר קיה ושוף ורדוי בן קטן
שם טלול צו עם אבן ומטבת שטרו וכלכלה
עם האבן ומשת טעלהכר ואבן טעלהקבת
שם מוקצה וטלול כל מהיכר וצבים לדבר
קאיסור

שם טלול ממה והכלתו ומה יכולין לעשות
על טלול מן הקד
שם טלול אבט בת הרפא ומשמוש צרור
וצומה מקפזין
שם כותן כותן פקק האלון ופגר קונרד

וכעלבת דלת וקנה שיעלן ע

שם כותן וסתרה עולם וסוהמות סבכלים
שמונת לפותים
שם עשיית אהל כותן בלה ווילון וטלת
כפולה ותלת מסמרת ומטה
שם צדית נקשים ועקר צים והרינתן וצדירה
פרעט והרינתו ורוק נחש ועקר צדורכו
שם קשר של קיימא והתרתו וקזרתו ולאות
שם המוצל בשבת ומעשה שבת והמוצל
ושוקט לפולה וכל טמט בטול ועשויו
שם ערר וסימן מים און יין און קרד
צמסמרת וכפפתה

שם סקיתות וצום ועטבים ועסר ושאר פירו
וכבשי ואלקו וריסוק שלג וכרד וסקיית
בגד לפוציא מים טנו ופסיק רישיק
שם עטיט תיקון מאכלים האסורים וצמ
שולרה בשבת והמקל מכות לבט שבת
שם מלוי כל מדה ושלא לפזר מדרה
והדחת כלים ושאי צהצחת כלים
שם תיקון אובל צומה ולהאכלה ולהעמידה
על גב ששים ולגרוף האסם

ולטול מלפפה ולהתן לפת אחרת
שם זימון עי בשבת ונענת מוזקת לפטו
צמור ופת טלפה בשבת ופירות שכלקטו
ע און קוצאון מקוזני שמלח מים
לצהמות און עשה ארון והבית חלשין
שם ראינה בכל משו ופטו ורגלו צמזין
ובקמיו טבריה וצמקן וצמי וצום
וראינה צנהר וצמראן וטלה ומראן
בער שישראל וצמי דרין צה

שם סיכה בשמן וצמין וורד וסיכה
ומשמוש ונגידה וסיכה רגל צמכעל
שם על אי זה חול מקלל שבת וחול קע

בפני ישראל נחיתתה יצא ישראל ופי
דכין עב וניה יחיה ציון בית של זה
עפר דין מי שבו צערת נחזרו אומות
שפה דין מי שכתב לשכר אבנאות
שמו דין צדוקי וכות לעטן בשול רשות
שמו שיעש מעלות צומה משתתפן ושיעול
ולנה ממקין אותה ואם משתתפן בקומות
שפן סומכין על ערוכ במקום שיתקוע
שיתק במקום ערוכ
שפן דין סלפול צמחי סלח נשתתפס
שן ישראל און פי סדרין צמחי ויש להם קלון
אקורי ביתם פתח לנקעה
סנן מוסי ישראל ופי דכין סוכת אחר של
ישראל פתח לבית של זה
סנן שכן אחרת מקצרות ולח נשתתפס
צמחי ופי מדד עם ישראל צמחי
סנן ער של רבים ושל יקיד ונעשית של רבים
און איפכא
סנן אין מערב צערו ושיעש ממס און
לא בתנאי ומערבן אותם בטן השמעות
סנן ספק ערוכ ופול עלנו גל ונתפ צמנדל
ואכר המפתח
סנן מעמ שיפשו ערו וסיתו וברכתו וסמא
סנן כל אדם יסל ל אמות ומקום שכתבם
אם הוא מנוקף לדירק חסוב כל כד אמות
סנן כל אדם יסל ל שפ ולכלו ולבהמות דין
בהמות הער ושור של רועה ופסם ומסא
כלי מקצרו ושפם שסאן אלק ושלם קצת
ובהמה בשותפות ואם שסאלה מים וכלים
קמיוקדים לאקים וסר של יקיד ורבים ומים
קכעם ומי שפרותו בער און שחפיקל
צד אחר ומי שזמן אורקים מער אחרת

סנן רטע שמוסיפן על הער ואחשויה
כקסת וכבשר ומי הרמני להתעבר עמו וז
שירות וקמל אמה בעמם ואומות הער
סנן רצו וז שירות ושלשית בעמם
והיושבת בנחל וישב צריפן
ה כנר מורדל הקומין ואם ימע להר און
למא ונכאי זה אכל מורדל ומי מורד ואם
מנח כנר אחר מרוב על שכנגדו ואם
מורדו ומונח אחר יותר מקצרו ומי נלמר
הל יסב בהמס הער ואכה לולא יודע
הל אפצ מי קושן שביה ולח אפצ הקקר
הל דין ארין שכן שט הקומין
הל דין שבת צקעה והקיפה עים שבת
הה יש הקומין למעלה מעשרה
הל מי סינן און לתאום און שחכה לעצמן
קפץ אמה אחר וסקופ אקו עים רחן רוח
רעה און הקזירוקו און נפשו בער אחרת
ופירות שקופ אום והקזירום וכל דינו
הל מי שינח לדעת והוצרך לנקבו
הל מי שינח בדעות ולח ככנס און שינח להכל
הל הממק ערום יש לו אפ אמה לכל רוח
ואם כלתה מרתו נחש הער סלן צה און
צופה און בער אחרת
הל קהן ערום בבית הקצרות וצולין ועל
קה ובכור וצמנדל ופול עלנו גל ונתגלגל
און לתאום ומי שכל בדרך ומסר אילן און
גדר וככר עשית הערוכ
הל מי שישל בית כחן ואחר בסוף הרבעה
אלפים ונצח לילך לבית
הל קיב צמוד ואמ לערבו צמער צבית
הל ערוב קצ רזים לצפן ואכול לרום
ראו שפרע

ממנו קצת ואם הוא פרוץ לאחד ויחס
אלוהים ומינים ודברים מבטלן דירתו ודירת

אחד ודבר

סוף דין דבר שאורו קצת

עם מדינה שת לא ערב ליקוד ולשייר
ולשמש ונתחסף עליהם

עם הדין לאלה ומוחל מהם ולאלה
שהקיע כל אחד לעצמו

סוף גב הקמון לרשות הרבים ואחד וכת
ספרות בקרן זוית ודין ש תקרא יורד וסוף
סוף מקינה במה נפשיית ועד במה מוותרת

לשאל בתורה ואי זה עשה הקהף שבו
מוקף לדירה ואם כעשיית השבת ומקינה
וגרד קמטה יישרען ואם ספרן צה פרצה
בעשר וציתר מעשר ואנה ערת הפתח
מותר ומה הוא ערת הפתח

סוף דין הבשר ממי בלוי וקורה

סוף שיער אורך המעי וריחם ונבחו וקיה
געה מעשרי וכל למעשו צורך מי וכל להם
וכמה בתים ואחרות פתחין לתכונמי
הדרים ע ונדו אחרים לא יאשה ארשים
מודרן ברחשו והעמיד לפי בראשו ונדו
אחד ארוך מקצרו והוא קורה
בלבסון והרואה מעשרים

סוף הבשר ממי מפולש והעשוי כגדל וכמו
אדבעה ומהבשר תקון רשות הרבים
סוף ממי ספרן מנדו ומרסא לפי צה
לרצה או לרה שמוסא תחת הקורה או תחת
בלוי וממי שפול קורת או לפי

סוף גדרות אדו במה ראוי לעשות ואנה
ראוי להטא ועל מי ראוי לזכות
סוף אשתו ובתו מערבין שלא לדעת

אצל אב גב הקצ

סוף ערס כבוד ונתקבל מערוב

סוף המתן מעשה לאדם סוף לו בערוב
סוף דירה בלא בטלם ואחד מן הטוק צה
מבט הקצר שמת וקיה לו קצר צבת ונר
שמות והקויה ישראל בכרסו

סוף דין גבן ואחרות וקרפפות רשן אחת
הן ערוב צ' אחרות מות מערבין יחד וכותל
וארין שבתים מות מפרדין יחד ונתקונן
לערב יחד ולמי הם סתם אנות ונדי שבתים
סוף ערוב שת גוזאראות זו כנגד זו

סוף ערס דרך הפתח ופתח או ספרן
לרה או קמון וגדול וכן גב ספרן לכרסו
סוף ערוב מרפתים בט הקצ ולמי
שמתין תל של בט הקצ

סוף ער שבת שת אחרות לא שבת קמון
שבתים ואין אדם אומר דרך אורי

סוף שת עלות פתחין לאחד ואחת עשיר
גמא וקמט לא עשיר גמא

סוף ג' אחרות פתחין זו לזו ופתחות למי
נדברות זו לטמס מזו ואם דרים צה רב

אין יחד ושם אחרות זו לפנים מזו
סוף שלם אחרות ושם בתים במקום וסוף
אחרות ושם בתים במקום

סוף יחד או רבים ששכחו ולא ערס צה
סוף צלרשות ומותא צלרשות מקצ
לפי ומותא לבית ומאורצה לאורצה וירש
מבטל ומבטלן ואוורין ומבטלן

סוף יחד או רבים קדרין עם בעי צה
ואין שוכרין ממנו ואם קמט
צית שבתו ונמי

ואפי' השומע השעה תקיעות השעה בפי אדם
 תקפל מיראוי לתקוע ואם צרי לכוין למוצא
 ואם נשים יכולת לתקוע לעצמן ואם
 אחרים יכולים לתקוע להם ולבדך
 תקפה סדר התקיעה והבשירה ואם טערה
 צדקה
 תקפו תפלת המוסק ליחידים אומר השעה
 ברכות והזכרת הקרבות בתפלה
 המוסקין בלה ובשאר המוסקים ואם
 אומר ובראשי קדשיכם בפקר ועלם
 לשבח ואוקילה ומלך ליחידים מלכות
 זכרות ושופרות וסידורן
 תקפו קזרת תפלה לשל ותקיעה על סדר
 קברות ושלם להסיח טן תקיעה
 מיושב לתקיעה מעמוד
 תקפו ברכות מעכבית זו אהזו וכן תקיעה
 אכל און תקיעה וברכות מעכבית זו אהזו
 תקפו יחיד מוצא את חברו ידי תקיעה
 ולא ידי ברכות
 תקפו מטה ב... קען יותר מצד ברכין
 תקפל תקיעה ליחידים אחר התפלה
 תקלז אין מתעטן בשש ימים שלרה ולא בשל
 סדר תפלת המנחה ואומר נדקתך אם את
 בשבת
 תקלז סדר ערבית ללשע ואומר ותודיעם
 אם את צמוצמי שבת
 תקלז צצה סאלרה בראשון אסוריה בשש
 ואמן ללשע ועל השופר בשש
 תקלה סדר מיום לשע ומבדלה צמוצמי רה
 תקלז סדר מיום שצן רה ליום הכפורים
 תקלז **הלכות יום** הכפורים

לפרטת צעודת ערב יום הכפורים
 תקלז סדר הכפרה צברטעל
 תקלז לפנים חברו בערב עם הכפורים
 ולטעל ס וסדר הפוס
 תר וידוי צמנקה קודם סעודה ואם צריך
 לפרט הקטא ואם יכול לתודות על עבדות
 שנה סעברה ואם אונת עידוי ואם שז
 מאזיר אונת ומלקות אחר תפלת המנחה
 תרא אכלה אחר שהפסיק סעודתו ושיער
 התוספת
 תרב קטנות קמין בערב יום הכפורים
 תרג מלקתגר ללעס כפור ורעי עורה
 בצית מכנסת
 תרל איסור מלאכה ומיתר קטרה ירק
 ופצעת אגזים
 תרה איסור אכלה ושתיה ושיערין וצדופין
 תרו איסור ראיצה וטבלת בעל קרי ושאר
 אייב טבלות
 תרז איסור סיכה ונשלת הסנדל
 תרל תשמיש המטה והרואה קרו
 תרס איסור התפלות צמנה מותרין וצמנה
 אסורין
 תרז עבדות ומטקות מתעבות ומשלימות
 ועברה סמריקה ואדם שנתפוק
 תרז אין מאכלין לחולה ולולדה ולמי
 שאזון עלמוס ומזכרת יום הכפורים
 אחר אכלתם וכל מלכותו
 תרז כלבדרי ואמן וקתרה לעברייטס
 וסדר תפלת ערבית ואם את בשבת
 ולהעמיד סגן לשל ולעמוד כל יום
 ולומר שירות ותושבות בלילה
 תרז סדר תפלת סארית וסצריך להקדים

עליו ששם אהרן נשפן ואהרן נדרום
היה שיעור שרוב המערכ לרצם ומערכ
למי שרצם מקום און לכל שבתיהם
אנלפי זמרוק סידרה
המו למי מערכן שלם לרעה
תנו און מערכ לא לרצמה ואי מערכ
ען השמאיה וברכה השרוב
תנו שרובלכי ימי מוכי ולונו קסמוך לשבת
ורדיום הספודים ויט לעפן שרוב

הלכות ראש הדרש

תפא קיתר מלכה פ
תפא דין אסור רצמה
תכ דין סעודת ואיסור הפסד ונדוק הדין
תכ דין פרשת ובראשי קדשים שקרית
תכ דין עלהויצן ואזית ואם טעה ודין
קריאת קהל וברכת ואם הפסיק פ
תכ דין קריאת קהלה וסדר תפלה מוסף
תכ דין הזכרה בברכת זמון
תכ דין ראש קדש סאל לחית בשע
תכ ברכת הלכה ועד מת מברכין
תכ דרך קברה לדע קמוול והתקופות
תכ כללם לדע קשעה רה וקדשיה
והמועדות וסימן דא קאמ קר קס

הלכות פסח

תכ און מתעטן ולח ספלן על פתה
מראש קדש פסן ועד אסרו קב
תל למה נקרא שבת הגדול
תל בדיקת קמין בלל יל ואיסור מלכה
ולמוד קודם
תל ברכת בדיקה ואם מזכרין עליה

סדקייא ואיסור זדער ער
תל צמה סדק וכו' זה מחמית כבדקין
תל שמירת קמין אסר כבדיקה וטעול
תל לא כדק בלל יל און צום יל
תל דין היוצן שייירא ומעשה בית אונר
תל המטב בית למער און ססכר צוזק צנו
ומצאן סמיון ברוב וכל צאמט על הבדיקה
תל עכבר ותיק סככסו בניה יכר
וככר בער ונקורה ונפיש
תל פסקי הלכות כצערי מנה וקמין
תל גי סהפקיד קמין אצל ישראל וישרא
סהפקיד אצל גי און אצל ישראל אסר
תל סכרי סקלה את ישראל על קמט
תל קמין נקשה וקמין צמוד על הערובת
ואי זה קמין מהנכער וכאי זה מקו מתכער
תל זמן אסור קמין ציל ומוי שיש צנו
קמין מאל צערו בפקדון
תל זמן צערו צל סאל להיות צערה
אן סאלך צל לרבר מעה ולרבר דרשות
וכוכר שישל קמין צתך בית
תל צמה צערו ואם אפה בנאלת
תל קמוציא קמין בבית צום טוב ואם
איס יודע אס קמין און מצו
תל תערוכ קמין לפס הפסח ובהו הפסח
ולאחר הפסח בלל ויבש וצער ודגם ודגש
ותים בפסח ומהן טעם לפס
תל קמין סלכרי וסל ישראל סעבר עליו
הפסח ואם יבש גמי קודם סצמוצו בבית
אסר הפסח ודורן סמכאי לאל בים אסרו
תל קמין אסר ישראל ופעל צימאן איפכא
תל ישראל סקלה לחצור קמין קודם הפסח
און סמקבל ממי קמין בכל סעע בריצת

תקון דין הוצאה ושלול וקצטעטיס מוקצה
תקון סלק תריוס וקומוות סכנל וקסימת
קיסס לעפות סיוט ועצ צסמיוס
וקסרי פרו

תקין דין כסד קטת וצן המטות
תקין קנלת פרו סנדאסג מפת המוסר
ונתנת כלים תפח קדלף

תקין יצאה ככל ואומי צמקלורועה צהרמי
תקין קרור וקולדת צממ

צמח פרח יוצאה וקדרור צממ

תקין דבריקאסוריוס מטוס ססתוכל דימו

תקין דין קלאת יס ונציתבדקמ וקילקא

תקין דין מת צוס סוכ ראסן וצטטט

תקין דין שרוד הצשילן

דין שרוד קדרו ותאומי וערוד מיוס

לשבת על תנאי

תקין מפת שמקתנוס סוכ ועצמו

הלכות חול המועד

תקין כלל דברים קמוותרי ואיסור תנלות
ומי מותר לגל

תקין דין צשילת צפרעס ורפיקא

תקין צרם תיקון קטלם קמוותרי וקאסורי

תקין דין צעס כגדים וקנלת כלל מבת

קאומן

תקין דין פמי קדירק ומוצלת קובל שצצר

תקין תיקון קצמק לערך רצנ ורפיקת

ומטצטשונצין

תקין דבר קאבר צמאבר כען קסקא

קצרה וצצרה וכל מלצבת קסדמ

תקין דבר קאבר צתל וקמכוין מלצבת צמו

תקין קצית קאורה ומוכרה וקלאת ומציקא

וקציתיון לערך סתיית כל קטנ

תקין איסור צען ותקון תמר וריקיס

תקין דין קיתר מלצבת קדיוס

תקין איסור כל מלצכמ צסכר וקתר למו

סאין לעלכונ

תקין איסור קמירקלמי וקסלת צמאבר

ועלעט

תקין קיתר צר צר וקיסור צר יקיד

תקין קיתר צצצ וצצצ תפל וקצתן

וטוויה לערך צצ ודימן ועשין

תקין דין כצסת צסיוס ותצטיקן

תקין קספר וקריעת כגדים וקסל קמת

וקציקא

תקין מת לעמת כרגל וקדס לרגל וסמט

סמועמ קאוק צרגל

הלכות טבאב

ותעמית סלם לזל צתעמית יז צרמוז

וטלמ צצצרי וצצרה צצצ

תקין דין צצת סל צצצ ודברים

קאסוריוס מרף ומטצצ צצ ויין

מיו צצמוז

תקין איסור צצ ויז צצציל צצצ

קמוצקת ומק קן סצ צצצילן

וקס קל צצצ

תקין דבר קמק צצ קס קל צצצ

תקין קיתר תפלן וצצצ ולין צריך

צצית קר קס וכצית קממק

תקין קנדלם צל למ צסל צצצ צצצ

תקין דין קוצרת מוען קמאורע

תקין איסור קצלת צצ לל ויוס

תקין קדר קיוס וקס וס קל קו מילם

של מוסקף קודם שבעה שעות
תרי"ז סדר היום והתלבה מוסקף והוידוין
וסדר עמדה
תרי"ט סדר מנחת יום הכפורים
תרי"ז סדר נשלה וזמנה
תרי"ז ערבית והכללה והתקיעה ומי ששעה
שני ימים יום הכפורים

תרי"א הלכות סוכה ולולב

סעם למזאת סוכה ולמה בקדש השטע
תרי"א סוכה שתחת האילן
תרי"ז קיטן נשלה בסוכה און שפרט נה סדין
לנאותה
תרי"א סוכה שתחת סוכה וסוכה נשפעה
ועל העגלה ובראש האילן והגומל
תרי"ב אין מסכתן בדבר שמקבל טומאה
און שאין גדול מן הארץ ונבחרה
ובכורים ודין מאכלת ושאר כל הדברי
הפסולים לסכך ופרט עליה סדין
תרי"ג מטן הדפסת והכשרן כגון סכך על
גב קונדסין ועל גב לפי ופסי צראורה
ועל גב כרע המטה וסמוך לנכדרה
ושאר דיע הדפסת
תרי"ד הכשר הסכך בעטן חלת מרובה
ושלם יהא לא עגולא דק מאד וקנה שלא
וקנה יורד וסכך בשפודין והמח בעהן
כמוותן קטם שיוצאין אחרירי סוכה
והשונים כמין צריף
תרי"ה שיער אורד וסכך פסול באמצע ומן
הבד צאי זה עטן פסולן ומצטרפין
תרי"ו שיער גובה הסוכה למעלה ולמטה
ואם היא גמיה משיער וממטה

סוכה גמיה כשיערה ומגמיה
תרי"ז שיער מטבה ואם ראשו ורוט נה
ושלם אונת לה
תרי"ז סוכה גמיה וריק נש והקוטם בגדיש
תרי"ז סוכה ישנה ושתי סוכות ש
מכרים זון לפמס מוזו
תרי"ז עשין סוכה בתוך הקמ ויוצאין
בשאלה ולח בגזולה
תרי"א איסור עט סוכה וסייה וצאי זרי
עטן מושל התנאי
תרי"ז מותי שיבת סוכה וברכה ואיזה
דברים צריכים סוכה ואם היה אונל
נה און ישן נה וירדו בשמים נה
תרי"ג מי הפסורין ממנה
שאין מברכין על עשייתה
תרי"ז סדר תפלת ערבית
תרי"ה סדר הקידוש ואם הוא מועמד
וברכת סוכה לכל שמונת הימים
תרי"ו סדר תפלת שחרית וקריאת קהל
וברכת וההפסקה

תרי"ז דין פסול קולב ויבשות ושיערו
תרי"ז סימט הטרבה ויבשותה ופסולה
פסולת מעטת ויבשותה ופסולה
תרי"ז פסולת התרוג ושיערו ויבשות
וכל דינו
תרי"ז פסול גזול ושאלו עט ואי זה מרחק
הפסולן כל שבעה ימיו והכשר בשעת הדק
תרי"ז שיער אורד קולב והקדס וערבה
תרי"ז כמד מצת קולב ופסולת וברכותו
ונעשע וכמה יקח מכל מין ומין ואם אין
לכל ארבעה מיטן וכמד מעכבן זה אית
זה ואמרן ואם אגדו אגד וצמין א לנאות

אז שמקבל ממי קמץ בכל שבע ברכתאז
שיש לו עמו תור צוה עשה חן לצדו שאופין ע
קמץ ואומר לעבדו מילך דוכר וקנ"ה ואכול
ואיסור שברות כלנו בשל צום קמץ
תנן קדרות ששתמשו בן כל השנה וקשר
סתן וכלי כסף ואבן ועץ וקרח וזכות וטמאי
קדרה וצית שאור וקרוסות ומדוכות וכלי כסף
תנן סדר קמץ של כלים
תנן מיט' שיוצאים צום ידי מצה ואם ערב
עם אחרים ומאימות צריכין שימור
ולתתה

תנן יוצאים בפת נקיה והדר אונעסת הרוע
ועסקה טבלתה רבה וצקות של מים
ומצה גזולה
תנן מים שלשין צום ואם לא צמים שאין לאי
צום און צמן צום מלח
תנן שיטון קמץ ואם לא יותר משיטון ואיסור
מדידה
תנן דין הפרשת אלם בפסח
תנן זמן עשיית המצות בערב פסח ואם אל
ערב פסח שבת

תנן צאי זמקום ראוי לעשותה וכוונת
יתעסקו צום ואם צראק צום קמץ
קמץ
תנן אם עשאני ארש טומא וקסן ומתא
לכל להסתדל צום ודין סריקי המצויירי
תנן תור שאפין ע וקיסקו וטע' אפימ
ואם מצפת צלפס ועל גב' קרקע' או ענגע
און נשרית און עת צלפס אחר האפימ ואלתא
ואם מצפית עם קמץ צמור
תנן קריבת טבלים ומלאת קדרות ונתקא
הסג עתת קמץ צמדל ונשאר מיט טמי

תנן שריית מורסן לתרומה ולקמץ
תנן קמץ רוק וזיעה של קומה ומים
שנפל על סק של קמץ און לתוך קמץ ודלק
סיוור לתוך הקמץ

תנן קמי טבחו צמפנה וטבעה וצקי ער
קמים ואם נמוצת קמץ צקועה בתבשי און
צמנה אפוייה וצתרומת צליה און מלחא
און צמים שמלח אונתה צום און צמור
תנן איסור מלח צום צום ויום טוב ובערב
פסח ואין זון מותרת והקולך ממקום שעש
למקום שאין עשים און איפכא
תנן אסור לומר צום זה הפסח ואיטי מותר
תנן תעט בערב פסח לצבורות ולפסח
תנן איסור אכלת מצה עשירה מן שעת
ולמעלה ואיסור אכלת מצה בערב פסח
והיתר שתית יין ופירות וירקו ודין הפסקה
אם התביל קודם טעה עשירית
תנן למהר לחכול מיד בתחלת הלילה ואל
להקדים והקמה וארבעה
כוסות ושיעורן
לחשים ונשים ותינוקות

תנן כוס ראשון וברכתו ושתיו צום
כוסות וטיטל ראשון וצמק יוצאי ידי מרי
ועסקו מקרוסות ושת תבשילין וכל הסדר
עד קהלל וברכת קהלל וברכת אשר גאל
תנן ברכה ראשונה ואחרונה לך כוסות
תנן סדר מצות וטיטל סע וכריכה ומי
שאין לו שאר ירקות וצמק מצות צריך ובלע
מצה

תנן ואיסור צל צלל הפסח
תנן אכלת מצה צמורנה ואם שכחה
תנן איסור אכלת אחרים ואם ישא קצת

תקנָה דברים מאמרים בשל חרבן הבית
תקנָו קריעה לרוח ערי ישראל צמר צנן
וירושלם וצית המקדש

תקנָו קבלת התעמ וקשלותו והתעמ שער
תקנָו אימות מקבלו ואם מקבלו בהר קור
תקנָו היתר אכלה ושתיים בליל התעמ
תקָה הזכרת ענן לאי ואם יכזל לא יזמרו
תקָא הזכרת ענן לשב בתעמ צמר ומא
תקראת תעמית צמר וסדר התפלה
ושב שאים מתענה

תקָב דין מטעמת בום התעמית
תקָב טכא ואכל בום התעמ או שרונה
ללנות ולפרע ותעמית קלם בשבת
ואין תעמית צמר בשבת

תקָד יקיד המתענה על צרק ועבר
צב שמתעמן על סוס דבר ופעם
תקָה מי סדר להתעמ סך ימיו ואירע
בהם שבתות וימים טובים וראי

תקָו מי קראוי להתעמ ושלם להתעמ
תקָו אין עזרי העני בתפלה ברא ולא ברא
אמר ועזרי והשלמה למי שמתענה צנו
תקָא בלה מנלת התעמית

תקָא הקולך ממקום שמתעמ למקום שאין
מתעמ או איפכ ואסו לפרו מן הצנו
ולשמם ממתו בשב רעסן
תקָב סדר תעמית שמתעמן על גושמים
צארץ ישראל וצאיר ארצות ואם
מתעמן על גושמים ופעם

תקָב תעמית על שאר צרות כגון עים
סדרין לשרא ודבר ומעלת ורעש
ורוא וקול ושלם איה רעה וירקון
ושדען ואלול הקאורות

תקָב תפלה על צרק ורוב גשמים
תקָב דין תעמית ותפלה לאי על צרת
תקָד סדר לימים שמתרועען בהם וסדר
כל התפלה בהם לגשמים
תקָה ימים שבתו בהם צמכות גדולות
שמתעמן בהם

הלכות ראש השנה

תקָו ותקיעת שופר מראש ליל ואילך
וקרסיתם סליחו ותקאמם ותעמיות
תקָו סדר תפלת ערב צו זכרם ומי צמוך
וכתוב לאיים וכפתר קיים והמולך
הקדוש והמולך המושפס צי ימים
שב רה ליום הכפורי ואם שבתם
ואם אומר צרה וצרה ובה
ומועדיו לשמחה ואחרים מקרי קדש
ואין מוזכר רבן ושאל בשבת אומר
זכרו תרועה וצבול יום תרועה

תקָה דין צ דברים קשונים בליל רה לסימן
תקָה דין תפלת שארית וסדר קיום

תקָה תקיעת סמיועב וברכותיה ואם
לא יכול לגמור התקיעה ועד יך
סיתקע מעמוד ולא יקבל עליה שבר
ואז או אדם אחר התקעם

תקָה צאי זה שופר ראוי לתקוע ואם
פקב או נסדק או צפחו זכר ואם
כפל עליו גל או קוא קוז לתקום או
על גב אילן או צריך לצמצמו צאו
לתקא וכל הלכותיו ודימו

תקָב דין התקיעה בער או צמית
תקָב זמן התקיעה ואין תקיעת שבת
ואיך קסן לתקוע בשבת ואיך

צמון אחר ואחצה ולקיימה עלידי דבר אחר
תרמו דין זמן נפילתו וכמה ישקם בדו ואם
אכל קודם שנטל

תרמוז הרקת ריח נא לתרוג נבדק

תרמיה קזרת הלל צמים

תרמוז מי שהצא ללג לשרא ביה מאוזן לבחן
תרמוז עד כמה צריך להוסיף לקראת תרוג

נא

תרמיה דין חיוב קקטן ללג

תרמוז ללג מלכל שבעה קוז משבת וקוז
ללג על מנת להזיר וללג שלש שותפין

ואחים וקהל שקומם ללג בשותפות

תרב הקפה וסדרה ואין מקיפין בשבת

תרנא ואם אומרים ב הוטעמן

תרנב סדר הקידוש בללש

תרנב סדר היום לשט לבדך ואם מצרין

זמן על הלל בשב

סדר היום ותפלת מוסף וקזרתה

תרנב סדר לכלימי חול המועד ושבת שאין

לפיות בחול המועד

תרנה סדר הקפת יום שבע נפילת ערב

ושעריה וברכתה ואם יונאים בערב

שבללג

תרנז הידר אחרונ ביום השיע הפק שמיט

ואם קליט האחרון של אג שבת שבעה

אתרוגין לז ימים

תרנז חיבור סתרת סוכה בשבע ואם רוצה

לכוננה ביום שמיט לבט ארץ ישראל

וביום השיע לדין

תרנז חיבור סוכה וקויה ביום שמיט ושיע

ואם אל שבת צמוצמי יט האחרון

תרנז סדר יום שמיט ושיבת סוכה ע

תרס סדר יום השיע וקבלת צמוצמי יט

הלכות חנוכה

טעם

לשמונת ימי סוכה ואיסורו בהספר

ותענית והיה דין צמלכה למי שאהג צד

איסור ושלל לה עיתם צעודו

וכל הלכותיו ודיעו

תרסב טעם להדלקת נרות צדן ולהזקק

בהדלקתן וצמה מוליקין וכר שישל

שת פנות ומקום הפותח בבית ובחצר

ונעליה ונשעת הסכה

תרסג זמן הדלקתה וכמה שמן יהן ויהם

עבר זמן

תרסד שמועס ופתילת הראויין צב וצמי זה

צד ראוי להדליקן ואיסור רב שמיט

לחורה ונר שמוסיפין להשתמש לחורו

ואם כבתה אין צריכין לחזור להדליקה

תרסה הדלקה מוכר נב

תרסו הדלקה עשה מוצה ומי ראו להדליק

תרסז דין צרכותה לפדליקה ולר ומה ומה

שאומר אחר בהדלקה

תרסח דין ארבעה ומי שאכל אצל חבירו

ורבים הדרים בבית אחר והסתר מזה שגון

והפתילת וקם עתה צמוצמי ששמן אחר

תרסט נר סוכה ושלש שבת ויין קידוש אי זה

מהם קודם למי האין ידו מושבת

תרע נר סוכה ושלש שבת אי זה מזה

מוליק תקלה

תרעא הקובעת נרות בליל עמוק אהו

לחוריה שער עשה בשבת

תרעב אין מודלין צב צמוצמי שבת

תרעג הזכרת סוכה בהטלה וצרכה המזון

תפח כוס שלשי ואיסור שתירה באל
 ואם מוצה לחור אחר זימון
 תפח כוס רבע ואם שתה בלח היסוד
 וחתמת הל וקאל אגדול
 תפ כוס אמיסי אס איתמין עליו ואיסור
 שתיות יין אחר הכוסות
 תפח מו שאין לו לא כזית מצה שמורה
 תפח מו שאין לו יין בלגפסא
 תפח מו ששק הקדר בשמס או בנ בתם
 שאינם יודעים
 תפח שמעם של אוכל מצה
 תפח הקדר בדרך הקדרה
 תפח סדר תפח הללה ואם מקדשי בבת
 הכפרת

הלכו ספירת העומר

תפח אס סעפם וכל הלכותיו
 תפ סדר יום השם ואל המועד ושבת
 סאל בצולע אל מועד ואימון הפרסיות
 תפח סדר מוצאי יום טוב ויט במוצאי

שבת והכלה
 תפח תעטת שם וקמשי ושם אחר הפסח
 תפח איסור מלכה ושונאן ותשפירת טן
 פסח לשם שבת
 תפח סדר תפלות שם ימים של מצבת

זלכות יום טוב

מצה איסור הלכה ביום טוב ראשון ושם
 ולקין על ראשון ומכרין על הכ וואיסור
 מוקצה ואלר ביט ולכחול קשן ביום
 תפח מרתבם חיה ועסק וקזימון

תפח ראיות סכל לפרס ומריטת קמצה ותלש
 קצמר וקבסוי וקכטס מלח קופתו עפר ואי
 זה כהמה שוקטין וראיות מומין
 תפח הפשט קשור ומלכות ומלכות האלבים
 וטלסול העל

תפח לקיחת קצור ומלכות ומסקלו ועשיית
 בתיד ומלגת הראש והרגלים
 תפח בקוע העטם והביתם מהקרפת או
 בצמר וצמח מסיקין

תפח קוצות האש ותקום וקדור הקדרה על
 וצאי זה קדרה מצולן ודין אוקל ערמי
 תפח איסור בשול מיט לקצרו וצאי זה טטן
 תפח דיקת פלפולן ותבלו ומלח והרפ וואיסור
 מרירת תכלן ליתנם בקדרה

תפח קלבת טולן לתוך הקדרה שיש זה אוקל
 תפח מריר הקמח והרקחת וקפרט
 ועשיית קפת ואם ישל קמח עם חמי
 תפח קסק קתאר ובריפתו וטיחתו ומלחן

וצאי זה תפח אופן
 תפח צורעפ וסטר קרס וקיתו חמי לגל
 תפח מנשורי אוקל כפס כמן גריפתת קאר
 ושפור ששער והסאות סטן

תפח עשיית מדורה לקמס זה ומנומר זה
 וריחצו וטסל אדם וכלים
 תפח איסור בשול לכלבים ולמים
 תפח צנה סאלרה ציט והסוקט תרכמלת
 ומצח זה ציטס ואפרוח סאלר ציט והסדק
 בקינה של תרכמלת ולח מצח זה ציטס

תקינ כסי דלקה ותקון הפתול
 תקינ מי שחמא דורו לשרא ורי כרי סיטסו
 תקינ מה מסלחין ציט ואיך מסלחי אנות
 תקינ קיתר קמיה מקמח ישראל ונני

א יחודה בקתמאומר

קוי עו
כנמר

וקל כנשר ורז כנצב וגמר כארי לעשות רען אצד שנשמים פר טל
דברים בעטרת קמרא יתברך וקתחיל בעו כנמר לפי שהוא כל גדול
בעטרת קמרא יתברך לפי שפעמים שאדם אפץ לעשות מטה ומוטע
מלעשותה מופט בע אדם שמלעצמם עלנו ולכן הזקירך שתעז פטך
כנגד המלעצמם ואל תמוטע מלעשות המטה וכן אמר רבן יוחנן בן זכאי
הלא מידיו יהי רען שתהא מורא שמים עלכס כמורא צר ודם וכן הוא
לעטן המטה שפעמים שקאדם מתבייש מופט האדם יותר ממה שיתבייש
מופט קמרא יתברך ולכן הזקירך שתעז מצדך כנגד המלעצמם ואל
תעש וכן אמר רוד ע"ה ואדברה בעדותך כנגד מלמס ולא אעש אף
היה סדרך וצורא מן האומות תמיד היה מאזיק בתורתו ולמד אף
יהי מעצמם עלנו ואמר קל הנשר כנגד ראות מויז ודמה אורת לנשר
כאשר הנשר טס באויר כן הוא ראות העין וכל שתעש עמך מראות
העין היא תחלת העצרה שקינן רואה והלב קומוד וכל המעשה
עמורים ואמר נשר כארי כנגד הלב הקמרה בעטרת החרא קיא
בלב ואמר שתחזק לך בעטרת ואמר רז כנצב כנגד הרגלים שירוע
רגלך לטוב וכן רוד ע"ה התפלל על אשתו לא שטינה הקדר אמר דריכע
בעת המעשה על הרגלים ואמר כך אמר קטל אעדותך ואמר
אף העבר עמ מראות שאף והזכר בלב הטייה ובעין העברה קלב
הוא ברשות לבנות לדרך הטובה או לרעה אף לאמר שראת מעשה

תרפ"ו זמן סעודת פורים ושליח מוסר
תרפ"ו קיטר מלחמה וחיסור הספר ותעמית
ומי שמית לו מית ע' ביום און קודם לכן
וכנר יתקנה אצל
תרפ"ו דין יל' וטו שצ' דר' ראשון תש"ל

ואם אומר כשם שפשיטכו
תרע"ל לעמוד קהל בשמועתימי אכבה
תרע"ה סדר קיום צולונשענ' ובשאל ר"א
טבת צולונשענ' שבת
תרע"ו סדר הפרטיות של שקלים וזכור ופרה
(וקדש)

תרע"ו הלכות פורים טעם

להעמית של צ' דר' ובשאל פורים ביום
ראשון מתעטן ביום קמישי שלפניו
תרע"ו חייוב קריאת המגלה בלילה ולש איתא
ביום "ואי זה דבר כדקה מפת מקרא מגלה
תרע"ו זמן קריאת לשיירות ולכרסן
המוקפצן ומה נקרא מוקף ומי גרונה ללכת
לשיירה וכן ערד טה"ך לכרד און איפכא
וקרואה צ' דר' ונהעצרה קטנה
תרפ"ו מי חייבין בקריאתה ויש פנים
מוצאות פנים

תרפ"ו קבשר קריאתה מיושב וסיר וזמן
ומיתעמם וכמה קורין ואם אינה כתובה כולם
און השמיט צ' הסופר אונותות ואם קראת על
פה וצ"י זה לשון נקראת ואם נקראת
ביחיד ושאר כל דיע קריאתה

תרפ"ו קבשר תיקון עטרה וכתובה ואם
כתובה טן הבעלים ותפירתה וכל דיע תקונה
ואם אין לעשרה ואם יוצאין בגזילה
תרפ"ו ברכותה ואם לא בדרך לפעולתה
למאריה ואם שם צ' ומי שקורא המגלה
לפולה

תרפ"ו דין סדר הלילה והיום וכל דיעו
תרפ"ו מיתת אבותם ומשית שגם למדך
קטמים

המתקן על עד שאכנס ואצא שכן דרכם של בני אדם וכן יאמר בכל פעם שיכנה ויהא נפוע בבית
מכאן ולא ינלה עצמו עד שיטב וימאמץ בפי הטבעת ואח"כ יטב וינלה מולפניו טפח ומולאחוריו
טפחים ואשה מאחריה טפח ומולפניה לא כלום וכשיושב כיוון שיהיו פניו לדרום ואחוריו לצפון
או איפכא אבל לא יטב בין מזרח למערב ומיהו דוקא בשכפנה במקום מנוחה אבל במקום שיש
עם מקיפת כמו בית הכנסת אין צריך לדקדק וכשכפנה בשדה אם הוא אחורי הגדר יפנה
מיד ובצוק יתרחק עד מקום שאם יוכלו לראות פרוש ולא יאמס את עצמו לדקוק
יותר מדאי ויקנח עד שמאל ולא צימין ולא יקנח צדדים משום כשפים ולא בעשבים יבשים ולא
בצנור שיקנחם חדרו ויפנה בצמעות כללה כדרך שעשה צום ולא ישתין מועט עד שאם יתנו
עמדת על רגליו ויראה בכרות שפכה ופומץ מוציא לעז על בני אדם לא שיטמון במקום נטה או
ישתין לתוך עפר יתקום ויזהר לבלי יאחז במקום וישתין אם לא מוטרה ולמטה לצד הארץ ואף
אם הוא נשוי ואלו שאקדו"ה **ד וירחם** בנקיון כפיו ויברך על נטילת ידיים
וידקדק לערות עליהם פטמי מפת שרוח רעה שורה על הידיים קודם

לנטילה ואינה סרה עד שיטרה עליהם פטמי ועל כן צריך למנוע מהבטת פניו קודם נטילה לפי
ולפומם ולפומם ולשמש מפת רוח רעה השורה עליהם "ואם אין לו מים יקנח ידיו בצנור או בכל
מידי דמונקי ויברך על נקיית ידיים" **ה ויכוין** בברכותיו פי המולת שמוצא
מפניו ובזמרו השם יכוין פי קריאתו
אדון הכל ויכוין עוד פירוש קריאתו בוד"ה או וז"ל לשון הויה שהוא הויה והויה ויהיה ובזמרו
שמים יכוין שהוא תקיף ואמין אשר לו היכולת בעליונים ובהתעטם כל האו לשון כח וחוזק כח
ואת אלה הארץ לקח" **ו ויברך** ברכת אשר יצר וכו' קוללים קוללים ולא יאמר קולם
קולם רמוז לדבר קוללים
לפתקיים כדאיתא במסכת מדה כל זמן שהתקא במוש חמוט טערו פתק ופניו בתום יצא לפניו
קטולם כסתם קתום ונפתם קפתום שאמלן כן אי איתשך לעמוד ונפלין לישות כדאיתא

במודרש גדול אלה ועושה כפלאות האדם דומה לצמד מולא רוח ואם יעשה האדם בצמד נקב
במודרש של מקום הרוח יוצא והאדם מלא נקבים ורוחו מושתמר בתוכו הוי חומור ועושה כפלאות
ואם מולך מיד לבית הכנסת ורוצה להמתין מלבדך עני עד שחזו לבית הכנסת שיסדר אותה עם
שאר ברכות הרשות צדו אמנם אם יברך מיד עני ואשר יצר יא שצריך לעמוד מיד אחריה אהי
שמה עד המקוץ נשמות וכו' לפי שהיא כמוכה לברכת אשר יצר ולכך אינה פותחת בצדוק
ויא שאין צריך לעמוד מיד אחריה ומה שאינה פותחת בצדוק לפי שהיא ברכת הודאה כמו
ברכת גשמים שאינה פותחת בצדוק לפי שהיא ברכת הודאה והכימוסתבר דהם מוכח בצדוק
בפרק הריאה דקא"ם מתער מטעמא למי אהי נשמה ובעי הכי קא"ם מוסי לדיה למי עני וכן
סדרן הרימונים ז' **ז ובלהיום** שעשה צדו יא שאקטט מצדך אשר יצר
לכד ולגדולת עני ויא בין לגדולתם בין לקטטם מצדך עני ואשר

השול על כן התפלל שיצטרף להטות אהדרך הסוכה אבל ראותה שוא איש ברשותו כי תפטר
שיפגעו פתאום ויראם על כן התפלל שיצטרף עמו מראות שוא ולא יזמינו לפגוע כלל לכן
צריך האדם להתגבר בחרי לעמוד בצוק לעסדת עראו וקח אס ושיאם יצרו צמורה למור איד
העמוד מומטתך והקור גדול אס ושיאם בקיץ לאמר איד העמוד מומטתך ועדיין לא שבעת
מטתך התגבר עליו לקום שתאם אתה מעשרר השקר ולא יהא הוא מעשרך כמו שאמר דוד ענה
ערה כעדי ערה הכבול כסר אשרה שר אט מעשר השקר ואין השקר מעשר אונת וכאם
ישים קודם אור הצוק לקום להתחנן לפט עראו מה יושנו ומה טוע וטוב למי שמקדי שיכוין
לשעת שמתות המשמרות שהם בשלש הלילה ולסוף שש שלשי הלילה ולסוף הלילה שצמורה אומם
הקצה כוכר לחרבן הבית וגלית ישראל בין האומות והתפלל שיתפלל האדם בצותה שער על
הארבן והגלית רעיה וקרובה להתקבל ויפיל תפעת לפט המקום אחד המרצה ואחד המושע
ובלבד שיכוין לעל שמים בתפאנו כי טוב מוטב בכונה מהרצות בהם שלא בכונה וטוב למור
פרשת העקידה ופרשת המן ועשרת הדברות ופרשת הקרבנות כגון פרשת העולה והמנחה
ושלמים ואסאת ואשם אמום פרשת הקרבנות טוב יותר לומר בהם שהיא במקום רחוקה
קרוב שזמא בום וכשימים פרשת העולה ואמר רשן העלמים יהי רשן מלפניך יהי אפני סיהא
זה מקובל לפטך כאלו הקרבת עליה בזמנה וכן יאמר פרשת המנחה והשלמים והאשם ואחד
פרשת הקטאת לא יאמר כן לפי שאינה צאה בגדבה ואם איש יכול להשם קודם אור הצוק
מיא מועד התפלל אשר הוא מועד לכל מי א יאמר ויאמר בלם לו היה בעסדת מולך שר
דם וטובו להשם בצוק לעסדת קיה זהיר וזריו לעמוד לעסדת אשר עהו כש וקין בן צם שלקו
לפני מולך מלכ המלכס הקצה" **ב וימרר** לקום בזריות ולא ילצ מיושב אל א יקח
אלקו ויכמסם ראשו וזרועותיו בעדא שוכב ועמוץ כשיקום סקו

מכוסה כמו שהיה מתפאר ל יוסי ואומר מעולם לא ראו קורות צית שפת אלקי ואל יאמר
אצ צמרי קדרים מי ידעט ומי יראת ש הקצה מולך כל הארץ כעסו אשר לפטו אשיכה כמור
ויתקדק צמלקו לעצמו כדרכו שלא יהפוך הפטמי לחוז כדאיתא בשעת בפרק אן הקשרים אל
יואכן אי זהו תלמיד חכם המודקדק צמלקו להופכו וכשיעל מעלנו יעל עלימין תפלה ולא
יקשרם ואם יעל של שמש ויקשרם ויאזור ויקשרם עלימין דאל יואכן בתפלו כך מוטעו מה
תפילן שמש אף מוטעל מעל של שמש תפלה ותמא בדרייתא מעל עלימין תפלה הילכך לצמרה
ידי שמש מעל עלימין תפלה וקושר של שמש תפלה ויקום וילך בכפפתקומה כדאיתא בפרקא
קמא דקידושין אמר ר יבנשע בן לוי אמר ללך בקומה זקופה שצמ מולך כל הארץ כעסו ויכמס
ראשו כדאיתא ארס רב הונא לא חזר ל אמור בגלוי ראש אמר שבעת למעלה מראשי ויבדוק
פקבו דאל יואכן מרובה לקבל עליו על מלכות שמי עלימה יתנה ויטול דיו וימח תפילת ויתפלל
ג ובכניסתו לבית הבסא יאמר כך התכבדו מכובדים מתקדשו קדושי משרתי
עלון תא כמד לאלמים שמרות שמרות עזרות עזרות רחמייתא

אנו שמים אנו שהגזיה ככפיה ותפרים בעטן אלן נשאר זה ככף אלן ככפיה בזה קי"א של
וככפיה של עור קייצת קי"א של עור וככפיה של בגד פטורה קי"א לה ג' ככפיה ועשה כן
צוית ושוב עשה לה ככף רצעית ועשה גם זה צעות פסולה קי"א מרוב עת וככפיה כהן
אדם זל אין מוטילין צעותיה על ככפיה כמו שהיא כפולה אלן אכ"ת פרה כלה ואפי' מרוח א'
אין א"א הראש זל יראה שקייצת אעפ"י אלן תפרה קי"א לה ארבעה צעות צמד בע ככפיה
ה לה עוד אחרות ומהך הראשיות בשרה צדקות ומה מצונו זל כהן מיל צערה על
ז"אם נתכוון לצל הראשונה ומהך הראשונה ופירה ואם נתכוון להוסיף אעפ"י שאר
משתיהן פסולה וא"א הראש לן קי"א

יא מצות ציצית

ה תכלת מצות שיקח שש אומין כפולין
צבען תכלת ושש אומין כפולים של צמר לבן אנו אפי' של פשתן ויהיו סוויין לשם צצית אצל
לן היו סוויין לשמן פפלים וצריך שיהיו שזורים ויהיה צורךן שלשה טפחים בכפולן מארבעה
צעות במל בכל טפח ואם ירצה להוסיף כפלים צורךן יוסיף ואחד מהאומין יהיה צורך
כדי שיכרוך בו הגדיל ואם עשה מן הקוצים פ' מן אומין בתלויין צריעה כמין קוצים
ד לקוצין אנו מן הטמין פ' אומין שמוצאין מן הבגד לתפר אנו מן האומין שינצלים בשפת
ד פסולה עשה מצמד גזול פסולה המשתרחה לזהמה צמורה פסול לצעיה צל המשתרחה
הן נטוע בשר לצצית ויעשה נקב צורך הטלית בערך שלשה אצבעות סמוך לקרן
ויקח מן הקרן כשיעור שיש מקשר מל עד סוף הצפורן ומה שיש מומל קשר מל
עלה עד כדי שלשה אצבעות מן הככף הוא מקום הצצית ואם היה ראוי מהככף בעלמא
מל ומתקן מאומי הערב עד אלן נשאר בו כשיעור מן הקרן כשר ומזמן טוב לעשו
רא בשפת הבגד אלן יתקן ובערך רואה בגד אין לו שיעור רק אלן יתקנו על האומין
אין בשפת הבגד וכהן בעל העטור שאין שיעור לאומין מלמעלה הם ירצה יוסיף צמורה
זה ור' פירש דעך שמוצא כפולים שהן ששה עשר יכול להוסיף טפ' א' ויחתיך א'
אין ויתפסם בככף ויכפלים ואז יהיו ארבע שטים עשר אצבעות שהן שיעור ארך הצצית
וארבעה אומין מוצד אחד וארבעה אומין מוצד אחר ויקשור שש פעמים זה על גב זה
ד כך יכרוך האוט הארוך סביב השבעה וצומן שקיית זה תכלת קי"א צד לרקדק
כה לעשות שבעה חוליות כאשר הם מפורשים בגמ' ועתה שאין לנו תכלת אין לעשות
אין אלן צמד לצמד ופשתים לפשתים וגם אין צריך לרקדק בחוליות ומה מצונו זל רב
לן לכרוך בהנשה חוליות וא"א הראש זל אלן קי"א מרקדק ובעל העטור כהן קי"א
ריך לרקדק בכריכה ואפי' אם כרוך רובה אולן כרוך זה אלן אולן אחיה שרם"ל
מוצאה שיכרוך עד שיהיה בכריכה עם הקשר כהשר מל ומה ש' פעמים ואז

יצר דשון שצריך לברך אשר יצר שהוא רצו של קדושה צריך לברך ע"י תפלה וכ"כ א"ס רוצה
למנוח אחר גדולים שצריך לברך ע"י וא"א הרא"ש ז"ל לא ר"ה מברך אף
לגדולים רק אשר יצר אף בשהיה רוצה ללמוד א"ס לא בשעשה דברו וקנא און הטיל מים ושפף
וקיה מהתפלל אחריו מיד אז היה מברך ע"י וזה לשון סכתב בהשבת שלה א"ס עשה דברו
וקנא און קטמם ושפף ורוצה להתפלל יטול ידיו ויברך אכל כל היום בשעשה דברו און יטיל מים
אף א"ס רוצה ללמוד יזין לברך ע"י מאם אשר יצר" **ה ומיד אחר** עי"ה
ידים יתעטף בצצית מועמוד וסדר עטיפתו פראו

כעשיפתו שמעמלם שהיא עשיפה גמורה ובעלה שסור בהגדלם בעשן כולו האי לא כדרך
בע אדם שמתכפי בכפותיו ועסקין במלמדתו פעמי בכפיו הראש ופעמים בגלי הראש ודרך
העשיפה רחבה לקומת האיש ומאזיר שט צנוותו לפטו ושטם לא אוריו סיהא מסוכב צמורה
ומכסה ראשו אלא יהא בגלי ראש ויברך להתעטף בצצית ונקראת צצית ע"ה קאוסין ספרדין
מומנה כדכתיב ויקח בצצית ראשי ועל כן צריך להפרידן זה מזה ויכוון בה העטפה שטם
המקום צה להתעטף כדי סמכור למציתו ונקיים לעשות ויעשין הצצות קודם לכן שיהיו סלמי
שטם נתקבל א מהם הוא מברך ברבה לצלה ואם ירצה להתעטף בקומנו כדי אלא ילך ארבע
אמות בלא צצית און שיש לעציתו בלקו יכול לעצו מיד בלא ברבה ולכשיטור ידיו ימשיג
בצצותו ויברך להתעטף בצצית און א"ס מתעטף אחר כך צלית אחרת יכוון לפטור גם אלת
שלש כזר ואם יש לו כמה בגדים אלא רבע ארבע בטות כלם אייזן בצצית וא"ס לעשן צצית
אחרת די להן ברבה אחרת וא"ס הפסיק בעהם צריך לברך עלבל און ולכן מוי סירבל להתעטף
בצצית הכבדת צלית גדול צריך לברך עלנו אע"פ שצריך עלטלית קטן שלש כזר וא"ס פשט טלית
ולא היה דעתו לעצו מיד כשחוזר לעצו צריך לברך אכל א"ס היה דעתו לעצו מיד כגון שפשט
אותו כדי לכתב לצת הכבא בזה א"ס מסתפק א"ס צריך לברך שיש פעם לכאן ולכאן דא"ס
למוימר שון דילפסן כל התורה כללה מותפלן ותפלן כל אימת דמומשיג צהו מברך פ"ה א"ס זון
מומקומן ומומשיג צהו להחזירן למוקומן א"כ כ"כ שיש לע לברך ומוי יל א"ס א"ס שזון ממוקומן
ולא ידע אלא היו צמוקומם אכל א"ס הזיז ממוקומם אדעתא להחזירם מיד א"ס נמי לא הוק צריך
לברך ולזה דעת א"ס וקישן צליתו בלילה אין צריך לברך עליו צבקר" **ט' כל** מיט
בגדים אייזם בצצית וצצית של צמור און של פשתים פטור בכל המיט וא"ס מיטן
כגון אלמשי און צמור גפן אייזם פטורין אלא א"כ יהיה הצצית מומין קטלית וכתב הר"ם צמול שצריך
לעשות הצצית מצבע קטלית א"ס הוא אדום יעשה הצצית אדום וא"ס הוא ירוק ירוק וכן פ"ה ור"י
פירש שאין צריך וכתב בספר מועת הקטן ומוי ככון להאמיר אלא לעשות צצית של פשתן צ"כ
משי אע"פ שהגאונים ור"י אהרו לעשות אפי צצית של פשתים צלית פשתים ר"י ור"ב א"ס אהרו
ולזה הסתם א"א הרא"ש ז"ל **ט' טלית** שאין לה ארבע כפפות פטורה יש לה יותר מארבע
אייצטעושה לה לצות צ"כ ארבע כפפות יש לה ארבע וקתך אחר צ"כ כסון

יתעטש בלח ברכה ומלא קולך לשיטת ספרים שהנשים אין יכולות לברך בדבר שהן פסודות
אבל רמז הם כתב שיכולות לברך אע"פ שהן פסודות ויותר טוב שלא יברכו קמן ד' יודע
להתעטף אצלו חרף לקח לעצתו למכור **יה לילה** לפי זמן צצת הויה יש
מפרשים כל מה שלפני בלילה ואפי' הוא

שלפני ביום חייב כן כדבר מצד ז' מותר ללבוש צצת בלילה ובלבד שלא יברך ומאומות
מברך עליו בשאר משיכר בין הכלב שבה ללבן שבה ואם הראש ז' לפי שאין ממועט לא כבוד
המיוחד ללילה שאותו פטור אפי' אם לעצו ביום וכבוד המיוחד ליום או המיוחד ליום וללילה חייב
אפי' לעצו בלילה ויש לברך עליו וסודות אע"פ שאדם ישן בהם בבקר עקר השמועין בלילה וכבוד

ללילה מיקרו' **יש אין** קיוב צצת לא בטלית שרובה ללבוש אלא ממה שאין
פטור הילכך אין לברך בעשייתו אק"ו לעשות צצת
שאלו בעשייתו המועט לא בלבוש
מתגר עי' בשאר אבל אם לקחו ממי
מזכרין טלית מועיית ללילה

כא יציאת אין צד משום קדושה דהשמיים
ולכנס בהן ל' בית הכסא ויראה
דאפי' בשדן צמחה מותר להשתמש בהם אבל בשלמות כתב בפרשת שלח יצאנו
ישראל למעבד דרכיון צמידי דעבד למיפק בה ידיאובת מעה כעין קוסין בה ויש
למישר בה מדעם אינמי הושענא לאורווי בה ולתרוג' מעה למכילה דילכין מרס דאמר
קרא וטפך את דמו וכסונו בעפר צמח שספך יכסה שלא יכסה ברגלו שלא יתנו נשית צוות
עליו דדוקא השמיים מעה בחר דאיתעבדו צונו מעה כזרקין ע"כ ואיפשר לתקן שיהא נוסח
לדס דשאר קתם בשמחה ברגלה הוא עשה המועט דרך ציון מה שאין כן בכ"ה ויש לברך

כב העושה צצת לעצמו מברך שהקיים עתעוף מברך ד' התעטף
בעצת' **כג החולך** לבית הקברות נכ"ד
מקברות כדאיתא

למנחה הצצת שלא יקח כגדר על בית
בברכות' אע"פ ור' יונתן הו' אולי צ"ע קברי הויא שדיא הכלבא דל' יונת' עליו קברי אבנ' ליה
דלי' דלא למרו' למחר צאים אצלנו ועכשיו מקרעין אותם פרוש סגראת במחרף שאינם
יכולין לקיים המועט שמועטן מונה שמוותר לתך לבית מקברות בלבוש שיש ע"פ צצת רק שיזהר
להגבהן וכתב הרב ר' בני יונה דוקא במיחם שמיה לכל בנדיהם ארבע כנסות שאי אפשר
שיסיר כל בגדיו בשילך לבית הקברות אבל אם שאין אם מכונות בהם למנחה לא למחר

צצת אסור משום לעג לרש ארף ששמו'
טלית צב ארבע כנסות בדי שיתמיני

כד אעפי שאין אדם קיוב לקחת
צצת לא דוקא אם
ב
יא

וכורך וכן יעשה עד שיאמרו למנוחה קשרים וארבעה כריכות צמקס ויהיה כל הכורך רחב
מפני נקשאר שני טפחים ועוד יש מנהגות אחרות בעשייתו ואשר כתבת כן הוא עיקר ויהיה
זהיר לתוך ראשי הקומטין לעשותם שמונה קודם שיכרוך שאם כרבה ואחר כך חתך ראשי
הקומטים פסולה אבל אם תפוס בכף ואחר כך חתכס כשרה רק שיחתכס קודם כריכה
י"ב ואם נפסקו כל קומטיה ונשתהיר בהם כדי עמבה כשר ובלבד שיאמר
כדי שיוכל לעבדם כלם צמד שזו יורה מוכדי עמבה

אל כל אחד בלבד ורשי פירש דבעטן כדי עמבה מהענף ורצו יונה פירש אפי' נחתך כל
הענף ולא נשאר אלא כדי עמבה מהגדיל כשרה ואם לא נשאר בהם כדי עמבה אפי' נקוט
אחד שנפסק כלו פסול קילכך כיון שכל אחד כפול לשנים אם נפסקו שני ראשים פסול שמא
נפסק אנוט אחד אבל אם לא נפסק לא ראש אחד כשר ויש אומרים שאם נפסקו שלשה קומטים
פסול אפי' אם נשאר בהם כדי עמבה ואם נפסקו שנים כשר אם נשאר בהם כדי עמבה ולפי
זה אפי' נפסקו שני ראשים כשר אם יש בהם כדי עמבה עד שיפסקו שלשה ראשים ואם נפסקו

ז' היה מסכים לסברא הראשונה **יג ארבע ציציות מעבבו**
זו איתו שכל זמן שאין צרה כל

הארבעה אינה מציצת כהלכה והיוצא בה בשעת לרשות הרבים קייצת אמת אבל אם יש בה
כל הארבעה מותר לצאת בה לרשות הרבי אפי' האידנא שאין לנו תכלת עשאה עי פסולה ואם
כשרה לעשות **יד השואל** טלית מאברו פטור מלהטיל עטת כל שלשים
יום לאחר שלשים שאלה עס ציצותיה קייצת לבדך

עליה מיד ויש אומרים דאפי' שאלה עס ציצותיה שאין לבדך עליה עד לאחר שלשים יום ולא
צריך לא לא הראש ז' ולטול טלית אברו בלא דעתו ולבדך עליה יש אומרים שהיא מותר דמקא
לאימא דלעצד מנהג צממונה ובלבד שיקפול אותה אם מוצאה מקופלה טלית שר טהרתן
קייצת בצצת **טו מותר להטיל** צצת מוטלת זה וליתכס צאחר אבל

אין יכול לקח הכסף כמון שהיא עס העצת ולהפירו
בבגד אחר תלה הקומטין צן שתי כספי מוזו לזו וקשר בכף זו כהלכה וכסף זו כהלכה ואחר
כך חתכס צאמצע וכפרדו זה מזה פסולה ואם נקרעה הטלית תוך שלשה אצבעות לכסף אין
ד"א לתפריה חוץ לשלשה אצבעות יכול לתפריה **יו שיעור** טלית אבר קייצת

בצצה כל שקטן בן השעה שנים יכול לכתוב בה
וגדול אינו יתעייש לצאתו צאקראי לשוק אין הקטן מתכסה ע ראשו ורובו אע"פ שגדול
בה צאקראי לשנה פטורה **יא סומא** קייצת בצצת ונשים ועבדים פטורים
וטובי טוס ואכדראימס קייצתן מספק וכתב הרמב"ם ז'

והממשלה בעליונים ובהתעוררם לעשות בהם כרצון ויטעם שליד תפלה ויברך אלקינו
 תפילין ואחר כך של ראש ויברך אלקים על מעות תפילין אע"פ שרצו לפס פסק
 שאין לנו לברך על שתהאין אלא ברכה אחת שהיא להטעם אלא א"כ תפסיק
 בעתם בדבור שאז מברך על של ראש וכן כתב רש"י ז"ל והרבה
 מהמקצרים וא"א הראש ז"ל הסתם שיש לברך שתי
 ברכות אף בלא הפסק ואם תפסיק בדבור
 קוור ומברך על של ראש להטעם ונס
 על מעות תפילין ומברך עליהם
 משענה שהתחיל להטעם
 עד שעה שמקדקן
 בראשו ובזרוע
 ולפי תפסיק
 בעתם
 דבר
 אפי
 לעשות
 אמן
 יהא
 שמויה רצון
 וקדושה ואם דבר
 עבירה הוא צדו וצריך
 לפזור ולברך כדפרש"י ורמיה
 אלא הראש ז"ל שמויד אחר שקטר
 שליד על הזרועהיה מטעם של ראש
 קודם שהיה כורך הרעעה קצב זרוע
 לפי שהיה אומן טון שברכה שטיה חוזרה גם על של
 יד אין הכרח לברוך תפלה ומטעם זה אין להפסיק
 בעתם ויש למעט ההפסק בכלמה שיוכל והכריכה סעב הזרוע אינה מן המעט
 מילכך טוב לאחר אותה עד אחר שיטעם של ראש וכל שעה שמוטעם ביום מברך ואפי' נשמטו
 ממוקומן ימשמש בהם להחזירם למקומן צריך לברך "

רוצה להתבנות בשלית צד ארבע ככפות חייב להטיל צד צדית ממנו סובב וככונ להיות כל אדם
זהיר וזריו במצות צדית שיהא לו טלית קטנה מציינתו של צד אונת כל היום כי עיקר מצותה על
זכירת המצות וכל שעה וכל רגע צריך לזכור. ונמצא לדבר בשאדם מזוהר על אברו על
עטין אחר שקושר קשר צלזלורו כדי שיזכרנו ועל כן יש צד המטה קשרים כנגד המטה אומשי
תורה וארבעה כפפים שכללם שיפנה יזכור. וגדול ענין המצות עתה ממה שהיה עשה
בזמן שהיה תכלה שאז לא היתה מצויה כל כך ולא היה כל אדם יכול עליה מה שאין כן עתה
ואפי' מי שאין יכול להתעסק כל היום צריך להזהר מן שעת התלה וכתב בעל העמוד ואותם
שמקבצין הצעות בשעת קרית שמוע וקוה על העצמם איפשי שאינן כן משום וראיתם אונת על
שהיה עשייתם תחת מלכותיהן. גדולה מצות צדית שאולה כנגד כל המצות דכתיב וראיתם
אונת וזכרתם את כל מצותי וי' צדית עולה ת' וא' אומין ויה קשרים י' קרי תרי' אעפ שאי
כתב קשר יוד מפרש בהנחומא שלשה פעמים כתוב צדית בפרשת צדית ואד מטיהו לצדית
שדי למד לכולהו והיא משלמת המצות. ל' שמעון בן יקאי אומ' כל הזכיר בצדית זוכה ורוצה פע
קשטנה כתיב הלא וראיתם אונת וכתב קת' וי' אהיכם תראו ואונת תעמדו ריש לקיש
אומ' כל היום שמוע צדית זוכה שמשמאין אונת אפים ושמונה מאות עבדים שכל והאזיקו
שבע מאות איש בכסף איש יהודי וע' בכל עת יהיו בגדיך לבנים. זו מצות צדית שמין עכ'
רמב"ם ל' יאמר זו מצות הפלגן. ל' אלעזר אומ' כל מי שיש לו תפלגן בראשו ובזרועו ומזוהר
בצדו וצדית בגדו מונחם לו שלא יקרא שכל והאנט המושלם לא במהרה יתקן ואומר אונה
מלאך וי' סבב לראיו ויאלצם. **כה ואחר** שנתעסק בצדית ימח תפלגן מיד כדי
שיהיו מטיין על צדית קרית
לכל ענין על מלכות שמים שלמה יפנה ויטול ידיו וימח תפלגן ויקרא קרית שמע ויתפלגן ואמ'
שלא כל הקנה מן קרית שמע בלא תפלגן כאלו מועד עדות שקר בעצמו ל' קייא בר אבא אומ' ל'
יוקמן כאלו הקריב עולה בלא מנחה וזבח בלא נסכים אבל אם נפנה ונפלידיו וקרא קרית שמע
והתפלגן בלא מנחה והקריב עליו כל הקרבות שכל אר' אן בעקיון כפי ואסונתה את
מוזבחך וי' וראיתם לאן הראש זלשהיה מדקדק להמקם כשהיה מסדר הכרכות והיה מסדרם
זה אחר זה עד עטר ישראל בתפארה ואז היה מנחם ומברך עטר ישראל בתפארה לפי
סתפלגן נקראים פאר שכל פארך חמש עלך. ונקראים תפלגן לשון פלגה שהם אונת ועדות לכל
דואים שהשטנה שורה עליהם דכתיב וראו כל עמי הארץ שם וי' נקרא עלך ודרשי' לא תפלגן
שבראש ויכוין בהמתן לפי שצא המקום ברוך הוא להמח ארבעה פרסיות לאן שיש צדק ויקוד
שמו ויצאת מצרים על הזרוע כנגד הל' ועל הראש כנגד המוח כדי שזכור ויצאת מצרים על
ידי מים ונסלחות שעה עמום שהם מורים על ייחודו שהוא יקיד בעל מון ואשר לו ר' זכר

אנות אלם משום דכתיב בהם וקיה נחית ענידכח וסבת ויא און צרישן
 אנות מילכך און לברך כלל ורחיית כתיב על סם רצא קאי זל הרשור
 צדו אס ירצה יברך ואמ תמוה דודאי טון שאים קייב לברך אס יברך
 קווי ברכה לנפלה **כט זמן** קנחתן צבקר משיראה אברו
 קרעל עמו קנה ברקוק ארבע אמוות וישרא
 אעג דקיימא לן ללה זמן תפלן הוא אס שאין מורין כן קיימא עטן
 סאס קיו ברשון וקטבה שאין צריך לפולגן אכל לכתלה און להטאן
 קודם קזמן הזה ואס צריך לילך לדרך יכול להטאן קודם זמן בלא
 ברכה וכשימע זמן ימאמש צמן ויברך והרבר פרז זל ברכ טון
 דקיימא להללה זמן תפלן אלם שאין להטאן בלה משום גזירה שמא
 יסן צמן מי שרצה לצאת לדרך יכול להטאן קודם זמן ולברך עליהן
 מיד ואם הראש זל לא כהכין **ל שבת ויא** למו

זמן תפלן קס וכפול של מועד יא
 מסתפקין ס אס הוא זמן תפלן ומטאן אנות בלא ברכה ואם הראש
 זל קיה מטאן ומברך עליהן **לא מצות** תפלן שיכתוב
 ארבע פרסיות שהן קדש לכל בכור עד
 למועדה וקיה ס יצאך עד ס צווק יד קוצאן יא ממוצרים ופרשת
 סמוע עד וצטריך ופרשת וקיה אס שמוע עד על הארץ כל אחת
 ואחת בקלף לבדה ויכתוב בכתב מיושר וצדיו כתיבה תמוה שיכיה
 מוקף עיל מתוויג כראוי ולא יחסר אפז קוע שליו וצריך שיכתוב
 צמיא אף אס הוא שולש צפתי ידיו ואם הוא אטר שמאל דידיה הוא
 ימין ואין צריך לשרטט בכל שיטה ושיטה ואס ירצה לשרטט הרשות
 צדו ומי שאים יודע למד השיטה בלא שרטוט סוב הוא שישר סס
 למד כתיב ויכתוב על קלף שהוא מעובד לשם תפלן לנד קצטר כתב
 אלם על מקלף און אלם קיה מעובד לשם תפלן שכתב צמקום שער
 פסול ואם עבדו מי כתב הרם צמול שהוא פסול אפז אמר לי ושרא
 לעבד לשמו ואם זל הכשירו אס ישראל עומד על גביו ואמר לי עבד
 לשם תפלן וקיה הקלף מועד צממה קיה ועף טהורין אפז מכבלה
 וסרפה טלם אכל לן מועד צממה קיה ועף קטמאים ולא מדג
 אפז הוא טהור וקיה טלם אלם יקיה ס נקב שאין קדיו עבד עליו
 ואם לאר שטכר צמקב בעך האות בשר יא אומרים אפז טקב
 כל תכו וצדו שלמי נמי משמע שצריך

כ"ו ואם אין לו

אלו אמת בין של ראש או של
יד מעקה ומנכך שכל אמת
מעקה בפת עצמה ומנכך על שליד כשהיא לבדה ברכה אמת ועל של
ראש כשהיא לבדה מנכך שתהיה כותה ואפי' אם יש לו שתיהם ויש לו
שום קונם אעפ' שאין יכול להטח שתיהן כגון שצריך לצאת לדרכ
ואין יכול להתעכב יכול להטח אמת מהם לפי שאינן מועכבות זו את
זו

כ"ז מקום

הנחתן של יד בזרוע שמאל בנצה קצרה
פרק שבין הקנה לכתף ויטה אותם מעט
לנד ימין בעצמן כשיכוף זרוע למטה יהיה כנגד לב ולפי יהיה דבר
קונן צמקם לזרוע ואטר יד ימין מעט צמאלו שהיא ימין כל אדם
ופי הרב ר' יקיש מפרש דוקא כשעשה כל מלאכתו צמאלו אבל אם
קונן כותב צמין אעפ' שאר מלאכתו צמאלו דיון שאר כל אדם
ושלש גזית ידיו מעט צמאלו כל אדם והרעעה יכרוך אותה סבב
זרוע עד שיגיע אל צבע האמצע וכורכה סבב שלש פעמים ומקום
מתפלגן של ראש מתחלת עקרי השער צמצם עד סוף מקום שמונח
אל תחלק רופס והוא כל גובה הראש וצריך שיהיה הקשר מאחורי
הראש למעלה בערך ולפי למטה בעצמו ושיהיה מול ערך ממש מכונן
צמצם הראש ולפי שיטה לנד הפנים לכאן או לכאן וצריך שיהיה סיו
שקוף המקום שבה אה כעין דלת לנד קוף ולפי לנד הראש וגם הרעעות
סובבת סבב ראשו צריך לזרז צמם אלפי יתהפכו כדי שיהא כוונה
לנד דהיינו הלבן כלפי השער ושהוא אלק יותר וצמט שאר לנד עכר
מזבונן וישל הרעעות שיהיו תליון לפטו ויגע של ימין עד הטיטר ושל
שמאל עד הקזה ויא' אלנד ימין עד המילה ושל שמאל עד הקטע

כ"ח

ושיער רחבן באורך שערק ואם פחת או קוסוף לא עכב
וימאמט צמם בכל שער ובשליד תחלה ואח' בשל ראש
וכשיסיר יסיר של ראש ויפח צמקן ואח' יתלן שליד ויפח עליהם בעצ
ששיבא להטחן שימצא שליד תחלה ויפחן ולפי יכרך אקבו לשמור קוקיו
כשמוסירן שאין תלכבצט מערבא שהיו מברכ' אשמו קוקיו בשעת מסרת
שמוצ'י ללה לאו זמן תפילי קוא ודרשין אותה מן ושמרת את האוקה קוא
למועדה ג' דורשין ימים ולפי לזית ואמן קיימא לן ללה זמן תפילי קוא הילכ
אין לבדך ואפי' כשיסירם בלה ואפי' בערב שבת בין השמשו שצריך
להסירם אין לבדך שמה צריך אז להסירם לאו מן ושמרת אס' לומדים

ונתקונים וכל פרטה ופרטה אחר שיתבנה יקראנה היטב בכוונה ודקדוק פעמים ושלש
ויאזור ויקראנה קודם שיתבנה לתוך צורה ואם יתר אות אחת יאלה תקנה סיגורו אותה אבל
אם אחר אין תקנה שאין מוציין בהפלתן שאם כן היו כתובין שלא בדרך ואמרינן צומצמתה
בהפלתן שלא בדרך יגזור וצריך לרקדק בתקון עף האותיות שלא תהא שום אות יוגעה
בצורתה ואם אגעה יגזור ויפריד ז' מו' וצריך שיתבנה משה הבהב ושיקרא כלתורה
קודם שיתבנה ומיהו מופט שהסופרים רעלים באלו ארבע הפרסיות וכן שמרות בפייהם
יכולים לכתוב בטלפה שלא מן הבהב וכתב בספר המצות הקטן שצריך להטח אלק למעלה
ולמטה כולן אטב דפרי שהיא כחצ צפורן ואח' הראש ז' בהב שאין צריך להטח אלק אלא
למעלה כדי גבה של למד ולמטה כשיער אורך הכף והבון ובהפלתן וסופן אין צריך להטח כלל
ויעשה השורות סוות שלא תהא אחת נכנסת ואחת יוצאת ולא יכתב שלשה אותיות און
לשיטה ויעשה כל פרסיותה פתוחות דהיינו שיטאר צפוף השיטה אלק כדי שלש תיעת ש
שלשה אותיות און בהפלתה און מפרטה אחרונה שיעשה סתומה ויעשה ארבעה צתים
מעור צממה חיה ועף טהורה און מוכבלה וטרפה שלהם ואלו צמול בהב שאין צריך שער
לשמן ואח' הראש ז' כתב שצריך שער לשמן וכן בהב רב כמן צדק ובהב בספר המעור
שיכול לעשותו מקלף טגס הוא נקרא שער ומער שלל אע"ד קשיב כבשר לעטן טומאה ויהיו
מרוכזים וסאורים ואם עשאן מצבע אחר בשמים לא שער מצותן להיות סאורים ויהיה
האריץ צן צית לצי וכה יעשה יקא דפוס אל עץ שיהיה מרוכז רעע גמור צאלפסון ארט
כראע ואין שיעור מפורט בהלמוד לאורך וראב רעע הצתים אלא שבמושא רבה כרוב
שצריך שיהו הצתים אמצעים על אמצעים ולא נהע כן לא עשאן אורך וראב הצתים כרוב
שיער וגם מצבן ואוקק בדפוס שלשה אריצין עמוקן כדי רואב הפרסיות כדי שיצט אריץ
שצן צית לצי למקום התפר ולקא שער דק מצממה און חיה טהורה מועבד לשמה ומרככו
ומרטיע צמים ופתפ על הדפוס ומכמבן צאריצין וממאן עד שיתבש ויתקשה ובעדו לא יעשה
כמון שין טלפת מקמטי העור אחת מוימיון ואחת ממשמאלו של שמאלו שהוא ימוין הקורא פ
העמוד לכגדו יעשה לה' ראשין ואל ימוי יעשה לה של שלשה ראשין ואחר שיתבש ויתקשה
העור יפה על הדפוס יוציא הדפוס וישארו כמון ארבעה צתים והשיצן ימוסך לפועלה עד
שיצט אריץ השין ותחתיתו עד מקום התפר והעור של הדפוס יטח ארוך מנד אחר ויכפאן
על הצתים ויתפרט עם שער הנשאר משלשת צדי הצתים עבר מכל צד והוא הנקרא התורה
וצאות העור שהיא ארוך מנד אחר יעשה גם המעברתא בעד שיחתך המעברתא נוטע
צדין שלא תהא רחבה כמו התורה כדי שיהא עב ריעע של התורה וצד אחר
מעברתא עברת המעשה ועל שם כך נקראת מעברתא שמרעע עברת צה מנד זא לצד זא

גם נפגעים מוקף עיל הילכך אם מקבלתו פסול מקבלתו פסול
אלהם חפץ לא נשאר מומן אלם כל שהוא פסול דגל
קומיט נשאר מומן מלם אית קטנה פסול ואם לאו
פסול ואם כפסק אית מהאונות אם תפסק
לאן חטם ולא טפש יודע לקרות פסול
ואם לאו פסול כתוב בספר מצות
הקטן שאם כפלה מופת דין
קודם שגמרה האות
ולא היתה האות

עכרת

ואחר

כך

מטל

קדין

און

אלם

היתה

מוקפת עיל

מתחלת פסול דקו

כמו חק תוכות

אבל אם כתיב

היתה עשירה

כתובה ונפל ע דינו יכול

ליטל ואם הרצל אשר פסול גם כזה

וכן כתב בספר התרומות וכתב עוד שאם עשה ריש כמין ללב שאינו יכול לגרור ולדקא
דקו כמו חק תוכות וכוונתו בזה כתב לאן הרקש אל שנים פתחה סנדק פתחה ופתחה
שאין מושל לגרור הדק ולפתחה ובגרירת דק שבן אית לאות כתב שמונת לגרור
ועלית הנתנה יאמר חט כותב לשם קדושת תפלן ואין דאי צמה שיאסב כך ובלבד זה צרי
לכתוב כל המזכרו לשם קדושת תפלן וצריך שידקדק בצמרו ויתרות שאם אסר און יתר אית לא
בזה פסולן ועוצא המזכרן מדרך בכלים ברכה לצלה וגם צדו בכלים בלא מצות תפלן
ועוצא ענש הסופר מרובה לכן צרי לקוין מאד ירח שמו וקודם כדכ הש המתעסק בכתוב תפלן

קין מושמן קותן כשר הרעשות קביו וכו' י
עצמאים כשמושמן אותן בערם נקראין ישמע עובדיהו

עצמי כשרים אפי' אם הן קדשים עתקלעו שלשם צתים עטין עולתו
ענין הקיו ענין על התפירות כפסקו התפירות שנים זו צד זו אן שלש אפי' זו שלש
זו צדשות תפלות צדשות בשרות כל זמן שפע טעלן קיימת פי עור של הצתים ועוד צדי
ורעשת שיקיו מעור בהמה קיה ועוף המהורין ומועבדין לשמן ושיהיו שאורות מוצד קחון
ומצד הפתם קי זה צבע שירצה קוח מאדום כעצ צפור התרומות שצריך שישאירם
ישרא לשם תפולן ואין להשאירם על ידי עי' וכהצ' הרים צמול שאם לא עשה הצתים שאירים
יעשה הרעשת מצבע הצתים ואם כפסקה הרעשה מה שיקיף מומנה הראש און הזרוע אין
להם תקנה לפי צק שירה ולא בתפירה אכל התלוי מומנה ומה שקושר סצב הזרוע אין להקשירה
פוסל צב' לרצם שלמה זל

ל"ג סדר הנרות בבתים

קדש לי משמאלו של המזבח צבית
קחיטין ואחריו עי' יצאך צבית השע וצבית השלישי שמע וצבית הרבע שקוא צבית החיטין
למיון והיה אם שמוע ולרצמו תם זל קוא הסדר קדש משמאלו ואחריו צבית השע וכי קיה פ
יצאך וצבית ששי וקיה אם שמוע וצבית שקוא צבית החיטין שמע סימן לדבר הקויות להדדי
ושע שיטין דהיינו קדש לי שמע לצד קוח אצל השיטין סצצתם וכן קוא הסדר צבית לצד כדאית
ליה ולמד כדאית ליה ומיהו גם לרצמו תם זל צריך להבין בסדר שהן כעצו בתורה שקוא קדש
וקיה עי' יצאך שמע וקיה אם שמוע דתעיל כעצו שלם כבדו יגנזו פי שלם כבדו הכתובין
בתורה לפיכך שלד שהן בקלף אחד יכתוב קדש וקיה עי' יצאך ויעמ אלק לפרשת וקיה אם
שמוע ויכתוב שמע ואחר כך יכתוב וקיה אם שמוע דסדר הנרות צביתם שלד ושל ראש
שוין וצד צד הזה כפל מקלעת בין הנושמים יש מהן סוברים כדברי רצמו שלמה זל ויש מהן
סוברים כדברי רצמו תם זל וכתב א"א הראש זל לפי שכלקו עו צמוע עלם ותפלן שלל פולין
לא לא דתעמא הקלף פרשיותה פי סתן צית של זה צבית זה פולין ואמרו ארמים זל מקום יש
בראש להעמא עט תפלן וכן בזרוע לכן ירא שמים יצא ידי שטתם ויעשה שט זונ תפלן
ויעמ שיקין ויכוין בהנחתו באותה שטשוין כהקסן אלהי דהלכה צק אהע יוצא ידי אונע
והאחרים קרי הן כרעשת בעלמא ואין רצון משום כל תוסוף דלח מקרי צל תוסוף לא
כשעשה צתים ולא יעמ שט הזומן צתם אחד כי אחד מהם קוא קוח ואיסור לתבם צתם של
תפלן לא יעשה שט צתים וסימן לכל צתם של יתן שלם בזה וכן קיה סהג א"א הראש זל ורע
רצמו מאיר מרוטת צק זל ל"ד נהגו במנין השיטין על פי הקבלה לכתוב
צבית שבעה שיטין בכל פ' סה ופרשה וצבית ראש

ויש שלקחין עור עב וזוק וכופלן אותו לשמש וחותכין בכפל העלון נקב מרובע כפי עט
הצתים ומכחסיין ע הצתים והנשאר בעור הדק של הצתים מארבעה רוחות פושטין אותו הצת
והנה בין שני הכפלים של עור העב ותפרין אותו עמהם והוא הנקרא תיתורא ומאותו עור
העב עושין גם המעברתא וטוב לעשות כן ש מקמת שהוא עב וזוק מתקיים צד מושב
התפלגן ותפרין וריבטין ובהפלגן שליד יעשה דפוס של עץ אחד ארכו כרוב הפרשיות ולקח
עור דק מזהמה או חיה טהורה מעובד לשמה ומרככו ומרטיע צמים ואתו על הדפוס עד
יתייבש ואחר כך מוציא הדפוס וישאר הצת עשוי ועשה תיתורא ומעברתא כדרך
שעשה בשל ראש ויגלגל כל פרטה מסופה לתפלה ויכרוך על כל פרטה שער של צמה טהורה
ויש כורסין על כל פרטה קלף קטן קודם שיתען אותה בצת וכן כתב בשמושא רבא ואלו
צמול תפלים לא כדרך עליה קלף או מטלית ואין כראיה לאה קראש זל לפוסלן בכך ויהן כ
פרטה ופרטה בצת שלה שתהא זקופה בצת כדרך שמעמידין ספר תורה צמיכל ואם צת
כל ארבעה פרשיות בקלף אחד בשנים אפי' אין ריוח צמקם ובלבד שיהן אוט או משיקה בין
כל צת וצת וצליד כותב ארבע פרשיות שבת בשל ראש בקלף אחד ועלל אותן מסופן
לתפלתן וכורך עליהן שער ויהן אותם בצתים ואם כתבם על ארבעה קלפים והטמן בצת אחד
יצא ואין צריך לדבוקם ואם צפה הצתים בזהב או שעשאם מעור צמה טהורה פפולין ואחר
שהכחם בצתים יכפל העור שהטא ארוך מצד אחד לעשות תיתורא ומעברתא
כדפרשית ואחר שעשה תיתורא מרובע ארכה כרובה יתפור אותה בגדי צמה טהורה
בהפירה מרובעת ויעשה שלה הפירות בכל צד שיהיו בין הכל שמש עשר הפירות ואם
התפירה יהיה סובב משתי רוחות ויעצר התפירה בין כל צת לצת ואם נפסקה התפירה
בשלא מקומות צריך לתפור פעם אחת ואחר כך יכחם הרעפה תוך המעברתא ויעשה
קשר של תפלגן שימודוד הרעפה בצד ראשו או יעשאם שם בעטן שיכב על מקומו כראש
פרשית לעל ויעשאם כמין דלת וכן יעשה צליד יכפל העור לעשות תיתורא ומעברתא
ויעשה מרובעת בהפירה וצאלכמה ומוטן התפירות שלהם לכל צד כמין בשל ראש לכחם
הרעפה צמערתא ויעשה קשר שתהא הרעפה עוברת ע להדקה בזרוע וצמק הרעפה
אצל הקשר יעשה קשר קטן כערת יוד להשלים אותיות של שדי עליהן שצתים של
והדלת שצקשר ויש שהותבין בפוף הרעפה אצל הקשר כערת יוד ומהטן להעצר עור על הצת
שליד לרוחב מצה הזרוע ומהטן כן לפי שתפלגן שליד הן געקין וקצרין ומשימין אותן תחת
הבגדים ומתכדנדין תחת הבגדים ומתקלקלן לכך נהג להעצר הרעפה עליהן לחזקן
לב ואם עקלקל העור של שני צתים מוצת הראש זה אצל זה אם התפלגן קדשים
פפולים ואם הם ישמשם בשנים כל זמן שיעור מושב צתים קיים

חזקו פירושים קץ של חמץ קד תנן דרי חמץ תנן וסמוך דמיצוי שלשה שלשה תנן אין דחש
ה תנן יוד לני שלשה תנן למען דלמען ל' תנן תנן דתורת ג' תנן צית דייצאך פר דפטר ג' ג'
תנן קום דחזכרים ג' תנן אך דישאלך ל' תנן דלית דיד קוף דהקשה קית דלשאלך כף קח
דידכך ג' תנן טיית טיית דלשטופית ה' תנן טעמו ג' טע' דשמוע טמ דלשטופית קן דנפשך
זין זין דמוזות גמול דדנך דרי דהרין ג' תנן ולן קיה' ל' לזכר טעמו ג' בכלל תנן האחרים
דכלהיך קן תנן גדולים' אבל טעמו ג' קן תנן קטנים ובכל מקום טעם קל דרישן תנן
קטנים וצמוסא רנן פלסם קסר מלא תנן וא' א' קיה' ז' לכתב צמורא דידן ל' חזכרו
ל' התנן ולן משהכר כלל לפסול בצמרון ל' התנן וה' צמורא ל' כתב צמורא אך כרע
אחרים וזה לשון צריך לזהר בהנן של האותיות והן צמור זימן וקופית על האותיות צמו ס' קן
כתובת בצפר תורה ול' קן המתויעת שכל פרשיות הלל' פרשה ראשונה יש צה אורתא קרע
שהיא מ' סתומה של מוימים ועליה שלשה זיימן' פרשה שניה יש צה קמטה אורתות וכלן קהין
ועל כל אחת ל' זיימן קח של וכתב' והא ראשונה ואחרונה של פ' הקשה והא של ויהרנ' והא של
ידכה' פרשה ג' יש צה אורתות ול' קן קוף של וצקומך יש עליה ג' זיימן וקוף של וקשרת' יש
עליה ג' זיימן וטמ' של טופות על כל אורתות משלשתן ל' זיימן' פרשה ד' יש צה אורתות
ול' קן פ' של ואספתיש עליה ג' זיימן' תנן של ואספתיש עליה זין אחת טמ' של טופות על כל
אחת משלשתן ל' זיימן' כל אורתות המתויעת שש עשרה ואם לא עשה התנן א' הוסיף ונרע צמון
ל' פסל הילכך טוב לעשות בל' ש' חין פסול צמון ותוספת ול' בגרעין ול' קן קשרות ויתרות
שכתב ה' צמורא ראשונה קדש ל' כל בכור מלא זכור מלא צמורא קשר' הוציא מלא ומן
יצאים קשר ואן יצאך מלא והאמרי קשר ואן והיבסי מלא' ל' צתך קשר ואן העבדה
קשר ואן מצת קשר' השבע מלא מצת מלא' שאר קשר' גבלך קשר' בעער מלא' ל' אורת
מלא' ולזכרון מלא' עטך מלא' הוצאך קשר יוד' תורת מלא' הקקה קשר' לפועדה
מלא' פרשה שניה והיא פ' יצאך קשר' ול' צתך קשר' ואן קשר' בכור מלא'
צמורא קשר' הוציא מלא' ואן יוד' ויהרנ' קשר' בכור מלא' מוצר קשר' ועד בכור מלא'
צמורא קשר' וכל בכור מלא' ל' אורת מלא' ידכה כתב צמון' ול' טופת קשר' ואן אחרונה עטך
מלא' הוציא מלא' ואן יוד' פרשה שלשית מאריך קשר' ל' צתך מלא' צתך קשר' יוד'
שניה וצקומך מלא' ל' אורת מלא' ידך קשר' ל' טופת קשר' טע' ואן עטך מלא' מוצות
קשר' ואן ראשונה צתך קשר' יוד' שניה' וצערין מלא' פרשה ד' והיא א' שמוע קשר'
מצות ע' אן אחת יורה מלא' ומלקוש מלא' ותרשך קשר' ואן והשתחוית מלא' יעלה מלא'
קטנה קשר' תנן קשר' א' קשר' ל' אורת מלא' ל' טופת קשר' ואן אחרונה עטכ' מלא' א' קשר' קשר'
צתך קשר' יוד' שניה וצקומך מלא' מוצות מלא' צתך קשר' יוד' שניה' וצערין מלא'
ל' עטכ' קשר' ואן וצ' טופת מלא' ע' ר' ח' ואמר ט' קשר' טע' ואן
ל' ג' גדולה

כִּתְבֵהֶם שִׁטְיָן וְיָסֵם שִׁינָה וְלֹא פִּטְרָאן קִין רִקְשֵׁי שִׁטְיָן בְּשִׁנֵּי וַיִּדְבְּנוּ אֶת
זֶה הַנֶּחֱסֵם תִּעֲרַת בְּשִׁטְהָ וְהָיָה רִקְסֵם בְּשֵׁה לְאִמֹר עֵי הַקָּשָׁה בְּמִמָּה לְפִנֵּי
יְהִי לְבִבְךָ וְלִבְכֶהךָ יִדְךָ מִזְוֹנֹת רִבְעִית וְהָיָה וְכֹל כִּפְשֵׁכֶם וְאִכְלִיתֵי אֵלֶי
עֲמֵכֶם בְּהֶךָ וְבִשְׁעֵרֶיךָ וְלֹא קִין רִקְשֵׁי שִׁטְיָן שֶׁלֹּא יִדְבֵר מִזֶּה הַזִּמְתִּיד שֶׁעַ
לְפִטְרָאן קִמֹּנֵר מִמִּזְכָּרִים מִזִּמְתֵי כֹל פִּטְרָאן רִקְסֵם הַזְכָּרִים שְׁלִישִׁית שִׁמְעֵם כִּפְשֶׁךָ לִבְךָ עַל
רִבְעִית וְהָיָה עֵינֵי לֹא תִתֵּן עַל בְּעֵכֶם

לֵה אֱלוֹהֵי הָאוֹתִיּוֹת שִׁזְרִיךְ לְדַקְדֵק בְּכַתְּבֵינֵהן

שֶׁבְּקִלְאֵדֶם טוֹעֵה בְּקִין הֵאָּן צְרִיךְ לְזַהֵר בְּצִקּוּדָה שֶׁעֲלֵה לְהִיּוֹת כְּמִין יוֹדֵ
שֶׁתִּגַּע בָּהּ וְכֵן כֹּל הָאוֹתִיּוֹת צְרִיכִין לְהִיּוֹת עִלָּם אֶחָד לְכָךְ צְרִיכִין כֹּלֵן לְנִגְעַת כְּטֵן הַצִּקּוּדָה בְּשִׁין
וְבִשְׁנֵן וּמִהָ שְׁאִמְוֵרֵי הַצְּלִי וְצִמְתֵי שְׁאִינָה מִנְּעֵת פְּסוּלֵן מִזֶּה מִרְגֵּל הָאֵל וְהַקּוֹף שְׁאִינָה לְבַד
אִין לֵהן לְנִגְעַם וְאִם מִנְּעֵת פְּסוּלֵן צִיִּת צְרִיךְ לְזַהֵר בָּהּ עֵבֶד שְׁאִמְוֵרֵי לְרִבְעִית שֶׁלֹּא תִּיִּי
כִּרְאִית כִּכְף וְצְרִיךְ שִׁיְהִי לָהּ בְּרִאשָׁה לְעַד שֶׁמֵּאֵל תִּגַּע קֵטָן לְעִית צְרִיךְ לְזַהֵר עֵבֶד שְׁאִמְוֵרֵי
לְרִבְעִית שֶׁלֹּא תִּהְיֶה כִּרְאִית כִּרְיֵשׁ הֵאָּן יֵשׁ לָהּ תִּגַּע קֵטָן לְמַעַל לְעַד שֶׁמֵּאֵל כִּדְאִיתָּן בְּפִרְקֵי הַקּוֹמָן
מִאִי טַעַמָּא חִיִּית לָהּ לְהֵאָּן תִּגַּע וּפְרֵשִׁי הֵאָּן יֵשׁ לָהּ תִּגַּע קֵטָן בְּסוֹף גִּנְהָ לְמַעַל וּרְבִיטֵם אֵלֶי הַרֵשׁ
דְּמִיִּירֵי בְּעֵקֶץ שְׁאִמְוֵרֵי לְרִבְעִית שֶׁלֹּא תִּהְיֶה עֲמֵלָה מִשְׁאִמְוֵרֵי וְטוֹב לְעִשׂוֹת כִּדְבָרֵי שְׁעֵכֶם
חִיִּית אִיתָּן בְּפִרְקֵי הַקּוֹמָן חִיִּיתָּן לְפִיפְרֵי דְּוִקְעֵי דְּאִמְרֵי לְגִנְהָ דְּאִמְרֵי וּפְרֵשִׁי אֵי לְבִמִּין
קוֹטְרָאן שֶׁלֹּא עַד שֶׁמֵּאֵל יֵשׁ לָהּ לְמַעַל כְּמִין מִקְלָבָהּ וְרְבִיטֵם אֵלֶי פִּירֵשׁ שִׁיִּי לָהּ
לְהִיּוֹת עֵבֶד בְּאִמְוֵרֵי גִנְהָ כֹּהֵן מִלְּשׁוֹן חִסּוֹסֵרֵי וְיִזְהַר שֶׁלֹּא יִמְרִיךְ רִגְלֵי הַיּוֹדֵ
שֶׁלֹּא תִּהְיֶה כִּרְאִית כֹּהֵן וְלֹא יִקְצֵר רִגְלֵי הַיּוֹדֵ שֶׁלֹּא תִּהְיֶה כִּרְאִית שׁוֹלֵן וְכֵן רִגְלֵי הַיּוֹדֵ
לֹא יִמְרִיךְ שֶׁלֹּא תִּהְיֶה כִּרְאִית כֹּהֵן פְּשׁוּטֵרֵי וְלֹא יִקְצֵר רִגְלֵי הַיּוֹדֵ שֶׁלֹּא תִּהְיֶה כִּרְאִית

כֹּהֵן וּרְבִיטֵם אֵלֶי פִּירֵשׁ שִׁיִּי הַיּוֹדֵ צְרִיךְ שִׁיְהִי רִאשׁ שֶׁמֵּאֵל כִּפְשֶׁךָ לְמַטָּה כֹּהֵן כִּדְאִיתָּן בְּפִרְקֵי
הַקּוֹמָן מִנְּעֵת מִהָ רִאשָׁה שֶׁלֹּא כִּפְשֶׁךָ וְאִיתָּן בְּפִיפְרֵי הַקּוֹמָן כִּדְאִיתָּן צוֹלֵם מִהָ יוֹדֵ
יֵשׁ לָהּ צִקּוּדָה אִחֶת לְמַטָּה רִמּוֹן לְמַתֵּס שִׁיִּירֵדִין לְגִבּוֹיִם וְאִחֶת לְמַעַל רִמּוֹן שְׁעֵתֵינֵין
לְעִלִּית וְלִפְנֵי זֶה יֵשׁ לְיֹדֵ תִּגַּע לְמַעַל וְגַם כִּפְשֶׁךָ לְמַטָּה הַטִּיִּיתָּהּ אִמֹּנֵר רִבְעִית אֵלֶי שְׁצִרִיךְ
שֶׁתִּהְיֶה רִאשׁ יִמִּין שֶׁלֹּא כִּפְשֶׁךָ לְמַטָּה כֹּהֵן וְהַכֶּף יִזְהַר לְעִגְלָה מִשְׁאִמְוֵרֵי שֶׁלֹּא תִּהְיֶה כִּרְאִית
כִּבִּיִּית וְהַסְמִיךְ צְרִיךְ לְעִגְלָה מִשֶׁלֶשׁ רִמּוֹנֵי הַשֶּׁלֶשׁ תִּהְיֶה כִּרְאִית בְּמִסַּם סְתוּמָה וְכֹל אֵלוֹת שִׁיִּי
צֶה סִפְקֵי מִיִּיתֵמֵן יִקְרָא לֹא חִשְׁם וְלֹא טַפְשֵׁם אִם יִכּוֹל לְקַרְוֵתָּהּ בְּשִׁרִין

וְאֱלוֹהֵי

הָאוֹתִיּוֹת שְׁצִרִיךְ לְעִינֵם אִמֹּנֵר רִבְעִית כִּלְאִתָּן צִיִּיתָּן דְּאִתָּן וְאִתָּן דְּתִגַּע
אִתָּהּ מִזְוֹנֵם עֵיפִלֵּן וְלֹא קִין חִזְוֵם אֵי לְמַעַל בְּפִרְקֵי הַקּוֹמָן לֵי בְּפִרְקֵי
הֵאָּן אֵךְ דְּקָא צֶה טַעַם בְּפִרְקֵי הַקּוֹמָן שֶׁעֲפִלֵּן גִּזְן בְּפִרְקֵי שִׁמְעֵם וְהָיָה אִם שִׁמְעֵם

מיוקד לכן שם הוא מיוקד אפי מזה הסוד כל ואפי אם נתן כל בתוך כל קחו למטאן המה
מרגעיתו אבל המה מראשיתו ען כר לבת מותר אפי אם אשתו עמו סבא ושמוס משהו בהפיל
לן יאמן לן ברעפה ולן בעתם עד שיטול ידיו ויטילם ישן בהם וראה קרי אומז ברעפה ומסידן
אבל לן בעתם הסכנה לפעולת קבע חולבן ומטאן על הסולמן עד זמן ברבה ואמר ויטאן

ה' ה' ש' א'

מטאני סלמר בעה קבן בראשו ותפלן בראשו הם מדקקורה מוט
קמטאני אסור ואם לכו מותר המוטאן זבל בראשו אסור ל' אפי
סבראשו התפלן ואפי אם ירצה ללקם לצדדין אלא יקשרם בזרוע צוקוס התפלן אפי מוטפת
סל התפלן אסור להטאן בראשו כשיש לו תפלן בראשו אבל דבר סדרך ליהן בראשו כמן מוצא
או בעמ מותר" **מא אסור** לשנות תפלן סל ראש לעשותן סליד ואפי ליקח
רעפה מהן ולתן

ואם היו קדשי לן קמטאן עדי מותר לשאת ואפי מאל ראש סליד סודרא דאזוטה למינר עין
תפלן אסור למזר בה זנוי אזוטה ולן בר בה או איפכא שרי למינר בה זנוי" **מב** אסור
לכנס לבת הרבא קטע אשתן מים בהפלן סבראשו גזירה שמא יעשה עין

ובת הרבא עראי מותר להשתן עין כשהן בראשו אבל אם אומזן ברו אסור להשתן עין משהו
אפילו אם תפס אותן בבגדו מופט סנדיך לפי שק ברו טעמית סברגלו לא חולבן ברקוק ארבע
אמוות וסתמן לבצרו ואם רוצה לכנס לבת הרבא קטע לעשות דרכיו חולבן ברקוק ארבע
אמוות ועלן כמין ספר תורה ואומזן בבגדו וצמיא כנגד לו ויזהר לן תהא רעפה יוצא
מתחת ידו טפח וכשיוצא מראיק ארבע אמוות ומטאן ובלבד או סמוך לשבה סמין שהורה
להטאן עד אחר שיצא עושה לן כס טפח ומטאן בתוכו ואם אין הכל מיוקד לן די בפאורה
מטפח וכל זה מיוירי בבית הרבא סברא סל לבית לן יכתסם כלל ואם סכאן בראשו ועשה

עין דרכיו מטאן ידו עליהן עד שיצוור עמוד בראשו ויוצא וחולבן ואמר ונכנס" **מג**
אסור לישן בהם אפי שיעת עראי כשאומזן ברו אבל בשמן בראשו פורס סודר

עליהן וישן עין שיעת עראי ולן קשיב בהדיא דעת לא כשהוא עומד בשקוק
ונקלית ראש וקרימזים זל כתב דאפי שיעת קבע מותר בשקם ברו ואם בראשו זל לן כתב כן
לכנס עין לבית הרבא אוליך ארבע אמוות סלנות כשאן בראשו
בבית המראן בבית הקיטין יכול להטאם לבתולה ובבית האמונע אין
יכול להטאם לבתולה אבל אם היו בראשו אין צריך לחולבן ובבית הפטמיו אפי אם היו בראשו

צריך לחולבן" **מה ואחר שהנה תפלין** יסדר הברכות שתקא
על סודר העלם והנהגתו יאמנ

דמלשנא דגמרא מוטאן לומר כל אחת ואחת בשעתה דקם בברכות פירק הרואה ש אתער
ליגז אפי נשמא שנת ע וכו' עד המקויר נשמנות לפגרים מותם" ע שמע קול תרנגול למו
ברוך איהו אלהים מולך העלם המתן לשכוי בעכו פרוש הלל נקרא שכוי בשון המקד

ואמו רצח כל המטח תפלע ומתעשה בצצת וקול ק"ש ומתפלל מונשא לו שהוא בן העל הרצח ואמו
אבי מערב אט ע שאין גביש סולת ע רב פפא אמו מערב אט ע שכל עמותנו נמאן וכלמי
שאין מטחן מוא בכל פושע ישראל בעפן לכן צריך כל אדם להיות זריז בקו ומעתיק להיות
עליו כל היום אבל מטח מצרישן עקבי שאן יפיק בהם וצריך שאן יסיר דעתו מיהן בעדן עלנו
ואין כל אדם יכול לזהר בקו על כן נהג שאן להטחן כל היום ומכל מקום צריך כל אדם לזהר
בקו להטחן בשעת ק"ש ותפלה קמן היודע לשמור תפלו אצו חייב לקנות תפלו לחסכו

לז' הולה

מעשים ונשים ועבדים פטורין " אבל צ"ו הראשון הוא פטור מוכחן ואילך
הוא חייב תפלו צאו פטם אדשות צא חייב בקו חתן ושנשצצו וכל בע

אופה פטורין מתפלה ומתפילין וחייבים בק"ש כותב ספרים תפלין ומזוזות הן ותגריהן ותגרי
תגריהן וכל העסקין צמלצבת שמנים פטורין מוק"ש ומתפלה ומתפלין ומכל המועת כתב ק"ש
צמול המצטער שאין דעתו נכונה פטור מהן שאין יכול לכוין דעתו שאן יסיר מהן גרסיסן
צמולתה לזכרו בן עטך מוכחן אמרו חז"ל המטח תפלו בקורא בערה והקורא בערה פטור
מן התפלו וכתב רב שמואל בר מרקפת ליתא להך בריתא דקאר רבין קשישי דתורהן אומנותן
ומטחין תפלו ומצדן עליהם ואי לאו דאוצה הוא לא הוו מצדן עליהם ובעל העטור כתב
ומסתברא לן דהקורא בערה קאמו ולא בתלמוד ואיכא דגמרא עסקי עד כאן " ואין כראיה
לאן דהא לעטן ברבית התורה קאמו צפרקא קמוא דברכות דאית להו אד דינא אמור רצח
אסור לתלמוד למאן תפלו קמיה דרביה דכתב וירם יד צמולך ואמור ל' יואמן שאן צפלו
בפטו ומאי תקנתה לכרוך רצה ברישא וקדר כרם תלמידי אמו רצח לא כשר לצמותיה תפלין
אלא למאן דקארי בערה כציאים וכתובים תורה צמאן צפר בר אשית ופסוק אחד כציאים
צמאן צפר שמואל ופסוק א' ככתובים צמאן צפר תלים ופסוק א' בתלמוד המטח מתטא אמו
אבי והוא היודע להרממי בכלהו היה צריך לתפלין ומזוזות ואין ידו נושבת לקנות שטחם תפלין

לה' תפלין

קודמין וכל הפסול
שכתב עבד און אשה און קטן גוי וישראל מנשונד פסולין
לכותבן פסול בכלתקון עשייתן כהבן מין יצו

צמאן צד מין ואין ידוע אם כתבן אם לא יגזו צד גוי כשרים ואין לקחין אותהן מן הגוי ולא שאר
ספרים בותר מוכדי דמיהן ואין נקחין לא מן המומחה שצקי צמרות ויתרות ואם לקחמוני
שאין מומחה שתיס און שלש כרכים עדיק מהן תפלה אחת שליד און של ראש בכרך ראשון וכן
צמט וכן שלשי ואם מוצאן כשרין כולן הואזקו ותפלו שהואזקו צמרות אין צרישן בדיקה לעלם
וצמלעת מצריך להו בדיקה פעמים צמטע ולא נהג כן " וכתב רב עמרם אפי' לצדע און
לקמוט שטם איסן צרשן בדיקה פעמים צמטע ולא נהג כן " וכתב רב עמרם אפי' לצדע און
צריכס בדיקה לה' אמור להלית תפלו בן צרעפה בן צמטם אבל מותר להליתן צמטן בת
שיס תפלו אמו לשמוט ע ממתו עד שיוציאם און ימאם בכל צמך כל וקוא שאין קשט
מיוחד להן שאם הוא מיוחד אפי' מואה קאוצים כאן ואפי' אם נהגן כל צמך כל אסור להטחן תבת

הקנה ושיח שיפח ומחזיקה לו אדסה ורמעה ואומ' יהי רען עד עין שמים בן ברית ואם ירע
להוסיף בקשות עוד הרשות בדו ואין ע' מאנס שמי מטבע וכל הברכות שהן על הדור העולם
והנהגתו כע' אלו נשמה וקמתן לשכוי בנה ורוקע הארץ והמושן מונעדי גבר חין לפחד מהם חפץ
לפ' שמוע קול תרכעל חו' לפ' הלך על הארץ חבל מותן שהם על הכחותו חס' לפ' נהג' כען שסוכב
על מוטתו ואין לפ' לעב' ולפ' חוזר ולפ' שטף חין לע' לברך וצדדורי אשכנז כתוב אחר יהי רען רען
כל העולמים לפ' על דקויותיו ארצו מוטלים תפארתו לפטך ש' על רחמוך הרבים מה חס' מור'
חייט מה אדמ' מה נדקמ' מה גערותיו מה נאמ' מה נאמ' מה נאמ' לפטך יי' אלהים ואלי
אמיתיו הלפ' הגברים כחין לפטך ואנשי השם כלפ' היו וארמיו ככלי מודע ונעטם ככלי השכל ע'
כל מושאים תהו וימי חייט הכל לפטך ומותר האדם מן הבהמה חין ע' הכלה כל אכל תפארת
עמוך בט בריתך בט אברהם אברהך שנשבעת' לע' צהר המוריה זרע צדק עקיבך שנעקדע'
ג' המוצא עדתי עקב בטך בכורך סימא הבהך שיהבת אונת' ומשמחתך ששנחת ע' קרית
אונת' ישראל וישורון לפ' קנאט חייטן להודות לך ולשפך ולפאךך ולברך את שמך ולעתן שפך
והודאה לשמך וקייטן אט' למר' לפטך שירה בכליוס אטרטן מה טובה קלקטן מה טעם ערא
ומה יפה מואד ירנשתט שטן מטכמיון ומעריטן ערב וצקר בכליוס פעמיוס ומומרוין שמוע
ישראל יי' אלהים יי' אחר נר' יהודה הקסיד היה רב' למור אחריו ברוך שס כסד מלכותו לעולם
ועד ויהי מכוין לצאתו ידי אונת' קס' מנסס שפעמיוס כשעשין קרובה מיתעכבי בקס' עד אחר
זמנה ואמר שהיה יוצא בזה כדאיתן בברכות שמוע ישראל אלהים יי' אחר זהו קס' סל' יהודה
הנשיא אתה הווא יי' אלהים עד סל' כבדך העולם ואתה הווא מנסכבדך העולם אתה הווא בעולם
הזה ואתה הווא בעולם הזה קדש שמך על מקדשי שמך וקדש שמך בעלמך ובשועתך
הרנס ותגביה קרנן ב'אי מקדש שמו ברבים ועתקנה על פי הירושלמי ואי' פותחת בדורו שאין
לפ' כרכ' הווא יי' אלהים ב'אי מקדש וצמני העלונ' אתה הווא ראשון ואתה
הווא אחרון ומבלעדך חין אלו קבץ קוויך כיל' ככפן כל הארץ יכירו וידעו כל ב'אי עולם כי אתה
אלהי לברך על כל מלכו הארץ אתה עשית את השמים ואת הארץ אתה וכל אשר צם מי בכל
מושאי יריך בעלונתם חו' בעתותם שיאמר לך מה תעשה ומה תפעל חייטן ששמים עשה עמוס
קסד בעער שמך הגדול הגבור והמורא שיקרא עליו וקייס לפ' מהרה מה שהצטפת עכ' ידי
צפטה חוזך כחמו' בעתה הווא אצ' אתכם ובעת קבצ' אתכם כי אתן אתכם לשם ולהלה לבר'
עמי הארץ בשוב את שעתכם לעמכם אמר יי' ואחר כך ברכת התורה ופרשת הר' צמוד
וינשעתי מי זהו מקומן והוקשה לי על זה הסדר למר' פסוקים קודם ברכת התורה ונהגת
בעצמי מיד אחר ברכת אלהי נשמה לברך ברכת התורה ולומר אחריה פרשת ברכת כהנים
ולסדר הברכות ויהי רען רען העולמים וכז' עד לעמכם אמר יי' וראית' בסדר רצמורס
לאחר שכתב מטעמי חו' זהו מקומן ובריתא דל' ושמעל סדר אונת' וכן כתב לעולם יהא אדם ירא
שמים צפתר ורובר אמת בלבט' וישכס' ויאמר ר' ען העולמים עד לעמכם אמר יי' "

דעתו מן עתן לשכנו צנה וקלוב הוא המצן ועל ידי הצנה אדם מצמין עין יום וצן לילה ומפני
שהתרכמל מצן וגם בער טח קורין לתרכמל שכנו תקב צרכה או לאומרה בשמיעת קול התרפמל
ועל לשל לימא ברוך מלצט ערומים וט מנח ידיה אעשה לימא פוקא ערים ועל תריץ ויתב
לימא מותר אסורים וט זקוף לימא זוקף כפופים וט נחית לפרע לימא רוקע הארץ על המים
וט סיים מסאמא לימא טעשה ל כל צרש וט מסמ לימא המצן מצער וצד ועל אסיר
המיימא לימא אונר ישראל בגמרה וט פרים סודרא על רישיה לימא עטור ישראל בתפארה וט
משי ידיה לימא על נפילה ידים ט משי אפה לימא המעבר שינה מעשה ותפומא מעטעטע ויהי
רען מלפנדך שהרמלט בערהך וכו' וקורש באי עמול קבדים טובים לעמו ישראל וכן צריך לענו
ויהי רענו סברכא היא עם המעבר שינה שאם הית ברל צפנ ענא הית פתח צברנו עכאין
לעפית למן אחר המעבר שינה שאין סוף צרכה ולפי סדר המעבר היה ראוי לברך על כל
אחת ואחת בשעה ולפי שאין הידים נקיות תקב לפדרם צצית הכנסת וגם מפני שרבים עמו
הארץ שאין יודעים אותם תקב שיסדרו צצית הכנסת ויענו למן אחריהם ויענו ידי אונתם
אבל וראי אונה היא על כלי יד ויקיד לברך אונתם ויתעא היה רע מאיר אומר מאה ברכות
קייצאדם לברך בכל יום ומכוס על דרש הפפוקים והשיב רב שרונא ריש מיתעבא דמורא
מאסא דוד המלך ענה תקן ברכות דבעצ פאום הגבר הוקם על על צעמא מאה הוי ט בכל
יום היו מותם מאה ספסות מוישראל ולפי היו יודעים על מה עבד שאקד דוד והצן ברוב דקדש
ותקן להם מאה ברכות בכל יום עד כאן על כן תקב אכמוס אן הברכות על סדר העולם
והקבצתו להשלים מאה ברכות וצריך כל אדם לזהר בהן והפוסת אל פחות והמוסקוף יוסוף על
כל דבר ברכה וברכה שתקנה לו כמו שאמרו קזל ברוך היום יום בכל יום ויום תן לו מעט
ברכותיו ואמרי בפרק מצד מברטן אמר רבי יהודה אמר שמואל כל הברכה מן השמש הזה בלא
ברכה בלא מעל וצריך כל אדם לזהר שלא יבא לדי מעשה ויש עוד בברכות שצריך לברך באי
אמה שלם עשע עי שצריך ליתן שבה והודאה למקום שצד בו מכל האומות וקרבנו לעבודתו
באי אמה שלם עשע עבד העש שמברך שלם עשע אשה שגם היא אינה קייבת צמעת צריך
לברך שלם עשע עבד שהוא גרוטטפ באי אמה שלם עשע אשה שצריך ליתן שבה והודאה
למקום שלם עשע אשה שאינה קייבת צמעת ונבט אגשים לברך שעשע כרעמו ואיפשר שאהב
כן שהוא כמי שמצדיק את הדין על הרעה וצדדורי אשכנז כתובים אל שש ברכות מיד אחר
אתן לשכנו צנה וצדדורי ספרד כתובים צפוק קודם המעבר שינה ואין אשט וראית צדדור רב
עמדם שון שצריך זוקף כפופים אין לברך מותר אסורים ואיט יודע למה דהא בגמל מפרש
כל אחת למה עתקנה ועוד ברכה אחת צדדורי אשכנז באי אמה היתן לעתקבן ועתקנה על
סאדם מפקיד שמתו בערב צד הקנה עיפה מעעדה קשה כל היום ומאזירה לעבקר שקסא
ואלה ועל פי המדרש אדשים לצקרים רצב אמונתך צשר ודס מפקיד פקדון צד אברו
ומאזירו על בלי ומקולקל אבל אדם מפקיד בבכ ערב שמתו צד

וקבעו

לקרות פרשת התמיד כדלית במדל בזמן שאין צית המקדש קיים
 מה תבא עליהם אמר להם סדר הקדמות להם סדר הקדמות כל זמן
 שיש מקדש צבא מעלה את עליהם כאלו הקריעם לפט וצדור רב עמדם בהתפרשת ברהבם
 אחר ברהב התורה קודם פרש התמיד ויש מקוץ לומר אחריה פסוק וערבה לוי מנחת יקודה
 וכו' וטוב לומר אחריה סדר המערכה שזה כובאן אצו מסדר מערכה משמויה דגורא ואלעזר
 ראש שאלו מערכ גדולה קודם למערכ שטיה של קטורת ומערכ שטיה של קטורת קודמת
 לפידור שט גזרי עטם וסדור שט גזרי עטם קודם לדישון מוצב הפטמי ודישון מוצב הפטמי
 קודם להטבת קמט נרות והטבת קמט נרות קודם לרם התמיד ורם התמיד קודם להטבת שתי
 נרות והטבת שתי נרות קודם לקטורת וקטורת קודמת לפי צדדים ואי צדדים קודמין למנחה
 ומנחה לפטתים ופטתים לפטתים ופטתים קודמין למנחה ומנחה קודמין לפטתים ופטתים קודמין
 לפטתים של בין הערבים שבהם וקטורת עליה חלב השלמים עליה השלם כל הקדמות כלן
 וטוב לומר אחר זה רצון כל העלמים אתה פיתו להקריב קרבן התמיד צמועדו ולפיות כצד
 בעמדתו ולעיים בדוכן וישראל צמועדם ועשה בעמדתו חרב המקדש וציל התמיד ואין לפ
 כהן בעמדתו ולא לוי בדוכן ולא ישראל צמועדו וארה אמרת ושלמה פרים שפתים ולכן יהי
 רצון מלפניך שיהא זה חשוב ומקובל לפניך כלן קרבן התמיד צמועדו ועבודת על צמועדו
 ואם אינו יכול לאומנו מוטב שהיא עם הצער טוב הוא שיקרא פרשת התמיד צמועדו ויקרא קורת
 ואין לפוט אם יקרא פרשת התמיד שעת עם הצער ולרונחא דמילתא יכוון בקריאה שטיה
 בקורא בתורה ובשבת מוסיף וביום השבת שט כצדדים ונא ומהבין צדכסו לקרות בראש אדש
 ובראשי אדשים ובעל המנחה השיג על המנחה מפת שאין ככון להוציא קרבן המנחה עם
 המיד של שאר ואין קשה שמובך זמנו כל היום **מה ומה** שקורין פרשת
 התמיד על פה וכן פסוקי דזבורה קטע דקיימא לן
 אי אתה ראוי למנחה על פה כהן דודי הרקול כל דבר שרעל וסער צפ כל זמן שמשום
 דברים שצדדי אי אתה ראוי למנחה על פה ואם הראש זבל היה אומר דלם המור דברים
 שצדדי אי אתה ראוי למנחה על פה אם להוציא אחרים ידי חובתן אבל כל אחד לעצמו שרי
 לכן מהבין צדכסו כשמועש לנפשו קים שבהפלה כען מני כמורה צדקם יי וי וימנך לשלם
 ועד שהיה שנתק והקבל אומרי חותן כל אחד ואחד בפט עצמו **מט וקבעו**
 לשאת משנת אי זהו מקומן וברית דר ישמעאל שני מודות שהתור
 כדרשת בהן אחר פרשת התמיד משום הא דאמר רב פראם לשלם האדם שפיתו שלם
 במקרא שלם צנושה ושלם בתלמוד ופריך מי ידע כמה חיי ומשע לפי צדכסו אם לפני שצריך
 בכליוס ללמוד משלשתן ומדרש של צדיות דל ישמעאל הוי צמקנס תלמוד שהמדר בתלמוד
 ועד שהיא תפלת תורת כהנים שהיא ראש לכל הקדמות קבעה אצל הקדמות ומוסר דאי
 זהו מקומן קבעה אחר התמיד משום דכתיב וכל מקום מוקטר מוגש לפני וכל מקום
 מוקטר מוגש לפני לו תב העסקין צדכסו עמדה בכל מקום

מו ברכתורה

מאד צריך לזהר זה כדאיתא במדרים בתל ואלו
מדרים מפתח מה תלמודי חכמים אין מצינו לצאת

מוצתהם תלמודי חכמים רצונו אמר מפתח שאין מוצתהם בתורה תפלה רצונו רבי יהודה אמר
רבי מאיר רצונו חכמים ויבין את זאת ואשר דבר פי ויאמר ויגדל על מה אברהם החרז דבר
זה נשאל לחכמים ולנביאים ולמלכות השרת ולא פרטו עד שפרשנו הנה בעצמו שר ויאמר ויא
על עוצם את תורת אשר נתת לפתחם ולא שמוע בקול ולא הלכו זה מאיר ענהו קיינו ולא שמוע
בקול ולא הלכו זה אמר רבי יהודה אמר רבי אמר שאין מוצתהם בתורה תפלה וצריך לברך
למקרא למדרש למשנה ולתלמוד וזו סבבה בתי חכמה חקונו על דברי תורה וסבבה אשכנזית
לעשיה דברי תורה והערבנו ויאמר רבי חייא בר אבא רבי תרין תורה בפינו ובפי פיות עמך ביר
ישראל נביא אמת וצדקו עמך בתי ישראל כלפי יודע עמך ולמודי תורה אשמה
בתי המלמד תורה לעמו ישראל ויש אורחיו בתי אמת תורה וזו אמתם בתי למדע חוקך
שאינה לשון ברכה והודאה לשעבר לא לשון בקשה ודוד דרך בקשה אמרו ויאמר שאתה ברוך
למדע חוקך ויש למוד והערבנו בן בן ברכה אמת היא עם לעפוק בדברי תורה שאין היתה
ברכה בפע עצמה היתה עתה בברוך ולכן אין לעשות אמן אחר לעפוק בדברי תורה
ועוד ברכה אחרת על התורה בתי חכמה אשר בך בן מכל העמים ונתן לנו את תורתו בתי
סיתן התורה ויכוין בברכתו על מעמד הר סיני בך בן מכל האומות וקרבנו לפע הר
כע והשמיענו דבריו מתוך האש ונתן לנו תורת הקדושה כל אמתה שהיה מאתעשעו בכל
יום ואם בתי למוד מיד אחר שקרא קם וברכותיה שהרית אין צריך לברך מפתח ברכה שטיה
סלפת קם שהיא אהבה רבה יש זה מושג ברכה התול ופטרית אורה ודוק אם למוד מוד אחרים
אבל אם הפסיק בעתם אינה פטרית ואם למוד מיד אחרים שאין היא פטרית און שצריך ברכה
התורה והתחיל ללמוד והפסיק אחר כך בלמודו אין צריך לברך כל היום אם הוא רעל תמיד
לעפוק בתורה ואף כשיצא לעסקיו ממנה לעשות דבריו כדי שיחזור ללמוד לא שיהיה הפסק
לעטן ברכה ואף אם למוד בלילה בלילה הולך אחר היום ואין צריך לחזור ולברך כל זמן שאין יאן
ואם ישן כתיבא הרשע זלבה שבת שאלה שאף אם ישן ביום שנית קבע על מוטתו הוי הפסק
וצריך לחזור ולברך אבל מי שרעל להתנועם מיושב על אשלי ידיו שנית ערמי היא ולא הוי הפסק
ואם ישן אף השכח בעצמו על מוטתו לישן ולא ישן לא הוי הפסק דבעדו סעור דעתו על למודו עכ
וקמוטם בברך ללמוד קודם שילך לבית הכנסת יש לו לברך ברכה התורה וכשקורא פרשה
התמיד בבית הכנסת אין לו לחזור ולברך לעפן שמי שקורא בתורה קוור ומברך אשר בך בן
אעפן שכבר ברך כל הברכות קודם פרשת התמיד לא לחמי שאותה ברכה עתה על קריאת
בעבר כמו שתקם ברכה אחריה כתיבא הרשע זל המוטם ללמוד קודם עלות השחר יברך
על ואשר יצר ואלהי שמה וכל אשר הברכו וברכ התורה ופרש התמיד לא יקר עד שיאמר היום
שהיא צוקן הקרבת התמיד שאין זמנו לא ביום וכן ברכת האתן לשכנו טנה לא יברך לא צו עכ

ומצא צער צפוף פסוקי דזמרה על זה שאלו לרוב צפוף פסוקי דזמרה עם הצמד ויקרא פסוקי
דזמרה אחר והשיב ראיו יכול שיתקום קודם תפלה אלא אומר צריך שאינו ער מהאלל צפוף
ואומר תפלה לרוד ומדלג עד הלל אל בקודש ואומר כל השם יהלל ית וקודם צפוף וימאד
להתפלל עם הצמד ולא יאמר אותם אחר תפלה כל עיקר וזה לשון אמר הרמב"ם ז"ל בכתב רבננו
אם נכנס אדם לבית הכנסת ומצא צמד שמתפלל ורואה שאם יאמר כלל הפסוקים אלא יוכל
להלל ולהתפלל תפלתו עם הצמד יאמר צריך שאינו ומזמור של תפלה לרוד בלבד וקודם
צפוף וכתב בשם ר' שאנו בשם רעותנו שאם נכנס בשעה שצד מתפלל ונר ואין לו ספק
לצמור אפי' תפלה לרוד טוב הוא שיקרא ק"ש בצרכותיה ויתפלל עם הצמד ואחר מתפלל ונר
ואחריהו פסוקי דזמרה וגם הכרכו שלפניהם ושל אחריהם לפי שהתפלה רפיה ומקבלת עם
הצמד ע"כ **נב ועומר** ש' ומתפלל שהתפלה ונר צריך שיהיה ש' קמץ דכתיב ע"כ
על בקולה על כן שפיתיה אמר ר' וטרא צ' טובה אמר ר' וקודם צ' ש' וקודם צ'
לעזר זהו ש' שאין קמץ ויורד לפי התורה ואי זהו קמץ זה שהוא ריקן מן העצמות ופיראן שיה
ושל צד ומרובה לעם ויש לו כעמוות וקולו ער ורעל לקרא בתורה כצאנים וכתובים ואם אין
מוצאים מוי שיהיה ש' כל המדות האלו יצארו הטוב שבצמד בחכמה ובמעשים טובים ואין מוצאין
אלא מוי שנתמלא זקאן אצל מוי שהצא שתי שערות יכול לרד לפי התורה ובלבד שיהא צדקריא
אצל למותו אין מומץ אותה אפי' אם יש אחר ממונ' לא שממנה זה תפלתו להתפלל צדקריא
לעצם וזה לשון אמר הרמב"ם ז"ל מה שכתב שבע צדו המוקדמות למות בזווי המושפחות לש' ויש
בדבר הזה בזווי משה בלא אים כדאי למיניחם שצדק ושרא לא כשאר אומנו בעלמא ואלו
להיות מלאכת שמים אומנות לא עשה צדק שם את התרעמות מיוס צדי קנה על אומות ארץ
הזאת אצל לתרעמות על שוך ש' תלת הדבר בהם משפחה ואין כן בעש המקום אם הוא
מיוס ורשע מה תועלת לפי המקום בהם ש' ויהי הוא ממשפחה בזויה ונדיק שלם שלם
לריוק מלקרוב רע בקוקים אצל התרעמות הוא ש' אומות הארץ הזאת הם ל' זכרם לשמוע
ע"כ ואם הוא רשע ומונר אינם אונסין רק שיהיה כעש זמירות וקנה אמר ע"כ על בקולה
על כן שפיתיה ומה שכתב שממונן און להתפלל כל השעה שיתפלל קודם שנתמלא זקאן
ואומנן על זה שיש להם און אחר שמתפלל צדק וצום כנפיה טעית הוא זה ש' זה נקרא און
קטע כון שמיאקו להתפלל לעפ' שיש אחר שהוא ממונ' ודוקא צדקריא בלא ממי יכול
להתפלל אחר שהצא שתי שערות ע"כ אין ממונן לעב שפיה אין יודעין לתקן האותו ונר
שיהיה לעש ומעטף כדיתכן עתה אין עבר לפי התורה והוא מוי שלוש בגדים קדושים וכתב
נורשתו מועלת סומא יכל לרד לפי התורה ובלבד שלא יקרא בתורה שאין לקרות בתורה על
פה היורד לפי התורה ואים ש' קטע צריך לרצ' מועט קודם שירד ולא יותר מדאי לא צפוף
ראשונה מוסר וכשיאמרו לו פעם שחיה מוסן עצמו כמו מוי סרונה לעמוד ובפעם שלישית
יעמוד ואם טעם ש' צדקריא לתעמיד אחר תפלתו אנות שמעמידין תפלתו לא יסר צדקריא אית

מטלה את עליהם כלן מקטירים ומונשים לשמוי' **נ ברוך שאמר** **נרד**
 למעלה

לומרנו בטען ובכעמיה כי היא שיר נלה ונחמד
 וכתב בספר היכלות שיש בו פז תענית וסימון ראשו כהם פז וכן הוא באסמיה אשכנזית וכתב
 ברכו זו משום הא דמיתבפרק כל כתב יהא חלקי עם גמרי קל כל יום ומסקי כי קשה
 בפסוקי דזמור ומאי טהו תהלה לדוד עד כל הגשמה תהלי יה ותו גרסינן בפרקא קמא דברכו
 אמר ר' לעזר כל האומר תהלה לדוד בכל יום מוציא לו שהוא בן העולם הזה וכן דרש רב שמואל
 לעולם יסדיר אדם שבחו של מקום ואחר כך יתפלל לכן תקא לומרם קודם תפלה וקבע ברכ
 זו לפניה ואן לאחריהם והיא ישתבץ ואם סיים ברוך שאמר קודם סיים הקוץ יש לו לעשות קמין על
 ברכת הקוץ ואחר ישתבץ יש לעשות קמין אפי על ברכת עצמו כון שהיא סיום ברכת לבנה
 פסוקי דזמורא לכן נריך לומר שלם להפסיק במהם בדער וכן כתב רבא וקוסיף לומר שלם
 לדבר בין ישתבץ לומר אור וזה לשון מובע ליה אפיטש דלך אפיטשעיי מוכ מתחיל ברוך שאמר
 עד דמאיים שמונה עשרה וכן יש ברושמי קמין ישתבץ לומר אור עברה היא ברו וקוד
 עליו מעשרת המלקמה ומיהו לפי עדיך מקש וברכותיה הילכ בין המזמורי שאל מופט הכבוד
 ומשיב שלם לכל אדם וצאמצע המזמור שוקל מופט היראה ומשיב מופט הכבוד ויש מקומור
 שקהצן לומר מזמור הודו ליה קראו בשמו כאשר הוא כתב בדברי הימים לפי שדור עב קבע
 לומרנו בכל יום לפי הארון וכשיצטע לט כל חלבי העמיק ללנים יש להפסיק בין חללים ובין ויהי שמו
 עשה שלם יהא כחזור למעלה ויש מוסיפין עד פסוקים אחרים וכך מקום ומקום כמובע יא
 הפסוקים והמזמורים שמוסיפין קודם ברוך שאמר וצאשכנז קהצן לומר ברוך שאמר מיד
 ואחריו כל המזמורים בין בחול בין בשבת והם מסתבר להקדים הברכה לכל המזמורים שיהא
 לכל ברכה תהלה וכוף וצאשכנז אין קהצן לומר מזמור לתורה בשבת ויפ לפי שאין תודה קרבה
 צדן ואין צריך למכשע לכתב למיחש דילמא אתי להקריננה בשבתה בתהמקל דלך טעו אינשי בהם
 ונריך לבוין תהלה לדוד דאמר ר' לעזר כל האומר תהלה לדוד בכל יום מוציא לו שהוא בן העול
 המ ויותר ויותר בפסוק פתח את ידך שעקר מה שקבעהו לומר בכל יום בשבת אונת הפסוק
 שמוזכר ע שבאשלה קנה שמוטעם על בריותנו ומפרשין וקבע לומר קודם לכן אשרי יושב ביתך
 משום דילפיכ מיטה שצריך אדם לשבט שעה אחת קודם שיתפלל ואחריו נהג לומר ואנחא כבוד
 יה וכתב רב עמרם לשלשול הללויה בתר הללויה דכולהו פראיות עד כל הגשמה תהלי יה
 הללויה דבת תהלי יה ידבר פי ריש פרק הוא משום הכ מוסיפין ואנחא כבוד יה וכופלן פבו כל
 הגשמה לפי שהוא סוף פסקי דזמורא וצפרד קהצן לכפל סוף פסוק של כל מזמור ומזמור
 וצתקן הגאונים יש קהצן לומר ויברך דוד עד ומהללים לשם תפארתך כאשר הוא כתב בפס
 דברי הימים ויברכו שם כבודך עד שירת הים כאשר הוא צפרי עזרא ושירת הים והמטעם לפי
 שכל אונת פו לשואית של שבח הסדורים בברכה ישתבץ דורש צמולתן מתוך שירת הים ומתוך

אונת פסוקים של ויברך דוד " **נא ואם בא לבית** **הכנסת ומזבח**

מקלסין אותה בטו ורקקם מעל שולחן וכב יכול שיש דאנה לפטו ואם יצא המלחמס זה קלסין
יקטרע עליה על כן אף אומרים אותה בלשון שלם יצאו לפי שאינן מותרין ארמית ור"י פ"ה הטעם
לפי שהיו רגילין אותה אחר הקדש כדאיתא בשלבי סוטה אמרו מהקיים עליו אסידרא דקדושה
ואיהא שמויה רצף באגדתא והיו סם עם הארץ שאינם מותרין לא לשון ארמית שהיא לשונם ולכן
נהגו לאומרו בלשון שהכל מצטט ע' ולפי פ' זה יהיה כפשוטו שמויה רצף הרעם של שמו הגדול
ועטין הצער בכונה אמין יהא שמויה רצף וכו' כדאיתא בפרק כל כתב הקדש העשה אמין יהא
שמויה רצף בכל כחו קורעין לגזר דיין פ' בכל כחו בכל כוונתו גם בכלן מפרטי שמויה רצף
על קדש שיחזור שלם אבל הקפדים גרסי' כל העשה אמין יהא שמו הגדול מוערך וזה ראייה
לפי ר"י שאינן לא הרעם של שמו הגדול ואחר גם ש' ואומן אמין יהא שמויה רצף וכו' כהנהגת
רב עמרם וזה לשון ואומן יתברך אמין ישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתקדר ויתעלה
ויתקלם שמויה דקודשא בריך הוא ואמרו אמין לעלם מכל ברכתא ושירתא ותעצבתא ונחמתא
דאמירין בעלמא ואמרו אמין ולא נהג עתה לומר אמין אחר יתברך ולא אחר שמויה דקודשא
ברוך הוא וכתב עוד ויתקלם יש סוקלם שלם לאומרו וותטין טעם לדבריהם שאיב אדם לאמר
שבעה דברים נשכחו של מקום כנגד שבעה קיימים וכו' שאין יתברך ואלו קשה הרי שבעה
והאומן יתקלם כותב טעם לדבריהם כון שהפסיק באמין דיתברך כרי שיחיו שבעה אחר האמין
ונגה עתה לומר ויתקלם במקום ויתקלם משום שהיא לשון גמלי כדכתב לעגוקלם ואם תפויקלם
מנהג ספרד שאומרו למעלה מכל ברכות השירות הותעצבות והנחמות וכו' בלשון הקדש למה
מפסיקין באמין בלשון הקדש וגם רב עמרם כתב בלשון הרעם ותקין לומר ונחמתא משו
מאי דכתב לעל שהיה מתאונן על גליתא על כן אף מתפללין שיתנחם בקרוב וימיר לגלגל
לכן נהג לומר זכור רמזיך אי ואסדיך בשמחיל ש' קדיש על סם מדת רמזיו אזכור באותה
שעה ואומן גם פסוק ועתה יגדל נא כח אי שהיא לשון יתגדל שאין ש' מוטן הכריעת שבקדיש
כתב רב נחמן שהם ארבעה של ארבעה ואלת של רשות יתגדל ויתקדש וכורע בעגלם ובאמן
קריב אמין יהא שמויה רצף וכורע ויתברך שמויה דקודשא בריך הוא וכורע ויתעלה
ויתפאר וכורע והם של ארבע עושה שלם צורומיו וכורע והיא של רשות והללו קמושה כריעות
הם כנגד קמושה שמוות שהם בפסוק פ' ממוזרא שמש עד מעליו עושה שלם צורומיו על סם
שהמלחמס שהם אף ומים שהם ש' הפטם ואין אחד מוכנה אצרו **נו ואומר** ש'

יזכר נפט קרובה מופט שבגדי צבעונין אף בלבושם לא יעצור צאותה תפלה ישיע עבד מופט
שבגדו סנדל אף יקח לא יעצור הטעם מפרש בגמ' שאין מניית כזרקת ע"

נַיִן יִשְׁתַּכַּח אינה עתה צדק לט' שאמונה לצדק שאמר ששמים עתה על
פסוקי דזמרה זו לפניהם וזו לאחריהם ופסוקים שצמחה לה הוי תפסק
וקוים ב'אי מולך מהולל בתעצבות אל ההודאות וכד' עד הי השלמים ואז עטין הקהל אמן וכתב
אף הראש ז' שאין לעשות אמן אחר מולך מהולל בתעצבות שאין זה סיוס הדרכה אלא אחר הי
השלמים שהיא סיוס דרכה וכתב רב עמרם ולא להר מובעע ליה למעט לתפולת בפריסת שמוע
ויוצ' אור' ואסור לוישהעיי עין ושהצב לפריקרה שמוע וקמ' צמילת דלפון צב עבד טעמו חבל
צב עבד און לצורך מוי שכל להתפרנס מן הדרכה ובע' למפסק ליה ספיר דאמיו"

נַד וְאוֹמֵר קדיש ואין אומר אונת בפמורה מעשרה דכל רב שבקדושה כעין קדיש
ועבדו וקדושה אין אומרי אונת בפמורה ומיהו אס' התפולת הו'
ויצא הא' מהם עמר הקדיש און הקדושה ואלו העשרה צריך שיהיו כלם בט' אורין וגדולהם שהצאון
שת' שערות ויש שמתרין לצדף קטן עם השעה על ידי אומא שמתין צדו' וא' א' הראש ז' כתב
שאין לצרע עד שיצא שת' שערות לא להפלה ולא לדברת המזון וצריך שיהיו כלם צמקום אחר
וא' עמקם והעמוד תוך הפרח מן המסקוף ולפנים כלפנים ממון ולפון כלפון ואם מקצהן לפע'
ומקצהן לפון ושעמוד תוך הפרח היה אומ' אף הראש ז' שהיא מצרפן ואם אחר קטנה ספרצה
צמולה לגדולה ותשעה בגדולה ואחר צמקנה מצרפן לפי שהקטנה סגרת אחר הגדולה
והרי היא כאלו הוא בתוך הגדולה טון שהרוב בגדולה היו תשע צמקנה וא' בגדולה און אמושה בזו
ואמושה בזו אין מצרפן וכן לעטן ע' היה ש' צמקנה ותשעה בגדולה יוצאין ידי אונת' לפי
שהיא סגרת אחריהם היה הוא בגדולה ועבד צמקנה אין יוצאין שאין העבד סגרת אחריהם והוא
לצדק בעשרה אכלאם היו עשרה צמקום אחר ואומ' קדיש און קדושה אפי' מוי שאין עמקם
יכול לטות אחריהם טון עשרה צמקום אחר דאל' יהושע בן לויאפי' מקוצה אל צדו' אינה

מופסקת בין ישראל לזבחים שבשמים **נַה יִתְגַּדֵּל** ויתקדש הוסי' על פי המקרא
והתגדלת ויתקדשת וקודעת לעש'

ומעג' שאין יתגדל שמו של הק' דכתב צום הקו' יהיה א' אחר ושמו אחר' שמייה רצ' שם יה
רצ' שאין מהפללן על שם יה שאין שלם שיתגדל ויאזור שלם והיי' לעת הגזולה שינקום מועשו
ששבע על שלם יהיה שלם השם עד שינקום ממנו דכתב ט' יד על כסיה ר'ל' שאין השם שלם ולא
הכסא שלם אכל' אחר שינקום ממנו יהיה השם והכסא שלמים שכל' האוי' תמון קרעות לצמ' וע'
ודב' ויא' לשלם ישב כוכן למשפט כסא הרי השם והכסא שלמים ומה שאין אומרים אונת' בלשון
הרעם וא' מופט המולחם שלם יתקדשו בן שאין משבחין שכל' אל' נאה כזה וגם שער' ירי זה
הק' כזכר לפורבן הבית גלית ישראל כדאיתא בפ' דברכה בשער' שישראל עטין אמן יר' א'
שמייה רצ' הק' מועטת בראשון ואומר און לבט' שגל' מועל' אולחן אבחה ואון לצ' שככה

לצא ועל אור זה נאמר והלכו מים למורק ומיין נמי אור אדם של ששת ימי בראשית שעתה
הקצה לאדם לבו עכ וכך דעת רב שרירא נאמן זל שכתב זה לשונו מה שכתב רב סעדיה שאין ש
רשאי לומר ואור אדם על צון תמיד אין בכך כלום שלם עלמות האור און מברכין לא הזכרה
בעלמא הוא כהנא הרשאל בשותף שלם ברכת יוצר אור וערצת אט אומן עם סגנות
ש אין אדם יכול לכוין תדיר עם ששתיקה וגם אם היה מכוין לדברי ששתיקה ונאמנות
הברכה היה פונה לכו לדברים אחרים הפסיד הכוונה ש הפסיק נאמנותה אצל שאדם
קורא בפניו אף אם קורא מקצתה בלא כוונה יצא וכפאט מועט לפוק הברכה אט מומהר לפייס
כדי לעמת אמן אחר ברכת האון עכ ואם טעה ש בברכת יוצר אור בעטן שרדיק לעמוד אחר
תחתנו אם טעה מקדושה ואילך אין השט שרדיק להתחיל אלא מקדושה ואילך אט ששאר
ברכו שטוען בה שרדיק השט להתחיל מראש הברכה שטעה הראשון שחט הכן שהקדושה אפי
כפוק הברכה

נה ברכה שנייה

רבה ורסן אמרי אהבת שלם ופסק
רב אלפס ברסן והנאונת הכריע לומר שארית אהבה רבה וערצת אהבת שלם לצאת ידי שמים
וכן נאמנן נא שסכו ואינן פיתחת בברוך לפי שאין סמוכה לברכת יוצר אור ואותם צאי העקר
בעמו ישראל נא אהבה וברכות לא דוקא לכתפלה שרדיק לפומרם אבל אם קראה בלא שכוונה
יצא דהסן היה קורא בתורה והגעע זמן המקרא אם טון לכו יצא ידי קריאה אט שאלו שרדיק
לפניה ולא אריה וכן פ' רסן אנטאל והט איתא ברנאלמי זאת אומרת ברכות קימן מועכטת
ורסן האיי זל פ' ודאי אם לא אמרן לברכות כלל מועכטת אלא לעטן זה קאמן ברנאלמי שאין
מועכטת שאם אינה הדר לומר ראשונה לצפוק ושטיה תפלה איו מועכטת והא דהסן סם אם טון
לכו לא שיכוון לקרות כדי לצאת מועת קריאה שארי מועת אינן צריכות כוונה אלא פ' מועכטת
היה קורא להנה וקורא אסרות ויתרות ככתבתהן כאדם שמונה שמדקדק לקרות על פ'

המסורת וקאמן שאם טון לקרותה בקריאתה יצא ופסק דמועת צריכו כוונה ושרדיק שיכוון
לצאת וכן כתב אף הראש זל

נט ויקראה

כתב רב עמרם לשווייה אינש
כפרטונא אדשה פ' פרטונא כהנא מלך שמונה עלבט מדינת דקוא פרטונא דהקכה
והט איתא צמדדש אמר צרתי מלך צשר ודס משגר פרטונא אלו למדינה מה הם עושים כל
צט המדינה עומדים על רגליהם וצורעם את ראשיהם וקוריים אותה צאימה צרחה ברית
ובזיעה אבל הקצה ית שמון אמן לשרא קראן קש פרטונא דידי לא הטראת עלכס לקרותה
לא עומדים ולא פורעם ראשיהם לא בלבהך בדרך אבל צאימה וצראמה וצריה מיהא שרדיק
יש סוקה לומר תפלה א מלך נאמן יש שמוסיפין לומר אמן א מלך נאמן ואתה טעם לדבריהם בקש
יש צ' רימן תעתי במוטן איציון של אדם לא שאמר ארבעה ומכוונתן להשלים צאלו ד' והרמה זל
השיב על זה בשונה וכתב ודאי אם הקדים וסיים העקר בעמו ישראל נא אהבה קודם שצ' יכונ

זה וגם שמעתי בכל המקומות שאומרים יתברך וישתבח שאומר קאן זכנו ולכך מאריך
ע קאן וסימן לדבר מנודים שמאריך ע קאן כדי שיאמר הקהל מנודים דרבנן עכ

נז וקורין קש ומברטן שנים לפניה ואחת לאחריה ובערב שנים לפניה ושנים
לפניה וסמוכוס על המקרא שבע טובים הללנוך והוא שקבעו זמנה
ומאומות זמנה משיראה את חצרו הרעל חזנו קצת בראוק ל' אמונת וישראל ונמשך עד סוף
גשעת ומנה מן המנובח לקרית כותקין שהיו מכוונין לקרית מעט קודם הכן הקמה כדי
שיקיים אותה וברכותיה עם הכן הקמה ויסמוך לה התפלה מיד זכנו הקמה וכן כתב הרמז
צמזל מנחה שיתחיל קודם הכן הקמה כדי שינוור לקרו ולברך ברבה אחרונה עם הכן הקמה
ושיער זה עשור שנה קודם שיעלה השמש עכ ומוי סיכול לכונן לעשות כן שברו הרבה מנוד
ומנוצח לו שהיה בן העולם הבא ולא יזוק כל אונת היום מוי שמואקוס כטן סנריך ל' חזיק
בדרך און טונא ע יכול לקרית עם ברכותיה מיד אחר שיעלה עמוד השחר וכן קם קרא מיד
אחר שיעלה עמוד השחר כדי עבד מעט שלם היה אקוס יצא ואין כריך לקרית פעם אחרת
והוא שלם יהא רעל לעשות כן ולעטפ שזמנה נמשך עד סוף שנה שלשית הם נחם ולא קרא יכול
לקרית עם ברכותיה כל שנה רביעית ומיהו אין לו סכר כקורא בזמנה אבל מוכאן ויחילד למ

יקרא בברכותיה ואם יברך הוי ברבה לבטלה **ברכה ראשונה** בריך
אתה יי' אלהי יוצר אור וערא אשך ותקאן למ

אשך כדי להזכיר מדת אלה צום וקודם צאי יוצר המאורות ואם טעה ואמן אהר ברברו
מעריב ערבים וזכר מיד ואמן יוצר אור וגם סיים כדין צאי יוצר המאורות יצא אבל אם לא
סיים כדין און סאמן צאי יוצר אור וערא אשך אשר ברברו מעריב וגם סיים צועריב ערבים
יצא אבל אם סיים כדין צאי יוצר ביוצר המאורות יצא יוצר משרתים ואשר משרתנו וכו' תקאן
לומן כן משום הא דאיתא בפרק אין דורשי כל יומא מברנו כולאט השרת מנבר דיאור שני אדשי

לבקרים נהי פי יוצר משרתים אונת המיתאדשים בכל יום וקשר משרתנו מעולם כטן מיכאל
וגבריא כלם עמדים לפעו קדושה שצוצר בהההרם צמזל שאין היאיד אונת אונת וכן כתב רב
ערוניאוי לא אונת עמם צמימה ואומרים ברחה קדוש וברוך ואם הקדש זל כתב שיאיד יכול
לומר מה שאין צל ענה לקדש און ספר דברים הווא היאך המלכותם מוקדשים ולא דמי לקדושה
שהפלה שאומן נקדישך ובערישך שאותה ודאי אינו בפנות מנשרה ור' זוט איתא צומכת
סופרים קדושה שצוצר אור ושבדר קדושה יאיד אונת שאין און ספר דברים ואקבן
צמטכנו לתום כמנוור לעשה אונת גדולם כלעולם קסדו אור קדש על צון הפיר ומזה כלל
צמקרה למורו צאי יוצר המאורות ואין מקבן כן צמפרד וכן כתב רשי שאין לתום צמור
קענד שאין מעטן הקתמנה לפי שקבעו הקמנים הברכה על המור המתאדש בכל יום ולא על
אור קענד ואם הקדש זל כתב בשונה דהוי ספר מעטן הקתמנה ופתיחה דיוצר אור הווא
אור שברא הקנה בששת ימי בראשית ולא היה העולם כדי לאי להשתמש ע וגמזו לדניקים לענד

נעשות חמון כשיסוים שז' דלפן ענה חמון אחר ברכותו לא שז' והפסקה לעכא דלפן גרע משאלה
שלם דמפסקין זין שטיה לשמע אלא שז' שז' חמון אחר ברכותו זין יחיד זין צעיר וז'
טעות ונקראי ער והוי הפסק בדבר שז' א היה לו להפסיק וז' דמפסיק א מלך נחמון תלת
דמפסיק זין ברכה לקריאה ועוד דמפסיק שם שמום לצטלה ועבר על לפן תשא דהזכרת דשם
הכא לית זיה טעין דמודכר לה לז' אלא עקר בעמון ישראל בצהלה ולפן לשמע ישראל והוי לצטלה
ועוד טון דלפן לערך ברכה היא לא לפן אלומי רמח תעתיקו ליה תוספת זקש והוי תוספת לפן
יעקב אמרה ולפן בענו ולפן משה אמרו ואז' חזן היט אמרו ליה להשתא צדוק שם בעד מלכות
לעלם ועד' אי לפן דאמריה יעקב לא הוה אמרי ליה ואז' דאמריה יעקב לפן אמרי ליה לז'
צחשוי ואזן טקום וטמ' מדעתן מידי דלפן אמרה יעקב ולפן משה ולפן איתנן לפן צמתיתן ולז'
צמורא לא מאוורתא דהוי מנפנפא לית ליה עקר ומז' דסלק דיכל אלקי סלא על ידי
מאלקת לא צמורה שדעת אחת לכלם שפיר דמי ומזן דלפן יכל אלקיה אלקיה לנפשיה עב
קאז' צפירד לקרות פסוק הראשון בקול רם ומנפנפא הוא לעשר הכוונה בפסוק ראשון
שהוא עקר מקום כוונת הקריאה ויש שמתעם ידיהם על פניהם זק' יאת פסוק הראשון
וראיתם מפך ברכות כדמנפ' ידיה על שיעה הוה קרי ליה וכוונתם שלפן יסתכל בדבר אחר
שמונע מלכוין וכל מה שיעשה האדם לעשר הכוונה טוב הוא כתב רב עמרם וצריך להפסיק
זין תצה לתצה דעל הקריאה ראשי יראו היו קורין את שמע שלפן כרען חכמים מנפ' ש צרו אלמי
שלפן היו מפסיקין זין תצה לתצה וצריך להאריך בדלית דאחד שיעור שיאסוב בלע שהקצ'
הוא יחיד בעלפון למעלה ולמטה ומז' צמורה רוקות העולם ויש אהזן לפנות הראש כפ'
המאשה למעלה ולמטה ולצדד רוקות ויש מפסקין בדבר מנפ' הא דתעל הקורא את שמע
לפן יקרו צענו ולפן יראו צענו ואז' הראשון שז' שז' לפן לז' דהתם הקריצה והרמוזה לערך
דבר אחר ומצטלן הכוונה אבל הכא רמוזה היא ערך הכוונה וצמורת אורה ירוש' חזן רב
נחמון בר יצחק ובלבד שירעם בדלית שלפן תהא כריש ונפנפא מוקדף ולפן יקטוף צת שלפן ינהר
זה לקרותה צמוף שאין פ' משמעות צמוף שום דבר ולפן יאריך צמוף שלפן יהא כראיה כז'
אד יזן מדקאז' ובלבד שלפן יקטוף צתית לז' צריך להאריך זה בשיעור שיאסוב בלע שהוא
יחיד בשמים וצמוף ובלית יאסוב שהוא יחיד צמוף רוקות וראיתם ממסכה מנפ' דקאז'
התם חוטריה לגמיה דקית להודיע שהוא חי ומז' צרומו אל עלם כלומ עושים תנן קט' למעלה
צמוף דקית להודיע שהוא חי ומז' צרומו אל עלם על כל ואם כן צריך גם כן צקריא דה
להמלכו בשמים וצמוף להודיע שהוא חי ומז' צרומו אל עלם ובלית להמלכו צמוף רוקות
העלם כנגד הדלית האז' שמע שמע פעמים משתקין אותה סמראה בשתי רשויות ואז' דא
צרוש' דוקא בעבר אבל צחיד שרי וסראה שאין לאלק דצמורא דידן איס' מאלק ומא דתעל
האז' שמע שמע דרי זה מנפ' ומנפ' אבל שתקי לפן משתקין ליה משע צמורא דז' דאז'
פסוקא וכפליה והא דאז' מלה ובפלה ופרש' בשכונת הפסוק משתקין אותה דמאז' בשתי רשויות

צתב כרס צמול מולך אז חנם ולח נחירא לאא הרמא זל רהא מילתא דפשיטא סהין לך דבר
 שעמוד דפטי פקום כפא ופז הוא מופט הירמא קייא ירחת חזו אורע דכתב קיס קמו וקצו
 תיראן ותמן מורא רבך במורא שמים וכן פירשו הגאונים ולעטן להפסיק לקדים ולקדושה
 ולברכו נחלקו ע הפוסקים יא אצט שאל מופט הירמא ומסיב מופט הכעד קיס פוסק דכין
 שעובק צצבו של מקום אין לו להפסיק צצבו של אחר וצבר מועת הקטן כתב ועטן קדים
 ואמן של קל הקדוש ואמן של שומע הפלה בכל מקום ויא שפסק לכל אפי צמוע דלא גרע
 ממה שפסק לשל מופט הירמא ולמסיב מופט הכעד ולזה הבטח אה הרמא זל בעצמו
 המנהיג הקורא את שמע וקראו האזן לעמוד לקרות עברה צריך לעמוד לקרות עברה
 לכעד התורה מין מוכעד הכריות וירמא שמופסיק צצבא ואלו הן בין הפרקים בין פר
 דקטנה לשמיה בין שמיה לשמע בין שמע ויהיה בין ויהיה קיס שמוע ליחמר בין ויחמר לחיות
 ויציב לא יפסיק ופי הרמ צמול לא יפסיק כדין בין פרק לפרק לא כפון צמוע הפרק לשל
 מוכת הירמא ולהסיב מופט הכעד ורצו יונה ע לא יפסיק כל אפי כפון צמוע הפרק לא
 יחמר אפי לא יהיב אמת וקו יפסיק כפון צמוע הפרק וקיס קמו יא אהיב אמת כדי לא
 להפסיק ושהה אחר כך הרבה אין צריך לחזור ולעמ ימות ומור כל הברה וקורא בפי וצ
 ישראל ואומא אמן אפי יחיד אחר ברבתו טון שהיא סיוס כל אדר הצי כות ומתחיל להפלה
 מיד ולא יפסיק רק אם אירע לו אונס של אפי הפילן קודם קס ופזמין לו צעט להטאן יכול
 להפסיק ולהטאן כדי שיתפלל בהפלה אבל אין להפסיק לברך על גילת לעשו ותקא לימור
 אמת ויציב סקרית על הקמד שעשה עמוס הקצה שאלו והעצרים צם בהרבה וסקע צרוס
 צתכו ואיתא צרוסלמי צריך להזכר צמוע ויציב יצאת גזרים ומלכות קריעת ים סוף
 ומכת בכורות וער ישראל ועלו ותקא אמת וקמוע ערצית על הגזולו סל עתיד שאס
 מואמונים ומקוים שיקיים לא הצוחתו ויחלו צקרוץ קו צמוע על שהם מופקדים צרו שמוע
 בכל לילה ומקמוים ע שיטבה הליכו וזהו אמת ויציב אמת ויקיים את דברו להסיב הפקדון
 וקיים דאמר ל אצטן סצא מושמיה דרב כל מוי סאיו אומא אמת ויציב סקרית ואמורה ואמונה
 ערצית לא יציב ידי אונתו פי לא יציב ידי אונת מועה בתקנה אבל לערס יציב דברכות אהיבן
 מועכתי " **סה ספק** אס קרא שמע אלו לא חוזר וקורא ומצרך לפטה ולא חריה
 אצל אס יודע שקראת לא שהיא מוכתק אס צרך לפטה ולא חריה
 איו חוזר ומצרך " **סו בענין ההפסקה** סמופסיקין בצרכות שמוע
 למ קרועת רמוי קיה שלם להפסיק וקדמה
 זל נשל על זה וקשיב כך ראיש שאסור להפסיק וקדי צרוס שטמ צמקום שאמרו לקצר איו
 רשאי להצריך ועוד שטא כל המטנה ממטבע שטבע אמוים בצרכה לא יציב ידי אונתו
 ויזכר חוגד לכס שאפי יושב צמקם ושומע ושיתק אמת חוגד לכס ולא מופט שהדבר ישר
 צצט אפי צא בעת הקרועת לא כדי שלא אמנע עצמי מאדר מקדושת הקדושים ועמיר

מועכתי
 אס קרא שמע
 אלו לא חוזר
 וקורא ומצרך
 לפטה ולא
 חריה אצל
 אס יודע
 שקראת לא
 שהיא מוכתק
 אס צרך
 לפטה ולא
 חריה איו
 חוזר ומצרך
 סמופסיקין
 בצרכות
 שמוע למ
 קרועת רמוי
 קיה שלם
 להפסיק
 וקדמה
 זל נשל על
 זה וקשיב
 כך ראיש
 שאסור להפסיק
 וקדי צרוס
 שטמ צמקום
 שאמרו לקצר
 איו רשאי
 להצריך ועוד
 שטא כל המטנה
 ממטבע שטבע
 אמוים בצרכה
 לא יציב ידי
 אונתו ויזכר
 חוגד לכס
 שאפי יושב
 צמקם ושומע
 ושיתק אמת
 חוגד לכס
 ולא מופט
 שהדבר ישר
 צצט אפי צא
 בעת הקרועת
 לא כדי שלא
 אמנע עצמי
 מאדר מקדושת
 הקדושים
 ועמיר

אין ממש על פניו אלא מוטה על צדו לא יקרא מפת סגור במקבל על מלכות דרך גזוק ואם
הוא שמן או בעל צד ואין יכול להתפך על צדו או מפת אונם אחר מטה מעט על צדו וקול
בהב רב עמדם אל מוי שרונה להאמיר לעמוד בשהוא יושב ולקרונה מעמוד לא יאמר עבד
ונקרא עבריין וצריך לגער ע שמוטה מיושב ומיהו אם קורא מהלך צריך לעמוד בפסוק
ראשון ופג בהב שצריך לעמוד עד על הצד וכן בהב הראשון ועקר מקום הכוונה הוא פסוק
ראשון הילכך אם אחר שקרא פסוק ראשון נדס ולא יכול לקרוא בכוונה יצא הקורא את שמו
לא ירמוז בשמו ולא יקרוץ בשפתו ולא יראה באצבעותיו ואם עשה כן עליו הכתוב אומר ולא אונת
קראת יעקב ולא בכלה לא בפסוק ראשון בלבד אלא בפסוק ראשון בלבד
הכך אמרו לנו בכל הפרק משום שגרה בקורא דרך ערמי וכתב ודברת עם ודרשינן עשה
אונת קבע וכן הוא דאמרינן האומות עסקין במלכותן וקורין חפ ברש שורת הבטן ובראש
החילן ואין צריכין לרד דוקא מפרק ראשון ואילך אבל בפרק ראשון צריכין לישל מלכותה
ולקרונה מהא טעמא דלא יהא ערמי בקורא דרך ערמי אבל אין צריכין לרד לא הם ולא בעל
הבית לא יכולין לקרונה למעלה רק שיציל בפרק ראשון מלכותה ירושלמי דהכתף אעפ
שמשאנו על כתפו קורא את שמו אבל לא יתחיל בשעה שטוען ולא בשעה שפירק מפת שאין לע
מיושב **סב קראה** למפרע לא יצא וכתב הרם צינול בלא צדד הפסוקים אבל

סב קראה

אם קדים פרטה לחציה אעפ שאין רשאי יצא לפי שאינה
סמוכה לה עתה אעפ דתנן למה קדמה שמוע ליהיה אם שמוע לכתלה סדרום למרס כן אעפ
דתנן בן ויאמר למת ויצב לא יתפיק היין כשקורא הפרשיות בדרך תקנת רבנים אל קרא
פרטה וטעה זה אם יודע היכן טעה כגון שקראה בלא שדילג באמצע פסוק ראשון און
לראש אונת הפסוק ונמר הפרטה ואם אינו יודע היכן טעה יאזור לחציה הפרטה טעה בן
פרק לפרק שיודע שהוא צפוף הפרטה ואין יודע אם צפוף הראשונה או צפוף השנייה יאזור

סג קראה

אם שמוע טעה עתה הם ואין יודע אם עתה הם שכתבם
ראשונה או שנייה אזור לכתבהם שראשונה והוא שאם התחיל לטוען ידע ימירם אבל אם התחיל
למטען ידע ימירם בדוע שחיים פרטה שנייה ואין צריך לאזור שכן הוא הרגל לשון למטען ידע
ימירם אחר פרטה שנייה **סג קראה** סירוגן חפ שקה זה כדי לגזור את בלא
יצא והוא שאם שקה בעתם מקמת אונם שעכע מלקרות אבל אם
שקה מוקמת אונם שאם היה צמקום ראוי לקנות אונם אחר אם הפסיק ושהה כדי לגזור את
בלה בשאזור לקרות צריך להתחיל מראש קראה וכתבם בית הכנסת ומצא צער שקורין
צריך לקרות עמקם פסוק ראשון שאם יהא נראה בלא אינו רוצה לקבל עליו על מלכות שמים
עם אבריו **סד בין הפרקים** שאל אדם בשלם אדם ככבד מפת כערו
ומשיב שלם וצאמצע חפ צאמצע הפסוק
שאל מפת היראה ומשיב מפת הכבוד ופז רשי מפת היראה אדם שירא ממא שמא יקרונו וכן

אדם חייב מכוונתם שאין כל כך חילוק בין חתן לשאר כל אדם וכן כתב הרב מאיר
 מרוטנבורק שאם אמרו לפטור חתן לא בזמן הראשונים שהיו מכוונתין אבל עכשיו אפי' שאר
 כל אדם איש יכול לכוין והרם צמזל כתב כל מוי שפטר מלקרות ק"ש אם רצה להקמיר על עצמו
 ולקרות קורא וקרא שהיא דעת מיושבת עליו אבל אם היה זה הפטור מועיל ורצה איש רשאי
 לקרות עד שתתעורר דעתו עליו " **ס"ט מי שמת** למית שמוטל עליו לקבורו או
 אפי' אין מוטל עליו לקבורו אם קרא מיתפל עליו כפונת חנות
 בשואה פטור מק"ש ואפי' אם רוצה להקמיר על עצמו ולקרות איש רשאי וק"ש חיתוף ברושמי
 נהדיח ואפי' אם יש לו מי שיסתדל בשבילו בדרך קטרה פטור ואם צולל אבל בשבת ויום טוב חיי
 כל היום עד הערב שיכול להסיד על התפוס ולתעסק בנדת הקטרה " המשמר את דמות
 אפי' איש מות פטור היו שנים משמרים זה משמר וזה קורא וזה משמר וזה קורא וכן הקופר
 הקב למת פטור וכל אדם אסור לקרות בבית הקברות או בתוך ארבע אמות של מת

ע נישאי המטה וקילעסקן וקילעסקן וקילעסקן וקילעסקן וקילעסקן וקילעסקן
 המטה את שלמטה ערך בהן לשאת אותה פטורין ואר
 שאין המטה ערך בהן חייבים לפיכך אין מוציאין את המית סמוך לק"ש אם קרא בעמך שאינם
 יכולין לקרות קודם ואם התחילו לנשאין אין מפסיקין כדי לקרות והרם צמזל כתב אין מוציאין
 את המית סמוך לק"ש אם כן היה אדם קטור והט מפתח בגוף בין אדם קטור ואחר ואם
 קראו ז' לפי הפלג בין אדם קטור לאחר ואיך יודע למה העם העוסקים בהספד בזמן שהמית
 מוטל לפניהם שמוטין אחד אחד וקורין אין המית מוטל לפניהם הם יושבים וקורין והאונן יושב
 ודומם ודוקא העם הבאים לשמוע ההספד אבל האמת המספדין פטורין ודוקא ביום הראשון
 אבל משם ואילך גם האונן חייבים קברו את המית ואזרו האבלים לקבל תפוחין וכל העם
 הולכים אחריהם ממקום הקבר אל מקום שעומדים שם האבלים לעשות שורה לקבל תפוחים
 אם יכולין העם להתחיל ולגמור אפי' פסוק אחד קודם שיגיע לשורה ויחילו ואם לאו יתחילו
 העומדים בשורה לנחמו שורה הפסימית שרוואים את האבל פטורין הקיימים שאינם רואים
 פט האבל חייבים

ע"א שנים שהיו ישינים בשלית אחד ליה
 יחזיר זה פטור ויקרא
 ויקרא לא אם כן היתה שלית מפסקת ביניהם ואם היה יושן עם אחת פסק רב אלפס שמונת
 בחזרת פטם אפי' בלא הפסקת שלית מאוס דהאינא כמעט ורבי יונה פסק דאף צלחת אסור
 בלא הפסקת שלית ואם היה יושן עם שני ועם שני צלחת בעדן קטנים מותר בחזרת פטם בלא
 הפסקת שלית ואם הם גדולים צריך להפסיק צלחת ועד כמה אסורין קטנים צלחת עד שיהיה לו
 י"ב שטם וצלחת עד שיהיה לה י"א שטם מותר אפי' הצלחת שתי שערות וצער י"ג לתפסק
 וי"ב לתפסק אם הצלחת שתי שערות אסור בלא הפסקה ואם לאו הצלחת שתי שערות מותר
 ומוטע י"ג ואילך לתפסק וי"ב ואילך לתפסק אפי' לאו הצלחת שתי שערות אסור בלא הפסקה

אמון ולתפלת עם הצער אך מה שהנגד לכם שיש צדי אמון לך הוגד לכם האמת עלבן אמרת
 הנה לכם ישראל מוטב יהיו סוגגין ולא יהיו מוודין וזו היא סבת התקת ומצב צום הקדושה
 שכן שמתחילת צער אור את מתחיל לברך לבדי בלש כל הדרכות בדרך וקור קם ומברך
 אחריה ברכת אמת ויציב אך איש גמורה מיד רק עד רשעה לעמו ישראל בעת שועם
 אינו ומשם ואילך את שורק איש מברך ולך מדבר לך בדברי תורה ולך בדברי סייקה עד שש
 מוצא מקום שפסקת וקט קוטר עם הצער ברכת אמת ויציב בגולה ואש סומך גולה לתפלה
 עב ונש כתב הרם צמול בכותלנו עם שאר הדרכות חן אדם רשאי לתפלת גיהם ולך להוסיף
 עליהם אמונם סהגין בכל המקומות לוי צום קדושת גוש הראשונים אשר תקום היו גדול שלם
 כמור לטעור הקלרי ואחריו וכן בהר הרצל לפי שכן אלה עת צמנת הברכה חן קפידה
 לפיכך נהג להוסיף פיוטין במאורות וצאה צו ונזולותיה וגם רצתה דקק לפי שר היא
 דמקום שאמרו לקצר וכו כדי לקיים המנהג וממנו טוב ויפה הדבר לצום לפי שאיפשר ע היא
 סבה להפסיק צייקה צלה בדברי הצוי וגם רצתה פירש לקיים המנהג אשר בעש אף
 הראש זל **סז תנן בפרק הקורא** את המגלה חן ערדין על שמו
 מעשרה פי אותם שבנו לצרה

הכנסת אחר סקרא הצער שמוע אומן קדים וברכו וברכה ראשונה יוצר אור ולך יותר ופודין
 לשון איתנה כמו פרוסה שאין אומרים לא קצת ממנה ויש שמוסיפין עוד לאחר שסיימו ברכה
 ראשונה לומר אמת וגבורות ואומן קדושה ואתה קדוש וקאמ' שלם יעשו זה בפנות מעשרה והיא
 אומן רצתה הם שצריך שיהיו שבעה שלם שמוע קדים וברכו ואז יאמרו אע"פ שהאחרים שמוע
 ותלמידי רשי בהם שמוע שאפי' בשכל אחד שלם שמוע קדים וברכו ע"י סין על שמוע ואפי'
 אותם שכבר שמוע יכול לחזור ולפרוש בשכל אחד שלם שמוע והש איתא נמי צומסת כופרים
 במקום איש תשעה או עשרה ששמוע קדים וברכו ועמד אחר שלם שמוע בין לו ואמ' קדים
 וברכו ועמ' לו אחריו יצא ידי אונתו ולזה הסכים אף הראש זל ואפי' סומא שלם ראה מאורות
 מומיו יכול לפרוש על שמוע ולברך יוצר המאורות שהע"פ שאיך ריאה הוא נהנה במאורות
 שרואים אחרים שיוודוהו הדרך אשר ילך בה וכן כתב אף הראש זל בשהונה שיכול להתפלל
 ולהוציא אחרים ובלבד שלם יקרא בערה שאמר לקרות בה על פה

סח נשיועברים פטורין מקום וכן קטנים לרצתה חן דוקא בשלום
 הגיע לפיכך ולרשי זל אפי' הגיע לפיכך לך הטיל
 על אצו להכבו נקם לפי שאיך מצי אצו כשמוע ממנו קם אנו יאן הוא צדקר חתן הכונס בעולם
 פטור בין צום בין בילה ארבע ימים וארבע לילת הראשונים חס לך עשה מנשה ומשם ואילך
 חייב חס לך עשה מנשה וכונס את האלונה חייב ואם רצה חתן להחמיר על עצמו ולקרא
 קם קאמ' י"ב הראות צדו ורצו שמועין בן גולעל אומן שאינו רשאי ופסק אף הראש זל כרצו
 שמועין בן גולעל וכן כתב רבי אבא רב חלפס פסק כתב וכל שכן האידנא שאפי' שאר כל

עה מירגלים

חסור לקרות בכגדן עד שיטיל לתוכן רבעות מים ואז מותר
לא שפא עלגב קרקע אז בכלי וכלכל שלח יקא עבט קמיונד
לקם לא שפא היו קן בכלי תפלה ונתן מים עליהם ולא שפא היו המים בכלי תפלה וכתב הרם צנזל
רבעות למי רגלים של פעם אחת ואם הם יותר יוסיף המים לפי השיעור

עו היה קורא

והתחיל מי רגלו שיתעצן על ברטו פוסק עד שיכלו המים ואז
לקרות אפי' אם יש צמים שטל בגדיו טופח כדי להטפח ואם

שקא כדי לגמור את כלל חזור לראש ואם לאו חוזר למקום שפסק **עז ריה רע**

שיטל עיקר כגון עזית אדם מסרחת אם היא מולחא חריו צריך להרחיק
ארבע אמות ממקום שכלל הרים אפי' אם תתרחן שאינו מריח צריך להרחיק עד מקום שכלל
הרים למי שמריח ומלפניו צריך להרחיק מלא שטנו אפי' כלל שאינו רוחה חותכה צריך
להרחיק עד מקום שאינו יכול לראותה ביום היתה צמקום גטא עשרה טפחים או עמוק עשרה
טפחים או שהיתה בבית אחר אפי' הפתח פתוח ויושב בצדקה ורוחה חותכה אם אין לה ריח יכול
לקרות דמון שהיא ברשות אחרת קרינא בה שפיר וקיה מאחך קדוש אבל אם יש לה ריח לא
מקמא הפסקה ולא שאי רשות אחר קטנה ספרצת במלואה לגדולה והגדולה עדיפת עליה מכל
ד' אם עזתה בגדולה חסור לקרות בקטנה עזתה בקטנה מותר לקרות בגדולה עזת כלל וחזיר
אם יש צנזן ערות אז דנים כדיון עזת אדם לעטן הרחקה ואם אין בהם ערות היו כעזת אחר
צמקא קיה ועוף שמוותר לקרות אצלם מיד בין אם היא לפטו או לא חריו אם אין בה ריח ואם יש
בה ריח מרחיק עד מקום שיכלל הרים עזת חסור הרבה אחר שפא מן הדרך ועזת חותל
ועזת נמייה וכלל מוסרחת דנים כעזת אדם להרחיק מלפניו מלא שטנו ולא חריו אפי' בע
אמות ממקום שכלל הרים וכתב אחי הרב יקיש זל הקולך בדרך יכול להתפלל אעפי' שרוחה
עזתה כגדו אם אין הרים צל לע דלא קיישי למיעט לתלתה בחסור וצמקוד לער יש אומרים
שיטל פוש לפי שרוב הצמקויות מוציות שם הם חסורים עזת תרכטלן הקולטן בבית דנים
כשאר עזת חיות אבל אם קולטן יש ע סראון והוא מאוס דים כעזת אדם לפטו מלא שטנו
ולא חריו ארבע אמות ממקום שכלל הרים ריח רע שאין לע עיקר כגון הפסקה אם יוצא ממא
חסור בדברי תורה עד שיכלל הרים וכלל שכן לקרית שמע"ו ואם הוא יוצא מקברו מותר
בדברי תורה מיד וצקרית שמע"ו חסור עד שיכלל הרים

מי שבריא לו שאינו

יכול לעמוד על עצמו מלפניו עד
שיגמור קרית שמע ותפלה כתב
א"א הראש זל מוטב שיעטר זמן
ק"ש ותפלה ולא יתפלל מומה שיתפלל בלא תפלה ואם עבר זמן תפלה אסור להוא ודיא בשוכח
ולא התפלל סקרית מתפלל מנחה שנים ואם ירחה לע שיכול לעמוד על עצמו בשעת ק"ש יתח
תפלל בין אמצע לק"ש ויכרך עליהן כון דאסר הוא יכול להפסיק ולהמאן

עב היהישן

בעלית וקאי יכול להוציא ראשו מפת הצנה אונן בעלית על עמרו
וקורא אעג דלם רואה את הערוה קאמתנא קמא דשרי ויש

אומרים עד למ דקסברי לע רואה את הערוה אסור ופסק רשי כהנא קמא דלם רואה אר
הערוה מותר ורביא יונה פסק שש אומרים שאוסרים וכן פסק רבאשא ורביא אגלא
הילכך היה רואן צמים עלאן איתכבה בהם וקורא שלם רואה את הערוה ואס
ואין רואן רע מותר וכן אס לע רואה את ער ותכברו אסור ושאר חבריו שרואים אונה
אפי עקב שמכוין כנגדה מותר אבל אם אונען בה אסור טן אס אונען בערותו או בערות
חברו וכן כתב הרמבד כל חבריו שמונען בערוה אסור ידיו או ירכותו שערוה שוכב
עליו אס אסור לקרותקס מפת שהוה מותצמס ומטריד היתה שלית קערה לע על מרצנו
יכול לקרותקס אעפ שאסור להתפלגעד שיכסה לע

עו טפה מגולה

בלא טמא דמקום שדרבה לכמות אסור לקרותקס כנגדו
אפי קאי אשתוכן אס טוקה מוטלה אסור לקרות כנגדו ושער של אשה שדרבה לכמות
אסור לקרותקס כנגדו אבל בעלית שדרכן ללך בפריעת ראש מותר אסור לקרות
כנגד ערות גוי ערוה בעשית ורואה אונה דרך דפוחיה אסור לקרות כנגדה

ער צואה בעשיות

מותר לקרות כנגדה אעפ שרואה אונה
עאיה בעמא מטא סנדל עליה וקורא
דקטינא כמכוסה ואס היה סנדל אונע צה אסור הטברו עאיה לפמו אסור לקרות כנגדה
ופי חזיר כעאיה עוברת מי אפי נא מן קנהר היתה עאיה עכ צברו ומכוסה כנגדיו און
שכמס ידיו בעית קבא דרך קור ואיו מריא ריא רע רבאונא אמו מותר לקרות רב
אסדא אמו אסור רביא אגלא פסק כרבאסדא ורבאפס כרבאונא וכן דער אא הרקאשול
אבל עאיה כפי סבעת אפי קאי מכוסה אסור לקרות אפי אינה פ אית כשהוא עומד אס
בראית כשהוא יושב ויש מפרשים דרבאונא אן שרי בעאיה על צברו אן צמקום שריאן
ככסית מאליה בלא מלשין כגון בית אצלי ידיו וכונא פ היה לפמו מעט עאיה יכול לבלע
ברוק שרוק ערה וקורא כנגדה והוא שיהיה הרוק עבה ואין קצטונו מונעל אלא לפ
שעה אבל אס לא יקרא מיד הרוק עמוא וככלע צה ולא בלא ספק אס עאיה עמוא בעית

מורה לקרות טון שאין דרך עתל מותר עאיה וכן קאי
מנא בלשפה אסור ונפק מוי רגלי אפי
בלשפה מורה ואס קרא צמקום קראו
להסר צפק בעאיה ומנא פ אחר כך
כדיך לחזור ולקרות את אכל אין
המקום ראוי להסתפק בה
אין כריך לחזור ולקרות

מקום אצטוב
דל עתא
דל עתא

פ"ו הרוחץ במים כרוחץ און צמי משרה ששורי צמן פשת און קנעס און יתכפה
צמן ויקראו ואסור לקרות כנגדן צמו כנגד הפתח לפטו

מלח עמו ולח ארבע אמות ממוקום שכלה הריח" **פ"ד גרשארעי**
ועצט שלמי רגלים קן כעצה לפטו מלח עמו ולח אריו

ארבע אמות ממוקום שכלה הריח אפי און צהם כלום ונאפי אס הטיל צמן מיים און מנהע דוקא
אס קס של ארס און של טען סנדלע בתכס ומלחיס וקמאן אכל אס קס של זכוכית צהו של ארס
מוטפס מותר כהצ אפי הטורי אסם כפאון על פטו מותר הוואיל ומכוסה דלח גרעמוטצה
בעש אית וסר אה ל' טון שהוא בלעו בתוכו שהוא אסור דברו בתוכו ואס הגרף והעצט צורה
צחא פלע תרי תנאי רשנא אומר אפי צית של מואה אמה אשיב כלו כפר בע אמות ולח יקרא
עד סיוע און און יתאן תחת המטה דאון אשיב כאלו הוא ברשות אחרת ורשנא זללח מי אשיב
הצית כפר בע אמות וסבר דאס קס אחר המטה קורא מניד המטה אונצת ואשיב כלו קורא
ברשות אחרת לפע המטה מרחיק ארבע אמו ורצון סברי און חילוק צן לפע המטה ולח אריות
לאו בכל עטן מרחיק ממוטו ארבע אמות ולית הלכתא כרשנא דאשיב כל הצית ארבע אמות
דרצן פסיק דלח כוונתה ולעטן מטה ואס תמוץ פסק צוון כרשנא אונצת מניה דבע רצונק
מדרבונא מטה פחותה משלשה כלעד דמי"ג דהו זק"ט מאי איל און ידענא ילח מינ בעא
ל' דברות אחרות דמיא" און רצן הלכתה פחות מכלעד דמי"ג רשות אחרית הוא ג' ד
וזק"ט בעא מנהע רצונק מרצונו ולח פשט אית ולח אומר" והצוון מפרסלבך בעא אונצת
דל שמוען צן געוטה רב פחות משלשה כלעד ואינה אונצת ובעשרה נמי פשיטא דאונצת ומשלשה
ועד עשרה מבעיא איה ושון דמבעיא אונצת פסק כוונתה דעד עשרה אינה אונצת ומי און לפי
רש"י זל און ראות מוטס לפסוק כל שמוען צן געוילאל שהוא פי הדעיא אונצת דרשנא ואחרת
אמטה קאי דפחות משלשה כלעד דאמי וקשיב במכוסה למעלה מועשרה כלו הוא ברשות
אחרת ולח אשיב במכוסה תחתיה משלשה ועד עשרה מבעיא איה ולפי זה תחת המטה עד
שלשה שרי דאשיב במכוסה וכן כהה ראב"ד דאפי רשנא דמאמיר מודה צחא

פ"ה כל הטמאים קורין עתרה וקורין שמוענות פלגן און מבעל קרי
שצן מקלית ראש לכך אסור בדברי תורה צפאן עתלה

וקאי דנא שרי דאמן רצונק פגוע עלמא כל יהודה בן עתרא בדברי תורה דאמן דברי תורה
און מקבילן טומאה ואון צריך טבלה וכן ט איתא זערי אמר צלנה לטבלתא כר יתורה בן
עתרה ולח דוקא לטבלתא לא קה"ר ראינא בתשעה קצן און בע דהא ל' יהודה און מוצר יך
אפי ראינא וקאמן דפגוע כוונתה לעמרי כהה רב אפס איבא מיד הא דאמן צלנה לטבלתא בן
לדברי תורה בן לקר ירה שמוענות ל' פ"ה ושיבא מואן דאמר דוקא
לדברי תורה אבר' להפלה בעיא טבלה ולח טבלה אר"א אינה צדשעה קצן
ודצמו יחוי זל כהה טון דבגמרא אבר' בהאי מילתא נקוט מנהג כל ישר אלבדך שבעל קריין

ע"ה קמץ שיבול

למכול כזית בכדי שיכול גדול למכול ארבעה צמח
מרחיקין מעצמות וממני דגלנו הים קורא ור"ה ע"ה

כנגדו ילך כדי שיזרקנה למחריו ארבע אמות ואם אי אפשר כמין שיש לפטו פה יוד דבר קמץ
קמטכס ילך כדי שימנה לדדיו ארבע אמות **ע"ה לענין** ע"ה פ"ה ע"ה

למה ויקח אסור לקרות כנגדה אסיקצא אמן רצו
מיו רגלים כל זמן שמתפיקין פרוש טופח כדי למשפח כמין אם מוסח ידו עלה תעלה זה לקרות
ש"ס ימנה על דבר אחר מקבל ממונה לקרות ואם אינן לקין כל כך מותר" והי"ב דאמין ע"ה
כ"ה ואסיקצא דאפי"ס ה"ה יצא כל כך ש"ס יזרקנה כפרת אסור עד שתפרך על ידי
גלגלה שיותר בעל כפרת על ידי זריקה מעל ידי גלגלה אבל כשהיא כפרת על ידי גלגלה אז היא
כעפר ומותר" **פ' בשם שאסור** לקרות כנגד ע"ה כך אסור לקרות

כנגד בית הכסא
מבש"ס אם מותר לקרות אפי' בתוכו און ולא איפשרי"א וכתב הר"ם ז"ל כן ולא איפשרי"א
אזינן לקולא דקיימא לן הזמנה לן מילתא היא ומשום גזרה און משום בזיון הו"א דבש"ס כ"ה
הלכתא אזינן לקולא וה"ה בזול כתיבאומרא" וכן דעתא דר"ה ז"ל ודוקא בתוכו אבל כנגדו
מותר" ואם אומר בית זה יחיה לבית הכסא ואמר על בית אחר וגם בית זה ד"ה שנה כב"ה
שהזמין לבית הכסא ואם אומר על השם ובית זה ולא אומר וגם זה מיבש"ס אי"ה ד"ה כד"ה
הר"ה ז"ל וז"ל לקולא וקורא ע' לבתלה וה"ה בזול כתיבאומרא" ולא יקרא ע' ואם קרא ע' יצ"ה
אמן רצו ה"ה בית הכסא דפרסאי אע"ג דאית בהן ע"ה כשתמין דאמין ומותר לקרות בהן" פ"ה
ר"ה ז"ל שהן כפירה ופיהן כדוק ארבע אמות מן הצמח והרש מתגלגל ואפ"ל למי"ה הו"א
ומיירי ס"ה ז"ל ר"ה וכתב ר"ה ז"ל ש"ה ס"ה סתמים רצו לקחת בהן ואין ראוי לקרות

בין" פ"ה מרחץ חדש

ש"ה ר"ה ע' מותר לקרות ע' ובש"ס כתיבאומרא" וז"ל ר"ה ז"ל ש"ה ונתפלה וממח תפלה וכ"ה ש"ה שלום

ובבית הפטמי הכל אסור וצריך ללחץ תפלו" וכתב ר"ה ז"ל ש"ה שלום ולא ק"ה ותפלה ואין מוסח
תפלו" אבל היו בראשון צריך לחלוק" **פ"ה לא ילך אדם** צמח אית
קמטוכפית ויטח ידו על פני ויקרא אית שמע
לא אפי' היה קורא וצ"ה צריך להפסיק ואם לא פסק עליו ה"ה אומר וגם אפי' נתת להם חוקים
לא טובים ומשפטים בלי חיו"ה ואם פסק עליו ה"ה אומר ונדבר ה"ה י"ה י"ה י"ה

ובשיחזור פסק ר"ה ז"ל שאמר למקום שפסק אפי' שהיה כדי לגזור את כל"ה ורצו יונה פסק
אם שהיה כדי לגזור ה"ה כל"ה חוזר ל"ה דוד"ה י"ה י"ה שפסק צמח
צ"ה אונס ואם היה רוצה ר"ה י"ה י"ה צ"ה קיימא לן
אפי' שהיה כדי לגזור את כל"ה חוזר למקום שפסק אבל זה שהוצרך לפסוק מוסח במקום של
היה ראוי לקרות אם שהיה כדי לגזור את כל"ה חוזר לראש וכן ב"ה ותפלה ומגלה

אטפ שאין להם מים אינן מתפללן עד שיראצ' והרצל ישעה כתב שאין אילק צן קש לתפלה
וכן כתב בעל הלכות גדולות והשרץ פוגע במא דקרי בעלקרי בתורה זקש ותפלה ויורד לפע
התנה קמי טבלה ונראה כיון דתני צמחנא חזאנן בכל דוכתא בתר מנהג דרבינ' והאידנא
לח צהונ' לח טבלה ולח ברכינא לח לדברי תורה וקשולא לתפלה וכן כתב הרמב"ם ז"ל לח צהונ'
עלמא כר יהודה לח טבלה אבל ברכינא לח פוג בכוותיה ונשרי מצריך תשעה קצין ומינג
בכל מקומותיה צהונ' כוותיה קח תשעה קצין ומכר על הירושלמי דגריסין קתפ גבי יום
הכפרים אסור בתשמיש המטה השתא ברכינא אסור בתשמיש לח כל סכן כלומר אסור ל
לתפלל בעדו בעלקרי עד שיטול וכיון שאסור ברכינא כל סכן בתשמיש המטה ומנכר
צמחנא שאין טובלן ואם איתא מצריך תשעה קצין מאי ומשט אכתב ברכינא אסור כל סכן
בתשמיש המטה" **פוזמן תפלתהושר** מתחיל משעלה עמוד השחר
והאיר פט המזרח

שחר ומאותה טעם ואילך הוא זמנה ומכל מקום שחר מותרת עם הכן הקמה לח שאם
התפלל משעלה עמוד השחר יצא ופושך עד סוף ארבעה שעות והם עבר והתפלל אחר ר'
שעות עד חצות אטפ שאין לו שחר תפלה בזמנה שחר תפלה מיהא חיכוכוין שהבע זמן תפלה
אסור לקדם להקדים לפתח אחרו ליהן לו אגם" אכלאם פגע עיכול ליהן לו אגם" ואסור לו
לתעסק בצרכו או לילך לדרך עד שיתפלל ולח לחכולא לח סתית ואם עשה כן עליו הבע
אויור ואותי השלכת אחרי עיך א תקרי עך לח צריך אחר שעתה זה מקבל עליו על מלכות
שמים וכתב רבי העזרי שמונתר לשתת מים ולח שייך צהונ' ודוקא צהונ' אבל בשבת ויום
טוב כתב שאסור משנס הקדוש ואם הראש זל היה שותה מים בשבת צריך קודם תפלה שאין
הקדוש אוסרו טון טעדיין לח הבע אמו ואם התחיל לחכול קודם עלת השחר כתב הרם צמח
שאין צריך להפסיק ואם הראש זל כה בעל שם רבי יונה זל שצריך להפסיק ואפי צא ללמוד פי
רש"י זל שאסור משהבע זמנה ורי זל מפרש דבריו דהיינו דוקא מי שרעל לתפלל בבית מדרשו
ואינו רעל לילך לבית הכנסת דאינא לפיכא דילמא מיטריד בערסיה ויעער זמן קש ותפלה
אכלמי שרעל לילך לבית הכנסת חזון לחוש ואטפ שערך מותרת עם הכן הקמה מי שהנא אמו
כען צריך להשכים לדרך יכול לתפלל משעלה עמוד השחר וימיתן מלקרור קש עד שיבע
זמנו ואטפ שאין סומך גזולה לתפלה הט עדיף טפי שיתפלל בביתו מעמוד ממה שיתפלל
בזמנה והנא מהלך וייסמוך גזולה לתפלה הא דאמרי דשמואל ולי טי הונו בעי מקדמי ומיזל
צאור קא הונו מקדמי ומזעל פי מקדמי לשער מותרת שהנא הכן הקמה והם היו מקדמיין
מועלת השחר כמאן טי האי תנא השכים לצאת לדרך מוצאין לו שופר ותקע לו צמחנא
ומתפלל לבשיט זמן קש קורא רש"י אומר צן כך וצן כך קורא קש ומתפלל פי בזמנה
צמח קא מופלג מר סבר תפלה מעמוד עדיף ויור סבר מייסמוך גזולה לתפלה עדיף ופסק
דא זל כהנא דשמואל ולי ובעל הלכות גדולות פסק כרש"י ואם הראש זל השכים לפסק רחול

משום פתח הפתח הוא ומשמע צמי כפשיה שיכנס לפנים משני דלתות וצריך שלא יהא שום
דבר אונן בין לזן הקיר והארון והתצבה אינן אונן אצל שאר כל דבר כלים וכונן צמן און בעל
חיים אונן ולפי הפלל צד רע ואחריו וכש לא יתפלל לפתחו ואחריו לרע ואם קריק
ממנו ארבע אמות מותר וצריך שיהא המקום נקי מנחמה ומי רגלים וריח רע ומכל הדברים
שבהצט למעלה גב ק"ש וכן אם התפלל ומנחם טאה במקומו און הפסיק במנחם מופט מי רגלים
שהיו שותתן לע על ברטו און מופט טאה המקום מטוקף בכלם הוי דינח כמו צק"ש

פ"ה בגדי כיצור

גרסינן בפרק קמ"ד שבת רבה בר רב הונא ראמי למוקי
ומנחם פ"ה היה מתקטט בבתי סוקים בשעת תפלה אמר רב
אסי הוינא לרב כהנא ט אינא ריתחא בעלמא כפר ידיה ומנחם כעבדא קמויה מאריה וט לרב
ריתחא בעלמא מוצין כפשיה ומנחם פרוש כשקיה עת זעם היה אונן ידיו דרך צער ומתפלל
וכשקיה עת שלם היה מתקטט בבגדים נאים ומתפלל ואפי' אין לע רוחא אתה ערוכה כען
סאונן בשלית עלמותו שמונת לקרות ק"ש אסור להתפלל עד שיכבה את לע דתמא היה שלית
אל בגד און של עור אונן על מיתנו קורא ק"ש ולתפלה עד שיכבה את לע כתיבא צמולא
כמה את לע און שצמא ואין לע צמה שיתכבה הואיל וכמה ערות והתפלל צמ ולכתפלה למ יעשה
כן ונרסינן בפרק קמ"ד שבת למאן דאמ תפלת ערצית רשות טון דשרא קמוייה לא מטריאין
ליה פ"ה לאחר שהתיר אזורו אין מטריאין אותו לאזור ולפני כדו להתפלל ופריך ולתלה הט"פ
יתפלל בלא אזור ומשם משום הכון לקראת אלהיך ישראל וכתב בעל התרומות זלמוכאן יש
לאזור שצריך אדם לאזור אזור בשעת תפלה אפי' יש לע אצט שאין לע רוחא אתה ערוכה וכמה
ראשו וכתב הרם צמול למ יעמוד בתפלה במעבדות ולא ברקשו מנחם ולא ברגלים מנחם ק"ש
דרך אנשי המקום שלא יעמדו לפני גדולים אלא בבתי הרגלים

פ"ו גופו

דתימא היה
צריך לנקבו איתפלל משום שצמא הכון לקראת אלהיך ישראל
רגלך כאשר תלך א צתה אקים ואמ רבאסי ואיתני ר אטנא בר פפא שמונ נקצך בשעה
שאתה מתפלל לפני ואם התפלל תפלתו תעבה וצריך לאזור ולתפלל והא שאין יכול לעמוד
על עצמו שיער הילוך פרסק עד שיבדוק עצמו תפלה אכלאם יכול לעמוד על עצמו תפלה
תפלה אצל לכתפלה לא יתפלל עד שיבדוק עצמו תפלה יפה וכן יסיר ריחו וטעו וכל דבר
קטורדו ואחר שבדק עצמו יפה ירחוק ידיו צמים אס יש לע ואם חזן לע צריך לאזור אחריהם
והאן יש לע עוד שקות להתפלל אכלאם חזן לע שקות שיעצור זמן התפלה ינקה אותם בצדור און
בעפר און בכל מידי דמוכ"ו וכתבאט העזרי הא דאמרינן בכל מידי דמוכ"ו קמ"ד דלא יאשא
דעתה אלא שעתלכלכו צמיט ויש אומרין אדרבה צריך שלא יהא מעלכלטם ועל הויסא הדעת חזן
לפוש שאין הויסא דעת לא צמא"ו ואם הרמא"ו היא אונן שאין לחא לא שצא לכלוך לא צמא
דעת לא שניקה בכל מידי דמוכ"ו גרמי צמול בפרק בט הער המושטן לא יתפלל עד שיטה
כדי הילוך ארבע אמות משום טעמיה דהמרפלא לא ישתן עד שיטה

שאמר מאמר פזיזן אחריו כטל שכר כנגד כלם ואמר ל' יאושע בן נוי לבריה אקדימו ויאשיכו לך
כגשתלן פי השכמו והעריע לזית הכנסת כי יתעריכו וימיוכו שנים ששכנסו לזית הכנסת
להתפלל וסוים אחד תפלת קודם אצרו ומימר לצאת ולח המיתן לחברו אין תפלת נשמעת ואם
חמיתן לו שכרו הרבה מאד ופי רצון אכנאל דוקא צימיהם שנתו כנפיות היו נשדות ושכחי
מוזיקין ויא דאף גאלו בלילה צריך להמתין ורי זל היה ממתין אף בשלם ביום גרמי בתפלים
להתפלל מילין והמו לפמו אבל אחריו עד מילא אור אבל מילא אור ופרשי זל לתפלה להתפלל
צ' שנים הוא הולך בדרך והצע לעשר ורובה ללן זה אם לפמו עד ל' מילין מוקום שמהתפללן צ'
צריך ללך עם ולפארו צרי אזור עד מילבדי להתפלל צ' אעפ' שיש פירושים אחרים שמופרשים
בעטן נפילת ידים שצריך ללך לפמו ארבע מילין כדי שיהו עמוס כדי לטול דיו לתפלה ולפארו
מילין פי רשי זל עקר לכן צריך להסתדל בכלבא להתפלל עם הצער והמו להמון העם אבל מו
שיש לו מדרש קטע צריך ציטו שאמר ע' מועה להתפלל ע' אפי' אם אין לו ידו אפי' אפי' אעפ'
דקונו לבו תלמד כגשתלן צובריא לח קונו מועה לא ציטו עמודי פי ציטת המדרש ואמר אפי' מריש
הוק גריסין בע ציטוי ומזלעם צי כגשתלן טון דשמעתלן לח אפי' ד' קייא צ' אפי' משמיה
דעלם מיום שאר ציטת המוקדס אין לו להקבה בעלמו לא ארבע אמות אלהב בלבד ואמר
ד' אסדא מאי דכתב אוקב י' אערי טון מכל משכבתי עקב אמר הקבה אוקב צ' אעריס
המוציין צ' אלה מכל ציטת כנפיות לח מועה לא ציטו עמודי קיבא דגריסין מיהו אפי' הרקא זל
כתב בהשועת שאה טוב להתפלל עם הצער בעשרה ע' זמן תורה לפוד וזמן תפלה לפוד וגם אין
תורתיו כל כך אומותיו ובהרבה שעות אם מותצאן ביום נבטל תורתו בשעת תפלה ונשלים
אזינה בשעות אחרות ונצח ידי אונתיו צ' תורה ובהתפלל וגם אם אין תלמוד הכם מותפלל עם
הצער ילמדו אחרים קו ממנו ולח יאושע על התפלה כל' ועמוצו ציטת כנפיות צלית ע' לח ידוע
אותו לבק זכות שאינו צ' בשביל ציטתו עד כן ויקבע מוקום לתפלתו שלם ישנה אם לח לערך
גדול יאמר ר' הונא כל הקובע מוקום לתפלתו אפי' אברהם בעצרו ואין דיל עמה שיקבעו ציטת
הכנסת להתפלל צ' תדיר לא עם ציטת הכנסת שקובע צ' צריך שיהיה מוקומו קטע וידוע
ולח ישב היום כן ולמד במקום אחד דהט' חיתמו צ' ואלמוי אפי' ל' הנחום כל קייא צ' צריך
אדם ליחד לו מוקום ציטת הכנסת צ' ויהי דוד צ' עד קראש אשר ישתחוה עם השתחוה לח
נאמר לא ישתחוה משמע שהיה תדיר משתחוה עם ולח ישב מיד אצל הפתח לא יכנס שיער
ש' פתחים דאמר ר' אסדא לעולם יכנס אדם שיער ש' פתחים ויתפלל שצ' אמר לשמור מוזנות
פתחי יש מפרשים שלם ימאר להתפלל מיד לא ושהה כדי הלך שיער ש' פתחים אבל אם
ישב במנוח לפתח אין אנוש ורצון מאיר מרוטצ' וז' היה אומר דוק אפי' בשצית הכנסת
פתחה לרשות הרבים מופט שמוציא לחוץ ואינו יכול לכונן אבל אם אינה פתחה לרשות הרבים
שפיר דאמי וברחה שאין להק דהא יתק' טעמו מוקדס וגם צ' ויהי ואלמוי לעולם יכנס אדם
לפתח משע' דלתת מזה טעם אפי' אדם שומע ל' לשקוד על דלתות יום ויום וכו' משמע לח

צב ויכוין

רגלנו זה אצל זה דכתב ורגליהם רגלי שרה ומתל ורגליהן כוונתן ירוש זה
 שעומד בתפלה צרי להשוות רגלנו ל'ני ור' קמוץ קמו' כפולחט קשרת דכתב
 ורגליהם רגלי שרה וכו' וקד אמן ככהטם דכתב ולא תעלה צוועלות שהיו הכהנים קולטם עקב
 בצד גדל כאלו רגליהן שוין זה אצל זה וצריך שיכוף ראשו מעט שיהיו עשנו למטה לצדן שיהיו
 והיו עשנו ולב שם כל הימים ואם מתפלל כנגד צד המוקד שולכן צריך שיהיו עשנו למטה
 כנגדו ונמשך כאלו אמן עומדין ש ומתפללן ובלע יכוין למעלה שכן נשא לבצין אל כפיס אג
 צמנים "כתב הרם צוועל ממח ידיו על לב כשתתן הימנית על השמאלית ועומד כעבד ר' פת
 רע צמימה וצדקה וצדקה ואל ימח ידיו על אצבעו" **צב ולא** יאחזו צדו תפלן ולא כפר
 תורה בזרוש ולא קטרה מלפני צדו ולא סכן ומושת וככר מופט שלט

עליהן שלפי יפלו מידו ויטרד ויתבטל כוונתו ולעב בזמן מותר לאוחזו צדו שוין שהיא צד
 מועה איו נטרד בשלע" **צד ולא יגרה** ולא יפיק ואם עשנו לרעין קרי זה
 מנפי הרוא ואם צריך לעשותו מותר אונש ימח ידיו על פני

אלו תראה פתיחתו ולא ימח ידיו על פניו כדרך גפי הרוא ואכור לו לרוק אם איפשר לו ואם
 אי אפשר לו אלן לרוק מבלעש בכפותיו ואם הוא קטנים ואיט יכול לבלעש בכפותיו זורקו לפה
 און לשמאלו אצל לא לפניו ולא למימיו ואם טנה עקצתו ימשמש בצדו להסירה כדי שלא תהיה
 כוונתו אצל לא יסירה צדו ואם נשמוט טליתו ממוקמו וכול למשמש על אחריו אצל אם ספל
 כלו איט יכול לחזור ולהתעטף ע דהוי הפסק קיה לו משני סל' קצין על ראשו והגיע שעת תפלה
 צריך לפרקו מועטו ולבתפל פחות מכאן מתפלל ועדן עליו" **צה מהשבתו**
 דתמח המתפלל צריך שיכוין לע שפ' הסין לבס תק שיב חזק
 פי שיכוין פרוש המועת שמוציא בשפתו ויאסוב בלע שטנה כנגדו שפ' סוית יא לכנדי תפלה
 ויער הכוונה ויסיר כל המאשעת הטורדות חזותו עד שתשאר מואשעת וכוונתו זכה בתפלה

ויקטב שאלו היה מודבר לפי מלך צד ודם שהיום כמן ולפוקר נקבר קיה מוקד דבריו ומכוון
 צהם יפה לבלי בשל'ן לפי מלך מלוב המלטים הקצה שצריך לכוין אף מואשעת כ לפניו
 המואשעת כדיער כ כל מואשעת הוא חוקר וכן היו עשי אסידים ואצוי מועשה שהיו מתעורר
 ומכוונטם בתפלה עד שהיו מנעשן להתפשטות הגשמות ולהתגברות רוח השכלית עד שהיה
 מנעשם קרוב לפועלת הכעמה ואם תבאל מואשעת אחת צדך התפלה ישתק עד שתהיה
 המואשעת ולא יתפלל לצ צוקוס שיש דבר שמוצטל כוונתו ולא נשעה המוצטלת כוונתו דקר אייח
 בר אצל שכל שאין דעתו מיושבת עליו אלתפלל ר' אטנא צומח דרתא אף הנה מוצל פי צוס
 שהיה כועס אף היה מתפלל ר' אלעזר אימר הצב מן הדרך אלתפללתך גימנים ר' אלעזר צו של
 ר' יוסי הגלילי אמר אף המוצר שמוצל אף הנה מוצל בבתא דאית ציה סוכר א מופט קריח שטורדו
 רב אף הנה מוצל בבתא דאית ציה הרבנא ובהב הרב ר' מאיר בורוכטערק זל און אמו סוקרין
 ענה בכל זה שאין און מכוונטן כל כך בתפלה ויתפלל דרך תמוטם כרס

כדי הילך ל' אמות שכל ארבע אמות תפלתו שצדקה לו כפנו" ור' אנושי מרחסן שפנותיה
ואיתפוד נמוי הט צדושלמי גב ריקיקה הרוקק ל' יתפלל עד שיטהק ל' אמות ומתפלל ל' ירוק
עד שיטהק ארבע אמות וטוב ליתן צדקה קודם תפלה דל' אלעזר הוה יהיב פרוטה לעט ומעט
דכתיב צוז צדק אחזה פטך " **צ ובואו** להתפלל יטהק מעט קודם שיקום להתפלל

דתסן קסידים הרחשנים היו שוקין טעה אחרת קודם תפלה ומתפלל

כדי שיכונן לבם למקום ושעה אחרת אחר תפלה שלם תהא נר אית עלו כמאני שממקד לצד
ממנה ובעמודו להתפלל ל' יעמוד אלף מתוך כבוד ראש פי צאימה וצבכטע דתסן צין
שמדין להתפלל אלף מתוך כבוד ראש כדי שיכטע לב למקום ותחא אין עמודין להתפלל ל'
מתוך שאוק ואלף מתוך קלת ראש ודברים צנים אלף מתוך שמאק ולכך נהג לומר אשרי
ופסוקי דזמרא קודם תפלה כדי לעמוד להפלה מיתו דברי שמאק שלמוטה טעסק דדברי תרה
ותחא אין עמודין להתפלל אלף מתוך הלכה פסוקה שלם יהא לב טרוד זה והיוס נמוי כפון מות
שמאק שהתורה משמאקת דכתיב פקודי יי' ישראלים משמאי לצירושלמי ל' ירמיה אומן ל' יעמוד
אדם להתפלל אלף מתוך הלכה פסוקה פי שתהיה פסוקה כדמפרש בגמול דידן " העסק בצרט
צטר כעסק בתורה דאמי פי לעטן לעמוד מיתכו להתפלל שגם זה שמאק היולו טעסק בצרט
צטר וימ' אונת לעטן שאין צריך לפסוק כדי להתפלל כפון שאין צריך לפסוק מיתלמוד תורה
להתפלל למוי שתורה אומנות " **צא ובקומו** להתפלל יחזיר פטו למורא דתטא

קומא ומוי שאין יכול לבוין הרואות יכוין לב לבטו שצמנים

שנא והתפללו אליהי היה עמוד בצופה למרץ יכוין פטו כנגד ארץ ישראל שצמור והתפללו דרך
ארצ' היה עמוד במרץ ישראל יכוין לב כנגד ירושלים שנא והתפללו א העשר הזאת היה עמוד
צדושלם יכוין פטו כנגד צד המקדש שצמור והתפללו א הבית הזה היה עמוד צד המקדש
יכוין כנגד צדקדשי הקדשים שצמור והתפללו א המקום הזה היה עמוד אחר צד הכפורי

מחזיר פטו כנגד צד הכפורי עומד עומד צמורא מחזיר פטו למערב צמורא מחזיר פטו
למזרח בצפון מחזיר פטו לדרום בדרום מחזיר פטו לצפון פמורא כל ישראל מכוונתן לבם
לצדקם שצמנים אמר ל' אבן ואיתמר ל' אבצא מאי קראה כמגדל דוד עמרך צמו לתלפות
הל סהכל פטן ע' וברך שיעשה קיימ' לן ול' כהיא דבצא עתרא דפלטא אימורא בפרק ל'
יאפור איכא מאן דאמ' שטעה צמורא וצריך להחזיר פטו למזרח ואיכא מ' אמ' שטעה צמורא
וצריך להחזיר פטו למערב ואי' שמחזירין פטו למזרח מפע שאם יושטין למערב ס' ארץ
ישראל וכשצמור פטו למזרח צמורא מיתפללן כנגד ירושלים היה רוכב על הקמור אין צריך
לירד ולהתפלל אפי' אם יש לו מני שתפס לו המורו א' מיתפלל דרך הילוכו וכן היה יושב צמנה
או על גב קרון יושב ומתפלל או אם היה הולך בדגלנו מיתפלל דרך הילוכו א' אם קין פטו כנגד
ירושלים אפילו שלם צמקום ככה פ' אם יעמוד ויתפלל יטהק בעטו אימור דרכו ויטרד לעולא

יוכל לכוין ויש מקמי צין לעמוד בארצה

לבה וכו' מוכן למתפלל שצריך שיכתוב בשפתו וקולה לא ישמע מוכן לא ישמיע קולו בפה
והטח המשמיע קולו בהפלתו קרי זה מקטט אמנה שמורה כלו אין הקנה סמוכה תפלה בלש
והמגזיק קולו בהפלתו קרי זה מגזיאי האקר דכתיב ויקראו בקול גדול ויאמר דאמרי סלם
ישמיע קולו בהפלתו שצריכה שהיה בלש עד אל השמיע אפי' לאזענו וכו' אין קריה מן התורה
יכול יהא משמיע לאזענו כבר פ' צמח וקולה לא ישמע מיהו בגמרא דידן אינו מומעץ ליה
השמיע קולו דמשמע שמשמיע קולו לאחרים אבל לאזענו יכול להשמיע והם איתא בגמרא
ברושאמי יכול יהא מגזיק קולו בהפלתו כבר פ' צמח וקולה לא ישמע והדעה שיהיה שותף
להשמיע לאזענו י' א' ויכול לכוין יותר וכן כתב הרם צמח ולא יתפלל בלש אם מחתך בדברים
שפיתנו ומשמיע לאזענו בלש ולא ישמיע קולו אמר רב הונא לא שאם אלף ישמיע קולו לא שיכול
לכוין בלש אבל אם איס וכו' לכוין בלש מותר והא שם לצן עצמו אבל בצער אסור דאיתא בגמרא
צער ואם משמיע קולו שמתפלל בצעת כדי שילמדו ממוס צע מותר בדאי ברושאמי רי' כד
הוא מוצק בצע שרף הוא מוצק בלש לא וכד הוא מוצק בצעת הוא מוצק בקול עד דילפי מינה
צע צעת צע וכו' ויכול להתפלל בכל לשון שירצה ופרש רב אלפס ז' דוקא בצער אבל שאר
יתפלל לא בלשון הקדש" ויש מפרשים דהא דאמרי יחיד לייתפלל לא בלשון הקדש דוקא בשאר
צעתו אבל שמתפלל תפלה של צער אפי' יחיד יכול לאומרה בכל לשון ואם הראש ז' כד
דאק יחיד בשאר צעתו יכול לשאול בכל לשון שירצה חוץ מלשון ארמי" **צט א** האם
מכאן עמדה בזה מוכן שאסור לשב צעך ד' חמו של תפלה וצן מופט' וצן מן
הדרין צריך להראות ד' אמנות הנצבת עמדה שהיא עמוד כמותה בזה זה בגי' הרי סר דקייס
ז' אמה לשלשה הרוחות וכתב בגמרא דוקא כשיושב צעל אבל אם עסק בתפלה כעין צק
וברכותיה וכו' ע' שפר דמי' וכו' משמע מודברייהם שאם עסק בתורה אסור שלא הזכירו אלה
ק"א וברכותיה והם מוסתבר אפי' דאמרי א' תורה מתפלה שהרי מיי שררה' אומנות **א**
מפסיק מומנה לתפלה זהא תפלה עדיפא שהטעם שאסור לשב צעך ד' אמנות של תפלה מופט
סבראם כלו אצורו מקבל עליו על גמולות שמיום והוא אינו מקבל וכשקנא עסק בק' אברכותיה
אזל אפי' האי טעמא אבל אם הוא עסק בתורה איתא האי טעמא ועד כלמוד מן הכרזן
הרי על מוסתבר לא היה עמוד צל מתלמוד תורה כדאמרי אסור לתלמוד קב' לעמוד במקום
הטפת לפי שאי אפשר לו בלש תלמוד תורה ואפי' הוה צריך לעמוד ואם ר' הושביע
כבר ועמוד זה להתפלל בצורו היה אומר א' ז' שאין צריך לומר שהרי זה צל בגמולות שאם
דא' ילפינן מעלי והוא היה יושב תפלה דכתי' ועל היה יושב על מזוזת היכל ואפי' הוה בוצר
דא' אפי' לשב דמשמ' לקו מ' אין משיבין הארי אחרי מותו וגם ט' לשן הוציא משמיע כדכרין
דא' אסור לשב דמשמ' אצל המתפלל אבל אם ישב כבר מורה כר מד' א' קאמא אסור
להיות יושב ואפי' לעשר כבוד דאמר צ' לן אסור צעך א' בעה' אמורה
ודוקא לפניהם אבל בצדיקן מותר לעשר ולעמוד"

גמרא
פ' צמח
וכן מן
הדרין
צריך
להראות
ד' אמנות

המזבזבז בפתח ונצבת שלח תראה עלי כמטוי ומזבזבז לפטר מומנה ולא שיטעה כל זה מונצבז
 לו שתקבל תפלתו שהתפלה היא במקום הקרבן דכתיב ושלמה פרים שפתיו וכתב ולשבו
 בכל לבבם ושיטעודה בלב אלף אי זו היא עודה שהיא בלב הוי אומר זו תפלה ולכך צריך
 לזכר שהיה דוגמת הקרבן בכונה ולא יערצה מאשה אחרת כמו המאשה שפסלה
 צקרים ומעמוד דומיא דעודה דכתיב לעמוד ולשרת והשוותה רגלים כבבזבז
 עודה וקצעת מקום כמו הקרבנות שכל אחד קצע מקומו לשאיטתו ומתן דמיון ואלף יקון
 דבר ציו לקיר וציו לקרקע דוגמת הקרבן שהצנה פובלת ציו וציו הכלו וציו לרצפה ורציו
 היה שיהיו לו מלצבים נאים מיוחדים לתפלה כגון בגדי כהונה אלף שאין כל אדם יכול על זה
 ומזן טוב הוא שיהיו לו מוכנים מיוחדים לתפלה משום נקיות ואחר שיטעה דוגמת הקרבת
 עולה לריח ניחוח למקום שהקרבן עולה והמלאך עשה אותה כהר לקונו ואלהי אבות רציו הוא
 שיטעה הקצבה בקשתו כגון שבוטעת בהטלתו דאדרבה זהו שמוצטר עמותו אלף יקאוב שיטעה
 הקצבה בקשתו במקדו ויאמר בלע מי חט דל וכזה צא לבקש מאת מלאך מלש המלכס הקצבה
 אם לא מרוב חסדי הקוץ מתהגבהם עם בריותיו **צו שכור איתפלל**
 עד שיטער יין והם התפלל תפלתו תענה וצריך

לחזור ולהתפלל אפי אם עבר זמן תפלה דאסוב בשוגג שתי איתפלל ואם התפלל רצפת
 תפלה היב דמי שכור והיב דמי שתי שכור כל שאין יכול לדבר לפט המלאך שתי כל שיכול
 לדבר לפט המלאך ומזן לכהן אלף איתפלל אפי אם שנה רבעית עד שיסור יין ושינה כח
 שהיא ודרך מולד ופצץ היין והיא כשמה רבעית אבל שנה יותר כל שכן ששנה סוכרת
 ודרך פורדתו ופי צהג המזבזבז ברגלו אבל רכוב דאזי דרך משנה היין יין ושכר
 אלתשת ראשי תעתי ואון ואם ש שנה כף כדי רבעית אסור ושהתל השת תפלה
 שכור תענה **צו וצריך** להסיר תפלתו קודם שיתפלל כדי שהיא שגרה בפני
 וריקא תפלה של פרכים לפי שאין רגל אצל תפלות התדירות
 לא ובהגהרם אל פרכים כגון אל ראש קדש ומועדות ואם הראש אל כתב דמה של פרכים
 מל יום ולחן ולפי זה ראין צריך **צו חנו** רבנן המתפלל צריך שיכוין בכל
 הצרכים ואם איש יכול לכוין בבגד לפחות יכוין בצעית דאמר לו לעזר
 לעלם ימוד אדם עצמו אם יכול לכוין בצעית התפל ואם לאו איתפלל ואם התפלל ולא טון
 בצעית יאזור ויתפלל ואם טון בצעית ציון צריך לחזור ויראה אפי אם טון בכלם ולא טון
 בצעית צריך לחזור ולהתפלל והאידנא ציון אס קוזרין בשביל אסרון הכונה שאף צוזר
 קרוב הוא אלף יכוין אם כן למה יאזור כתב הרצל אלעזר אל שירגל אדם עצמו שיכוין
 לפחות צהתימא כל כל צרכי שיש צהן מאה וששה עשר תעתי כמו שיש בהתפלה
 וקין פעמים לב צומוט לעזר שצריך צהם כוונתה לצ אמר רב המוןא פמה הילכה
 נצוריתו היבא לפי שצומוט קראי דאיה ואיה היא מנדב רע

לשהתפלל כי אם פלג ארצ יהודה דאין פוסק אפי' באמצע ברכה ורצ' אפי' פ' דוקא באיד
 ואדעתא דרשותיה שהיא הויא ליה כמו ברכה וכמו שהיא מתנדב קרבן מדנה כך יוכל
 להתפלל תפלת מדנה אבל אדעתא דאונה אסור וצער בין אדעתא דאונה בין אדעתא דמדנה
 אסור דקיימא לן תפלת כנגד תמידין תקום וכשם שאין הצער מוציאין עלת מדנה כך אין
 מהתפלל תפלה מדנה ויחיד נמי אינו יכול להתפלל מוסף מדנה כמו שאין מתנדב קרבן מוסף
 והא דאמר רב יהודה פוסק אפי' באמצע ברכה מייירי כגון שהתחיל להתפלל אדעתא דאונה
 ונזכר שכבר התפלל פוסק אפי' יצא אדעתא דאונה הוי כמקריב שט תמידין ואי
 יוכל לצעור אדעתא דמדנה כגון שהתחיל אדעתא דאונה אדעתא דאונה ורצ' האין פ' הקיח דל
 יתקן על ידי קדוש שאם יוכל להתפלל כה שם דבר יתפלל ואם לאו לא יתפלל וכן כתב הרב
 רצ' יונה שאין לו להתפלל אלא על ידי קדוש און צפוק אם התפלל אפי' לאו נמצא העלה צדיק
 מדברי כלם מני ששכח להתפלל והתחיל להתפלל ונזכר באמצע להתפלל פוסק ואפי' באמצע
 הברכה ואם ידע לאדם דבר מתחיל לכתוב פתח אחרת דאין רב יהודה הכניס לבית הכנסת
 ומצא צער שמתפלל אם יוכל לאדם דבר שהיא תפלת תחמץ יתפלל ואם לאו לא יתפלל
 ואין חילוק בין אם מצא צער מהתפלל אם לאו לעולם איתפלל אלא על ידי קדוש יא' שצריך קדוש
 בכל ברכה ובכמה מעשינה ולא נהירא רק שיכול לאדם דבר אחר ויא' ודאי סג' בדבר אחר
 ומימנו צריך שיאדם באחת משאר כל הברכות און ממשומע תפלה דלא מויחזי כל כך קדוש מא
 שמוסיף בה טון שהיא ברכה כללית ויכול לשאל בה כלמה אירצה אבל בשאר ברכות שאין יכול
 לשאל בהן אלא מעטין הברכה הוי קדוש מא שמוסיף בה ואי' הראש' זל' בהב' לא ברירא ל' שפיר
 פירושא דהא מילתא כי מוי קוא שאין יכול לאדם דבר בא מכל הברכות לרשומא און לפרנסא
 און להאמורו וכל' און אם יוכל לאדם פ' אם נפאד אצל דבר שאין היה צריך לבקש עליו קודם ע"כ
 ואם אינו יודע לאדם דבר וגם ברירא לו להתפלל ורצה להתפלל אדעתא דמדנה לרצ' אפי' יכול
 להתפלל און מן המוסף ויא' שם צבבת אין להתפלל תפלת מדנה שאין מדנה צבבת ולרצ' האין
 זל' אין להתפלל מדנה בלא קדוש וזוהי הסתם אפי' הראש' זל' צבבת צבבת שאי' הוזה לשון
 הילכך אפי' אומ' שיש לאדם לזכור שאין להתפלל מדנה בלא קדוש וגם צריך שהיא מותר אית עצמו
 זריז וזהיר ואמיד בדעתו שיכול לכוין בתפלתו מראש ועד סוף און קריסן ליה מדיב לב' תפלת
 אבל אם אינו יכול לכוין יפה קריסן בה למה לי רוב זבאיכס ולאי' שאכל לכוין יפה בשלש תפלות
 הקטעות ליום ע"כ **ק"ה טעה** ולא התפלל סקרית מיתפ' ל' מנחה שיתם
 הראשונה מנחה והשנית לשלומין טעה ולא התפלל ערבית מיתפלל
 סקרית שיתם וכן אם טעה ולא התפלל מנחה מיתפלל ערבית שיתם אפי' שיעבר יומנו כהב'
 בהג' טעה ולא התפלל ערבית מיתפלל סקרית שיתם שכן ולא התפלל סקרית מיתפלל צונחא
 שלשה בתפלה מיתפלל מנחה ואחר כך סקרית ואחר כך ערבית דל' כל זמן שאין עבר היום
 יש לשלומין לתפלותיו אבל הרשם כהב' שאין ישלומין אלא בשכזכר בזמן תפלה ראשונה

ק ה עמוד התפלה ונתעטש פ' שיצא ממנו ריח דרך מטה ממותן עד שיכלה הריח
ואזור ומתפלל בקש להתעטש הונך לחוריו ארבע אמות ומתעטש וממותן

עד שיכלה הריח וכשיכלה הריח אזור למקומו ואומר רען השלמים יצרתם נקצם נקצם
אלנים אלנים גלוי וידוע לפטך ארפתם וכלימותם ארפה וכלימה צויים רמה ותולעם צמותם

ואזור למקום שפסק המתעטש בתפלתו למטה סימון רענו למעלה סימון יפה לו ששם שעשין
לנחת רוח למטה שהעשנוש הוא סוף לחדש כך עשין לנחת רוח למעלה **קא ולא**

יפסיק בתפלתו ואפי' המנך הוא בשלמנו לא ישיבו והנני מנך ישראל אבל
מנך אומות השלם פוסק מפת הבנה אם אי אפשר לנקהר אבל אם אפשר לנקר כמנ

שיאמר תחלה ברכה וסופה ובעטן זה יוכל לפייס קודם שיצטע אלנו יקצר ואם אפשר לנכל
ממנו נמה שיטה מן הדרך ימה ולא יפסיק בדבור אבל בעטן אחר לא יפסיק בדבור הרי

מתפלל בדרך ונחה בהמה או קרון כנגדו יטה מן הדרך ולא יפסיק אבל בעטן אחר אין ל
לנחת ממקומו עד שיצוור תפלתו והקיא רל עקיבא בשאיה מתפלל בתן עצמו אדם היה

מטחו בזויתו ומנוצחו בזוית אחרת מרוב כריעותו שהתחזקו בתחומם של אחר התפלל
היה עשה ואפי' נחש כרוך על עקבו לא יפסיק ודוקא נחש אבל עקרב פוסק לפי שהוא מוטע
יותר להזיק ונחש נמוי אם נחקה שהוא כעש ומוכן להזיק פוסק ואם ראה סנה נח כנגדו

פוסק דתע ל הושעא מורקיקין משור תם חמשים אמה ומוטע כמולא עשור וכל מקום
שפסק אזור לתחלה ברכה שפסק בה ואם פסק בג' ראשונות אזור לראש באחרונות אזור לרצה
שתי תפלות או אחר זו כמנ המוכפין או ששכח ולא התפלל
וצריך להשלימה בזמן תפלה של אחריה ומתפלל שתי זו

קב המתפלל
אחר זו צריך להמותן בין אחת להבדלה כדי הילוך ל' אמות **קג כל הפטורי**

מקום כמנ שעסקין במועה או בפרדת במועה פטורין מן
התפלה ועודף עליהן הילוף נושאי המטה שאין למטה צריך בקן שפטורין מן התפלה יאעפ

שאייצן בקש ונשים ועבדים חייצן בתפלה וקטנים שהעש לא יקוד צריך להכנס להרגלם בה
ובטל קריין אעפ שאין צריך אפי' רחיצה צב קצין לקש צריך הוא לתפלה וכן בתב קרמזם
זל מיהו נחם שלם להצריך שום דבר אפי' לתפלה מן שחרית אומנות כמנ ל' שמועין בן יואחי

ואחריו מתפיקין ממנה לקש ולא לתפלה אבל אם מתפיקין בן לקש בין לתפלה המתפלל איא
פוסק לא לחמן יהא שמויה רצה ולא לקדושה וקדיש וברכו וכתב רבינו אבנאל זל שיטתק ויכוון
למה ש אומר שצ ויהא כענה וכן פרשי זל צבם צבג אבל רת זל ורבינו יונה זל כתב שאין ל
לשתק דמון דסומע כענה הויא ליה הפסק וכן כתב הגאונים זל

קד אברר אלעזר
ספק התפלל ספק לא התפלל לא יאזור ויתפלל ור
יואמן אמר והלחי שיתפלל אדם כל היום כונו
והלחבא בר יואמן ומופרש רי' זל דל יואמן לא קאמא אלם צפק התפלל אבל אם נדאיל

ואיתפר שחושב פועלים בשעת הדקה המולך צדקו גדולי חיות ולבטים מתפלל הפלה קצרה
וואסוקה צדק עמוך ישרא מרוצן ודעם קצרה יהו רצן מופטך יא אהיו אהן לכל אהד
ואחד כדי פרעתו ולכל מיה ותייה די מאסורה והטוב בעיניך עשה בלי שמוע הפלה וקיו
צריך למוט של ראשנות ושל אחרנות ואומרה כשהוא מהלך וכשיגיע לצתו צריך לתפל
פעם אחרת **הויצא** לדרך יתפלל תפלה קצרה וואסוקה יהו רצן מופטך יא
אחי ואחי אחותי שתעלכנו לשלום ותסעידנו לשלום ותמזכנו לשלום והבחנו

למחזו אפצו לשלום ותצלנו מכף כל אחיב ואורב בדרך ותנן לון אהד ולראמים בעיניך ובעיני
כל רואיו כ כתה שמוע תפלה עמוך ישראל צדקים צאי שמוע תפלה וצריך לאומרה כלשון
רבים ומעמוד ואין צריך לאומרה אה פעם אחת צוים אפי אס ימא בער באמוע היום ומה
שחיה פתיחת בברוך פי רי זל שאינה אה תפלה בעלמא שמתפלל להקבה שילככו לשלום ואינה
לא כבדתי הנהט ולא כבדתי עילס המאורע אה בקשת דקמו ומפע שיש בה אריכות
דברים קותמים בה בברוך והר מאיר מרונטבירק כשהיה יוצא לדרך צדק היה אומרה
אה יהו רצן כדי להסמיכה לדבר המול אסדים ותהיה ברכה קסמוכה לקצרתה ויא אותה
אהר טהקזיק בדרך ואין לאומרה אה אס כן יש לו לך פרסה אבל בפחות לא יא תום בברוך
ואס טכא לאומרה ואמרה כל זמן שהוא בדרך ובלבד שלא ימצע תך פרסה קמוכה אה

שרוצה ללון בה ומשם ואילך יאמר אותה בלח ברכה **הנבנס** לבית המדרש יתפלל
לא יא רע בקלה על ידו ויאמר יהו רצן מופטך יא אהי ואחי אחותי שלא
אכשל בדבר הלכה ואלא אומר על טהור טמא ולא על טמא טהור ולא על מותב אסור ולא על
אסור מותב ולא יכשלו אבדי בדבר הלכה וישמחו אברי ב ואשמח בהם וצדאתו יודה ויאמר
מורה אה לפטך יא אהי שמתחלקי מיושע בית המדרש ולא מיושע קרית שאת משמים והם
משמימים אה משמים לדברי תורה והם משמימים לדברים בטלים אה עמול והם עמלים אה עמול

ואוקצו אהר והם עמלים ואינום מקבלים אהר אהר אהר רצן אה רחן אהי העולם הברא והמה
רצם לצאר סהת **קח ויסמוך** גאולה לתפלה שלא יפסיק בהם כלל דהעד ל
יוסי בן אהיים משום קלה קדושה דצדוקאם ואמר אכל
הסומך גאולה לתפלה אינו צדוק כללותו היום ירושלמי תכף לגאולה תפלה שכל יאין רצן
אמרי פי והבנו לב לפטך יא אהי ונאלה היום גאולה וסמוך ליה יענך יא בום צדקה היינו תפל
ואמר ל אחי כלמי שאינו סומך גאולה לתפלה למה הוא דומה לחיבה של מולך שכל ודופק על
פתחו של מולך ויצא המולך לדע מה הוא מצדק ומצחו שהפליג אף הוא מופלג אבל אמן אהר גאל
ישראל היו הפסיק ומצה לעשות שון שהוא אהר סיום ברכות של ק"ש ויש כוונתו לומר קודם
פסוקי בטן שמוע תפלה וכוס שס ויא אהר אכז וואן לאומרה דהו הפסק אבל יא ספת תפתח
לא היו הפסק דאמר ל יאמן צדקה הוא אומר יא ספת שון דהקיעו רבנו לתפלה כגאולה
אריכות רמיא אבל צמוסף וצמוקה אס ירצה לעמר פסוקים יאמר **גרוסינג** בפרקא

ד
ב
אחי ואחי אחותי שתעלכנו לשלום ותסעידנו לשלום ותמזכנו לשלום והבחנו
למחזו אפצו לשלום ותצלנו מכף כל אחיב ואורב בדרך ותנן לון אהד ולראמים בעיניך ובעיני
כל רואיו כ כתה שמוע תפלה עמוך ישראל צדקים צאי שמוע תפלה וצריך לאומרה כלשון
רבים ומעמוד ואין צריך לאומרה אה פעם אחת צוים אפי אס ימא בער באמוע היום ומה
שחיה פתיחת בברוך פי רי זל שאינה אה תפלה בעלמא שמתפלל להקבה שילככו לשלום ואינה
לא כבדתי הנהט ולא כבדתי עילס המאורע אה בקשת דקמו ומפע שיש בה אריכות
דברים קותמים בה בברוך והר מאיר מרונטבירק כשהיה יוצא לדרך צדק היה אומרה
אה יהו רצן כדי להסמיכה לדבר המול אסדים ותהיה ברכה קסמוכה לקצרתה ויא אותה
אהר טהקזיק בדרך ואין לאומרה אה אס כן יש לו לך פרסה אבל בפחות לא יא תום בברוך
ואס טכא לאומרה ואמרה כל זמן שהוא בדרך ובלבד שלא ימצע תך פרסה קמוכה אה
שרוצה ללון בה ומשם ואילך יאמר אותה בלח ברכה **הנבנס** לבית המדרש יתפלל
לא יא רע בקלה על ידו ויאמר יהו רצן מופטך יא אהי ואחי אחותי שלא
אכשל בדבר הלכה ואלא אומר על טהור טמא ולא על טמא טהור ולא על מותב אסור ולא על
אסור מותב ולא יכשלו אבדי בדבר הלכה וישמחו אברי ב ואשמח בהם וצדאתו יודה ויאמר
מורה אה לפטך יא אהי שמתחלקי מיושע בית המדרש ולא מיושע קרית שאת משמים והם
משמימים אה משמים לדברי תורה והם משמימים לדברים בטלים אה עמול והם עמלים אה עמול
ואוקצו אהר והם עמלים ואינום מקבלים אהר אהר אהר רצן אה רחן אהי העולם הברא והמה
רצם לצאר סהת **קח ויסמוך** גאולה לתפלה שלא יפסיק בהם כלל דהעד ל
יוסי בן אהיים משום קלה קדושה דצדוקאם ואמר אכל
הסומך גאולה לתפלה אינו צדוק כללותו היום ירושלמי תכף לגאולה תפלה שכל יאין רצן
אמרי פי והבנו לב לפטך יא אהי ונאלה היום גאולה וסמוך ליה יענך יא בום צדקה היינו תפל
ואמר ל אחי כלמי שאינו סומך גאולה לתפלה למה הוא דומה לחיבה של מולך שכל ודופק על
פתחו של מולך ויצא המולך לדע מה הוא מצדק ומצחו שהפליג אף הוא מופלג אבל אמן אהר גאל
ישראל היו הפסיק ומצה לעשות שון שהוא אהר סיום ברכות של ק"ש ויש כוונתו לומר קודם
פסוקי בטן שמוע תפלה וכוס שס ויא אהר אכז וואן לאומרה דהו הפסק אבל יא ספת תפתח
לא היו הפסק דאמר ל יאמן צדקה הוא אומר יא ספת שון דהקיעו רבנו לתפלה כגאולה
אריכות רמיא אבל צמוסף וצמוקה אס ירצה לעמר פסוקים יאמר **גרוסינג** בפרקא

ואיתפר שחושב פועלים בשעת הדקה המולך צדקו גדולי חיות ולבטים מתפלל הפלה קצרה
וואסוקה צדק עמוך ישרא מרוצן ודעם קצרה יהו רצן מופטך יא אהיו אהן לכל אהד
ואחד כדי פרעתו ולכל מיה ותייה די מאסורה והטוב בעיניך עשה בלי שמוע הפלה וקיו
צריך למוט של ראשנות ושל אחרנות ואומרה כשהוא מהלך וכשיגיע לצתו צריך לתפל
פעם אחרת **הויצא** לדרך יתפלל תפלה קצרה וואסוקה יהו רצן מופטך יא
אחי ואחי אחותי שתעלכנו לשלום ותסעידנו לשלום ותמזכנו לשלום והבחנו
למחזו אפצו לשלום ותצלנו מכף כל אחיב ואורב בדרך ותנן לון אהד ולראמים בעיניך ובעיני
כל רואיו כ כתה שמוע תפלה עמוך ישראל צדקים צאי שמוע תפלה וצריך לאומרה כלשון
רבים ומעמוד ואין צריך לאומרה אה פעם אחת צוים אפי אס ימא בער באמוע היום ומה
שחיה פתיחת בברוך פי רי זל שאינה אה תפלה בעלמא שמתפלל להקבה שילככו לשלום ואינה
לא כבדתי הנהט ולא כבדתי עילס המאורע אה בקשת דקמו ומפע שיש בה אריכות
דברים קותמים בה בברוך והר מאיר מרונטבירק כשהיה יוצא לדרך צדק היה אומרה
אה יהו רצן כדי להסמיכה לדבר המול אסדים ותהיה ברכה קסמוכה לקצרתה ויא אותה
אהר טהקזיק בדרך ואין לאומרה אה אס כן יש לו לך פרסה אבל בפחות לא יא תום בברוך
ואס טכא לאומרה ואמרה כל זמן שהוא בדרך ובלבד שלא ימצע תך פרסה קמוכה אה
שרוצה ללון בה ומשם ואילך יאמר אותה בלח ברכה **הנבנס** לבית המדרש יתפלל
לא יא רע בקלה על ידו ויאמר יהו רצן מופטך יא אהי ואחי אחותי שלא
אכשל בדבר הלכה ואלא אומר על טהור טמא ולא על טמא טהור ולא על מותב אסור ולא על
אסור מותב ולא יכשלו אבדי בדבר הלכה וישמחו אברי ב ואשמח בהם וצדאתו יודה ויאמר
מורה אה לפטך יא אהי שמתחלקי מיושע בית המדרש ולא מיושע קרית שאת משמים והם
משמימים אה משמים לדברי תורה והם משמימים לדברים בטלים אה עמול והם עמלים אה עמול
ואוקצו אהר והם עמלים ואינום מקבלים אהר אהר אהר רצן אה רחן אהי העולם הברא והמה
רצם לצאר סהת **קח ויסמוך** גאולה לתפלה שלא יפסיק בהם כלל דהעד ל
יוסי בן אהיים משום קלה קדושה דצדוקאם ואמר אכל
הסומך גאולה לתפלה אינו צדוק כללותו היום ירושלמי תכף לגאולה תפלה שכל יאין רצן
אמרי פי והבנו לב לפטך יא אהי ונאלה היום גאולה וסמוך ליה יענך יא בום צדקה היינו תפל
ואמר ל אחי כלמי שאינו סומך גאולה לתפלה למה הוא דומה לחיבה של מולך שכל ודופק על
פתחו של מולך ויצא המולך לדע מה הוא מצדק ומצחו שהפליג אף הוא מופלג אבל אמן אהר גאל
ישראל היו הפסיק ומצה לעשות שון שהוא אהר סיום ברכות של ק"ש ויש כוונתו לומר קודם
פסוקי בטן שמוע תפלה וכוס שס ויא אהר אכז וואן לאומרה דהו הפסק אבל יא ספת תפתח
לא היו הפסק דאמר ל יאמן צדקה הוא אומר יא ספת שון דהקיעו רבנו לתפלה כגאולה
אריכות רמיא אבל צמוסף וצמוקה אס ירצה לעמר פסוקים יאמר **גרוסינג** בפרקא

שאקריה אבל אם לא נזכר עד שזכר זמן שתי תפלות חזין לה תשלומין וכן כתב הרם במוזל טעם
ולא התפלל שארית ולא מנחה מתפלל ערבית שתיים ראשונה ערבית ואחרונה תשלומי מנחה
אבל שארית חזין לה תשלומין שכבר עבר זמנה וכן בשאר תפלות ע"כ טעם בהפלה מוסף חזין לה
תשלומין והא דיש לתפלה תשלומין דוק בשטעם או נכנס אבל הם הויד היו מעשות לה יוכל להקין
ומיהו אם ירצה יתפלל כדבר ויש לשכר תפלה דרקמי טעם ולא התפלל מנחה בערב שבת
מתפלל ערבית של שבת שתיים ואם טעם ולא התפלל מנחה בשבת מתפלל במוצאי שבת שתיים
ולקמן בדרך של מוצאי שבת יתבאר זה בע"כ ואם טעם ולא הזכיר יעלה ויבא במנחה ברח או
שהתפלל מנחה בשבת תפלה של אוליך שמתפלל ערבית שתיים ויש שאין צריך ולצאת ידי ספק
יתפלל ערבית וקט"ו קט"ו כדבר וקין צ"ל לדש זה דבר

קו הנבנים

ומצא צער שמתפללן אם יוכל להתחיל ולגמור קודם שיבטע שלם
צער לקדושה יתפלל ואם לאו לא יתפלל לפי שצריך לומר קדושה עם הצער ואם נכנס אחר
קדושה אם יוכל להתחיל ולגמור קודם שיבטע לפי מודים יתפלל ואם לאו לא יתפלל לפי שצריך
לשקות עם הצער צמודים שלם יהא נראה ככופר צמוי שהצער משהתחיל לו והוא הדין צמוי
אם יוכל להבטע צמודים או לאחת מן הברכות שאין בה שיבטע צ"ל מודים שפיר דמוי צון
שמתחלה עם האחריו ואם צריך להתחיל כדי למנוח גאולה להפלה ויזדמן להטעם צ"ל מודים
כשהוא באחת מן הברכות באמצעה יסקה עמו אבל אם הוא בתחלה או בשופה לא יסקה
שאין סוקין לה בתחלה ברבה ולא בשופה אם בראשית ובהודיה ומיהו להתפלה חזין עשין כן אם
לא שהוא מוכרח להתפלל כדי למנוח גאולה להפלה וכן לעטן קדושה אם הוצרך להתפלל כדי
למנוח גאולה להפלה כשיבטע צ"ל לטעור יקד יאמר עמו מלה צולה ואין בזה הפסק

קו רבן גמליא

אומר מתפלל אדם בכל יום יא' דווקא אומן מעשן יא' והוא
הצננו שאומן שלש ראשונות ואחר כך אומן הצננו יא' אקום
לדעת את דרשך ומול את לבצין לראיהך לפעם קיה לן להיות גאולה ורחקן מומכאוב ודשכנ
בנאות ארבע ונטעם מארבע כנפית הארץ תקבץ והתעשם בדעתך ישפטו ועל הרשעים
תתף יודוך וישמחו צדיקים בבטן ערך ובתקון היכלך ובצמיחת קרן לדוד עבדך ובעריכת
כר לבן ישי משיאך טרם נקרא אתה תענה. טרם נדבר אתה תשמע ש אתה יא' ענה ומצא
בכל עת צ"ל ועקב צ"ל שומעת תפלה ואומן שלש אחרונות וצריך לאומרם מעומד ובכל השנה
יכול להתפלל אותה חוץ מימות הגשמים שצריך לומר שלה בברכת השמים ואין ממוצאי שבת
וי"ו מפת שצריך לומר הדלה בחוכן הדעת והיא בשעת הדקה כעין שהיא בדרך אלו טונא ע
ובשיבט לבית חזין צריך לחזור ולהתפלל פעם אחת אבל שלם בשעת הדקה חזין לומר אורבים
כתב הרם במוזל הפעלים שעשים מלכרה אבל בעל הבית מתפללן הצננו אם עשים בשכרם
שמתלן שכר פעלתם לבד מסעדתם שאז צריכין לומר למלכה חזין אכל אם חזין אהיה להם שבר
לא שעשים שכר קשערה מתפללן כל"ח אבל חזין יורדין לפע התנה ואין אסאים כפינהם

כעוף וכשיכרת על יכרת צמח צמח מיתנו ורחשו יסחר זקוף וזמן בפרוש שפרש כדי שיראה
 איסר כפנד למ' הא הגדול הגסר והסורא אבל אין לנו סיף עלנו כדאיתא בפרק אין עומדין
 האווא דנפית קמיה דל' חמנא אמ' הא הגדול הגסר והסורא האדיר העזוז היראני האזק אמר
 ליה סיימתנו שבחיה דמורך הסך הלבא אי' לנו דאמרן משה רבנו ואתי חנשי כנפת הגדולה
 ותקטנו לא הנה אמרין לנו ואת אמרת כולי האי ושכשמופלגא מרחה דבריו סבטתהכלת
 השנא מילכך אין לנו לא כמון שאמרו הרשומים ופי' ר' דוקא בתפלה קאמ' שאין לשאת מטבע
 שטבע חכמים בדרכות אבל צינו לצן עצמו לית לן זה אבל מדברי אל'ס' צמז' יראה שאמר
 בכל עמ' שכתב מי שאומ' בתקומו מו' שריקס' על קן צפור וכו' וכתב אחר כך וכן לא ירעה
 צמיון של'ס' ויאמ' הא הגדול הגסר והסורא האזק האמין האדיר והעזוז שאין כן צמ'ס'
 להטעם סוף שכן משמע שפרש אותו בתקומו דומיא דהקיא דקן צפור והט' מס' צד
 דלפי הטעם אין לאלק בן לתפלה להפאטם וזכר קסדי אסת' וכו' תקנו להוציא קסדי אסת' אלא
 מצולת לנו שאף אם תמה זכות אסת' גזולתו לעולם קיימת שר' ר' קצוים זה בשמו הגדול
 וכאשר שמו קיים לעולם ולעלמי עלמים כך גזולתו לעולם קיימת והט' פירש זכר קסדי אסת'
 לבמהם לצולת ואף אם תמה זכות אסת' מוכח על לבם במהם למען שמו שהיא קיים לעולם
 ומראש הטעם עד יום הכפורים מוסף באסת' זכרם ובגמרותי מו'ך ודין קזיתם אם טעם
 בהם יתבאר במקומו ב'ע' לשון קאי ה' יקיא ז' דורשי רשומות המה קסדי אסת' אשר היו
 סוקלן ודורשים וסופרים מן תענית של התפלות והדרכות וכפנד מר' עתקא ואמרו ששאל
 צרכות הראשונות ק' תענית לפי שיהיה ממזמור הם לאי' במ' אל'ס' וע' לא תענית ומן הפסוק
 ב' צרכות ילדיו כדאיתא בפרקא צד' א' דמגלה מה ראון לנו צמ' אחר קדושתהם דכתב
 ב' צרכות ילדיו וע' עד והקדוש את קדוש ישראל וסמך ליה וידע תענה רוח צנה וע' י' תענית
 הרי ק' וברכה ראשונה יש בה מ' תענית ולא עתגלה ל' טעמים ואקא מן הצל צדי עד ס' אדע
 ויכולת לנו כפנד ואעפ' ל' גדול שיהיה ממס' וע' תענית וכפנד ויברכו ויאמ' ברוך אברהם
 לאל עליון וע' שמשם כל זה המטבע ויש בו תעבות וכפנד ב' ידענו למען אשר יעיר' וע' וזמן
 וזכר קסדי אסת' ומכאן על לבם במהם ויש בו כ' תעבות הרי מ' ועד יכולת לנו כפנד פסוק
 אחר הדברים קאה היה דבר י' א' אברהם במקוזה לאמר שמשם הוקד מו'ן אברהם ויש בו י'
 תעבות וכפנד ואברהם היו יקיה ל' גדול וכפנד וכו' ויש בו א' עשר תעבות וכפנד חבטו אל'
 אברהם אברהם ואל' שרה תחוללכם שיש בו י' תעבות הרי מ' וכפנד ס' מ' שפרש אותו על
 האבות ולכן אות הראשונה של ברכה ט' והאחרונה מ' הרי מ'

קי ברכה שנייה אינה פותחת בברוך מפני שאמורה להצרתה כדפירש
 ומזמן תעניתא לא כמזמן תענית של ארבעת פסוקים
 שהוקדה מקם וקם ארבע פסוקים שכל צמ' מהם מפתחות ואינם נמש' רים בד' שלם ואלו הם מפתח
 גממים ואל' פרנקה ותפיות המותם ואל' קיה וסימנ' מפתח' מסר פרנקה תפיות המותם קיה

קמא דמגלה תמא מואה ועשר ים זקתם ומאס כמא פצאים תקא יא ברכות על קסדר
ואמר רבי יהודה איש אדם צרכו לא צרכו שראשונה ולא צלש אחר ואת לא
צאמצעות אמר ר' אבהו ראשונה למה קין דומות לעבד שמסדר שכן לפי דע אמצעות
למה קין דומו לעבד שהוה מצבא פריס מרע אחרות למה קין דומות לעבד שקבל פריס מרע
ומשצבו והולך לו ופי' צ'גוכן רצויה ור' דוקא צרע יחיד אין לשאל צהם אבל צרע צער סרי
דקא כלבו אחרות צרע רצם עבדו ועם מר' שהעבד מסדר שצבו סרע יכול לשאל צרע
צער סזה שצב וכסדר לרצ' צרע צריכין לו ועל כן נהג לומר קרועת צלש ראשונה ועד סאומ'
יעלה וינא בעפדה אמא צרע רצם סרי" **קט ברכה** ראשונה וקיא אהת
ותמא מוטן סאומרי אהת שצב אהת ליה בע

גערות שצב אהת ליה כסדר ועו ומוטן סאומרי קרועת שצב אהת ליה כסדר סמו ועיתין שיהי
אברהם דאמ' ריש לקיש ואעשך למי גדול זה סאומרי אהי אברהם ואצרכך זה סאומרי אהי
יצחק ואגדלה סמך זה סאומרי אהי יעקב יכול יהיו קורטמין בכלל תל וקיה צרע בך קורטמין
ואין קורטמין בכלל וקיא עיתת וקורטמין צדוק וקאחרות כלס קונו צרע קאמוכה לקצתיה
הילכך אין עתות צדוק ואעפ' סאין מלכות בפתחתיה יא אהי אברהם קונו כמון מלכות
סאברהם קמולך אהתו על כל העולם שהודיע מלכות לכל צדי עולם ויש אומרי קא הגדול קגער
וקאר' קונו כמון מלכות דלצו דוקא לשון מלכות בעצמן כדאמרי בפרק צהרא דרה' סמע' שרל
וע קונו מלכות וכסאומ' צדוק אהת יסאה דתמא אלו ברכות שסאין צהם צא עתת תאלה וסוף
וצהודאה תאלה וסוף ואס צל לשאות צסוף כל צרעה וצרעה מלמדין אהתו סלל יסאה סלל יצאו
לעקור תקנת קול סלל יאמר כל אחד אסאה בכל מקום סארעה ועמוצ' סאין כאן תקנה קול
ודוקא צהלתה בכות וסופן אבל צאמצעות יכול לשאות הילכך אהתם סאמנן לשאות ברה ויום
הכפרים כסאומרי זוכר' ומי כמון צריכין לזקוף בשיעור לפוף הצרעה אמר ל' תצחום אמ'
ר' יהושע בן לוי כל המתפלל צדיק שיכרע עד סיתפקן קאולנות שצדרה פ' סיהיו סלטיס כל

הקשרים שצפיקי קולותיו עלל קמו עד סיראה איסר' כנגד לע' פירש רש' זל שיכרע עד
סיראה סע קמוטיס אחד למעלה מן הלצ ואחד למטה וכרונא איסר צהם ורצו קאוי זלפי
שיכוף ראסו כצמוון סאז קגל רואה איסר סמונא כנגד לע ולל שיסאה עפע ור' סאן זקוף ל
קמנא אומ' כון סעעע צהסן סוצ' איס' צדיק אמ' רצו וקג' דמצער כפשיה פ' סעכר סר' זול
קפץ לכרוע אלל סמונע עצמו ואיס' יכול כען שהוה אולה און זקן וכשיזכר קסס יזקוף דאמ' ל'
קמנא סצ' מ' סמיה דרצ' כשהוה כורע כורע צדוק וכשהוה זקוף זקוף צסס מ'אי טעמו' אמ'
סמו' דכתיב י' זקוף כפופים רצ' סהת' כרע כרע באור' וצ' זקוף זקוף כמ' פירש רש' זל
כחזר' כשצ' סעד קארס סארס קוצ' כלפי מטה כפעס אהת' יכרע צמהר' כפעס אהת'
וכשהוה זקוף זקוף כצד' ראסו תאלה ואחד כך עפע סלל תראה עליו כמ' כמ' כשהוה
זקוף מוג'יה קראס וזקוף מעט מעט ור' כנו קאוי זלפי חזר' הוה אחד ממי' קופס וראסו

שמוזכר בשומע תפלה אבל בגמרא לדין בפרק תפלת הקשר גרסינן טעם ולא הזכיר בשמים
בתפילת המתים מחזירין אותה טעם ולא סאל בברכת השמים אין מחזירין אותה מופט שיכור
לחומרק בשומע תפלה מכלל דבהזכרה אין לו תקנה לחומרק בשומע תפלה וטעמו כיון
דשאלה שהיא זקשה שייכח בשומע תפלה אבל הזכרה שהיא שבה אין עטינה בשומע תפלה לבן
אם שבה ולא הזכיר עד שסיים בברכה קוור לראש וכן כתב הרב אפרם ואח הרמב"ם בכתב
העזרי אם שבה להזכיר עד שסיים מקוים המתים וזכר קודם שהתחיל לתפלה קדוש אין צריך
לקוור לא אומר משיב הרוח ומוריד הגשם בלא חתימה וכן בשאלה אם זכר קודם שהתחיל
תקע בשופר אומר ותן טל ומטר ואחר כך תקע בדליתך בפרק שלשה שאכלו טעם ולא הזכיר
אל ר"ם בברכת המזון אומר ברוך שנתן ראשי אדמים לעמו ישראל וכן בשבתות וימים טובים
וקאמו טעם לא שאם לא שאל פתח בטהוב והמטיב אבל פתח בטהוב והמטיב קוור לראש וקוור
קדין נמי קבא אם לא פתח בברכה של אחריה אין צריך לקוור וכן בעל פה ויבא אם לא פרעם
במודים אין צריך לקוור אלא אומר יעלה ויבא אבל אם פתח במודים קוור לראש אם לא עקר
רגלו ואם עקר רגלו קוור לראש וכתב עוד בכל מקום שאינו מחזירין קוור לברכה שטעם
הוא שטעם בשוגג אבל במוזד אנו צמות כוון קוור לראש ירושלמי המתפלל ואינו יודע אם הזכיר
אם לאו קודם שלשים יום קודם מה שהוא למוד הוא מוזכר מוכחן ואיך מה שצריך מוזכר
הילכך עד שלשים יום אם ספק לו אם הזכיר אם לאו צריך לקוור דמסתמא לא הזכיר והוא קדין
נמי עד שלשים יום אחר הפסק מוסתמא הזכיר וצריך לקוור והרב רמאיר מרוטנבורק היר
דמלגמ בשמיטת עזרת ברכת ארת הגער תשעים פעמים עד משיב הרוח ומוריד הגשם כנגד
שלשים יום שאומר אותה שלשה פעמים בכל יום ועבשו אם היה מסופק אין צריך לקוור וראייתו
מפרק כנגד הרגל דאמ' גב שור קמועד ריחק כמקוותו אייב קירב כמקוותו לא כל שכן קבא
נמי מון דלאחר שלשים יום אם הוא מסופק אין צריך לקוור בש תשעים פעמים ביום אחד והר
פרץ כתב לא חזינן לרבנן קשישי דבר פת דעבדי כח שאין הכוון דומה לראייה דהתם טעמו
משום שהקווק לעגם ואם קווק בשלש קווקות בשלש קווקות אבל גשם שנתקן בתפלה והדבר
תלוי במרגל לשוא לא אמרינן הו' ואם הראש זל היה סטה לברית הו' מאיר זל

ברכה שלישית

אתה קדוש ונב' יל תעשת כנגד יל תעשת שפסוק וקרא
זה אזה ואמ' וחותם ב'אי הא הקדוש און מעשרה ימים
סטן ראש השנה לעוס הכפרים סחות המלך הקדוש כאשר יתבאר במקומו בעה ולא השלש
ברכות מסוגית בלחית ובכל מקום שטעם קוור לראש לא שאל יחיד ולא שאל צבור

ברכה רביעית

אתה קונן ומה ראו לעמ' שנה אחר קדושה דכתיב
בראות יליונע עד ויזקרישו את קדושי עקב
וסמך ליה וידע תיערוח שנה ויש בה' תפלה
במזון תבות שפסוק ואתה תדבר את כל חכמי לב ומשום שמותר האדם מן הבהמיה

של גשמים דכתיב יפתח יי' לך את מוצרו הטוב וגו' וע' כג' יתעית של פרעה דכתיב עתה ארצה
ידיך וע' ז' יתעית של קה דכתיב ויזכור לקים את ראל וע' י' יתעית של תחיית המתים דכתיב
וידעתם ש' אט' יי' בפתחי את הקברותכם וגו' וע' יא' יתעית קרי נא' ומוזכרין בהגדרת גשמים
שקומ' משיב הרוח ומוריד הגשם כדתנן מוזכרין גערת גשמים בתחיית המתים וטעמ' משום
כשם שתחיית המתים קיים לעולם כך גשמים קיים לעולם ומתחילין להזכיר בתפלת מוסף שליום
ראשון מיום טוב אחרון של אג' ואין פסקין עד תפלת שארית של יום ראשון של פסח ותפלת
שארית בכלל ראשון ליהודה העובר לפע' התענה ביום טוב אחרון של אג' אחרון מוזכר פי' אות
שמתפלל תפלת מוסף מוזכר והראשון איש מוזכר פי' אותו שמתפלל תפלת יונק איש מוזכר
וביום טוב הראשון של פסח הראשון מוזכר והאחרון איש מוזכר ואיך ברושמי' ל' אבא בשם
ר' פרה אומ' אסור להזכיר עד שיוזכר ש' ופי' הראשון ז' דהב' פי' אסור להזכיר עד שיכריז ש'
משיב הרוח ומוריד הגשם און מוריד הטל כדי שלא יהיה הדבר מוערב בטקס הזה מוזכר וזה
איש מוזכר וזה איתמ' ברושמי' אסור ליחיד להזכיר עד שיזכר ש' קמו' לזלתי' מוזכר כמו
שמזכיר ש' פי' הנה לבית הכנסת ועודו העם להתפלל מוסף ולא שמעו שהכריז ש' משיב הרוח
מוריד הגשם מוזכר אע"פ שלא שמעו ש' וכן כתב ר' העזרי' שאסור ליחיד להקדים תפלת
לתפלת הזכיר אף אם הוא קולה און אדם לפי שאסור להזכיר עד שיאמ' ש' בלש' בן בקורס
אבל אם נא לבית הכנסת והזכיר התחיל להתפלל יכול להתפלל ולהזכיר אע"פ שלא שמעו ש'
וזכרוהו ל' קיים חכמים להזכיר ואם נא להזכיר מוזכר קילכך אם

תאנא בטל

אמן משיב הרוח צמות הקמה און לא אמרו צמות הגשמים און
מאזירין אותה וכן בטל אהבן צפירד להזכיר אף צמות הקמה אבל באשכנז אין מהבן להזכיר
לא אומ' ר' ברושי' מוכלל קיים וכו' ואם אמ' מוריד הגשם צמות הקמה מאזירין אותה
ואזור לראש הברכה ואם קיים הברכה אזור לראש התפלה דלש' ראשית קאנסת כדא' ואם
לא אמ' מוריד הגשם צמות הגשמים מאזירין אותה והוא שלא הזכיר טל אבל אם הזכיר טל אין
מאזירין אותה וכתב ר' העזרי' שאין צריך להזכיר לראש הברכה לא אזור ואומ' משיב הרוח
ומוריד הגשם מוכלל קיים כדא' וכו' ולא דמי' לאומ' מוריד הגשם צמות הקמה שצריך להזכיר
לראש הברכה דהתם אי' לא היה אזור לראש הברכה לא היה אומ' מוכלל קיים לא היה מצטרף
מה שהזכיר שלא כדיון שכן דינה צמות הגשמים און מוכלל קיים אחר מוריד הגשם אבל צמות
הגשמים יש היכרא בשאזור ואומ' מוריד הגשם שהרי צמות הקמה איש מוזכר וכתב ר' און
הראש' ז' בראש' ל' הא' דאמרינן לא אמ' מוריד הגשם מאזירין אותה קיים כשיקיים כל הברכה
ואז אזור לראש התפלה אבל אם נזכר קודם שיקיים הברכה יאמ' במקום שזכר ש' א' קבע
חכמים מקום להזכיר בתוך הברכה אלא אמ' מוזכרין גערת גשמים בתחיית המתים אלא
שנא' לאומרו לפע' מוכלל קיים לפי שהגשמים כלכלה ופרעה אבל אם לא אמרו לפע' מוכלל
קיים בכל הברכה מקומו ואם טעה ולא הזכיר גשמים וכו' קודם שומע תפלה איתמ' ברושמי'

קרי קן בשאר תפלתו שאין לשאתם כפי ערך השעה ולפי עטן תחנתם ובקשתם והל יונה כהב
 דוקא בשקודא כל המזמור או כל מעטן כמדד או חזן לשאת מכל בשקודא מתפלל ואומן פסוקים
 קנה והנה יכול לשאת מויקיד לרבים או מרבים לעידי ולזה אמה דעתא ארמא זל
קין השיעית ברכתה שנים ומה ראוי לומר בהשיעית אמר ל אכפדראי
 כנגד מתקיש סערים דכתב שער זרוע רשע ורע ורוד פני
 אמרו בהשיעית דאשרי האיש ולמה רגשו עים שתי פר שיות קם ויש צהם שלשים תיעת כנגד כג
 תיעת סבסוק יפתח ילך וז סבסוק פותח את ידך קרי שלשים ובפסוק סעיר זרוע רשע
 ורע יש צה כג הותיות וקריחתו אטובה כחאת קרי שלשים וצח שכנו חזן משמין צה כלל אמ
 אומן צימות הגשמים ותן טל ומטר לברכה וצמות הקמה ותן ברכה והם משמע לשמך רגור
 טלה בברכת השמים אמר חזן משמין חותה אמ שטאין צה מטר ובפרד קהנן לשאל במות
 הקמה סאומרין ותן טל לברכה אעג דטלן מיענר מתפללן עלנו שיתנו לברכה
 ומתחילין לשאל שמים יום אחר תקופת תשרי ויום שתפולם התקופה בכלל השמים דתנן בשלה
 צמרחסון שואין הגשמים רבן ומלא חומן בשבעה ע ואמר לעזר הלכה רבן ומלא
 ותמאל קמנא אומן ובעלה פי בבבא חזן שואין עד ששים יום אחר התקופה ואכן עבד בבבא
 גריריבן ואיבעא לן יום ששים כלפפ ששים ואין שואין ע או כל אחר ששים ואסיקנא כל אחר
 ששים הילכך בתפלה ערבית של יום ששים מתחילין וכתב אב העזרי דאיהו ברנשמי דהקך
 ששים מוטב לנו מעת לעת שחם נפלה תקופת תשרי בלילה מוטב ששים מן הלילה ואם נפלה ביום
 מוטב מן היום וכן פסק הורא וכתב עוד שחם נפלה תקופת תשרי בשלש שעות מן היום והענין
 לן הזכרו בהתפללם בבקר ויקיד חיקר תפלתו מן הצער דצור צור גריר סאין עשין בשתי
 תורות ואם הרמא זל כתב על דבריו ולח כהם כן אמ לעולם שואין בתפלת ערבית של יום
 ששים וכתב עוד אמ הרמא זל תמיה אמ למה אמ אהנן כבד ענה נבי סהתאומד אמ הורא בבבא
 מומ דבר שהורא תלוי צורך למה נכונן כמותם אם בבבא תיה מוטב ולח דהיה צריכה למי כל
 הארעית קם צריכות למי צמרחסון ולמה נאחר אורתה עד פוק ששים יום בתקופתה ולמה לן
 נעשה כפושטתא וכפרו צינבא שמועתי סהיו שואין הגשמים שבעה ימים צמרחסון וישר בעצ
 מאד עד רבן ושואלן עד תפלת מוסקף של יום טובה הרמאין של פבא כל זמן סמוכרין הגשמים
 ויקידים הצריכים למטר אחר כך שואים חותה בשומעת תפלה ואפי יצר אחת גדולה כצוק סחיד
 דמו ושואין חותה בשומעת תפלה אבל צורך אחרת כלה כמו ספרד בכלל או אשכנז בכלל אם
 צרישן למטר אחר כך כתב אמ הרמא זל צהשונת שאלה שיכולין לשאל אחר כך בברכת השמים
 כפי הצורך להם ואם שאל מטר צימות הקמה מחזירין חותה וכן אמ שאל צימווד הגשמים
 מחזירין חותה אפי אם שאל מל אעפ שבהזכרה חוט כן כדפריש לעל אבל אם שאל מטר ולח
 של חזן מחזירין חותה ואם שאל וכוזר קודם שומעת תפלה חזן מחזירין חותה ושאל בשומע
 תפלה ואם לא כזכר עד אחר שומעת תפלה אם עקר רגלו חוזר לראש ואם לא עקר רגלו חותה

אין היא הצנה והשכל קבעה ראש למצעות ירושלמי אס אין צנה אין תפלה ומכילין צה
צמוצאי שבת ויום טוב שמתוך שהיא חכמה שהאדם מכילין דבר דבר חכמה היא על
קבעה בדברת חכמה ודין הדלה ומעשה יתבאר בדרך מוצאי שבת בטה

קיא המישית

השיצו ומה ראון לומר תשובה אחר צנה דכתב שמון לבהעם
הזה ואזענו הכבד ועשנו השעפן יראה בשמו וצמוצו ישמע
ולכם יצן נטב ורפא על קרי שהצנה מציאה לדי תשובה ויש צה פון תעית כנגד פון תעית שכתפון
יעזוב רשע דרכו ואיש און מאסותיו וכן בפסוק וצבור רשע מדרכו ואיה וכן בפסוק ועד צה
עשיריה ושה והיתם לבער וגדולה תשובה שמוצעת עד כשא הכבוד ומן הארץ עד לרקיעתך
שנה ועטנו של רקיעתך שנה וכן כל אונר שצן רקיע רקיע נמוצא שבעה אוררים ושבעה
רקיעים ולמעלה מהם כשא הכבוד שהתשובה מונעת עד שם קרי פון והדברה מתחלת צה
ומסוימת בהא קרי עשרה כנגד עשרה ימים שצן אש השנה ליום הכתורים המזוממן לבעול
תשובה ולמה תקן לומר אצט בדברה השיבן ואלן לפו מה שאין כן שאר הדרכות היין טעמן
שאן מזכרין לפעו שהאב קייב ללמד את בן על כן און אומרים השיצו אצט לתורתך ובשם
לן משום הא דכתב וישנו אא וירקמון וא לא קיט ש ירצה ללמן על כן און מזכרין ראמי האב
דכתב כראם אצ על בטם שיראם אא עלמן ואלן לפו ששית **ששית** סלן לפו ומה ראון לומר
סלנה אחר תשובה ש על ידי תשובה הקרה סלן דכתב וישנו אא
וירקמון ואל לא קיט ש ירצה ללמן לפו **שביעית** ראה פא בעמיא ומה ראון לומר
נאולה בשבעת ב היה ראון לומר רפא אחר סלן לפו כפדר הפסוק
אסולן לכל עמט הרופא לכל תלמידי אא אמן ל קייב בר אצ מותך שאן עתדין לנא
שבעת קבעה שבעת אעפ דבי אית קולית שבעת מלאמות צמוצאי שבעת בן דוד פא
מלאמתן איתלפא דנאולתן היא ועד ככון לומר תכף איתלפא נאולה

קייב שמינית

רפאן ומה און לומר רפאה בשמינית אמן ל קייב מותך
שמהנה מילה בשמינית וצריכה רפאה קבעה בשמינית וגם
כדי לומר נאולה בשבעת שיא מוסדר הפסוק שהיה ראון לומר רפאה בן סלנה לנאולה כדפריש
לעלן דכתב אסולן לכל עמט הרופא לכל תלמידי אא אמן ל קייב בר אצ מותך שאן עתדין לנא
קבעה מיד אחר דברה של אחריה ויש צה כז תעית כנגד כז פסוקים שכתבת מילה וכז תעית
כפסוק והיה אס שמוע השמע עד רופאך שבכות התורה והמעית צאה רפאה וכז אונתורה
כפסוק ש חיים הם למוצאים ולכל בשרנו מרפא אעב דתמא כל הבעו ברבים אין מוכטן אונת
ליחיד ליחיד אין מוכטן אונת לרבים ואם כן כון שהפסוק הוא לשון יחיד רפא אא וארפא היאך
און אומרין אונת לשון רבים ופירש הרם צמול קייב צמתרנש המתרגם הפסוקים איט רשא
לשאת מיחיד לרבים ומרבים ליחיד און איפכא והוא קדין נמו הקורא פסוק ככהם בזמן
שמכוין לקרות אכל פסוק אלתפלה שאין כונתו הצמר לקרותם אא לתפלה דרך תפלה ונקשא

אחר על הצדיקים שעקר התרוממות קרנות הצדיקים ברושם שצא שלם שלם ירושם ירושם
אוקצך יהי שלם צהילך ובה כד יתעית כנגד כד אונות שפסוק ענה ירושם ירושם ונוסח
אשכנזית ולרושם ערך צדיקים תשוב ותשכון בתוכה כאשר דברת וסמך לנוסח זה מדרש
דורשי רשומות שאומן מן ראשי תענית של תפלת יא שאלה אף ויתבטון המלחמה שמקבלן
תפלותיהם של ישראל ולפי זה קאסא הוא אסמך מכוון וצב צבמוסיפין צה נכס וצמוקומו
יתבאר בעה **צו** את צמוק דוד ותקנה אחר ענה ירושם שמון שצמין לרושם צמ דוד
דעת צמך ישוע במ ישראל וצקסן את יא אהיה ואת דוד מלכס וקהרו א יא ואל מנע
צמ אריות הימים ובה כותבת כמו שיש בפסוק כי מים יא צון וע **צו** שמעקולא ורדקא
אחר צמיות דוד שמון שצמ דוד צה תפלה דעת וקצמותם א קר קדשי ושמקתים
בית תפלתו וע שאל אדם צמנו צמוע תפלה שהיא כוללת כל הצקשות וכן בכל ברכה וברכה
יכול אדם לשאל צמנו כפי עטינה כמין על חולה דרפא ועל הפרעה בצרבת השמים ויקיד
מתפלל צה ענא בום התעמת ובה לכות תעניתית צמך בעה אמנענות חין להם סדר דמין
דצמאי טעה בשלש ראסות חזור לראש בשלש אחרות חזור לרצה אמנענות חין להם סדר
והלכתא כוותיה וע רשי חין להם סדר שאם רילג ברכה ואחר כך סוכר קודם סקצת לרצה
אומרה צמקום סוכר ולפי זה ששצב ענא וסוכר אחר כך אומרו צמקום סוכר אן מן
שצב לשאל בצרבת השמים אן מן שטעה בן ימני תשוב ואתם מולך אוקצדקה ומשפט וסוכר
אחר כך יאמר אותה ברכה צמקום סוכר ורשם פ ודאי צריך למן כל יא ברכות על הסדר
סתקום שהרי כלם הסמיכום על המקראות לא לעמן זה חין להם סדר שאם דלגו טעה צמאת
מהם חין צריך לחזור לרצה חוסן צמו צמאסונו שכל מקום שטועה צהם סמין צרי לחזור לראש
לא יאמר לראש ברכה שטעה צה אן שדילג ומסס ואילך יאמר על הסדר ולפי זה ששצב ענא
לן יאמר שאם היה חוזר היה צריך לעור ענא ואחר כך רפא וכל הסדר וזה חן אפשר דאז
הוי ברכה לשלם שון סמין מאזירין על ענא ומי ששצב לשל בצרבת השמים וסוכר חוזר לצרבת
השמים ומן שטעה ואתם מולך אוקצדקה ומשפט חוזר לצרבת השמים שופטיו וכן פ רשי וכן
עקר **קיו יז** רצה ויתקנה אחר שומע תפלה שמון שצמ תפלה צמת עמדה דעת
עלית כס וצמירם לרצן על מוצבי כ בית וע וברא וצמולו של מועד מוסיע צה
יעלה ויצא וטעות ואזרת יתבאר כל אחד צמקומו בעה ומהמן צמפרד שלם למן רצה צמנחה
לא מתחילין ואשי ישראל וכן כתב רב שרירא צמון רצה יא אהיה המנהג כאשר כתב רב עדיה
סמין אומן אותה כ אם צמנחה של תעמית ומי שאומרו תמיד לן יפה הוא עשה וצום הכפרים
צמנחה לבר אעפ שאין אשאי כשהם נגע למר רצה ואי יודע טעם למנחה אעפ שאין נשיאן
כשהם צמנחה מה עמן זה שלם למר רצה ואי משום הא דאמרינן כל כהן שאיש עלה בעמדה
פ ברצה סוכר אים עלה מאי נפקא מינה וס בשכל שהיו עלתן ברצה לן יאמרן אותה כשאין
נשיאות בפנים ואשי ישראל וכן אעפ שאין ענה עמדה מתפללן על התפלה סר יא צמקום

ערושמי שאור לשומע תפלה ושא צה וכן פסק רצין אמנל ונבד כתב שאור לברכת השמים
וכן כתב הרם צמול ונהר אבד ולזה הקב"ה אמר הרש"י עשי רית תקע בשופר
ומה ראן למ קיעז גלות אחר ברכת השמים לפי שצ"ח ויזהר קרי

ישראל עכפכב תצנו ופריכס השאן לעמי ישראל כי קרע לבין וקיעז גלות הוא על ידי תקיעת
שופר כדכתב ויהי צום הקוא יתקע בשופר גדול וקשתחונו ליה צהר הקדש וצרושאלס כדי
לקרית קרצות ובפסוק של קרצות יש ע תקיעה דכתב וצום שמחתכם וצמועדיכם ובראשי
חדשים ותקעתם בצמרות על עלותכם ועל זבחי שלמיכם והיו לכם לזכרון לפני אהיכם אמ
אליהם ויש ע נשאים תעתי ולכן יש בברכה נשאים תעתי

קיד אחר עשר הסיבה שופטיון כצראשונה ומה ראן לשומרה אחר
קיעז גלות דטון שיתקבע הגלגל עשה קאס דין ברשעים

קודם שיצאו להתעשר צרושאלס כדכתב ואשיבה ידי עלך ויצרוף כעור סינך ואסירה כח
בדילך ועל ידי כן ואשיבה שופטיון כצראשונה וקוים צאי מלך אנהב דדקה ומשפט ומראש
השנה עד יום הכפורים אותמין המלך המשפט כתב צאי הר יקוא תמויה אמ על התעמית
זאת הברכה למה נשתת מכל התעמית ברכות יא לעטן מלכות קא קיימא לן ברכה הסמוכה
לברכה אין צה מלכות ועוד לכאורה אימ יודעמה הפרש גדול שן מלך אנהב דדקה
ומשפט וצן המלך המשפט לעטן שצריך לחזור לראש אס שכא אך שאינ רשאי לשתת
שקורב נפ כל אמוס שמתע ט בפרוצנצא חין אומרים מלך ויש בעט שוב מצות צדור
הקרא מאזור ויטרי הג בפרקא קמא דברכות כל השנה כלה אומי קאל הקדוש קא המשפט
און מעשרתימי השנה שאומר המלך הקדוש המלך המשפט לפי שעכשיו יושב על המשפט
לדין כל העולם ואמרה עצמו שהוא מלך על המשפט ויש אומרים כל השנה מלך אנהב דדקה
ומשפט דגב משפט שייך למ מלכות טפי מאשר ברכות כדכתב מלך המשפט יעמוד ארץ

בשאר ועתה ברבר לפי אמ הרש"י זל וקבל דברי ע"כ **שנים עשר קל"ה**
המיוען אחר המשפט שטון שכתב דין ברשעים כלי

וקוא כולל הזדים עם המימס כדכתב ושבר פושעים ואמאים יקדיו ועצו יכלו ויש צה צ"ט
תעתי לפי שמומר כופר בתורה שיש צה כז אותות בתורה שכתב ותורה שכתב ונפ
קסטן זה חין למ וכל אומיטא וכל אומיטא מארה יכרת לא ותכתב במהרה צמון והיו שפי
מוען איתמה סמוך לתעמה שכל הברכה היא בעטן שצרת אומיטא י"ג על הצדיקים
ותקאה אחר קללת המיטן טון שכל המיטן מותר ומזון קרית הצדיקי דכתב וכל קרם
רשעים אנדע וע וכולל גרים עם צדיקים כדכתי מפת שיבה תקום וסמוך ליה וכ יער אהך
גר ויש צה כלל כל אפא בתורה למי אנוען צדיקים עסקי תרתך עשה עמוס אסד ויש צה לזב
אותות כנגד הפסוקים שיסודה מנהם שבעה תעתי בפסוק וכל קרם רשעים אנדע ולה תעתי
שלאוקפוקים מפת שיבה תקום וע יער אהך גר וע י"ד ענה ירושאל ותקאה למר

אחת ובעדו כורע קודם שיזקוף יפה בראשו לנד שמאלו כמי שצד לפטר מרע ואחר כך
למיונו דאמר ליה וטעבן לוי המתפלל צריך שיפסע שלש פשיעות לאחריו ואחר כך יתן שלום ואם
לא עשה כן כאלו לא התפלל ויש סבורין לומר שלום בשמאלו ושלום במימיו עשה שלום במרומו וכו'
וראיתם מיהא דאיתא במוסכתינומא משום שמעיה אמרו כיהן שלום במימיו ואחר כך בשמאלו
פירוט במימיו של שבעה שהיא כנגדו שהיא שמאלו וכתב רב הונא דאמר כיהן לשון פירוט
שיאמר שלום במימיו וכו' לא בשאומר עשה שלום במרומו דזו פשוטו לנד ימיו ובמקום
שכל שלש פשיעות יעמוד ולא יחזור מיד למקומו דאיתא משמיה דרב מרדכי כהן שפירש שלש
פשיעות לאחריו הרי מובע ליה למיקם משל לתמיד שכתב מרע שם קוור מיד דומה
לכלב ששכ על קיאו סופו מוכח על התלמוד של פסע מאחריו כדי לפטר מרע כהן שאחר אלו
מיד וכתב הרב אפסי זל מבע ליה למיקם הרי עד דתבא שז וכדפתח שכתב לדוכתה ואיכא
מז' עד דמטי שז לדושה" **קב ולאחר** שיימונו הנער תפלתם יאזיר שז
התפלה שם יש מי שאין יודע לתפלה יכוון למה שהיא אומרת

ויוצא ע' וכתב רב שרירא ורביא האוי זל שצריך שיכוין לכל מה שיאמר שז מראש ועד סוף בחדם
שמותפל לעצמו ואין מופסיקין ולא משיקין ופוסעין שלש פשיעות לאחריו ונס' מאזיר
התפלה כדי שיפסע קדושה אחריו ועל כן צריך שלא יתחיל יחיד להתפלל אלא אם כן יוכל לגמור
קודם שיגיע שז לקדושה ואם התחיל והגיע שז לקדושה יאמר עמו כעריצך וקדושה כל
מלה במלה וצריך שיכוין כל יחיד ויחיד למה שאומר שז וזה לשון א"ר בשו"ב שאלו יש לגשר
צלותם המגדלים קולם ואומרים עם קאון תפלתיה וקדושה דאף לר' יוחנן דאמר ולאי שיתפלל
אדם כל היום כלה קיימא בספק התפלל אם לאו אבל מנא שהתפלל כבר אסור להתפלל שז
והאון מתפלל להוציא את מי שאין צדי והקדוש להם לשתק ולכוין לברכת קאון ולומר אהון
ובשין תשעה בבית הכנסת המכוונת לברכת שז קרובת בשעת להיות ברכת שז ברכה לצלה
ש' עתה ברכת שז אומרת בעשרה ובשין תשעה המכוונת לברכותיו כראת בברכה לצלה
לכן כל אדם יעשה עצמו כאלו קאון תשעה זולתו ויכוין לברכת קאון והאומרים עם קאון כראת
בבית ראש' ושמעתי מאבא מוארי זל שהיה אומר על כל ברכה וברכה שהיה טומע בבכ"ו
מקום ברוך הוא וברוך שמו" וזהו שאמר משה רבינו ע"ה שם א' אקרא הע' גדל אל' זימו
ועד אית' בשמוצרי צדיק בשר ודם צריך לברכו שז זכר צדיק לברכה ע"כ ויעט אמון אחר
כל ברכה וברכה עין אורת שיצאו ידי תפלה ובין אורת שלם יצאו ובכוונה שיכוין בלש' אמת היא
הברכה שצריך המברך ואם מאמין בזה ש' אמון הוא לשון אמת דברים ולא יענה אהון
אטופה ש' כאלו האלה נקודת בחסד' ויש מפרשי' שלם יחסוף אורת שלם ימאד לעשות קודם
שיסיים המברך ולא אמון קטופה שאין מחתך האותיות ולא אמון יתמה' שלם

שמע הברכה מפי המברך
ופרשי' זל אפי' מיל' שלם

הקרבן שתקבל ברתן ושמדל יש מיכאל אשר הגדול מקרי נשמותן של בדיקי על מצבת של מעלה
ועכ תקבן ואשי ישראל וימי אותי עלמה של מעלה והשנה עמדה לדבר בתך ואשי
ישראל ותפלה תקבל ברתן תפלה דבר קו"א **קיו יה** מודים ותקמה אחר רצה דטון
שנתי עמדה באת הודאה דתעב זוכה תורה יכדכט קאומר מודים מודים

משתקין אותי ושוקין בה תפלה וסוף ולשל בדברת אסת פרטי דין שקייה בפרקא קמא דכח
קמא דין שדרו של אדם לאחר שבעים שנה נעשה נפש והוא דלף כרע צמודים מדה כנגד מדה
סקייה לו לכרוע ולזקוף כנפש והוא לפי עשה כן לכך נעשה שדרו נפש ובחכמה ובפירי מוסיפי
בה על המסים ומראש השנה ועד מוצאי יום הכפורים וכתוב לקיים וכל אדם יתבאר צמקומו
בעה אחר הודאה בדברת כהנים דתעב וישא אהרן את ידיו ואלהם ויברכם שמואל אחר
העמדה בדבר והיה ראוי לחומר מיד אחר עמדה לא דעמדה והודאה קרא מילתא קי"א
ודוקא שצאומר אותה אבל יחיד אין לחומר **קיה יט** שים שלום ותקמה אחר
דברת כהנים דתעב ושמון את שמי עלבט ישראל ואע אברכש וברכה של

הקצה היא שלם דתעב יא עז לעמו יתן ועד ומראש השנה ועד מוצאי יום הכפורים מוסיפי בה
ובפר קיים ובמקומו יתבאר בעה ולחבר שישים יח ברכות קודם להי נער יכול לעמוד
קדיש וקדושה וברכו לפי שאהי נער קיים לא מתחננים של אחר התפלה וחומר להי נער ויש
שמוסיפי לחומר מלכין אהי יחד שמך בעלמך והם איתן בהגדה אומר שמואל כל הזרין לומר
הרבע דברים הללו זוכה ומקבל פט השנה עשה למען שמך עשה למען ימיוך עשה למען
תורתך עשה למען קדושתך וכך נהגת לומר אחר תפלה אהי נער עד וקבל מאש עתם מלכין
אהי יחד כלבשר יחד שמך בעלמך בנה ערך יחד בירך סכלל היכלך קרבן צדקה
משיאך פדה עמך שמוא ערתך עשה למען עשה למען שמך עשה למען תורתך עשה למען
קדושתך עשה למען מלכות רחמים עשה למען ימיוך עשה למען משיח צדק עשה למען
אם לא למען עשה למען יחידך קושיע ימיוך ועכס יהיו לרצון אמרי פנוע ורב

עמדם זל כתב אחר סיום יח ברכות מוצאין וחילך אסור לפר בשבון של מקום דתעב מוי ומלל
גערות יא ועד פמי נלה למלל גערות יא מוי שיכול להשמוע כל תפלתו אבל איבע לפימור
וידוי יא מוי מדי דבע רשותה בדיה והט תקין רבין לפימור צדק עלותה מלכין אהי יחד
שמך בעלמך יחד מלכותך בעלמך יחד זכרך בעלמך בנה בירך סכלל היכלך קרבן צדקה
משיאך פדה צמך ושמוא ערתך עשה למען שמך עשה למען ימיוך עשה למען מוקדשך עשה
למען כבודך עשה למען מלכותך עשה למען קדושתך עשה למען גדלך עשה למען תפלתך
עשה למען היכלך עשה למען משיח צדק עשה למען אם לא למען הרקמן הוא יזכר למות
המשיח ולפיי השלם הבה אהי עד שאם מוצרת וכו' עד אבל לא עלידי יסורין אהי נער לשוט עד
פרי ועל

קיש ובורע ופוסע **קיש** פשיערת לא חקוריו
ששה בכרי יערה

ועתה נשמעם וצום תעמית מוסיף שצליחות צברתם להן ואומר ענין עין מאל לרוחא
ועל כותהעמית צאר בעה"ק **קבב שליה** צער שטעה צחית מכל הצרכות
סדילגאותה וכשמזכירין אותה

אותה אבל אם דילגאלת המיטין מסלקין אותה מיד שמא מין הוא אבל אם התחיל אותה וטעה
זה אין מסלקין אותה ירושלמי שצ' שדילג שתיים או שלש ברכות אין מסלקין אותה און מימי טאם
אמר תחייית המתים שמא כופר הוא בתחייית המתים ומכטע זדים שמא מין הוא וענה
ירושלם שמא איסן מאמין בצחית המטיח ואח' אומר מין הוא וכשמסלקין אותה ר' עמוד
צמקומו לא יסרב כל אעפ' שהעובר לפע' התעבה צרי' לפרצ' בדפרשי' לעיל הרב סקוה צמוצע
התפלה אין לפרצ' ומכר שטעה ואיסן יודע לצזור שאמר עמוד צמקומו מתחיל השט' מתפלת
צרכה שטעה זה ואם היא הטעות בצ' ראשונות מתחיל בראש' וצ' אחרונות מתחיל בצרכה וצכל
מקום שיכיד אזור שצ' אזור אם טעה בשמאזיר התפלה און מרא' שקרית טאם לא הוצר יעלה
ויצא איסן אזור טאם להסריח על הצער כהצ' צפפר המעתי על טס בהג' טגס עתפלת המוסף
אין מקזירין אותה מופט טורח צער ודוקא ברא' אבל בשבת ויט' מקזירין וצפפר המעתי הקאן
כצ' דאפ' שבת ויט' נמי אין מקזירין והט' מסתבר מאי טעם שבת ויט' מרא' וכן מה שכתב
טגס צמוסף אין מקזירין לא נהירא דלא קאמ' בצמרא' אלא מופט שתפלת המוססין לפטו' אכל
לא סמוטין ממנוסף על המנחה של אחר זמן כהצ' קרס צמזול טאם טעיה שצ' בשמרא' טפל צלס
טאין אזור ומתפלל שטיה מופט טורח צער אלא סומך על התפלה שמתפלל בקול רם ואם

טעה באותה שמתפלל בקול רם אזור לעולם כמו יקיד עכ"ל **קבב וכשיניע**
שצ' למודים טוקין עמו הצער דגרי' צרושלמי הכל שניזין עם

שצ' צהודא כהצ' קרס צמזול ולא יטוקו יוער מדאי ואיסן מטמ' כן צרושלמי דאיתא קרס מוצה
צאמר ששקה יותר מדאי והעצמו' ד' יוסן משמות דקאי דוקא אשצ' דלא שיד' העברה אלא בשצ'
ומוטעם זה אין ליכיד ליתפלל טאם כן יוכל לצמור קודם שיצטע שצ' למודים כדי טאם יקח טראה
ככופר אם איסן מטרחנה עם הצער ואם התחיל והצטע שצ' למודים והוא צמוצע אחר מן
הצרכות יטקה אבל אם הוא צחלת צרכה און צפופה לא יטקה אם לא צחית און צהודא והא'
דתפא הכורה צהודא קרי זה מוצה מוקמין ליה צהודא שצ' ולשצ' צרכה המזון גריטון
צפופה צטעה שצ' אומר מודים העם מה הם אומרים מודים אצמנו לך ופלג צה' המורה צ'י
טובא ואסיקנא אמ' רצא הילכך צמוריננו לכולנו וזה פסקו מודים אצמנו לך ה' אלהי' אלהי' כל
צער וכן עד על טאם מודים לך וצרושלמי קותס צה' צחי' קאלהודאות וכן היה סהג' קא'
הראש' זל' כתיבם ואם

וכשיניע לברכת כהמס' אם יש טס כהמס' אשאיס
אין טס כהמס' יאמר הוא ברכת
כהמס' וכהצ' בעל המוצה ברכת כהמס' אסור ליכיד לאומרה וגם צער יש טאין אומרי' אותה
וצדברים טגן בע' בטל ובע' ארץ ישראל אשאי מוצר שצ' אומר ברכת כהמס' בקול רם

אלא יצא ידי אונת הדרכה ושנה אמן כרי לצאת אכלאם כבר יצא ליתן זה אכל מדברי רב
 בהן דרק משמע אפי' אם יצא כבר לא יענה אמן יתומה שבת וקייצן הצמר לשתוק ולשמוע
 כל ברכה וברכה מפני הקיץ ואחר כך יענה אמן כי הענה אמן ולא שמוע הברכה היא אמן
 יתומה וקצ' מסתבר טעם ומיהו אם יודע אי זה ברכה סיים אע"פ שלא שמועה מופנו יכול לעשות
 אמן בדמונה נמוכה כפי הכנסת אלא ככדריא שחיו מופנן בשודרין להודיע שאיים
 ענה ברכה ויענה אמן אלא שחיו עטין אע"פ שלא שמוע מופנו וכריך לעמר שחיו מכוונין בשטן
 הדרכות לדעת אי זה ברכה הוא אומר וזה לשון רב עמרם מאן דקאי בבי כגשתא אחר יע
 בעי לכוונה דעתה ובהר דחתים אע"פ כל אותם ברכה וברכה לעיו עט אמן דהב אמונה
 רבין מאי דכתב אמונים סנה יא' אן שאומרין אמן באמונה אומר ע"כ ברוך מקיח המתים
 והם עטין אמן ועדיין לא ראו תחיית המתים ומאמינים בהק"ה שמקיח המתים אומר ע"כ
 ברוך ג' לישראל והם עטין אמן ועדיין לא נבא ואם תחמר כג' א' יא' ונסיח עבדו
 ומאמינים בהק"ה שעתיד לג' א' אומר ע"כ ברוך ענה ירושלם ועדיין קי"ה ברוך ענה
 ומאמינים בהק"ה שעתיד לברכה ועטין אמן הוי אומר אמונים סנה יא' תמא אין עטין לא
 אמן אטופה ולא אמן קטופה ולא יתומה וכל יזרקנה מופנו פירוש שלא ימנהר לאומרה שלא
 בכונה בן עזאי אומר האומר אמן קטופה יתחטף ימיו קטופה יתקטף ימיו יתומה ירין
 במן יתומים קצרה יתקצרו ימיו ארוכה מאריותן לע ימיו ושאתנו וכלבד שלא יאריך בה יותר
 מדאי דאמן רב אסדא יא' ה' ע' ר' שאי לבטע עד שיכלה אמן מפני רוב העשם אכלאם כל
 מפני רוב העשם אפי' אם יש עדיין מיעוט שמאריכות ע' אין כריך להמתין להם טון שמאריכות ע'
 יותר מדאי אמן ר' שמוען כל הענה אמן בכל באו פ' בכל כוונת קורעין לעגור דיא ופיתקין לע
 שערי גן עדן שכל פתחו שערים ויבא עי' דייק אומר אמונים אלתקרי אמונים אלא אמונים אן
 שאומרין אמן מי ששכח ולא אמר יעלה ויבא ברא' אן בצולע שלמועד אן בכל דבר שצריך לחזור
 בשביל להתפלל יכוון דעתו ושמוע מ' כל יא' ברכות מראש ועד סוף ויוצא ידי חובתו ויא' ע"כ
 דאמרינן בפרק בתרא דר"ה אע"פ איש פוטר אלא האוסין שאין יכולין לצאת לברייתא
 שאם הבא שכבר התפלל אלא ששכח ולא הזכיר מוציא אף הק"ה

קב"א ולאחר

סייים ברכה שמה יאמר נקדישך ונערישך וכו' ויענה אחריו
 קדושה ואומרין כל שכחו ססא אחר וזקן נקדש אר"ה שמך
 בעלמך בשם שמקדישין אותך בשמי מרום וקרא' זה א זה ואמר ויש ע' יד' תערה כמון שיש
 בפסוק וקרא' זה א זה ומהגין בע' ספרד ליתן עמקן למטה בשעה שאומר ק"ה ובע' אשכנז
 וצרפתיותן עמקם למעלה ואשאין עפס כלפי מעלה וסמך למנצח מספר היכולת ברוחם
 אהם ל' ויורדי מרכבה אם תאמרו ותבדלו לבט מה שאם עשה בשעה שמקדישין ואומרין
 ק"ה ולמדו אותם שיהו עמקם טשאין למרום לברייתא ולשאין עצמן ע' אן ל' ר' א"ה
 בעולם באותה שעה שעמריהם נשואה ור' בעש

קדשם בקדושתו של אהרן וצאן לברך את עמו ישראל באהבה ומגבהין ידיהם כנגד כהן
ופושטין ידיהן ומולקין מצבעותיהם על פי המדרש מצאן מן הקדשם ששכנה למעלה מראשיהן
ומצאן מן ארבע מצבעותיהן ומכוונטן לעשותה אורחים בין שם מצבעות לשם מצבעות אורח
אחד וצאן מצבוע למלך וצאן למלך לקיים מצאן ה' ארבעים ושצמקרא אורחם יברכך
והם עשין אחריו מלה במלה עד שיסיימו פסוק ראשון ואז עשין הקהל אמן וכן אחר פסוק
שם וכן אחר פסוק שלישי ואין מצבועין אלא בשון הקדש ובשמירה ובשיחות כפים ובקול רם
ובפי פרי מסמך לנו אהרן כהן הברכה ירושלמי בקול רם בקול ארם "מלמד שהקבה משה
קולו עמוהם דא במעלה שבקולות לא גדול ולא קטן אלא צינור ואהרן כד מתחיל ששם שלם ואז
מבטם מחזירין פניהם כלפי הקדש ואומרי רצון העלמיים עשינו מה שגזרת עלינו עשה אהרן
מה שהצביתנו השקיפה מומעין קדשך מן השמים וברך את עמך את ישראל גם בזה בהבדל
שמוצריטן זה עד שתכלה הברכה מופי שצ ואין ראשון אחרון פניהם עד שיתחיל ששם שלם
ואין ראשון לכוף מצבעותיהן עד שיחזירו פניהם ועומדים שם ואין ראשון לעבור משם עד
שיסיים ששם שלם וכשמחזירין פניהם צאן בתכלה צאן בשוף אלא יחזרו אלא דרך ימין ראשון
הקורא הקורא כהנים ראשי לקרות כהנים עד שיכלה אמן מופי הצבור פ' אמן שעשין אהרן
ברכת מנודים ואין כהנים ראשון להתחיל בברכה עד שתכלה התורה מופי המקרא ואין
הצבור עשין אמן עד שתכלה ברכה מופי כהנים " ואין כהנים מתחילין בברכה אהרן עד
שיכלה אמן מופי הצבור אין שצ ראשי לעשות אמן אחר ברכה של כהנים שמוח תהבבל דעתו ולא
ידע אין זו ברכה יש לו לקרות פסוק שם ה' שלישי בתהדר מן מן מן מן מן מן מן מן מן מן
אם יש כהנים אחרים לא יעלה לדוכן משום טירוף הדעת שמוח לא יוכל לחזור להפלתו ואפי' אם
אין שם כהנים אחרים לא יעלה אלא אם כן מוצטח לו שיחזור להפלתו בלא טירוף הדעת ויעבור
רגלו מוטט בעצדה ויאמר מנודים עד ולך נלה אבודות ויעלה לדוכן ויברך ברכת כהנים
ויקרא לו אהרן וצריך שהמקרא יכוין בלע א התפלה משעה שיתחיל להתפלה ואם לאו איך
יכול לקרות הפסוק אמור להם מוצאן שהאזן אמור להם אמרו פ' שמקרא אורחם וגם צאן
בתהדר בר פרזול שאין צריך לקרות לאיד כון דנפקא לן מן אמור להם ולא נהירא כדפרשי
לעל ירושלמי ובלבד שיהא האזן ישראל וכתב הרם צמול משתדלים שיהא המקרא ישראל שצ
אמור להם " מכלל שהמקרא אינו כמותם וצשעה שהכהנים מצבועין קודם לא יצטו צדקם ולא
ישארו דעתם אלא יהיו עמם כלפי מטה כמון מן שעמוד התפלה והעם יכוונטן לברכה ויהיו
פניהם כנגד פני הכהנים ולא יסתכלו בהם דתחיל אהבה בריה דל מנע מנין בריה דל קייא עם
שאורוי כהנים אינם בכלל ברכה אבל של פניהם ומצדיהם אפי' מחיצה של ברזל אינה מפסקת
ולאחוריהם נמי אם הם אכסמים הם בכלל הברכה דאמר ר' שמלמי ביה הכנסת שכלם כהנים עשין
לדוכן למי מצבועין לעם שבשדות ירושלמי ער שכלם כהנים עשין לדוכן למי מצבועין לאחוריהם
שצשעין ושצדרום ומי הענה אחריהם הנשי והטף ומוקי לה בצמרא צאן שם אלא עשרה כהנים

ואנשי מערב שצאומר ושמון את שמי שאסור לחזור קסם אלם כן היה כהן למדן מורה
שאסור לחיד לקרות ומיז כל הגלות הם אנשי מזרח וקורין אותה כקורא בתורה עב וכתב עוד
על שם רשי זל שאין לשלומר פסוק ושמון את שמי שכבר נקטן ככמבדכ המושלשת
בתורה וכבר אמר המושלשת ומה לן להוסיף עוד ושמון את שמי בשם שאין אמרין כה
הדרכו את בני ישראל ששמהם לשון עושה ולן לשון ברכה אבל רב עמורס כתב וקם אין שם
כהמס אומר שצאקין ואלהי אבותם ברכו בדרכו וכו' עד וישם לך שלם ושמון אהרן שמי
ומסיים עד עשה שלם צמר ומיו עב

קב"ר הלכות נשיאות כפים

אין נשיאות כפים
בפחות מטשרק

והכהמס מן המטין כל בהן שאין ע אחד מן הדברים המעכבין צריך לשא כפנו וקם קיס
קסא עבר בשלשה עשה כה תברכו אמור להם ושמון את שמי והוא שיהי בטת הכפורה
בשקורא כהמס דכתב אמור להם ומתרגמיסן כד יימרון אהון אבל קם קיס שם קיס עבר
כתב הרב ר פרץ שאם אין שם אלם אחד קיס עבר כדי ילפסן ליה מאמור להם דמשמע
דוקא לרבים וקיס בראה להם על אהרן וצמו קאי ופ אמור להם לכל אחד מהם וקם הוא קסא
כפנו מתברך דכתב ואברה מברכך וכן מועתי יאלץ מנעלנו סזו היא אחת מיתשעתקסות
שקתקין רבן יוספן בן זכאי שלם יעלה לדוכן צמועליהם ויטולידיו ויברך ע"י וכתב הרם צמוזל
סצריך לטולידיו עד הפרק כפנו בעערה וכשמתחיל לצרפה כל בהן וכהן סבטת הכפורה
סעקר ממקומו לעלות לדוכן ואף אם לא יצע שם עד שיסיים צרפה ספיר דאמי טון סעקר
רנלנו כשקתאי אבל קם לא עקר רנלנו ברצה שוב לא יעלה וכשעקר רנלנו לעלות אומר יהי רצון
מלפניך יהי קלפי סתהא ברכה זו סעיתפן לצדך את עמך ישראל ברכה שלמה ולן יהא צד
מכשול עין מערה ועד עולם ורשי פי של יתחיל בצרפה עד שיעלה לדוכן ואז יתחיל ויאריך
בה עד שיכלה אמין של הודקה מפי הצער ועלם לדוכן ועמדים שם פתהם למול רהיכר
ואחוריהם כלפי העם ואצבעותיהם כפופים לתוך כפתהם עד שצמוסיים מורדים ואז קם קם
שם קורא להם כהמס ומחזירין פתהם כלפי העם ואם הוא אחד אין קורא לו לא הוא עצמו
מחזיר פמו וכתב ר"י זל שאין לשל הפסיק לקרות כהמס דקוי הפסק צעך התפלה אלם קון
הכפפת פ המינונה על כל צרכי בית הכנסת קורא וכתב הרב רב פרץ זל בשם ר"י זל שאין שם
אומר אלהיין ואלהי אבותם ברכו בדרכו ועל לא מניד כשיסיים מורדים קורא קאזן כהמס
ודי זל כתב דוקא להם שלם היו רבנים לומר אלהיין ואלהי אבותם ברכו בדרכו וכתב הרב רב
בכל פנים בצער גם כשהכהמס קסאין כפיהן ככון לאומר וכן היה מהגהר רב מצייר
זל מרוס סערה כשהיה הוא שלם צער הוא היה אומר בלה אלהיין ואלהי אבותם ברכו עד
כהמס ואומר כהמס צקול רם כדי לקרית אותם ואומר עם קדושך בלהם וכשמחזירין
פתהם כרפי העם מברטן צרוך אהרן יהי אלהיין מלך העולם אשר

זנוס הכפורים והמועדות אבל לא זמנא כון דשחא שכרות שמא יחא הכהן שכור ויחזי
 זמנא של תענות גזירה אטו שאר הימים והמז בתענות שיש בו נעלה כמו זנוס הכפורים
 ותענות צער שהמנקה היא בעד היום גדול ואית לא יקלע זמנא דשאר יומי אבל תענות
 שאין בו נעלה כגון ישעיה בלב ויז בתמוז הנהיל ותפלת המנקה סמוך לשקיעת הקמה היא
 דומה לתפלת נעלה ואינה מתקלפת זמנא של שאר הימים הילכך יש בה נשיאות רבים
 ובעל מלכות גדולת זלכת דפרסי כהני ידיו זנוס הכפורים בתפלת המנקה דהוי בתפלת
 המנקה של שאר תענות שהיא סמוכה לשקיעת הקמה הכל נמי כון דמפשי בה רמזי הויז
 סמוכה לשקיעת הקמה וזא שכנו אין קהנן כן וכן בתב רב עמרם שאין כשאין כפיהם זמנא
 זנוס הכפורים והרם זמנא בתב כהן שעבר ועלה לדוכן זנוס הכפורים זמנא כון שקדבר
 ידוע שאין שם שכרות הרי זה אשא כפנו ואין מורידין אותה מפני האשר אלא יאמרו פסול הוא
 ולכך הורידוהו

קבו מאן רהזי

קלמא ולא ידע מאי קזא תקום קמי כהנא
 לדוכן וממא הם רעא של עולם חמ שלך
 וקלמיות שלך קלם קלמית וכו' עד כן תהפוך לע כל קלמיות לטובה ותרצת ויכוין דלפייס כהני
 כהני בשעה דעט צערא קמן ואי לא למא הכי אדיר במרום טוכן בגטא איה שלום ושמן
 שלום יהי רצון שתשים עלינו שלום

קבו ולאחר

קוסלן על פתחם ומתחכמם וזה לשון
 הרים זמנא לאחר שישלם
 היתפלה יתפל על פניו ויטה מוטט הוא וכל הצער ויתקמן והוא ספל וישב ויגבה ראשו ושאר
 קמם ומתקמן מוטט בקול רם מיושב ורצונו ואי זלכת וזה לשון האפל על פניו כרי לתלת פשו
 לפעלה מן הקרקע ואדם קשוב לצד שמאל ומגבה צד ימין וזא שכנו אהמז להטות על צד ימין
 והט איתא במדרש במקרא וימיו תחזקת ואיתא נמי זמנא בפרק הקורא אמר רב רזון
 כריה דרצא קזינא לאבי ורצא דת נפל על אפיהו מכלי אצילי פי הונו מטיז על צדיהם ולא היו
 משתחוים על פתחם אפי בלא פשוט ידים ורגלים אעפ שאין התורה אין הטהווייה אסורה על

הרצפה אלא בפשוט ידים ורגלים מדרבנן אסור אף בלא פשוט ידים ורגלים ורב עמרם כתב
 וזה לשון וספלן צער על פתחם ומצבאים רחמים וטול כל אחד צקשת ואומר רצון העולמים
 ואדום האדומים האל הגדול הגער והאורא רחם עלינו שאנא עבדיך ומעשה ידיך צער עפר
 דמה ותלעתי מה אן מה חייב מה אדא מה צדקא מה גערתיא מה נאמר לפטך ואי אלהי
 ואלהי אטיתאן הלא הגערים באין לפטך ואנשי השם כלל היו ורחמים ככל מדע ונעמם ככל
 השכל כל מעשיא תקו וימי חייא הכל לפטך מה נאמר לפטך ואי אלהי ש אהנא רחמיא
 והרשע ואין לא כהן לעשות אופיתא ולא כהן גדול שיכפר על אטיתאן ולא מוצא להקריב עליו
 קרבן ולא צית קדשי הקדשים להתפלל שם ולכן יהי רצון מלפניך שיהא תפלתא שאסמתפללן
 לפטך מקובלת ותחשב לפטך כפרים וכצאים וכלו הקרבא אותם על גב המזבח ותרצו וכו'
 ואי בעי מימר קא דל ינאי אמר כד טעור משעתא לימא רעע אטית לפטך ימי רצון מלפניך

אבל אם יש שם יותר מעשרה היתרים מעשרה יעלו ויברכו והעשרה שצנן אחרים וצטע
שמברשן אין לעם לעומר שום פסוקים דגריסין צנוטה בפרק ואלו נחמרי צטע שמברשן העם
מה הם אומרים ברכו את יי ונ" וחסיקנא דלא למומריהו כלום יש עבד שמברשן אותה ואינו
מאזין פי שאינו מכוין לברכה שיברכו אותו ואם היו אומרים הפסוקים לא ר"הו יכולין לכוין
לברכה הילכך אין לעומר שום פסוק לא יש לשתוק ולכוין לברכה כהן אינו רשאי להוסיף מדעת
ברכה יותר על שם השלשה פסוקים של ברכה כהנים ואם הוסיף עבד על בלתוסיף אבל אם
צרך כבר עבר אחד וצא למקום אחר ומצא עבר אחר שלא הגיע לברכה כהנים יכול לברכה
פעם אחרת **ואלו** ספולים לשא כפיהם מוי שיטל מווס צדיו כהן שהם עוקבות
או עקומות או עקנות מטעם שהעם מסתכלן ע והרם צמזל כהן מוי שיטל מווס
צדיו או צטעו ורגלו לא ישא כפנו וצמזל לא קאמז לא צדיו מטעם שהוא נושא אותם וצכר
בהם הבלגן והוא מוי שרירו יורד על זקן והוא מא צמזל מעצמו לא ישא כפנו קיו צטערו
רעלן ע ומברין הכל שהוא זבלגן או סומא ישא כפנו קיו ידיו צטערו פטיס ופזא לא ישא
כפנו מטעם מסתכלן ע ואם רוב אנשי הער מלאכתן בכך הרי זה ישא שאז לא יסתכלו מוי
שאי יודע לתקן האותיות כהן אלו שאומרים לא לפנ עינין ולעצמן אלפן וצווא בזה לא ישא
כפנו קטן או אפי גדול שלא תמלא זקן לא ישא כפנו והוא הוא לברו אבל עם אחרים ישא מוי
סידע לשא כפנו אשא עמקם בהן שהרג את הפש אפי צווגלא ישא כפנו דתצו צפרישם
בפנים אעלים עמ מרם ועי ידיים דמים מואו וכתב הרם צמזל ואפי פסק תשובה נשתמד לא
ישא כפנו וכתב הרם צמזל ואפי אפי צב השונה אבל על שאר עברות אין מונעין אותה מלשא
כפנו ור"ה זל בתבטון שצב השונה יכול לשא כפנו וכן כתב רבי גרשום והציא ר"ה
מירושלמי בפרל הצוקין שלא תאמר בהן פלע מגלה עריות ושופך דמים ומברכט ואומר ע
הקצו ופי הוא מברכך והלא כתב ואפי אברכס והרבר מאיר מרוטכר אל כתב שאין
אומרים אותה לעליה ואם עלה אין מווקים צדו ורצו נחמי כתב שאין לי לעליה בתורה ראשו
שכבר קל קדושתו של אהרן ואם קרא בתורה ראשון יש אילול גדול ולא מסתבר דאף אם לא
ישא כפנו משום דאיתקם לשירותי אבל לקרות בתורה ראשון וראי טון שצב קריין ערה וצטע
רצעמר שע שבור לא ישא כפנו כתב הרם צמזל שיה רצעתיין צבת אחת לא ישא כפנו
שתאו צטע פצמים או טען לתוכו מעט מים מותר ואם שיה יותר מרצעתי אע"פ שהויה
מווג ואע"פ ששתאו צממה פצמים לא ישא עד שיסיר את יים מעליו לא היו בו מדברים
המונעם נשיאות כפיס אע"פ שאין מוקדק צמעת וכל העם מרצטן אחריו משה כפנו
שמעת עשא הוא לכלבין לשא כפנו ואין אומר לרשע הוסף רשע וקמנעמן המערה ואל
תצמא ותאמר מה תעל ברכת הדיוט שאין קבלת הברכה תלוי בהכחם אלם צבקה טא
ואם אברכס **קכה אין נשיאות** כפיס אלם צמקריית ומוסף
וכפנא וצום שיט עכנא כמו

והוא כראוי בלא קוור למעלה ויא ורשא כמדו נשמים ממועל ואין לעמר כן אלף ונושכיקרו וכן
 הוא הקסם נספר היכולת ונפטרין לנתיקם לשלם ונפטרד קהצן לעמר בכלום אחר קדיש
 לעמר תפלה לדוד קסא אי אונך ענט וקדיש אחריו ואחר כך עליו לשבח ובכל זמן וזמן מוטן
 המזמור לפי עמיס כמן ברע כפשי ברין וכלילתערונג בולע של מונעד ובקובה מזמור סיר
 קסכת קצית ונפטרם על מילת קסאר ומנהג טוב הוא ונפטרד רב עמדם כתב לאחר סיים
 שבעשק שלם קהצן לעמר מי בלאויס וכו' עד איה הוא מושיעם איה הוא שהקטירו אעתיס
 לפתך קטורת קסמים פטום הקטורת קצרי והנפטרין והקלבה והלענה מסקל שבעס שבעס
 מנה מור וקצעה שעתה ברד וכרכום מסקל שטה עשר מנה והקוטט שטם עשר
 קלפה שלשה וקצמון ישעה ערית כרטינא ישעה קצן וין קפריסין סאין תלפא וקצן תלפא
 לא מוצא וין קפריסין מוצא קמר קוור עתק מלפא סדומית רובע מעלה עשן כל שהוא ל עתן
 אומר אף שפת מירדן כל שהוא אס נתן זה דש פסלה או אס קיסר זה אחר מכל סמטה חייב
 מיתה רשנא אומר קצרי איס לא סרק מעצ הקטף ערית כרטינה שטופן זה איה הנפטרין
 כדי שתהא נאה ויון קפריסין שסורין זה איה הנפטרין כדי שתהא עזה והלא מי רגלים ישן ל
 אלף סאין מכפסין מי רגלים במקדש בעזרה מפפ הכסד ואומר קצרי סמלים היו אומרין
 בצית המקדש בום ראסן מזמור לאי הארץ ומלמח בך היו אומרם גדול אי ומקולל מאד
 בן היו אומרם לקים ככב בערית אל כל היו אומרם אל נקמות אי לנקמות קופע זה רזין
 אומרם קרעם לקים עזיס בן היו אומרם אי מלך גלות לבש בשבת היו אומרם מזמור סיר
 לום השבת לעתד לבא לום סכל שבת ומקום לקוי העולם הנא אמר ל אעזר אמר ל אעזר
 תלמידי חכמים וכו' ואומ קדיש עד עשה שלם וכן בערב אחר שיגמרו ערבית קהצן לעמר
 פטום הקטורת אכלא קשיר מה טעם סזכר למקדש אומרין אל ולמה אומרין פטום הקטורת
 בבקר ובערב קשיר בבקר בלבד לפי שזה מצות בבקר וערב זה לא היה מצות לא בבקר

קל בשני ובהמישי

מוסיפין לעמ התקנים אחר שמוסיים שצ קזרת
 התפלה ונפטרד רב עמדם כתב סקהצן לעמר אס
 עמס עש וקודיו ויעטר אכל בכל הארצות האלו אין קהצן לעמר לא והוא דקום בלשר הוא כתוב
 צמדורים ומה שמוסיפין התקנים בל ובל לפי שהם ימיו רען שחר בעש יום סל קבלת לאורה
 אחרות שהיו ימיו רען עלה משה רבי עמ בום ה וירד בום ב ולכן קהצן גם כן לפתעפות בום
 ולמחר התקנים מתקנים כספלת אפים וקודם שיקום שצ יאמר תפסות בכל מקום ומקום לפי
 מנהג ועמוד ואומר קדיש עד למעלה ומותא סת ועמוד בפה הקיכל ואומר גדלו לאי איה
 וע ועש רוממו אי אלמיס ונמי ואומר על הכל יתגדל ויתקדש וע' **קלא** גרסינן בפרק
 הקורין את המנלה בל ובל וצמנחא בשבת קורין אין פקחין מהם ואין מוסיפין
 עליהם ואין מפיטורין בל לא וגרסינן בפרק שם דמנלה בל ובל וצמנחא קורין בסדרן פ
 בחד של איה שטע ותמא בביתא מקום שפסיקין בשבת שארית סס קורין צמנחא וצמ

אז אמי ואלהי אבותי שיתן לי לב טוב ואלק טוב ורוח נמוכה ונפש שפלה ושכר טוב ואלהי המלך
שיגן בי ואלהי העם שיאמרו בפי כל הצבאות ואלהי אחריתו להכריעו ותקומו לפתח נפש ואל
הנריב לדי מרשית צער ודם שניתנת מעשיה וחרפתם מרובה ותן אלקי בערתך עם עשי
רעך ובעה ערך ובהך והיכלך ומקדשך במהרה צימא מקור ענן ופרג מכלבזרות קטות
ורעות קוטע ברקמיק משיח צדקך ועמך ועומד קוזן ואומר אבא מלכא חנן וענן ש אין
בן מושע עשה עמו צדקה והושיענו למען שמך ואנחנו לא נדע מה נעשה ש עלך עמנו וע
ורגורונאי זל בתב כפלה אפים בצער על פתחם אחר התפלה רשות היא וסולן בבית המלך
ואין סולן בבית הקהן אמר ל אעזר אין אדם אסור ראוי לפול על פניו אם כן נענה
במושע בן מן פי אלף אם כן הוא צווח שיענה ביהושע ומפרש צרושמי דוקא בשמות אל
בצער על הצער דכפיח לא מילתא שמהרהרין אחריו שאין ראוי לעשות אבד צא לצן עצמו
ספר דאמי ואומר ש ואנחנו לא נדע מה נעשה ש עלך עמנו וכו' והטעם לפי שהתפלל
בכל עתן שיוכל אדם להתפלל בשינה ובעמידה ובכפלה אפים כאשר עשה משה רבנו דכתב
ואשב צהר וכתב ואכב עמדת צהר וע' וכתב ואתפלל לפני ה' ומאחר שאין צנו כח להתפלל
בעצן אחר אנחנו ואנחנו לא נדע ואומר ש צדקדיש ואחר כך אשרי יושב ביתך וכתב
רב עמרים זל ואחר כך אומר וצא לצון עאל ואמרת זאת ברית ואתה קדוש וכן כתב הרם צמוז
ולא הזכירו מוזמור לדוד יעקב יי' צום צרה וע' ומהגן עתה למור אחר אשרי יעקב יי' צום
צרה שיש מוטען הישועה

קב"ה ומתרגמין

רוח ומתרגמין אותה ואומן
ותרגמונו כדי שיבין כל העם וזהו שנקרא סדר קדושה וצריך לזהר ש מאד לאומרו בכונת
דאמר ש מעשן בן גמולא משום ר' יהושע בן לוי מיום שארצות המקדש אין לך יום שאין ש
קלה ולא ירד טל לברכה ובכל יום מרובה קללת מיום אלפנו אלף עלמא אמאי קאי אקדושה
דסידרא ואמאן יהא שמויה רצא דאגדתא ואומר קדיש ומנוסיף ש תתקבל עליהון ובעתהון
דכל ישראל קדם איהון דבשמייה ואמרו אמאן ימא אלמא רצא וכו' וכתב רצמוז אל שאין
ליחיד לימוד סדר קדושה דכל דבר שנקדושה איש בפחות מעשרה ואם הוא תלמיד יעסוק
צאגדתא פרק גר קשה ויאמר שלמט ש עלה השאר שלם כתיב שלמאם השרת אומרוין שירה
אחד אומר קדוש וכו' ואם איש תלמיד והוא בעל פסוק יעסוק במקראות הקדושה שרפס
עומדים ממועל לעש ככפס שש ככפסם לאחד אבל סדר קדושה זקמם ונבאים הרשומים
תקאה ואין לו ליחיד להשיג את גולם דכל דבר שנקדושה איש בפחות מעשרה ויש מי שאומר
פון שהם פסוקים הרי הוא כקורא בעורה ויכול ליחיד לאומרו ובלבד שיאמר אורחם בעמון
ועקודן וטעם כדרך שהתמקויות קורין לפע רבן ולמעלה ככתב בשם א"א הראשון ליחיד
יכול לאומרה קב"ה ואומר עלינו

קב"ה ואומר עלינו

לשבו וכשיצא אלף יושע קודם שיאמר ואם מנתפנים כדי שלא יפסיק מעש

וישתח קספר יקדם שיברך ויאר כך יברך דיתח שיתח ודוקא ובעלומברך
 ספתח קוזר וסוגרו ואז מברך וקוזר ופיתח וקורא דברי ל מאיר ל יקודה קומר
 יואה ומברך והלכה כל יקודה ולאר סקרא עלל ומברך וזה ססס הדרכות ברכו
 ס כדי שיעש קצטר ברוך יא המערך ואלעט סאומר ברכו איס פווצאעצמו מן הכלל
 סאומר המערך והל יקודה ברעלע כתב וזה לשון בשם רבס עדיה גאון זלעט סאומר
 סרך ולח קוצא עצמו מן הכלל בריך להחזיר עצמו לכלל לגמרי ולומר ברוך יא המערך
 מידי דקוק אברכה המזון סאלעט סאומר בריך לפזור למקום ספק ולומר ברוך קוצא
 סאכלן מאלע וצטוע קייס ואלעט סכבר בריך על התורה בריך קודם פרשת הקרצות קוזר
 ומברך אשר בחר בנו כשקורא בתורה ולח גוי ברכה לצלה דמטן כעד התורה עתקנה כשקור
 נצטר וכתב איי הרב יקנאל זל ואס איאר אדם לצל לצית הכנסת עד קריאת התורה והתפיל
 בברכות וכשקיים ברכת התורה קודם שהתפיל פרשת הקרצות קראוהו לקרות בתורה בזה
 נסתפקת אס ישלע לברך אשר בחר בו אס נאמר סאין להלך הויאל ויתקן ברכה זו על קריאת
 נצטר ישלע לברך אלעט סכבר בריך או נאמר ודאי אקת מוקס לצלה דהיאך יברך ברכה אקת
 פעמים בזה אחר זה על הפסק בנעם וכן היה כראיה לי אמוס סאלע ארע אא הראש זל נאמר
 לי ישלע לברך ב לא חלקו קול ואס קראוהו לקרות בתורה קודם שברך ברכת התורה ברא ודאי
 זל סאין לע לברך סתת אשר בחר בו דלח גרע ממי סנפטיר ברא ברכו ומטבע של ברכה
 אחרונה כך היא אשר נתן לנו תורת אמת ואיי עלם כטע בתוכו פי תורה היא תורה סכבר
 ואיי עלם נטע בתוכו היא תורה סכבר פה דעת דברי חכמים כדרבאית וכמסמרות נטוע
 לפוקי מאותן האומרים ולחיי עלם נטע בתוכו ושת ברכות לויס בים מן תעית כנגד מיוס
 טעמד משה בברכת בעל המנהיג זל סקורא בתורה ומברך זה סאלע ברו וסמך לפועל
 הקיא דמסכת סוכה כך היה מנהגם של אנשי ירושלם אדם יוצא מפתח ביתו ללע ברו וכו' עד
 היה קורא בתורה וססא כפנו מטאון על גב קרקע אלמ סכריך לטול סספר ברו בשעת קריאת
 הקורא בתורה ושתתק זה טעמד תפועו יתפיל ממקום
קלה ירושלמי
 סהתפיל הראשון דאיתמ' ממקום ספק הראשונים

עתברנו לפתחם ולא לאחריהם והאחרונים עתברנו לאחריהם ולא לפתחם
קלו וצריך
 לקרות מעמוד דתכן הקורא את המגלה יושב צל מזה סאין כן בתורה
 ומטעם זה נמי צריך לזהר שלא לשמך דאמ' בפרק ברזבי עמידה
 מן הדד פי עלידי סמיכה איכא צמיהו לצפן לא גוי עמידה וצריך שלא יקראו בדתכן צמיהו
 קראות סעס יצא מזה סאין כן בתורה אלמ אחר קורא אותה שעלה ואין שצקורא עמו ומה טעם
 האידעל שצקורא פי אא הראש זל פי סאין הכל צקיאין בטעמי הקריאה ואין קצטר יוצאים
 בקריאתו והוא בעצמו כודע ואס לא יקראוהו אית לפכעיי עם שצ לכך תקן סיקרא שצ שהיא
 עקי בקריאה וממ' גם הטעמד לקרות יקרא בנחת עם שצ שלא תהא ברכתו לצלה והיא דאמרי שלא

ובה ושבתי הצמח ואלו הג' שקורין קורין לכהן תפלה ואחר כך ללוי ואחכ לשרא דנג סימן בפרק
 המזקין לו דברים שאמרו משום דרבי שלום כהן קורא ראשון ואחריו לוי ואחריו ישראל וכתב
 אל קראש זל ואף אם צא כהן לפניה כבוד לרע אולמי גדול מומט שיקרא ראשון ובה וצמח
 דלך שבי רבי צדיק הכנסת הרשות צדו בשבת וימים טובים דשבי רבי צדיק הכנסת
 אין הרשות צדו דלך ליתוי לפיכך דרבי הונא דקרי בכבוד בשבת וימים טובים משום דמופלג
 בצמחה היה דלפ' רבי אמי ור' אמי כהן קרי דארעא דישראל הוון טפי ליה ומושמע מדברי
 שם הוא גדול ומופלג בצמחה שיכול לקרות בפני כהן אבל רב עמרם זל בתב כל היכא דאיכא
 כהן לית ליה רשותא לשרא לפוקרי קמיה אפי' הוא נשיא שצשרא וכן כתב רב גוריון זל דלפ'
 כהן עם הארץ קודם לשרא תלמוד חכם אמר אבי נקיטין אם אין שם כהן עתה דהא כהן
 פ' רשי זל בלשון אחד שלם יקרא לוי כלל וכן כתב רבי אבהו זל ור' עמרם זל ופ' אהרן פ'
 שלם יקדים לוי לשרא אפי' שירצה יקדום אם ישראל גדול הוא קודם ואם קלני גדול אפי' שון
 הוא קודם וכן עקר ואמר אבי נקיטין אם אין שם לוי כהן קורא במקום לוי ודוקא כהן
 הראשון ישאר עומד במקום לוי ומברך פעם אחת וקורא אבל כהן אחר לא יעלה שר
 ואמרו הראשון פעם הוא וכן לא יעלה שם לויים זה אחר זה שלם ואמרו אחד מזה פעם הוא
 ויש מקומות שאומרים לקרות הרבה בהם בהפסק ישראל בעהם ואין אונשין שיאמרו הראשון
 פעם הוא כון שקראו ישראל אחריו וכן כתב רב עמרם זל ובה דקרי כהן לוי וישראל קארי
 מאי רביע" ופי' בעי כהן למיתבא ולמקרי שפיר דאמי ונשאין שם כהן וקורא לשרא במקומו
 אומר במקום כהן כדי שלם יטע להאכלו אלת אבל העלה במקום לוי אין צריך לומר במקום לוי
 דמוער ראשון מותר לזרים וגם לא שטק"

קלב ובשבת

קורין אחר לוי תלמודי חכמים הממונים על הצבור
 תב הראויים למסרת פרשים על הצבור ואחריו כן בת תב שאבותיהם ממונים על הצבור ואחר
 ראשי צבא כהנים וכלהם **קלג ואלו** הג' קורין פחותי פסוקי ויידבר עליה מן
 המז' ואי סלק עטנא בצבור מני פסוקי כג' פרש עמלק שאין זה אפי' פסוקי
 שפיר דאמי ואין קורין עם אחד פחותי מוג' פסוקים שם קורין ג' ואחד קורא ל ופי' זה מזה
 שקרא ל קרי זה משום **אין** משידין בפרשה פחותי מוג' פסוקים פי' הקורא בתורה לא
 יקרא עד סוף הפרשה בעטן שלם ישאר ממונה אלף ז' פסוקים משום היוצאין שלם
 ואמרו העלה אחריו לא יקרא אלף ז' פסוקים הראשונים וכן לא יתחיל צב פחותי מוג' פסוקים
 שאם יתחיל צב ז' פסוקים הכנס וסומע אומר שלם קרא עם הראשון אלף ז' פסוקים שמרש
 הפרשה עד כאן **קלד** הקורא בתורה צריך לחדר אותה תפלה פעמים ואלף צבא לצן
 עצמו כהיא דל עקיבא שקראו אותה לתורה ולא רצה לעלות לפי שלם סדר אותה
 תפלה ודריש ליה מקרא אז ראה ויספרה ואין ראוי לקרוע עד שיאמרו ל קרא וזהו שכתב שט
 קורא לעולם ואפי' ראש הכנסת או און הכנסת לא יקרא עד שיאמרו ל קרא וכל הקורא מברך

יושטן זה הזקמם יושטם פמהם כלפ קמם ואחוריהם כלפ הקיכל וכל קמם יושטם לפמרהם
סורות שורות שורה ראשונה פמה כלפ פמ הזקמם ושל אחריה פמה כלפ פמ אחורי השורה
שלפמה וכן כלם עד שיהו כל קמם פמהם כלפ הקיכל ופמ הזקמם כלפ התנה ובער שש
עמוד בתפלה יורד לפרץ לפמ התנה ופמו כלפ הקדש בשאר קמם

קמז בתוכנסיות

ועתה מדרשות חז"ל מביאין קלית ראש כמין סמוק
וקיטול ושיקה בלילה ואין אכולין ואותין זהם ולא
באותן ולא מטיילין זהם ולא ככנסין זהם באמה מפת האמה ולא בגמנים מפת הגמנים
ותלמידי חכמים מותר לכולם ולשתות בדין ואין מקטטין זהם קטטות לא אכ"הם של מצה כמין
קטטין קופה של צדקה ופריון שטיים וכוונת זהם ואין מספדין זהם לא אכ"היה הקהלה לאחד
מגדולי העיר שכל צד העיר מתקבצים ונאים להספדו ואם צריך לכנס זה לצרכו כמין לקרות
לאדם וכנס ויקרא מעט און יאמר דבר שמועט ואחד כך יקראם כדי שלא יהיה נראה כאלו
כנס לצרכו ואם אינו יודע לא לקרות ולא לשאת יאמר לאחד מן התפלות קרא לי פסוק שאתה
קורא ע און ישקה מעט ואח"כ יצא שהישיבה מועט שצ"ל אשרי יושב בתך היונה שם פריהים
לא וכנס בפתח זה לעשותה דרך לצאת בפתח השם לקצר דרכו ואם היה דרך עבר שם קודם
שכנסה בית הכנסת מותר לעשותה דרך וכן אם לא כנסה תפלה כדי לקצר דרכו מותר
לעשותה דרך וכשכנס זה להתפלל מועט למי שכנס בפתח זה לצאת בפתח האחרת ומותר
לכנס זה במקלו ובמכעלו ובתמילו ובתפוסדתו ויכול לרוק זה ובלבד שיפספס ברגלו
ואיגון זהם כעד לכבדן ולרצון ואיגון בכל המקומות להדליק זהם כרות כדי לכבדן ואח"כ
לאחר שארם הם עדיין בקדושתן וכשם שאיגון זהם כעד צטונן כך איגון זהם צטונן און
דכעד וריעין שאין מכבדין ולא מרביצין אותם עלו זהם עשבים תולשין אותם ומטקין אותם
צמקומם משום עגמות נפש כדי שיראון קמם ותעוררום ויסתדלו לצותה ואם התנה עליו
להשתמש זה בשעת צטין מותר להשתמש זה בצורתה אבל צטונה לא מהם זה הנפלה ואח"כ
צטונה להשמיש מועט כמין זריעה ואסעטות של רבים לא מהם זה הנפלה

קמח אין

סותרין בית הכנסת כדי לצותת אחר שמוא יאדע להם אונם שלא יצא
האחרת לא עטין האחרת תפלה ואח"כ סותרין היטן והמז שהיה הרמסון
חזק אבל היה צטוי ליעול יכולין לסותרו ולצבור אחר ובלבד שלא יתעטלו בבטח לא ימארו
ויסתדלו לצותת מיד **קמט מותר** לעשות מצות הכנסת בית המדרש ולא מצות
המדרש בית הכנסת

בע הער שמכרו בית הכנסת יכולין לקאת בדמיה תנה מכרו תנה יכולין לקאת בדמיה
מטפחת מכרו מטפחת לקחין בדמיה קומטין מכרו קומטין לקחין בדמיה קת אבל יפספס
לצורידן מקדושתן לא ואפ"אם קט צמקת המועת דבר שקדושתה קמורה אין יכולין לשאת
המותר לקדושה קלה וכן אם גע מעות לצותת בית המדרש און בית הכנסת און לקאת תורה

ויקראו שנים פ' בקולרס . דטעמא מנסוס דתרי קניאן משתמע ומי שיומי ידע
דאין שיקראו ש' וקיא ברכה לנפלא ולא מויסתבר שיכרך על קריאת ש' עד כאן
יודע לקרות בשמקריין אותה שמעתי ממא דשפר דאמי . ואם ש' רוצה לכרך בעצ
כריך שיקא אחד עמוד אצל דתמא בתוספתא קון השמוד לקרות אחד עמוד ומאזן
שיקרא . וגרסינן נמי ברושמי רב שמואל בר רבינא על ג' כשתא ואזא אצא דק
קאי בר אינש תפתוי אמי ליה אסיר לך כשם שמתנה תורה על ידי סרסור כך אס צדיקן
נה על ידי סרסור אין הקורא רשאי לקרות עד שיכלה אמין מופ' הצער **קלז כתנ**
בעל המנהיג זל אס טעה הקורא או האזן המקרא אותה טוב שלא להגיה לו

על שגמיתו ברבים שלא להלצן פטו . דאע"פ שטעה בה יצא ידי קריאה דאיתמא במדרש שם
קרא למהרן הרן יצא והרם במזל בתב קרא וטעה אפי' בדקדוק אות אחת מאזרין אותה עד
שיקראנה בדקדוק **קלח אין** קורין בתורה בפחות מעשרה גדולים בע קורין .
ואם התפילי בעשרה ויצאו מהקצתן אין מופסיקין . אין קורין באומשין

בצער פ' אס בתב אומש לבדו אפי' בגולה כספר תורה אין קורין פ' עד שיהו כל המושה אומשי
פחד . תמא בתוספתא בע הכנסת שאין להם מי שיקרא לא אחד כהן שאין זה מי שידע לקרו
לא אחד עמוד וקורא ויושב וקורא ועמוד וקורא ויושב אפי' פעמים . וכתבא הרמב"ם ז"ל דז
התוספתא גשית לפי המנהג הראשון שהיה הראשון מברך לפתח ומאחרון לאחרים לכן כריך
לשכ' בכל פעם ופעם להכירא שהן שבעה אבל מאידנא שריך לברך בכל פעם ופעם ברכה
ראשונה ואחרונה כמו כהן הקורא במקום לוי אין כריך לשכ' עד שכולה כהנים או לויים כלם
קורין בתורה פעמים זה ראשון ופעמים אחרו' **קלט מדלגין** נכתיב ואין
מדלגין בתורה פ' שלא ידלג מפרשה זו לפרשה

בשם עמימם ראיבא למיקא שמא יתבלבל דעתה שומעם אבל בחד עמינא כהן אחרי מות
ואך בעשור שבהן גדול קורא ביום הכפורים שששהם מטעין אחד מדגלן . וכתיבא מדגלן אפי'
בשם עמימם וזה וזה בכדי שלא יפסיק התעוררין פ' שלא יסקה בדילוג לא בכדי שישלם
התעוררין אותה פסוק שתרש שאין כעד לצער לעמוד בשתיקה וכן אין מללן ספר תורה בצער
משום כעד צער . אין קורין לאדם אחד בשם ספדי תורות משום פגמו של ראשון שלא יאמרו
קאר הוא אבל ג' גברי בג' ספדי כהן רח' סבתא ליהוית בשבילא מי פגמא

קמ בימי ארמי התלמוד היו רמלן לתרגם כדי שיביט הטעם של שונם היה ארמי
ואין מקורא רשאי לקרות לתרגמו יותר מפסוק אחד לא קורא לו פסוק
אחד ומותרו וקורא לו פסוק ש' ואין המתרגם רשאי לתרגם עד שיכלה הפסוק מופ'
הקורא ולא הקורא רשאי לקרות פסוק אחד עד שיכלה התרגם מופ' המתרגם . ואין הקורא
רשאי להגזיק קול יותר מן המתרגם . ולא המתרגם יותר מהקורא והקורא איש רשאי לסייע
למתרגם שלא יאמרו תרגם כהן בתור הקטן מתרגם על ידי גדול אבל איש כבוד לגדול שיתרגם

עצמו בקנה פונה לשמור בריאותו כדי שיהא בריא ואזק לעמד את הטרם יתברך
קנב ואחר כך ילך לעסקיו דכלתורה שאין עמה מלכה סופה צלה
ועדרת עין שאם אין לו מה יאכל העש יעצרו על דעת

קונן וממנו לא יעשה מלכותו שקר לא ערמי ותורתו קבע כמון שמוציא צמסידים הרסונם
סגיו עשין מלכותו ערמי ותורתו קבע זה וזה עתקיימו צדס ט אין מאכור לא להוסיע צדס
אן צמוטט וישא ויהן צמוטט ויהן מלכותו ויהן מלכותו ויהן מלכותו ויהן מלכותו ויהן מלכותו
הסם מוציק סם מיתה מוציק ומאד מאד יזהר אדם בעון הטובה שהרבה הפלג רזל בעטן
סעט שקר ואפי לשבע צמות כמון שאמרו אף שירות היו לנפיו המולך צהר מולך וכלס
צהר מוציק סעט צמות **קנב ויזהר** מלה שתהפס הגוי דשמו יתקייב לו סעט
וישבע צסם להיו ועבר משום לא ישמע על פך ומיהו צס

נשתהפסו ועפייב לו סעט יכול לקבלה ואשריו לפי שאפשר לו לזהר מלשא וליתן עמקס
צום קניה סלן ימכור להם דבר המתקיים וסלן לקחת מהם דבר שאינ מתקיים וסלן לקבל
מהם דורון וסלן להנותן בלן רבת וסלן לפרען וסלן לפרע מהם מלה צטר דתכן שלש ימיו
לפט קניה אסור לרב ולשאת עמקס ואסיקנא ובעלה אין אסור לא יום קניה בלבד ומיהו אין
כל אדם יכול לעמוד בזה וגם רשי התירו לפי שאין העים עכשיו עבדי עז ועוד כון שעקר
פרנתינו עמקס וקנו כשאין ונותן עמקס כלהנה ואי פרסין ממהונסם קניה ציכא
קניה שרי ודעפ שאינו מלנין להם משתהם נותן אותם לגלמים שרי שאין הגלמים קומן מהם
למיו עז ולן תקרובתן לא אכולן ושותן אותן

קנר ובשינויע רביעית יקבע שערות דאין רב פל סעט לזמן
לכל היום והם הונתן ועוסק בעלמודו ימותן עד סעט ששית דתפא סעט ששית מאכל הלמודי
קמנים ומסס ואילך לא יאחר דהוי כזרק אבן למת וקמ דלן טעם מיהו בצפרא אבד
טעם מיהו בצפרא לית לן עה **קנה וכשבא** למכלי טול ידיו קודם ואפולולן
דבר שטיעול צמסקרה צריך

נשילת ידים אכל הטול ידיו לפירות הרי זה מנשי הרוא **קנו ויצריך** לזכר
בשילתן סכל המזול בשילתן קייב דהוי כדאמרו את
לעזר בן הכר סזול בשילת ידים וכל המזול בשילת ידים צא לדי עמות וקמ ד זריקא אמר
לעזר כל המזול בשילת ידים כעקר מן העלם ומיהו צמקנה הקולכס למלמה פטורי מנע
ראשונם ואעפ שיערן ברבעית יוסף לטול צפס דאין רב אסרא אצא מסאי מנע אופנאי
מיהו ויהו ל מלן אפנאי טיעתא ויברך אקבו על בשילת ידים אעפ שאין לא מדר כן
שאכריכו בשילה לחולן משום סרך תרומה פי סלן יצא למכולת תרומה בלן בשילה וסרס ידים
שניות לטומאה ופסלות תרומה ומשום הכ תקט שיהא רב לטול גם לחולן אעפ סלן היה צרי
החולן לכו בט קיעל טומאה טפוי לא עשו כן סלן יצא למכולת תרומה בלן בשילה ושיך לכו וטס

אין מטפסין להו סתורם לשאתן מפרך שגם אותם אין מטפסין אותה לא מקדושה קלה למורא
 אבל אם עשו צדק הדבר שגם אותם בשביל והותרו מטפסין לכל מה שירצו וקח דבת הכנסת
 נמכר המן של כפרים שאין צריך שם אנשים מומקומות אחרים שלם כעשית אלם לבט הכפר
 לבדם אבל של כפרים שצאים שם אנשים מומקומות אחרים אפי' צב אותה משלהם אינה נמכרת
 אלם אם כן תלע אותה בדעת היחיד אז יעשה צב היחיד מה שירצה ומכל מקום המעשה שארי
 בקדושתם ואם צב עת סתם והקדישוהו אחר כך לבית הכנסת דינו כבית הכנסת ומיהו איש
 קדוש אלם משישתמשו בו ואפי' אם נצאנהו תפלה לשם בית הכנסת וכשמוכרים בט הכפר עת
 הכנסת יכולין למוכרו ממוכר עולם והלקח יעשה ע מה שירצה קוז ממוראן וסדאקי ובית
 הטבלה ובית הכסא והא דאמרי שהמעשה שארי בקדושתן ואין הלקח יכול לעשותו או מל
 דברים המן שלם מוכרוהו שבעה טוב הער צמטמד אנשי הער אבל מוכרוהו טוב הער
 צמטמד אנשי הער עשין צמטמה מה שירצו וכן הלקח יעשה ע אפי' לו הו דברים וכן כל יחיד
 צלע יכול למוכרו ולעשות בדמיו כל מה שירצה ואפי' סת' בית הכנסת או לבטם או עמם מוצת
 הכנסת ען שסדרו יכולין ליתנם צמטמה דמותה כמוכר וכן יכולין להחליטן בארי וכן יוצא יחולתן
 אבל אסור למטכנס אולא שטרן אפי' עי' שבעה טוב הער סעדיין שארין בקדושתן שאין צריך
 דבר אחר שתפול קדושתן עליו לבטם אדשים סטעשו לערך בית הכנסת אין צבם טום קדושה

קין רחבה

טלעך אפי' שמתפלל צב עתמות יאין צב משום קדושה מטעם
 שהיא בערמי ולא נקבעה להפלה וכן עתם ואחרות שמתקבצים צבם
 להתפלל באקראי אין צבם טום קדושה תשמישי מצה כעין ללב וסוכה וסופר וצפת אין צבם
 טום קדושה ויכולין להשתמש צבן תשמישי קדושה כעין תיק של ספרים רשפולן ומזוזות וסוף
 ורעשית של תפולן ואחריו סתתן ע סת' אומט וכפא סתתן עליו סת' ווילן שתולן לפט הקיכל
 יש צבן קדושה ונריד למכון מטפחות של סת' צלע יכולין לעשות צבן תכריסין למת מוצה וזו היא
 גמזיתן וסת' טבלה עמזין אותה בקבר סת' טונה הלכות וכלי ארס אין עשין מתצב כפא לפת
 אבל ארי לעשות מתצב גדולה תצב קטנה וכן מותר לעשות מבכא גדול כפא קטון אבל אסור
 לעשות ממאן סרפרף לכפא וכן מותר לעשות מן וילן גדול וילן קטון אולעשות ממאן טום לפת
 אבל לעשות ממאן טום לחומט אסור הצמה אין צב קדושת ארון לא קדושת בית הכנסת
 הקרון וכל מה שעשין לערך סת' מועל ע תנאי להשתמש ע גם שאר תשמישי

קנא ואחר

שיצא מוצת הכנסת ילך לבית המדרש קודם שילך לעסקיו ויקבע
 עת ללמוד דאמ' רב צעפה שמכמסין האדם לדון אומרים לו קבעת
 עתם לתורה נשאת ונתת צאמונה וקבעת העתגריך שימיה קטע ותקוע בעטן אלם יעברס
 אף אם הוא סמר להרוס הרבה ומכל מקום קודם שילך לבית המדרש יכול ללכת פת שארית
 אם הוא רגלם כדאמריסן בעלמא כדסעס בר בר רב ועיל לבלה וטוב הוא שרגלם כדאמרי
 ענ מים אפיים תלויים צמרה וכלן פת צמלה וקיתן שלמים שארית מצולתן ומערה למצוה

עצמו אע"פ רכשק כזה לא השיב מעור לעמן טעלה קצת שיש זה מיום מוטקה על ברכו ומטה
 וסאל מומנה לדים דהשיטטי מכח גברא היתה מוטקה צאריך על צדה והמים מקלחין מומנה און
 שעמודת והמים יוצאים דרך הקב שבה ונתן ידיו לשם לא הוי נטילה אבל אם היה ברזא צנב
 והסירו והכל המים על ידיו השיב שפיר כח גברא וצריך להסירו ולהסירו בכל שפכה ושפכה
 קוף פסול ליתן לדים אבל כל אדם חפץ ארש שטה וקטן ופי און נדה בשרים קמוט על ידיו צמ
 סאה הרואי למקנה שפיר דמיו ומצריך על טעלה ידים וכן בתורה ידים צמול כל מצריך נטילת ידים
 והטעם צמקנה חין צריך דבר אחר ואם הטעם צמיום שאין בהם שייער מקורה און צמיום
 שאובים שבקרקע לא עשה ולא כלום שאין המים שאובים מטהרים הידים לא בנטילה

קנה צריך

שיהא צמיום מראה מים שאם נשתא מראיהם בין מקמת דבר אחר
 ספול לתוכן בין מקמת מקומן פסולן כדתנבס לתוכן דיו והקומום
 והקנתום ושם מראיהן פסולן ואלא נעשה בהם מלמכה דתנעשה בהן מלמכה כעין שטרה בין
 פת פסולן הדיא בהם כלים פסולן אבל אם הדיא בהם כלים מורקין און כלים חדשים בשרים
 המים שהקנתום מטבל בהם גלסקין פסולן אבל אותם שמטבל ידיו וטח בהן גלסקאות בשרי
 ובלבד לא ישפץ מראיהם בתורה צמול אס נתגלו גלוי האוסר לשתית פסולן לנטילה
 ואיפשר האידנא שאין אס אונשזי לגלוי בשרים גם לנטילה קמוי האור סטלן מהם לדים אס
 קמיום שהיד ככוית בהן קמוי טבריה צמקומן יכול להטבל בהם את הידים אבל לנטילה
 לא וכן אס המטיך אותם צאריך דרך קריח קוזן למקומן ואין בהם שייער מקנה חין סטלן מהם
 מים מלחין און סרוחי און מרים שאין הכלב יכול לשתית פסולן לנטילה אע"פ ששרי למי מקנה
 ואם הם עבורים מקמת טיש שנתערב בהם אס הכלב יכול לשתית מהם בשרים בין למטלה בין
 למקנה ואם איש יכול לשתית מהם פסולן לשתיהם מים שיש לו ספק אס נעשה בהם מלמכה אס
 לאון און שיש לו ספק אס יש בהם שייער אס לאון און הם טהורים און הם טמאים און ספק אס נע
 ידיו אס לאון טהור סכל ספק טהור טבריה טהור וצריך שיהא צמיום רביעית והלך לאחד אבל
 לשם טבאון לטול באחד האחרון חין צריך רביעית טון טבאון משיירי רביעית וצמו לטול באחד
 דתכן מיר רביעית סטלן לאחד אף לצמא עג אפי לגמל לר מלוג' לא לי אף לק כלמ טומא קממא
 כל זמן שמוספיקין המים לפסוד לכל אחד על ידו שם פעמים בין בשוטלן זה אחר זה בין שספול
 כלם באחד דתכן מטבלן ל זה זה כד זה זה על גב זה ובלבד שיצאו בהם המים פי יכולין להטח
 ידיהם זה על גב זה ולטול באחד ובלבד שירפי ידיהם בעמן שיבטע המים לכל אחד

קנה וצריך

לזכר מהצנה סכל דבר שאוב צטילה קוצץ נטילה ואם יש לו צנב
 תפתח פתח קוצץ אפי הוא כנגד קוצר ואם יש לו סס פאה סלם כנגד
 קוצר קוצץ אבל כנגד קוצר אים קוצץ וכן כל דבר מופש אים מקפיד עליו אים קוצץ דתנע רטוח
 טעלגב צירו וטיט היון וטיט היוצרי אס מקפיד עליו קוצץ ואם לאו אים קוצץ שייער צלרב
 לפס כל היד עד הקנה של אדוע וכתב א"א הרמ"א זל וקומרא יחזרה היא זו והעלם לא נהג כן

בדבר שהיא מודרצתן דאסמוכה אלמו דלפ תפוד ולפ יברך עד אחר הנפילה אעגדל הנדכות
מברכי עליהן קודם לעשייתן שחפ הכח שפעמוי שאין ידיו נקיו ואיסי יכול לברך קודם הילכך
תקא שלשם יברך אחרי כן ועד סוף דמוברך קודם הטענהו שפיר קודם לעשייתן שג
הטענהו מן המטה וינגצ מיטב קודם שיבצע דאמו ל אבהו כל האוכל בלח טעב ידים כחל
אוכל לקם סמא דרעב ככה יאכלו בע ישראל את למס טמא בעים למס סמא בע משרי בלח
טעב ידים והמטבולן בארבעים סאה איהא צרו שלמי שאין צריך לנגע **קנו איז**
סטלן לידים לא מכלי אבל כל הכלים כשרי אחר כל גלגלם וכלי חבטם וכלי

אדמה וצריך שיהא מקוויק רבעית ואם מקב בכונס משקה פי שאם ישימו אורה על המשקין
יכנסו בעכו דרך הקב והוא גדול מנקב שהמשקין יתוך הכל יוצאי ע אז צל מתורת כל ואין
סטלן ממנו לידים ואפי אם הוא מקוויק רבעית מן הקב ולמטה והמ סטל דרך פנו למטה
דמה שימאן מהקב ומטה איס אסוב בכל ומוצא שאין קמים צאים עליהו מן הכלי אבל אם
סטל דרך הקב שרי מן סמאויק רבעית ממא ולמטה וכתב צפיר מעת הקטן שאם יחדו
לזיתים תורת כל עליו ומותר לטול ממנו אם הקוויק רבעית עד שינקב במוצאי זית ואיפשר
לחלק דוקא לעטן טומאה מועיל ייחוד לזיתם אבל לעטן נפילה ששיערה בכונס משקה מן
שקב בזה השיעור איס אסוב עד כל שבר כל אן כל שאם אפי אס קא מקוויק רבעית אם
איס יכול לעמוד מעצמו בלח שיסמוכוהו איס כל הילכך מועפת כרה שהיא אדה אין מטלן
מומנה אבל אם תקנה שיכולה לעמוד מעצמה ולקבל רבעית סטל מומנה אמת וכפשה שתקנן
סטלן מהן לידים שק וקופה אעפ שתקנן שמקבלן אין מטלן מהן שאין דרך לעשותם שיקבלו
כל שתקלת תקוה כך שאיסי יכול לעמוד בלח סמיכה ואין משרש ע אלא עלידי סמיכה אשי
שפירכלי עלכן כתב אא הר"א שזל כל שהוא מלא נקבם מתחתו ופנו צר למעלה וכשמטא אדם
אצבעו עליו אין קמים יוצאי וכשמסירו קמים יוצאי מותר לטול ממנו אעפ שאיסי מקוויק כלם
מון שעשו לקבלו בעטן זה וזה עיקר השמישו נקרא כל ולפ יתן מים לחברו בחפצו שאין מטלן
לא מן הכלי כהג"ה צמול כל כל שנשבר שברה המטהרת מדי טומאה אין מטלן ממנו
לידים מופט שהוא שבר כל וצריך שיצאו קמים מכה אדם דלפ כהג"ה שכתב שמוותר להטיל ידיו
בכלי דאמו רצא האז אריהא דלפי אין מטלן ממנו לידים פי צמר שדולק מים מן היחור ושופטן
ע והוא נמוך ממנו לשהות השדה אין אדם יכול לתת ידיו לתוכו כדי שיקלחו קמים עליהם משום
דלפ איה מכה גברא שכבר פסק רב הסופך ואין מטלן ע הידים פי אס הטבלם בעכו לא
אשיטטלה לטהרם מכה טבלה דשאנצן הם ואי מקרי צידיו לגבי דוולא פי שקיר צידיו למקום
שטיבט הכל והמים צאים מכה הר"א שן של הסופך על ידיו שפיר דמוי ואי ביע דוולא בכונס
משקה פי איס ע נקב מצי אוריו בכונס משקה ובעוד שסופך דרך פנו לצמר דנקב מקלח
מאחוריו ליחור מטלן ע הידים פי וטאורים מכה טבלה דאשיט כלן קסבלם ביחור דנפק זמ
מאבר הכלי ליחור ואשיט מים שצמר מאחוריים לפימיו היחור ואשיט כלן קסבלם ביחור

בפתוכן אסור לאכול צמנרפה בלא נטילה המאכל את מברו חין המאכל צריך לטול והאובל צריך לטול **קס"ב** קס"ב אמר רבא מלמד ידיו שאריות ומתנה עליהם כלמיום כלו כתיב המצות

הולש דרבים קשיב בשעת הדחק ואם אחר שהתערה שאריות כזדמן לו מים לא יברך יראה שפסק צאותו לשון שאים מתער בתנאי לא על ידי הדחק וכן כתב הר"ל פרץ ודוקא היכא דלא שתי מויל ודוקא שאריות ודוקא אלא יטנפו אבל לא הרמא

זלמותר אפי' אלא על ידי הדחק ומיחו פ' רשי' זלבלבד שיזכר אלא לטמאם ויולמפס וכן כתב הר"ם צמזל ובלבד אלא יסיק דעתו מהם **קס"ג** מי וקשיב שאתי אית' יעקב בר יקר

זל ואמ' שצריך לטול צטילת על הראשונה אשר יצר ועל השניה על גטילת אבל אמת סברה ל' נטילה אחת שלא לכין ולכין ואלו מאיר מרונטסרק היה מהגב כל יעקב בר יקר דמי בטיילה אחת מצדך תחלה אשר יצר ואחר כך על גטילת ידיו הוי הפסק וכן היה מהגב אלא הרמא זל

וקל פרץ כתב דלא הוי הפסק ויראה להכריע דלאחר שספך פעם א' על ידיו ומשפך יברך אשר יצר ואחר כך בשעת צמנרפה על גטילת ידיו ואם רבים מסובין בשערה הגדול מתחיל דתתא מים ראשונים מתחילין מן הגדול סדר הקצה בזמן שהם ב' מטות גדול מייסב בראש ושע

ל' למטה הימא' היו ג' מטות גדול מייסב ושע' למטה הימא' ונ' למטה הימא' גרסינן בפרק הזקת התעם סולאן של תלמידי חכמים שזכר ב' שלישי גדיש ושליש מלחי שטלנו קערו וכוסות פ' ב' שלישי מכוסים צמפה שלישי בכלבד ושליש האמצע ממלה וטבעתו שולאן חותם קס"ד יש

תימא' שיש צמנרפה ויהפכא בעטן שתבא הטבעת לחוז אלא יש חוק ע' חתמא ויטעמא האלאן ואם חין תימא' אם יש שמש שמשאמש בשערה יהפכא לזכ' פעם אלא יכשל ע' השמש ואם חין שמש יהפכא לזכ' חון והינו בללה אבל צומא' יש שמש יהפכא לזכ' חון שיוכל לראותו ולא יכשל ע' ידיו קיטב ויברך מיד ברכת המוציא ומיחו רבי' יוא כתב שאין לחוש

קס"ד וינגב על הפסק בין נטילה להמוציא דכין שאולאן לפטו ודעתו לאכול ל' קשיב מייסא הדעת והקיא דתכף לנטילה ברכה מפרש לה על מים אחרונים וכן פירש רב אלפס והר"ם צמזל ואם הראש זל היה רעל אף בראשונים אלא להפסיק ואלו לזכר והיה רעל בשקיה מייסב בשערה עם אחרים שהיה טמא צמנרפה אלא להפסיק ואלו לזכר ומתוך ד' זירושאני

כושמנו גם כן דהקיא דתכף לנטילה ברכה ראמים ראשונים קאי דאיתא התם דתכף ברכה לנטילת ידיו אים צונק בכל אורתא שערה **קס"ה** ויביצע ממקום היפה שצפירה

צמקום שנחפה קיטב ויקתוך פרוסית מאוברת לפת ויתחיל לברך ואחר שייסם הברכה יפרידנה ויש שאינם רוצים להתוך קלס' כלל קודם ברכה כדי שיקא שלם ממש בשעת הברכה כדכתיב שיכלה הברכה על הפת בשערה שלם וכתב א"א הראש זל ולא נמירא ל' דקטוב הפסק מה שמתאחר להתוך קלס' ושוקה ע' בין

ברכה למטה אלא חותך ואים מפריד הפרוסה עד לאחר הברכה וצריך להתוך ממש שאם ק ק

ופסק הוא עד מקום היסוד האצבעות לכף היד **קס** גרסינן בפני דסווא אמר ל חייא בר
 אשי אמר רבמיס ראשונס צריך שיגביה ידיו למי
 אחרונס צריך שיטפל ידיו למטה תמיא נמי הם קוטלי ידיו צריך שיגביה ידיו למטה אלפי יצאן
 המיסי סאון לפרק ויטמאון את הידיס דתנן הידיס מטמאין ומטהרין עד הפרק מצד צד
 הרשונס עד לפרק והשמיס חוץ לפרק וחזרו עד טהורה נפל הרשונס והשמי חוץ לפרק וחזרו
 עד סמאיה פז דין הנטילה שאדם שופך מן הכלי שטעמו על ידיו הרשונס טמאין והשמיס
 מטמאין הרשונס וטומאתן וטהרתן דוקא עד הפרק הילכך בשטל ראשונס ושמי חוץ לפרק
 לא טהרו שמי את הרשונס מה שיצא מהן חוץ לפרק ואם השטל ידיו וחזרו הרשונס סאון
 לפרק ויירדו על ידיו טמאין לכך צריך להגביה ראשי אצבעותו למטה וצמיס האחרונס צריך
 להטילם כדי שיהיה קוהמא מוטלי ידיו וצמר המוית בתבמה שמוצרימיס ראשונס ושמי קייס
 דוקא צמיס שצאי לטהר אבל מלבד לו צריך ליהן עליהם פעם אחת כדי להסיר מהם הלכלוך
 וכל דבר סאון ואתם לא הזכיר צמיס לכך צריך ליהן עליהם נ פעמי אחת להסיר הלכלוך ונ
 פעמי לטהרם התן מוסיפי על השמי ואין מוסיפי על הרשונס פז אם בשטל ידיו בשפכה ראשונה
 לא נטל עד הפרק איסר יכול ליהן פעם נ על המקו סלם נטל תחלה כדי שתעלה לו בשכל שפכה
 א סאון נטילה לחצין לא מה שנתן תחלה כשיצא מן דלתיה וצריך ליהן שפכה א עד הפרק
 ואחכ שפכה שטיה אבל בשטיה פז בשפכה שטיה יכול ליהן לחצין ויז שמי מיס אחרונס
 וראשונס מיס ראשונס תנן נטלידו אחת ושפשה צמרתה טמאה פז אם שפך מיס על ידו א
 ושפשה צמרתה כדי לטול שתי ידיו אין נטילה זו מועלת ואפי שפך צמרתה על שתי ידיו לפי
 שהמיס ששפך על ידו אחת נטמאון וכששפשה צמרתה נטמאת צמרתה ממונה ואין המיסי
 השמי מטמאין לא המיסי שנטמאון מקמת היד עצמה ולא הצמיס מקמת היד האחת הילכך
 השופך מן הכלי על ידו אחת ושפשה צמרתה צריך לגבי ידיו ולחזור ולטלם כראוי לפי קוטל
 ידיו צריך שיטפוך לו אחר עליהם ואם אין לו אחר יאחזו הכלי בראשי אצבעותו וישפוך על שט
 ידיו באחת און ישפוך על כל אחת רביעית ואחכ ישפשה שהשופך רביעית באחת על ידיו אין
 צריך מיס שמי לטהרם וצריך לזקק בששופך מיס הרשונס סלם ישאר על ידו צרור און קייס
 און טום דבר אחר שהיה צתך המיסי סאון השמי מטמאין לא המיסי שטל היד ולא המיסי שטל
 הצרור מי שהיה לו מכה בדו ורטיה עליה כתב אא הרשונס זל שדיל צמיס שיטול שאר היד סלם
 צמקום הרטיה אעג ראמרי צפרק נ דצטין אין נטילת ידיס לחצין פז שאיט יכול לטול אצ היד
 ואחכ אציה שט המ בשוטל אצ היד ואחר כך אצ השט אבל הכא שאיט יכול לטול אציה השט
 לא בגי נטילה לחצין ודומה למי שצקטעה אצבע שוטל שאר היד אמנצ צריך לזקק סלם וצע
 המיסי ברטיה סלם יחזרו המיסי שטל הרטיה ויטמאון היד און ישפוך רביעית באחת על היד סאון
 לא נטמאון המיסי מיס ראשונס טטלן בין על גב כלים בין על גב קרקע **קסא**
 לחכול פת צלם נטילה אפי אם ירצה לכרוך ידיו צמפה און בכף שאיט

אסור
 אגע

קטנה ממש הפרוסה תחת השלמה ופצתה משה יחד פת שטורין ופת כוסמין מברך עכ
השטורין שון שהוא מומין שבעה אעפ שהכוסמין יפה יותר ופת נקיה ופת קיבר והם מומין א
מברך על הנקיה טהורה וטהורה מברך על הטהורה פת נקיה טהורה ופת קיבר טהורה יברך
על אי זה מהם שירצה וכן פת שלמים נקיה ופת קיבר של ישראל יברך על אי זה מהם שירצה פת
הצאה בבעטן והוא פת העשוי כעין כסין מלפנים סוקר ושקדי ואפזים ומויב תבלי מברכין עליו
ברא מייב מזונות ולפארו ברבא א מושן ג' ואם אכל מומן שיעור שאקרי רבלי לקטע עליו אעפ
אלו שבע מומין מברך עליו המומין וג' ברכות ואם מתקלה היה דעה לאכול מומין מעט וברך
ברא מייב מזונות ואכל אכל שיעור שאקרי קובעים עליו יברך אחריו שלש ברכות אעפ שאלו
ברך המומין תכלה ואם אכל שיעור שאין אחרים קובעים עליו אעפ שהוא קובע עליו א"י
מברך המומין ושלש ברכות דבאלה דעתו דבתר רובא חולטין לממנות אורתם שקורין אכלתם
הן שכלתן עבה להם גמור הוא ומברכין עליהם המומין ושלש ברכות ואורתם שקורין שכלתן
שכלתן רבה ודקות מאד מברכין עליו ערא מייב מזונות ואם קבע עבודתה עליהו מברך
המומין וג' ברכות ואי אכלו בתוך הסעודה שלח מקמת הסעודה טעוין ערב לפתקים
ולא אחרים ופת גמור אפי על פחות מכוזית מברכין עליו המומין אכל לפארו אין מברכין
ג' ברכות לא על כזית אלא רבין וסוף קבצו אי אית בהו פירוין כזית מברכין עליהם המומין וג'
ברכות ואי לא מברך עליהו ערא מייב מזונות ולבסוף ברבא א"י מושן ג' ורב ששת אמר אעפ
דלית בהו כזית מברך עליהו המומין אלא רבא והוא דאית בהו תריתא דבהמא וכן הלכתא פ
קבצו פירוין להם סנדקין יחד על ידי מרק דכל דבר סנדק יחד נקרא אבצא כמו קבצו
דתימרי ופי' ה' יונה דגאלקין יש ע היבא שנתשל אס יש בהם כזית מברך עליהם המומין וג'
ברכות ואם אין בהם כזית העפ סנדקה שיש ע תואר להם איש מברך עליהם לא ערא מייב
מזונות דבון שנתשל איש חסוד תואר להם ואם איש מומין לא שהוא מקובר על ידי דבא און
מרק אס יש בפרוסות כזית מברך עליו המומין אפי אס אין ע תואר להם ואם אין בהם כזית
אס יש בהם תואר להם מברך עליו המומין ואם אין בהם תואר להם מברך עליו ערא מייב
מזונות ואם איש לא מומין ולא מקובר לא מפורד דק דק אעפ שאין ע כזית ולא תואר להם
מברך עליו המומין וג' ברכות דבון שהוא פת בפת עצמו איש יצא לעולם מתורת להם עכ' כל
דבר שכלתו עבה אפי בשלע צמים און טנן צמין להם גמור הוא ואייב באלה ומברכין עליו
המומין ובלבד שיהא ע תואר להם ואם כללתו רבה וישלע צמים און טנן צמין און להם הו"ה
לעמן אלה והמומין ואם אפאן צלפאם בלא משקה לריש לקיש לא הוי להם ולר' יוחנן הוי להם
ופסק דא' כריש לקיש ול' פסק כל יוחנן ולזה הסכים א"א דר' א"א זל טרוקטן והוא שעשין גמין
בכרה ומהן צה קמא ומים ומערע צה ונאפא צה אייב באלה ומברכין עליו המומין ואדם יוצא
צה ידי אובתו בפסח שון שהוא בעמא מתקבץ יחד ונעשה כמו פת גמור אכל תריתא שכלתו
רבה והוא שלקאין קמא ומים ומערעין אורת וסופטין אורת על הכרה והוא מתפשט ונאפא

ואחוז בפרוסה שיעלה שחר הכבר עמו דאם לא כן חשיב פרוסה ושיעור הפרוסה כהג' לרס
 צינור לא יבצע פרוסה קטנה מפת שיראה כזר עין ולא פרוסה יותר מוכצצה מפת שחר ארס
 כרעבה ויברך באי חמה המוציא לחם מן הארץ ואע"ג דמוציא עדיף טפי דכול עלמא מודו
 דלשגרי משמע ונריך לברך בלמצי ובהמוציא פלגי אפי' קח פסיק תלמודא המוציא ויכוון
 בדברתו למה מוציא מופו ויהי ריוח צין לחם וצין מן שלם יבליע המים ויהי שת ידיו על הפרס
 שיש בהם יאבבעת כפגד י מועת התלויות בפת לא תחרוש בשור ובמור כלאים לקט שבאר
 פחה בכורים תרומה מעשר ראשון מעשר שני אלה ולכן יש עשר תענית בדבר המוציא ועשר
 תענית בפסוק מוציא קצר לבהמה ועשר תענית בפסוק עש כל אלקי ישברו ועשר בפסוק ארץ
 קטנה ושערה ועשר תענית בפסוק ויהי לך האלים ולא יבצע עד שיצאו לפטו מלפא און לפטו
 ללפתו פרוסת הבצעה ואם פתקי היא אין צריך וכן כתב ר' יהודה ור' אבהו ואם מותעב
 בתבלין און מלפא צמל כעין שלם אין צריך ויאכל מיד ולא ישיא צין ברכה למלאה ואם סא בדברי
 ציליס צריך לחזור ולברך ומיהו סא בצרכ סעודה כוון קאון מפרוסת הברכה און הצאון מלפא
 און לפתו און הוי הפסק ואפי' און הצאון מאכל לבהמה און הוי הפסק דחשיב צרכ סעודה דאון
 רבי יהודה און רבי אסור להכול קודם שיהי מאכל לבהמות שנא ונתת עשב צדק לבהמה
 וקדר ואכלת ושבעת ואם שכח ואכל ולא ברך לפטו המוציא אס מזכר בתוך הסעודה מברך
 ואם לא מזכר עד שגמר סעודתו אינו מברך ואם הוא מסופק אס ברך אס לאו כהג' לרס צינור
 יברך מספק וכראה שאינו אלא מדדצ' ולא יברך מספק וכן כתב בספר המועת ואם צריך
 צמקים ברכת המוציא שהכל נהיה בדברו און שאמר בריך דאמנא מלפא מריה דקארי פיפא
 יצא ואם קס טעם און רצם אחד מברך לכלם ודוקא צהקסם שהוא דרך קבע אבל הוי יושבים
 בלא היסבה טון שאינו נקבעין יחד כל אחד מברך לעצמו ואם אמרו נאכל כזון און צמקים פלע
 שהטו מקום אלא יאכלו הוי קבע אפי' בלא היסבה ובעל הבית עם בני ביתו הוי שפיר קביעו
 אפי' בלא היסבה והאידנא שאין אס רעלן בהיסבה ישיבה דידן הוי קביעות אפי' לבט אעריה
 בהיסבה דידיהו והיכא שהמסובין רצם גדול שבכלם עזע ואם יש עמוס בעל הבית הוא עזע אפי'
 יהיה האורח גדול ואין המסובין רשאין לטעום עד שיטעום העזע ואם כל אחד מוכבדו
 ואינם זקוקים לכבר אחד רשאין לטעום קודם ואם הוא שבת אינו רשאין לטעום קודם אלא
 יהיה לפט כל אחד לחם משנה אין העזע רשאי לבצע עד שיבא אמן מפת רוב העונין העזע
 פושט ידיו תפלה לקטרה לחכול ואם צא לאלק כבוד לרע און למי שגדול מומא בחמה הרשות
 צידו מי שאינו אוכל אינו יכול לברך ברכת המוציא כדי למוציא האוכלי הוי ברכה לבטלה דתמן
 לא יפרום אדם פרוסה לאחריו אלא אכל אוכל עמהם אבל פורס הוא לבטול לבט עתה אע"פ שאין
 אוכל עמו כדי לחכך צמרת **קסו היו לפניו** חתכות של פת ופת שלם הכל
 ממוין אחד מברך על השלם אפי' הוא פת קיבר והאידנא
 פת בקייה ואפי' אס השלם קטן מן החתכות אבל אס השלם שערין והחתכות אפי' ואפי' היצ

הביאו לפניהם שם השלישן אחד כי ואחד מעל צדקה הביאו לפניהם קלם של כבוד צדקה
שבהם אחז הקלם בידו ותלשו ולא צד אחדיו מטף ידו הימין ואכל הפת לבדו" הטפס שבהם אחז
הקלם בשתי ידיו אמר לו ל עקיבא לא די לא הנח עקיבך עלנו בערך הקערה ותלשם רזככס
לבת לא יאמר תפן ואוכל עד שיאמרו הם לא יאמר אדם לאכרו צד ואכול מה שהאכלתם
טזו דרך רצת וברושאם היו הופסין גרסי בפרק המוכר את הפרו מנה גדולה היה ברושאם
המוסר שעדה לאכרו וקלנה צריך ליתן על דמיו בשתי ודמי בשתי אורחיו וגם מנה אחר היה שם
מנה פרוסה על הפת כל זמן שמנה פרוסה אורחים נכנסים נפתקה המנה אין אורחים
נכנסים גרסי בפרק אחד דיע ממוסר נקיי הדעת שברשם לא מיו מסובין בשעדה קלם אכ
היו יודעים מני מוסבמם גרסי בפרק דרך ארץ לא יפרוס אדם פרוסה על גב הקערה אכל
מקנה הקערה בפרוסה ולא ילקט פרוסין ויעק על גב השולחן שהיא ממנה דעת של אכרו
ולא יסוך פרוסה ויתנה על גב השולחן או על גב הקערה ולא יסוך פרוסה ויתנה לפי אכרו
לפי שאין דעת הבריות שיהי ולא ישתה מן הכוס ויתן לאכרו מנה סכנה בפשות ולא ישתה כוס
ויתנה על השולחן לא יאחז בידו עד שיצא השמש ויתנו לו הכנס לפעדה לא יקח אלקו ויתנה
לשמש שמיא יארע דבר קלול בשעדה אלא יטלן ויתקא ואכל יתנה לו אורחים הכנסו אכל בעל
הבית יסין רשין לטול מלפניהם וליתן לצד או לעבדו או לשלחו של בעל הבית לא אכל נטע רשות
מבעל הבית **קסט** אמר שמואל ששה אדם כלבדו בפניו והילכתו כותה ומע מיל
צמידו לא מיומאים אכל צמידו דמיומאים צה לא הילכך אין מטיחין עליו
צד כי ואין מועצין עליו כוס מלא ואין סומכים קערה אי מיומאים צהם אכלו לא מיומאים
צה סרי ואין מוטלן לדיים בין צן אי צן מווגאפי שילת שחינה ערך חבל ואין זורקין מפרי
מנסים בזיון מוכלן וכשם שאין זורקין את הפת כך אין זורקין כל האוכל הממאסין על ידי זריקה
אכל צמידו לא מיומאים כמן רמוסם ואעזים שרי בת צא ארא הרשאל שיהמין לאכול דיוסא
בפת במקום כף טון שאוכלן הפת אחר כך "וצמסבת סופרים גרסי אין מהמין צווי צמלן אין
זורקין אוכלן ממקום למקום ולא ישב אדם על קופה מלאה תלום וגרונרות אכליו שצמלן על
קופה מלאה קטמתו על שחלל של דבלה מפת שבהם כן אין סומסן צמלן ואין מוכסין צמלן
ואין אוכלן אוכלים צמלן אלא אם כן היו ראויין לאכלה פו שראויין לאכלה לו עם לו ואוכלן
ביחד ולפי זה אמר לכל דיוסא בפת במקום כף ואיפשר דהקיא דמסבת סופרים פלוג
אד שמואל דקתת אין סומכין ואין מוכסין צמלן" ולשמואל שרי דהא לא מיומאים ואכן קיימא לן
בשמואל ולא ממומאים הפת שאוכל צה דיוסא ואם ראית גדולם שהיו צמלן בכל פעם
מוטע מן הפת עם הדיוסא פכ ממומאים יין בצמרות לפי חתן וככל הוה ורהוה שיקבל
בכל צד הצד וזורקין לפניהם קטורה ואעזין צמורה דהקמרה שרי וסוממאים
צמלן צמורה דיוסאים מפת שמומאים ולא חתכורה ונלסקא צורה
לשם"

אין עלנו תורת לרם ומצרכין עלנו ערא מייט מווסית . ואם קבע עלנו שעדת מנרך קמוצאונ
 ברכות עמא דהנרקוקא והוא לרם שאופין אותו בשער ומושאין אותו בשמן און צמי טעם
 מצרכין עלנו ערא מייט מווסית . וכן על לרם העשוי לכותף ושאין אופין אותו בשאר לא צמא
 ואם עשאון כעצן פי ערוכה ונחי כעין גלסקא חייבת צלה ומברכי עלנו קמוצא **קסז**
 ואם מוצאי לפטו לחול וכל דבר שמוציאי לפטו שיטע ריח ואדם תצייל
 צריך ליתן המא לשמש מיד ומיהו מדרת חסידות ליתן לו מיד מכל מין ומין דגראי בבתעית צמל
 אעפ הכלמשהין לפט השמש פי שלם ליתן לו ממא עד שיכלע המוסוכין און מוצר שמן כר
 השנה ויין יסן בתקופת המון סצריך ליתן לו מיד ואסיקנא כלל דמלתא כל דאית ליה ריחא ואית
 ביה קווקא צריך ליתן לו אעבא בר איבי ומצמין בראיבי קד ספ ליה מכל מין ומין ואד לא
 ספ ליה לא מואד מייט מר משהע איהו צהדיא ומר לא מייטתע איהו צהדיא ומיהו לא יתן לו
 כל זמן שהכוס צדו און צד בעל הבית . דתתא לא יתן אדם פרוסה לשמש בן שר הכוס צדו בן
 שהכוס צד השמש שמא מתוך שהוא פרוס בפרוסה ישפוך הכוס בן שהוא צד בעל הבית
 דשמא יסתכל לראות מה שבה לשמש וישפוך הכוס ואסור ליתן לו פרוסה לא אף יודע ש שפול
 ידיו השמש מנרך בפה על כל כוס וכוס שיתן לו אבל ברכה אחרונה איס צריך לברך לא צנוף
 אבל על כל ברוכה ופרוסה אין צריך לברך . ואם יש אדם קאונ צמעדה סאז יודע שיתן לו כל
 צרכו ואם אין אדם קאונ צמעדה צריך לברך גם על כל פרוסה ופרוסה והיא צמא מוסוכין גא
 יותר אבל אם הם ב אוכל עמיהם בלא רשות כדי לצרפן לזימון **קסח איז** משיקין
 צמעדה ואיתא צרושמי אפי מאן דעבייש בה מיכלא חסיר למימור ליה
 אסא משום סכנתא גרסי ביומא בפר אמר להם הממונה הלכה צמעדה אדם יוצא לקטיל מים
 סאלידו א אותו ששפוף צה דבר עם אברו והפולא את שתיהם סון שהסיק דעתו וכשסאלידו
 בפטם בפט כלם שלם יאסדוהו שלם נפל אמר רבנאמן לא שאן לא לשתית אבל לכולו סאלידו
 צאן מידע ידע דאמנא דעתה ולא חסל בלא נטילה . טעם מומתעין זה לזה צקערה שלם אין
 מומתעין משיירין פמה צקערה ואין משיירין פמה באלפאס . כר צהרם צפול אין מומתעין
 בפט האוכל ולא צמנתע שלם לבישו גרסי בפר ערצ פסקים תתא לא יאכל אדם תרי ולא ישתה
 תרי רל שלם יאכל שלם ישתה זמית משום סכנה גרסי בפר דרך ארץ הנכנס לציבור **מרי**
 שיאמר לו בעל הבית יעשה מעשה בר שמועין בן אנטפרס סככנסו אורחים אצל ונזר עליהם
 שיאכלו וישתו והיו מדדין ומברין וקלקא אוריס . לא יהא אדם קפדן צמעדת לא יאכל אדם פרוס
 כביצה צדו ואם אכל קרי זה גרנרן . ולא ישתה כוסו בבת אחת ואם שתה קרי זה גרנרן טעם
 דרך ארץ גררי זה מנסי הרוא ולא יאכל סוס ובצל מראשו לא מעלנו ואם אכל קרי זה רעעין .
 ולא יצא שית כוסות צמעדת ויברך ברכת המזון מפת סכרמה כגרנרן . טעם שישטעם ער
 השולאן הגדול טעם ידיו תחלה והשולאן ידיו בפט מו סגדול ממא קרי זה גרנרן . ומעשרה על

עקי ציה טעשרה משרה כר רלמיו

והיה מילת צדקה אשר תעשה לך יהיה דעתך לשתות ריק אונת הכוס ונמולך לשתות אחר אפי
צתוך הסעודה צריך לברך עליו ודוקא לפי היין צריך לברך צתוך הסעודה אצל אחריו אין
צריך לברך ספטר בצרכה מזון ועל כל שאר משקין שבסעודה אין צריך לברך דאשיב
כצאים מקמת הסעודה לפי שאין דרך לכל בלם שתייה דאשיב כעיקר סעודה ואין טעמן
ברכה לפיהם ולא לאחריהם ואף היין לא היה צריך ברכה לפי שיש להם טעם שהיא קטנה וקטנה
ברכה לעצמו ולכך צריך ברכה לפי שיש להם טעם ולברך על המים שבסעודה ואם הראש
אל כהבים אומר שיש לברך במים שבתוך הסעודה על כל פעם ופעם דנמולך הוי שאין אדם
נותן מים לא לצמאו ולא מסתבר לו כלל כי ידוע הוא שאיפשר לו לאכול בלם שתייה ואינו מוסיף
דעתו משתייה כל זמן שהוא אוכל והרובה להסתלק מן הספק ושבקודם נטילה צמקום יחבולת
ויברך על המים על דעת לשתות צתוך סעודתו ע"כ ואם המכונן רבם אפי' קטן צתוך כל אחר
ואחד מברך לעצמו על היין שבתוך המזון הואיל ואין צי' הבלעה פשו' ופי' רש"י ז"ל ואין לברך
המכונן א לברך מברך לא לבלע וצתוך דעת שומע ומשמיע וכתב א"א הראש ז"ל ומסעם זה
ואם אומר המברך סברי מרסן והם מפתן צי' הבלעה כדי לשמוע שפיר דאמרי ומיהו לא
נהירא האי טעמא שאע"פ שאוכלן יכולין לשמוע הברכה ולצאת בשמיעה וברכה דהטעם כמון
שמפרש צדוק שלימי שאינן יכולין לעשות אמן שאין משיאין שבסעודה שמוא יקדים קנה לשט' ואפי'
אם שומע בשעה יצא בלם עשיית אמן אישינן שמוא יענה אמן הילכך בכל עתן כל אחר מברך
לעצמו ועל היין של אחר המזון אם הסע' אחר מברך לכולן ולרידן אפי' בלם היסבה וצפרי
המועית בלם שאין אפי' רעלן לקטע לא בפת אכל בין אפי' כל שאר דברים אין אחר פטר את חברו
לא צהיסבה ולא נהירא דמאי שנא האידנא מצמייהם לא ודאי אין חלק ופתויין אין אחר פטר
את חברו לא צהיסבה ולרידן אפי' צהיסבה ושאר כל הדברים אפי' לרידן כלם פטר את חברו
צהיסבה לאוד ואם הביאנו להם גם שאר משקין אחר הסעודה עם היין אין צרישן לברך עליהם דיין

פטר כל מיני משקה **קעב** ואונת שמוברך על היין של אחר המזון הוא מברך על
המזון ופ' מיני עשב שהיו רעלים להביא אחר הסעודה ולעשן על קבוצים

ויברשן עליהם משהעלה תמורתן ערא עט בשמים און ממנושק שהוא ממין קיה ומברשן
עליו ערא מיני בשמים **קענ הביאו** להם יין אחר צתוך הסעודה מברש עליו הטוב
והמטיב ולא דוקא הם און להם פרה מאדש לא הוא הדין אם היאל

תאלה שפ' מיני ייט מברך על קצ' הטוב והמטיב ופי' רש"י ז"ל דוקא טיודע שר' הטוב מוטוב מן
הראשון ולדעת הרמב"ם מפרש אפי' שתמוא שאינן יודע אם הוא מוטוב אם לאו יש לו לברך
לא אפי' יודע שהוא גרוע יותר ממנו ואין לו לברך הטוב והמטיב אפי' יש אחר עמו
אבל אם הוא לברו לא נוש' אומרין כון שאין מברשן הטוב והמטיב צחיד אע"פ שכל היין שבתוך
הסעודה כל אחר מברך לעצמו הטוב והמטיב אחר מברך לכלם שאם היה כל אחר מברך
לעצמו הוה ליה כל אחר וקד יחיד ולא נהירא דמטעמא דאמן ערא פרי הגטן שכל אחר מברך

שבה

והכחם משהקין לתוך פני בלח ברכה פלען פנ רב ואימ מוכרך עלהן ואח' הר' א' ב' שמוכרך עליהם שכן והכחם אוכל' לתוך פני בלח ברכה חס הוא דבר שאימ נמואס חס יפלטא יפלטא ויכרך עלנו ואם הוא דבר שנמואס מסלקו לנד אחר ומוכרך "ק"ז מים אמוצעים רשות אמר רבנאמן לא שמו לא בן תבשיל לתבשיל אכל בן תבשיל לגבנה קונה פנ בן תבשיל לתבשיל אפי' היה הרשון של בשר והשני של גבנה אין צריך לטוול פון שאין הבשר בעין ואין ע' לא טעם וגם השני אין ע' אלמ טעם הגבנה אכל חס אכל אחר התבשיל של בשר הגבנה בעין קונה הוא לטוול ואח' הר' א' ז' היה רב' לטוול דיו בן בשר לדגם דאמירא סכנתא מאיסורא' כתב רב' ז' א' שהאוכל בשר מותר לאכול אחריו גבנה מיד על ידי קחמ ונטילה והאוכל גבנה מותר לאכול בשר מיד אף בלח קיטום ונטילה ובה' א' הר' א' ז' ולא נהג העולם כן לא סהמין אלמ לכל גבנה אחר בשר אפי' הוא בשר עוף ואין לשאת המנוגה הילכך אין לאכול גבנה אחר בשר עד שיסקא בשיער וזמן סעודת הבקר עד זמן סעודת הערב ואם יש בשר בן השמש צריך להסירו ובשר אחר גבנה מותר מיד על ידי קיטום והדקדוק פנ ונטילת ידיים ואם הוא ביום ורואה שידיו נקיות אין צרי' נטילה וסמ' בקיטום והקיטום הוא שילשום פתויקנא ע' פנו יפה או בכל דבר און מקיטום דשערי' מפת שהו' רך ומדבק בכתבם וכן לא צמרי וירקי' ואחר הקיטום ידיה פנו צמים או בן' סע' אכספאים שאין מוכרין זה אית זה אוכלין על שלחן אחר זה בשר וזה גבנה ואין אונשין ואם היו מוכרין זה אית זה או סע אהים אפי' מקפדין זה על זה אסורין עד שיטעו סום היכרא' צמקס כמין להפסיק צמקס' ז' צמקס' און בלחם און שיאכלכל אחר על מפה של לבדו' **קע"א ויין** שנתך הסעודה מוכרין עלנו בפה ואם אין ל' לא כוס אחר מוכרו עד לאחר המזון ומוכרך עלנו

ברכת המזון והא' צריך לברך בתוך הסעודה אלמ קבע לשתות לפט המזון אפי' חס קבע לשתות לפט המזון אין צריך לברך בתוך המזון דיי' שלפט המזון פטרו' וכן ויין סל' קדוש פטרו' ויין שנתך המזון וכן המבדיל על השולחן לפט המזון פטרו' היין שנתך המזון וכן צמי וין שלפט המזון פטרו' גם כן היין של אחר המזון פטרו' מי שר' לקבע לשתות ויין אחר צמר סעודתו לפט ברכת המזון ויין שלפט המזון פטרו' אמר רב' בר' בר' א' לא שאס' ויין שלפט המזון פטרו' אלמ בשעת וימים טובים שאדם קובע עצמו על היין הילכך מתב' לה בשצריך לפט המזון היה דעתו גם על של אחר המזון אכל כל ימות השנה בדרך על היין שלפט המזון לא פטרו' היין של אחר המזון וכתב ר' א' ז' ז' דוקא צמקס שאין היין מצוי אכל צמקס ומותר הל' סהיין מצוי אין חילוק בן שבת וי' לחול לעולם פטרו' ודוקא ויין שאותו קודם ברכת המזון אחר צמר הסעודה אשתו' והא' פטרו' אכל אחר ברכת המזון היין שמכר' בן עלנו בר' בר' המזון צריך לברך עלנו ואימ כפסר בן שלפט המזון לא שכל אול ולא שכל שבת ואם לא היה ל' ויין פט המזון וצריך על היין שנתך המזון אימ פטרו' אפי' ויין שלפט ברכת המזון אחר צמר סעודה אשתו' ככל מרה' ששור' צריך בתוך הסעודה דיל' בברכה אשת

צמקומן מיד כשיש מקומן מאדר לאדר אם רוצים לאכול גם צריטין לברך ברכה ראשונה
על מה שרוצים לאכול אבל אינם צריטים לברך ברכה אחרונה על מה שאכלו דסיקוי מקום קטן
כמו היסוד הדעת והסוד הדעת מוזיק ברכה ראשונה להבין על מה שרוצה לאכול אבל לא למפרע
על מה שאכל אבל אם שם מקומן צדד אי מוזיית זו לזוית אחרת אין צריטים לברך ואם הייתה
מסיבתם על דבר שצריך ברכה לאחריו צמקומן דהייס לרשם זלכל זמיתין ולרי זלדוקא
פתומיית דגן לרשם אין צריטים לברך כשיש מקומם ולריף זל צריטין לברך לא אכז הטחו
צמקומם זקן או אולה ואם הראש זל הקב לדעת רשם זל לעמן דברי הטעם ברכה צמקומן
כרי זל דוקא פתומיית דגן כהבאר יש בר יהודה אדם שזכר בתוך הסעודה אל התפלג

ועמד והתפלג כשהוא אזור צרי לטולידיו ולברך ברכה המוציא הוחיל וכליי ומיכל צדדיהדי
לא איפשר כדאיתא בפרק כסוי קדם משתייא וברוש צדדיהדי לא איפשר ורי זל אמר סאין
צריך ללא אמרי הכ אל גב ברכת המזון שהיא סילק והיסוד הדעת עלמה שאכלו ושה אל
תפלה לא הוי קסא הדעת על מה שאכל ושה

קעו גמר

אחרונים אסו לאכול ופרטי זל עד שיברך ברכה
הדעת איס מוזיק ברכה אחרונה על מה שאכל אל פז אסוד לשתי ולכל עד שיברך עליו
תפלה דטון שטולידיו כדי לברך הסיא דעתו מלאכול ושה ואין הברכה שצריך תפלה פוסרת
מה שרוצה לאכול ולשתי עד ולכך צריך לברך עליו ואי אמי הכ לן וסצריך לא הוי הסיא דעת
כמו שטולידים ומו שסומך על שולחן אחרים אפי אומז הבלן וסצריך לא הוי היסוד הדעת עד
סיאמר אותו בעל הבית קעו ולאחר
שצמר סעודתו יברך ברכת המזון ויש
שמהגן להסיר השולחן קודם ברכת המזון ומכאן ראייה מהקיא

קעו ולאחר

דרבה ול זירא איקלע לבי ריש גלתיא לכתר דכלקו תכא מקמיהו פי קודם ברכת המזון סדר
לבו ריסתנא וכו' אמר שהיו רגלן להסיר השולחן קודם ברכת המזון וכהבא קרא זל דרין
ראיה משם שהיו להם שולחנות קטנות בלא שולחן לפשו ולא היו מסידין השולחן מלפני המוציא
אבל אם שאס אוכל כל על שולחן אחד אין נכון להסיר המפה והלחם עד אחר ברכת המזון ויש
שמהגן סלקהין כל הלחם והמפה ומכאן אורה לפי המוציא וצריך לטולידיו קודם שיברך
וקודם שיטולידיו יכבד הבית אל ישארו סס פירורין וימאסו צמים של גטילה אעפ שמוותר
לכבד פירורין סאין בהן כזית שמא יהא השמש עם הארץ שמוותר להשתמש בשמש עם הארץ
וישא גם פירורין שיש בהן כזית שאסוד לברך לכך יכבד תפלה

קעה ואחר

כך יטולידיו דאמל יהודה אמר רב ואמרי לה צמתתא תמא

והתקדשתם לו מים ראשונים והייתם קרושים לו מים אחרונים קדושים זה שכן קטן סמוכין
היודים בשמן כדי להסיר הזקמא אפי אהבם זו ברכה והם אונה דנרסי בפרק כל הבשר אמר
רב אידי בר אבין אמר רבי צחק בר אשיאין מים ראשונים מטה והאחרונים אונה ומפר לן טעמ
משנס מלא סדומיירי שמסמא

לעצמו משום שאין בה בלעש פמי קאי טעמא נמי שיך נחמו וקמטיב ואעפ"כ כלל נאחד
מזכר לעצמו מן שאר שותה ונקה עמו מאותה המין קרינן בה שפר הטוב לרדייה וקמטיב
לאחרים אבל היו מסוכן לשתיה בלא חלה אחד מברך לכולם כהנה"ך פרץ בשם רעיון
אל שתי חבותיה וכל המין אחד אם בתוך מיום לבצרתו שמוהו בשם כלם מברכין על הטוב
וקמטיב ואם לאחר מיום חלקוהו אין מברכין על הטוב וקמטיב קמטיב וכל מנפין אחד הוא

בירך

על הפרפרת שלפני המזון פטר את הפרפרת של אחד המזון פט אחד וצו
סעודה קודם ברכת המזון ופרפרת הוא פת צאמה בקערה ואין ע"ה לאס
ומברכין עליו פרא מוט מוזסת והיה דרכם לחובל לפט סעודה ולאחריה לאחד שמוכח ידיהם
מן הפת קודם ברכת המזון צדך על הפת פטר את הפרפרת ודוקא פרפרת שאוכלין בתוך
הסעודה אבל פרפרת שלאחר הסעודה קודם ברכת המזון איש פטר דהו כדברים הנאים

לאחר הסעודה כדלקמן אם צדך על הפרפרת ולא עמר אתה פת **קע"ד אמר**
רז פפא הילכתא דברים הנאים מקמת הסעודה בתוך הסעודה אין

טעם ברכה לא לפניהם ולא לאחריהם כגון צר ודגים וצצים וירקות וגו' ודיקא לא מבעש
אם מלפת בקן את הפת שאין צריך לברך עליהם שאפי' פירות הם מלפת בקן הפת אין צריך
לברך עליהם אם אפי' הם אוכל אותם בלא פת בקן שרעלן לקטע עקר הסעודה עליהם ולא
בקן הפת הילכך אפי' אוכלין בלא פת אין טעמן ברכה לפניהם דברכת הפת פטרתהו ולא
לאחריהו דברכת המזון פטרתהו דברים הנאים בתוך הסעודה שאם מקמת סעודה כגון תבוא
ועבבים וכל מיני פירות ומי קרי שאם מקמת הסעודה לפי שאין כגון צר ודגים ומיני מלוחים
שרעלן לבא לעקר הסעודה טעמן ברכה לפניהם דברכת המזון אין פטרת דלפניו מועקר
הסעודה הם ולא לאחריהם דברכת המזון פטרת כלמה שאכלו בסעודה לאחר הסעודה פ"כ
מה שהזכיר למעלה בין הנאים מקמת הסעודה בין הנאים שאם מקמת הסעודה אם הנאים

לאחר הסעודה קודם ברכת המזון כגון שרעלן בסעודות גדולות של אחד שמוטבין ידיהם מן
הפת מוסירין אותו וערבתן השולחן בפירו' וצמיט מוגדי וקובעין עצמן לשתיה כלמה שמוטבין
אז בין דברים הנאים מקמת הסעודה בין שאם מקמת הסעודה טעמן לברכה בין לפניהם בין
לאחריהם דהמוטבין וברכת המזון אין פטרתן אם מה שאוכלין בתוך עקר הסעודה כ"כ
אם קראש' ז' יש לו להסתפק צמיט שקובע סעודתו על הפירות אם אכל מהם מעט תחלה בלא פת
אם יש לו לברך עליהם וסברא הוא שאם יברך עליהם לרדייה הוה השתא צמים מקמרת
הסעודה דכונן שעקר סעודתו סומך עליהם פת פטרתהו אפי' אם אכל מהן מעט בלא פת אבל
כשמוטבין לו פירות בתוך הסעודה ואין עקר סעודתו עליהם אעפ"כ שמוטבין בהם את הפת אם
אוכל מהם תחלה מעט בלא פת צריך לברך עליהם

קע"ה בני חבורה שהיו מסוכן ויצאו ממוסיתן לבית הכנסת או לצד
קמדרש או לקראתיהן אם קצת על דברים שאין טעמן ברכה לצדקה

קמדרש או לקראתיהן אם קצת על דברים שאין טעמן ברכה לצדקה

קפידא חזבא פגמא ודוקא שעתא ממא אכלאם שפך ממא לכלא אחר — למ אשיב פגמא
 ופרשם דוקא לכתבא קפידא אכלאמי שאין לא אלמ כוס פגמא יכלא קדש ולבדך עלו ורבי יוא
 זלכתב דאפי כדי עבד שאין לא אחר אין לבדך עלו ויאר מאיר מרוטכסרק זלביה אהג לבדך
 עלו בשעתא דהק וכתב עבד שאם קאזירו מיין אל כוס פגמא לתוך הקנקן שאין לאו ככר
 מלבדך עלהיין שבקנקן משום דקמא קמאה צטיל ויש אהבין לבוסוף על כוס פגמא — מעשיין
 ולבקא בכך וכן יש צרוטלמי וכן אהבין צל שכנו וכן כתב אבי העזרי ויא דאפי על ידי מוים
 שמוסיף ע מיתקן ויש שמתקן ע מעט פירוין אל פתגא ומורין שמייתקן בכך ומכבגאל שוים
 קמא ואין לא סמך ולא ראיה" **קפא גרסינן** בפרק גשאלו אמר ל זרא ומארו
 ליה צותיתא עשרה דברים נאמרו בכוס אל ברכה שעון קדמא
 וסטיפה קי מלא עשור ועסוף ומקבלו בשית ידיו ושתא למוים ומגבחו מן הקרקע טפח ומתן ע
 שמו ומסגרו לאנשי בית יחלא קדמא מבפגמא וסטיפה מבחוץ ואיתא בעוספתא דאם קצו
 יפה שפר דאמי קי אין פירוטו קי ממט בלא מווינה דקא תתן מוודים אכמוים לר ליעור בכוס
 אל ברכה שאין מברכין עלו עד שיתן לתוכו מים ופרש רב אלפא זל שמעון קי עד ברכה
 קארין ואז מוונם כדי להודיע שבה קארין שייסיתא קזקים וצריך לערב צום מים רבים ורתא
 פ קי מוונלא מוונם קצה וכשיענה לברכה קארין מוונם כראוי על קד תלפא מווייה ויין
 אל אין צריך מווינה ורשי זל פ שיתא לכוס אל ברכה קי ומוונם ע לא עיקי סל קי מוונם בכל
 אחר ויתכנו בכוס אל ברכה קי נמי מופאן מן הקצת אלם ברכה קי פרוסקו בלעז וימ על הכל
 קאי שיקא אלם כדייתא צבן על הכלים שצרתן זו קוא מויתתן וטוב לצאת ידי כל הפירושים
 מלא כפשיטה שיקא מלא על כל גדותו דאמר ל יוחנן כל המברך על כוס מלא מתקן על מלא
 בלא מצרים שנאמר ומלא ברכת ים ודרום ירטה עשור רבי יהודה מטמר ליה בתלמודי ע קוב
 מושיב תלמודיו סבבו בשעתא דברכה רב קאדא מטמר ליה בצטיל פ רשי זל בכוסות בשקיה
 מוצע לברכה קארין קיה מוסיף עלו מהן ויזן שקיה ממא כוסות ישים סבבו להדרו כהם
 עסוף רב פפא מטמר ויתב צריך רב אשי פרים סודרא אריטיה וטלע בשית ידיו דאז רב
 קטנא בר פפא שאו ידיכס קדש וע קילכך מקבלו בשית ידיו וכשמתקיל לבדך סאלו צמיס
 אמר ל יוחנן ראשונם שאלו סאל מהו שתסייע לימין פ לאומכו בשמאלו אמר רב אשי קואויל
 וראשונם מוציא לבו אמן לא כעצד צמ עבדא ומגבחו מן הקרקע טפח אס קוא יושב ע
 גב קרקע דכתב כוס ישועתא שאו ואס קוא מסיב צולאס מגבחו מעל קסולאן וטעמיה
 מגוסם שיקא בראה לכל המסובין ויסתכלו ע — ומתן ע שמו ע קים דלא לסא דעתיה
 מויה קל יוחנן אס אין לא לא ד קדמא וטטיפה קי מלא וסימן קמשה וכתב בגאומ כוס אל
 ברכה צריך י דברי ושאמר ל יוחנן אס אין לא לא ד ולא מצרי עסוף ציתא לא כרב פפא ורב אשי
 דבתראי טעמו ועבדי עבדא ויארם ציזולא קוצר יאלא יאר צטיל ר יוחנן
 ויהתסערה כתם מטינא דר יוחנן לא חתא אלמ — מעשי עשור — ועסוף

ל

השמים ואמרו חכמים זל אחר כל אלהך אכול מלך ויש לנו שמים מלך סדומית מערב ע
והצריכו לטול הידים שלם ישאר בהם שום דבר מומס ואחזי הקולטם במחנה למלחמה ספסורים
מימים ראשונים קייצין באחרונם ואין מטלן על גב קרקע מטעם שרוא רעה שורה עליהם
ומיהג אם מטלן על גב עצים דקים או שוצף בזה שפר דאמי ואין מטלן לא בצפון אצל לא צפון
מפסם שמופעשן את הידים ואין מעברין את הזוקמא ודוקא קמין סהיד ככויית צהן אצ
פוצרין שפר דאמי ואין צריך לטול לא עד פרה שם של האצבעות וצריך שיטלן
אצבעותו למטה כדי שהרר הזוקמא ואם המסוצין רבים עד קמטה מתחילין מן הגדול שהוא
המזכך והמזכך מטלן רב ואם הם יותר מתחילין מן הקטן ומטלן דרך ישיבה וצד
מזכרין זה אצל זה לטול גדול שבהם תפלה עד שמופעשן לה אחרונם וצון שלם פשירו אלה
שלם נטלו מתחילין בגדול שבמסיתן שהוא המזכך ובהגדולה זל צון שהן אצבע צריך
לצרך עליהם וכן כתב בשם רת זלוקת הגאונים בהע שיט לצרך עליהם על רחיצת ידים וצד
זל כתב שצון שאינן אלה לצרך האדם משום מלך סדומית אינן טעמן ברכה וכן כתב
עמרם זל שאין לצרך עליהם לא בלשון נטילה ולא בלשון רחיצה ולא בלשון שטיפה ועדן סימן
לדבר בשמירת נפש והראב"ד זל הכריע שאם אכלת צביל סידיו מזוהמות טעמן ברכה על רחיצת
ידיים ואם אכל פת ארצה צריך מים אחרונם משום מלך סדומית אין טעמן ברכה ולא עוד
אלא אם ירצה יטול ידיו אחר ברכת המזון ודיו אצל צדיים מזוהמות לא יצרך עד שיטול וצד
אחא משבא זל כתב כל דבר שאיט קרע לגב המזבח נקרא מזוהם וצריך לצרך עליה וכתב
עד שהמזכך צריך שיטול לפי שמוצק השם צריך לטול קודם שיצרך אצל האחרים איש אלה
משום סכנת מלך סדומית ואם רע אין מטלן קודם ברכה והתוספות כתבו מה שלם נמס צון
האידיך אורתן שאין מזכרין אין צריכין לפי שאין מלך סדומית מצויה בצמנו והמזכך נמי טון
שאין אנו עשין כמנו שאמר הפסוק ע קדוש זה שמן ערבם בנטילה לא נמס ולא מייקרי לדיון

ידיים מזוהמות טון שאין אנו רבילן לטול ואין אנו מקפדין בכך ומיהג אם יש אדם שרוא
איסתם ורע לטול ידיו אחר הסעודה לדריה קווי ידיים מזוהמות וצריך לטול קודם ברכה
המזון אצלם יצרך עליהם כלי **קע"ט ואחר** כך מביאין לנו שם שאין לצרך
עליו ברכת המזון אצלם שאר משקין יצף אם קבע שעדות
עליהו דבר ברכת המזון טענה כוס אפי צייד מולא קאמא בשום מקום ברכה צמון טענה כוס
לא ברכת המזון טענה כוס קאמי משמע כל ברכת המזון אפי צייד וכוון שטען כוס צריך
לחזר אחריו ולא יאכל לא אם כן יהיה לו כוס לצרך עליו ברכת המזון אם הוא מצפה ואיפשר
שיהיה לו אפי אם צריך לעטר זמן אכלת אחר כדאזינא באגוימר טלן בהעטת צמוצאי סעודה
מופע שלם היה לו כוס להבדיל עליו דכון שברכת המזון טענה כוס אין חילוק במלה בלם ואם
אין יין מפי צמות מקום יכול לצרך על שכר ושאר משקין וצריך שלם יהא פגם כדאמרי
צפרק ערב פסחים סמו טעמו פגמו ל יגודה קפיא אכסא פגמא ל שרי צד יצדי

ופרש הראב"ד ז"ל שקיימת מן התורה ולדבריו מופתות אחרים. והא דאמרי אשה מזכרת
 לבעלה אפי' אם אכל שיעור דאורייתא אבל התוספות כתבו קך בעל דפשי דאורייתא און דרובן
 לא נפשטה קילכך איכן מופתות אחרים. והא דאשה מזכרת לבעלה מיירי בשאכל שיעור
 דרובן וכן כתב הר"ם ז"ל שהיא ספק אם קיימת מן התורה. ודין להצטרף לזימון לפנים
 יתבאר בע"ה קטן אייב מדרובן בדברת המזון כדי להסכו צמעות והיא דבן מברך לפני
 מיירי בשאכל שיעור דרובן. וראיות בפסח המועת הקטן שכתב על שם רי ז"ל מי שאכל אכל יכול
 לברך להוציא מי שאכל ולא נבירא דהא אמרי ולהוציא אברו עד שיאכל כזית דגן וברושאמי
 מובא ליה אקראי **קפ"ה ת"ר** סדר ברכת המזון כך היא ראשונה ברכת הזון
 ומטה רובו תבנה לשרא כשירד להם המון והיא שתחת וחותמת
 בברוך ויש שמוסיפין ואומרים ברוך מטבע לרעבים ברוך מטבע לזמין ברוך מטבע לזון אלהים
 כלו וכו'. ואין להאמר שחיינו מוטבע בהברכה והמוסיף ערע ואם הראש ז"ל היה אומרים לעולם
 אסדו ולא היה אומר אסדו עמנו ש אסדו הם עם כלמי. ואם לא אמן ברכת הזון ואמן במקומה
 בריך ראשונה מולכא מורי דמאי פתא יצא ידי אונת ברכת הזון **שנייה** ברכת הארץ
 ויהושע תקנה בשכנסו לארץ ישראל ואינה שתחת בברוך כדון ברכת המנוחה
 להצרתה וחותמת בברו והר"מ מרובטסרין ז"ל היה אומר ארך ולא יודה לך דמטבע ארך
 ארבע ולא נהפך כן ועוד קרא בתעבדה לך לעולם לדור ודור בפסח תהלהך תעאל לעוד
 אומר כל מי שאכל ארך אמרה טובה וראשונה ברכת הארץ לא יצא ידי אונת. נחום המדי
 אומר צריך שיזכר זה ברית שעל ידי ברית תהנה הארץ אלהים. ליומי אומר צריך להזכר
 זה תורה שבזכות התורה ירשו הארץ ולא זל לאלק אלא להוסיף פלינו אומר צריך שיקדים
 ברית התורה כגון על בריתך שחתמת בצשרים ועל תורתך שלמדתינו ונהג לעמוד על שקבלת
 לעתידתו ארך אמרה טובה וראשונה ברית ותורה קיים ומזון ועל שהוצאתם מארץ מצרים. והא
 הראש ז"ל לא היה אומר אלא על שקבלת לעתידתו ארך אמרה טובה וראשונה ועל שהוצאתם וכו'
 שהרי אומר אחר כך על בריתך שחתמת בצשרים ועל תורתך שלמדתינו ודי בפעם אחת ל
 אצל אומן צריך שיאמר זה הודאה תהלה וסוף וזהו שאומר זה ועל הכל אמן מנודים לך ויאין
 צריך לעמוד קודם החתמה כמון שיש אומרים ואודה לך סלה על הארץ ועל המזונות דאם כן הו
 שלש וכמו שאין לפחות כך אין להוסיף וחותם צאי על הארץ ועל המזון וכל הקוים ברוך
 מנחיל ארשת קרי זה מנחם. וכל מי שמטבע מן המטבע און שאם הזכיר מה שקיים אכמיס
 להזכר לא יצא ידי אונת. כתבאמי הר"י ז"ל מסופק אם צמא דאמרי לא יצא ידי אונת אם
 לעכובא קאמן און לפניה קאמן והדעת בטת לפניה קאמן ע"כ. ובראיה סוף דברכת המזון
 דאורייתא לעכובא קאמן וצריך לחזור ואם קיים בהברכה חוזר לראש וצמא וצמא אומר
 בדברכה שטיה זה על הנסים שיצא לנוקם שאתה חונן ומזין לא בכלנום ובכל עת ובכל שעה
 ואם שכח ולא אמרו אין צריך לחזור **קפ"ו שלישית** ע"ה ירושלמי ודוד

ויש
 שכתב
 שיש
 שכתב
 שיש
 שכתב
 שיש

אצל בנתנה לימין מורה דאמר ל יוספן ראשונים שאלו שמאל מהו שתפייט לימין ומסתמוא גם
במגזיהו טפח דדריש להו מקרא שאלו ידיכם קדיש וברכו וכן סתן עשנו ע מסתברא כדי שאלו
יסיק דעתו מן הברכה וכן כתב רבנאמן היה רגל שאלו לשנתו וכל קסד רגלן האידנא אף
בפריסת סודר שאלו יברך בגלי הראש ואין קסד לן אלא עשור אמר רבאסי אין מסיקין על כוס
אל ברכה פי רשי זל שאלו יסיק המברך מטעמו להכוס לברך וכן נמי המסובין אין להם
להסיק מטעמיהם המברך לן מובעל בשעה שהוא מברך שאין להם לדבר שצד יסן לשמוע
ולבטן כדי שיצאו בשמיעת מה שאומר המברך אלא אפי צן ברכה לברכה אין להם להסיק
ושאלו להפסיק שמעתיך בשיחת קולן אמר רבאסי אין מברכין על כוס של פורענות מאי כוס
של פורענות כוס שפ' אס שיה שט כוסות לן יברך על השלישי שנאמר הכון לקראת אר יך
ישראל וכוון ששה זומת לן קריסן ביה הכון שאין דעתו מיושבת עליו שיירא שמאל יזוק וכן
אמרין אדרבה לברך על הג' לבל הזומת לפי שאינו מצטרף עם הראשונים לבל הזומת לפי
שכבר נשתלק מן הסעודה והו כוס בפט עצמו שאין צא אלא בשבל הברכה וצד יך לשב
בשעה שמברך צן אס היה הולך כשאכלו היה עמוד או מסיב בשיעור לברך צד יך לשב כו
שיוכל לכוין יותר וגם לן יהא כיוסב שהוא דרך גמול אלא ישב באימה כתא אן הראש זל הא
דאמרין אצל כשהוא מהלך צד יך לשב ולברך מיירי כשהוא הולך בצית אצל מהלך בדרך
ואוכל אין צד יך לשב ולברך לפי שאין דעתו מיושבת עליו אס יאמר דרכו כדאמרין גב קס'
שחבל ויצא ממקומו ולן בדרך לן שפא סוג ולן שפא מויד וצד יך לפזור

קפ"ב מי

למקומו ולברך צד יך צמקום השט אס היה סוג יצא ואס היה מויד לן יצא
בתבאר פרץ זל דוקא שאין לפתע אכל צמקום השט אכל אס ישלע עד פתל אכל שס יאכל
שס מטעם ויברך שס רק שאלו יהא רעב מאכלה ראשונה והא דאמרין דברים הטעמן ברכה
לאחריהם צמקומן פי אס אינו רוצה לאכל צמקום השט צד יך לפזור למקומו ולברך אכל אס
ירצה לאכל צמקום השט אין צד יך לפזור למקומו אכל ואין יודע אס צד יך ברכת המזון אס לן
צד יך לברך מוספק ועד אימתו יכול ולברך עד שיתאכל המזון שבמעו וכמה הוא שיעורו
אמר ל יוספן כל זמן שאין רעב מאמת אורה אכלה וכן נמי לעטן אכלת פירות ושתיתין אס
אינו צמא ולן רעב ותאכל אורת פירות צד יך ושיעור אכלה לברך עליו ברכת המזון בכזיר
כל מאיר אעגדל יהודה פלוג עליה ואמר בכבצה וקיימא לן בכל דוכתא הלכה כר יהודה

צד יך הלכה כר מאיר דל יוספן קאי בשיטתיה וכן פסק ריא זל הגא' **קפ"ג גרסינן**
בפוסטא בפרל ואלו באמרים בכל לשון ברכת המזון דכתיב ואכלת ושבעת
וברכת בכל לשון שארה מברך וצד יך שיטתו אצטו מה שמובא בשפתו ומיהו אפי אס
לן השיטתו אצטו יצא ובלבד שיוציא המלות בשפתו ירושלמי שכור מהו שיברך אצל בר אטן
אמר אד קסיד שאיל אלהו שכור מהו שיברך יצא ליה ואכלת ושבעת וברכת אפי מדומדס
פי שהוא כרדס ואין מיושבת בדעתו

קפ"ד נשים

קיימת בברכה המזון

ולזכרון צ"י מוקדש השבת וישראל והזמנים והא דסגן בהאך ברכה הע מויל דלפ פתח בהטוב
 והמטיב אבל פתח בהטוב והמטיב חזור לראש בתיאך הראש וז"ל אומרים כון שלם סיים
 ברכת הטוב והמטיב אין צריך לחזור לראש ברכת המזון לא חוזר להפלת טעם ירושלים ולא
 מסתבר לה לא חוזר להפלת ברכת המזון וכן בתיאך המזון ואם טעה ולא הזכיר זה שלרמ
 אומר ברוך שיהא רח לעמו ישראל לזכרון ונסתפקו זה בעמרא אי מוזכרין זה שמא אי לאו
 מטום דר"א לא שייך זה שמא אי דילמא טון דתעב וזום שמא תכס וצוועדיכס ובראשי
 קדיכס וגו' אלמא איתקש ר"א למועד ולא איפשיטא הילכך אין למור זה שמא עדי נסתפקו
 זה בעמרא אי איתס אי לא בתיאך הראש וז"ל ש"אין לתעם ור"י זל פסקאיש לתעם ולזה קביס
 א"א הראש וז"ל ואי לא מידכר עד דפתח הטוב והמטיב לא קדר לרישא דאזן שמואל טעה ור"א
 הזכיר של ר"א בהפלה מאזירין אותה בברכת המזון אין מאזירין אותה מט תפלה דלפ מוס
 פטר נפשיה מאזירין אותה בברכת המזון דמוז פטר נפשיה אי בעי אכל ואי בעי לא אכל פי
 דבר שצריך ברכת המזון שאיפשר שיאכל פירות לאו ירקות רק שלם יתענה סאסור להתענות
 בראי הילכך לא מהדרינן לה ממו כל זמן שלם פתח בהטוב והמטיב לאו חזרה היא ואזן ברוך
 שנתן וכו' וכתב הרבנוסף ז"ל שאם נזכר קודם שפתח בהטוב והמטיב חוזר ברוך שנתן וז"ל
 בלילה אע"ג דנצי תפלה אין מאזירין אותה על שסכת ר"א בלילה קמא להחזיר אבל ברוסיף ברכת
 אפי בלילה נמי ואם א"ר ר"א בשבת והזכיר של שבת ולא של ר"א היה חוזר הרב יוסף ז"ל ש"אין
 מאזירין אם פתח בהטוב והמטיב אע"ג דהשתא לא סגי דלא אכל מוגז נאסום האי מישטא לצי
 תיקא להחזיר וגם אינז אכלה דהאי יומא נאסום שבת היא ובהא לא טעה הילכך לא קדר מנאס
 דא וכתב אפי הרב ר' יקאל ז"ל ויש אולקין בזה ולזה דעת מטה וראייה מיוס הוא שבתאייז כל
 תפלתא כפא נמי טון דבוק סוף לא סגי דלא אכל צריך לחזור ולברך ולכו עלמא אם שבא גס אל
 שבת וזכר קודם שפתח בהטוב והמטיב כולל ואומר ברוך שנתן שבתא למאסא ורא לזכרון
 ואם פתח בהטוב והמטיב חוזר לראש ומזכיר של שבת ורא ככתבא וכתב אפי הרב ר' יקאל ז"ל
 ונשעדה שלשית של שבת צריך שון אם מאזירין לר"י שיוצא נמי תרנאם בלא פתודאי ר"י
 מאזירין אותה אפי אם אכל פתודמי לראי ולדברי המפרשי שצ"י פה דילפי מוגשעמי דתעב

קפז ברכה

היום נצי מן שמא צמקום פת לדידהו מאזירין אותה צע ע"כ רבשית הטוב והמטיב ולא דאורייתא היא סהקכמיס תקא
 על הרוע ביהר טעשו לקסרה הילכך פיתחת בצרוך דלא קויס סמוכה לחבריה ואינה אורה
 דהוי מטבע קצר אע"ג דאיתמא צמודס שצריך למור זה ג הטעית וג זולתא חפ קס אורה
 אורתמת דמושיקרא לא תיקא לא הטוב והמטיב ואחר כך הוסיפו זה דברים הללו אמר רב
 בר קנה אמר ל' יוסכן הטוב והמטיב צריכה מלכות ואסיקנא צריכה שתי מלכות בר מדידה
 קדא בשביל טעה ירושלים דכון שתיקא למור מלכות בית דוד בטעה ירושלים ראוי היה להזכיר
 ע גס כן מלכו של שלם לא של רע להזכיר מלכו של שלם אצל מלכות צער ודס הילכך דיקא
 להזכיר בהטוב והמטיב מלכות כנדרו ואנז שתקא ל הזכיר מ לכות כנדרה תקא נמי

ושלמה תקפה דוד תיקן על ישראל עמך ועל ירושלים ערך
על הבית הגדול וכו' ולאו למימרא שלם ברכו אותה עד שבא דוד ושלמה דהא דריש לבו כולו
מקרא אלם הם תקם המטבע לפי מה שכתבם סוכה לשרא דודאי קודם שבע הארץ ובעת
הבית אל היו אומרים כמון אחר הכעס והכעס כמון שאין אמן אומרים מטבע סוכה דוד ושלמה
שאין מצקסין להחזיר המלכות ולבנות הבית והם היו מצקסים להמשיך שלת הארץ והמלכות
וקבצת ומתחיל רחם יי' אלהים עלינו על ישראל עמך ועל ירושלים עירך וקנתם בפי ענה ירושלים
ואומר אמן דהתא הענה אמן אחר ברכותיו הרי זה מטוב ונתא אידך הרי זה מטוב
לן קשיא בשאר ברכות מטוב בענה ירושלים מטוב סוכה סוכה סוכה סוכה סוכה סוכה
לכו דאורייתא ומיהו טוב לאומרו בבית אל יזלע בברכת הטוב והמטיב שמועך כך יצא
שאינה מן התורה וצריך להזכיר בה מלכות בית דוד משיאך וזהו שאומרים ועל מלכות בית
דוד משיאך ואין להזכיר בה שום מלכות אחרת לכך אין צריך לומר אצט מלכור ועשו וכן
בשבת אין לומר מלכותך ומלכות בית דוד משיאך מקרה קם לא מלכות בית דוד משיאך
בלבד ובשבת מתחיל בבחמה ומסיים בבחמה ופרטי זל שאין צריך לשאת בפתיחתה דהא נמי
הייא בחמה לא הוה קאמ' אין צריך להתחיל ולסיים בשלש שבת אלם מתחיל ומסיים בבחמה פירוט
בעתה הברכה דבע' ירושלים קרי בחמה בין שהתחיל רחם און בחמה והא לפי זל בתמתי בחמה
שאומר בחמה יי' אלהים בעון ערך ומסיים בבחמה שאומר והאלה לעבה ובהמא בה טי חנה
הוא בעל החממות בפי מנחם עמו ישראל בעת ירושלים ועלמה שאמר שמסיים מנחם עמו
ישראל בעת ירושלים הקשה הו' אפרים זל רהוק ליה חתמה בשמם וקיימא לן אין חתמי בשמם
וע' הרבה יונה זל שיש לתת מנחם עון בעת ירושלים דכולא אדא מילתא היא דעון עמו הייא
ירושלים וכן היה מהגאון הראש זל בפתיחה כדלפס ובחמה עמו הרבה יונה זל אומרי
קדושת היום בחממת דהייא רעה והאלה פירוט זרז עמו ועצמותך יאלץ וברך ובהנה
המועד אומר בה יעלה ויבא ואם אל שבת בראש אדש און בחול המועד אומ' ר' ר' זלע
ואחר כך יעלה ויבא ואיט מזכיר אל שבת בעלה ויבא ולא של ר' ואל המועד ברה והאלה
גריד ברושמי תמא אסור למדס להטעברכו בשבת ר' זערא שאיל לר' קייא בר אבא מר' הו'
למימר אצט דועט זנא אמן ליה טופס ברכות כך הוא ואם טעה ולא הזכיר בה של שבת אומרי
בפי חמה שנתן שבעת למסחה לעמו ישראל בחמה לחות ולברית בפי מקדש השבת טעה ולא
הזכיר בה יעלה ויבא בנס טוב אומר בפי חמה אשר נתן ימים טובים לעמו ישראל לששון ולשמחה
בפי מקדש ישראל והזמנים בתב הראב"ד זל צריך לומר לששון ולשמחה איתוים אגפלט הזה
ובתב עד שאין בהם אלם ולא מלכות לפי שאינה ברה קטעה ודומה לברכת הזמון שאע"פ
שהיא מן התורה אין בה אלם ולא מלכות לפי שאינה קטעה והרביטעה זל גאר יונה זל בתב
סדריכה שם ומלכות והכ מוסתבר ואי מיקלט שבתוים טוב צדי הדדי כולל ואומר צריך
שנתן שבעת למסחה לעמו ישראל בחמה לחות ולברית וימים טובים לעמו ישראל לששון ולשמחה

ובעל הבית מייסב עמיהם מבררין כל ארבע ברכות כהקדמין **ק"צ** ואם המוסבין
אלו שנתוסף עליהם ברכת הזימון שאומן אחד מהם כבדרך
משל נהם שם ברוך שאלו משל נכונות קיים וכוונת ברוך שאלו משל נכונות קיים
ברוך הוא וברוך שמו נצוי אלהי קדוש וכוונת נהם קדוש וכוונת נהם קדוש
למנו כדרך כדי שלא להוציא עצמו מן הכלל ומיהו אם אמר ברכו יצא וכן הדין עד עשרה נהם קדוש
יצריך להזכיר השם ואומן כדרך להקדים וכוונת נהם קדוש וכוונת נהם קדוש
ואומן ברוך להקדים וכוונת נהם קדוש וכוונת נהם קדוש וכוונת נהם קדוש
רצון וכל המשנה מזה הקדמין כענין שאלו משל אומן נהם קדוש
אם שאלו ברכות משום און במקום קיימן אמר קיים הרי זה ער ומיהו נהם קדוש
שמזכרין השם יכול למנו כדרך להקדים על המזון שאלו משל עשרה נהם קדוש

ק"צ וכל

זמן שאינן שלשה מצה להם לילך דתת שטם שאלו מצה לילך שיכרך
כל אחד ברכת המזון לעצמו יאכל ברכת המזון פטר א חתמברו
ברוך בשהיו שניהם יודעים לברך ברכ מוזן אכלהם א יודע והשני יודע היודע מברך והשני
יוצא וכענין שניצוץ לשון הקודש לא שאלו יודע לברך וצריך לכוין מזה מצוה לכל מה שיאמר אכל
אם אינן מוצין קיים יוצא בשמייעה ולכך אין הנשים יוצאות בשמייעה אם אינן מוציות אכל בשקן
ג אין רשאיין לילך דתתן ג שאלו ברכת קיימן לזמן לא עד לא אפי שטם שאלו ברכת מצוה
שיקורו אחר שלשי שיצטרף עמהם לזיוון וכן ל אומן אכלהם לילך שאלו ברכת מצוה
נאלקין טון שיסחר זימון לכל אערה עד עשרה ואז אין נאלקין טון שעתה יע בזכרת השם עד
עשרים ומצוה לחזור אחר עשרה ומיהו אם היתה אערה גדולה מסובין יחד ואין יכולין כל
לשמוע הברכה מפי המברך ואינן רשאיין לילך אערה של עשרה י מפת שיצטרכו לברך בקול
רם וישמע בעל הבית ויקפיד עליהם יכולין לילך אערות של ג ולברך בעצמם שלא ישמע בעל
הבית ויקפיד וזה עונן להם ממה שלא יצאו ידי חובת ברכת המזון שהרי אינן יכולין לשמוע הברכה
מפי המברך כהנהגה יונה הא דתתן שלשה שאלו ברכת קיימן לזמן דוקא כשקבע עצמו
ביחד בעצמו ברכת המזון לדידהו בדיניה ולדין בישיבה אז אינן רשאיין לילך אכל
קבע עצמן ביחד ברכת המזון לא אחר כך נקבע בכתבה ביחד רשאיין לילך ואם היה
כהנהגה לדידהו המופרשים אעפ"ל ברכו המזון ביחד לא אכל נקבע בעצמם
נקבע בזימון ואינן רשאיין לילך ע"כ ואפי"ל אכל כזית ביחד אין רשאיין לילך דתתן שלשה
שאלו ברכת קיימן רשאיין לילך ופריך מאי קמ"ל תענא קד"א זימנא שלשה שאלו ברכת קיימן
לזמן קמ"ל הא דאמר ר' אבהו אמר שמואל שלשה שיטע למכור אין רשאיין לילך פי שיטע למכור
וברכו ברכת המזון ועדין לא אכלו שיער ברכה אינן רשאיין לילך ור"ב אפי"ל קמ"ל שלשה
שיטע למכור אעפ"ל אחד אוכל מכברו אינן רשאיין לילך הילכך צריך לחוש לשתת הגדול
אפי"ל כל אחד אוכל מכברו ואפי"ל לא אכלו עדיין כזית פתחין רשאיין לילך ותינושטען על כוונת

לחזור כנגד ברכת הארץ לכהן לומר זה גמלויות וגמילות וגמילות וזו אסקה לוי
אמה חי לעד ולפי יאמר תהיה הארץ וכו' המלך הטוב ולפי יאמר המלך החי ש אין אומן
החי אלא בכת האבלהרי גמלויות גמילות המלך הטוב והמטיב לכל הוא יטיב לפי ופיא
הראש זל היה אומר בזה הסדר הוא מטיב לפי הוא מטיב לפי הוא יטיב לפי בסדר שהמור הגמילות
הוא גמולו הוא גמולו הוא יגמולו ובכת האבל מוסיפין זה מעין המאורע דהתאמה אומרין
בכת האבל הטוב והמטיב ר עקיבה מוסיף גם דיון אמת מר זוטרא חי קלע לבי צדיק
איתרע גמילותו בבדיה פתח ואמר לוי אמה האלהי הטוב והמטיב כל אמת דיון אמור
שופט צדק ואמת לקח נפשות במשפט ושלט בעלמו לעשות ע כרעא ט כר ד כו משפט
ואנחין עבדיו ועמו ובכל אנחין קייצין להודות לו ולברכו עדר פרעית צדקא הוא יגדור הר
הפרעה הזאת מעלנו ומעל האבל הזה לחיים ולשלום הרקמן הוא וכו' ובהו והרב שפירא ז
כתב שאין לומר ולקח נפשות במשפט משום דאיתא בפק רשבתי מיתה בלא קטא ואם
הראש זל כתב בראש שאין לומר וכן עמא דבר ואין צריך עשרה לומרנו כהנא חי קלע לבי צדיק
זל ובהו להאריך אחר ברכת הטוב והמטיב הרקמן בכמה עומ ולפי ידעת מאין זה בן להרעת
בבקה סין ברכת המזון לברכת בפה למה לפי יהיה הפסק ואיפשר שמה לעשות כן מיהא
דאמרי אורח מצדד יהי רצון מלפניך וכו' עכ"ל שאין בזה משום הפסק גדולה מזו מצא
בברכת המילה שמתפללן על הילד באמצע הברכה אחר שבך בפה ומפסיק סין צדיק
לשתייה קפ"ח וארו

קפ"ח וארו

לברך עליו ואין לברך עליו בעלת ברכת המזון כדריך
שמברכין בפה בקדוש והבדלה בתחלה לפי שברכת המזון הוא סילוק והיאם הדעת כמ
סלפמו הילכך אם היה מצדד בפה תחלה היו ברכת המזון הפסק סין ברכת לשתייה ויטעם
המצדד ואחר כך יטעמו האחרים כדרך שאמר בברכת המזון ויברך אחריו ברכת המזון
שאם לא יטעמו מהו זל שכתב שאין לברך אחר כוס של ברכת המזון ואם דעתו לשתייה עוד לפי
יברך ברכת אחרונה עד לבסוף ולעטן שיעור שתייה לחייב בברכה אחרונה היא לוי זל מנחת
אם הוא בכזית או בכזבה או ברביעית כן כתב שטוב לומר לשתייה פחות מכזירה או כזי
רביעית כדי להסתלק מן הפסק והכאן אי אפשר לשתייה פחות מכזית דכל דבר שצריך כוס
צריך לשתייה ממש כגוף לעמיו שהוא רוב רביעית הילכך ישתה רביעית שלם

קפ"ט פועלים

העשים מלאכה אצל בעל הבית מקריין בברכת המזון כדי
שלא לבטל מלאכת בעל הבית דהתאם פועלים העשין מלאכה
אצל בעל הבית קורין קא ומתפללן כדרכן ואוכלים פתן ומברכין לפניה ולפניה שתי ברכות
כמד ברכה ראשונה בתקנה ושתייה פתחת בברכה הארץ וכו' ענה ירושלם בברכת הארץ
ואותם בברכת הארץ והטוב והמטיב אין אומרין אותה כלל בלא בשמטין שכר על מלאכה
לברך האעדה אצל אם אין מתעם להם שכר אלא האעדה שחוכלן או אפי מתען להם שכר

וכן לעטין יחיד איש מנרדן ברכות עד כוונת **קיצה** שמים שאכלו וכלן לפצוק עמקם
 כל זמן שלם אמרו קבלן וכבר יד שוב ס אמרו קבל קבלן וכבר יד שוב
 איש מצוק עמקם אמר רב יהודה בר שילת משמיה דרב ס שאכלו דגן ואי אכל ירק מצוק עמק
 לחמר קסם ואפי' לא טבל עמקם לא בצר או לא שיה עמקם לא כוס או מצוק עמקם ואפי'
 אכלו דגן וירק מצוק עמקם אכלו לא דרובא דמיוכר בעמק כתב אחי' הל' יקיל' אל שאת' למא
 קרא' אל קס המצוק עמק מצוק אחרונה בברכת המזון שלא וקשיב' דלא כתב רב לפס
 דוק למצוק עמק לא אכל לג' איש מצוק עמק שאכל בזית דגן וכן מופר' ברוסלמי ור' פ' קה' ב' דגן
 ואי ירק אכל מיפכא לא וכן קים דעתא קרא' אל ודוק למצוק עמק אכל לבנות אחר' איש נוט' א
 עד שאכל בזית דגן אכל שתיה ועלה שלירק או אפי' פרי מוז מיטין לא מהמ ומימו כוונת דגן
 מהמ אפי' קס לא עשהו פת לא דייסא טון שיש אכלת דגן בדבר שאייב בצרכה א מעטן ג' כתב
 בה' מוי שאכל בזית דגן איש מופא לא אנות שאכלו שיער דרבין אכל לא אנות שאכלו כדי
 שבעה ור' פ' סמוטא אף לאנות שאכלו כדי שבעה ומי' מפה מן המוצר קס יודיעם כלם לברך
 שיברך אנות שאכלו כדי שבעה ואם אינם יודיעם כלם לברך מוי שאכל בזית יכול למוטא אף אנות
 שאכלו כדי שבעה **קיצו** ג' שאכלו והם מצוקן וכנס א' שלא אכל קס נכנס בשקא המוצר
 שאכל מאל ענה אחריו צרו ומפוך שמו תמיד לעלם ועד ואם נכנס בשקא אחר'
 עט' ברוך שאכל מאל ענה אחרים אמן וכתב בה' ואי' חו' י' חו' ברוך לקים ומפוך שמו
 תמיד לעלם ועד וכן בכל ברכות שאדם שומע בן ברכת הפירות בן ברכת מופא ענה אמן

קיצו שנוס שאכל בזית מוזמט עליו וקנות קס קוא אבר מוזמט עליו ור' שפס ב' רב
 והאידנא קס עים גמור' ואי מוזמט עליהם תמא עפ' הארץ אי מוזמט עליו והאידנא
 אמ' קר' אל מוזמט עפ' הארץ כדי אלא יהא כל' אנה צמה לעמנו ע' קס היו פורש' מהם
 מיוגם קס פורש' לגמרי מן הצער וכן כתב ר' אל האידנא רב' לזמן אפי' עפ' הארץ גמור
 נכדי אין מוזמט עליו ואפי' גר שמו ולא טבל אין מוזמט עליו שאין גר עד שימול ויסע' וכן
 האונן צול שהוא פטור מלברך אין מוזמט עליו ור' אל היה מטא אפי' לגר גמור לברך ברכת
 המזון שאין יכול' להגבלת' למסתא ותמא בפיפרי אשר נשבעת' למסתא פרט לגרים ולעבדי
 משוקר' וכן כתב בה' ור' אל כתב שיכול' לברך על למסתא דכתב' בה' מיוגם עים עתק ור' ש'
 מתאל אכל ארס מוכאן ואילך אכל לכל העלם נשים ועבדי וקטמס אין מוזמט עליהם תר
 נשים מוזמט לעמנו עבדי מוזמט לעמנו נשים ועבדי קס רע לזמן מוזמט משמו ערשי מוזמנו
 לעמנו ואי' עת' לעשות' בן וצ' אלא נהמ כן וי' כדי לקיים המנהג מא דקאמ' נשים מוזמט
 לעמנו פ' קס רע אכל לבנה לצב' וכן פ' ר' ואם קרא' אל קאמ' רעל כראן אי' עת' קאמ' דתב'
 בערסן אכל מיטין בזמון כהמס לויס וי' אלאים וקאמ' הכל למי' ממי' למי' נשים והיי' על
 כראן חונת' מר' קאמ' הכל קיי' ור' יהודה קבאן קים מורה הלכה למעשה למצוק עמק לזינו
 ומי' מוצ' ר' אי' מד' עש' תלמודא כפר מוי שמר' נשים בברכת המזון דארי' און דרב' וקאמ'

א המפסיק לשמש צריך להמתין עד סוף ברכת הון לכן כפטר מברכה ראשונה לרי עב ויחזע
כבר כתבתם שאמר לראש ברכת הון וכו' לפיכך מברכו לעמ' המפסיק לו שאין צריך להפסיק
לאמר עד שיאמר בברך להיו וכתב אחי ז' ושלטנו עוד מוי שהפסיק פעם א' אם יכול להפסיק פעם
שנית והשיבט שכן **קצט** גדול מברך אפי' ב' בסוף הסעודה ואם רוצה ליתן רשות
לקטן לברך ראשי והגו' בשאין שם אורח אבל אם יש שם אורח הוא מברך אפי'
אורח קטן כדי שיברך לבטל הביתומה ברכ' מברכו יהי רצון מלפני השמים שלא יאמר יוכל
בעל הבית הזה לא בעולם הזה ולא בעולם הבא ויכלא מאד בכל ככסיו ויהיו נכסיו מוולאיו וקרוצן
לעיר וא' יאמר שטן במעשה ידיו וא' יזדקק לפטו שום דבר אטא והרקור ועין מועבה ועד עולם
ואם בעל הבית רוצה לומר על ברכתו ולברך ברכת המזון בעצמו ראשי גרסי כפרכת העיר
אין רצו בר בר קנא אמר ל' יואמן כל תב' שמברך לפטו אפי' כהן עם הארץ אייב מויה' שצ' כל
משכחי אהם מותא תקרי כל משכחי לא משכחי אבל כהן תב' צריך להקדימו שצ' וקדשת לכל
דבר שבקדושה כענין לפתוח ראשון ולברך ראשון ואם ירצה ליתן רשות לשרא לברך ראשי גרסי
ברושא' אמר ל' יהושע בן לוי מימיו לא ברכת לפטו כהן ולא ברך ישראל לפטו ור' יהושע ביר' לוי
וירא לכאורא שיש ללוי דין קדימה לכל לפטו ישראל במקו' שאין שם כהן ויהי מחיר מרוטע ערק
ז' כתב שאין לדין קדימה והא' דקאמ' שלא ברך ישראל לפטו מוצ' גדולתו קאמ' ולא מוצ' לייב
גרסי כפר הרואה גרברי מוקדרי ימיו של אדם ואד מוטקו מוי שמת' לעכוס לברך ואיז מוצ'
ולא עוד לא שצריך לחזור אחרי' כדאמ' ליה רצו לר' הונא בריה קטוף וברך אג' אורחין
אפרש שאר ברכות שאינן צורך הסעודה **ר** הלכות ברכות ועטית קומן אחרים **רא**
על כל פירות האילן צן אם הם מז' מיטן און משאר מיט' ברכה ראשונה שלהם
ב' העץ ארז מן היין שמברכ' עליו ב' הגפן בן חי צן מעט אכלתו הענבים מברכ' ב' העץ
ובשרים עבר כל זבון שלא הוצע לכפול הלכ' מברכ' עליה ב' האדמ' דכל דבר שגדל על האילן
ואיז עיקר הפרי מברכ' עליו ב' האדמה וינשקם כפול הלכ' ואילך מברכ' עליהם ב' העץ
ואם הוא מוסתפק אם הם כפול הלכ' און לא מברך עליהם ב' האדמה דק' לברך על פרי האילן
ב' האדמה יצא ועל הארובין מוי שישרשו פ' שירא בהם במין שרשרות ארובין מברכ' עליהם
ב' העץ וקודם לכן ב' האדמ' ועל הזיתים מוי שיטע פ' שגדל הגן סבבם מוצ' עליהם ב' העץ
וקודם לכן ב' האדמה ועל שאר האילנות משויצ' פרי השונין לברך עליהם ב' העץ ועל
כל גרעמי הפרי כתב ר' שמברכ' עליה ב' העץ לעטן ערלה אפי' כפרי ורש' ז' לבה שאין
לברך עליהם ב' העץ דאדרבא לא אפי' כפרי לעטן ערלה לא דמורה להו ממת פריה הטל
לפרי' ואם הראש' ז' כתב כר' ובלבד שלא יהיו מורים שבהם במטלתן שמן זית מברכ' עליו
ב' העץ ומוקמינן ליה בחושש בגרוט שזו היא רפואת שמתן שמן הרצה לתך אכגרון ועלש
דהשתא הוא ליה שמן עיקר אבל לאי חמל' ליה על ידי פת הוי ליה פת עיקר ומברך על העיקר
ועטר את הטלל ואי שתי ליה בעמ' אוקי מו'יק ליה ולא יברך עליו כלל ופ' הר' יוסי ל' א'

אמאי כפקא מינה להוציא אחרים ידי אונתן מכול דפשיטא ליה דמוצרתיה דאי לא תימז רזע
אדמוצתיה ליה אם יכולת להוציא תדע ליה אם מוצר פנו וקור מאיר האיב על דכיו וכתב שאין
מוצרתיה וקור צמול בתבשים ועבדי וקטני אין מוזמן עליהם אבל מוזמן לעצמן ולא תבא
אערה שלשים עבדי וקטני לא נשים לעצמן ועבדים לעצמן וקטני לעצמן ובלבד שלא יזמון
בשם אדרונא מוזמן למיז וקטני מוזמן לא נשים לא נשים טומטום קיים מוזמן כולל אמר רב
נחמן קאן הוודע למו מברשן מוזמן עלנו ופי רב דמיירי שכתב בשעתו ולא הוציא שערות
ידועת שעדיין הוא קטן אע"פ שהוא בשנת יג' וקיים הוא יודע למו מברשן מוזמן עלנו אבל פחות
מכאן אין מוזמן עלנו ורב אע"פ שהוציא לא סברא לן ה"ט כון דקרי ליה קטן קטן כן טעם וכן
טעם קיים יודע למו מברשן מוזמן עלנו וכן כתב הר"ם צמול שמצטרף בן לב בן ל' וקור פרץ אלק
שמצטרף ל' ולא לב וכן כתב רב הקיי שמצטרף ל' ולא לב ויש אומרים לדרש על ידי אומא שיתע
צדו וקיים מנהג ואם ז' הוציא דירושלמי אמר ר' יוסי כמה זמני חכמית עם תחלתא ועם
בתימן בר שש אבב ולא זמא עליו עד דאית ז' שערות וכתב קילכך המאור שכלן אין עשין
צריך קטן ל' ברב המזון להפלה ולג עד שיבא ז' שערות **קיצה** ג' שאכלו כחמתא
מפסיק ל' ואין טעם מפסיקין לא פ' רשי דרך ארץ הוא שיבא אחד מפסיק
סעודתו ל' עד שיזמון עד קון דקיים ברבתי זימון ואור ועמ' סעודתו אבל ז' אין להם להפסיק
לא אם לא שירע לעשותו לפי משורת הדין והרי ז' בלבד שאיב להפסיק ל' והרי אבד כתב
לכאורה משמע שאם לא היה פוסק לא היו מוזמן עלנו ולא קיים אם הם מוזמן עלנו אע"פ שדעת
לאכול לא שהיא צריך להפסיק כדי שיצא עיניהם ידי זימון שכבר נתקיים ע' ע"כ ומפסיק עד
שיזימון ברבתי דגברי כפר ג' שאכלו עד היכן ברבתי זימון פ' ג' שאכלו והוצרך א' מהם לצאת
עד היכן ברבתי זימון שצריך ל' עד שיצמרו אורתא שאין זימון בפחות משלשה רב נחמן אמר
עד כדרך כלל י' עד שיצמרו כדרך שאכלו משלש וצווע קיים שזמן ברבתי זימון שצריך ג'
ור' שש' אמר עד שיצמרו ברבתי זימון ובלבד ברב שש' וכו' שהיחיד אינו יכול לצאת קודם שיצמרו
ברבתי זימון והוא מפסיק ל' אינו יכול לאכול קודם ולאחר שיצמרו הוא סעודתו יתחיל ברבתי
קון דכיו שיצא ידי זימון על מה שאכל צמול שהפסיק להם מינן צריך ל' כדרך ג' ברכות על מו'
שאכל אחד אכל אם לא אכל אחד יראה שאין צריך לחזור לראש אם לברכת הארץ כתב ר' קאיי
שאחד שמפסיק לשש צריך לחזור ולברך המוציא וכן כתב הר"ם שצריך ל' וכו' וכו' וכו'
דמא ליה כבש אע"פ שיצאו לקראתיהן שצריכין ברבתי זימון וכתב ר' א' הר"ם ז' וכו' וכו'
דמפסיק לא משכנת ברבתיים ל' ברבתיים אין כן הפסקת שערות ולא דמי לבש אסור שצקרו
דנשים דהכא אינו ז' ממוקמו וכו' אין כן הויסא קדעתא לא חזורין ועמרי סעודתן בלא ברבתי
וכן כתב ר' א' ר' יואל שאלת א' הר"ם ז' אפ"י שפ' שהיחיד המפסיק לשש שמתחיל
צדקה ל' א' שהפסיק ל' א' ז' זמא קיים וקייבט יצמרו לראש כדן זימון כדרך שאכלו לא
כצדקתא לא י' לא י' וי' כשאין כדרך לא קיים היו שלשה שאין לאכול לכן יצמרו לראש אבל

ונטע אהו אדעתא למוכלם קילכך כשנשתנו נשתנת ברכתן מידי דהוה חכל הפירות שמברכין
על משקי היוצאי מהן שהכל אונן מהיוצא מהיין והשמן אכלאן הקני שחיים ראויי למכלה ועיקר
ציועיהן על דעת הדבש ודאי זה פריין ומברכין עליו ערא פרי העץ פלפלא רטיבתא ערא פרי
העץ יבשתא ולאו כלום שאין ראוי למכלה בעשה וכן זכר בליבשתא וכן כל טונא בורה כגון
צירופלי שאין דרך למוכלה לא עי תערובת וזכר בליבשתא ערא פרי האדמה שהיא ראוייה
למכלה ויומא טון שאינה עיקר הפרי מברכין עליה ערא פרי האדמה ועל אונן מושקט ערא פרי
העץ ועל קטלא ערא פרי האדמה ועל כל אותם שיוצאין עיקר עיקר הפרי מברכך עליהם ערא
פרי העץ ושאינו עיקר הפרי ערא פרי האדמה ואם הוא מסופק ע אם הוא עיקר הפרי און לא
ערא פרי האדמה ושאינו יודע מה הוא שהכל **רב** על פירות הארץ מבר על פרי האדמה
ואימון לידעאי זהו פרי העץ און פרי האדמה כל חילין שעשה פירות משנה לשנה נקרא
פרי עץ אבל כל דב שאין שרשיו נשארו נארץ ונריב לזרע בכל שנה נקרא פרי האדמה קילכך
היה אומרו זל תותים הגדלים בשנה וטונא בהם מברכין עליהם ערא פרי העץ שמין חילין הם
ואר יואי זל כתב שיש לברך עליהם ערא פרי האדמה לפי שמוצא בשנות הגאון כל חילין שיצא
בפיתוח וכלו עזייה וטרפה לגמרי וקדר פארי משרשיו מברכין עליו ערא פרי האדמה ואם
הראש זל היה אהב בדברי רי זל קומלתא דאית מוצא הנדמה ערא פרי האדמה פי רשי לטוריא
בלעז בתבאר מאיר מרוסנערק כל בשמים שאוקים מערבם יאד מרוקאים צנוקר מברכין
עליהם ערא פרי האדמה כיוון הומלחא כון מברכין עליו ערא פרי האדמה אעג דאשע לבקסו
דג על דבר שאין גדול מן הארץ כגון צפר בהמה חיה ועוף דגים צנים אב ונצנה מברכ
עליהם שהכל ופת טעפשא ויין שהקמין וריקיה וטעמיה קלא שהכל אבל אם ריקיה
קלא וטעמיה אגורא אמורא הוא ועל תבשיל ששתנה ערתה ונתקלקל ועל האומץ טעם צמים
עד שאינו לפתוחו שהכל אבל לבדו אין מברכין עליו כלל שהוא מזיק ועל האובלית וכן מית תפזרי
שאין מית בשלים על החילין ועל הגבאי הוא מין אגב שהור ועל המלא ועל הזומיר פי בני מלא
שהכל ור קאי זל פי זומית שהוא הקקף העלה על רותת הקדרה ועל גמיהין ופטריות שהכל
קורא והוא היתוסף בעטף הקקל ובשנה הראשונה וראוי למכלה אחר מתקשה כעין מברכ
עליו שהכל טון דלא נטע אינשי החילין אדעתא למכלה בשאין רך לא פרי הוא וכן כל טונא בורה
כגון צלם גפנים וסקרי שאוכלי אותם נשקם רשם נקלפתים טון דלא נטע אהו אינשי אדעתא דהם
מברכין עליו שהכל און ואם שאת מברכין עליו שהכל קרא חיה וקמא דשערי ודאישי
שהכל שכר תמורי ושכר שערי ושמרי וין אפי יש בהם טעם וין שהכל אכלאם עתן בהם ג מדות
של מים ומצאו ד הוה ליה כין מזורג ומברכין עליו ערא פרי הגפן בתבאר אבד זל נשכא דדברי
שאין כזרעין מברכין עליהם שהכל טון דלא זרע אהו אינשי לא אשיב פרי וכתב עוד ודומה ל
שבתא ושבילתא וכמונא וכוסברתא שהכל והם און צהג וטעמו דידיה דכלהו אטעמא עברי
ואל למכלה שבתא הוא שאם קורין אעד ובלאון ערב שבת שכלהו הוא שאם קורין פמלינו

דוקא קושט בגרונו לא אורא רמילתבא ויהיזאס אים קושט בגרונו אס איהן סמן קרנא לתך
אגרונו מוכרך עליו שהרי נהנה ממנו אבל בהג כתב שאין לו לברך לא חי כחשין לא חיובתה
דמוכין לרפואה ומרבה מטה אבל חי לברך רפוא אפי איהן שמה קרנא הוי אגרונו עקר אים
מוכרך עלהסמן וכן כתב הר מאיר מרוטנברק וכן כתב הרם צמול שאס שיה איות לבדו לא
אלו היה קושט בגרונו מוכרך עליו שהכל ואים נראה מה שכתב שאס שיה איות לבדו שיכרך
עליו דקאמ צמול חי דשתייה בשעה אזורי מוזיק ליה פל ולא יכרך עליו כלל ויות נראית בברא
ראונה לברך אף שאים קושט דעון שהיא נהנה למה לא יכרך אדרנא יותר פשוט הוא שיה
לברך עליו שאים לרפואה מוכהוא לרפואה שקדים המרים קטע מוכרך בפ העץ גדולם
לא כלום דאזורי מוזיק ליה ואס מתקן על ידיהאור או על ידי לא מוכרך בפ העץ עלהוא מין
אילן שעליו ראויין לחלה ויש בעלונכו מין תמרות וגם הם ראויין לחלה עלהעץ ועל התמרות
בפ האדמה שאים עקר הפרי ועל החצמות שהם עקר הפרי בפ העץ ועל הקפריסין שגדלן
גב עליו לכה זל ולרב אפס זל מוכרך עלהם בפ האדמה והלאה זל בתב ערא פרי העץ וכן
כתב אהראל זל ומון דאיבא פלענא דרעותא טוב לברך עלהם ערא פרי האדמה לנתידי
כפיקא דיר ברך על פרי העץ ערא פרי האדמה יצא תמרים שכתבן קצת ואיסן מרוסקין
לגמרי ערא פרי העץ ועל הדב הזמון שהכל ובהג כתב דוקא שערב סמים אבל אס הוא
בשעה ערא פרי העץ ורי לא הוא מאלה והלמנב כתב דב תמרי שהכל אבל תמרי שמעון
ברו והוציא מהם גרעמיהם ועשה מהם מוכר עליהן ערא פרי העץ ולבסוף כרבה אחר
מועץ ג' ואפשר שגם רי מורה בזה העץ בון שהם בעץ אשון כעקרי הפרי לרברי הכל וכל
מייט פירו מוכרך על משקי היוצא מהם שהכל מן מהיוצא מהענבים והזית אבל אופי ענבים
שאים מיתבשלים לעולם משקין היוצא מהם כשאר מימי פירור וכתב הרמ מרוטנברק זל
שמוכרך עליו ועל היוצא ממנו שהכל וכל שמוכרך עליו ערא פרי האדמה כמו על העסק ואס
באל הפרי ונכנס מעם הפרי צמים כתב הרשב"א זל שמוכר עליו שהכל ואם הראש זל כתב אפשר
אס בשלן ונכנס מעמן צמים מוכר עליהם ערא פרי העץ כל הפירו סנובים חיים ומעטלן כמו
תפוחים ואגסים וכיוצא בהם בין חיים בין מועטלם ערא פרי העץ והל מאיר מרוטנברק כתב
ערימותם ואפשים בון שאין דרך לחלן חיים לא מועטלם חיים שהכל מועטלם ערא פרי העץ
וערימותם ואפשים שלן איסן כן לא ראויין חיים ומועטלם אעז המסונן בדב ערא פרי העץ
ויא בון שאס בשלן בלח דבס משה לגריעת ארזי דב עקרו מוכרך עליהם שהכל ולא נבירא
ועל האוקר כתב בהג בפ העץ והרם צמול כתב קטם האתקי סנואטי איהן ומעטלן מימיהם
עד שיקפו וידמו לנלם כל הגומים זל כתב שמוכר עליהם ערא פרי האדמה ויא ערא פרי העץ
וכן אומ הגומן איותם הקטם מוכרך ערא פרי האדמה ואמ אומ שאים פרי ומוכרך עליהם
שהכל ולא יקא דבס שלן הקטם שגתנא על ידי האור גדול מדב תמרי שלן נשתנה עי האור
ומוכרך עליו שהכל ואפשר להשיב על דבריו שאים דומא לדב תמרים שקתמרי אס פרי

ר"ה

צדק על פניו האילן ב"ה האדמ' יצא ואם צדק על פני האדמ' ב"ה העץ א"ה יצא הילכך
 אם אדם מוסר פניו בפניו פרי העץ א"ה פרי האדמ' מברך ב"ה האדמ' ועל הכל
 אם א"ה שהכל יצא כל א"ה הברכה נריך שלם יפסיק בין ברכה לחלה וצ"ל להשמיע ברכה לחזנו
 ואם א"ה השמיע לחזנו יצא ובלבד שיצא שפעתו ונחמור' בכל לשון ולא יברך בשקום ערום עד
 שיבשה ערוותו בלא צואים אבל בזה ופטה טונות בקרקע ומברכת בזה מתבאר
 ערוותה כל דבר שמבר עליו לחולו א"ה פרי א"ה לחזנו צמיח בשקום משה א"ה מברכת
 א"ה על אוכל ולא על משקה עד שיצאונו לפטו צדק ואח"כ הוציאונו לפטו צדק לבר פנים אחרת
 אכלמי צדק על פניו של פטו ואח"כ הוציאונו ליותר מאות המיין א"ה צדק לברך אע"פ שלם היו
 לפטו בשבר וטל צדו פרי לחולו וצדק עליו ונפל מידו ונאמר צדק לחזור ולברך אע"פ שהיה
 מאות המיין יותר לפטו בשצדק על הרצון וצ"ל לומר בשצמנו על שם שהוציא שם שמים לצואה
 ואם א"ה א"ה בשכפל א"ה ב"ה ולא א"ה א"ה יסוים ויאמ' למדע קה"ך שיהא כרחה בקורא צפוק
 וא"ה כ"ה מוציא שם שמים לצואה אבל העמוד על אמת המים מבר וטויה אע"פ שהמים שטויה
 וא"ה כ"ה מוציא שם שמים לצואה אבל העמוד על אמת המים מבר וטויה אע"פ שהמים שטויה
 א"ה היו לפטו בשצדק מפת שלכך נהכוון תחלה **שני** ברכות ד"ה פרי העץ ופרי האדמ'
 ר"ה שונה אבל ברכה אחרונה שנה וכן דבר שא"ה גדול מן הארץ ה"ה דוק בברכה
 בכל ב"ה א"ה בראש נפשו רבו והקדוים על כל מה שצ"ה וכן הילכך אם אכל פרי עץ שא"ה מו'
 המיין ופרי האדמ' אע"פ שא"ה ברכה ראשונה שנה צ"ה כ"ה ברכה אחרונה שנה צ"ה מברך
 ברכה א"ה על שיהא פ"ה הברכה צ"ה כל מה שהם הקרי וע"ל כל ב"ה הקרי שצ"ה בעלם שלם היו
 הנפשו הקרי מזה אם א"ה בראש שא"ה לא להתענג להקות צ"ה נפש כלמי וי"ה ב"ה והקדוים
 על כלמה שבראת להקות צ"ה נפש כלמי ובג"ה דידן א"ה מוצר צ"ה חזנו א"ה צ"ה קויה
 צ"ה ב"ה א"ה העלמים וכך היה מהג"ה א"ה הר"ה ז"ל **ר"ה** על אמת המיין שהם גפן ותפוח
 ורמון וזית ותמור ששת צ"ה א"ה ארץ ישראל
 מברך א"ה א"ה ברכה א"ה מועד ג' ולפ"ה יתברך שמונתך א"ה א"ה קבעו להם צ"ה ב"ה ב"ה
 עצמה ואמת המיין דגן שהן חמי ושעורי וכוסמי ושעלת שועל שיטון שהם ג"ה א"ה ששת צ"ה
 צ"ה ארץ ישראל וכוסמי הם חטים ושעלת שועל הם מיין שערי ועד יש להם מעלה ש' עליהם יקיה
 האדם ואם עשה מהם פת מבר עליהם המוציא הילכך א"ה לא עשה מהם פת לא תבשיל כעון
 מועשה קדרה א"ה דיוסא א"ה ערב עמהם ד"ה א"ה ש"ה מייטן מברך עליהם ערב מייט מווסת
 ולצפוק ברכה א"ה מועד ג' ד"ה שמואל כל ש"ה מ"ה המיין מבר עליו ב"ה הילכך תבשיל
 שהיא עיקר מה המיין א"ה ערב עמהם ד"ה עד שבעו רוב מברך עליו ב"ה ולצפוק ברכה
 א"ה מועד ג' אבל אם לא נהפ"ה מהן תבשיל לא להקות ולדבוק צ"ה תבשיל וה"ה שעשה מהם
 תבשיל אבל אם אוכל אותם בעין לא טעם קיים לא טעם מועד א"ה קוים קוים לקטע להם צ"ה
 ומבר לפניהם ב"ה האדמ' וברכה אחרונה בתב"ה ע"ה נפשו וכן בתב"ה צ"ה ובהתוספו
 מסתפקין צ"ה אם היא ב"ה א"ה מועד ג' על כן כתב ש"ה לזכר שלם לחול חזון א"ה א"ה א"ה

כמונח כמשמש כסדרתו בלעז וקרא קולא שרו עכ"ל המשקי של כל מיני פירות
שהכל כדלעיל השותה מים לצמחון מבר עליו שהכל ולחחריו צ"ל ודוק לצמחון אבל אי חינקתה
אומנח ושותה לרפואה אינו מבר לח לפטו ולח לחחריו דלח כרע עמורם זל שבת שמוכר
לחחריו ופ"ר זל דוק שותה מים לרפואה אינו מבר עליהם לפי שאין נהנה מן המים אבל שאר
משקי נהנה בשתייתם וצ"ע שם הילכך אם שותה אותם לרפואה צ"ל לברך עליהם דעש דברים
מוכרך עליו שהכל ועל מורבץ המורוקא בדעש היה זל לבר עליו שהכל זון יהיה עשוי מקבוצים
אז מוורדי או ממיני עשבים מופט שהדעש עיקר אע"ג דכתבנא לשל על לחמו מטונן בדעש צ"ל
העץ שאם היה שהחמו שלם וממנו קיים ולח דמיו להומלח שהיא מרקחת בשמיו ומכרין עליו
צ"ל האדמה שאם היה דלועז עבדא וטעמא לח צ"ל כדלמרי ג"כ שאור הואיל ולטעמא
עבד לח צ"ל אבל הכא שהיא למאכל והדעש עיקר מבר על העיקר ופוטא את הטפל הוכ"ל לפי
מה שראית במקצת מרסאז הומלח שהכל כך היא סברתך לא שחברי חולקים עליו ואומרים
שהדעש הוא טפל שאין לא לקיים הדבר המורוקא בו ולדבריהם יש לברך על כל מורדים צ"ל
האדמה שאין עיקר הפרי כדעש למכתב קמין והגמ מוצא דעתימת דעתם **דף** על
הירקו אונן צ"ל האדמא ואפי' בשלם ששתא מבר עליהן צ"ל האדמה דצמלתייהו
קיימיו הילכך כל ירק ופרי וקטפת שטובים קיים ומצטלים מוכרין לחאר צ"ל שולם כדבריהם
הראויה להם קודם צ"ל אבל קרא וסילקא וכרצא וכונא בהם שטוב מצטלי יותר מאי' שהם
קיים שהכל ולחאר צ"ל האדמה דאי שתו לעליה ותמיו וכרתה כהע התוספת כשהם
קיים צ"ל האדמה ולחאר צ"ל שהכל דאי שתו לגרועתא וי"ל אפי' אם יש מי שהפך בהם יותר
מבשלים בטלה דעתו והולטם אחר הרוב ואע"פ שאין רגלים לחוכלם מצטלים זהו מופט הטומן
שמותקן ור"ל אפי' זל בתבשלים קיים שהכל ולחאר צ"ל האדמא וכן כתב הגאון זל ואיפשר
דאסיב להו דאי שתת למעלותא והב מאתו ועל המים שצ"ל בהם הירקו מוכרך עליהם כדרך
שמוכרין על הירקות עצמן אע"פ שאין בהם אלא טעם הירק ולח דמיו למי פירות דלמרי דקאסי
כזיעה בעלמא ומכרין עליהם שהכל לפי שהמשקה אין לטעם הפרי כמו שיש למרק טעם הפרי
והיה אונן אפי' הראש זל דוקא בששלים בלא בשר אבל בשלם עם בשר טעם הבשר שצ"ל אסוב
שקר ומוכרך עליו שהכל וכתב אחי הר יואל ז"ל ש"ס אסוב שמבר על מנימיהם כדרך שמוכר
עליהם ואינו נראה כן דודאי בשסוקטו אותם מושתת לגרועתא וראיה לדבר משקי היתח' אמן
הפרי שמוכרין עליו שהכל ואם בשלם מוכרך על המרק כדברת הפרי לפי מה שכתבת למעלה
שם אפי' הראש זל ואם אתה אפי' לתוכו דקולא ששתת ברבה דצמלתייהו קיימיו כדלמרי
הט גרנארי דלפתא דפרמיניהו זון פירמיו רברב זון פירמיו זוטרי מוכרך עליהם צ"ל האדמה
כתב ר"ב האי זל גרנארי דלפתא מצטלי אפי' כעשי צמדל לא צמחון צ"ל האדמא קיים שהכל וכן
כתב ר"ב ויש מן הגאונים שכתבו בהפך ולמאי דכתבנא לעל רכל מה שאנן יותר ממשלמאי
מוכרך עליו שהיא קיי שהכל יראה כדברי ר"ב האי שהלפת טוב ממשל יותר מאי

הגפן ולא באותם שאותמין על הגפן ועל פרי הגפן וצריך להזכיר בה מושן המאורע כגון בשבת
קודם כי אתה יא טוב ומטיב יאמר ונאמר ביום המאורע הזה וביט אנו ושמא ביום הגפן הזה
וברא אנו וזכרנו לטובה ביום רא הזה כתב צדק זל שאם אכל פירות מן המיץ ואכל מיץ מזוהת
ושנה יין שיכלו הכל בבירה או יאמר על המאיה ועל הכלכלה ועל הגפן ועל פרי הגפן ועל העץ ועל
פרי העץ ועל תבנית הסדה וכו' על האר ועל המאיה ועל פרי הגפן ועל הפירות ולא הוי איתמ
בשנים שהארץ מוציאה המאיה והיין והפירות כתב א"א הראש זל שאם אכל פירות מן המיץ ואכל
עמהם הפוקים שאין צרי לכל בדר על התפוקי שם הם פרי העץ אכל אים אכל תפוקי ושנה יין
צריך לבר על התפוקי ולש אם אכל צמר און מופרי האדמ ושנה יין און אכל מן המיץ שצרי לבר
על כל אחד וא' ע"כ ואת הייתה ר"ל דהא אם אכל מיץ לפתן ואכל עמו מנה המיץ שאין צרי לבר
על הלפתן שברכת על המאיה פטרתו דאף הוא זיין ולא הורה לדברי כתב א"א הר יא זל שאם
אכל ענבים ושנה יין היה פ"ל שאין צרי להזכיר על העץ ועל פרי העץ בבירה אחרונם שם הענבים
הם פרי הגפן מירי דהנה הענבים והתפוקי שאין צריך לבר בדר על התפוקים ומטעם זה ידקה
שם מבירה ראשונה יפטר בפרי הגפן שמוכל על היין לא שאין דעת א"א הראש זל כן לב בבירה
ראשונה ולא בבירה אחרונה ומזמ הכסם לזה שאם בירך על הענבים בפי האדמ יצא מירי בירה
ראשונה מירי דהנה פרי עץ שאם בירך על פרי העץ בפי האדמ יצא וכתב עוד א"א זל בשם א"א
הראש זל שאם שנה יין ומיץ שאין לו לבר על המיץ בדר ע' בבירה היין פטרתן אע"פ שאין מושן
צדקתן מירי דהנה אבירה ראשונה ד"ל יין פטור כל מיץ משקה משום שאינה אע"פ שאינה
בכלל פרי הגפן הנה בבירה אחרונה **ד** היה צדו כוס שלמים ופטור שהוא של יין והתמי
ואין צ"ל אמה על דעת א"א בפי הגפן וזכר שהוא שלמים וקיים שהצד יצא וצ"ל א"א
היה צדו כוס של יין והתמיל ואין על דעת א"א שהכל וזכר שהוא של יין וקיים בפי הגפן שצ"ל
שאף אם קיים שצ"ל יצא וכן אם טעה ואין על היין שצ"ל בפי הגפן און שאין על המיץ בפי הגפן שצ"ל
יצא וכן צ"ל היין בפרי העץ ובפרי האדמ שצ"ל לבר וטעם מזה ופתח אדעתך אידך וזכר
וקיים כדין און שהוא שמהם יצא כתב ה"רם צ"ל כל הבירות כלם הם נשתפק אם בירך אם לא
אין אזור ומובל לא בתפלה ולא בשוף מופט שהן מירי סופרי ונרא דוק ראשונה שהיא מדרב
דנפקא לן מסברא שאם ליהאיתמן העולם הזה בלא בירה אכל בבירה אחרונה מושן ג' דהמיץ
דארייתן היא דמסמוך ליה אקרא וכן יראה מירי צדק **ד** בירה ראשונה אין ליה
שיעור טעל כל הדברים מברכין לפניהם בכל שהוא לפי שאם ליהאיתמן העולם
הזה בלא בירה ומיהו מטעמת שטועם התבשיל אין צריך לבר עליו עד רבעית לבאורא משמט
אפי' אם הוא טועם ושלט וכן כתב ה"רם צ"ל איתם מטעמת אינה בירה עד רבעית אכל
רא' זל ש' דוק שטועם ופלא אכל אם הוא שלט אפי' בכל שהוא צריך לבר ומיהו כשהוא שלט אין
צריך לבר אפי' על בירה אכל בבירה אחרונ' צריכה שיעור ושיעורה בן המיץ בכזית וברושא
משמט טעל ביר שהוא כברייתו כגון גרמר של ענבים של רמון שמברכין אחריו אע"פ שאין ע

כיצד יהיו לא נתקן הסעודה שאם אדם מסופק בכרכ ראשונה יצרך מספק שהכל דעלה כלל אם
אין שהכל יצא אבל ברכה אחרונה אין לימי לא כפי מה שתקנה קמח של חטין תחלה שחכר
ולאחריו בבר לא מדעתי אם נטמן דק דק שאין ראוי לתלה לא חפץ לא נטמן דק ויש עדיין
טעם חטה אין קמח של קלות שראוי קנה לתלה חפץ הם מברסן עליו שהכל שתינו והוא
תבשיל מקמח של קלות עבה שעמוד לתלה תחלה בזמן ולבסוף ברכה א' מעשן ג' רכה שאין
לשיתה לפטו שהכל ולאחריו בבר האוכל אורז בעשן תחלה מברך עליו כפי האדמה עשה מזמור
תבשיל און שטמן ועשה מזמור פה מברך עליו תחלה בזמן טון דזין ולאחריו בבר ולא מעשן ג'
טון שאין מוזכר בתפוק ואם עירב מזמור תבשיל אחר והתבשיל האחר הוא הרוב מברך עליו
כברכת התבשיל שאין אונג לגרר התבשיל אחריו טון שאין מה המיטין ועל פת דואן כהברך
אלפס ז' שהכל נכין כלל אדם צמז' עם שאר קטנית שברכהן שהכל וצ' כהברך האדמה ואם
הראש ז' כהברך כל שדין דואן כדין אורז דאין פני מיין זייט וסועד הל' כמון אורז הילכך תחלה
בזמן ולבסוף בבר אכל העשה פת און תבשיל משאר מויע קטנית ליתיה בכלל מזון ומברך עליו
שהכל עב' וכן כהברך ג' טון דאורז און מיין דגן הוא ומברסן עליו בזמן טון דזין ה' כדואן
און בשאר דברים שאין ראין דזייט כמון מיין הקר פמזו מברסן עליו בזמן א' חטין והוא פירוני
לפס המדבקין יחד על ידי מורק ופרוקטן וטרייתן ולפס העשוי לכותף ופתה צ' כהברך כהברך
לפועל ז' בלכות סעודה **ק"ג** אמר ליה חזי לרב דיומי ברכה א' מעשן ג' מאי היא אמר
ליה על המסתה מיטין הוא אומ' ז' מאי על המסיה ועלה הכל ז' ועל תפנית הסדה
ועל ארץ אמורה טובה ורכבה שרפית והפלת לתתא לתתא למפריה ולשעט מוטובה רחס' א'
לקיין על ישראל עמוך ועל ירושלים עירך ועל הר טון משכן כעורך ועל מזבחך ועל היכלך ובה
ירושלים עיר הקודש במהרה במיין והעלן לתובה ושמוס צ' ש' חטה יא טוב ומטיב לכל ז' מאי
על הארץ ועל המסיה ועלה הכל ז' על המסיה הוא מעשן ברכת האון ועל ארץ אמורה הוא מעשן
ברכת ארץ רחס מעשן טובה וירושלים ש' חטה יא טוב ומטיב מעשן ברכת האון והמטיב וכתב
הרם צמז' יש שאין אומרו ש' חטה יא טוב והמטיב של תבאן א' מעשן ג' ומייהו ישא בכל האסא און
וקורי חטה מעשן ג' חטפ' ש' חטפ' מעשן ג' שאין קורי חטה א' על שם ג' שהם דאוריית דפרי העץ
ועל פרי העץ הוא מעשן ברכת האון ועלה היין ועלה הגפן ועל פרי הגפן הוא מעשן ברכת האון וכתב
הרי ז' שאין לימי ועלה טובה האדה עלה פירו ועלה היין שאין לשון זה ספ' אלא כמיט דגן כהברך
ויאל תפסית שדי וכהברך צ' ספר המועת שיש לימי אחר ש' חטה יא טוב ומטיב לכל ומדקלך על
הארץ ועלה המסיה ז' מאי על הארץ ועלה המסיה וצ' פרי על הארץ ועלה פירו וצ' יין על הארץ
ועלה היין כרי סיהא מעשן חתמ' סמוך לתמ' וכהברך עוד ויא ונכלל מפריה ונשבע במוטובה ואין
לפומרו שאין לפמוד הארץ בשכל פריה וטובה אלא לקיים מצות התלות בה עב' וצ' ישא ואם
הראש ז' לא היה אומ' חות' נגם לא היה אומ' ומדקלך וכו' וצ' חטה לפרי חותמי בפרו על הארץ
ועלה פירות וכו' ארץ ישראל חותמיין על הארץ ועלה פירותה ועל היין חותמיין על ארץ ועלה פרי

קודמות לזית ששניהם ראשונים למרצת ויש להם יתרון שקודמת בפסוק ומצטעם זר
 נמי שערה קודמת לרצו כהצ צלגהא דקטא ושערה קודמין דוקא בשערה מהם תנשיל און פת
 אבל בוסבי הקטא שברבתו עורא פרי האדמא כינה קודמת לערא פרי העץ והוא הולך לשיטת
 דמאשיב עורא פרי העץ טעם מעררת מערא פרי האדמה אבל לפיכך אמר הרמב"ם ז"ל שכן שורה
 איפשר דאיירי אף בכוסם הקטא **רי"א כל** שהוא עיקר ועמו טפלה מוכר על העיקר
 ופטר את הטפלה למי שישא אס העיקר מערב עם הטפלה אס אפי' אס כל
 א לבדו ואפי' פת שהוא חשיב מומ' אס הוא טפלה בעין שאוכל דג מליח ואוכל פרה עמו שלם יזיקא
 בגרונן מוכר על הדג ופטר את הפת בעין שהוא טפל הדין לפיכך יין ושמן טוב להריח ע' אונא
 ה' בימין ומכר עלו תפלה וקח' אטל השמן בימין ומכר עלו **רי"ב** על כל הפירות
 ושאר הדברי און מפת ויין אס יהיו האוכל' ב' און רצם א' פטר את אברו אפי' כל
 היסבה דדוק פת ויין בעי היסבה משום דאשיב ולדין כג' בינה כמו ביסבה לדידון אבל כל
 שאר הדברים למ' בעי היסבה וכתב בפ' המעית אס בעי אדם ישב און היסב עבה על היין כל
 צריך לברך שאין און רעלן לקטע עצמו כבימיהם וכל דמין קילק' בין האידנא למעקר און
 המכר מוציא אחר' אס אכ' יאכל ויטהר עמוהם ואז יוצא' צמיעתה שמכונת' איו אפי' למ' ישב
 און והוא בברכה ראשונה אכל בברכה אחרת און זימון לפירו' אס לפיכך יאכל וכל' יברך
 לעצמו **רי"ג** אמר כל ברכה שאין בה הזכרת השם אינה ברכה ור' יוחנן אמר כל ברכה
 שאין בה מלכות אינה ברכה ור' ז' נסתפק אס הלכה כל יוחנן אס לפי משום דאמנ
 אבי כוונתה דר' מסתברא ונפקא מינה שאס דלג מלכות והזכר השם שלם יאזור ויברך דשמו
 הלכה כר' אבל רצ' קאיי' ז' נפקא כל יוחנן וכן כתב הר"ם ציזול כל ברכה שאין בה הזכרת השם
 ומלכות אינה ברכה **רי"ד** כתב ר' יודא ור' יהוי' ז' שאמר ברכת אשת פירות
 וכו' צ' צ' דבר שצריך לברך אחר אכלתו צריך לעשות אמן אחר ברכתו
 האחרונה דעון שהוא סוף הענין צרי' לעשות אמן כעון אחר ענה ירושלם והר"ם ציזול כתב שאין
 לעשות אמן אס בשמו' שית ברכו און יותר זה אחר זה אבל ברכה אחת און לעשות אמן אחריה
 אפי' בסוף ואם הרמב"ם ז"ל היה סה"כ הר"ם ציזול עטן אמן אחר ישראל המוכרך אעפ"י שלם שנות
 כל הברכה אס הזכרת השם ומוקי ליה בשלם אבל אכל' אכל' וכתב' בברכה איו יוצא עד
 שיטמא כל הברכה ואין עטן אמן אחר כותה המכר עד שיטמא כל הברכה כפינו דשמו' כוונת
 לעז' אבל בשמיע כל הברכה מוכח שאין כוונתו לעז' ועי' עטן אחריו אמן אעפ"י שלם שמיע כל
 הברכה והכ' אית' ברוש' מי שצריך עי' אחריו אמן כותה און עי' אחריו אמן לפי שאין
 דרך הדין לכוון השם לעז' וזה מיידי בשלם שמיע כל הברכה טון שאין עי' אחר הכותה וירקה
 עטן דקאמ' לפי איוצ' קאמ' אס קמל' דמין עי' אמן אחר הכותה אכל' הר"ם ציזול כתב כ'
 הטומע אחר מירא מוכרך אמת מוכר' כותה אעפ"י שלם שמיע בלה מירא לה ועד סופה ואעפ"י
 שאין קיי' צמותה ברכה קיי' לעשות אחריו אמן ואם היה המכר מין און כותה און יתקן און

כזית והתקפות מסתפקין בזה לכן טוב לזכור שלא לחול בבריה פחות מכזית כדי להסתלק מן
הספק וכן מסתפקין על ברכת עראי כפשות אם זריכה שיעור אם לאו ועוד מסתפקין בברכה
אחרונה על היין אם מברשין אותה דוק עד כזית או ברבעית לכן טוב לזכור שלא לשתיקו פחות
מכזית או רבעית כדי שלא יכנס לפיסקא האוכל מוז המיטין פחות מכזית שאין יכול לברך
ברכה משני גבהי זלשיט על לבד בברכה וכתבאם הראש זל ולא נהיר דמסתבר שכל דבר שראוי
לברך עליו ברכה משני ג' בשכל מקרהו השיעור לא שייך בו ברכה אחרת ע"כ וכן נראה מבריה
הרם צלזל שכתב האוכל פחות מכזית צן מפת בין משאר אוכלין והשניה פחות מרבעית צן
מיון צן משאר מסקיין מבר תפלה ברכה הראויה לחות המיין ולאחריו איס מברך כלל ואין
מחלק צן בריה לשאר דברים ולא צן המיין לשאר המיין **ר** היו לפטו מיטין הרבה
ר יהודה אומן אם יש בהם מוז המיין מבר עליו ואומרי **א** זה מהם שירצה יבר
עליו ואומרי מיין ליה בשברכותיהם שנות ר יהודה אומן צון שברכותיהם שנות ולא נפתר בברכה
אברו מיין ז' עדיף אבל אין בברכותיהם שנות וצריך לברך על שמהם על אי זה מהם שירצה יבר
תפלה ואח"כ יברך על השטת ואפי' אם היה א מהם אבצ עליו יותר יכול לברך על האחר תפלה
וצ"פ המועת הקטן כתב שאין בברכותיהן שנות ברי להקדים האבצ ולא הראש זל כהצבבר
ראשונה והלכה כר יהודה הילכך אם הביאו לפטו שט מיטין שאין בהם מיין שבע וברכותיהן
שנות כגון אחרונ ותפוח יברך על האבצ תפלה שאם בכל פעם אחד מהם אבצ עליו יותר אפי'
אם אפי' עתה צמין השט צריך לבר על המיין האבצ עליו בכל פעם ויאכל ממנו קצת ואח"כ יאכל
מן המיין השט אם ירצה ואם יש בהם מיין ז' יברך עליו אפי' אם השט אבצ עליו יותר ואם הביאו
לפטו דבר שברכתו עראי פרי העץ ודבר שברכתו שהכל עראי פרי העץ קודמת שהיא אשונה
שאין פטרת לא דבר א' ושהכל כוללת לכל הדברים וכן עראי פרי האדמה ושהכל עראי פרי
האדמה קודמת וכתב צ"ג זל בברכה עראי העץ קודמת לברכה עראי פרי האדמה אבל אם
הראש זל כהצב שאין שנות ועל אי זה מהם שירצה יברך תפלה אפי' יש בהם מוז המיין והוא אבצ
עליו יכול להקדים לו השט כל הקודם בפסוק שמוזכר בו שצונו של ארץ ישראל שהוא ארץ קטרה
ושערה וע' קודם לברכה אפי' אם המאמר אבצ עליו יותר ודוקא על רמון אבל מצאן ואילך
לא דאריך בתרא כהצב עראי הפסיק העטין וכל המונח לו אשונה מאמר אחר מונח לארץ קמח
דקרא הילכך זית קודם לשערה שהיא ראשון לארץ ערבא ושערה שט לארץ קמח ז' וכן דבש
קודם לגפן שהיא שט לארץ ערבא וגפן ג' לארץ קמח וכתב הר' פרץ דוק אם אוכל ענבים שברכין
עראי פרי העץ אבל אם עשה מהן יין שברכתו צ"פ הגפן צון שמופרט בה הגפן אשונה וקודם
לדבש ואפי' לזית שהיא ראשון לארץ שט צון שברכתו היין אשונה קודמת צן בברכה ראשון צן
בברכה אחרונ כשכולל ברכת היין עם ברכת הפירו כדפרשי לעיל צריך להזכיר תפלה על הגפן
ועל פרי הגפן ואח"כ על העץ ועל פרי העץ ומיהו מועשה קדמה דאמי ושערו וכוסמי קדמי לין
לפי שברכתן עראי מיין מוואת שהיא גם כן אשונה שמוערת וגם קודמת לו בפסוק אטרה

שמוכשירין אותה מעשה רוקח ומשפטם " וכתב הרמב"ם ז"ל דוקא כשהעצם בתוכו אבל אם
 הוציאם משם אין מברכין עליו אלמא מית בשמים ואם היו מעורבים בתוכו מית בשמים ועש
 בשמים מברכין מית בשמים כוללת הכל לכול עלמא בעינייהו שיהא עיקרו קיים
 קצת הילכך אם סיפא אותה ואין ש כלם מהשמים יש אומרי שאין מברכין על ריחו אלמא ערא
 שמן ערב ריחו על האפרסמון וי"א שאין מברכין עליו כלל כון שאין ערערת זה נמוקו לא שלוקט
 אותה מדבר אחר הוי כריח שאין לו עיקר ואין מברכין עליו כון שאין ממש של שמן והר"ם
 צ"ל בכתב שמן זית שכתשו אן שטקאן אותה עד שאזר ריחו כדף מברכין עליו ערא ע"כ בשמים
 שמן שכתשו ריחו שמן המושקה מברך עליו ערא מית בשמים וא"א הר"א ז"ל בכתבתם ע"כ
 כולם בע"כ סימלק וקילפי דימא ערא ע"כ בשמים סימלק פירש"י ז"ל עשב שיש לו ג' סודות של
 עליו זה למעלה מוזה ולכל סודה ג' עליו קילפי דימא פי רש"י שעתה וורד ועשוי כמין ג' בעל פה
 סגול בע"כ ופירש"י ז"ל ויחולק ש' סודות הגדל בגנה בע"כ הגדל שדק ערא ע"כ בשמים ופירש"י
 ז"ל בצלת השרון ויראה ש"ס היו לפטו ע"כ בשמים ועש"כ בשמים ומית בשמים כון שברך
 מית בשמים פטר הכל שהכל מית בשמים אבל בשעת בשמים ועש"כ בשמים לפטו אן כריך
 לברך על כל אחד ואחד וכן יראה דעת הר"ם צ"ל שכתב היו לפטו ע"כ שהיא ע"כ ש"ס שהיא
 עש"כ מברך על כל א' וא' לברו ולח' הזמר מית בשמים עמאם אבל רב עמרם ז"ל כתביו לפטו
 ג' מיתן ע"כ בשמים ועש"כ בשמים ומית בשמי מברך על כל א' ברכה בפ"ט עמאם ה"כיו לפטו
 הדם ושמן להריח בהן ואין ברכותיהן שוות כגון שמן אפרסמון שאין האחד פוטר את האחרות
 שמאי אומרי מברך על השמן וקוור ומבר על הקדס וכתב הר"ל אומרי מבר על הקדס תחלה
 והלכה ככתב הר"ל ורב אלפס ז"ל מרס מברך על השמן ופטר הקדס ולפי זה איירי במשא
 כצ"א שברכתו בורא ע"כ בשמי ריחו קדס וש"ת הפירושי אמית א"ס ברכותיהן שוות מברך
 על הקדס ופטר את השמן וא"ס אי"ן שוות הקדס קודם מברכין על המונמר משתעלה המורת
 פי קיטור עש"כ פי וקודם שיטע אלנו הריח אבל ל"א יברך קודם שיעלה קיטור העשן ומברכין
 על המונמר כדרך שמברכין על המונמר א"ס היה בעשן א"ס הוא ע"כ מברך ערא ע"כ בשמים
 וא"ס עש"כ ערא עש"כ בשמים וא"ס הוא מור ערא מית בשמים ר"י **הנבנס**
 למיתו של ג' ש"ס מית בשמים הרבה מברך בורא מית

בשמים יש"ס כל היום כולו אי"ן מברך אלמא אחת נכנס ויוצא מברך על כל פנים ופנים וכתב
 הר"ל מאיר מרוטנבורק דוקא בשלח היה דעתו לחזור אבל א"ס היה דעתו לחזור מיד ל"א
 יברך דהא ל"א א"ס דעתה אין מברכין על הריח אלמא א"ס כן נעשה להריח הילכך אין מברכין
 על בשמים של מתים ושל בית הכסא ושמן העשוי להעבר הזוקמא של כעשן לא להעביר
 ריח הרע ומונמר שמונמרין ע"ה כל"ס י"ז מבר כן עליו ע"כ ש"ל ע"כ נעשה
 להריח בפ"ט ע"כ של מונמר אלמא כדו ליתן ריח בכלים כתב
 הר"ם צ"ל וכן המריח בכלים שהן

שהיה גדול ושינה ממשבת ברכות אין שם אחריו אמין תמא אחר הכל ענין אמין קוז מאחר
 תפוקות של בת רבן והוא בשדנא דגמריפי שלומדין לפע רבן קדר קברות אבל בשדנא
 דמפסירי כפשייהו ענין ימ דמפסירי כפשייהו אחר שלמדו כפסירין משם ואזמין קרוי ויהר' אבד
 זל ש בשעה שכלו ומזרשן לפסור עצמן אעפ שאינם בט חיוצא מן קיבוך מטה חיבא ורשי
 זלפי בשדנא דמפסירי כפשייהו כשאזמין הקפסרה ומזרשן בתורה ונציאים **רעו** ברכת
 קרוי בשם שאסור להקטיל בחטא ועשתיה עד שיברך כך אסור להקטיל **ריא**
 טוב עד שיברך ויבר קודם קרוי כמו שמבר על האוכל קודם האטלה אבל לאחריו אין בריך
 לבר כלום וכבר מבר אס זה שיוצא ממא קרוי עין און מין עין מברך ערא עני בשמים ואס
 קוא עשב ערא עשב בשמי ואס אים לא מין עין און מין עשב כמו המור שהוא ממיין קיה מבר
 עין בשמי מור הואיל וארץ לרן פמר ציה מילתא ואם שהוא זיעת קיה והכחן שאיה ידועה קיה
 ויש לה כמין קטורת בעמרה ומתקבץ סם תפלה כמין דם ואחר מתיישב וכעשה ממא המור
 והרמזה קיה אסור לאוכל משום אש דם והר' זל כתב שאיפשר ליתן ע טעם להיתר דפרשא
 בעלמ' הוא אעג דתפלתו קיה דם דבר השתא אזמין הדע שהרי הדש אס נפל ע קתבת איון
 אעפ שהאסור צמח צמחו עין שדרך הדש להאזיר הדבר האפל לתוכו דש דייטכן ליה כמו
 דש הכח נמו אעפ שתפלתו קיה דם דבר השתא אזמין ואם הראש אבתבע דבריו וכל דאפי
 ראייתו צריכה דקיה ואס קיה הדבר שהרי יוצא ממא פרי שאני לחטלה כמין אחרון יא
 תפח מבר עליו צאי אמה אסר נתן ריא טוב בפירות ועל כלם אס אמר ערא מית בשמים יצא
 הילכך על דבר שהוא מסופק ע מהו מבר במזב ופירשו התוספן הא דמזרשן על דבר העמוד
 לחטלה דוקא בשלמא להריא ע און לאכלו ולהריא ע אבל אס אכלו ולא נתכונן להריא ע אלא אב
 אור קיה העלה קרוי אים מבר ובאתרוג של מטה כתב אס העזרי זל המריא ע מברך והר
 שמא כתב דלפן לריא עבד והמריא ע אים מברך כתב הרמ' מרוטנסרק על אמז מושקא
 מברך ברוך שנתן ריא טוב בפירות כון דפרי הוא והוא ליה כמו אחרון וכתב עוד על ריא
 קנה וקצמון וכונן צדק מבר ערא עני בשמים ואם הראש זל כתב ברוך שנתן ריא טוב בפירות
 כון דעיקרו לחטלה הוי כאתרוג כתב הגמון וורדים שקורים רוש מברך עליהם ברוך שנתן
 ריא טוב בפירות והר' צמזל כתב גורד והלמנה והמסתת וטוחן כון ערא עני בשמים וכתב
 אף הראש זל וכן כראיה ל' דודאי לפן פרי קן שאין עקרון לחטלה ומי גורד כון שיוצא מן גורד
 יש לברך עליהן ערא עני בשמים דלפן גרע ממא שאם כבשא ויא שמזרשן על האבונה בוריא
 מית בשמים שאימ עין אלא קטף של קילין משארא דאפר קמון מבר כון עליו
 ערא שמן ערב כשיתא ומשארא כבשא ומשארא שאינא על כלם

מברך ערא עני בשמים ופי בערוך
 כשירבא עקרון שמן זירב ומערבן
 ע כמא מית בשמים

תרוייהו ואם בדרך אפי' בפחות מן חין צרי' לאזור ולברך דלשנא דצרי' לאודוויי באפני משמע
דוקא לכתחלה ואם בדרך אחר ואמ' צאי אמה אשר גמולך כל טוב וענה אמון יצא דנרסי בפר
הרואה רביהוד קלש ואיתפח על לגביה רבאמן בגדתה ורצן אמרי ליה צרי' רחמנ' דיהבך
לן ולן יהבך לעפראי אמ' למו פטרתן מלאודוויי וצרי' למן שהזכרו שם ומלכות כע' שאמ' בריך
רחמנא מלכא דיהבך לן שהרי כל הברכות צריכות שם ומלכות ואסיקנא בשענה אמון "ופ'
אז אר אש' זל אעפ' דסומעיוצא בשמיעה בלא עטיית אמון הייט דוקא בשאמ' בריך קייב גם כן
בברכ' אז יוצא הסומע בלא עטיית אמון אבל הכא כון שהם לא היו קייב' בברכה זו לכך הוצד
הוא לעיות אמון דלא חטיב ברכה לצלה כון שהם לא עפייטו בה שהם עתו שבא והודיה לפוקו
כדרך בע' אדם שמוטב' לפוקו על הטובה שמזמין להם ולפי זה אס' בריך א' העמול עצמו
ושמוע אחר וכו' לצאת ע' יצא בלא עטיית אמון ואם איך מלברך יש' ע' ישלמין לבר' כל זמן
שירצה וקאג' באשכח וצדקת' שאין מברכ' בשאול' מעד' לעד' שא' קייט' שא' צהול' מדברו
דשתי' צהו חין רעו ולפטים אהא דאית' צרוש' כל הדרכים צדקת' סכנה הם לא אמרו אלא
לעט' תפלת' הדרך שכל הדרכים צריך אדם לצקט' על עצמו אבל ברכת' העמול צדקת' תודה
איתקין וכן לעט' אולה בת'הר יוסף דוק אולה סתפ' למטה אבל אס' בראש' און צמועו חין צרי'
לברך וכן כתב' הרמב"ד דוק צדקה של אל' שיש' בה סכנה אבל הרים צמול' בת' דכל דרך וכל
אול' צריב' לפודות' דגרי' צרוש' כל האלים צדקת' סכנה וכן כתב' בערוך דאפי' אס' בעשנו
און בראש' בריך לברך וכן טקט' צפ' ר"י **ר"י** הרואה קל' ונפשו עממה ע' ית' ג' דר' קמי'
ליה ולמ' באפיהו קאמ' טבא קוזאי גפ' ולמרו הקך טבא הוא וטבא ליהו רחמנ'
לשוניה לפ' ז' זימט' לנגרון עליה מן שמיא דליהו טבא טבא הוא וטבא ליהו וקאג' לאומרו ז' פ'
ויאמרו ג' הפוכות וג' פדויות וג' שלמות' ג' הפוכות הפכת' מספדי למחול' ע' פתחת' שקי ותפזרע
שמחה און שמחה צהלה צמחול' וצמורים וצקט' יאדו והפכת' אכל' לשון וצממות' שם ושמחת'
מיועם ולא אבה יא' אהיך לשמוע' א' בלעם ויהפוך יא' אהיך לך אית' קללה לברכה א' אהיך יא'
אהיך ג' פדויות פדק' בשלם כפשי מקרוב' ל' צ' צ' צ' ר' דיו עמדי' ופדווי' יא' ישוע' וצמחול'
צ' ושמחת' על ראש' ששן ושמחה ישוע' וצמו' וצמח' ויאמר ה' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א'
ימות' אשר עשה את' השועה הגדולה הזאת' צ' צ' א'
ע' על אהים עשה היום הזו ויפדו העם את' יהונתן ולא מת' ג' שלמות' צ' צ' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א'
לראוק ולקרוב אמ' יא' ור' פ' צ' ור' א'
אלים לך ואלים לעזרך ע' עזרך אהיך ויקבל' דוד ויתנס' צ' א'
אלים וצ' א'
קאקים את' מושך " גרסינן בפרק' דשבת' אמ' ר' מאמסיא אמ' ר' ז' א'
בשערות' ל' צ' אמ' ר' א'
תענוג' אלא לצל' אלום רע' אלא וצריך להתעמית' וס' א'

מונמדי איין מברל לפי שאין סם עקר אלף ריח בלא עקר ולפי חכמת דבריו כון שהולך ארבע
חיות עשוי להריח סכן משמע מדבריו שהרי אלף פטר מלברך עלנו לא מפני שאין ס עקר וכן
הוא חמת שטעמה להריח כרי שיהיה שמו הכלי ואם למה אין מברכ עלנו איפס שרונה לדמות
לריח רע אלף שטעמן ליה ריח לעטין הרקת התפלה בשאין לו עקר ואינו דומה דהבן בהנח
הנח מילתא והרי נהנה ורחמי לברך עלנו וגם בתפלה נריך להריח עד מקום שיכלה הריח
בשמים שלנו ואל ערוה אין מברכין עלנו לפי שאין להריח בהן לפי מסבה של גוים אין מברכ
על בשמי של הן דסתם מסיבתן לנו היה הולך און לכרך והריח ריח אס רוב העשר עי איין מבר
ואם רונה ישראל מבר עת ער ריח שמברכ עלנו בשאין מברכ עלנו בתקומה שגולת ארץ
הרוב **ר"ף** הרואה מקום שטעשו ע נשים לשרא כהן מעברות הים ומעברות הים
ומעב רות נכח ארמן ואבט אגבט של בית אורון ואכן שנקש עגמולך הדין לזרין
על ישראל ואכן שיטב עליה משה בשעה שטעה מלממה עם עמלק ואומת ריחן מברך צ"י
חמה שטעה נשים למעתיק צמקום הזה" וכן בכל הברכות נריך להזכר בהם סם ומלכות וכן
בתורה נמזל למעוקי מדברי הרב זל שכתב שאין צריך סם ומלכות וכתב עוד הרב
זל שאין עלנו קונה לברך על הגב לא בפעם ראשונה ומכאן ואילך הוא רשות אבל אם הרב
זל כתב שכל הברכות אינן אלף בשרואה אותם מל יום ל יום ואז הן קונה כמו בפעם
ראשונה ואסיקנא דאטקא דרבים כולו עלמא בעי ברוב אטקא דיקי איגו לתודיה בעי ברוב
ורב אלפס זל מרס אטקא דיקיד איגו ובריה ובר בריה בעי ברוב וכן מרס רב האי זל ויז
לפי גרסתן לחו דוקא כן נא אלף הק"כ כל יוצאי ירכו מברכין ברוב שטעה נס למעתיק צמקום
הזה כתב רבא הרב זלמי שטעשו לע נשים הרבה בהעש א ממה מקומות שטעה לע נס צרי
להזכר שאר המקומות עמו על נס של רב צרי לברך עלו דאם איתא ברוב מהו שיברך
אדם על נס של רב וקאמ אס היה אדם מסוים כמו יונת בן צרויה ואצרי וחדם שכתב סם
סם שמים כמו דטל ואצרי נריך לברך עלנו הילכך הרואה עצמו צרי וכתב רבא
ברוך שטעה נס לנדיקים צמקום הזה וית איתא ברוב על נס של שמים מהו שיבר למאן דאמ
כל שבו ושבו איקרי קהל צרי לבר ומל כל השבוי איקרו קהל איין מבר ולענת הוי צמס
הצריות הרואה אשתו של לט מבר על אשתו הוא און צאי המה דיין האמת ועל לט הוא אומ
צאי אמר זוכר הצדיקי **ר"ח** ד צריכ להודות יורדי הים בשעל ממוט והולת מדברות
בשהעש לטוב מוי שהיה אולה ועתה פח ומי שהיה אדם צדיק האסורין ויצא
וסימן וכל האיים יודוך סלה אולה ים יסורין מדבר מנאי מברך צאי אמר העמל לפי צים
טובות שגולת כל טוב והאומעם אומרים אשר גמולך כל טוב ועי כתב רב אלפס זל צרי
למודוי צמפי עשרה וכן בתורה נמזל אבל התוספת כתב על הא דאמ אצי נריך למודוי
צמפי דבה וירוממוהו צקל עם ואמר רב הונא והוא דאיכא ברבין צדיקו דבה וצמוט
זקני יהללוהו ופרי ואימזי ותרי רבין קסיא וכתב כון דלף איפשיטא עבדין לפיכך ובעין

לעבדי רצא והאידענא אין אס מברטן אנהא לפי שאט צמקס ורואין אנהא בכל יום הרואה
מקום שבעקר ממש עברה זרה אס הוא צארן ישראל אומן צאי אמה שעקר עז מארצא ואס
צאנה לארץ אומן צרו שעקר עז מן המקום הזה כתב הרם צמול ואומן צעתיקם בשם שעקרת
אנהא ממקום זה כן העקור אנהא מכל המקומן והשכל בעבדיהם לעבדך ואיך יודעלמה
עסק כדברי יקיר דרשבא הוא דאמ קט אבל לבקן אין צרי לעמ כן לא צארן ישראל שרוב ישראל
אבל לא צאנה לארץ הרואה בצל הרשעה אומן צאי אמה שהקרי בכל הרשעה הרואה צע
אל בעבדנא אומן צרו שהקרי צע אל בעבדנא הרשע הרואה צע די אריותא וכצן האס
אומן צרוך שעה נס לצדיקים צמקום הזה הרואה מקום שסולן ממש עפר אומן צרוך אומן
ועשה צרוך עזר ומקיים פי רש"ז שיש מקום בצל שכל צממה שתעמר עלנו אינה יכולה לזון
משם אס לא שיתא עלה מעפר המקום הוא והוא סימן קלה דכתיב וסאטתה צמטאטי השמ
הרואה ס רעא צהר מישראל אומן צאי אמה קרס הרזי ואס קס גים אומן עטה אמרס וע ואס
רואה אפי א שהוא מופלג צממה יצרך קרס הרזיס דרצא צע צריך כד קזי לרצפא ויא
שאין צמון הזה מני שהוא ראוי לצרך עליו כך הרואה קרמי ישראל אומן צאי אמה סאלק מארצות
לרואיו הרואה קרמי אומן העולם אומן צאי אמה שנתן מארצות לצר ורס הרואה מולכ
ישראל אומן צרו סאלק מכבודו לרואיו הרואה מולכ אומן העולם אומן צרו שנתן מכבודו למלכ
צר ורס ומצה להשתדל ולצאת לקראת מלכס אפי מולכ אומן העולם הרואה צע ישראל צמון
אומן צאי אמה מצב על שמונה צמון צמון צאי דיין קאמית הרואה צע גים ציסובן אומן
צית צאים יסא ויא צמון צמון אומן אל קמנות יא וע הרואה קברי ישראל אומן צאי אמה אשר
יצר אתכס בדין וזן אתכס בדין וכלל אתכס בדין והגמית אתכס בדין ועתד להאינתכס בדין צאי
מאיה קמיתס הרואה קברי אומנות העולם אומן עטה אמרס וע **רבר** הרואה את
קברו לאחר ליום מצרך שהקיים אחר יב קדש מצרך צרוך מאיה קמית ואומן
שאבב עליו מאד ושמוק מאד צראית הרואה פרי קדש שמתקדש משנה לשנה אומן שהקיים
ואהג ענה שלם לצרך עד שעת אשלה והמצרך צע ראייה לא הפסיד ואס איט מתקדש משנה
לשנה אפי אס יש ימים רבים שלם אכל ממנו לא יצרך הרואה הכנסי והגמון שהוא אדו הרצה
ואת קלונקן שהוא לבן הרצה ואת והקפח והוא שצמון גדול ומתוך עובו נראי קומות מקופפת
והטעם והדרקונס והצריקים והוא שמול יבלת ופאת הרקס שכל שערותיו דעקות זה בזה
והפל והקוף מצרך צאי אמה משנה הצריות הרואה הקינר והקיטע והקומא ומורה סקין
והצוקאטן והוא שמאמר בעקודות דקות אס קס מומע אמס מצרך משנה הצריות ואס נשתא
אחר כך מצרך דיין קאמית וכתב הרב זל דוקא על מי שמוצטר עלנו דומיא דצריות טוסת
שיט הנחה לרואה אבל על מי איט מבר וכתב עוד שאיט מבר לא פתס ראסונ שהשיאי עלנו
גדול מאד ולפי מנה שכתבת למעלה מצרך אחר ליום הרואה צריות טוסת אפי גי חו צממה
ואילנות טובן אומן צאי אמה שכתב על בעלמון נס בזה כתב הרב זל דוקא בפסם ראסונה מבר

והיא ארבע שיתענה יום ראשון של אחריו וכתב בלכות גדולות שאומר ענש בלתי נמר וכתב
אם הראש זלמנע שקובע ברכה לעצמו אין לחוש כיון שסיים הברכות אז כולל בלתי נמר כל
הצומה וברושלמי בעש ראש ארבעה שאל להיות עו תענית נמר היכן מוצר של תענית צומק פ
עב ופלג זה איכא מאן דאמנ בעערה ואיכא מאן דאמנ בערה ואיכא מאן דאמנ באר קמסת
היום אומרה ברכה בפע עצמה ומוסי' הריס כמאן דאמנ בעערה אם כן יחד פני המעטעס
יאמר אותו בעערה וכיון דאיכא פלוגתא טוב לכולל בלתי נמר שלא להפסיק עתך התעלה

רב מברכין על המשמים משירדו כל כך עד שרע על הארץ ומתקבצים במקום אחד
וכשתרד בהם הטובה תראה בהם כמון אבטעעות ומהו מברך אם אין לו טרה לאמר
מוודי ארצא לך יי אהיט על כל טפה וטפה שהורדת לנו ולא פניא מלא שיר פיס ולשונא רנה כהמונ
גלגו ושתתיתא שבה במרחק רקיע וכונ עד הן הן יודו ויברכו את שמך מלכנו וקורס בלוי רב
הבודלות ואל הבודלות ואם יש לו טרה בשותפות עם אחר מברך הבוד והמטיב וחס אין לו
שותף בשדהו מברך שהחייטו כך בברכא פס ויהרס צמון ואם הראש זלמנע כתיבן לא חסי
לו טרה אפי' אין לו ע שותף מברך הטוב והמטיב אין לו טרה אומנ מודי ארצא לך **ר"ב**

על שמושת שהן טוש גלגו ולא חדים מברך הטוב והמטיב ועל שמושת רעות אומנ
באי אמה דיין האמת והייב אדם לברך על הרעה בדעת שלימה וכנפש חפצה כדרך שמובר
בשמוכה על הטובה כ הרעה לעבדו השם היא טובהם ושמוכות מן שמוכל מאהבה מה שגור
עליו השם נמוץ שכן בלתי רעה זו הוא עבד השם שהיא שמוכה לו מבר על הטובה הטוב והמטיב
העפ שירא שמוא יעיל לו רעה מומנה כען שמוץ מוציאה אעפ שירא שמוא ישמע אמלך ויקא
כל אשר לו ועל הרעה ברוך דיין האמת אעפ שיטא לו טובה מומנה כען שפא שיה מים על
סדה אעפ אלשיטער שוט השאף היא טובה לו שהשקה שדהו מכל מקום עבה היא רעה לו

ר"ב ילדה השית זכר מברך הטוב והמטיב אמרו לו מת אבנו מברך דיין האמת היה
לו כומון שירשנו אם יש לו אחים שירשנו עמו מבר הטוב והמטיב אין לו אחין ואחוס
יורשו לברו מברך שהחייטו שאין מברכין הטוב והמטיב לא ח' יש שותפין בלותה טובה צנה
בת אדם און קנה כלים חדשים למ שיה אם היה עונא בלע תאלה און קנה וקזר וקנה מברך
בכל פעם שהחייטו ואות צרוש און דוק חדשים לא ח' יש ח' אם הם חדשים אכלו ונקס אדשי
לחפיקי אם מוכרן וקזר וקזרם בת און הראש זל ששת קטייה יש לו לברך אעפ שערדיין לא
בשמוט צהן שאין הברכה לא עי שמחת הלב שהיא שמוא בשעת קטייהן בת צפר מועת הקטן
שם קנה לו ולביתו מברך גם הטוב והמטיב ירוש קנה מברך שהחייטו שיתא לו צמותה מברך
הטוב והמטיב שיש ע טובה לו ולפתן לבש מבר בלוי אמה מלכש ערומי כהם התוספ שאין לבר
לא על רברו קטובי דומי דקנה בת אדם אבל רבר שאיש אשן ככ כען אלק אן מוטעל ומכפלא
הין לבר עליו ואם הראש זל בתי אהלו הכל לפי מה שמא האדם יש עט שמא בלעק יותר
אמשי בכל קטובי **ר"ב** רובה מרקול' און האר עז און ברוך אמה שנתן ארך ימים

לקיז דם אומן יהי רצון מלפניך יי אלהי שיהא עסק זה לרפואה שרופא חנם קנה לחקר
 שיקיז דם יאמר ברוך רופא קולם לעולם יהא אדם רגיל לומר כלמה רעבד חמוץ לטוב
 נהגט אזור לברך היום בעת מרא ואיום **ר"ל אחר שגמר** עטרת יאזור
למווד ר"ל ואם מי איפשר לו בלן שיעת הצדקים
 ובלבד שלם יארי זה הרבה דגרי סיפור בפרק היסן אמר רבאסור לטן
 בום יותר משנתהסום וכמה היא שנתהסום שיתן פשמי חבי הנה נקום מי עיל מצב כוב
 לפום כדית קרי עליה רבוסף עד מות עולתשכובע וקף בזה המושלם יהא כוונתו לפנת
 מפי אלם להזיק מפי לעטרתהשי וכן בכל מה שיהנה מן העולם הזה לא יכוין לפנתו אלא
 לעטרתהשי כדכתיב בכל דרכך דעבון ואחול וכל מעשיך לשם שמי וכן סידר קרי העט בפרקי
 אבי ויהיו כל מעשיך לשם שמיים אפי דברים של רשות כגון האכלה והשתיה והקיימה וההלכה
 והשינה והשיקה והתשייח וכל מה שיהא יקוין כלם לעטרת צדק או לדבר הגורם לעטרת
 אכלה ושתיה כגון און כדית וכל שאר יאכל ולא ישתה דברים האסורים אף אכל ושתה דברים
 המותרים והיא רעב צמא אם לפנת מפי עשה חין זה משונם לא אכ נתכוון לדבר מפי ושיאכ
 כדי קיותו וכדי לעבד עראון השינה והקיימה וההלכה כגון חין צדיק לומר שלם לטב צמוטב
 לצים ושלם לעמוד בדרך קטאים ושלם ללך בעצת רשעים לא אפי לטב צמוד ישרים ולעמוד
 צמקום כדקיים וללך בעצת תמימים אם עשה לפנת עצמו ולהשלי חפס ותלות חין זא משונם
 אלם אכ עשה לשם שמים שצנה כגון חין צדי לומר בזמן שיוכל לעסו עתה וצמעת אם מתגרה
 צשינה לעבד עצמו שאין ראוי לעשן כן לא אפי בזמן שהיא יגע וצדי לטן כדי לפא מייצעת אם
 עשה לפנת מפי חין זה משונם לא אכ נתכוון להשלי צרם מפי כדי שיוכל לעבד עראון ויתן שינה
 לעשנו ולמפי מאקא לערך הבריאות ושלם הטרף דעת בתורה מאמת היענה קתשמי שצד
 חין צדי לומר שלם יעבד עברה אלם אפי בענה האמורה בתורה אם עשה לפנת מפי חן להשיג
 תאות קרי זה מונע ואפי אם נתכוון כדי שיהיו על במם שיטמנו אותה וימלאו מקומו חין זה
 משונם אלם אכ נתכוון שיהיו על במם לעסל עראון חן שנתכוון לשמ מותו לקיים ענה האמור
 בתור כדום הפורענות השיקה כגון חין צדיק לומר שלם לפת לשון הרע וסבלת פה אלם אפי
 לפת בדברי אכמה כדי שתהיה כוונתו לעטרת עראון או לדבר המוצא לעטרת כלל של דבר
 קייב אדם לשום עשנו ולע על דרשו ולשקול את כל מעשיו צמאזם סכלו וכשרואה דבר שיצא לדי
 עטרת הבראית ית יעשא ואם לאו לא יעשא ומי שמדות הלע מצויות ע צמאזם עבד את עראון כל
 ימיו אפי צענת שנתו וקומו והלכו וצענת משאן ומתא ואפי צמלתו ושתיתו וצשיקתו ואפי
 צשמישו וכל דרשו ועל הדרך הזה זקף רבי הקדוש אצבעותו למעלה צענת מירתו ואמר
 גלי וידוע לפסך שלם נהנת מהם לא לשם שמים עב ואם יסן שיעת עראון מיוטב על אכל ידיו
 חין צדיק לבדך צבת התורה כשיאזור למווד אכל אם יסן על מותו הויא קבע וצדיק לבדך
 ואם רהטב עצמו על מותו לטן ולא יוכל לטן לא הוי הפסק ואין צדיק לבדך

עליהן ולא יותר עליהם ולא על אחרים אלא על ראה נחיש מהם **רצה** היוצא צמות
צדק ורואה אילנות שמוציאין פרח אומר צאי אמה שלם אחר בעלמו כלום

זכרון בריו טונית ואילנות טונית אהות בהן בע אדם ואם אימר לברך עד שגדלו הפירו לא
יברך עד **רבו** על הזיקים והוא כמין כוכב היורה כחן צאור השמים ממקום למקום
ונמשך אז רוב שש ועל רעדת הארץ ועל הברקים ועל הרעמים והוא קול הברה

ששמת בצר ועל רוחות ששע בזעף על כל אחר מאת אומר צאי אמה עשה בראשית ואם
ירצה יאמר צאי אמה שכחו ונסרת מלא עולם וכל זמן שלם נתפזרו העצים כפטר בברה
א נתפזרו בין ברה לברק ובין רעם לרעם צריך לחזור ולברך היה יושב בבית הברכה ושמע קול
רעם אור ראה ברה אם יכול לצאת ולברך תוך כדי דער יצא ואם לאו יצא **רצה** על ימים
ונברו הרי וגבעו ומדברו אומן צאי אמה עשה מעט בראשית ברה

היום הגדול מל יום ל יום מצדך צאי אמה עשה את הים הגדול יצא יודע אמה פוסק כמון יאי
של יהודה הוא שקובעו ברה לעצמו ורצון פלע עליה **רצה** הרואה הקשת אומן
צאי אמה זוכר הברית נחמן בברית וקיים צמאמרן ואם לאו סתכל ברה

הרואה אמה בעקפתה והוא מלכ שנה לכא שנה וקפתה בעלת לל בשרואה אמה צום ד
בברך מברך ברוך עשה מעשה בראשית וכן מברך גם כן בשרואה לבה שיקרנה וכוכב
צושמרותיהם ומזלת בעתם וזה לשון הרים צמול בשחזו הנה עפלת מזל שלה בעלת הקדש
ולא יהיה קטה לא לנפון ולא לדרום וכן בשיאזרו כל כוכב וכוכב מאמסת הבוכב האחרים
לפלת מזל שלה ולא יהיה קטרה לא לנפון ולא לדרום וכן בכל עת שיראה מזל שלה עלה מקטת

המזרח על כל א מלא מברך ברוך עשה בראשית **רבת המתפלל** על
מה שעבר כגון סכנך לער ושמע קול צוואה בער ואמן

יהי רצון שלם יהא קול זה בברית און שקייתה אשתו מעוברת ואמן יהי רצון שתלך אשתו זכר הרי
זו תפלת שוא ודוקא אחר מן יום לעשרה אכל תוך מן יום מועלת תפלתו לא יתפלל אדם על
העניד לבה ויתן הודאה על שעבר כגון סכנך לכרך אומן יהי רצון מלפניך אלהי שתכנס
נכרך הזה לשלם סכנך בשלם אומן מודה אע לפתך אלהי שתכנסתם לכרך הזה בשלם בקש
לצאת אומן יהי רצון מלפניך אלהי שתצאם מן הכרך זה לשלם יצא בשלם אומן מודה אע
לפתך אלהי שתצאתם לשלם מברך זה בשלם וכשם שהוצאתם בשלם כך תלכט בשלם
ותכנס בשלם ותעשדמ בשלם ותכלט מכף כל אונת ואורב בדרך אמן

הכנס למוד גרס אומן יהי רצון מלפניך אלהי שתשלם ברה בכרי הזה קתחיל למוד אומר
ברוך השולם ברה בכרי הזה מוד ואחר כך ברוך הרי זה תפלת שוא שאין הברה מעייר
לא ברבר המאוי ולא ברבר המודוד לא ברבר הסמוי מן העין

הכנס למוד אומן יהי רצון מלפניך אלהי שתכנסתם לשלם ותצאם לשלם ורצה מן רצה
הזה וכונן ע לעניד לבה יצא בשלם אומר מודה אע לפתך אלהי שתצאתם מן הארץ הכנס

מפני המנחה ולמעלה דכון שמא שיב אונת יום לעטן תפלה המנחה איש יכול לעשות לילה לעטן
תפלה ערבית וכן אם הוא עשה כר יהודים ומתפלל ערבית מולג המנחה ולמעלה צריך לומר
אלו יתפלל מנחה צוניה טעם וכשנל להתפלל כתב רב עמרם זל שמאל ידיו ואם אהין לעמים
למלם אם יודע שיהיו לפעמי עד ר מילין והוא כדרך ימותן עד מקום המים חצי אם יעטר זמן
התפלה אבל יותר מוד מילין יתפלל מיד ולא יעטר זמן התפלה והוא לפעמי אבל לאחריו פחות
ממילא חוזר מיל איש חוזר והתעשות כעם שאין לו להעבר זמן התפלה כדי לשמול ידיו כמים אלם
אם קבע זמן התפלה ואין ידיו נקיות קפאם בעפר או בכרור וכן לאחריו אין צריך לחזור כל
כדי למלם חצי אם יש לו זמן ולעטן כרעה על השילה אין לו לברך אם לא טעפה כרעו וקפא או
קטט ושפסף אז צריך לברך **ר"ל** שכן ולא התפלל מנחה מתפלל ערבית את הרשון
של ערבית והשניה לשלמי מנחה ודוקא שכן אבל הויד ולא התפלל אין לו
ישלמיין "וגזון כתב חפ"י י"ד ח"ו" להלן איתה בתפלה ערבית הרשון בדו אלם שאין לו סבר
תפלה" שאלה למא ארי"ל **ר"ל** מנחה גדולה כרעה ורוע להתפלל מנחה קטנה או
מקם קונה גדולה או קטנה והרם צמול בתעבה קטנים הרעה להתפלל מנחה גדולה וקטנה
והאחר רטות והורו מקצה גזונט שאין רהוי להתפלל רטות אלם הגדולה ואם התפלל הגדולה
קונה אלם יתפלל הקטנה כ אם רשן ע"כ והשיב לדברי רבט אשכנז ונרפת שאין לו אלם להתפלל
תפלה כרעה אלם תקא אלם תפלות כום אבל רב אפס זל כתב שיכול אדם להתפלל תפלה כרעה
ואתם שאתם מהמן כמות מסתבר כון שמגיע שם אע"פ מאחז סהון זמן המנחה הרשונה
קונה והכ כרעה אבל כל שיש לאדם לומר אלם להתפלל תפלה כרעה אם לא שיכול אדם כרעה
וגם צריך שיקא מוכר עצמו זריו וזהיר ואמיד בדעתו לכונן בתפלתו מרש ועד סוף כלם קטנים
הדעת אבל אם איש מכונן כה יפה קרינן כה אנה לרוב זכאים יאמר **א** ולמי שיכול לכונן
באלה תפלות שתקא חכמים זל אדר תפלה המנחה ככסר אונט שזאשרי וקדים ומתפלל י"א

ושז נמזיר התפלה כדרך טעמים בשארית ומתלין על פניהם ואומרי ואמאן למ כדעמור
כעסה וכו' ואומר קדים אלם וכפטרי לבעהם לשלם ויש שאין אומרים כרעה כעסה חכר
מתחילין ואישי ישראל וכבר כתבת למעלה שאין טעם לפניהם וכשיענה לילה יתפלל תפלה
ערבית **ר"ל** ערבית **ר"ל** מנחה אלם עקנה אלם כנגד איברים ופרדים אל
הדמיר אל עין הערבים אלם עתכלו כום שקרבין וקולטין כל
הלילה וממז מנחה איש ואין לשלם ורב אפס זל כתב דהאידעם קבעה מנחה ואין לשלם כל
וזמנה אחר קם של ערבית דלם כר יהוה דאמ תפלות במנוע תקום פ כצקר קם ואחר כך
תפלה וכערב תפלה ואחר כך קם אלבר יוקמן דאמר יוקמן אי זהו כן העלם קבא זהו האומך
גזולת לתפלה ואפי של ערבית הילכך זמנה אחר קם וכרעותה ומחזימות זמן קם של ערבית
מטעם שהקטנה ככסין לכול עתרו מתן "דהייט צאת הככבים כך כתב רב **א** פ"ג
וכן כתב רב פלוגי זל הקורא קם קודם שרחה כוכבים אם עתבון לכך לפיכך ידו אונט ויאמר

ר"ל

ושיצטאמן תפלה המנחה יתפלל ומאז נרדף למאז נבדל אלף אהב אהב רבאנא
 לעולם יזהר אדם בתפלה המנחה שהרי לא כענה אלפיא אלף בתפלה המנחה שבו
 ויהי בעלת המנחה ויש אלהו וקטעם מפת שתפלה הסוד ומונה ידוע בבקר צקומו ממוטע
 יתפלל מיד קודם שיהיה סרוד בעסקיו וכן אלה ערב בלילה ומונה ידוע בעמא לבינה וקאז פחי
 מוצקין אצל אל מנחה שהיא במונע מיום בעד שהיא סרוד בעסקין נרדף לשום אורה אל לב
 ולפאת מכל עסקיו ולהתפלל אורה ואם עשה כן שכרו הרבה מאד ועל כן מוטע אצל לב אדם
 מלעשות מלמכות הקטע שמו לזמן המנחה דהאן לא ישב אדם לפת הספר פ להסתפר סמו
 למנחה עד שיתפלל ולא יכנס למרחץ ולא לערסקי ולא לדין ולא לכול ופי דת דוקא שעדה
 גדולה כגון של מילה ושל מצוה ופדיון הבן ותפלת שלבן אלעשה שהיא כעין תפלת שלבן
 גדול שהיא מהמאז צה הרבה וערסקי גדול ותפלת דין כל המאז אסורין אפי סמו למנחה גדולה
 דהייא בתפלה טעה טבעית אצל שעדה שאוכל כל אדם בבינה ופדיון של כל אדם וערסקי
 קטן כגון לעין מלמכת ונמור דין מות להחיי סמו למנחה גדולה ואפי שעדה גדולה וכתפול
 שלבן אעשה ובערסקי גדול ותפלת דין אס התפיל סמוך למנחה גדולה אין מופסיקין אפי
 כשתבע מנחה קטנה שהיא צט טעית ומאז ובלבד שיהא לו סאן להתפלל מאז סיגמוסעדתי
 ומלמכת וסמוך למנחה קטנה שהיא בתפלה טעה טעית אסור להתפיל אפי שעדה קטנה
 ואפי בתפלת שלבן אדם וערסקי קטן ונמור דין ואפי אס התפיל מופסיקין אפי אס יאן
 סאנת להתפלל מאז סיגמוסעדתי ומלמכת ודוקא לכול מאז סמוך למנחה קטנה אצל
 לשעם פרות אן לשתי מותר דאין הלכה כר ימוטע דאין כיון שהבע ומן תפלה המנחה אסו
 לשעם עד שיתפלל וזה יהודה אלהב צאם ריז אלהיה מותר גם כן שעדה קטנה סמו למנחה
 קטנה וכל דאפי לרתי אסאסר שעדה קטנה קודם למנחה קטנה דוקא בשקובע עצמו לשעד
 אצל אס אוכל כצצה כדרך אדם אוכל מעט בלף קבע מותר פיו אכלה פרות ורצאפא א

כהצדאפי שעדה קטנה סמוך למנחה גדולה אסור וכן כתב רבי זלנהמאמיר תבא עליו ברכ
 ואם התפיל בלמכת מכל אלו סמוך למנחה גדולה והבע ומן המנחה אין מופסיקין אפי שהתפיל
 בלמכת וכגון שישל סאנת צום להתפלל מאז סיגמוסעדתי ומלמכת אצל אס אין לו סאן
 להתפלל מאז כן כרדף להפסיק מיד ומאמית הוי התפלת הפערת משיח סדר של ספרים
 על צדו והתפלת מרחץ מסיסיר לסאן העלמן מעליו והתפלת ערסקי משיקסור בגדיו כן
 כתבו כדרך עשה מלמכה והתפלת חמלה משיחאן ידיו אן משיחאן אזור מי ארעל להסירו
 בשעת חמלה והתפלת דין אס לא היו עפוקין ע כבר משיחאן קדייטן ואם היו עפוקין ע
 משיחאן בעל קדייטן לשען **ר"ל** ומונה משש טעית ומאז ולפועלה עד הלילה דברי
 ארמי ור יהודה אומר עד פלג המנחה שהיא עד סוף יאן טע אסר רבע והוא טע
 ורבע קוד קליל ולא מופסיק הלכה בדיא כדמייטאן ואסיק דעבד כמור עבד ודעבד כמור
 עבד וקו שיטעה לעיל אד מיטקו שסם עשה כרובן ונותפל למנחה עד קליל אים יכולתפל ערב

עד שיתפלל ואם נאם ולא קרא עד שאלה עמוז השאר יכול לקרוא עד הכן האמת ומיבן אם
קורא אותה אחר שאלה עמוז השאר לא יאמר השטח שאין ענה זמן שטח ועדי זל כן יצא
עיתודאי צריך למז לעולם כל לפתח וכל אחריה לא לא יאמר כוסא הכרבה כעו שהוא לא יתפול
ותקפו בעצב סוכה מלפטר ואם הראש זל כתב אל יאמר ברכת השטח כל עיקר **רלו**
בערב מברך שיה לפתח ושה לא אחריה ירוש' יוסף בשם ר' יהושע בן לוי אנו על סם
שבע סוס קולתך רב נאמן בשם רב הונא אמר כל המקיים שבענו הללך כלן קיים וקצת
ע' יומם ולילה קרא שונה אשר בדברו מעריב ערבים וכו' ואותיות ומנדיל צן יום וצן לילה צני
המעריב ערבי זהו סם ספרד ומסא אשכנז ומנדיל צן יום וצן לילה יא' צמות סנוא איו וקיי
הנויד ימולך עלם ועד צני המעריב ערבים וכתבתי הרב יואל ויותר נכז סם ספרד
ע' אן זה מושן חתומה סמוד לחתומה ולשבה מנהג היה אומן אמר הראש זל שאם מתפללן יא'
ימול לעולם ועד ויקיים **לשבת** ערביה אור ויאיר לא ויאסך שונאים והוי קצת
מושן חתומה סמוד לא **לשבת** עולם ואינה פתחת בברוך דהויא סנוכה לחברתה
וקורין קם שיה לא אחריה ראשונה ואינה פתחת בברוך דהויא סנוכה לחברתה
דק' לא הוי הפסק ואותם צאי גל ישראל על ישראל שנתקנה על גמולם שעבדו שמיא השטח
ואותם צאי סומר את עמו ישראל לעד מופט שלילה דריכה סימור מן המזיקין ואומן אמן מופט
שהיא סוף הפרקים סל קם ומעב דקיימא לן כל יוסף דאמ' אנריך למיוד אף גמולם של ערצת
לפתח של ערצת השטח לא הוי הפסק דטון דתקין ליה רבנן כגמולם אריכתא דמית' כעו
בשארית שתקין להפסיק ציי שפתת תפתח ואפי' הם לא אשיב הפסק טון דתקין למימריה ומז
שמהן להפסיק בפבוקים ויראו עמנו וקדיש לפי שצמיו הראשונ' היו צתי כנסיות שלם צדו
ואין יראים להתאחר סם עד אחר תפלת ערצת ותקין לעמ' פסוקי אן שיש בהם יא' מזכרונה
כנגד יא' ברכות שיש בהפלת ערצת ונפארין בקדיש ועבה סאזרו להתפלל ער' צרה בבת
כנסיות לא נתבטל מנהג הראשון ויזנו חין להפסיק בדברים אחרים ויש מן הגמולם שכתב אל
למורן וכן היה מנהגם ציון כתב רב גרונאי זל מדברי רבנו זל חין אומרים בערב לא
שה לפתח ושתים לא אחריה וטון שהלכה כרב דאמ' תפלת ערצת רשות תקין האחרונים שאחר
שאומר שזו את עמו ישראל לעד שאומר פבוקים שיש צין זמירן ושם ולומר אחריהם ברכה
ומפסיק בקדיש כלום אשתים תפלה הרובה לצאת צא טעמ' ולא תפלת ערצת מתפלל שארית
שתים הראשונה של שארית והשפיק להשלים של ערצת **רלו סדר** תפלת ערצת
אומר שגמול רחום ותקין לאומר לפי שבשארית
תמידין שמכפרין אכל ערצת שאין תמיד לכפר תקין לעמ' והוא רחום ויש אומרים לפי
שבהם ללקות ערצת אחר שאמרו כל היום וצמלקות מתכפר להם לכך נהג לעמ' אחר המלקות
והוא רחום יכפר עין ולא ישקית וגם מופט שאומרים אותה שלשה פעמים בשבת **המלקות**
בישע שלש עשרה תעתיקו ולשארית פעמים שלש וישע תעתיקו

ויקרא ויתפלל ואם לא נתכוון לכך וטעה והתפלל אליאזר ויתפלל וכן כתב רב עמרם זלגאפי
קראתה תוך שן קסמסות שהוא ספק יום ספק לילה איתא ברובא שאזר וקורא אותה וכן פ
רש"י זל שזמנה מוצאת הכוכבים וכתבמה שאם קורין אותה קודם זמנה צ"ל קודם א"ל
יוצאין זה לא צמנה שאם קורין אותה לפע מטותיא ואותה של צ"ל הכנסת אינה לא כדי לעמוד
בתפלה מתוך דברי תורה וכן כתב רב עמרם שצ"ל הקריאה שאדם יצא זה היא צמנה שא"ל
לפע מטותיא ומאמת זה כתב שצ"ל לברך עליה צ"ל אמת אקע על ק"ש ור"ל לכתוב צ"ל אמת
של צ"ל הכנסת היא שצ"ל קורין אותה בצרכותיה ומה שאם קורין אותה קודם צ"ל הכוכבים
משו דקיימ' לן כל יקודה דא"ל זמן תפל המנחה עד פלג המנחה שהיא טעה ור"ל קודם הלילה
ומשם ואילך קשוב לילה לעטן תפלת המנחה קודם לעטן ק"ש משם ואילך הוא אומ' וכן כתב
א"ל העזרי מד"ל יתב רבן זמן לתפלת תפלת הערב שמומ' מיום שבגמר זמן תפלת המנחה
מתחיל זמן תפלת ערבית והקשה א"ל הר"ש זל על דבר ר"ל א"ל שצ"ל זמן תפלת המנחה
ש"ס עד פלג המנחה הי"ב משום שהיא כנגד התפיל וז"ל א"ל ש"ס עד פלג המנחה א"ל
ק"ש שתלי בזמן שצ"ל א"ל ראו לקרותה אז שצ"ל א"ל שצ"ל ור"ל א"ל כדי לקיים המנחה
שא"ל סוכרים בשאר התפיל של הבריות שמקדימין זמן ק"ש לצאת הכוכבים א"ל שצ"ל הלכה
כל אעזר שא"ל מטעה שקדש היום בערב שבתית כנגד ר"ל יחושט שא"ל מטעה שקדש ככ"ל
לכ"ל בהרומותן ולא הלכה כל מאיר כנגד ר"ל יהודה ממ' לעטן תפלה הקלו וגם מתוך הדואק
נהם כן לפי שהצ"ל מתקבצין לתפלת המנחה ולא היו קורין שמע ומתפללן תפלת הערב
עד צאת הכוכבים היה כל אחד הולך לביתו והיה טורח עליהם להתקבץ אחר כן ולא היו מתפללן
בצ"ל ולפי נהג כן וסמכו על הט תפיל דברית אע"ל לכתפלה א"ל לקרותה קודם צאת הכוכבים
כשתוא דמתחילתן ומזמ' גם לפ"ל א"ל א"ל אחר כך מצ"ע יום לקרותה קודם צאת הכוכבים
ש דבר מוטע הוא צ"ל תפיל דמתחילתן וצ"ל תפיל דבריתא שאלו לר"ל ק"ש זלגער שמקדימין
לקרות ק"ש ולתפלל קודם צאת הכוכבים אם מוטע לתפל עמיהם כדי לתפל עם ר"ל
ולתפיל ק"ש עד זמנה שהיא צאת הכוכבים אי זה עדיף לצ"ל צ"ל וק"ש ק"ש עד צאת
הכוכבים או להמתין עד צאת הכוכבים ולתפל צ"ל כדי שיסמוך ג"ל לתפלה והשיב מוטע
שיתפל עמיהם כדי שיתפל בצ"ל אם הוא מפלג המנחה ולמעלה וימתין לקרות ק"ש עד זמנה
ולעטן סוף זמנה תכן עד סוף האשמורת הראשונה שהיא שלש הלילה דברי ר"ל א"ל וק"ש
אומרי עד אע"ל ר"ל אומ' עד שיעלה עמוד השחר והלכה כר"ל דאיפסיק הלכה כותיה וא"ל
לכתפלה יכול להמתין לקרותה עד שיעלה עמוד השחר ומזמ' א"ל ללכ"ל ולע"ל עד שיקרא ק"ש
ד"ל לא יהא אדם צ"ל מן השדה בע"ל ויאמ' אוכל קימט ואי"ן קימט ואח"כ אקרא ק"ש ויתפל
וצמ"ל קטפתו שינה וישן כל הלילה א"ל א"ל אדם צ"ל מן השדה וככ"ל לצ"ל הכנסת א"ל לצ"ל המדרש
א"ל ר"ל לקרות קורא וא"ל ר"ל לשאת שונה וקורא ק"ש ומתפלל ואחר כך אוכל פתו ומצ"ל
וצ"ל העבר על דברי חכמים הי"ב מיתה אלמ' משקיע זמן ק"ש א"ל לק"ש אע"ל

כמו שערך לא יפסיד דרך ראשו ויבטל עצמו כדאי מרפאת ויכנס זמית כמו

ליוסי מושלם לא ראו קורו בית שפת אלקי **רמ** ואם הוא נשוי לא יקח רבול בותר עש

כדאמרי שלם יהו רב מטין אצל נשותיהן בתרומתו הללו ולפני דיה רבקה כלל

ונקט יתן שהפרישו מציה כל לא בעשה האמורל בתור קטילי שפרנסת מצויה להם ואין פניע

מם ענתם בכל יו הפועל שעשי מלאך בער אחרת ולג בכל לאלה בעתה פעם אצבע ואם

עשי מלאך בערם פעמי בשבע והאמורים אן בשבע והגבול אן לל יו והספם אן לל יו ושנה

אלה מלאך שבת לל שבת וכל אדם צריך לפקוד את אשתו בליל טהרה ובשעה שיוצא לדרך

ואף שהיא מצי אלה לא יכוין להנחת אלף כאלם שפרע אנוס שהיא קייב בעתה ולקיים מצו

עוראן ושיהיו לו בנים עסקים בתורה מקיימי מצות צארא ברבבא אבד זל צריך לבדל חי זו

מאשה נכונה שתביא אלם בשעת תשמיש ודרשת וקרת ומצאת תוכן המעשה הזה על

כוונות גמאן עיקר קייב וזה קרובה לקטל סכר ושכרה מוטעם מן השלישית הרשונה

לשם פריה ורביה והיא הקייב שית מצות עשה השמיה לתקון הולד כמו שאמרו

גאדסים הראשונים קשה לנסה וקשה לולד אמועשים קשה לנסה ויפה לולד אחרונים יפה לנסה

ויפה לולד שמתוך כך יצא מלבן ומורז וגם זו הכונה נמוכה בכוונת פריה ורביה השלישית

אלה אשתו והיא מנתקת והיא מנתקת איו והיא מקיימת והוא מוכר זה שהיא מסדרת

ומרצה אותה ומנתקת עצמה לפטו כדי שיהן דעת עליה וכן בצאת לדרך שהיא מנתקת

איו גם בלא יש קטל סכר והיא מצות עשה האמורל בתור והל שהיא מכוין בעצמו לגדור זה מן

העצרה כדי שלא יתחזה לעצרה כרואה יצרו מצר ומתחזה א הדבר שהיא וגם בצי יש סכר

אך לא כראשונות לפי שהיא יכול לדאן את יצרו ולכעס אותה כעטן שאמרו אבד קטן יש פחדם

משבע רעב מרעשם שבע ומזמ מיו שכונת לכך שיהיה שבע מן הקייתר כדי שלא ירעב ויתחזה

אל האיסו כוונתו לפונה ויש לו סכר כאלם שיכול להתעטת יום אחד בלא טורח גדול שלא

ישער הרבה אעפ"ה הוא אופל מטעם כדרך בע אדם שאים נתפש בחותה חבלה ומיו

סכר שמראה לכפשו מטעם הגמה ואים רוצה לער אותה כעטן שצמור עימל כפשו א

ונצמ צדיק אוכל אשכנז כפשו אכל מיו שאים צרי לדבר ואין יצרו מתגבר עליו והוא מ

תאותו ומצא עצמו לדי תאוה וקיימו כדי להשבע יצרו ולמלא תאותו מתאוות השלם

עצביו הרע ומן הקייתר ויסתפ א האיסו ועל זה אהזל הגמרא עמו לדעת יקח סנד

למן אסור מואם דמגרי יצר הרע בכפשיה וזה דומה לאדם שהוא שבע ואוכל ונותה יו

עד שיסתכר ומקיא ודומה לבהמה שאוכלת עד שיאחזה דם ויתמו ועוד יש מאשה י

את שכרו והם בעט מרו בע אפסיה בע שאמה בע כדוי בע תפורה בע מורדת בע ג

גרוסת הלב בע ערעבא בע קעפה ותם לא תתורו ועי מוכא אר עתן לא ישתה אדם בכו

עצמו בכו אחר ואמן רצנא לא כצרכא לא לב נשיונא אפס און צרי למג שאם אפס אדם א

ממונה בן לא אפי אפס אשתו לתשמיש וכן שטם במסכת בלה מפת מיה גויין לו לאדם ב

מומין מפת שתבעה ואינה נתבעת לו פ

המלקות ואומן סבבנו ועמ' ברוך אי המסרך וקור' קס וברכות ויראן שש' וקד' ס
ומתפלגן הצמר בלחש ואין ש' מקור התפלה וכתב' קרס צמול המעס לפי שאינה קודם ואומן
קד' ונפסרו לנתקם לשלם כתב רב עמרם ז' שש' יכול להפסיק אחר שיהיה צמ' המול' בכבוד
ולא' ברכו בשביל צמ' אדם שצאו בין הפרקים וא' ש' ע' ברכו ונתן מעט לדבריו ושון שכללום הם
מפסיק בפסוקו אין אש' להפסי' וא' כתבת למעלה שיון להפסיק אלף צמ' שהקס הרחשום
ותב' שד' שבע' ב' אחר ש' מרי' תפלת ערבית שהגן' לומר פסום הקטורת שאומרי' אותה זכר
למקדס וקטורת חיה גם בערב' אבל השיר שהיו אומרי' אותה במקד' אין לאמרו' בערב' שלם היו
אומרי' אותה בערב' במקדס וכתב' עוד על ס' רב' של' גמון ז' שמונתר לפעול על אפיס ולבקש
רחמי' אחר תפלת ערבית אפי' בערב' וכן המנהג בבית רב' שבבבל שמתלגן על פיהם בערב'
אין מערב' שבת' **ר"ל** ובעמ' לימוד הללה יותר ויותר מושל' יום צמ' הזהר' צמון שאול' אין
רנה של תורה אל' בללה שצ' קומי' רוע בללה וגרסי' בעשהו'ין בפרק הדר אמ' ריש לקי'
לן איברי' ללג' אלף למרס' וגרסי' בפרק ששין פסין לברכות אמ' רב יהודה אמ' ר' מיה' בן
לעזר כל בית ששמשן ס' דברי תורה בללה אין אר' ב' הילכך סון ששעת הללה רעיון ללמוד
המוצאן שפשו מרובה ש' אס' יארע' אדם מקרה אלף השלם חוקו' בלמוד היום שיטלמו' מיד
ס' בללה ול' ידקמו כל' כדמי' פר' הדר רב אחא בר יעקב ציזף ציממא ופרע' בללה פי' קהיל'
קק קסע' ללמוד כך וכך ליום ופעמי' שהיה מרוד צום ול' היה יכול להטלמו' והיה מטלמו' מיד
בללה **ר"ל** וכשירצה לשון יקרא ק' דאמ' יחושע' בן לוי אעפ' שהקרא ק' בבית הכנסת
מטה לקרותה על מטות ודי' בפרש' רחשונה דגרסי' בפרק הרוחא הנכנס לשון
אומן מטלמו' ישראל עד והיה אס' שמוע' ור' ז' כתב' שצריך לקרות גם והיה אס' שמוע' לפי שיש
בה ובשכך ובקומך וכן היה מהג' אלף הר' אל' ואומן צמ' אמ' המטלמו' כצ' שיה' על עמ'
ותפסמה על עפעפ' ומחיר' לפי שון בת' עין יהי רצון מלפנך אי' אהי' שתשכב' בשלום ותעמידם
לקוי' ולשלם ואל' יצאצ' קלמו' רע' והר' קורי' רעם ותהיה מטות' שלמה לפנך והאירך עמ' סן
אין המנות צמ' המאיר לשלם כל' בכבודו ורב' עמרם ז' הוסוף צמ' דברי' ותעמידם בשלם ותן
קלבי' בתורתך ותרגלם לדבר מטה ואל' תרגלם לדבר עברה ואל' תביאם לדי' אטאל' לדי' פסין
ול' לדי' ציון וישלם ביצר הטוב ואל' ישלם ביצר הרע ותצלם מטע' רע ומאול' אפי' רעם ואל'
יצלם וכז' ואומר יושב ציטר עליון עד ס' אה' אי' מאפי' עליון וכז' ואומן אי' מה רע צרי' עד
אי' הישועה וכתב' רב עמרם ז' ואומן ברוך אי' צום ברוך אי' בללה ברוך אי' בשכב' ברוך
אי' צקומס' ויאמר אי' אהטון יגער אי' כך השטן יגער אי' כך העקר צרוסל' קלן ז' אה' אה'
מוצ' מאס' אי' סומרך אי' צלך על יד ימויך אי' ישמורך מכל רע ישמור אה' כפשך אי' ישמור
צאתך ועיקר' מטה' ועד שלם צדך אפקיד רוחי פדית' אוחי' אל' אמת' יצר' כך אי' ושמורך
יאר' אי' פמו' איד' ויאמר ישא' אפמו' איד' וישס' לך שלם ואל' הר' אל' היה אומן השכב' עד
סמוך לחצמה ויפשו' בגדיו וכשימט' אל' ל' יהפכ' ממוס' למעלה ר' ש' אה' כז'

נמשכים וצדקתם זה צדק לבעול ורשעה היא לו לא יבעול אדם בעת שקוץ סבע או רעב אלא
 קהר שיהיה כל המזון שבמעו ויבדוק נקבו קודם בעלה ולפאר בעלה ולא יבעול אלא מעמוד ולא
 מיושב ולא ביום סכנכם לכת המרחץ ולא ביום הקזה ולא ביום יצאת לדרך ולא ביום טהרת מן
 הדרך לא לפתקם ולא לפתקיהם **רמ"א לא** ישתן אדם בפע מוטת ערוס דל
 דבי ים שהקצה סוף און ואחד מהם **קמשתן מים בפע מוטת ערוס**
 גרסי בשבת בפרק במה אשה יוצאה אמר' אמר' ואמר' לה בנותיהן הלא נא גרורים מביאים
 הקדם לדי טעויות ולא הם המשתן מים לפע מוטת ערוס וכו' ולא אמרין אלא דמקדר אפריה
 לפורייא אכל לא מקדר אשה לפורייא לית לן בה וכו' מקדר אשה לפורייא נמי לא אמרין אלא
 צארעא אכל צמוח לית לן בה וקודם שיאור הקבר ימקד לקום בזריזות לעסדת הסרח יתן ולא
 יהא הקבר מוערו אלא יערונו הוא וכו' כדלעיל ויש קסידים ואמסי מועשה שקיו מקמיריס על
 טעמו וטובלן לקירויין להתפא' וקומרא יתרה היא זו שאף לרב לפס סבתאיש מצריכי טבלא
 לתפלה אלו דוק טבלא לא ראינה בשקצין ואם תבנת למעלה שאין צריך לא טבלא ולא ראינה
 וקמקמיר תפא עליו ברכה נשם סדר עסדת קיום בעזרת הערם דקייטן א מרח ואיוס
 ונתפול הלכות שבת בעזרת הכראה בלבת

רמ"ב הלכות שבת רמ"ג גרסינן בפרק

בלבת הקדש אמר' ר' יוחנן משום ר' יוסי כל המטבגה שבת סתמן לנפלה בלבי
 מנדים רב נחמן בר יצחק אמר' אף מטבגה משעמד מלכות אמר' רבי יהודה אמר' רב כר' המוטבג
 שבת סתמן על מטלות לב ואמר' ר' קייא בר אבא אמר' יוחנן כל המטבגה שבת כהלכתא פ' ענב
 עז מוקלן ע' אמר' רב יהודה אמר' רב לאמאן שמרו ישראל שבת ראשונה לא שאלה בהם אומריה
 ולשון ואמר' ר' שמעון בן יוחאי אמר' משמריין ישראל שבת שבתיה כהלכתא מיד כגאלן גרסינן
 בפסוקים בפר' ואלו דברים אמר' רבא בכל מוריס בשבת דבינוסן לבס דכתב וקראית לשבת ענג
 פ' משום דבחד קרא כתב עזרת תהיה לבס ונקרא אחר כתב עזרת ליה אהיך ופלגי בה
 ד' אלעזר ור' יהושע ר' איעזר סבר און כלו לבס פ' לאכול ולשתות ולשמוק פ' און כלו ליה פ' לאמוד
 ולשתות ור' יהושע סבר אלקמו אצו ליה ואצו לבס וקאמ' דבשבת כולו עלמא מודו דבעין לבס
 והא דאמר' עקיבא עשה סבתך קול ואלה הצריך לבריו הייט בדלן איפשר ליה הבלאס איפשר
 ליה צריך לכבדו כפי יכולתו דגרסינן בפרק כל כתב הקדש עשירים שבכל הארצות במה הם
 זוכים במה הם מכבדים את השבת וגרסינן נמי ביהיא פרקא במה מוטבגה ברגס גדולס
 וראשי שמים ותציל שלהרדיון והא דאמר' רב קייא בר אשי אמר' רב אשי דבר מוטבג ופשאון
 לבעד שבת קאי ענג ואמר' רבא אפי' כסא דהרסנא קייא אמי שהשעה דקוקא ע' וכמה פעמים
 נשאית ונתת בדבר לפע אף הרסנא זל במוות קיום שיש לי מוטבג מטבג ואיך מספיק לו וצריך אם
 לפתקיהם אם אפי' בכל עשה סבתך קול און ולא השיב דבר ברור אהל מצאתי כפי אמר'

יהיה אומר מפת שמואל על שעת תשמיש אסיה את ואיכא זמיהו רוח
וכן קיהל בערוצין כל הכופה אשתו לדבר משה נקרא אסיה שזמן גם כל דעת
עצמו כי האוס אסור אף באשתו אלא אם הוא צריך לזנות מעשה ימים ואחר כך
בט שאיה במוטמעה וקוא ששאה בשעת תשמיש אלא אם רציה בשעת תשמיש אצות
קיהל שאיה שרי בט כדוי בט כדה אע"פ שאין ממוז מן התורה וימ אס קס כדדוי אג האל
אן קיהל שאכורין בתשמיש המטה והה נמי אס אכד מהם בט תמורה שקיה מכון לעבור
וכדמנה לעשתו וימ אפי צשין סתכוון לזו וכדמנה לע הארת בט מורדת דאמנה ליה לז
בשעת לך ואע"פ קוא משמש עמה והרי קיהל אכלו כמו זונה אפי אס קיהל מדעבז וזשואה
אחריתו בט מריצה סהם מתקוטמים בחד בכל פעם דקויה צאה אז כמו זאת כון שאין בנות
אחיה בט שכרות שקוא אן קיהל שכורים בט גרושת הלז שכל בט לגרסה אפי און כלע שצא
בכון מאותן שכופין להוציא וגמר כלע לגרסה ואחר כך כל עליה בט ערעבא שמשמש עם
אשתו זנה דעת על אחרת אפי שתין נשין בט אע"פ שהובעת דמה והרי קיהל כוונה ואסור
לקיימה אלא מוי שאשתו מרצה אותה בדברי רצי ומקטרת עצמה לפי כדו סיתן דעת עליה
על זה אהל שיוצאין ממנה בטם חכמים וטעמים כלמה שיצאה ממנה וישכר וכלא התשע
מודות אפי צריסין לפריה ורציה כעון שאינה מעוברת אפי קב בכלא המדות פנים רגולד
ונקרא פשע ויש עוד דברים שפוצצין המעשה ומקלקלים אותה והם מה שפרשו בגדרים און
ד יונקין בן דהנאי ד דברים שאולי מלכת השרת קגרים מפת מה קוין מפת שאפסין אר
שולחם פירוט שאהבן המעשה הבהמה סומין מפת מה קוין מפת שאמת כלן צמות מקום
יאן בשעה שהם רוצים לשמש קע"פ ששעה המעשה מצטע עצמו אס צום מאפל צלותו והם
בגולה מכזה הכר מוז נהג ע מנהג הפקר וכל שכן אס מסתכל אל בשעת תשמיש שהוציא
מיה יצר הרע בעצמו אלא מוי מפת מה קוין מפת שאסקין צלותו מקום קרשים מפת מן
ע שמוספרים בשעת תשמיש קרא סנות מפת שאהנה מנהג הפקר והרעיה
אתן דעתו באשה אחרת ומה שאמר יונקין און הלכה כל יונקין בן דהנאי קיהל אפי
השולחן אכל כל האחרים אסורין והפכת השולחן נמי שרית ופי קראנד זל דוקא
מיתרצה לע אכל אס קוא כופה אותה לכך קור אפי עלו גם כל דעת כפא לז סוב שדרי
ואן ברנליס קווא זה המעל וסונה ופריך והא און רצן הרוצה לעשות בטו זכרים יבעל
ה ומשט כון לדעת כון אל לדעת השתא אפי זה מעעל וסונה כדו לעשות בטו זכרים
קוא אל לדעת אסור כש אס קופך שולחן אל לדעתה שנקרא אסא והתוספות פירוט
פכת השולחן שמשמש עמה אל כדרכה ודוקא צוקראי בעלמא שהוא תאכל לכך מורה
על אס רגל לעשות כן אסור משום השקפת אדע מודי דהוא אדס מבפנים וזו ק מוצאן
אסור משום השקפת אדע גרסי צמכת כלל קוא למטה והוא למעלה זה דרך עזות שמש
עמה בחד זה דרך עבט בתב קראנד זליט מההים מיהא דאמרי יצר וקשה תיקק שמאל

רמ"ו ישראל

ועי שקבלו שדה בשותפות לח יקמר ישראל לעי טול מתנה חלקך
 בשבת ואמז בחול ויחזי לח חמל ע כן בפירו לא בשבתים לשבוע
 חזני ישראל אטול של יום ראשון כנגד שבת שנתלחסור חבלאם מתחלה בשקבלו השותפות
 הרפן שיטול העי של שבת וקישרא יום ראשון כנגדו מותר ור"ז זל הי"ד מותר בתפ"ר שקבלו
 בשותפות חז"ל לח הרפן דדוק בשדה חסור לפי שקלק הישרא מתרבה ומתעלה בחזית מלמכה
 שעושה העי בשבת חבל בתפ"ר שאין חלק הישרא מתעלה בכך מותר לחלק ולעמי יהא של בחול
 ואלך בשבת ור"ת חסור וכן ירקה דעת הר"ם צ"ל שבת המשתתף עם העי במלמכה חן בשקורא
 חס הרפן וכו' ומלמכה דומה לתפ"ר שאין חלק הישרא מתעלה במה שהעי עושה ואסור בלח הרפן
 וא"א הר"א ז"ל בתב ומיהו תפ"ר שלקחו הישרא צמוסכו מן העי כר"א שאין צרי הישרא להרפות
 כל"ס טון שהיא ברשות העי ושכר התפ"ר הוא רק לישראל ברבית שלו ואין לישראל חלק בע"פ
 התפ"ר ואם לח הרפן תחלה ינה לח בחול וי"א שיקח הישרא יום אחד כנגד השבת אם חלקו חס"ס ולא
 הזכירו השבת מן העי ולא י"א וי"א ח"א הר"א ז"ל טון דספקא דר"ב הוא אצלן לקולא
 ואין צרי להעמי לעי לטול כל השבת לחד חבל מדברי הר"ם צ"ל ירקה לחומרם שבת ואם
 לח הרפן ושכר השבת אינו ידוע ירקה לי שהעי יטול שבעתי השכר והשאר חלקים בשנה וכתב
 עוד היותן מועת לעי להתעסק בהם אע"פ שהעי ט"ס וא"הן בהם בשבת חולק עמו כל השכר
 בשנה וכזה הורו כל הגאונים **רמ"ו ת"ו** רבנן לח ישכר אדם כלנו לעי בערב שבת
 ובל ובל מותר ומיירי בהבלע שמשכרם למדס הילכך כל ובל מותר
 וא"פ הכי צ"ש חסור חבל בשבת יום חז"ל כל ובל עמי חסור ומיהו פ"י חרי ז"ל הא דאסרינן
 צ"ש חז"ל בהבלע חייב דוקא בכלים שעושים בהם מלמכה כגון מקרישה וכו' צ"ל מפע
 שטרחה בשעושה ע העי מלמכה בשבת בלא הוא שלחו של ישראל ומ"ז כל ובל מותר בהבלע
 טון שהוא רחוק מן השבת חבל כלים שאין עושים בהם מלמכה חז"ל בערב שבת מותר בהבלע
 ודוקא להשכר חסור מ"ס שכר שבת חבל להשאיל לו כתב בספר המועת שמונת חז"ל בפ"י
 טון דקיי"מ לן כזית הלל רשבת כלים לחו דאוריית' ומ"ז בשבת חסור להשאיל לו חבל בהמות
 חסור צ"ל להשאיל צ"ל להשכר וא"פ מיוס הר"א טון שאדם מצונה על שבת בהמות וא"פ חס
 יפקידנה צ"ל לצ"ע עמו א"א שהכל יודעם שהיא בהמות של ישראל ואין חבל יודעין שהפקידה
 ואומרים בהמות של ישראל עושה מלמכה בשבת וע"פ המועת הותר להשכר בהבלע ע
 הפקר שצריך להפקידה להפקיע חסור שבת בהמה וכתב ר"ז ז"ל ויפרש בשעת הפקר
 שאין מפקידה לא ביום השבת לח כל אמן שעושה מלמכה ביום השבת כדי שלא יזכה בה חסור
 וא"פ שאין מפקידה לגמרי הוי הפקר וכ"א ר"א צ"ל בהמות נמו דעתו לזה שהרי אינו מפקידה
 לא להפקיע חסור שבת שבת ע"כ **רמ"ה אין משלחין** אגרות חז"ל
 עי בערב שבת חבל ובל מותר ואם פסק עמו ביום ידוע חפלו ערב שבת סמוך לחמה מותר ואם לח פסק עמו חס

לרשי זל שער טל הקוים משנה דיקודה בן תומא אומן הוי עז כנמו וקל כנשר שבעה וזל לשוש
תכף לפניה משנה ל עקיבא אומן עשה סבה קול שמייה קיא דבן תומא לפורווי דל עקיבא לן
אמר אל למי שהטעם דקוקא לן בותר אבל דרי אדם לזרז עצמו כנמו וכנשר לכבד השבת
בותר ע"ז על כן צריך כל אדם לצמצם בשאר הימים כדי לכבד השבת ול יאמר הייך אפס
פרצת ט' אדרבה אם יוסוף יוסיע לן כדתע רבתא לפא אע"ה דרבי נח אואה כל פרצת של
אדם קצתה ל מראש השנה לרה קוז מהוצאת שבתות וימים טובים והוצאת צמח לתאמור תרא
אם מוסוף יוסיע לן ולא נמי ג' הוצאת שבתות אמן הקרב בט לן על ויח פודע וזון סכן אומן
א ידאב נאמן הוא בעל אונס לפרועו אונס גרסינן במשבת יום טוב בפר שט אמרו ט"ו על
שמאי הזקן סכלימין קיה אובל בכבוד השבת קיה מוצא בהמה נחא קיה אומן זל שבת למאד
מוצא נחא מומה ממאק השמיה ואובל קרא שונה אבל הלל הזקן קיה לן מודא אחרת סכלימין
לשם שמים ט"ו ברוך ה' יום יום ותמא נמי הם צ"ל אומרים מאד בשבך לשבת וצ"ל אומרים
ברוך ה' יום יום עשר תקות תקן עזרא ואי מהם שיאן מכ"טין בגדיהם במישי לכבוד השבת

ועבה אסדר כל הדברים שהם קודם השבת לצורך השבת
דעו יתמא דבן שמשון בן גמליא אומן לן ישכר אדם

למי מופט שנקראת על שמו ונמי זה עשה בה מלמדה בשבת אבל אדא מותי סכן דרך לקבל
שדה באריסות ואצ"ת שידעו שהקוא של ישראל אומרי קמי לקחא באריסות ולעצמו קוא עבד
מה שאין כן במראץ שאין דרך להקטרו כה"לם צ"ל תפוז יש מסתפקי ע אם דרך להקטרו
כמו שדה ושרי אן אם דומה למראץ ואסור והוא הכריע לאסור דוקא שדה אמרינן ארעא
לאריסותא קיימא אבל תמר אינו עומד לאריסותא ודין במראץ אפי' השכרו לשנה אסור
ובריקיס נהג קיתר שעומדין לאריסות ורצין קאיי זל כתבאם השכרו שנים הרבה ונתפרסם
הדבר מותר וכן נהג קיתר בבבל וקאן קראש זל בתבולא זה עתה דר ונתפרסם הדבר בבבל

בעלמא סכלימין שיש לו מראץ אן תפוז אינו סוכר פועלים לעשות לו מלמדה בהם ולקח קוא בריוח
של הקריצה והאפיה אל מן שטרנו לאחד לשנה אן לדשים בדבר ידוע ושיטול האוכר כל הקריוח
שיצא מומא הילכך מותר בקבלות שאין מלמדת קמי נקראת על שם קישראל אכל אם קיה

משכרו לימים אסור לקח שכר שבת ויום טוב
לציתא צית בקבלות קיה מותר ר"ל שיצא ע

אסרו ואפי' סיתת קמי האכזים בצית בשבת אסור לשרא לשקען בבטן והיז שמוא בתוך הרפוס
אכל אם קוא און לתפוס נגם אין עזר אחרת בתוך תפומנו של צית ששנה מותר וכן כתב הר"ם
צ"ל אם שכרו לשנה אן לשעתם שיכתובו אן יארוגלו מותר כל אן קוז עצמו שיכתובו אסור אן
יארוגלו בגד מותר אבל קיתיה מלמדה בגלי כגון שפסק עצמו שיכתובו כותל אסור והיז בבית
שבתוך הרפוס שאין הכל יודעין שפסק עצמו ויאמרו שעשא מלמדת ישראל אבל אם קיה און
לתפוס שאין שם ישראל שיראק שעשא מלמדת ישראל מותר

שמה עבדים לשמשו ישתדל בעצמו להכין שום דבר לצרכי שבת כדי לכבדו כדאיתא בפרק כל
 כתב הקדש רבא קדא פריס סילקי ר"ל היה מקהך הירק לצרכי בעדית שבת דנה ורבינוסף
 מנצחיו צ"ב היו מנצקשם העצים ר' זירא מסתתרתות היה מדליק האש רבנאמן מכהף ועשיל
 מכהף וכפיק אמן אי מקלש ר' אמר ור' אבי מילא מכתפנא מייקמייקו פ"ה היה מתקן הברכה
 ומכחם הכלים הצריכים לשבת ומפנה כלל האוכל ומקם ילמוד כל אדם ולא יאמר לא אשפעם
 כשרים וזאת היא כבודו לכבד השבת **רנב העושה** מלמכה בערב שבת
 מן המנחה ולמעלה דקיימ משש שעות ומאצה ולמעלה א"א
 רנאם סימן ברכה לשלם כבוד העזרי דוקא העושה מלמכה להסתכר אבל מתקן הוא בגדיו
 וכלו לערך השבתיוס טוב ומשמע מסוף דבריו שאפי' אם איט עושה להסתכר אם איט עושה
 לערך השבת אסור וכתב א"א הראשון וכן מיי שכוונתו לעצמו ספרים דרך לימודו מותר כל
 היום **רנב מורה** להשיל מלמכה בערב שבת סמוך לשכבה אעפ"י שא"א
 לעמרה מבשר יום ומיא כגמרת מאליה שבת כעון אשדות
 דיו וסמוך צמים וקם צריך כל השבת ולהחזוץ של פשתן להמר כדי שיתלצו ולתת צמר לתוך
 הוורה שאינה על גב האש וסוקה צוים אבל אם היא על גב האש אסור שמא יקרה או אשפי'
 אינה על האש אם היא פתוקה אסור שמא יבא בה בכף והמנעם בקררה אפי' אינה על האש
 אייב משום מצול ומותר לפרוש מצדויות חיות ועופות ודגים וקם עזרין שבת ומותר למכור
 לככרי ולהטעם סמוך לשכבה רק שיצא מביתו מבשר יום ומותר לתן בגדיו לכובס ככרי
 וערות לעבדן סמוך לשכבה אם קצלו דמים אבל אם לא קצלו אסור אלא אם כן בום רשע או
 בום קמיטי ומותר לפתוח מים למכה וקם נמשכן והולכים כל השבת ולהטח קילר עבה על
 העין אעפ"י שאסור שבת אבל קילר רך וטלול אפי' שבת מותר להטחו על גב העין ומותר לתת
 מונמר תחת הכלים וקם מיתגמדין מליהן כל השבת ולתת שערי בעגית אשדותן ולתת גולגים
 בכלי וקין דולקין והולכין כל השבת אעפ"י שמשתמש בכלי דקיימא לן כשתהולג שבת כלים לחו
 דאורייתא ואשפי' אם הכלי עושה מעשה שבת וסועטין בקורת בית הכד וצית גבת מבשר יום
 על גתים ועצבים שבת סקו מבשר יום וקם אמן וקייין היוצאים מהם שבת מותר וכן עסר
 ומלגית שבת סקו מבשר יום וטען עליהם ליוצאים מהם משקין מותרים המשקים היוצאים
 מהם ודוקא סכרוכו היטב מערב שבת ואינם מאוסרים אלא שקיטה אבל אם לא מדוכו ר' זיטב
 אלא שבת סקו מעט אסורים המשקים היוצאים מהם אבל אסור לתת קיטום בתוך קריקים אלא
 בכדי שיטקו מבשר יום עון דאנושא מילתא ספי' איכא איתא דשבתא
לא יצא מקיים צמחטו ולא הלבלר בקולמוסו ערב שבת סמוך לשכבה שמא ישכחו
 ויצאו בהם שבת אכל בהפלתו מותר לצאת סמוך לשכבה ולא קייסין
 סמא ישכחם ויצא בהם שאסור להסיק דעתו מהם בערך בראשו ומציק על כל אדם שיממש
 בבגדיו בערב שבת סמוך לשכבה אלא יהא בהם דבר שאסור לצאת בו שבת

יש בעשר שהוא שולח אותו עם אדם ידוע שכל כתב שמצאין לעשר מתחם אותו לדנו והוא מביע
לד מוי ששהתלם ל מותר אפי' בערב שבת אם יש שהות צום כדי שיוכל להגיע לבית דין
למנוחה בעשר שהוא שלח עם ואם אין אדם ידוע בעשר לקבל הבהבם אין משלחין אותו בעש וכו'
וכן מותר וזהו צינור כתב לא קצף אסור לשלם לשלם **רמ"ט אין מפריגין**
בשבת פחות משלשה ימים קודם השבת בל"א לדבר

הרשות לכל לדבר מצה מותר ופוסק עמו שיטת רמב"ם אין צריך לפסוק ולא להביא מנות
ודרך מוטטת כמו מער לצדון שלם היה במקום רק מהלך יום מותר אפי' בערב שבת ימ
הטעם משום איסור תפומין ולכך מותרין בשבת גדולה שהולכת למעלה מעשרה ורצ' לפס
פירש הטעם משום שכתב שכל שלשה ימים ראשונים עשו משבת וצ"ל רובן אחר ד' עליו
עד אחר שלשה ימים ולכך מותרין במרות הוצעו שאין משער וצ"ל כתב אם קנה שבת
בשבת מערב שבת מותר לכנס בה אפי' בשבת ור"ל אסור הכל אפי' צדק התפוס מופט
שהוא שט על פני המים שהוא אסור ולעמך דבר מצה ע"י ש"ס כל מקום שאדם הולך

כעין לפאורה און לראות פט אברו אסור לכל לדבר מצה ואין אסור דבר מרשות לא בשבילך
לפ"ל **ד"ן אין צריח** עמלמות מרשות על עשירות שלגוים אלם אם כן ר"ל הפיל
שלשה ימים קודם השבת ואם התפיל אין מופסיקין אלא מלמות
מצוה מתפילין אפי' בשבת אין הולכים בערב שבת יותר מג' פרסאות כדי שיגיע למקו בער
היום גדול ויוכל להסין זרע שבת ולא שפא אם הולך לבית און לבית אונטפון אין קובעין סעודה
בעש' מופט כסד השבת ומותר לכול עד שפאך ומיז אסור לקטעם סעודה כדי שיכנס
לשבת שהוא תחלל אכלה לשון ה"ר צינור מצה שימנע אדם עצמו מן המצוה ולמעלה לקטע
סעודתו ונראה דאף קודם המצוה נמי אין לקטע דער שבת סתמא קאמ' דגריסו בצטין פרק
השולח אמר ל' איין בר אבא א"ל ל' יוחנן סת' מספחות היו צרושלם אחת קטפה סעודתה

בעש' ואחת בשבת פ' ששת צות המדרש ושתיהם כעקרו ויראה שדרך ארצי מעשה להתענות
כל היום כדי לתפא בערוצין בפרק בכל מערבין קמ בע דבר רב דיתצ' בתעמל' צמועג שבת
מהו לא שלמי שאלם שדרך תפ' להתענות בערב שבת ולעמך בעשין אסיקנא והלכת' מתענה
ומשלם פ' אם ירצה ולא הוי כמתענה בשבת וכו' שיכול לשלם אם ירצה והוא קבל עליו תענית
סתם וכל התענות שלם שקנה עליו אמה איו תענית הולכך צריך לשלם עד צאת הכוכבים
אם לא שפרש בשבת קבלת התענית עד שיטלם תפלת עם קצער וזה מאיר ז' כתב שיכול
לכול מיד אחר תפלה קודם שקיעת הקמת שהוא מפרש מתענה ומשלם עד אחר תפלה אבל
אם הוא מתענה בערב שבת תענית קלום מתענה עד צאת הכוכבים עון שיכול להתפיל אפי'

שבת כ' שמשלם עד הלילה **רנ"א וישבים** צנקר צום ס"ז להסין זרע
השבת דתעב והיה צום הששי
צנקר דומיא דזמנא דהצאה דתעב ואמא את אשר יבאון וההצאה קיית' צנקר לאלתר ואף

שהתקח על גב מטק און שפנא ממוקס למיחס אסור . ואם אינה גרופה וקטומה אסור
 להחזיר לא מבעיא בשבת אלא אפי' מבעד יום אחר שנגמר כל בשול מקדריה וממקס לעמוד
 על חזרה עד קערב לשמור אמה אס נשלה און מן חזרה אסור להחזרה אפי' בערב רותחת
 אס אלא כל כך ערב שאין טהור ביום להחזרה אן חיתה קרה דגוריון אסו מירב ששלה בשבת
 דמי טרית להחזרה מבעד יום אפי' נמי להחזרה בשמאלה בשבת אבל כל זמן שלא נתשלה אן
 אפי' נתשלה ויש טהור ביום להחזרה אן נתקדריה מותר להחזרה וכתב אסור להחזיר
 אפי' הוא גרוף וקטום . וכופא אס חסיקו בקס ונגבה דין חזרה ומחזירין על גבה אס גרף אן
 קטם . ואם הוא בגופו עמם דין כתב אן מחזירין על גבה אפי' גרף וקטום .

רנ"ה אע"פ שברחימות

לשבות ק"ז בקדריה טהור
 ממחירה להתשל ומיחם

דעתו מומנה עד למחר ולא ישי' שמא יחנה אבל בכלי שאכל האש אפי' חי אסור להחזיר אמוך
 להשיבה ממחיר לטור ויחזיר לטלית שיהא ראוי בעד לילה ולא מיחם דעתו מומנה ויחזיר
 לפתו . ואם הוא בתוך שום ביום מותר אפי' עו' שאין הרוא קשה לו לא חיישינן שמא יפרכס
 ויחנה כון שאין סוף ביום ונדי שהרוא קשה לו אפי' אים טוח מותר דלא חיישינן שמא יפתח
 ויחנה כון שהרוא קשה לו וכפן שהוא מותר לחיברים שאז הרוא קשה לו אבל אס הוא טלם
 אן עו' אפי' הוא מותר שאין הרוא קשה להם אס אין התור טוח אסור . אין עולין בשר בעל
 וצמח אלא בכדי שיצא מבעד יום כמאכל בן דרוסאי . ואין איתנן פת בתור ולא חזרה על גב
 גלגלס סמוך להשיבה אלא כדי שיקרמו פמה הדעקים בתור אן פמה שכנגד האש . ואם עין
 אורתס סמוך להשיבה ולא קרמו פמה אס צמוד אסור לחבול עד מוצאי שבת בכדי שיפשו . ואם
 בשוגג מותר לו לרדות מומס מזון שלם שעדות ולפוחלם ואומן לחברים בלא ורדו לכם לכל אחר
 מזון שלם שעדות וכשאין מרדה לא ירדה במרדה אלא בשכין וכונן ע' שלם יעשה כדרך
 שעשין בחול . ואם עתה בשבת צמוד מותר לו לרדותה קודם שיחפה כדי שכל אן יצא צמח
 חיוני שקילה . לא תנולא אשה קדריה מעש שיות והרמוסין והתן לתוך התור עד שבת סמוך
 להשיבה מפני שהם צריכים בשול רב ולא יספיק להם כל הלילה להתשל וקיישינן שמא יקדריה
 כדי למחר בשולם . ולא ימלא נחתים קבת שלמים סמוך להשיבה ויעב עתך התור שמה
 יתקדרי סמוך להשיבה צמודאי שבת ויחנה כדי שיתקמום ליתר לבשתמשך ואם פשו בן אסורים
 למוצאי שבת עד כדי שיפשו .

רנ"ו אין עושין מדורה מעצים

סמוך להשיבה עד שיפשו

האור בעטן שהיא האלהבת עולה מאדני ואם היא עין יחיד צריך שיאקוץ האור צרוב עטו
 וצרוב היקף . וכפאמק אפי' לא אקו צמס לא כל שהוא שרי מפני שהם דולקין וקולסן אפי'
 לאחד שחבת צמס האור כראוי יכול להתקום כגדס בשבת ולהשמש לחורס בן אס היח על
 גב הקדריה על גב מחירה . ואפי' אס הם מאותם הדברים שאין עשין מהם פתלתל אפי'

רנ"ו כירה

שהיא עשויה כקדרה ושפתה הקדרה על פה ויש בה שפתי תמונה
 שתי קדרות אם הוסקה בגפת שהיא פפולת של זתים או בעצם אסור
 לתן עליה תבשיל מצעוד יום להשקות עליה לצורך הלילה אם אכלתה בשלבלב זכרו והוא מצומק
 ורעל או שיהיה כי שלם תבשיל כלל דהשתא לכתב למיחש שמוא יחדיו זכרון שנתבשיל כלל זכרו
 וזכר נמוי מסיח דעתו ממוס עד למחר ובכל הלילה יכול להשתבשיל בלח יחתיי אבל אם תבשיל קצת
 אפי' במאכל בן דרוסאי שהוא שליט בשולח ולח תבשיל כלל זכרו או אפי' תבשיל כל זכרו אם הוא
 מצומק ויפה לו אסור להשקות עליה אם אכל גרף פי' שמוציא מומנה כל גבלים או קסם - כל
 שבת הגבלים נחפר למעט חומס דאס - לח גרף ולח קטם חיישי שמוא יחדיו שהרי ראוי בעוד
 לילה על ידי חיתוי ואם נתן בה חתובה אחת קיה מותר בלח חיתה כלל קיה שהרי הקים דעתו
 מומנה בשבת החתובה הקיה שאינה יכולה להשתבשיל עד למחר אבל למנוח לה קדרה צמון
 חונה לה מותר אפי' אינה לח גרופה ולח קטומה ואם הוסקה בקטם או בגבנה מותר להשקות
 עליה אפי' אינה גרופה ולח קטומה ויתור אפי' אם הוסקה בקטם או בגבנה אפי' אפי' למנוח לו
 אפי' אם הוא גרוף או קטום וכפ' להקות על גב ויתכו ללח וכופה שהוא מקום שפתי קדרה
 אחת אם הוסקה בקטם או בגבנה דים כמרה ומותר על ידי גריפה וקטומה ואם הוסקה בגפרה
 ובעצם דים כתפר ולח מהח ליה גריפה וקטומה אסור אפי' להקות עליו ולמנוח לו כך מיישי
 שתי רב גלפ' אבל רשי ורז' פסקו דכל שהוא במאכל בן דרוסאי מותר להשקות על גב כרה
 אפי' אם הוסקה בגפת ועצם ואפי' אינה גרופה וקטומה ותבשיל שנתבשיל כלל זכרו אפי' אם
 מצומק ויפה לו מותר גם כן להשקות עליה אבל להקזיר כמין שהמס התבשיל עליה מצעוד יום
 ונשול מומנה בשבת זכר להקזירו עליה אין מאזיר עליה אלא אכל גרופה וקטומה או שהוסקה
 בקטם או בגבנה ותפר אפי' הוא גרוף וקטום אין מאזירין עליו וכופה אם הוסקה בקטם או בגבנה
 דים כמרה ומאזירין עליו אם הוא קטום ואם הוסקה בעצם דים כתפר ואין מאזירין עליו אפי'
 הוא גרוף וקטום ולזה הסכים א"א הר"ם ז"ל וכל זה בעטן שהיה לצורך הלילה כמו שכתב ר"א ז"ל
 שהיה ז"ו אינה קטומה אלא כעין כסא של ברזל והקדרה יושבת עליו והיא תלויה בלחמים ושונא
 בהם אבל קטומה על גב גבלים דברי הכל אסור - דקיימלן קטומה בדבר המוסיקה אבל אפי'
 מצעוד יום אסור כל דבר שאסור להשקותו אם עבר ושיהא אונתו או שבה ושיהא אונתו צמקום
 שלם קיה לו להקותו אסור לכל אף למי שלם שיהא אונתו והלם צמון אלא בשבת עין תבשיל שלם
 של כלל זכרו וזין מצומק ויפה לו בשלם של כלל זכרו אסור עד מוצאי שבת וצמקום ויפה לו
 היתר ובעבר ושיהא אסר בשבתם ואיני יודע למה חלק בשבתם דהא בגמ' מייית ראיה
 מעבר ושיהא לשבת כרה שהיא גרופה וקטומה ונשל הקדרה מעליה אפי' בשבת מותר
 להקזירה כל זמן שהיא רותחת ודוקא על גב כמין על שפתה או על בסוי שעל אלה ובערה
 שדו ודעתו להקזירה אבל לתוך חלל המרה או שהמס הקדרה על גב קרקע או אפי' שבת
 שדו ולח קיה דעתו להקזירה אפי' אפי' לא המסה על גב קרקע אלא שתלמה במקרה

שהרמז סגור בקדריה סגור וכן נפתרה א שיש לויר הרצח כן הדפסת לקדריה לפ
 דמו להטמנה ואין להקמיר זה יותר מבשקיה על גב כרה ובעטן זה היה הוא מטמון קיה
 עברה מדפסותיה געמין יותר מפי הקדריה ואויר כן דפס הקרה לקדריה ומהן הקדריה
 לתוכה ומכסה פס הקרה בלח או בדבר אחר והיה מתן בגדים על הכסוי והיה אומ שרין ו
 דרך הטמנה כון שאין הקדריה סגורה בשום דבר אלא עמדת על הקרה ואויר כן לדפס
 אכל הטמנה שמימיטין רוב העלם שמוטין הקדריה על הקרה ומכסין אויריה וסבסתי
 בגדים איז יודעטעס לתער דלעפ שמוותר להטמין בבנות כון שיש תחת הקדריה ק
 סמוסיף הכל אסור דאמר ל זירא קופה שטמן זה אסור להטמה על גב נפתל זעם אלא לעפ
 שטמן בקופה זהיתר כון שיתנה על גב דבר המוסיף הכל אסור כשטמא אסור כשהקדריה
 נתנה על גב האש וגם על הטמנה של אהר אשול יש להסתפק מההיא דקופה שטמן וכן
 לא טמא היה מאלה לתער כון שאיש דרך הטמנה כמו בקופה טמא דרך הטמנה רשע א
 היה מותר לתת פירות סבב הקדריה לעפ שאי חיפשר להם שיעל קודם קטיבה דקיימא לן כל
 טמא כמאכל בן דרוסאי מותר להשקות על גב כרה לעפ שאינה גרופה וקטומה ופירו
 כון שכללן קיין קטיב כמאכל בן דרוסאי ויותר הם טובים בלח בשול כלל מכמאכל בן
 דרוסאי עד שיתשלל כל דבר ומיהו כריך לזהר בשעתן שם פירות של אחר קטמני אס
 נטל משקיה ושלל להוסיף עלו עד שיעל מפיט שממקד לגרום בשולם בשעת

רנ"ב בלי שיש בודבר הם

יכול להטמו על הקדריה סמונה
 כדי שיטמור קאמו ולא יטמן וכול

לפום פנו בצק אס יש לו בצק שמוט מאתמול אכל אין מפיין כל שיש דבר קר על גב קדריה
 חמה בשעת שהרי מולד ס אום בשבת ואם הטמו בערב שבת מותר שאין זה כסומן בדבר
 המוסיף הכל ודוקא טמא בעטן טמא יכול להתשלל מקום חתמתן אז אסור להטמו בטמא

ר"ג מוכי שטמן

קר שאם לא כן מותר ובלבד של יקיים דבר קרוש
 כום דרך מקרה אסור לטלטל אלא מנעד הכסוי
 וכן נפלת כגון שמקצת מנעלה שאין זה טלול לא מנדק והוא נופל מאלו ואם ייקדן לכך
 מותר לטלטל אכל אס טמן בגזי צמר אפל לא ייקדן לכך מותר לטלטל והוא פתס גזן שאין
 עומדים להקדריה אכל אס עתה לחוצר להקדריה צריכים ייקוד ואם טמן כום בלתי
 ייקוד מנעד הכסוי והם נופלים ואותם שטתעם לבטל סבב הקדריה ידארה שצריכין

ויקוד שהרי כל זמן של ייקדן אינן קטובין לו ומשכחן הילכך
 אסור לטלטל אס לא שבעטעס ומייקדן לכך קטומן
 בקופה מלח צמר אסור לטלטל והוציא
 הקדריה כל זמן של עתה לקח
 יעמא יכול להקדריה ואם

מדורה של זפת ונפריית וקטן נבנה אין צריך שיאחז האור ברובן מפני שהם יואין לעדן וכן
מדורה של קטם שאגרון ושל גרעם תמרים שהם נאלצין צרישן רוב אבל אם לא אגד הקטם
ולא עתה הגרעשטן נאלצין רוב והלם נאלצין רוב בהפך דקטם שאגרון ונתכן נאם כגרעשטן
צבור אלת צרישן רוב לא אגדן אין צרישן רוב וכן פסק רב אפסי זל

רנו ששתקיעות

תקען בערב שבת במקום געמ כדי שישמעו כלם
תקיעה ראשונה נמוכה אחרת שבעודות מלאכות

מלאכות ואין הקרוטם דשאין ליכנס עד שיכנסו גם הרקוקים ואין יכנסו כלם ביחד ועדיין
הקאיות פתוקים והדריסין מונחין התחיל לתקוע תקיעה שמייה נסתלקו התי יסין ונכעש
הקאיות ועדיין הקאיות והקדרות רותחין על גבי הטהר התחיל לתקוע תקיעה שלשית סוף
המוסף והטמון המוטמון והדלקו הנרות שהם כדי ללכת דנקטן און כדי להדביק פת צבאי
תקע ומריע ותקע ושבת כהנה הים נאלצין תקיעה ראשונה ותקע צמחה ושלשית סמוך

רנה אין טומנין

שבת קטע דבדרא סאין מוסיף הבל
ספק אינה חשבה טומנין טומנין טומנין

סבת מותר להטמון בדבר שאין מוסיף הבל אבל אם בדבר המוסיף הבל ואלו דברי המוסיפין
הבל פסולת של זתם ושל טומטמון וכל ומלך וסיד וקול וכן וכן וכן וכן וכן וכן וכן וכן וכן וכן וכן וכן
ועצם לקים אבל יצאים טומטמן בהם וטומטמן בבנות ופירות וכספי יונה וכדעורת של פשתן
ובבנות של חרשים אופט שאין טומטמן בשבת אפ"י בדבר שאין מוסיף הבל אם טמן בהם מבעד
יום ונתגלה אפ"י מצעד יום יכול לאזור ולבנות אפ"י משתפסך וכן יכול לגלות בשבת ולחזור
ולבנות ט און להוסיף עליו בשבת און אפ"י לטול כלי וליתן אחר במקומו וכן שהשטח קס מהרסון
און קר ממנו וכלבד שנתצלה הקדרה כל צרכה אבל אם לא נתצלה כל צרכה אפ"י להוסיף
על הכסוי נמוי חסור שנתספת זו ערם לתצול אבל אם גברו מצעד יום אדע"ז אלא לבנות

חסור לבנות משתפסך והא דחסור להטמון בשבת דבדרא שאין מוסיף הבל היינו דוק א
צקדרה שנתצלה אצל אם פנה התצלה הקדרה אחרת מותר להטמין וענין מותר להטמין
בדבר שאין מוסיף הבל כענין ליתן קיתון שלמים תחת כר וכתיב כדי שתעוגנת פ"י רש"י זל
כל מה דאשריכן בהטמנה דוקא בשאל הבעל אלא כל בן דרוסאי אלא הבעל אלא כל בן דרוסאי
שרי ור"י זל פ"י שיותר יש להקמיר בהטמנה מבטמניה לפי שטממין לערך מאד וצריך קתי
טפן אלא יתקרה הילכך קייסין בה טפן ואסור אפ"י נתצלה במאכל בן דרוסאי ע"כ ב"א
הרא"ש זל יש אהמין לעשות חפצה גדולה אצל מקום הראש מרונפת בלבעס סבת מוסיפין
אותה וערפין אותה ומטמין בה הקדרה ומכאן אותה ומכאן ראייה למונה מיהא דאיתא
בפרקא קמא דשבת דקדרה חיתא ונשיל שרי ליתן לתוך התפור ולא דמיו כלו האי דהתם הוא
בתורת שהייה אבל הלא שהוא הטמנה ובדבר המוסיף הבל לא ויש לאלק הראש דאסריין
הטמנה בדבר המוסיף הבל היינו מטום נזירה שמא יטמין ברמז ודוקא כעין הטמנה ברמז

והיא דקתובו...
מדורה של קטם...
ואין עתה הגרעשטן...
צבור אלת צרישן רוב לא אגדן אין צרישן רוב וכן פסק רב אפסי זל
והיא דקתובו...
מדורה של קטם...
ואין עתה הגרעשטן...
צבור אלת צרישן רוב לא אגדן אין צרישן רוב וכן פסק רב אפסי זל
והיא דקתובו...
מדורה של קטם...
ואין עתה הגרעשטן...
צבור אלת צרישן רוב לא אגדן אין צרישן רוב וכן פסק רב אפסי זל

הקדוש ל אמצא מעשה וקאי בתמיא דמעלי שבתא ואמנ בא ונצח לקראת שבתא מוכרין ל יציא
 אומר עמי כלם עמי כלם וירבה בשכר ויין ומגדלות כפי יכולתו וכל המרצה לכבודו קן בעטו קן
 בזבדיו קן נחשלה ושתיה הריוה מטוב" **רס"ד** **ויהא זהיר**
לעשות כר יפה דאמרי רב הונא

הרובל בכר להסתדלם לעשות יפה הוויין ליה בתיס תלמידי קבמוי"ס ויש
 שמכוונין לעשות שתי פתלות אחת בכנגד זכור ואחת בכנגד שמונה ואם אין ידו מסוג לקטת כר
 לשבת כנגד למוכה של שבת קודמות וכן אם אין ידו מסוג לקטת כר ויין לקדוש כר קודם מטוס
 שלם ביתו דאין שלם בבית כלל כר ולא ימאק להדליקו בעוד היום גדול שאין איסור שכר שמדליקו
 לכבוד שבת וגם לא ימאק וכשילדיק יברך צדי אמה אקע להדליק כר של שבת אקד איס ואקד
 האשה בכל מקום שילדיק ע' והגסים מוזהרות ע' כדי לתא צמודה מטפט שכבתה אשה כרו של
 עולם פי שגרמה מיתא אקדס הראשון והרם צלול בהן טעם לדבר מטפט שמצוינה בבית
 ועסקות גרע הבית ניש אמרים שאין לברך עליהם ונותן טעם לדבריהן שאם הירצה להקמ
 ועמודה אין צריך לכתבה כדי לחזור ולהדליקה וגם לא להדליק אחרת ואיך טעם שהרי נב
 כפוי קדים תכן כפון קרום אום אייב לכתובת ואפי' קב מצרעם על קבמוי"ס ועוד היה אומר רת
 זל שאם היה דלק ועמוד צריך לכתובת ולחזור ולהדליקו כדי לאו קוים סעם תענה ובר' כל שאין
 יקדים ולא ימאק וכן כתב רב עמרם זל המדליק כר של שבת מצדך כתב בהלכות גדולות זל
 דקבלת שבת תליה בהדלקת קור שכון שהדליק כר של שבת קא עליו שבת ומזמנה זה כתב שצריך
 להקדים כר של מוכה לאל שבת שאם יקדים אל שבת לא יוכל להדליק של הקנה אחר כך
 ומתעוררת בהם שאין תלי בהדלקת קור דאפי' אחר שהדליק לא עליו שבת אל תלי בעתה
 ערצת שמן שהתפל ערצת קא עליו השבת

רס"ה אין עושין בתולה **לכר של שבת צן כר טעל השולחן**

צן כל כר שמדליק בביתו מכל דבר
 שהאור מסבך ע פירוט שאין נחאז
 ע אלמ נסרך סבצו והטמעת קופתה גדולה ולא קן לכש והוא מוין ארו וכמו צמר גפן גדל צן
 העז וצן הקלפה קוסן והוא פשהן שלם ספן וכלך והוא פסולת של משי איין והוא מוין ערבה
 ויש כמו צמר גפן צן קלפה לעז ופתלתה מדבר והוא מוין עשב ארוך והוא סעעכו ר' אזוי
 להדליק ע' וירוקה טעל פכ המים והוא הירק שגדל סביב הספינה כשטוחה לעמוד במקום
 אחר על פכ המים ולא בצמר ולא בשער ופיר' ש' זל שאין מדליקין בקנסם ולא בצמר גפן
 ור' זל כתבו ושהם כמותו וכן בתם הגמות' ואם כרך דבר שמדליקין ע' על דבר שאין
 מדליקין ע' אם שון להדליק ע' אסור להקפת שרי' ופיר' ש' זל שאם כרכו סבצו אלמ ערבה
 דבר הפסולת היתה הפתלה סתמא נפה אלמ תצבע בשמן ור' אפי' זל ע' אפי' כר כו סבצו
 שרי' וכן כתב א"א ר' ראש זל והטעם שר' עליו כוונתו שאינו

[Marginal notes in smaller script, partially illegible]

תקבלה לך יחזיקה ואם לכתובה יכול להוציא על דעתא דתורה אם לא תתקבל ולא קיימי
 שמא יחזיקה אף אם תתקבל. טמון בדבר הטמל שעתה כתיב הקדירה דבר שטמל בשנה וכתב
 גם עלה דבר הטמל יכול לטול הקדירה ולהחזיר ואם טמון בדבר שאין טמל אם ככה בדבר
 הטמל סתם ומחזירה דמון שבה בדבר הטמל מנלה השטני ואומן בקדירה ומחזיקה אבל אם
 טמון וככה בדבר שאין טמל מן טמון בדבר הטמל וככה בדבר שאין טמל אם קצת הקדירה
 מנלה טמל ומחזיר ואם לאו אין טמל שאין לו צימה לאומן הקדירה:

רס"א מצוה על כל אדם

שיריחן בערב שבת לכתוב השבת ואם
 אי איפשר לו לראות כל העשיר יראת פמו
 ידיו ורגליו בראייה. ראמן רב יהודה אמן רבך היה מנחה של יחודה כל אעפאי בערב שבת
 מוצאין לו עריבה מלאה מים חמוים ורוחן זה פמו ידיו ורגליו ומתעטף בשריטן המצויטין ויושב
 ודומה למלאך השם בצחות. וכשיקרה קרוץ לפניה ישאל לנשי צתה בנחת בלשון רבה
 עשרתם ערבתם ערותם חרות ואומן להם הדלקו את הכר. ואח"כ מפרש וטמלך ז"ל
 היה אומן עשרתם שאין מעשר האידנא אלא היה אומן לה הפרשת חלה וגם שרבתה היה אומן
 לה לפי שהיה מערב הוא עצמו. **רס"ב ספק השיבה** ספק אינה
 השיבה אין מעשרין את הודאי
 את הכלים ואין מדלקין את הכרות והוא בין השמשות שקוא ספק יום ספק לילה ואמא
 משתקטתה ממנה ואין. ומי שאין צדי בשיעור בין השמשות ימנה לדליק כדי אומן לה
 רצא לארסייה אתן דלח קים לכו בשיעור דרבין אדאי כח שמוא בריט דיקלח אדלקו שרצא
 לל בעוד שהשמש בראש האילנות. ביום המעסק במתא און תרכיליני שיושבין על הקורא
 מבעוד יום. בדברא און עורב שנס הקם יושבים מבעוד יום אינמי ארנא פנ עשכשעלנו אטום
 לרוח השמש שחרית אטום למזרח וכחץ היים זקופים וערבת אטום למערב אבל מעשרין
 את הדמאי ומערכתן ערות חרות אבל ערות תפומין

רס"ג ויסדר שלחנו

ויטעו המעות ויתקן כל טעית השרה כדי
 שימצאם ערוך ומסודר בעלמא מוצת הכבד
 ראמן רינאי כל אטמל שט מלאה הסרת מלחין על אדם בערב שבת מוצת הכבד ליתת אד
 סוב ואחד רע בשבת לבינתו ומוצא נר דלק ושולחן ערוך ומטה מוצתת מלאך סוב
 אומן יהי רצון שתבא כך לשבת הבה ומוי אף רע בעל ברוא שונה אמן ואם לא
 מלאך רע אומן יהי רצון שיקח כך לשבת הבה ומלאך טוב בעל ברוא
 אומן אמן. וישתדל שיהיו לו בגדים נאים מיוחדים לשבת דרוב
 וכבודתו ודורשים שלא יקח מלמסך של שבת כמלמסך
 של חול ואם אי איפשר לו להחליף בגדיו לפחות ישלל אותם לפניה דרך כבוד וילבש בגדיו
 הנאים וישמח בביאת שבת שוב לא קרית המולך מן לקרית כלה ויהי כדאי ופן הפרק כללית

Handwritten marginal notes in Aramaic script on the right side of the page, including phrases like 'אד ארסייה' and 'אחרי'.

Handwritten marginal notes at the bottom of the page, including phrases like 'אד ארסייה' and 'אחרי'.

היתה משנה כל זכות שאסור לשלם וישדרו אם יפלו לארץ ממע תפוחין כר"י וכתות
ודוקא במשואות קטנים שיכל לשומם מתחתיהם ונמצא שאין מוצא כל מיכא אצל אס קס
גדולים שאין יכל לשמוט הכרים מתחתיהן אסור לתנם תחתיהן אלא פורקן בבת קשרה
בדרך ותפלו בראשו או שיוט בבת המדרש ואשבה לוקן בראשו מתא ירו עלהן עד שמוט
לבתו ואס יט בת סמוך לחומה שנמרים בתוכה מתאן סס היתה אצלת מונחת על כתפו
וקדש עליו היום רץ תחתיה עד ביה וזרקא כללך יד אכלך ילך לאס

רס"ה ונכסין

לבת הכנסת ומהתפלגן תפלת המנחה כמו בשאר ימות החול שא
שאין אפולן על פניהם ומקדימין להתפלל ערבתי יותר מבשאר
ימות החול כדאמרינן עולו יומא מקדימין ליה דאמרינן יומא קלבי עם מכביי טכ צברינא
סקיתה ינטה בטמא ובעד היום גדול היה כראיה להם ערב ופרשו התעשרות שמפלו המנחה
ולמעלה יכל להלך קנר ולקבל שבת עתה ערבתי רק שימתין לקרות קש עד שערבו סהוא
צוה הכתובים ואין בזה ובלבד שלא יקדים שאין בזה הקדמה מן המקבל עליו השב צוה
שעה ומסקת פול אסור בעשיית מלאכה שקרי קבל עליו השבת ומהבן בספרד לומר והוא
דאוס כבשאר הימים קודם ברכו ונכסכו אין בזה לומר ולפי הטעם שכתבת למעלה
שאמרוין אותה בשבת המלקות ראוי שלא לאמרו בשבת וקורין שמע בברכותה כבשאר ימות
החול בלא גרוע ובלא תוספת עד סוף ברכת השבת ומשנה בדת מתה סאותם ופרוש סוכת
שלא עליו וכו' וכן המנהג בלשכנו וברפת ואין אורתמין שומר עמו ישראל לעד כדאיתא במדרש
שבשבת אין כריכין שמירה שהשבת שומר ומהבן לומר פסוק ושמרו בע ישראל וכו' שאס
ישמרו השבת אין כריכין שמירה שהשבת שומר והוא גם כן מעשה גמולו כדכתבנו לעיל שאס
ישמרו ישראל שבת מיד בגלגלן ואומר שצדיק ומתפלגן ערבתי וצולטולה ארזמן
לחתום בשבת כמו צהול ואין נכון כדפרישית לעיל ועוד צדו שלמי גרסינן כדאיתא קדא דתת
צהול אצל בשבת אומר ופרוש עליו סוכת שלם וכן כתבו בגמרא ועוד מהבן צולטולה שלא
שאמרו פסוק ושמרו בע אומר ברכת המנוח אלא שמשע בפתחתה במקום יראו שיש אומר
ישמרו השמים ותגל הארץ וזה מנהג שעתה שלא תקחו ברכת המנוח אלא לפי שתקן לומר
פסוקים שיש בהם שמונה עשרה אזכרות תקן לומר ברכה אחריהם וכן שאין אומר פסוקי
בשבת למה ישמרו הברכה שתקן בשבת וכן כתבו בגמרא וזו והאריך הרבה וסיום
דבריו אצל בשבת דשבי מוזיקין וכריכין ישראל למיטעל לצתהון מקמי דליקטך אור דינא
מיתקרא שרגא סלקיה לתוספת שהוסיפו על שתי אחריה ואקמוה אדאורייתא וכן המנהג
בבת דבא שבבבל שלא לומר עמו ישראל לעד וורתמין במקומו הפרש סוכת שלם וקדיש
לאתר ואין הראש זל לא רצה לעשות אחריה אמן מפני שהיה אומר שאין ברכה לבטלה וכתב
בעל המנהג ולמה ברכת שבת לומר ופרוש ראוי לומר כך וצד כנסך תפטרע ופרוש
עליו וכו' ואין לומר ושומר צורתו ושאין ש הוא להסמך מעשה חתמת הקול סקור גמון
שומר עמו ישראל לעד

רס"ו

לא אמרו
לא אמרו
לא אמרו
לא אמרו
לא אמרו

אצת בדברו שהיא ברכה אחת משן שבע מראש ועד סוף יצא ידי אונתו ורוב ברונוני זלבת
דאפי לא התפלל כלל שבע ברכות ושמע מס' מנן אצת בדברו מראש ועד סוף יצא ידי אונתו
וצמח הוא כון שמאזרין אותו אם לא הזכיר של שבע היאך יוצא בברכה אחת משן שבע ולא
דאמי למה שכתב ב"ג זליחד שלם הזכיר של ר"ח ושמע מס' התפלל מר"ג ועד סוף שיצא
דאפי קרם ששומע כל התפלל אצל הכא היאך יצא בברכה משן ז' במקום שבע שלפון וקשיא
טעם לרוב ברונוני זל שאמ' שיוצא ע' אפי אם לא התפלל כלל דלא קיימא לן כר"ג שאמר שבע עשר
היאך אלא ברה"וי"ו הכתורים וצ"ל היאך אצל שאר ימות השנה לא"י **ער ונורגין**
בכל המקומות שצ"מ קדש בבית הכנסת ואפי תמיה היאך נתפשט

זה המונח דהא קיימא לן בשמואל דאפי שאין קדוש אלא במקום שערה ולדידיה אין מקדשין
בבית הכנסת א"י לאפיהי אורחין דאכלו ושתי כע כשהיא לדידהו קני במקום שערה וכו' וכו'
דקשה לנכח אורחין דאכלו קרם קרוב הדבר להיות ברכה לנפול וקמקדש ביה אין לשתות
מזין של קדוש דכון שחיס יוצא ע' ש"ז יא ע' במקום שערה אסור ל' לשעם עד שיקדש במקום
שערה א"י יתן לעיניו וספר דאמי וקא דאמי המצרך כרו' שיטעם לאו דו"ק הי"ג ע"ס
אחר שפר דאמי ורוב ברונוני זל כתב שמקדשין ביה אפי שאין אוכלין ע"ס אפי שאין קדוש
אלא במקום שערה אפי ק"מ מקדשין זה מופט שהטעמית יין של קדוש של שבת פ"א הי"א
ומה שטועמין כל הצער לא שאננה היא לשעם אלא שאננה לשמוע קדוש בלבד וכו' ששמוע
הצער הקדוש יצא ידי אונתו ואין צריך לשעם וזה שמקדש ואיהן לצבור משום רפואה ליתן על
שערה דאמרינן פשיעה ופ"א סאלת אחת מאמט מאות בנזמאור שמו של אדם וצמחי מקדר
ליה בקדושא דב' שמו' הי"ג כן דאפי מן הצער דלית להו יין תקיב לקדש בבית הכנסת על
היין משום רפואה ע"ב וכל דבריו תמוהין מה שכתב שיוצאין בשמועה בלא שעמה תמוה על

עצמך היאך יוצאין אפי בשעמה כון שחיס מקום שערה ולא עוד אלא שאסור יין לשעם
כדפרישית וגם מה שכתב שתקא לקדש משום רפואה זה לא מצמח אלא תקא אונתו אלא משום
אורחים וכו' דלכא אורחים ראוי היה של לקדש ע"ס ואי אפי שר קי"ע איצטעמיה וכן כה"ב

הא"י זל שאם אין אורחים אין מקדשין בבית הכנסת **רע"א** ונורגין
לומר משנת צמח מדליקין לפי שיש צ"ח דין קדוקה ושלשה
דברים שצריך אדם לומר בתוך ביתו ערב שבת עם חשבה ויבאצן צ"ח ככז שלם לאומרו צום
סוב סאל למיות בע"ג מופט שאין יכולין לומר עשרתן ויאמור קדיש וכפ"רין לכתובין לשעם

ערב ובשיבא לציתו וימחר לכל מיד דתמא זכור איתיום השבת לקדש
זכרמו על היין בכעסות ואחד אפי ואחד נשים הי"ג
בקדוש היום ואם אין ידו משנת לקדש יין לקדוש ולהטן צ"ח שערה לכפר קללה ולכפר היום
ולקדוש היום מופט שיקנה יין לקדוש קללה ממה שיצן צ"ח השערה או ממה שיקנה יין לצ"ח
קדוש היום ואפי לשעם כלם בן יין בן מים משתמשך עד שיקדש ואפי אם התמי לכלל מכער

ועומדין להתפלל ואומר אבות

ונסרות וקדושת
השם כבודו וקדושת

בלח תפסה וכלל גדולה כרעמרם אל שבת בשבת בין בערבית וסודית ומעט ומפוח
 מזמרין צמון כך רצה וזכיל שבתות לבטאם למסחה למטען שמך בארבע מלך שור ומנושית
 ומנן וכיון ואלף אחרות ומזכר של שבת צלמוט וזה מסחן איה קדשית איתנום השבע ועמד
 וקדשית מכל הזמנים וכן כתיב בעריתך ויכול השמים ועל הכל אלהים צום ועל השם אדירים
 שכן כתיב צמון ויכל אלף כך וכרת מכל הימים וקדשתי מכל הזמנים וכן כתיב בעריתך
 ויברך אלהים איתנום השבע ועל וייתר בכון לאומרו דגרסינן בפרק כלל בתי הקדש אמר רב
 ואיתמר ר' יהושע בן לוי איה יאיד המתפלל צריך לומר ויכול מעלה עליו הכתוב כאלו כעשה
 שותף להקבה בעשה בראשית שכל ויכול אלהים ויכול אלהים ויכול אלהים ויכול אלהים
 שקשה לומר ויכול שמונה כאלו כעשה שותף ומה שאומרים וכן כתיב ויכול איה אחר על
 כרתי אפסו אלף על אפס פמו הכלית מעשה שמים וארץ וכן כתיב ויכול וברכת מוכר
 הימים כרתיב ויברך ואם טעם והתפיל תפלת האול פמר איה ברכה סכור זה סעור
 ומזמר של שבת אל שכל כזכר בברכת איה אופן אל שכל כזכר בברכת משאר הברכות
 בערבית וסודית ומנושית ומנושית וכן כתיב ויכול כעשה מנושית יום טוב שאל להיות בשבת
 שאין אומרי אונת בתפלה שמתפללן איה בחרת ואז צריך לאומרו מפס אלף אומרו בתפלה
 ואז יתקן לומר ויכול בכל השבתות ועל למנח מן שאין יודע אונת ויא שיהיה לומר אונת
 בקול רם ומעמד משום שהיא ערות להקבה על מעשה בראשית וכתב ועמדו שם האנשים
 ודרסינן אלף העדים שצריכים להעבד ביד ומעמד ולכך צריך שיעמדו ויאמרו אונת ביד
 ואומר שם ברכה אחר מעשה שבת ברכו שהיא מנון איה בדברו ורצה כל במאמתם ואופס
 צדי מוקדם השבת ואומר קדש וכתב איה העזרי שאין צריך לומר איה שאל עתה אלה
 משום כתיב המוזיקין שבת כפיניות שאלן היו בשדות ותקא איה בשבת כל שם שמתקין
 לצד שיסימום תפלתם בעוד שאזמריך כדאיתא בפרק במה מדליקין יום טוב שאל להיות
 בשבת שיוורד לפט התבה ערבית איה מזכר שליט בברכה מעשה שבת ומסיק טעמא משום
 כדון הוא דאפי' בשבת לא בעי למימריה ורובן איה דתקון משום סכנה מנח דתקון תקון ומנח
 דלא תקון לא תקון אלא מנח שאין להגיף על מנח דתקון ולא עתה אלא בצד כדמסמינה לשם
 דאזמריך לפט התבה ערבית אלא שאל עתה איה לשם ועל מנח דלית לן סכנה לא אמרי
 לה אלף משום מנח איתתא כתיב קסידים מעשה צדיק שדחה לפסיד איה איה איה איה איה איה
 ופטו מוריקות איה לעמה פתך מוריקין איה מנח שקיית מודבר שיכול בשעה שאזמרי
 היו אומרים אונת וברכת מנון איה בדברו וכתב ר' עמרם טעמה ולפי הזכר של
 שבת בערבית מאזרין איה ור' משה גאון כתיב איה איה איה איה איה איה איה איה איה איה איה

ויהי עתה
 על שם ייחוד
 הברכה
 ויהי עתה
 על שם ייחוד
 הברכה

בלי שבת איה שמע משה גאון

יום צריך להפסיק ומימנו אין צרי להפסיק בעקירת השלחן לא פורס מפה ומקדש ויאם שמקדש
כמו בשאר הימים שמברך על היין ואחר כך קדוש ומימנו פורס למי שאם היו שותין יין תחלה
שאיין צריך לברך על היין אלץ אומר קדוש לבר טון שהיו יושבין ושותין תחלה וכן פסק הרמב"ם
באר"ל ולעומן ברכת המוציא יש אומר שאין צריך לברך לא מקדש ואוכל בלא המוציא ור"ב
אלפס ז"ל בת שצרי לברך המוציא ולזה הסתם לא הרש ז"ל לא לברך בפ"ה אם טיה תחלה
אבל המוציא יברך יראת מדבריו שאם אין ליי ומקדש על הפת שנים המוציא אין צרי לברך
וכן כתב הר"ן בן גאר"ל על הדין דירוש' שאין צריך לברך על היין אם היו יושבין ושותין והוא
לאוכלן שקדש עליהן היום ואין להם יין שמקדשין על הפת שאין צרי לברך עליו המוציא לא
מקדשין ואוזרין ואוכלין ואם צמר שעדתו וקדש עליו היום קודם שברך ברכת המזון כתר
לפס ז"ל שמברך ברכת המזון על כוס ראשון ואחר כך קדוש הוי"ו על כוס שני א"ל שתתקן על
כוס אחד לא לפי שאין עשין מצות חטולית חטולית וצריך להוציא אל שבת בברכת המזון א"ל ש
שמברך קודם הקדוש ויאם ראף צמר שעדתו אין צריך לברך ברכת המזון תחלה מיד א"ל
פורס מפה ומקדש ומברך המוציא ואוכל מעט ואחר כך מברך ברכת המזון ולזה הסתם
אם הרש ז"ל ואם שבו וטעם טום דבר קודם שקדש יכול לקדש אחר כך ואם לא קדש בלאה יש
ל' ישלמין למחר כל היום וכתב רב עמרם ז"ל אם לא קדש תחלה מקמת שכחה או אונס יקדש
מחר אבל הרם צ"ל בכתב לא קדש בלאה בן שונגטן צמוד יקדש למחר והט מסתבר טפי
וכשישן אכול יהיה לו מפה פרוסה על הלחם דתנא אין מביאין השולחן אלץ אם כן קדש ואם
הבא פורס מפה ומקדש א"ל שצריך שיערוך שולחן מבעוד יום ודאי צריך שיהיה ערוך
ומסודר במקום אחד וממ' אין מביאין אותו לפטו אלץ עד אחר הקדוש כדי שיהא עכר שבו
לכבוד השבת הולך אם הביא וקו לפטו קודם הקדוש פורס עליו מפה בלא א"ל כ"ן ומקדש
ובוכיר המפה וכתב התוספות במימיהם היו להם שולחנות קטנות כל אחד שולחן לפטו ולא היה
עליהם טורח להפסיק ולהצא השלחן אחר הקדוש אבל לדין ששולחנות ש"ן גדולים וטורח
להצאין אחר הקדוש ולהפסיק בן הקדוש לשערה כוהנן להצאין לכתחלה קודם הקדוש ולפרוס
מפה ולקדש וברושלמי קאמ' שלץ יראה הפת ע"ש פ' שהוא מוקדש בפסוק ויהי ר"א
להקדימו בברכה ומקדימין ברכת היין "ואת שמעתי טעם לעשותי זכר ר"א מן שקיר' מונח
צד פסח טל למעלה וטל למטה וזכר לזה כותבין מפה תחת הפת ואחרת על גבו ומקדש עכ'
כוס מלא מוין שלץ יהא פנים ולמעלה בברכת המזון כתבת כל ר"י פגמורה הכוס ויאחזן
צמיס ויאמר ויכונן א"ל שחמרו בתפלה קווד ואומר אותו למוצא צמו ובע' ובע' ובע'
וקדוש זכרון למעשה בראשית פ' שאם שובתים צום ששבת ע הקדוש צרוך קנא א"ל
תכלית מעשה בראשית תחלה למקראי קדש שהשבת מוזכר תחלה בפרשת המועדים קודם
לכולם אחר לעצמת מצרים איפשר למר השבת קנא תחלה למקראי קדש שכן זכר לעצמת
מצרים שכל המועדים קן זכר לעצמת מצרים

אצל פטירת הקבר יותר סוג' קדש על השכר פי שיכרך עליו שכל וע' קודם לברכת המזון
שם יכרך על הפתח לפי חזון כפון שום שימי בתר רב עמרים זל כוס של קידוש כל זמן שלם צריך
ברכת המזון חייב לברך עלו ברכה אחרונה והיא שאין לו כוס לברכת המזון אבל אם יש לו כוס
לברכת המזון חזון דאמת לא אסא דעתה דהא אית לזה כוס של ברכה לא בעי לברוכ אחר כוס
של קידוש סתפיר בברכה של שלש ע"ב ואיפ' מוצן דבריו כיון שכתב שם צריך ברכת המזון
סתפיר מלבדך על של קידוש והוא צריך לברך ברכת המזון אם כן למה מקיים לברך ברכה
אחרונה על של קדוש מה לי יש לו כוס או אין לו כוס לא לעולם כוס של קדוש צרם שערה קודם
וסתפיר בברכת המזון ואין צריך לברך עלו ברכה אחרונה הילכך פטר יין סתפיר המזון
ומיהו יש לעמר כשיש לו כוס לברכת המזון ודעתו לשתות עוד ברכה אחרונה טעם כוס של ברכת
המזון פטרת של קדוש ולדעת רב עמרים זל סבובר שברכת המזון פטר כוס של ברכת המזון
מברכה אחרונה **אמר** פטור גם של קדוש אבל אם אין לו כוס לברכת המזון צריך לברך
ברכה אחרונה על של קדוש דאע"ג בברכה אחת משען של פטרת ברכת של אינה פטרת
ואף ה"אם זל כתב בפטרת הראשונה דיון סלפס המזון כפטור בברכת המזון אפי' אם אין לו כוס
לברכת המזון כוס דכיון שכל המסוך האדם להנות המזון כל שיכר דברים הנכונים מהמזון
השערה: וכ"כ כוס של קדוש שהוא צריך שערה ספי דקיימא לן דאין קדוש לא במקום
שערה **דעת אמר** שמואל אין קדוש אלא במקום שערה וקיימא לן כותיה וכתב
ד"כ נשים זל דוקא שלם היא דעתה תפלה לכל במקום אחר אבל
אם קידש כפון על דעתו לכל במקום אחר שפיר דאמי' ומפרשי התוספות דבריו הא דמ"ז
תפלה לקדש כפון על דעתו לכל במקום אחר דוקא כששם המקומות צבת אחר כעין מקדש
לקדש או מאיגרא לארעא אבל מצבת לצבת לא מקה תפלה וצדד אחר מופנה לפנה לא סייך
שימי מקום שפ"י אם קידש כדו לכל בפניה ונמוך לכל בפנה אחרת לא הוי שימי מקום
אפי' הוא גדול הרבה ור"ב שר שלם ג' זל בהב"ב זמן שרואה מקומו מותר אפי' מצבת אחר
ואם לאו אפי' יכול אדם לקדש לאחר אפי' שאין אובל עמיהם דלדיהו הוי מקו' שערה דאע"ג
דבר קיין איש יכו' להוציא אחריו אם איש נהנה עמיהם כיון דהאי בפה הוא אונה לקדוש היום
בקידו הוי דאמי' ויכו' להוציאם אפי' שאין נהנה וצ"ל לזהר שלם יטעו עמיהם שאסור ל' לעשם
עד שיקדש במקו' שערה וראיתו כתי' על סם הגזונ' מי שקדש לחשי צתו וצ"ל אפי' אחריו
איש חוזר מקדש להם ואפי' תמיה אם כתב הגזונ' כן וצ"ל חילק אם צ"ל אצל אחרים שאין
יודעין לקדש מקדש להם אצל אם יודעין לקדש איש מקדש להם כתב עוד הגזונ' הא דאמרו אין
קידוש לא במקו' שערה אין צ"ל שיגזונ' סם כל שערה אלא אפי' אצל דבר מועט או שיהי כוס
יין שחייב עליו ברכה ידו קידו' וע' שערה במקו' אחר ודוק שכללם או שיהי יין אבל לכל
פירו' לא וסברא ראשונה היא סברת התוספות וכן דעתא' א"א זל וא"ס קידש צבת
ושמ"כ שכל ושלפן ערוך לו בפטור יוצא דלדידיה הוי מקו' שערה וכתב סתכוון הסומע! צאת

המוצב למעטו ריחו רע שמארים קצת ומכל מקום ריחה וטעמיה אמרא מברכין עליו טרא
פרי הגפן ולמעטו מנהל חפץ סגור במסכת וכתב הרי בן זכתי אל חפץ האידנא דלן קפריסין
אגליי חין מקדשין עליו חבל מברכין עליו בפה חבל יין מנתע מקדשין עליו דתנן סוקס דהים
אשכול של עכצים ואומר עליו קדוש היום וכן היין שנעץ החצית אע"פ שיש בו חמאים ויין
שנעץ החצית אע"פ שיש בו שמרים ויין כנשי פו שאור ויין טרקי פו לבן ביותר והוא לגרישתא
ויין הארצון פו מתוק ויין סהם של מרתף שאין בדוק חס הוא טוב חס לפו כלם מקדשין עליהם
ומיז מנהל מן המוצב לברור היין הטוב לקדש עליו כתב רבא זל שייך חו חפץ חס הוא חזק
דדרי עלה דתלפא מיז מקדשין עליו ומיז יותר טוב למזוג ובלבד שיהא מוזג כראוי וימור
של יותר טובות הם בלח מזיגה ויין צמוקין מקדשים עליו לפו שפא מוכמי בעפטיהו לפו שפא
מצמקין עלידי חמה חו עלידי תלדת האור כעין שהכפסן צמין למקר צמוקין אהו שתלפן
בעשן והוא שיפא מהן קצת לעיתים בשמטצין אותן חבל חס חין בהו לפעמי אהן יונת מהם
דבר לא על ידי שרייה שארין אותן צמים לפו ואמרא דריקיה קלפא וטעמיה אמרא חמו
חבל חס ריקיה אמרא וטעמיה חלף חלף דבתר טעמיה חולפן וכן כתב רס ציזול שמרי יין
שנתן עליהן מים חו חרצם שנתן עליהן מים ויש בהן טעם יין חין מקדשין עליהן ומברכין עליהן
שהכל חפץ חס נתן עליהן שלשה מדרות מים ויפאו שלשה מדרות וקצת לא חכנתן שלש מדרות מים
ויפאו דהשתא הנה ליה חין מוזג ועל יין מעט לרע הדעת הו שמעיה כתב בשם רשי זל
שמברכין עליו שהכל וכן כתב הרי בן זכתי זל יין שנתבשל חפץ מעט וכן חס נתן לתוכו מעט
דבש מברכין עליו שהכל וכן כתב ר הרי זל כון שנתן האור תחתו והרתיח חין ס מסוס עליו
ולא מסוס יין נכך וחין אמרי עליו קדוש היום ואין כראי לבעל העשור דלן גרע מקודשין
דחיתא ברנש סיוצין ע בפסא ידי ד כוסות וכן כתב רתגרי זל שמקדשין על המעטל ולזה
רססם חין זל ורס ציזול כתב חין מקדשין חלף על היין הראוי לנכך על גב המוצב לפו חס
נתערב ע דבש חו שאור חפץ כפיפת ארד לבצית גדולה חין מקדשין עליו כך חס מורין בכל
המוערב ויש מי שמתאקדש עליו חלף אמרו יין הראוי לנכך על גב המוצב חלף למוציא מנהל
חו ריחו רע חו מעטל שאין מקדשין על חמד מלא צמקן שאין יין מוצי מקדשין על השכר ושאר
משקין חון שאין יין מוצי שם חוי שאר משקין אמר מדינה ופירשם זל שנקרא אמר מדינה
בשאין יין בכל הער ויז דלן חוי אמר מדינה חלף חכ שלפא יהא גדל יין בתוך מרה לך יוס כל
סבב הער ומדברי חרם ציזול יראה שאין מקדשין עליו סבת מדינה שרו יינה שכר אע"פ שאין
מקדשין עליו מבדיל עליו הואיל והוא אמר מדינה ועל הפתכת הרת זל שאין מקדשין עליו
ורססם זל בתב שמקדשין עליו וכן כתב רב עמרם זל ואומר ויכול ומברך ברכת המוציא
ואין פורס ועו הקדוש ופורס וכן כתב רב האיזל וכתב עוד דאפ חס יס על יין חס חין מתקבל
לואין חבלו שיקדש על הפת שאין לברך על דבר שאין נהנה ממנו וכתב חין זל שמקדשין
על השכר חס הוא אמר מדינה ומיז יותר טוב הוא לקדש על הפת חון שהשער צהא לכבוד שז

סדלק את הנד לצרכו או לצורך קולנו שאין ס סכנה יכול ישראל לשתמש לצורו ואם נשכח
ישראל חסור לכל חסו למי שאנו הולך בשבילי אבל אם עשה חס לצרכו או לצורך קולנו שאין ס
סכנה חסור לתקום כנגדו שאין ירצה בשבילי ישראל ועיס שהיסבנו יחד והדליקתי קנר אם רוב
עיס מותר להשתמש לצורו של צורך הרוב הדליק ואם הרוב ישראל או אפי מנצח על מנצח ישראל
חסור אלא אם יש הוכחה של צורך עיס מדליקת ואם חסור לעבדו או לשפחתו ללך עמו והדליקו
את הנד אעפ שאם הם צריכין לו אין זה לצורך פי טון שעיקר ההלכה לצורך ישראל ואם יש סכר
בבית ישראל וצא פי והדליק עוד אחר מותר להשתמש לצורו טון שכלל זה הוה ס סכר אצל
לאחר שיכנה הרקסון חסור לשתמש לצור השט וכך אם נצטן שמן בנר הדליק יכול לשתמש ס
עד כדי שיכלה השמן שהיה ס כנר ויכול למחות ס שלם ידליק הנד ושלם לתן ס שמן ואיתו
ברוש שאם הגוי הדליק מדעתו בבית ישראל שאין מטריקין אותו לצאת משם

רעה ורשמונה

אחורי הדלג חסור לפתוח הדלת כנגדו שמא יכנס הרוב
אן אם קטע בכותל שאחורי הדלת לא יפתחו כנגדו שמא

תחא הדלת בוקשת עליו ותכנס וכן אם הוא קטע בדלת עצמה לא יפתחה שכתתיה וכתעלת
מקרה שמן לנר או מריקין ממש אסו לפתוח הדלת כנגד המדורה אפי ברוב נוציה אבל
אם היה פתוח כנגדה מותר לשונדו ואין ס משום מכנה נר שכתחו על הטבלא מנער הטבלא
והוא סתם אפי אם הוא דולק רק שלם יכוין לכשתה ובלבד שיהא נר של שעה או שלם יקרא ס
שמן אבל אם יש ס שמן פי איפשר שלם יקרבו אל הפתלה ונמצא קייב משן מצער ואם הטמן
עליה מדעת חסור לנערה שהרי הטבלא היא צמיס לנדבר האסור מותר להטח נר של שבת על
נצ חילן אעפ שהוא מחובר ולא קייסין שמא ישתמש ס ואל יט חסור מותר לכפת קערה
על נצ הנד שבת כדי שלם יאחזו בקורה ערש המכבה את הנר
מפת שהוא מותר למפת עיס מפת לפטין

אן רוב רעה או לצורך קולנו שאין ס סכנה פטור אבל חסור ואם יש ס סכנה מותר לכתולה
ואם כנצו ממש שאם על הנד או על הפתלה פטור ואם כנצו כדי להצנח הפתלה קייב חסור

רק מותר

השמן שבנר ושכתרה שהדליקו צדן באותה שבת חסור וכן נר ופמוט
שהדליקו צדן באותה שבת חסור לטלע אפי חסר שכנה אבל נר שלם
הדליקו צה באותה שבת אפי ישן ואלו ס דמאים ואפי של נפט מותר לטלע וכל מקרה צן
נדולה צן קטנה אם היא סל פרקים שמתפרקת או אפי אינה סל פרקים לא שיש צה קר יצס
סכת וזמה לפרקים חסור לטלע

רפא וקורא קרית שמע

כשאר הלכות ויהא זריז לקיים שעת
כדאיתא בטעמית בפרק אעפ יהודה ברובא דל קייא חתמה דל יוצי מנה אויב ויתצבט
רובא סמטיא מנה אפי לכתה וס מנה קא את מנה קרא קו קמי עמודא דקרא
יומא קרא משתה שמעתי

Handwritten marginal notes on the left side of the page, including phrases like "ואם יש ס סכנה" and "מותר לכתולה".

Handwritten marginal notes on the right side of the page, including phrases like "אם היה פתוח" and "מותר לשונדו".

Extensive handwritten marginal notes at the bottom of the page, containing detailed commentary and legal analysis.

וממשיע אמוצא ואין הקידוש תלוי בנר שאם ירצה לאכול במשך יכול לקדש בלא נר וכן כתב
גמון ז"ל היה נר ללק בטיה ומשוער לאכול שם מוקדש במקומו ואוכל שם אע"פ שאין רוחה הנר

ערה זבוע

על שתי ככרות דכתב לקטו להם משנה ואין רצונו קוצו לרצ
בנפא דנקיט תרתי ובצע אדא פ' אוקוז שתיס בדו ובצע מוקדשת

ומזה לבצע פרוסה גדולה שתפשיק על לכל הסעודה מפת סכריה כמקדש מצות מעדת השבת
סחפן לאכלה הרבה ולפי מויקזי כרעצתה פתא כון שאין עושה כן בחול ואם המוסרין שנים או
רבים פועם קטועתה ופאר כך יטעמו הם ואם יש לפת כל אחד ואחד ככרו וקאו לקס
משנה יכולין לפעם אע"פ שאין טעם קוא וג' כל סעודתו ודין הזכרת שבת בבירור המזון ודין
קורתו אם שכח כתבע למעלה בבירור המזון של חול וסעודה זו ושל סכרית לאי איפשר לעשותה
בלא פת אפי' למאן דאין סעודה ג' יכול לעשותה בלא פת לא כון סקן עיקר סעודת השבת י

רע"א

פולין ואין קורין לאור הכבוד שמיא יטה ואפי' קוא
גובה הקומות שאין יכול לגע אלנו שלא חלקו אצמיהם וכתב ר' פרץ ז"ל

מטעם זה יש לאסור אפי' הוא בעששית או קטע צבור שבכולל ודוקא אחד אבל שנים קורין
צמד שאם האחד צל להטות יזכרם אכדו וכמין שקורין צעמן אחד שאז האחד מטעם צמק
שיעשה אכדו אבל אם קורין צעם טעמם לא וכתב בעל התרומות ז"ל אבל מי שאין יודע כלום
או אשתו לא יספיק במה שיעשו עליו ויש מתירין והם מסתבר טע דכון שאין טרוד בקריאה
יותר ישין עליו משאם היה טרוד בקריאתו ואדם חשוב שאין דרכו להטות בחול מותר וצמוד
אפי' עשרה באחד אין קורין שכל יכול להטות קודם שירצו אכדו תסקות של צית כן
קורין לפת רבן לאור הכר מפת שאימת רבן עליהם ולא יטו וכתב בעל התרומות ז"ל ומטעם
זה מקבצין לקרות בליל יום הכפורים צדורים ומאזורים לפי שאימת יום הכפורים עליהם ולא

יטו אבל בליל פסח שאל צעצת אין לקרות מהגדה יחדיו וצפיר המצות כתב לעמוד פועים
בליל יום טוב שאל להיות צעצת צית הכנפתיש להתר משום שמתמן לב זה לזה ויש אוקא ק'
ומכל מקום כדאם סמונת לקרות במה מדליקין לאור הכר שהרי האין מוצר איסור שבת ואין
ישכח והרבי יכול לראות לאור הכר מהיכן יקראו התסקות ולפדד ראשי הפרשיות אבל לא
יקרא כל הפרשה כלים הדומין זה לזה וצריך שזון להצמין צעמן איסור לעדקן לאור הכר ואפי'
להצמין כן בגדיו לבגדי אשתו איסור אם הן דומין הילכך שמש שאין קטע איסור לבדוק כלים
לאור הכר של שמן שזון שאין קטע אינו צקיא צמן וצריך שזון רב והקטע אם עדיק אונתם
אין מוכעץ אותה אבל אם צא לפטא לשאול אין מורין לע היתר ואם הכר שכל כפס צן קטע
צן אינו קטע מותרין כון שהוא מקריא לא קיישיב שמוא יסתפק ממש ור"י ז"ל מהמיר טע
צקטע מפת שאימת רע עליו מדקדק יותר שלא יטה ולדבריו צשכל כפס צן קטע צן אינו
קטע דברי הכל מותר וצל שמן קטע איסור שאין קטע מותר אם עשה מעצמו ואין

רע"ב נברי

מורין לע היתר

ע"פ מה שכתב
הרשב"א ז"ל
בשם ר' יצחק

רפג ומוציאין סת

וקורין ס שבטת דתמן בפרק הקור את ממנה כליום
 שיט ס מוסק ואין ע יט כמן ר"ח וכול של מועד קורין
 צמס ל ובע ס וצום הכפודים ו וצבת ז ולמעלה נתפלת האול כבעת דין קר יאת התורה
 וברכותיה אין פוחתין מן אכל מוסקין עליהם הכל עליהם למוטן שבטת אפי אשה וקטן אכל
 אמרו ארמיוס זל אשה לא תקרא בצער מפע כמד בצער ומפטיור מבעיא אס עליה אס לאו
 ואסיקנא דעלה לפי אהנן בהענות וצום הכפודי בצמחה וצ"ל צ"ב שיהא הסלישי מפטיור טון
 אהנא עליה למוטן ואין יכולין להוסיף עליה אכל בצבת וי"ט ויום הכפודים שכולן להוסיף אהנן
 שבטת השמויע מפטיור וצ"ט השישי וצום הכפודי השביעי ואת שפיר צ"ל אכל עליה וצ"ל אכל
 אים עליה אס עליה והוסיפו עליהם אין לחוש שהרי יכולין להוסיף ואם אים עליה הרי כבר קראו
 שבטת לפיכך קורא ז ונע עמיהם הפרש ואומ' קדיש ואמר וקור עם המפטיור מה שקרא
 עם הז' בהה"ר מרובעם ק' זל אס טפה פ"ז ופיים הפרש עם השישי ואמ' קדיש סאין צריך
 לקרות עוד אחר לא יקרא עם המפטיור מה שקרא עם הז' ויאמ' אחריו קדיש שהרי מפטיור
 עליה למוטן ז וא"ל הר"ס זל היה אומ' סאין למו' קדיש פעם אחרת **רפר מה** סאין

מוציאין שבטת ספרים לקרות המוסקים וצום הטבת וע כמו
 סקודי צ"ט פרשת קרבנות המוסקין לפי סאין בפרשת קרבנות מוסק שבת רק שט פסוקי ואין
 לקרות לא מעמיס של יום ועוד טעם אחר דאיהא צום כבת העמותי למ' הקנה לאברהם תקטע
 כבר להם סדר קרבנות בזמן סקודין אותם לפע מעלה אפי עליהם כלו הקריעם לפע ומוקר'
 אפי את כל עמיתיהם וצמוסק שבת אין קרבן לכפר לפי שכלם שלית

רפ"ה ומפטיירין

בבבא מעמיבה של הפרשה ואין פוחתין מעשרים ואחד
 פסוקים כנגד ז שקראו בתורה סאין פוחת לכל אחד מן
 פסוקים ואי סליק עמיבה בצער מ"ל פסוקים כמן עליתכם סעו על זבובים לא בשמן צ"ל ואי
 איבא תרגמן אפי לא קרא לאי פסוקים שפיר דאמי סכל אחד אסוב בשנים הוא ותרגמן
 והאחרון אסוב כג' לפי שאמר שתרגמן אמתרגם אומר וקורא אותה פעם שנית ויתקן למפטיור
 ז ברכות כנגד ז שקראו בתורה ג' לפע אהפטר וד' לאחריה שאשה לפתה טעם מהם של קריאת
 התורה ולא סלפס אהפטר אהר צמר בבבאיים טעם וכו' ופתיחת וחותמות צדוק וארבע
 לאחריה אהאונה פתיחת וחותמות צדוק ומה שמפטיקי בשמיעון לכל דבריו אהמות והצדק
 לא מפע אהנא איום ברכה שהרי לא תקא לא ז' ואם אהנא סוף ברכה א"הוולאן לא מר'
 שמפטיקין כדאיהא צמוסבת אופרים שהיו אהנן למו' סס דברי טב ורצו' סטיה רקס והיא
 אהמות צדוק ואינה פתיחת כדון ברכה אהמוול' לאחריה וכן הסלישית שהיא שמאס ואותם
 צ"ל מנג' דוד כדאיהא בפרק ערב פסוקים דליתא מצמיס קרן ישועה דאפטריתא מנג' דוד
 ארבעת על התורה ואותם צ"ל מקדש הטבת ואם א"ר"ח שבטת פרש' זל אין המפטיור צריך
 לאמר של ר"ח ודג' פי שצריך להוצר ולמ' את יום המאס הזה ואת יום ר"ח הזה אכל אין צריך

ואם אתה שון דלם הוא הקוץ סימנך אמר לו ר' יצחי כפי מוסת שאמנך יאמר ר' קיים לך שכל
עשית לך הרם צמח השמים המטה מתענף שבת הוא לפי שנתה הקדושים ר' שמע
מטותיהן מלל שבת ללל שבת ומותר לבעל בתלה לנתנה בשבת ואין ע' לך משום קוצל ור' א
משום צער לך" **ר"ב בשחר** משמין לכתב הכנסת ומסדרין הבר כו"כ
ופרשתה קרבות ומשנה לוי זהו מקומן כסדר שאר קיימים ר' א
שמוסיפין וצום השבת ואומר ר' ברוך שאמו ותפוקי דזמרה וקהל למוסיף מזמורים לפי שאין
ע' בטול מלכב לעם וקהל צ' שכתב לומר מיד ברוך שאמר אחר משנה לוי זהו מקומן ואחר
כך כל המזמורים שמוסיפין וצולטולה אומרים המזמורי תלה ואחר כך ברוך שאמר
ואחר כך מזמור שיר ליום השבת ויותר נכון מנהג אשכנז לומר כל המזמורים בין ברוך שאמר
לשתבח כדי שיהא לכלם ברכה לפתקם וברכה לאחריהם וצ' שכתב אין אומרים מזמור לתדה
שבת לפי שאין תודה קריבה בשבת ואין טעם של עיקר ואחר השירה מוסיפין נשמת שש ע'
מעטן יצאת מצרים לכך סמכוהו אצל השירה וחותמין בשתבח ואומר ש' קדיש ובר כו
וקורין שמע בברכותיה ומוסיפין בברכה ראשונה שבה ותלה להקבה והיה תמיה א"ל הר"ש
ז' על מה שקהל בכל המקומות שהקהל אומרים מקצת הברכה וש' זמרה קרא לשמש ויזרח
אור ראה והתקין ערית הלבנה פי' כשקרא לשמש ק' קור וראה שישא העולם לשעות אחריו
לעבדו אז התקין ערית הלבנה כדי שימנעו מלשעות אחריו כאשר יראו פ' ששם הם ויא' ראה
והקטין ומפרטין אותה על הקטרוג וקהל צ' שכתב וצ' שכתב לומר לאל אשר שבת ור' עמרם
גם כן כתב וצ' שכתב אין אומרים אותה ועמדין להתפלל ואחר מתפללן של ראשונה של
אחרונה וקדושת היום צ' מצע וחותם מקדש השבת פי' שמא משה בשינו אשתא צ' מצרים
וראה משה בכבוד השטעור שהכבדו עליהם צ' ש' מפרעם שיתן להם יום אחד בששע שיסאן
ע' ועבדו לו וצ' ביום השבע וצ' אשר כצונו על יום השבת שמא משה שצ' ע' זהו שמא משה
צ' מתנת קלנו ויש מפרשים משום הא דכתב לדעת ר' א' מקדישם אמר הקבה למשה
מתנה טובה יש לו בבת גזי וצ' שמא ומצקש את ליתנה לשרא לך וקודיעם ועל כן ר' אקא
ישמא משה צ' אותה מתנה ויש בו פ' תעבור בכנגד פ' אותות שיש מאך את שבתות עד ויתן
אל משה ככלותו וזהו שתקא בשמנו לפיך על הר סיני שפרשת ויתן ל משה ככלותו סמוכה
לפרשת שבת ואם לא הוצר של שבת מאזירין אותה אם עקר רגלו אזור לראש ואם לא עקר
רגלו אזור לשל שבת כנו ברא ומאזיר ש' את התלה ואומרים צ' שכתב בקדושה של שאר ר' א
ממקומך מלכב ואז בקול רעש גדול וק' שדר ר' ג' ר' וצ' ר' ש' מות צ' דמר ר' א' מקא
מנהג שתי ישיבות לומר בקדושה כהר יתן לך וממקומך מלכב ואז בקול רעש גדול וצ' מוסף
של שבת ויש ויום הכפורים וצ' שכתב אמר אומרים פעמים ולביות לבם לתלים אבל ברא וצ' א
של מועד אין אמר אומרים אותה ואומר ש' קדיש שלם ומנהג שפרד לומר אתה קראית קודם
ספר תורה לפי שאמר על קבלת התורה והיא פתחה בשבת

ואם שבח ולא התפלל עד שצבר כל זמנה כתב רש"י אל שאין לתשלומין אע"ג שאר תפלות
 שבח בלא מזה ולא התפלל משלם אותה עם תפלה של אחרים שחזת תפלה מוסף טון שמוצר נב
 את מוסף יום אפ"ש זה אין ראוי להתפלל אותה לא בזמנה ויש בה נשיאות כפי"ס וכל יחיד
 אינו להתפלל אותה בין אם יש צער בער און און היו לפענו שית תפלת אחרת של מנחה וקחת של
 מוספתין בין שאיחד להתפלל מוסף עד ו שעת ומקצה שהיא זמן תפלת המנחה צריך להתפלל
 של מנחה ואח"כ של מוספתין ויא"א הא דאמרינן שצריך להקדים של מנחה תפלה הי"א דוקא קרב
 שצריך עתה להתפלל שתיקן כגון שרובה לאכול ואסור לאכול עד שיתפלל מנחה תפלה הילכך
 בין שצריך להתפלל שתיקן של מנחה קודמת שהיא תדירה וגם עתה שיקר זמנה אצל אם אין
 צריך עתה להתפלל תפלת המנחה יכול להקדים של מוסף ולאח"כ של מנחה עד דמדומי קמנה
 ומתעטות אינן מקלקין שבתם יש לומר ביום הכתורים בשמא ארין תפלת יונד עד לאמר
 ו שעת ומקצה שיקדימו תפלת המנחה לתפלת מוסף וק"ל צ"ל כה"ג יש מוי שהורה שאין
 ששין כן בצער כדי שלא יטעו ויא"א אל קי"א אה"ב ביום הכתורים להתפלל תפלת המוסף ביום
 כדי להתפלל אותה בזמנה **רפ"ה ואם** יש אצל יכול ללך לנאמו וכן לאלה לזקת
 ולא יאמנו לו כדרך שאומן צמול לא יאמנו לו שבת היא מלוצעק ורפ"ה
 קרובה לז"א ור"א מיו מרובין ושעת בשלם **רפ"ו וימרו** למכול קודם שש שעת
 דגרי"ו צרוטלמו"ל אחר ול צמנו בשם ל ינאי בר קמחן אמר
 אסור להתעטות בשבת עד ו שעת ואין צריך לז"א שאסור להתעטות ע תעטת צמור וק"א דאיתת
 פרה אין שמדין מושב בתעטת בשבת קודעין לנוד דים של"ג שנה מייירי בתעט"ל קלום שאות
 מותר בשבת לפי שפשו עממה על אלמו שראק וקושב שיתצול בשכר התעטת א"כ התעטת
 הוא שנגלו ומי"ו צריך להתעטת יום אחד שיתכפר לו על שבעל עיקר עונג שבת וא"י צריך
 שיהיה התעטת מיד ביום ראשון של אחריו אלא לכשיצא נר"ו בפרק כל כתב הקדש וכדעת
 רב אמר להקדים פי' שיקדים למהר לאכול בשעדת שבת ושמואל אמר לאחר וכל דל"ג פלג קל"ג כל
 אדם לפי עמם אם הקדמה שנגלו כגון שבעל"ג שעדת הלילה און יקדים ואם הקדמה שנג
 ל כגון שעדיין לא נתאכל יאמר אמר ליה בריה דרב פפא בר אבה לרב פפא כגון אהן דשטח
 לן אמר וצ"ל כל יומא צמאי בשמיה אמר לון אי רעלית לא קדומי אהורו ואי רעלית לא אה
 אקדמונו ר' זר"א אה מהדר אונג דרב אמר לון צמורתא מטיכו לן תעלמא פי' שהיה רוקם
 התלמידים שהובשם ללמוד בזמן קסעדה קים מוזקרון של"ג יצטלו שעדת שבת אין מתעטין ולא
 מתריעין ע אפי' על הצרות שמתריעין עליהן קוז מעל ער שהקיפה מים און נהר וכן ע
 קספניה המסורפת בים וכן אפי' על יחיד הכרדף מטפ מים אן מטפ לפטים און רוק רעם ואפי'
 על"ג אין מתריעין בתפלה ותפלה לא מתריעין לה שמויע קול שיצאו להם לעזרה"י

רי"ג ויהיה של"ג ערוך ומטות מונעט ומפ"ה פרושא על הפ"ה כמו בשעדת הלילה
 ויקדש פי' שיצרך ב"ה קנפן תפלה ואח"כ יצרך קמנע"ה ואם אין ל"ג

ק
 כ

יחיד קודם
 ש"ה ק"ו
 א"כ ק"ו
 י"ג ק"ו
 י"ג ק"ו
 י"ג ק"ו

לפנים של רב. וכוון כל אדם לברכת הקורין בערה ולברכת המפסיד שאין מהתפללן בשבת
ואם ברכו וקשר הרבה מומין מאה ברכות וצמח סיכוין למלא הברכו ויענה אחרים אמן
יהאלו בהם תשלמין וקטן יכול להפסיד כדתנן המפסיד בנצח הוא פורס על שמוע ואם היה
קטן אביו או רע פורסין על ידו ומאזירין סף למקומו ומהבין לומר בספרד מוזמור לדוד הם לא
בט אלים בשמאזירין הספר מופט שאל על מהן תורה וגם ז ברכות של שבת תתקם כנגד ז קולית
שלאמרו ע' רפ"ו ויצריך לזהר להשלים הפרשה עם הצער דאמן רב קורא בריית
אמן ר' מנחם אמן ר' אמי לשלם ישלים אדם פרשיותיו

עם הצער שנים מקרא ולאחד תרעם אפי' עשרות ודיען וכל המשלים פרשיותיו עם הצער
מאזירין על ימיו ושמותו אפי' עשרות ודיען פרשי זל אפי' שאין ס' תרעם ולפי זה אפי' תלמוד
ראובן ושמוען וכוונא בהם צריך לקרותם ג' פעמים וימ' דהאי דקט' עשרות לפי שיש ספרים
שבתוב בהם תרעם ירושלמי וקט' עשרות ודיען אפי' שאין צרי כל כך לתרעם ולפי זה ראובן
ושמוען אין צרי לקרותם ג' פעמים וימ' בהם להאמיר כדפרשי זל ואם נאמן הפרשה בפרשי זל
קשובבו תרעם שאין כוונת התרעם לא שיבין העטין אבל אם קורא בשאר לעז לא וכל השמע
מיום ראשון ואילך קשובבו הצער כון שמתיילן הפרשה ביום השבת במונחה ומעריה מן
המונחה שישים אותה קודם שיאכל בשבת ואם לא השלים אותה קודם אכלה ישלים אחר אכלה
קודם המונחה אבל מוכאן ואילך כון שמתיילן אחרת עבר ומונחה של אחרת

רפ"ו ולא ידע שיאזרו הספר ואמן שצ' קדיש ויתפללו הצער תפלת מוסף ג' ראשונה
וג' אחרונות וקדושת היום באמצע ומהבין בספרד לומר למטה צידי
וצאטכנו מהבין לומר תקנת שבת והיא מיוחדת על אלפא טתא סתת פק על שם הגזולה דכתב
אשרקה להם ואקצט ויש צ' צ' תעית עד מאז צביט כנגד ובוים השבת ועולת שבת שיש צ' צ'
תעית רצית קרבנותה בשבת אצריכון לאל טלנו את השבת תקן רצית קרבנותה פי' אפי' שיש
בהם קילול השבת רצית בהם ונמצא צ' מתפלה ואומר קדושה רבה וכן כתב רב שרירא זל און
אומרים בקדושה פעמים צ' וצבת לא צמוסף ולא בשארית ומנחה ואומר קדיש שלם ומהבין
בספרד לומר מנחת פרה ואומר אחריו קדיש ונפטרין לבעתהם לשלם וזמן תפלת מוסף מיד
אחר תפלת השחר שזמנה מתייל צבקר שהיא כנגד קרבן מוסף שזמנא מיד צבקר דצמסבת
יומא מוצריך פסוק לומר שפסם קודמים למוסף ואם לא היה פסוק היו מוספין בשנים לקדם
אע"ג דכתב בצמסם צבקר צבקר למא דקרבן מוסף זמנא מיד צבקר וכן שזמנה צבקר מוצ
להקדימה מיד אחר תפלת שהרית אפי' שאין הלכה כר' גאון דאמן אסור לאדם שיטעום
קודם תפלת המוספין מאז צריך להתפלל אותה קודם אכלה כדי שלא צמסבת תעמית בפרק ג'
פרקים ג' צ' שיאגות כפיס שארית ומוסף דלא שטיי צ' סכרות וכו' אמר אין דרך לאכול קודם
וכן כתב ר"א זל הים שמענן מוכאן דאין אדם רשאי לאכול עד אחר תפלת המוסף הילכך לא
שטיי צ' סכרות וזמנה כל היום וימ' עקר מנחתה עד סוף שעת ואסור לאדם לאכול

כיום נמי סגן נקד זימנא אצל קים מצטע על שתי ככרות ויצייתא צמולבא דכעודה נ' צריך
לפנות בכר אן טלם משום דכוס ששי יורד לכל אחד שטם עומרים ומכל עמוד עשן שטם ככרות
קרי ארבעא נ' עומרים אצל אחד בער בשבת ואחד בליל שבת ואחד בנקר קרי ששאר א' אחד
טלם לפעודה שלשית יאן שיכול להטלם סעודה שלשית צמייט תרנמא פ' מאכל העשוי מקמטה
מייצ דגן כדאמרי גב סוכה לר' לעזר סהריך יד' סעודות צמובה ואם הטלם צמייט תרנמא יצא
ורעם יצחק קיה אומ' כיון דילפ' ג' סעודות מו' פעמים היום דכתיב גב מן צריך לעשותה בפת
ריצ' סדר מנחה שלשית אומ' ס' צמא שרי וצ' לצון וקדיש ואמ' תפלתו ו' ואמרו

על פ' קמדרש ישיאן פ' יושב סער ויצייתא שותי סבר וכתב בתריה ואמ'
תפלתו ו' אמ' דוד לפי הקנה רעם של עולם חין אומה זו בשאר אומות העולם בשנותם
ומשבתים הולמם ופחאז ואם לא כן לא א' א' ששיתם ושבעם א' מתפלל לפיך ואמ' תפלת
לך יא' ו' ובספרד קהמ' לכופל ואין קהמ' כן באשכנז ובצרפת ומוצאין ס' כדאי צרוסל'ו
עזרא תקן להם לישראל שיהיו קורין בערב בשבת בשארית צמנחה בצובה קורין נ' ותכן בפרק
הקורא את המגלה בשבת צמנחה וצמ' וצמייט קורין ג' חין פוחתין מהם ואין מוסיפין עליהם
ואין מפידין בצמ' וקורין עשרה פסוקים מפרשת הקנה דתע' צמג' בפרק בט קער
צמקום שפסוקים בשבת בשארית שם קורין צמנחה צמקום שפסוקים צמנחה שם קורין צמ'
צמקום שפסוקים צמ' שם קורין צמייט דברי ר' מאיר ר' יהודה אומ' צמקום שפסוקים בשבת
צמאריה שם קורים צמנחה וצמ' וצמייט וצמ' הקנה וק' הלכה ומתפלל ג' ראשונה
וג' אחרונה וקדושת היום צמנחה א' אחד וכו' ויש ע' כל יתע' כמון ש' בפרשת זכור א' את
יום השבת לקדשו עד ויקדשו וי' כעמך ישראל מי אחד בחרץ איתא צמדרש ג' מעדין ז' על
ז' הקנה וישראל וצמ' בעד הקנה וישראל מעדין על השבת שמאן יום מקמה ישראל וצמ' מועדי

על הקנה שהיא א' אחד והקנה וצמ' מעדין על ישראל שהם יקדים בין האומות ועל פ' צמ' וצמ'
אתה א' אחד מה שצמ' בשבת שלשה עמייט תפלות אתה קדשת ישמך משה אתה א' אחד וצמ' א'
תקם פ' א' אחד אתה צמרתא מופט סל' ג' תפלות תקום כנגד ג' שבתות אתה קדשת כנגד שבת
בראשית צמ' שמוצא מתוכו ישמך משה כנגד שבת שלמות תורה לכולה ע' צמ' מתנה
התורה ואתה א' אחד כנגד שבת של עשרה ל' א' ואמ' בכל המקומות ל' ג' פסוקים של צמ' וצמ'
וכתב ר' שר טלם קמטם שצמ' ל' צדוק קדין לפי שמת משה רביא ע' צמ' צמ' שצמ' וצמ' צמ'
סל' לקמט מדרש צמ' תפלות משום א' שמת כל צמ' מדרשות צמ' ומזה קמטם גם כן
קמ' ר' טל' לקמט א' סעודה ויש מדרשים שמוצאין סל' מת צמ' שצמ' ומזה שאמרים
צמ' וצמ' קמטם שאמרי לגבינו צמ' שצמ' ואמ' צמ' כנגד צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ'
סל' אומרים בשבת שלפני צמ' ואמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ'
וצמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ'
וצמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ' צמ'

יברך על השכר או שאר משקים תפלה ונראה דאשכחן לרז ברוח דאחז שכל ידיו לא יקדש דוקא
בקידוש הלילה קאמר דשייך דהההה טעם אצל בקידוש קיום כון שאי אפשר צפון אודרה
שיכול לטול ידיו קודם אצל הורם ציזול בהההה מועת לבדך על היין בשבת קודם שיאשד ומברך
בפ' הגפן בלבד ושניה ואחר כך אטל ידיו ופוער וצריך שיבטיח גם זה בקידוש צדוקים
סעודה ושלם יטעם קודם ודאשית לאי הרשע זל שקיה שנתה מים בעקר קודם תפלה שכוון
שלם אל עליו עליין אודת קידוש עד לאחר תפלה איס אנסרו מלשעם משנס ואותה האלכה
אחרי עך לכו מוס דנימוס לצבן צוה ונמוור סעדות ויכל ובלא שכחו מהגפן שמעמיז האלון
ערך כל השבת לבעד השבת **ריצב ויבוז** להרעית בפירות וצמגדים כל קיום
כדי להשלים מוטן ממה ברכו שפסדים מתפלגי יא ואס הוה רוב

בשנת צהרים א יבטלה ש עכנ הוואל ופאר השינה קובעין מודרס כדאיתא במדרס קמורה
תורה לפי הקצה רעם של עלם כשיכנסו ישראל לארץ זה רז לכרמו וזה רז לשדה ואלת מרה
תחא על אמ' לה יסע זנגאט מוונגך ושבת שמו סהם צפלים ממלאכה ואז יכולין לעסוק כך
על כן צריך שיקבע מדרס להודיע לעם את הקי האקים ואת תרותיו ואסור לקטע סעודה
בוזמן שבת קמדרס כדאיתא בגמין פרק השולח אמר רבא צוה תלת מילי נהתי בעלי צתים
מוכסאיהו וחד מטיהו דקבע סעודה בשבת בעדן ש מדרסא

ריצב ויהא זמיר מואד לקיים סעודה שלשית דאמר ר' שמעון בן פוי אמר ל
יהושע בן לוי מוסוס בר קפרא כל המוקיים גסעדות בשבת טעל מוה פורענות מאכלה של משיח
ומדינה של גנים וממלאכה מתנג ומנוג ואמר ל יוסי והא אלקי עם מקיימיו ג סעדות בשבת ואף
אס הוה שבע הרצה יכול לקיים אותה בכחצה ומיהו דס אי אפשר לעל ככלל איהו איב
לבער עצמו וכן בהההה ר' ציזול ואס הוה אולה מרוב אכלה או שהוה מתענה פטו מנג סעדתו
והאס שמו בר אשו שלם למלא צמו בשעדת הצקר כדי להפסק מהקום לסעודה השלישית וזמנה
משהבט זמן המנה דהיינו מוה שעת ומחצה ולמעלה ולל קודם הילכך אודם שמתפסיקי בשעדה
שחרית לתקום לשמש ועדיין לא הגיע זמן המנחה אינם מקיימים מצות ג שעת אצל אס הגיע
זמן המנחה יכולין לעשותה מיד אחר סעדת שחרית וכן היה קבא לא הרשע זל היה מצדך
ברכה המזון והיה אטל ידיו ומברך עליהם ומברך המוציא והיה אומ' שיותר טוב לעשותה בן
כון טעוטה סעדת הצקר עד אחר המנחה ואס לא היה עשה מיד השלישית לא היה יכול
לאכול אחר כך לא אכלה גסה ור' קנדין שלם לאכול בשבת בן מנחה לערבית משנס דאיתא
במודל כל השנה מים בשבת צן השמשו בלן מול המתים ועל כן קנדין לעשות סעודה שלשית
קודם המנחה והרם ציזול בהההה הולך לבת המדרס וקורא עד המנחה ומתפלל מנחה ואחר
כך קובע סעודה ופראה רוב עדיף טפ דטון שהגיע זמן המנחה אסור לאכול עד שיתפלל
ובהההה ר' ציזול טפ בשעודה שלשית קובע על היין ועצט על סע ככרות ואא הרשע זל לא
היה מברך על היין קודם מוסוס דאיתקש יום לללה לעמן קידוש מה ללה סע צמדא זמנה אף

צריך לחזור מופט שצריך להבדיל על הכוס דקיימא לן המבדיל בתפלה צריך שיבדיל על הכוס
והמבדיל על הכוס צריך שיבדיל בתפלה ואם טעה גם בכוס כגון שטעם קודם שהבדיל צריך
לחזור ולהתפלל ולהבדיל בתפלה אע"פ דקיימא לן טעם מבדיל פ"ז שיכול להבדיל על הכוס אחר
שאכל ממנו טון שאכל בחיסור קריבן ביה טעה וצריך לחזור ולהתפלל ואם כזכר קודם שומע
תפלה בתפלה צ"ל יש מי שהורה שמבדיל בשומע תפלה בתפלה כגון שטעם שאין צרי לחזור
ולהתפלל מופט שצריך להבדיל על הכוס א"כ אם אין לו כוס צריך לחזור ולהתפלל וכתבתי ז"ל
א"כ אם אין לו כוס הלא היה נודע שיהיה לו למחר אין צריך לחזור ולהתפלל אלא א"כ אם לא היה
לו יהיה לו לפי זה א"כ צ"ל שאם לא היה צ"ל בשעת כוס טעה ולא הבדיל בתפלה אין צריך לחזור
ולהתפלל כגון שמבדיל על הכוס במוצאי ט"ב צ"ל וא"כ שיש לו כוס שאין צריך לחזור ולהתפלל
מזיד כש ישיים הכרה אין לו לחזור אע"פ שלא פתח בברכה של אחריה ובר שכן בתכל זמן שלא
פתח בברכה של אחריה חוזר וכן בכל הדברים שאין צרי לחזור בשביל כגון על הטעם במכר
ויטעם ויבא בלגרא ור"ת בתשפ"א אחר שפתח בברכה של אחריה חוזר אם ירצה וכן עשה מעשה
נחמד לחמד מודים בדבר שאם לא אמרו אין מקושרין אותו וכתבתי א"כ הרמ"ז ז"ל לא מסתבר כלל
כגון שאם עקר רגלו איש חוזר לראש גם אם סיים הכרה איש חוזר לעצמו ואיפשר שר"ל
היה מפרש אין מקושרין אותו איש קיים לחזור אכל אם ירצה לחזור חוזר ומיחו גם כן יתכן אם
סיים תפלה שיכול לחזור דלא גרע מתפלת בדבה אבל באמצע התפלה כגון שאיש חוזר לראש
כדא"ל דהוי הפסק אם חוזר ע"כ **רמ"ז ונוהגין** לומר ויהי טעם לפי שהיא מוציא
אל ברכה עם כדך משק רצ"ב ע"ה לשרא אחר שסיימו מלכות

המשכן וקבצן לכפול פסוק אורך ימים אשכנזו טעל ידי כן נש"ם השם היוצא ממנו ואומ'
בדר קדושה לפי שהיא זמן חזרת רשעים לגוים שצ"ל בשבת ועל כן מאחריהן בעצמן התפלה
ע"י מומתעין להם עד שסיימו כנשייה אחרונה של ישראל תפלתם ועל כן קבצן צמקת מקושרות
להאריך הרבה יומיו טעם וצדד קדושה וכן כתב רמב"ם שז"ל שיהיו יומיו טעם וקדושה
דסידרא ולומר בעצמה וצריכות טעם צמקת שבת כדו שיטתו ישראל בהשאלת סדריהם
כדי להאריך לרשעים מלחזור לגוים כדאמרינן דצמקתו שבת טעם הממונה על הרוקני
חזרו לגוים שכבר השלימו ישראל סדריהם ומתחילין סדרה קדושה לפי שאין גשולו בלילה
ואיבצן צמקתו שאין אומרים ויהי טעם כגון אם כל י"ט צמקתו שבעת א"ז אין אומרים גם כן
בדר קדושה וכן כתב רש"י שם אין אומרי ויהי טעם אלא ממוצאי שבת לחול ולא במוצאי יום
טוב וא"כ כל י"ט צמקתו שבעת א"ז יום הכפורים דל"ג ששה יומי מעשה ידין אין לומר ויהי טעם
צמוצאי שבת טון דא"ז ומעשה ידין תרי זמנ בעצמן שיהא יומי כולו דחול וכל היכא דל"ג ויהי
טעם אין אומרים בדר קדושה ואין קבצן כן בצפרד לא מתחילין פסוק ארך יום אשכנזו
ואתה קדוש ומבדיל א"ז אצ"ל מי שאין לו יין שיוצא בזה ידי אונתו דאע"פ שמבדיל בתפלה
צריך להבדיל על הכוס ורמז לחזר אצ"ל אצ"ל ופ"ז בעל המנהיג הטעם לפי שהיא ע"ה

כיון כן קהמין באשכנז למי פרחי אמת צמחה וכן כתב רב עמרם ונפטרד אומרים אומרים
בשארית טעה ולא התפלל מנחה בשבת מתפלל צמחין שבת שנים של חול מנדיל בראשונה
שיש להקדים אותה שזמנה ענה ואין מנדיל בשמיה שהיא לתשלומין של שבת ואם לא הברית
בראשונה והנדיל בשמיה עתה לא ראשונה לא עתה לעדכון דלא אבריל בראשונה
גל אדעתיה ששון בראשונה לשם תשלומין ובשמיה לשם אונת ואין להקדים אותה לתשלומין
לחובת הזמן וצריך להתפלל פעם ג' בשבת אומיה לתשלומין ואם הבריל בשמיהם או לא הבריל
בשום אמת יצא והוא טעה ולא התפלל מנחה כלל אבל אם טעה והתפלל יא ברכות ולא הזכיר
של שבת כהנה יצא וז' אעפ"י שאין בראשונה תפלה ולא נזכר מבעוד יום היה צרי להתפלל שבת
ברכות אפי' הלא יתפלל צמחין שבת שנים כן שכבר התפלל יא' וקצמו פרוצטנא ר' יו
אומרי כון שאין יצא ידי אונת בראשונה תפלה הוי כאלו לא התפלל וצרי להתפלל שנים לערב שבת
אין ארשא ז' והדבר מוכרח לכך היה אומ' הרי ז' שהכונן לצאת ידי ספקא ולהתפלל אומיה
לערב שבת בדעה ואין צרי לקדש זה דבר דשון שמתפלל אומיה מספק אין לך אידוש גדול מזה

רצו סדר ערבית

על הקדש דאמ' ל' יצא יבא אלקי עם מואקרי מוצאי
שבת בצערי צעור שהיתה יושבת צהר והיה כראיה להם יום גדול עד צאת הכוכבים ולכך היו
מואקרין צמחין שבת וממ' זמן יצאת השבת להיות מותר במלאכה הו' משיטלים בין השמשות
דר יצא והוא אחר בין השמשות דל יהודה ג' אלקי מיל אחר שקיעת הקמה פוצא אחר שקיעת
הקמה כדי מוקד אלקותא אמה מות בעשיית מלאכה מו' שהו' אמוס כען שצריך להשיך
על התפוס לדבר משה ואין יכול להבריל צמחין שבת יכול להתפלל של מוצאי שבת מפלג המנחה
ולמעלה ולהבריל מיד ומיהו לא יכרך עלהכר וגם אסור בעשיית מלאכה עד הלאה דגרי' בפרק
תפלה אחר אמ' שמואל מתפלל אדם של מוצאי שבת בשבת ואומ' הברלה על הכוס רבנא של
מוצאי שבת בשבת וכן ר' יאשיה והיו מנדילין על הכוס " ופ' רבין קאיי ז' כען שהיה להם שום
אונס שאין היה להם יין להבריל צמחין שבת או שהיו צריכין להשיך על התפוס לערך משה כען
על עסקי מיתא כלל ע' דבר פשוט הוא שאין היו מואקרין להתפלל של מוצאי שבת בשבת אם
לא בשבת אונס ופ' ר' ז' דסברא להו דמפלג המנחה ולמעלה הוא זמן תפלה ערבית הילכך היו
מתפללן והיו ממותצין מלקרות שמע עד צאת הכוכבים אעפ"י שאין היו סומכין גולה להפלה לא
היו אונסין כון שהיו אמוסין וקורין שמע בברכותיה ומתפללן יא' וכתב ר' בן ג' אמת ז' ושון
שבת כל ישראל כען שאין מתפללן ערבית לא ממשאכה אין להתפלל של שבת בעש' ולא של
מוצאי שבת בשבת ואין לקדש ולהבריל לא בכח שבת היום וצ"ע אמת כון יין מועי כון יצא מועי
דקידוש איפשר בפת והברלה איפשר למחר רצו וואמר הברלה
בזמן הדעת ועל כן אין מתפללן רצו
צמחין שבת מפט שצריך למ' הברלה בברכת קוסן הדעת ואם טעה ולא הבריל בתפלה אין

עלים המונחין אמרי הוהיל ואיהי עמדי צה קדל מצה דערונא נטבד צה מצה אחרית וכת
 אר אפרים אע אינ מצדך על קדם שופה שלכס שכלי יבש ואין ס לפלקית של ריה וישלזכות
 קטנה וצח מיינ בשמים ועלה אע מצדך עכ ומיהו נהג בכל המקומות לבר על קדמ ומנהג
 אפיתא תרה היא וכתב עוד קל אפרים מו שאין מריא ומצדך על השמי קוי ברכה לצלה
 ואף להוציא צח איה יוכל ולא דאמי לקידושא ואבדלפא וברכת המונחין של מצה שהם קונה
 אבל זה איה לא מנהג בעלמא ולא נהירא שהרי פורס אדם פרוסה לבח צית אעפ שאין אוכל
 עמהם והתם מאי קונה איכא וכן הורה אף הרמב"ם **ריצ"ט ומברך** על קדמ
 ערא מאורי האש אס יש לע ואין צריך להזכיר אחריו
 מברכין עליו לא לזכר בעלמא לפי שכברא האור במוצאי שבת ומצה מן המונחין לברך על
 אפיקא וסוקא להסתכל בצפרתם והת איתא בפרקי ר' אלעזר וסמך מהא דתנן אין מברכין
 על קדמ עד שיאותו לאורו וכמה אמר עליו עד שיכיר בין סלע לפונדיון ועכ מסתכלין בצפרתם
 לראות שיכול להקית מומא ולהכיר בין מטבע למטבע כמו שמכיר בין נשר לצפרן וכן כתב רב
 עמרם זל אמר רב גרונאי בערא מאורי האש כך עשין בשתי ישיבות מצטנין לכפת קידים
 כדי שיקון מן קדמ ואמר רב האי ברבאור קונה היא על מי שמכיר בין שני דברים שאינם
 מכירים ונהג הרמב"ם זל להסתכל בשרטוטי הכתם עד שיכיר במהם מפת שהם מצוינה
 ושמעון מוקדם שהם אומרים שיש בשרטוטי פסת הוד סימן להתאריך ע ועוד יש מנהג אצל
 להצט בצפרתם ואומר מפת שהם פרות ורעות לעולם ואין לה מתרמי לה כוס כשיראה האש
 ונהג לאורו מצדך ערא מאורי האש אין מברכין על אור של ע"ז אין מברכין לא על אור
 שצבת ממלאכת איסור הילכך אין מברכין על אור שלמים ופי שהדליק מוישראל במוצאי שבת און
 ישראל מנעי מברכין עליו אבל מני שהדליק מנעי אין מברכין עליו היה האלף קוץ לכרך וראיה
 אור אס רובן מים אין מברכין עליו ואס רובן ישראל און אפי מקנה על מקנה מברכין עליו און
 שהדליק בשבת לנולדת און לפולה מברכין עליו כון שהדליק בהיתר וכן עשית שהיתה דולקת
 והולכת מערב שבת מברכין עליו למוצאי שבת מברכין על אור היוצא מן העצם און מן האבנים
 אעפ שאין מברכין עליו במוצאי יום הכפורים גבלם שפערו כל כך שאו מכחם קיסם במהם
 הוא נדלק מברכין עליהם והוא שעשוי להאיר ואס אינן עערויות כל כך אין מברכין עליהם
 אור שלבשן האש צהאלת שריפת האבנים אין מברכין עליו לפי שאז איה עשוי להאיר ולצסוף
 אור ששרפת און כעשוי להאיר ומברכין עליו כר של צית הכנסת ת רשי אס יש שם אדם חסוד אין
 מברכין עליו שפעם לכבודו ולא להאיר ואס אין שם אדם חסוד מברכין עליו וימ איתכא דבשיט
 אדם חסוד מברכין עליו לפי שפעם להאיר לע וכשאין שם אדם חסוד אין מברכין עליו שלא כפעם
 לא לכבוד שבעה ואס יש שמש שאוכל שם בכל עמין מברכין עליו שפעם להאיר לע ומנהג של
 תבא לנהג אר קת שאס יש לנהג און אין צריך לאור ולא כעשה לא לכבוד אין מברכין על אור של
 מותם שאין עשוי להאיר הילכך מית שהיו מולטין לפתו כר און הוציאוהו ביום והוציאוהו בלילה

לשאר קצותיה ויחיתם בעשרות מן מושבם להם לשאר שאין אלהיכם בלתי שבתות ולפי
בערתי ימים טובים ועל כן אסאתם ללון כון שבער השבת ויכול לזכר שיצא ויפראם ויחזקו לזכר
ספוקים של ברכה כען יתבא יאלך את אונתו הטוב כדי שיתברכו במועדי יחיהם

רצו סדר הברכה

כום של יין שלם שלם יקרא פעם ואם אין לי יין איתם
בברכה ל' איעזר אמר ל' מונח בעד אדם אינו אבריה בכום של יין מקרבינו לפור רגל ואומ
ערא מקורי האש וטון שמר איהק ידו מן האש אומן בתי אמה המבדיל בין קדש לחול ואם אין לי
יין ואין לי שמן לזכר עשט ידו לפור האש ומסתכל בצפרים שהם לצות מן העף ומברך ערא
מקורי האש ואם היה בדרך עשט ידו לפור הכוכבים שהן מן האש ומברך ערא מקורי האש
ואם נתקדו שמים בעצם תואם אבן מן הארמה ואומן המבדיל בין קדש לחול וכתב רב עמרם
ז' ואם לא שברא לך האש אין מבדילין אלא על היין ואפי' על הפת אין מבדילין וכן פירשו
התוספות שאין מבדילין על הפת אבל מבדילין על השכר אם הוא קמח מדיפה והקפויים כתע
אעפ' שאין מבדילין על הפת אם אלו במוצאי שבת מבדילין עליו כון שמקדשין עליו ר' הקידוש
עיקר ואם הקידוש מבדילין גם כן עליו ואם הראש ז' בכתב שיותר טוב לעשות הברכה וקידוש
שתיקה על השכר ומי שאין לי יין ומצפה שיהיה לי למחר לא יאכל עד למחר שיבדיל ואם אין לי
לא כיום אלא ואין מצפה שיהיה לי למחר יותר מוטב לו שיאכל קודם שיבדיל עליו יברך ברכת
המוצאין ואחר כך יבדיל עליו צדד הברכה ממה שיבדיל עליו ויברך ברכת המוצאין בלא כום אפי'
סדר ברכת המוצאין טענה כ' ל' בדוק אומן כל מי שאין מבדילין על היין במוצאי שבת אן אינו אומע
מאחרי שמבדילין אינו רואה ביומן ברכת לעולם אבל המבדילין על היין אן אומע מאחרי שמבדילין
הקבה קוריהו קדוש ועש' אן סעודה טעם והייתם לי סעודה מכל העמים וכתב ואתם יהיו לי וע'
ואומן והייתם קדושים כ' קדוש אפי' וכתב ואחרי חתום מן העמים להיותי ואם לי יוקאן ג'
מאחרי העולם קצת הדר צדד קיברא והמינ' ב' בעול לפי מור תורה והמבדילין על היין במוצאי שבת
והוא דשייר מוקדשם למבדילין הילכך מאן דחית ליה אד כסא ולית ליה שיעור קידושם ואחרי
שבת ליה למבדילין וקידושם מקדשם אריפתם דש' תקיט רבנן אבדלתם אהמרא תקיט' וכו'

רצו ומברך

על הקדשים אם יש לי ואם אין לי אין צריך לחזור אחריהם
שאין מברכין עליהם אלא להשיב הגפש שהיא כנאצת מוצאת השבת ואין מברכין על בשמים של
בת הבשם ושל מותם דלאו לריחא עבדי ירושלמי קרא דתמ' בשבתן למעלה ממוטת שלמות
אבל עתה למטה מברכין אלא אומן לכבוד קיים הם עשוין ואין מברכין על בשמים של גוים
דסתמ' לז' הם ונבע לברך על עץ קדש והמוך לדבר כל שאמר שבת מאלו וסמך ליה תורה
הברכה יעלה קדש ויש סתפס טעם לדבר כון דאית עבד ביה קרא מפת של לולב עתעבד ביה
מנה אחרית כדאית בערוטין רבאמי ורבאמי כדמיקל עליו ריפתו דשדנצו און מברכין

יפה כלפי שם
השם יפה קודם
לכל השם
והוא דשייר
מוקדשם למבדילין
הילכך מאן דחית
ליה אד כסא ולית
ליה שיעור קידושם
ואחרי שבת ליה
למבדילין וקידושם
מקדשם אריפתם
דש' תקיט רבנן
אבדלתם אהמרא
תקיט' וכו'

אר יצחק בן ג'את והתקשרת בתם שמבדיל עד סוף יום שלישי וכן כתב רב עמרם ודוקא פרא
 פרי הגפן והמבדיל בין קדש לחול אצל יצחק על השמים ולא על האשם אש צמוצי סבר
 כתב רבנו גרונם דמבדיל ביום ראשון משום דלא טעם מירי אבל אי טעם מירי לא אעג דקיימא
 לן טעם מבדיל הו' היכא דאבדיל לאורחא אבל אי מבדיל למחר אי טעם מירי איס מבדיל
 ואי יודע מיהא יש בין למה ליום לעצמן אי טעם מבדיל המבדיל על היין על שולח פומר דהין
 שבתך המזון שאין צריך לבר עליו וגם אין צרי לבר ברבה אחרונה על כוס של הבדלה ואם אין
 לו אלא כוס א' והבדיל עליו כעור שיצאו לו יין יותר ולא קצאו לו וכך ברבת המזון בלא כוס
 צריך לברך ברבה אחרונה על הכוס של הבדלה ואם לא ברית אלא הראש זל שבתה למעלה
 ג' קדוש שאין צריך לברך אחר כוס של קדוש הבדלה שאם שאינה צריך שעדי' וכתב רמב
 מרומב' זל שצרי לזהר שלא יביא הלחם לשלחן עד אחר הבדלה ואם קצאו פרא על סתם
 ומכסו לפי שהיא מוקדם בפסוק וצריך להקדימו אס לא יבא **שם אסור**
 לעשות שום מלאכה קודם שיבדיל ומיהו אפי' לא אמו אלא דאי
 אמה המבדיל בין קדש לחול שרי וכתב רב עמרם זל דוקא אס רוצה לעשות מלאכה קודם תפלה
 אבל לאחר תפלה אין צרי לבר אעפ' שלא הבדיל על הכוס וכן פ' ר' זל ופ' שר אפי' אמו המבדיל
 בין קדש לחול שרי בלא ברבה אבל מלשון אס הראש זל משמע אעפ' שהבדיל בתפלה אסור
 במלאכה עד שיבדיל אפי' בלא כוס וי' אמו דאי אמה המבדיל בין קדש לחול שצריך לומר הזכרת
 קדש ומלכות וכן כתב רבנו שצריך בה הזכרת קדש ומלכות גרסי בפרק מקום שצמח העושה
 מלאכה צמוצי שבתות וימים טובים אינו רואה סימן ברבה ודוקא קודם שיבדיל קאמ' כדאית
 בירושלמי ה' נשי דנהיגו דלא למעבד מלאכה בריש יריקא מונבגו באפוקי שבתא לאו מערבא
 הוא עד דתתפס סדרא ל' עד שיאמרו סדר התפלה מונבגו יש סומן למו' כל צמוצי שבת
 כל הפסוקים שמוזכר בהם איהו ואומרים שהיא סובא שבת וימיו דרבו מונבגו כל דהשתע
 לשלם יאמר אדם שלא צמוצי שבת אפי' אין צריך לא לכו' כדי לעות השבת

אם באתי לכתוב כל הלכות שבת תרבה

על המלאכה ה' ה' רבתה לשבת וגם ארבעים אע' מלאכה אסור אחרת ולרובא ידועת
 ואי צריך להאריך בהם ולא בשיעוריהן שלא נאמרו אותם שיעור' אלא לפי צרכי אסורא היכא
 בכל שהיא על כן לא אכתוב לא הדברים הצרי' ואסור יא' דברים הדומים ואתחיל בלשון על
 סדר הפסוק אס תשיב משבת רגלך היאך יהא הילוכי שבת וצמ' יוצא האיש ותקן בגדיו
 וצמ' יוצא האשה והעבד והצמ' ואיסו' קפצו והדפ' בהם והיתר אפי' שמים וטלסול
 מזה למדו הדומים אסור טלסול כון שהזכיר הכתוב שלא יהא הילוך ושיקא של שבת כמילוך ושיקא
 של אול כלשון שלא יהא טלסול של שבת כטלסול של אול כדי שלא יהא כוס חול ויצא לפת כל אפי'

בכר אין מברכין עליו מן שנים ביום היו מולכין לבטו א"כ הוא לכבוד א"ע שצריך לו עצה בלילה
ובר אין מולכין לפטו כר ביום אם מוצאין בלילה בכר מברכין עליו לפי שאותו היום הוא להקיר
ואימא כהבא העזרי שאין לו לברך דהא אין מברכין עליו עד שיאמר לאורו ואמרי בנזירא
וכמה אמר עליו עד שיכיר בין איסור לפסדיון למאכל כל זמן שאינו נזהר בשיעור הזה אין לו
לברך היו יושבין בבית המדרש והבאין לפניהם אור אחד מברך לכלם

ש נוסח הברכה

ב"י אמר המבדיל בין קדש לחול וכונן ע"י
המבדיל בין קדש לחול ירושלמי צריך למי אהרן
ההבדלה האל עליו את הימים הנפלים לקראתיו לשלום ותשמיטתו נהם שאון ושמוקא וקבוצא
וזמורין והעטין אמר צריך שיתן שניהם בכוס ובכר צדד רב עמורס ז' מוצאין לו כוס ואמריא
של אור ומברך ע"י פרי הגפן וע"י מקורי האש ומבדיל ואומר השבעתי לך ארבע פירות
שר של שכחה שתפיר לצטפס מומט ותפלה על טוריה רמותא נהם שאון קדישתא י"הרימא
ארימיומא אגסיאל ותפאל ואם מוצאין בעש"ה ויהי דוד בכל דרכיו משביל ויהי עמו ואומר
שיר למעלת אש"ש אהרים עד לצ"ה בראשית בראש אהים וע"י ארבעות עמט וע"י ואומר
אהיין ואהי חיותא צמון טובה האל עליו את ששת ימי המעשה הקב"ה לקראתיו לשלום שאנטיס
מכל קטא ותשמיטתא מכל עין ואשמה ורשע ומרובקים צה"לוד תורה וצמטת וצמטשים
פוצים וכונן היועץ עליו ועל עמך ישראל עצה טובה וכל האושב עליו מאשבה טובה אמוע
ברכו גדלו רוממו קיימו קיים ע"ה כדבר שנא יהן לך כלבך וע"י וכל היועץ עליו ועל עמך
ישראל עצה שאינה טובה וכל האושב עליו מאשבה שאינה טובה מוקר אבדו צלנו מן העולם
גדעו הפרו הכמעו הפר עצה כד"ב כ"ה ויהי הפיר עצה גוים המא מאשבת עמוי ע"ה עצה
ותבר רעיה מאשבת בלב אש"י ארבעות יע"ז ומי יפר וע"י וכל היועץ עליו עצה טובה
קיימו קיים עצה כהמור וקמות את לשר אמן ורמותא א"כ אש"י ארבע ברוך המפר עצה
רעיה מטעמו ומעל עמו ישראל ומקיים עליו עצה ועצה של בדיקא לטובה ברוך שלם ע"ה
כן יהי אהיין איעזבו ואל יטסו ואל יכלימו ואל יחפרו א"כ בעלם הזה ולא בעלם ר"ה וע"י
בדיקא כפטר נשלים הגה א ישועת אבתי ולא חפד ע"י ומרת יא יהי לי לטובה
ואתה לנצח ומטעים לבט בית ורצ סעדיה צמון כתב אין צריך להשעם לבט בית הכוס של
ברכה וכתב עוד רב עמרם קא מקצין להטיל ביום בכוס של ברכה לחאר שנותן אותו גאטפן
אותו ושותפו ושמות מרסות שמועה לעשות כן לפי ששיירי מצה מעכ"ז את הפורענות
ומה שיחזיר מן המים מטילין על ידיה ומעבדין אותה על עמך לחכב את המטה אסור לחכב
סוס דבר א"כ לפתית יין א"כ סהר מוסקין משהשך עד שיבדיל בין בלילה בין למחרת ומי
מחר לפתית אכל אם היה יושב ואוכל מצעד יום ואשכ"ה אין צריך להפסיק ואם היה יושב
ואתה ואשכ"ה צריך להפסיק טעם ואכל קודם שיבדיל יכול להבדיל אחר כך שכן ולא הבדיל
באוצף שבת בהם הגומים סקין יכול להבדיל אחר כך אלא כל יום ראשון ולא יותר וכן כתב

אבל של ברזל ונחשת לא חפץ עשאו לפני ונכפר המצות בתעבותם אסור אם אינו עשוי ברע
מובלעת בתוך יד של מפתח אבל שלשלת שיש בה קרס והקרס אחוז צופתם קולקין יש שהוסרי
ויש שמתרין עוב ודעת אאזל להתיר לא יצא הקייט במאט התפוצה לו בכגדו ולא בגר צקיסם
שבזמן ולא סורק במשיקה שבזמרו ואם יצא פטור וכל א יצא הזב בטיס שעשה להבול מוזיב
אלו יטקף זה וכן אשה נדה שקושרת בגד לפניה שלא תהלך בדם נדיתה אסור לצאת
אם לא יהא כיכר עשוי כעין מלגים אבל אם קושרת כדי שלא יכבדוה קדם ולא תצטרך מותר
לצאת ע אין הקטע יוצא בקב של פי מי שנקטע רגלו ועשה לו כמין רפס רגל ואוקף ע מועט
לכתב ראש סוקיו וכן קטע שאים יכול לצלך כל על סוקיו לא יושב על כסא וכשנעקר ממקומו
ונסמך על ידיו ועל סוקיו ונראה לפטו ועשה סמוכות לראש סוקיו אסור ללך בקו אב
קטע שמרר סוקיו ועשה סמוכות לאורך סוקיו מותר ללך בקו ואגר שאים יכול ללך בלא מקל
מותר ללך ע חפץ אם איס קסור ע אבל אם אפשר לו ללך זולתו ואיזן מוטע לא להחזיק
עצמו אסור מו שהוא אסור וככלים כרגלו מותר לצאת בקו דלא משאוי הוא ולמי שלף נמי לא
קייסיכן לפי שהן תקועים יפה אין יוצאין בכסא פי שיושב בכסא ובע אדם כסאין אותו אחר
האים ואחר הקשה ואם רצים צריצין לו מותר ובלבד שלא יתקף שלא ישים כל אחד ידו על
כתף חברו והכסא על זרועותיהם ואיזן יוצאין בצנקהטמין והוא כמין אסור שעשין להצטם
ונראה כרוכב עליו והוא כסאו והולך ברגלו ולא בקסורי והן עצים גמקין ויש בקו מושב לבק
הרגל והולכן בקו צמיט ולא בפר אמו והן כמין ערת פרעף סתתמן על הפטם להפסיד התמקו
אין יוצאין בתעבה ונקופה ומחלצת אבל יוצאין בשק ויריעה וקמילה פי מיט בגדים גסים יוצאין
צמוד וסעג שעל המכה לפי שהן מרפאין הילכך הוי כמו תכשיט וכן בקליפת שום וככל
צאספלא ומלגמא ורטיה שעליה ואם כפול מועלה לא יחזירם וכל סכן שלא יתעב בהלוא אבל
אסור לברוך אנט או משיקה על המכה ולצאת ע דבון שאינן מרפאין הוי כנשאוי אבל צאמד
שכורך על הרטיה שלא תפול מעל המכה יכול ללך ע וקושרו ומותרו בע מלגים וכן כל אדם
יוצאין בזעם הארומים להם בכפותן אבל אם אינן ארוגים לא יוצאין צמיט עשבים שקושרין אותם
צקשרים ותלכן אותם לרפואה אין יוצאין צקמיט שאים מומקה ואם הוא מומקה יוצאין רג
לא שכל איתמאי גברא ולא שכל איתמאי קמיטעא כגון שכתב להם אחד בשלש איגרות ורא
שלתן דאיתמאי גברא אמותה להם בכל פעם שיכתבו אבל לא לשאר לקטים וגם אין דוקמיט
מומקה אם יכתבו אחד ולא שכל איתמאי קמיטעא ולא איתמאי גברא כגון שכתב להם אחד
צאגרת אחד לאיש אחד ורפא ע גפעימם שאותו אגרת מומקה לכל אדם וכש איתמאי גברא
ואיתמאי קמיטעא כגון שכתב להם אחד בשלש אגרות וכל אחד הועלה לשלש אנשים או אחד
אחד שלשה פעמים איתמאי גברא ללש זב כל אגרת שיכתבו ואיתמאי אגרות הללו לבר
אדם אבל אם כתב שלש קמיטעם אחד אחד ורא פאן שלשה פעמים לא איר צמאי
גברא ולא קמיטעא

אמנם לפי שחרי הוא צל וצקש דבר לתעסק ע ומנח צל משתתטת ואחר כך צנן
ואחל גדה וקשירה וצטול וברירה וסחיטה ותיקון מאכל אדם ומאכל בהמה ודבר רחוק
שצב לערך עי און לערך ישראל און קצתון און לתפוס ושאר דברים אס עשאים לערע ורשיע
וסיבה וכל רשיעה ושיקוף כפש ויולדת וצרט מילה וקולדת בהמה ורשיעה ורשיע מוקוס
למורא וקבלה מופט קוליקה ומעט מהלכות שבת בלח סדר וקילוק ארבע רשויות ומעט מדות
אנחה ודי קרפף סאתים און יותר ועמז מאיעת וכל דיעהם וקבשר מטי וכל דיטו וערונ
אנרות וכל דיטו ושיקוף מסאות וכל דיטו וערונת הפומין וכל דיטו

שב כתוב

אס השיב משבת רגלך וג' ודרטו קבמים אל אלח יהא קילוכך של שבת
בהלכותך של און עלכן און לעלמס לרון שבת כדרך שעשה צול אכלמס רן לדבר מעה כגון
לצית הכנסת און טונח ע מותר שכל וכל עה כרדפה לדעת אתיא עתו צפיר המועת צמורים
המותעבבים עקשנים ובריעים מותר וכן לראות כל דבר שמתעבבים ע מותר לראות היה
הולך והמע אמת המים יכול לגלג ולקפץ עליה אפי אס היא רחבה סחיט יכול להמך ונע
שחיה קודם שימקור ראשונה ומוטב שילג ממנה שיקיטנה מופט שמרבה בהלך ואמר
לעבר זה שלח יצח לדי סחיטה היה הולך לדבר מעה כעו לקבל פערס און פט מו שקוא
גדול ממנו בהכונה יכול לעער זה וכל כד שיטשה סמי כגון שלח יוצח ידו מרפת שפיר קלוקו
כדי שיזכר ולח יצח לדי סחיטה וקמור לעער זה כסלול דקיי סימן דילמא כפול ואתי איתי
אכל צמוטעל מותר דלח כפול ויש כלם שמנע קבמים שלח לצאת בהם כרשות הרבים וזה הכלל
כל היוצא בדבר סחיט מהבשיטין וקיימ דרך מלבוש והוציאן כדרך שרבל לצאת איות דבר
קייב וכל הבשיט שקוא רפי סחיטש לע בקל לפול אסור לצאתם ואס יצח פטור ואסא לח תצח
בהבשיטים שדרכה לשולפס ולהראותם הילוכך לח יצח קאיש ציף וקסת ובהרים וברומא ואלח

ובכלם סחיטן הבשיט ואס יצח קייב קסת לפי סחיט דרך מלחם שלח כשריין ולח צקאר
ולח צמוטס ואס יצח פטור לפי סהס דרך מלבוש ולח יצח עתפולין מופט שצרי להסירן כשיכנס
לצית הכבא ולח יצח קטן צמוטעל גדול דילמא כפול ואתי איתי און יוצח און צוליק גדול סחיט
אפל מומא ולח יצח צמוטעל אחד אס און לע מכה כרגע דילמא מאייט עליה ואתי איתי און
אס יש לע מכה כרגע יוצח צמות שחין לע ע מכה וקסת לח אמיקס דילמא מאייט עליה שרויא
ע סחיט יכול לנעול המוטעל השט מופט מכתו ולח יצח צמוטא התחובה לע בצגדו כן נקובה כן
קייב נקובה ואס יצח פטור ולח יצח צמוטעל שחין עליה קותס ואס יצח קייב ואס יש עליה קותס
לרשיאל פטור אכל אסור ולרית און מותר וכל דבר שקוא הבשיט לחיט מותר דלח שייך כד
דילמא שלח ומחוי עלי אכל דבר שקוא הבשיט לחיט ולחמה אסור גס לחיט וכן דבר רחוק

לחביט ולח טימס ע כגון איתן מפתחות גנות של כסף כמין הבשיט

אסור שקרויא אומר רחוק רחוקים הארץ

מוציאן והר מאיר התירו אס הוא עשוי מצפף

המוצא תפילין בשבת בזיון במקום שאין מותרין אם יש בהן רעושת שאז עבר שהם תפילין
וקם קשורות שיכול לעצן מכחם זוג ודרך לטעם עד שיכחם כלם היה מהם הרבה שלם
יפיק לו היום לעצן ולכחם זוג וזוגיטיך עליהם עד חלה ויבאם ואם יש שמור שגזרו שלם
להעם תפילין מוכסן וקולך לו אפי' אם הם מועטין ואם אין שמור שלם שירא לכהטיך עליהן מופת
קלסטיין ואין אנוש אם ימוצאנו צדו אם הם רבים מולטין פחו פחות מול קמות או סתכן לחברו
ואצרו לחברו עד שמגיע לחבר החיטה קצו להטל כלו מופת קלסטיין לעצן כלמה שיכו לעצם
ועטף כלמה שיכול לעטוף ופחם ואור ולעצן ומוצא מו ששרו כלו צמים קולך צהם ואפי' יא
אנוש שמא יצא לדי סקיטה וכשטמן פסק רבין נמים זל שטמן צממה שלם כנגד קעם ורע
יפיק זל פסק כון שאור כנגד קעם אפי' בחדרי חדרים צמי אור מוסתפג אדם צמילעטייה
וינצחיה צדו ולא קייסיין שמא ימסא וינצח לדי סקיטה ולמימסרו לבלטן סקן קשורין על
הסקיטה **שג' המנער** מלית מופת טל שטלנו חייב קמא מוטו כזו ודוק צדית ואוכמי
דצחך קוי הטעור יפה כמו טעם והוא שמקפיד עלו שלם לעצו
בלח טעור אצל אי צדד קד מנהט שרי' קמטלמן הבגד קיסמין וקשרים קצאריס ע מן
הארינה אם היה מוקפיד שלם לעצו עד שיטלם חייב קמית מוקפיל כלו בשבת לעל סבת לעצן
ע צום ודוקא צדס אחד אצל ששט בט אדם לא דהוי תיקון שט ואפי' צדס אחד דוק צדסי
דהיינו כל זמן שלם רוקט ולבטם שאין הקיפול מותקם כלכך והוא שאין לעלה קח אצל יטמם
אז צעעים אנו שיש לעלה קח אסור מוכצש שהוא כלו שכובשין ע הבגדו אחר הכחמה והוא שח
למות זה על זה והבגדים צמקן של בעל הבית מותרין אותו לטול הבגדים מתוכו שזהו לערך
השבת אצל לא כובצן לתמן לתוכו שזהו לערך קול ושל אומן אפי' להתירו אסור מופת שאין עשו
לתקן הבגדים ותפוג צמקת והתרתו דומה לתורה אצל אם היה מותר והוא מותר כלו שט
סניוטן מותרו אלה אחר הכחמה הוא מותר שה וינשטשפ איתו צדים לרכבו מותר לעשות
צשבת שאין מוכין אלא לרכבו אצל סודר אסור מופת שמוכין לצמחו והוי כולקן שיט שעל
רנצו יכול לקבחו בין בקרקע בין בכותל ואין ע משום אשווי עינות אם מקבחו בקרקע ולא משו
בין בכותל והרם ציון בהב מקבחו בכותל לא בקרקע ואם זל התר טעמם שיט שעל בגדו
מוכסכו בפנים צדד לקח הבגד בפנים ומשפט זה בזה אבל לא צמון דדמי לעצן סמתל בין
בכך ומוגרו בצפורן או צמון והרבר פרץ הצמית ספרא והינו לא אבל צש הוי טוקן ואפי' עב
דהוי מולחב סחינה צריכה לעפה אסור מדרבנן אין מוגרין לא מוכעל אדם ולא מוכעל יאן
מופס שקולף העור והוי מומקני מותר לתן מים על מוטל לכסכו אצל אסור לכסכו צמים
וצד שיש עלו לכלך אסור אפי' לכסכו שזהו כססו אלא מקבחו בצמורטוס ור צא חס זכ
בת דלא אמרו כן שרייתו זהו טעמו היבא שהוא דרך לכלך כמו המוסתפג צמילעטייה אי
המוקנא צמפא ומטמם זה התר צמטה שלכלך התמק בנדיה צמי רנלס שהטו ידיה
ותקנמם צמותו מקום לצמל הצמי רנלס שאין זה לעצן אלא דרך לכלך

ומותר לצאת בקמיע מומחה לפי שיש קום של כהן של עקרון בין צולה שיש ע סכה בין
צולה שאין ע סכה ולפי שכתב כבר ותלבו לרשומה קלף אפי' לפי אהו קחול שאם סקו
ממספרת ככפן ותלבו שלף יקחון שרי וקושרו ומותרו ברשות הרבים ובלבד שלף יקשר
נשיר און צמעת ויצא ע לרשות הרבים שאון יאמרו שיוצא ע לשם תכשיט וזהו אסור דלפו תכשיט
הוא נחמן הרופא לימר על עצמו שהיא מומחה יוצאין בצמעת הרעל וצמוסמר הצלע ובין של
שועל בין צולה בין בשבת ואין ע משום דרש האמורי וכן בכל דבר שהיא משום רשומה אפי' כל
אם עשה מעשה ואין עכר ע שהיא משום רשומה אסור משום דרש האמורי אפי' כל אם
מותר מי שיש לו מכה בפסטר גל וקושר עליה מוטעל בהן שלף יבנה בדגל ונש יא ע משום
רשומה מותר לצאת ע אין יוצאין בצמעת המסומר לפי שיש שבת ולפי שיש טוב ובמורה
מפרש ערתי וכמה מסמרין יש לו ואין מטי' לפי לכך לפי הארבע ע ואלו סמלן שלף המסומרי
איןם בכלל ומוותר לצאת בהם ומכל מקום נהגו אסור ואין לפרוץ גדר

דיוצא

צילית מקופלה פרו' אחר סתה ער אסור מגביה שוליה ומקפלים על כהן
און צמעת הצוריס לו צמדין קייב וכל אפי' להתנאות כגון סמקבן טע קטניה על כהן כרי
שלף יעכעו כוללך און שלף יעכעו מלעשות מלמדת אסור שאין דרך מלעט וכל שהיא
להתנאות דרך מלעט הוא ומותר יוצא אדם צמוד שבראשו שקציתו מקופלים לו על כהן
אעפ' שאין עימא כרוכה לו על מצבעו הכלים יכולין להביא אדין סמסתבין בהן דרך רשות
הרבים דרך מלעט שיכסה ע ראשו ורוע' שבתא והוא אסור גדול שתלוי לו בין כתפו וראשו
ענוק ע אם מצאו דרך רשות הרבים צריך לקסור טע ראשו למטה מוכתפו זה עס זה שאין
יפול אראשו לבדין הקשים אסור להביאם ברשות הרבים און בכרמולית דרך מלעט אים רעים
וצמטים שרי שתי אצרות זן על זן אסור דהוי מושאנו אכל ללעטים שרי וצמר המצות התר
טע ארבלים ואחר טעם קלוקים כלה שיש צה רעועת שמויתפון איתה בהן יכונ אדם להתעסק צה
ולצאת לרשות הרבים ואין הרעועת אשוע' במשאנו שצילית אגבה הילכך מותר לצאת ברעועת
התלוית בצמט אעפ' שאין המנעלים קאורים בהם דלפי אשיב וצילית אגבה אכנסו אכל אם הם
שלמי אשיב ולפי שיש נאסור אפי' חין המנעלים קאורים בהם מירי דהוא אשילית שאינה מעניינת
בהלכה שאסור לצאת בה לרשות הרבים דפון שאינה מעניינת בהלכה הון קטנות משאוי
דאשיב ולפי שיש אכל בשמעיינת בהלכה לפי הוי משאוי הילכך מותר לצאת בשלית שלף לרשון
הרבים דאשיב מעניינת בהלכה אעפ' שאין צה תכלת דקיימא לן אין תכלת מעכבת אפי' בין
הדע'ך שהרי אפי' מוצרין עליהן והר מפייר מרועטברק היא מקמיר שלף לצאת צה ואין
זל היה יוצא צה כתוב בפסר המותר כל דבר שפסק מן הצגד וראשו אחר מקובר כגון עלמות
ואין אסור מותר לצאת ע ואם אשועית אסור לצאת בהן כובע אם לפי מיהדק צראשו אסור
לצאת ע לרה שמא יעצרא הרוא ואת לפיתוי ואפי' מיהדק שרי אפי' אם הוא עלם טפח לרשי זל
ולרה זל אפי' הוא עלם טפח אסור משום אפי' צמית ואם אפי' עלם טפח מותר אפי' צה

קשר של עשם שמתקטטת ע' שן תוא עת פ' אס נפל אחר משימה ומשימה אחר צוקומו אס
 הוא של זה לא תצא ע' ואס הוא של כסף אס של אדם מותר' לא תצא צמט על הקרוע למעלה
 שגנאי הוא לה ומקט עלה ואח לאיתנו' ולא צמט על אדם שמא לא יצא למדתה' אס אב' עת
 לכתם מאתמוול שהוא למדת רגלה אצל אים מותר' שאיס מקפיד כל כך' ונצא צמטי סער
 צן אס הקוטין עשוין כושערה אס מוטער אצרתה ואפ' מוטער צמיה' וכלבד של תצא זקנה
 צלילדה ולא ילדה צל זקנה' והרם צמול התר ללדה צל זקנה' ויוצא צמול התר דקטיפת
 וצמוך מקסור ומקודק צמזנה' וצמוך סבסלדה הקסור לה צעקנה' וכת צמול המועת דסנדל
 ומטעל' של מותר אפ' בל קסור דל' נפל מימה ומותר' ליה לכתלה בשבת צמוך סתקנה
 למדתה אפ' אים קסור דשון שהוא מאוס' לא חייטין דילמא סקלן ומותר' ליה אפ' אס יס' עת
 יד' ובפלפל ובגרמר מלח ובזנסבל וקצמון סתהן לתך פיה' וכלבד של תת' לכתלה בשבת
 ואס נפל לא תחזיר' וכת צמול המועת מי' אס' ריח הפה יכול לצאת בפלפל שבתו ומסופקם
 אס יכול ליה לכתלה אס' לא' וכתב ר' שיכולה לצאת בצע' סוקים סקארי' צמטיקה סב' סוקים
 אפ' שאין המטיקה קסורה צהם ולא חייטין שמא יסתלע' למס' ובכל מה שיכולה לצאת
 יכולה להתירו ברשות הרבים ולא חייטין דילמא מתא ליה' ויוצא צמול סב' וכתב סברית
 פ' קלעת סער סקולעת בתוך שערה' אצל כל שאר הדברים שאסורה לצאת צהם ברשות הרבים
 אסורה לצאת צהם גם צמול' אצל ר' זלפ' דגם שאר הדברים מותר' לצאת צהם צמול אפ'
 אינה יושרת' אצל לא בכרמולית לא אצל לאן לצאת ישראל מוט' איהו סוגית' ואלהו מוזרות
 וצמול מתרומות' אצל כל דבר שאסור מוט' דילמא סלפ' ומאזיא ליה' ואברו אפ' צמול אסו
 רשות הרבים לדין דלית' לן רשות הרבים שרי' אפ' בכרמולית אצל כל דבר שהוא מט' וברשות
 הרבים אסור מן התורה אסור נמי לדין בכל מקום' הדמות קטמת' סוקין' אצתהם ואין מתען
 צקן כזמים עד שיגדלו ומהת' אומין צקן צקן כד' סל' וסתמו' אס' הן צעעם אסור לצאת צקן ואס
 אין צעען מותר' ויש סותתן צקן קמין' והם גם כן מותר' " וא' אס יוצא רעלה והיא
 שמתעטפת כל ראשה קוז מן הפת' ויוצא פרוע' והוא שמתעטפת צלית' שיש בר' אסו האס
 רעלה וקושרת' אפ' אסן שייקדה אונת' לכך בר' אסו השט' וכורכת' הרעלה צמול אס צמול
 כדי סל' יפול' סלית' אצל על המט' אסו לפרוק' בשבת דל' בר' סל' הוא ולא מהט' צה' ייקוד
 וכתב' הרם צמול אס פרפה על המט' מותר' לצאת ע' וכן כתב' בעל התוספת' ואינה
 יכולה לפרוק על האפ' כדי למוצי' לרשות הרבים אס מכוונת' למוצי' האפ' אצל יכולה לפרוק
 על' כדי למוצי' לכרמולית' ויוצא צמול תקומה' וצמול סקל' שסקל' כגדו' כדי סל' תפל' ואפ' לא
 עברה עדין' אסור למה סתעצר סרק' על פמה' בשבת' מסוס' עב' ולא יבאל' עמה' ואסור
 לה להיות' קולעת' סערה' ולא להתר' קלעת' אצל יכולה ללוק' סערה'

סל' מתעב'
 לא סה

ש"ח אין העבר יוצא בהותם

ונם היא חיה מכוונת לא לבטל מי רגלים ראית בתב על סם הרמז מרוטנערק זל לא אמריז
שרייתו זקו כעסו לא כבגד פשתן אבל לא בשל צמר ומטעם זה הותר ליתן מים על כגד צמר
שכפל עליו יין וקיה מפקפק לנגב הידים כבגד פשתן לא כבגד צמר ואם תמיה אם אמרו שיש
קילוק בין צמר לפשתן סאינו מאלק בגמרא לא בין שר לבגד אבל כבדים סוין וכן כתב בעל
הלכות גדולות זלפתם כגד שכפל עליו יין אין מהתן עליו מים ולנגב הידים שרי כען סאינו לא
דבר מוטעף אין ע משום טעם אין מסתכלן בשבת במראה של מהתבאפז אם היא קטערת
בכותל גזירה אטו חיה קטעה ואותה אסורה שמה יסור זה פמון ושחיה של מהתבמוותר
אפז אם חיה קטעה **שר אין האשה יוצאה** צוטי צמר ולא
צוטי פשתן ולא ברע

מפני שחיה להסירה בשעת טבילה ואיסינו דילמא איתא אפיתייכוו ארבע אמות ברסור
הרבים ופרש רש"י זל אפז אם הן קלועת לה בשערה ורת זל פרש סאם הן קלועת לה בשערה
מוותר לא קייסינו דילמא איתא אפיתייכוו סאסו לפתר קלעת שערה לא מייירי צוותן סהן
על ראשה ואם הן ארוגן מותר סהן רשן והמים ככפין זקו וחיה חריכה להסיר בשעת טבילה
ובלבד סלף יהו מוטנפים סאינו חריכה להסיר בשעת טבילה מפני הטיט סאינו ולא יהו מוזהבים
סאינו קוטעת עליהם סלף יקאלו צמיים ותפירם והוקא צוטיין שבראשה אצל צוטיין שבעארת
מוותר סהן רשוין וחיה חריכה להסירם אצל נקטלה שבעארת אסור סהיא מהדקת אותה
כדי שתראה בטלית צר וחוצה וחריכה להסירה וחיה יוצאה בטטפת והוא כמין טז ומצע
מאונן לאונן ולא שר צטיין והוא גם כן כמין טז ואינו מנע לא עד הלפייס והוא כשאינו קסורי
שכבה אצל אם קסורין שכבה שרי ולא תצו בכפה של צמר פירוש אפז דעמרא דגדי אין
ועבדן כהוצא ורבים משע אכבעת כשיער טז ולא צמיס תמיוא והוא מטלת סתלן ע אפזין

של צבעטן ותלן אותה לבלה להכריח ממנה זעטן סאם יעמוד לה זעב על פטה היא מהצטיית
לצורדה ולא תצו בער סל זהב ופרש"י זל ברונגה ורת פירש כען עטרה לראש כללם אם הוא
עשוי מקרעכות של זהב דקות ארוגות צוטי אסור ואם הקרעכות הפורות על המטלת שרי
רסוקיא פי רש"י זל איתבת מעל ראשה אם יש בה רעועת קצרות תלויות ע לקוסרו זקו ולהדקן
סבעיתיה דמיהדק שרי ולא קייסינו דילמא מושרא קיטרי ואת לפיתייכוו אין לרעועת
אסור ולא תצו בקטלן ויש לו סכסם כען מוכסם ומכסין זה רעועת ראשה וקסוריה סעב
עארה והבגד תלוי על לבה ולא כמזמי האפז יוצאה כמזמי האפז ולא תצו צמא סמאלקת
זה שערה אפז אם הוא עשוי להתקטט ע אצל מקטט שמעמודת ע קיסוטיה יכולה לצאת זה
ולא תצו צמאט נקובה ואם יצאה ע קייבת וכשאינו נקובה לא תצו ואם יצאה פטורה ולא
ציבעת סיס עליה אותם ואם יצאה קייבת וכשאינו עליה אותם לא תצו ואם יצאה פטורה ולא
תצו האשה בכוליהר ופרש רש"י זל אסקא ורת זל פרש כען רצד ובערוך פירש כען

עצרה ולא ברונגה ורת

קצר ומוצטערין אלכול מעל נב קרקע שרי" אלכל פקשור נאמס בראשו האחד מותר לקושרו
בבהמה בראשו השני וכן הקשור בבהמה מותר לקושרו באדם לא יצא הסוס בזכב שועל שתולין
ל בין שניו שלם תשלט ע עין רעה ולא בזמורית שעשין לפוי ולא עזים בבכס שבדדיהן שקושרין
אותם כדי שלא ישרטו דדיהן בקוצים ולא פרה בחפוס שבפיה שקוסמין פיה שלם תרעה בשדות
אחרים ולא תצא בהמה בכלל סיועלן ברנליה כדי שלא תנגף אלכל יוצאה בצמד שעל נב
המכה ונקסקטין שעל נב קשור והן לעלות שקושרין למן סבב העצם שנשבר לה ושלמה שיצאת
מקצה ותליה בה ופוקק ונג שבחמה ומטיל בה בצמד אלכל אם איש פקוק אפי בצמד אלו
פקוק ברשות הרב אסור בין אם הוא בעמרה או בביתו ולא תצא בחותם בין אם הוא בעמרה
או בביתו" **אין הגמל** יוצא במוטל והוא כמין כר קטן שסיתת תחת זנבו שלם
תשקית הרע"ת את צפרו אפי אם היא קשורה לו בצמד לא אכ תהיה
קשורה לו בצמד ובמותרת או בשליחה ולא תצא סוס בהמה לא עקוד ולא דגלפי עקוד שקושר
ידו האחת עם הרגל דגל שקושר אחת מרגליה כלפי מעלה על הזרוע שלם תלך לא על גרגלים
ולא יקשור הרבה בזמורית יחד ויוצאם סכרחה בלא מוצאם כדי למכור אלכל אחת לבדה יכונן
להוציאם בצבל וכלבד שלם יצא אלכל מותרת ידו למטה טפח וגם לא יצא הרבה מן האבל בין
ידו לבהמה כדי שלא יכבד עד שיצא טפח הסמוך למרץ ואם הוא ארוך יכרוך ארוף סבב
על עמרה אין קמור יוצא במרדעת בזמן שאינה קשורה למערב שבת ולא בזוג אעפ שהוא
פקוק ולא בפולם שבעמרו והן לעלות קשורין סבב עמרו שלם יאכך מכתו ולא ברעפה סכרנל
והוא כמין טבעת עבה שעשין מקש וקושרין ברנל בהמה שפשיעיתה קדרות ומכה ברנליה או
בזו ועשים לה זה למען שלם תכה זה בזה ואין מתרכללן יוצאין באסין שקושרין ברנליהן לסימן
ולא ברעפה שקושרין ברנליהן כדי שלא ישברו הכלים ואין האילים יוצאין בעגלה שתורה
אלותיהן שעשין להם כדי שלא תהא האלה כגדרת צמרץ ואין העזים יוצאין בעגל שבמסמיהן
כדי סיתעשו ולא הטבל בעל קטן סתתן על עמרו ולא פרה בעור שקושרין בדדירה כדי
שלא יינקוה השרצים ולא ברעפה שכן קרעה בין אם היא לשמור או לפוי אין רוכבן על נב
בהמה ולא נשעטן ולא נתלן עליה ואפי בדדיה אסור להשתמש אלכל כדי צדדין כגון סכר אהר
מונח על גדה והוא משתמש ע מותר ואם עלה עליה אפי צמוד ירד משום צער בעל קיים
וכן פרהים משאוי שעלה משום צער בעל קיים כצד מכסס ראשו תחת המשאוי ומסלקי לגד
אחד והוא ספל מאנו בהמה סכפלה לאמת המים אם היא יכול לעשות לה תקנה במקמה
מותר למצא כרים וכתות וליתן תחתיה משום צער בעל קיים אעפ שמצפול כל מהיבב וכן
מותר למצא לצי לצב בהמות מן שהאל במצער בעל קיים והאל באסור ע צום משום משקין
שום ולמותו שבתמות וכתהר מחיר מרוכז אל סצריך לקחת מן הגוי בדבר מוצא שלם יהא
בראש כאלו צריך ישראל מי שיש לו כער גוי ורוכב על בהמה בשב כשמועבה להסקיתה אין כדי
למונע שהגוי קצו קשא את עצמו אלכל צריך למונע שלם יתן עליה בגדיו ולא שום דבר

אם הוא נכסותו או נעצרו רבון שהוא אשור ורם מקפיד עליו כייסין דילמא מפסיק ואי
לחיתוי ואם הוא שליט שאין רם מקפיד עליו נעצרו מות דמי מפסיק שביק לה ולבא למיחם
דחת לחיתוי משום דמירתי מרביה שיאמר עליו שהוא רוצה להראות שהוא בן חורין וכל
קפידו דמשום הכי לא מויתת לה צדיק שאין סימן עבדות לא שהוא נכסותו או נעצרו ואם
הוא נכסותו אשור דילמא מפסיק ומירתי מרביה שיאמר שהסירו כדי להראות שהוא בן
חורין ומקפל טליתו כדי שלא יראה מקום הקותם שהוסר משם ודומה לפלג מקופל דסחייב
קטאת אדם מצוה על שתיבת עבדו והם שמול וטבל לשם עבדו וקבל עליו מצות הקהה בעבד
אבל לא מל וטבל אפי' קבל עליו שבע מצות הקהה בבט פה הרי הוא כגד תשכ ומוותג במלח
בשבת ודוקא לעצמו אבל אשור במלח רע"ו **עו כל בהמה** יוצאה במה

שמשתמרת ב' אבל אם אינה משתמרת ב' הוי נפיר ותא

יתרתה והוי משאוי וכן כל דבר שעשין לה לפי לא תנח הילכך נפקה יוצאה בזממה דפרולא
ואמרה לעצמא דתנח דפרולא נעמלא בפרס וכן פרה ואמור ואם יוצא ברסן או בפרס אבל לא
בשתיקן ומוותג לברוך אבל האפרס סבב עמרה ותנח ע' ומוותג לפלג האפרס וליתא עלגה
ואין ע' משום איסור טלול שמוכן הוא לבהמה ובלבד שלא ישען עליה ובעל השיר כעין כלבים
אל צידין ואיות קטאת עופות שיש להן כמין אצטדה סבב עמרון וטבעת קטעה בה ומכמסין בה
רעפה ומושבין אותה בה יכולין לצאת בשיר בן אם מושבה ברעפה הקטעה ע' בן אם איס
מושבה ע' לא שכרובה על עמרה אלא יוצאין לעצמם והוא שרסקושרים להם תחת זכרותן
אלא יעלו על הקטאת והראות שאוות והוא שקושרין איתן כלפי מעלה שהגלה ערותן כדי
שיעלו עליהן הזכרים ויוצאות בעמרת והוא שקושרין בגד סבבן לשמור צורך כדי שיאמ נקי
והעזים צרורות והוא שקושרין ראשי דדיקן ודוקא בשקושרין כדי שיצמקו דדיקן ולא יקל ע'
עד שיעברו דאז מיהדק שפיר ולא כייסין דילמא כפול וחת לחיתוי אבל אם קושר כדי לשמו
קלובן שלא יעלו ארץ אשור ולא מהדק שפיר ואייסין דילמא כפול וחת לחיתוי אמור יוצא
במרדעת והוא שהיא קטרה לו מערב שבת ושאר הבהמות שאריות חפ' אם קטרה להם
מערב שבת ולא יצא באוכף אע"פ שקטרה לו מערב שבת ומוותג ליתן המרדעת על האמור
ובלבד שלא יקשרים וצפיר המועת אסר ליתן האוכף על הסוס שבת אשור להסיר האוכף
מועל הסוס ומרדעת מועל האמור וכן ליתן עליו אבל ליתן מרדעת על האמור שרי ע"כ ובראם
דשרי ליתן אוכף על הסוס בלא קשירה דטעמא דאשור לקשור מפרש צרושמי שלא ישר במש
בעל חיים כ' בשקושר צריך לקרב אית אבל בלא קשירה אין צריך לקרב אית ולפי זה אין
אין בן סוס לאמור אוכף שעל גב האמור שצא מן הדרך ונתגע וצריך להסירו כ' אפי' לא
יאלץ ע' לא מולכו ומצאו צמר והוא אפי' מאלץ

אין תולין לחמור כל נעצרו ליתן לו מאז נתוכו כדי שיצא
מתוכו אפי' עגלים וסיימס אפי' אין

שמי לערב אעפ שמתוך כך מוצן שצריך לע לערב אצל לא ואמר לו היה ככון עמי לערב יכול
למזל צדקו לכרך פלע אע הולך למאר וכן מותר לעמר לו אך עמי לכרך פלע למאר כון סהיום
יכול ללך עי צדק פירוש סוכות שומרים שכל אמת מונבלעת בתוך שבועים אמה וארבעה
טפחים של חכמה שעל ידי כן יכולין ללך כמה פרסאות באשר יתצאר בעיני וכן כל שונא בזה
שיש ע צד היתר לעשתו היום יכול לעמר לחברו שיעשא למאר ובלבד שלא יזכר לו שטרות
אבל בדבר שאין ע צד היתר לעשותו היום אפי און ע איסור לא דרבנן כגון שיסע לע פירושה
מוקצן קוץ להבוס כגון שאי איפשר לע להצאם היום אסור לעמר לחברו שיצאם לע למאר וכן שמי
אסור לע להשיך צנוף התבוס כדי שימאר הלכה ללך שם להצאם אצל יכול להשיך
צנוף הרבנס כדי למרה לילך שם לשמרה
שאפי היום הזה יכול לשומרם אם היו בתוך התבוס וכוון שלא כוין להשיך לא כדי לשומרם וכן
אף להצאם מותר לעמר לחברו שמור לע פירות שבתומך ואם אשמוור לך פירות שבתומי
השאל דבר מאחרו בשבת לא ואמר לו הלוי דמשמעל זמן מרובה ואיכא למיקא שמיא יתב
הלוי לפלע כך וכך לא ואמר לו השאילם וכתב הר פרזול דבלשון לעז הכל לשון אחד הוא
זמן אורחים וקצן להם מוי מוגדים וכתב בכתב כמה זמן וכמה מוגדים קצן להם אסור
לקרות בשבת אפי אם הוא כותב על גב כותל געה הרבה משום גזירה שמיא יקרא בשטר
הדינות אבל אם חקק בכותל מותר לקרות אבל שבלא ופנקא אפי אם הוא חקוק אסור
לקרות וכל שטרי הדינות כגון שטרי קופרה ואסמית וכל שאת שלם אסור לקרות ואפי
לשון בלא קריאה אסור **ראיתי כתוב** על שם הר מאיר מרוטנברק זל
שמות לקרות בכתב שמו
בין שאסור לגעע משום שהוצא בשבילי למה מותר לקרות והלא קריאתו היא הנחת ורת זל
היה אומר אחר שלא הוצא לעיכול לקרות הואיל ולא הוצא בשבילי אי עמי אפי מי ששאל לעיכול
לקרות שהרי השולח שלחו בשביל עצמו ולא בשביל אונת שהוא שלח אילנו עב ומאז אע תמייה
היאך הותר הקריאה בשטרי הדינות ומצאת כתב מה שרעלן עתה שקורין בברבס
שכבאום בשבת לפי שאין יודעין למה הבאום ושמיא יש בקן ערך הגוף ולא דאמי לשטרי הדינות
שאין בקן ערך כלל ואין כראי לעטע מספיק כתב שבת הערה שכונתין תחותה לדעומ
היא אסור לקרות אפי בכתב הקדש אם הם דברים המושבים הלצאסור לקרות בהם בשעת
שהוצעו בבית המדרש עב **שם כל** הכלים שטלן בשבת קוץ מכלים שארם אם
עליהם כגון סמן של שאיטא ומילה ושל סופרים דהוא להו בלא הקצם כון
סמופקיד עליהם שלא יטללם כדי שלא יפגמו וכן כל שונא בזה וכל דבר שהוא כל אפי הוא
גדול וכבד הרבה לא יתבטל שם כל מומא לא מופט גדלו ולא מופט קטן כל שמוצתו לאיסור
יכול לטלל ען לערך עש ען לערך מקומו לערך עש כגון קורנס של כפחים און של ערפס
לפעע אעזים און קרדוס לתוך ע דבלא ושונא בזה ען לערך מקומו כגון שצריך

ש"ו סמיו

אפ"כ דרשו קול אפ"כ אסורים אפי' בדבר שא"ס פשק אס-

מלמדי כגון שמועין כרסיו לראות מה צריך למאד או ללך עד
פתח מדינה כדי שימאד מיד לצאת בלילה למראן וכן אין מאשימן על התפוס כדי לשכור
פועלים אבל מאשימן על התפוס כדי להביא צדמות היתה עומדת און לתפוס יכול לקרות לה
כדי שתפא וכן מאשימן על התפוס כדי לעשות צדכ כלב ועל המת להביא לו ארון ותברוכן
ויכול למאד למכרו שיאשיך כדי להביא לו ואומר לו לך למקום פלוג לא מצארה במקום פלוג לך
למקום פלוג לא מצארה צמנה קח צמחתם וכלבד שלף יציר לו סכום רמים ולומר לו קח בבך
וכך רמים השוכר פועל לשמור לו פרה אסור לו לקח שכר שבת לפי אין אחריות שבת עליו
שכרו להדש און לשנה מותר לו לקח שכר שבת לפי אחריות שבת עליו ולא יאמר לו הן לו שכרי של
שבת לא יאמר לו הן לו שכר הקדש ואפ"כ שמים שרי כגון אשמות של מצה לפסו צדקה ולפקח
על עסקי רבים ולשדך התפסק ליארם וללמדו ספר און אומנות ויהרם מרוטטטת קול דוקא לדבר
אלו אס רוצה להשתכר אבל לשוכרו ולהזכיר לו סכום מועת אסור מותר למדוד מדידה שר
מצה בשכ כגון למדוד אס יש צמקה מן סאה וכוונת זה ולקח שמלמדין על כח הרגש אלקאון
אצרו ומודדין ס גמנות גפעימים ואומר לקח על המדידה אב העזרי התירו דמטוס לקח
לכח שמותר ללבוש בשכ ומאנס מדידה נמי לכח דמתעסק און אצל מדידה ויהר משה כהן
אל אצרו ויהרם מרוטטטת קול היה מדמה אונת למדידה של מצה וקרהור בעסקיו מותר ומזמ
מאנס עכ"כ שבת מצה שלף יאש כהן כלל וזהו שבת שבת ימים תעטוד וע' ואין אדם יכור
לעשות כל מלמדת בשבת אחר אלא יראה אדם בכל שבת בלא כל מלמדת עשויה ואין לך עכ"כ
גדול מזה ש"ו ורבר דבר דרשו קול שלף יהא דערך של שבת כדי ערך של און

ש"ו ורבר

הילכך אסור למאד דבר פלוג אעשה למאד און סמורה פלוג אקנה
למאד ואיתא ברושמי דאפי' צדיקת דברים צולס צריך שלף להרעית און לשכור לו פועלים
ולא למאד לבי לשכור לו פועלים שכל מה שהוקח אסור לעשות אסור למאד לבי לעשות ואסור
לו למאד אפי' קודם שבת לעשות שבת וצפ"פ המועת התיר למאד לו אחר השבת למה לעשות
דבר פלוג שבת שעברה אפי' שמצן מתוך דבריו ארעם שיפסא בשכ הצפה וכן כתב בעל
התרומוות אל ומסתבר קצת אסור כתב הרם צולל שאמירה לבי מותר בשבת דרובן בדבר
שיש ס ערך מצה כגון שאומר לו לעלו לחילן להביא אפר לבקוע ס תקיעה של מצה און שיס
קצת ערך אול כגון שאומר לו להביא מים דרך אצר שלף ערם עליו לראון ס יתכו און המושער
אבל התוספת כתב שאסור למאד לו להביא סוס דבר אפי' דרך כרמלי אפי' ספר ללמו ס שיס ס קצת
מצה שלף התירו אמירה לבי לא לערך מילף שהיא עתה דוקא שבת ואסור ללמאד
אשעויתו שבת ואפי' אס עברו כגון כך וכך הוצאת על דבר פלוג ודוקא שעדיין שכר
הפועלים אול שנמצא שצריך און אמות אסון לדעבמה און צריך ליתן להם אבל אס כבד
פרעם מותר מותר למאד למכרו הגר יזהר יזהר רעשות

או קלפין שראויין למאכל בהמה ופרודין שאין בהן כזית מותר להעבירן מעל השלחן אצל כל
דבר שאינו ראוי למאכל בהמה אין מאכלין אותו אלא מנעור את הטבלא וכן ספיקן ואכל
קס ועצם שהתקין למאכל בהמה אפי' הן גדולים מותר לטולן אין מטלטלין הולף אפי' שהיא
ראוי לערבים ולא את הקצב אלא אם כן יש לו צרכים ולא שכרי זכות אלא אפי' לו כעמיונה
ולא אכל זמורות אלא אפי' יש לו פולן ולא חרדל אלא אפי' יש לו יומם גרעע תמרה מותר לטולן
ומז' אדם קטן צריך להאמיר על עצמו שאם לטול אלא דרך שימי' אצלו קס ואכלו עבס
וורדין הראויין למאכל בהמה אפי' אם הם גדולים הרבה מותר לטולן צפר הי' אפי' הוא עפל
שאינו מליח כלל ותפוח מותר לטולו שראוי לכלבים דגמליק מותר לטולו ושאים מליח אסור
לטולו שאינם ראוי אפי' לכלבים בתב' הרם צמול קצת סטתולית ואצויק שנכרה אפי' שאינם
ראויין למאכל סולן וממין צמקום המונכט כונא ע קמיע שאינם מומקה אפי' שאין יוצאין
ע מטלטלין אתו פיקא סתרכעלן המונכט בצמר מותר להוציאה שאינם כגוף סלרע שמותר
להוציאן אפי' בלא כל' ואם היא בצמר חקרת שאינם דר' סס אסור להוציאה ואם ירא מפת התוכן
אלא יתכלך בה מותר לכפות עליה כל' אפי' שמותר להוציא גוף סלרע אסור להוציאן אלא
אם כן נתן לתוכו מים אסור להוציא לפשו דבר שימאס כדי להוציאן כשימאס בעצמו אפי'
מותר לקטעו שיצתו אצלו כדי להוציאן לחקר שימאס מוכתם אדם מלא קופתו עפר וניקד לו
מקום ועשה ע כל צרכו כון שהענה לכך אפי' אם נתנה צמוצת קצת צאל אגב עפר קצת
ואסור לטולו כושן הקל לפט האפרוקים כדי שיעלו וירדו ע תרנגולת שכרה דוקין איתר
מאחוריה כדי שתכנס אפי' אין מודדין לחמו אותה צאנפיה אפי' שרגליה צארן ומודדין עגלים
ואיין היא ושאר עופות ובלבד שאם יגמקם בעמין שאם יעקרו רגליהם מן הארץ ודוקא בצמר
אפי' בכרמלית לא וכס' ברה' ומאסה מרדה את צנה אפי' כ' ובלבד שאם תגדרם אלא יהא
מוצא רגליה מאחורי' ומאסה עליה על הארץ וישטן עליה ער שיאזור ויציא הרגל השטן שהגדר
ונמצא לעולם הוא נשטן על רגלו האחד **מג'** סול אדם את צם שיס' נעמשן עליו עס
אין שדרו אפי' אם אין לו נעמשן עליו אפי' אפי' יש לו נעמשן עליו ומסכע ברו לא ימאס
כלכלה שהיתה נקובה וסתומה צמון מותר לטולו שהרי כעשי' האבן כדופנה וכן דלעת שתולג
בה אבן כדי להכירה למלת צם אם הוא קטור יפה שאינם מפל מותר למלת צם שהיא רמו
הדלעת עצמה שהוא צל אגבה ואם לאו אסור למלת צם היתה כלכלה מלאה פירות ואבן
צתכה אם הן פירות רטובין כמון תאנים ועבס יטול אותה צמות שהיא שרס יטער הפירות
מתוכה יפסדו אפי' אם הם פירות שאינם נפסקין ויטערם ויטער גם האבן עמקם ולא יטלנה
עמה שכן אבן על פי הקצת און מעשת על פי הכר משה הקצת על צדה ומנער ר' כר
וקן ספולית ואם הקמס עליהם מדעת אסור להטו ולנער ופי' ממק כשהמקם על דעת שיטלרו
עם בכמסת השתופ' שכן שהיה דעתו לטול מנעור יום בשעה שהמקם עס (שכין עס אפי'
צמל היתר ומותר בתב' אפי' אם הקמס אדעתא שיטלרו עס בכמסת השתופ' מוקרי ממש אלא

להתמשש במוקדם שהכל מונח שם אבל אם צריך לה לעש ולא למקומו אלם שרונה וכו'
משם מופש שירא שיסבר שם און שיגב משם או אפז אם צריך לה והוא דבר שמקפיד עליו
למשותט לא מלמדת כען קורנ אל בשמים שאוש עלו אלף יתלכלך אסור וכע סמך אפז
לפיתר אפז לערך הכל מותר לשלש אלף יגבזו אלף יסבר כל הכלם שנשברו אפז שפיר
סבריהם מותר לשלש ובלבד שיחיו ראיון לשום מלמדה כען סברי עריבה לבנות בה קצבת
ושברי זכות לבנות בהן פה הפך אבל אם חיון ראיון לשום מלמדה לא יתכתהרם שנשברה
בחול מכל וראויה לבנות בה כל מותר לשלש אפז במקום שאין כלם מועיין שם לבאו בה כלם
ארה לאספה מבעד יום אסור לשלש חון שבלה מבעד יום מהיות עוד כל כלכלם העטע
שפיר לתועתקו שיתפרקו מקן מטלן לא שפיר שתפרקו בחול ולא שפיר שתפרקו בשב דלב של ארה
תצב ומגד ליכולן לשלש מהם ואסור להחזירם ואל לול של תרממלי אסורין בין לשול בין להחזיר
פשו ער ודית חין מטלן אנהן לא אכ ית להם בית אחיזה לעל דאז מונח סר ווא כל ואל כלם
אפז הם מקוברים כען תפיר שסברו שמיט יכולן לעל אפז אם חין לה בית אחיזה מקט שלימור
יכולן לשלש לעטול בה הקוז מטל אודה או קור של לא וקדש אלם בקבה עדיין שריא שירי
מחלפות מותרין לשלש שירי מטלנו שכל אם יש בהן גאבששת על ג מותר לשלש ואם לאו
אסורין מבעל אדס מותר לשומטו מעל הדפוס אעפ שמלמדת לחיסור חון דשם כל על מותר
לשלש לערך מקומו ככל סכפסקה רעפה הפממית עדיין תורת כל עלו ומותר כל שלש
כפסקה הקיטנה בל מותרת כל ואסור לשלש ואם הוא בכרמולת מותר לכרוך עלו גמי לא
סגוף מחבל בהמה לתקן שלם ישל מרגל ובהר שהוא נשמר שם אסור אלק שכבו אנות ותפס
ס קנה להות ע לעשו יכול לשומטו מעל הקנה ואסור לתקן הקנה מתוכו שאים כל ואם תפס
פ כל יכול לעל מתוכו אפז הוא מלמדת לאסור כרה שנשמטה אפז או מירכותה אסור לשלש
וכס אם נשמטו כ לבט שנשארין מן חטון מותר לשלש כדרך זה על זה והקזן לבטן אסור לשלש
כל דבר שאים כל כען צרורות שבהר ופוצץ בהם אסור לשלש קוז המונח בה מותר לשלש
פחות פחו מזל אמות ובכרמולת אפז טובא נמי שרי סוף אפז של עליה והוא גרו מותר לשלש
שבת בהר והרם צמזל אסרו אבל של סונך מותר לבנות ממקו למקו אבל לא יולכס משוכך
לשוכך אריות של דקל שקצנן לשריפה מוקטן קו ואסור לשלש ישב עליון מעט מבעד יום מותר
לשב עליון בשבת וכס אם אישב עליון אפז בחול או שקארן לשב עליון וכן פשתן סרוק ופז
מספן סתמן על המכה אם אישב עליהן לצאת בהן או שיצו בהן אפז בחול או סצבען בשמן
דנל דעתה דלמכה קיימי או שכרכן במשיקה מותר לתנש על המכה בשב שאין בהם משום
מקצה ומשום רפוחה נמי לצב שאים אל רמו מלמט אלף יסרטו בגדיו במכה ערות בין של
אומן בין של בעל קצית מותר לשלש נסרין של בעל קצית מותר לשלש ואל אומן אסור אל
אם כן אישב עליון מבעד יום ליתן עליון פתל אורי חיס יא רשמי יאק עמורת
שראיון לכלם

דברי האסורים לפלפל לפלפל לפלפל על ידי ככר און תפוק הילכך אונתם שמואלטן צמוקרה
שהדלקו עליה בשבת על ידי ככר און תפוק לפי יתם הם עשוי ואם אין לו ככר און תפוק לפי יתפלל
כלל אפי' לפותכו מומטה לפועלה שטולמן קצר לערך דבר האסור אסור. היה מוטל צמק
ואין לו מקום לפותו אינו ראוי לעשות לו אהל לכל אפי' צמק שם בעי אדם ויושבים בצדו. אם להם
מלמטה מוציא כל אחד ואחד מטה ויושב עליה. אם להם מלמעלה מוציא כל אחד מאחלה ופירם
על גבו וזוקק כל אחד מטה והולך בעטן שהעשה המהיבא מאליה סנראה כלו עשאה לערך
האי לפי שאין מאלמן השבת לערך המית אפי' צמק דרבנן אבל התירו לפוכו ולהדיקו ולשמעו
מוטל הכר ובלבד שלא יזיזו על ידי ואלו רגלו ולא שום אבר ואם היה פנו הולך ופתח קוטר
לפניו הטלחן שלא יפתח יותר אבל לפי יורידו לפונרו שאם כן היה מוזיז ע אבר ואין מעמטן עשו
כדי שיסגרו דהנה ליה מוזיז אבר טולמן קצר לערך דבר המותר מותר הילכך מעשה ששכח
על הכר קוטר את הכר והם יפולת וכן צמק שטמן צמק ומקצה עליו מוטל אפי' שבת שבת
מוזיז עפר ממקומו. ואלו בעת אפי' לערך דבר האסור מותר הילכך קם שעל גב המטה
והוא מוקצה מוטעטע בעת. ואם המט עליו מוטעטע יום כר און כרת מוטעטע אפי' צדו שהרי
הטמ מוטעטע יום לשבת עליו פירות הטמוטן בתוך און בקט המוקצה אפי' כלם מוכסין יכיר
לפחות צדק מוטעטע כדי שיכער הקט מעליהם ויטל
מקום מיוחד לביהמ"ש יכל להכנס עמו אבטם
שיג מישישלו

לקנא מולא ידו אין לו מקום קטע מכפא עמו בשיעור ראש עכנא קטנה ואם עכר צמק שקנא
ע מותר להכנסו אפי' הוא גדול הרבה און אפי' אם הם הרבה ומותר להעלותו לגג לקנא צמק ולא
אמריכו טון שיט לו מקום מיוחד לבדו יעלם שם מערב שבת צדור שעל ע עשבים מותר לקנא
ע ולא חיישיכו שמא יתלש ולא יקנא צדמה מפת שהיא ספר רבת וצמק שאינה ראוי לקנא און
לפילה אסור לקנא צדמם אפי' צמק מוטעטע סכנה היו לפעו בשבת צדור ואונט כל אדם שהם
אלקים וראויים לקנא ומקנא צדמם שהיא ראוי לפלל לבנות ע הכלי ולא יקנא בצדור משום און
טלפול צדור ועשבים לקנא יקנא בעשבים לקנא אפי' יבשים לפי משום סכנה שהם קדין ומקתמן
אתה צדור היה צריך לנקבו ואי יוכל לפות לפי שרפותו למשמש בפי הטבעת לאל ימשמש
צד ידו כדרך שעשה צמק משום השרת צמקין לא ימשמש כל אחד יד בשית אצבעותיו וראי
פי שלא ימשמש בצדור של קמח להקניקו כדרך שעשה צמק משום כתישה לאל כל אחד יד
השונה לאל מאיר מרוטטע זל ששלת על משמנט הכרזא בפי הטבעת אם מותר בשבת אמרי
התם און רצא אסור למשמש בצדור בשבת כדרך שעשה צמק. מהקיף לה מר זוטרא ליתכן
ומשע כל אחד יד על ידי סבוי שרי כמן שאון הצדור און הצדור בשית אצבעותיו ומשמש אבל
בכל מיד לא. ואם הוא רחוב כלו בעת היה כראי דשרי לצאת ע דלא רמי להא דיתכן בפר המצטע
דאמ התם המוציא בפנו וצמר פקו פטור וכל פטורי שבת פטור אבל אסור דהתם בשהוא פותח
פנו ועשט מרפקו הגושאוי כראי אבל קנא שהוא בלע עלו בעת היה כראי דשרי. אמנם אימ

שמעתי על דעת שיטארו שם כל אותה קטנה אבל אם המקום צמוד כדי לשלם בשבת מותר
לכער למחר הקצת ויחבר וכן ספולת כדתכן טומטן צמח צמח ואין מטללים אותה כמד ששק
מוכר את הקדרה וכן ספולת ואם הקצת בין הקצות בעטן שאין יכול להסות אותה צוקומה
ושכח עליה אבן יכול להגכה כמו שהיא עם האבן למקום אחר ולהסותה שם כדי שתפול מטענה
וכל זה כדריך למך הקצת ויספק לו בהטויה טעלידי זה תפול האבן אבל אם נריך למקום
הקצת ולא תפוק לו הקטויה יכול לטללה עם האבן טעליה כדי לפתת מקומה

שי"א ע"ג

שתלן ע"ג צר ע"ג דבם מותר לטלול אע"פ דמאוס דקיימא ר"ל
צמקנה מקמת מיאוס כר שמשן דשרי אבל צמקנה מקמת קיסור
כגון כר שהדלקו צה צמקנה שבתא קיימא לן כוותיה וחסור אפי' לאחר שכנה אבל בכל שאר
דברים קיימא לן כר שמשן דלית ליה מוקצה אלא בגרונות וצמקים שהעלן לגב לצפון וכן
מסריאות קודם שיתיצשו דבין שידע שהקריאן ודאי הקיא דעתו מהם ועד שדקה אותם
בדים צה מודה ר' שמשן שאסורין אבל כל שאר דבר אפי' קטין שזרען ועדיין לא האר יטו
ובבם שנתן תחת התרנגולת קסבר שמוותר לטלול ומוקצה מקמת חסרון שם כגון כלים
שאסורין בעטן ומקפיד עליהם ומייד להם מקום מודה ר' שמשן שאסור ואין מוקצה לפי שב
בין צמקנה אבן צין צמקנה טלולת הילכך כל דבר שהיה ראוי בין השמשותף אם אירע ע' דבר
שבתא לך ע' צום וקור ופתקן שרי אבל כל דבר שהוקצה בין השמשותף אסור כל היום כל דבר
שאסור לטלול אסור לתן הפתחו כל כדי שיעל לתוכו מפת שאסור הכלי לטלול ודומה לפותר
שמוותר זה הכלי ממה שהיה ראוי תפלה אבל מותר לבנות עליו ובלבד שלא ינעם דבר שמוותר
לטלול והטח עליו מוכעוד יום דבר האסור גם התחתן אסור מפת דבר האסור ר' מונח עליו
הילכך מטה שיט עליה מעשה או אפי' אין עליה עתה והיו עליה בין השמשותף אסור לטלול אין
עליה ולא היו עליה בין השמשותף מותר לטלול אפי' ייחדה למעשה והטח עליה מוכעוד יום אם
סלקן זהו לרב אלפס ז' אבל ר"ת ז' אסור היכא שייחדה והטח עליה מוכעוד יום אע"פ שסלקן
ואם יש עליה דבר האסור ודבר המותר כגון מקרה שיט עליה אפר שמוותר לבנות ע' הרוב ויש
עליה גם שברי עצים שאסור לטלול מותר וכגון שיט דבר המותר אסור מדבר האסור אכ"ל
אם דבר האסור אסור ביותר מדבר המותר בטל חצלו ואסור לטלול

שי"ב מת שמוטל

מקום שירא עליו מפת הדליקה רש"י ז' מותר
לטלול טלול צמוד ולרב אלפס דוקא טלול מן הצד
וא"ל הראש ז' קטנים לדברי רש"י ז' ואם היה מוטל בחמה או בבית בבזיון כגון שהוא מסריא
אם יש לו ככר או תיבוק מפתחו עליו ומטלול על ידו אפי' מרשות היחיד לכרמלית והרם צמח
כתב שמוטב להוציאן לכרמלית בלא ככר או תיבוק מעל ידם כדי למעט המוצא שלא אמרו על
ידי ככר או תיבוק אלא ברשות היחיד מקמה לצל ובהכעוד סברא שמוותר להוציאן אפי' לרשו
קרבם על ידי תפוק אבל על ידי ככר שאין טפל למת אלא שריא ז' אסור אבל כל שאר דברים

שתעלה דאז אזה ליה טנה והוא שיהיו רפיין שיכלו לזלם כשידעו אבל אם ממדקו עם אסור
אזר שנתקלקל נמו גשמים יוכל לזרות בה תבן דלף אסור כמוסוף על המצק וכלבד שיטה שלם
יזרה לם בכל ולם בקופה חלף בשול הקופה שיהפכה ויזם להתן על סלתי **שניו איז**
בטן וסתרה בכלים והמז שחין בטן ממש בטן אבית ששברה ודע
סטריה בזפת יכל לשברה כדי לקח מה שתעבה וכלבד שלם יכוין לקנה נקב יפה שיהא לפ
לפתח דאז הנה ליה מיתקן מנח אבל אם הוא שלמה אסור אפי לשברה ואפי לנקב ער נקב
קטן אדס בעלמא אסור ואפי יש בה נקב אדס ונח לפרחים אסור הים ע נקב ונפתח אם הוא
למטה מן השמרי אסור לפתחו דכוון שהנח למטה וכל כבד היין עלנו כדי שתמה מוליי וקשיב
כפתח מוקדס למעלה מן השמרים מותר לפתחו מותר לתתו ראש הקבית בסוף דלם לפתח
מכוין טון סמוקיר ראשה אבל לפוקצה בצדה אפי ברומא שעשא נקב גדול ואיך דומה לפתח
אסור דודאי לפתח מכוין טון שחין מוקיר ראשה איך מוקבן נקב צומעפא והמז בצד דאז
למעלה מותר לפוקצה דלף לפתח מכוין שחין דרך לפתח פתח למעלה מפתח עפר ונרורר
שיפל בה אבל בצדה אסור לפתח מכוין כדפרישי קורתיות שבכלים בטן אידה תעבה ומגלה
סהכסוי שלהם אסור בהם בכל יוכל להתירו אפי לפתח בטן או להתיר קלעטע ובעד נהר פרח
אבל היתדות שמועז בהם אסור להסירן דהוי כבטן גמור וכן כהב אפי הקיים אל דוק כעין קארת
אבל וכוונתם אכל פותחת של טעם מתבת אסור להפקיע ולשבר דכל נמו שייך בטן גמור
וסתרה גמור ונפתח המעית הקטן כהצב שבת פתחת של תעבת גמור עם הר שיעור מותר
יהר שמשון אסור ומיהו עניי ים להקל עבד וספק רקע בטן דלת של עור סקסור עם נכבד יכל
להתירו דלף קשר של קוימו הוא שהרי הוא עמוד להתיר אבל לם מפקיע ומותר מנסח סתרה
אסור להתיר שפותרת ולתעבה נקב שבבת כדי שיקל היין היתה קתועה כבד מותר לתעבה
אפי לם תעבה עם מעולם ורש שמותר להאזיר אם היתה עם ונפתח עליה של הדם אם הוא קטום
ויש לם מהם הרבה קטומי מותר לתעבה נקב במקום מרכז כדי שיקל היין ואם אין לם לא אפי
אם הוא קטום ועמוד אסור לתעבה עם אסור לתעבה אפי שמון שהוא עבב נקב הקבית מופם
שהוא ממדק אבית שנקבה והיין יוצא ממנה אסור לתעבה בה של שום לפתחו ואם הוא מוערים
ואימו סתרה עם לפתח אסור לפתח דעלמז ולפתח דרובן כדי שייך **שניו אסור** לפתח
אפי אפי עראי בשבת ויט ופרשי אל שחין אפי בעשיית אהל אלם
ולף צמחית ורת פי דצמחית נמו אם עשה אורה להתיר סוכה או להתיר טלול אסור אבל
אם אפי עשה לם לצמחית בעלמז מותר עצם שתקען ראשם האחד בדופן הקפעה ונפתח
ראשן השני בדופן השנית של הקפעה ופור שי מקבלת עליהם להל אם יש ברובן סתם אפי
אין ברובן סתם ואין טן זה לזה גטפאי קשיב באל ומותר לפרוש בשבת מקבלת עליהן דקומ
ליה תעפת אהל עראי ושרי ואי לם הוא ליה תפלת עשיית אהל ואסור וכן מקבלת פרושה כדי
פתח מותר לפתח כלם בשבת דהוא ליה תעפת אהל עראי אבל אסור לפתח לה לתקל בשבת

שיור פקק

מיתרו שן שמכחמו תדיר כדי לחזור ולבנותו אע"פ דלפ דמיתו ממש לפי למומר דפטור
אבל אסור ש הע והואיל ואיפשר צמאמוש גרודא ועל ידי סאי וצבא סג דלפ לשתכן לפ שרי לפ
לכחמו כל אפי עי סאי לצאת צבת עב אסור לפסתמרה צדקה סמא יצא להשוות ממורת
האלן כמין לפ אן שאר כל דבר שסותמין ע האלן יכלין לפוצצו אפי
אם איין קסור ולפ אמרי דהוי צמוסיף על הכס וכלבד איקטב על
מע"ל לפותמו ע וצבא מיהא סג וקנה שהקייין לפיות אע"פ עמי אין צריך איקטרין בדל"ה
וממ"ד דמיו לבטן טפ מפקק האלן ולפ סג צמאטבה סאיטב על מיתמו ול צריך שירקנו
לכך לרשי ול צריך שיתקנו לפס כל שיהא ראוי לשום השמים ולר"ה ול אין צריך אלפ שיתקנו
לפע"ל ע וכגד שהוא יתד סאעלן ע ותחצין אנית צמאקופה לפטק ודומה טפ לבטן לפ סג
צבא ואין סעלן ע לא אפי יהיה קסור וצבא יהיה קסור אם יס צראסו גלסטרין ע שהוא עב
צאחד מהראים וראוי לכתש ע שדומה לכל סג אפי אם הוא קסור צמלרק סאיין רציו
לפיות מע"ל ע ואפי אם איין קסור בדל"ה עמו אלפ צברין בדל"ה ואפי אם האכל צרוך ואיין
תלוי כלל צאור לא כל מונח צארץ והוא הדין אפי איין קסור כלל ואם אין צראסו גלסטרין
אם הוא קסור בדל"ה עמו סג אפי צמלרק סאיין ראוי לפע"ל ע ואפי כל מונח צארץ והוא
אפי איין קסור בדל"ה לא צברין צריך שיהיה הקשר אמין שיהא ראוי לפע"ל ע ואפי אפי אין
צרי שיהיה תלוי לא אפי כל מונח צארץ שרי סאין אפי לא צמאין קסור כלל בשסומטו וממ"ד
צקן זוית וכל סג סאמורין מייירי שהאקופה גסה וצמאעץ היתד צמפתן איין אקב צארץ
אבל אם ספתה האקופה בע"פ שצמכחמס הסגר צאור אקב צמפתו צארץ הוי כבטן ואסור
לפע"ל ע רחצה סאמורי הצעם סאין סכנפין ויוצאין צה תדיר אם עשה צה דל"ה לפצמ"ה או
שתלה צה מאכלת סלקטם וכן פרצה סגדרה צקוצים כעין דלת אם יס לפן עתה צה או אפי אין
לפן עתה צה אלפ שהיה לפן צה מקורם לכן סעלן צהם צצבת אפי אם סגדרין צארץ ריק סקארן
ותלפן לפע"ל צהם ולפ אפי כענה סעכר צהם שהוא דלת כון שהיה לפם צה אין לפן צה
ולפ היה לפן צה אין סעלן צהן אפי אפי גצבים מן הארץ אבל פתח העשוי לכחסה וייצרה
תדיר מותר לפע"ל ע אפי לפ היה לפן צה לעולם והוא סגדר דלת העשוי מלפס אפי אן סאין לפ
אקופה היתענה וכשפתח צה סומטין אנית ושקרון אנית אין סעלן צה אפי אם יס לפ צה
סדה תצב ומגדל שפתחיהן זה מן הצד ויש לפן ספ צרין אן לפע"ל ע ואן לפטת אם יצא מתחתן
כל מיקומן אסור להאזינו סמא יתקע אבל אם יצא מיקצת דוקקו עד שיאזירין מיקומן
סאין צאן צטן כל כך כון סהעלון שאר צמקומן צקל יכלה אפי היתען אבל שיצא העלון
אסור אפי לדוקקו ולפאזינו למקומן מטה סל פרכים אסור להאזירה ולהרקה ואם תקע סאין
אמת ואם היא רפיה מותר לכתלה ורציוית כתב על סס ארמ"ו מרוטצורה זל דקה טס
סל פרכים אפי להאזינו לא אפי יהיה רפיו וכראה דכס אין דרך להדקו כל כך ושרי בכל עטן
קורה שצברה מותר לפומבה צארועת סל מטה סאין כל כדי שלא תרד יותר אבל אפי

אז שום דבר בין חכמינו לעצמה כענין שזכרנו לעצמותם וכל שאין צריך להקדק בזה שאין קושי
ממדין בעצמה שאם נא לפתוח היתר וליטול יבראנו ולא דמי לדברים בכונות דקתה פורקין
מאכלת על גמ כונות וכלבד שלא יכוין לעד ש בכונות קטנה היא ומדברים ממדין זה ועוד
דבכונות גמפה קתה וכלבד שלא יכוין לעד למן ש לא מכונין שרי צב סכנא לתוך קבת וטעל
אחד בפטו קייב טעל טעם פטורין לא יכול לא כעל וטעל טעם קייבם יטב הרשון על הפתח
ומלאו ויש הטע בעדו אעפ שטעוד הרשון והלך לע הטע פטו ומותר והרשון קייב קוד טעם
לרשומה קייב ואם בשכל לא ישכח מותר לכתוב שם שרעם האמורי בתורה קודן סתם לא
פירש אם צריך להם אם לאו קייב והאובל בהם אעפ לא יצא דם לא נכרר תחת הער קייב
ושאר שרעם קיים קייב מאובל בהם לא יצא מנהם דם ומקדן לערך קייב וטעל לערך יטו
סיה פטור אסור לעד פרעש ודוק מעל הארץ או מעל בגדיו אבל אם הוא על פשוט ועוקפת
מותר לעדו ואסור להגות אבל כנה מותר להורגה והיא בלוקה **מעל בגדיו** או מעל פשוט אבל
המפליא בגדיו אסור להרוג טעם שמוא יצא להרוג פרעש לא מוללו עדו ודוקא צמפלא בגדיו
גזרינן הריב טעם אסור הריב פרעש אבל צמפלא רשון מותר להרוג טעם ולא גזרינן אסור
הריב פרעש לפי שאין מעיות ברשם והר יואי פי וזה לשון שהאסור הוא טעם והלא הוא
פרעש ורתי פי איפכא ונהג כרתי קמטה נהרגן בכל עמין לפי שהם מוטעין להזיק ולא הם
זעב טעמורים וזרעה טעמקה עקרב טעמורים ונהג טעמך ישראל וכלב טעמה בכל מקום
ושאר המזיקים אם רץ אחריו מותר להורגן ואם לאו אסור להורגן דוקא נחש ועקרב בפטו אין
צריך לטעמא מומא לא דורס והולך עלו ואי אטטס אם ימות בדריסה דטען טעם מזיקו שרי
בלא מיתכוין וכן דוק שלפטו יכול להרוס עלו אעג דמומלה מומדא ומטובה עמיות שרי יכון
טעם מכונין לכך ואיכא מאיסותא וכתב הרמב"ם מאיר מדרוש סדרק אל שאין לשפשע ברנא לא
קאמא לא דורסו אבל לא לשפשף וכן כתב הר"ם בפולא לא ירוק על גמ קרקע ויטוף ברנא לא
קא אמרי לא דורסו אבל מותר להרוס דוק טעל גמ קרקע לפי תימון **ענין כל**
קשר העמוד להתקיים לעולם קייבם קטאת על קטירת וקתרת בין
אם הוא של אומן או של אדום והעמוד להתקיים זמנים פטור אבל אסור ולערוך מועד כגון
שקשר למדוד טעור משיעורי התורה מותר לכתוב וטעמיה להתיר בכל יום מותר לכתוב
ועבד גמפר היתר ומנות רעשות שקושרין צמטו ואין מותרין אותן לא בשמא אעפ המוכרים
אסור לקשרן בשבת רעשות שבגד טעל **הבתם סומתין** זה בגד שיצא אסור לקשרם
דקיישי שמא יקסור מותרין בתהאמר מקשר שקשרו כונא לפי שאין קשר של קיימא אבל
אין פיתחן אותה מקשר דמתקן מנא הוא קושרין דלי לעד אף צמל ולא קיישי שמנא יצא
סע ויקיה של קיימא והוא שיקיה אבל בגדי אבל צמל דעמא לא אבל עטמה מותרת אף צמל
בעלמ דלאו קשרה היא קושרים קבל בפט הפרה צמל לא תנא אפי צמט ראשי הפתח
ולא קיישי שמא יתגר ראש האחד ויטמא דרך סע ויטמא ראש הטע קסור מוטלען אבל גדי

עוד לא מולמוטלה למטה שרי מומטה למעלה אסור פרשי זלמטה בשמעמידין אותה אסור לתן
הרגלים ולתב הקרשי עליהם לא ישים הקרשי תפלה ואחכ יתן הרגלים תחתיהם ופירשן התוספו
אלו יתכן למסור זה אם לא יהיו הרגלים לדפן מקוברי כל פט התנה שאין העולם כזכרון
ליתן האלמן על גבי הרגלים בשבת וכן מטה שמעמידין אותה ואחכ פורשים עליה עוד דומה
לחל ואסור להעמידה ולפורשן עליה ואם פורש איון קייב קטאת חבל מטה כעין שכן אם היה
זקופה או מומטה על צדה מותר להשיבה על רגליה דלפן מידי עבד לא שמושיבה על רגליה וכן
כפא העשוי פרקי וכשרוצים ליטב עליו פותחין אותו והעור פתחו וישמסירי אותו כונרין אותו
והעור ככפל מותר לפתחו לכתפלה וכן בשמסירי קטות או על גבון אמת על גבי שנים אוקוז
מטענה צדו ויסדר התחתיות תפלה אצל לח יסדר התחתיות תפלה והעלונה עליהן אצל
אבנים של צית קפא מותר לצדדן וכת הרשב"א זל בשם התוספות שאם הסרו אלם בתי האי גבול
סדרי לפור של מטה אצל אם אין צרי לפור של מטה שרי עכ מותר להטא ספר אחד מוכחן וא
מוכחן וא על גביהם מוטות שתלן אותה לתן בה שמורים לפנן ומותרין פיה לכל צד השיב
עשיית חל ואסור לנשותה טלה קהעם והיא נתונה על שט ענים זקופים ועלויים מומטה או
לכאם המטה וא לרגליה וקבה עטן עליהם והכלה פרוטה עליו ויורדת לבין ולבין מותר לנשות
והוא שלם יהא בגבה רוחב טפח ולא בפחות מעג טפחים סמוך לגבה טפח פי שקינה מותרת
טפח עד לחאר שירדה ג טפחי ואין בשיעור טפח פי שאי כל צד ועד מתפשט למטה להתרחק
טפח מוכנג אמונעיתה דהיינו שאי ברחבה למטה ב טפחים שקינה עשויה לישן תחתיה אלא לפי
ומיירי נמי שאין קבנג ויורדת למטה טפח בזקיפה בלא שיטע לחאר שכלה השיטע אצל אם יש
בגבה טפח או בפחות מוג טפחים סמוך לגבה טפח או שיש בשיטע טפח או שירדת לפי צד
טפח בזקיפה אסור לנשותה ואם כרך עליה מאתמול קוט או משיקה לנשותה ע מותר קפי קית
בה כל צד ומזן צמקום שאין בתי תורה לח שריסן על ידי כריכת קוט שלם יצאו לזולתה פלית
כעלה שקושרה בין שט כותלים והיא מוטלשת ומגעת בצדן וככנס לישן תח זה לא יעשא ואם
כרך עליה קוט או משיקה מותר לכתפלה ופי רב אפס זל אפי אין בגע טפח לא יעשו לכתפלה
ואם הרגליה זל כתפלה אם אין בגע טפח ולא אחד משאר דברים שאוסרים בטלה מותר
לכתפלה כמנו טלה לא מיירי שיש בגע טפח או אחד משאר הדברי האסורי בטלה הילכך אסור
ואפי הט אם כרך עליה מאתמול קוט או משיקה מותר לכתפלה וילן הפרוש לפי הפתח מותר
לנשות ולפורשן שאין חל עראי בלא עשיית גגה וישן נח לתור בגד ששומקין ער פ
האצתו בפרתו לא ישמאן על פט כל מנסו אהל לא יטא קצת ממוט מועלה **שיין היצד**
צפור לפוגדל שקוא עמד ע וצב לצית או לצבר שקוא עמד ע קייב קטאת

ואם אין עמד ע פטור אבל אסור צד צב ישן סומא קייב קיגר או קולה או זקן פטור וכל דבר
שבניו עמד קייב עליו אין בניו עמד פטור אבל אסור הילכך זעבין אעפ שאין בניו עמד
אסור לפנן לכן כת בעל התרומות שאסור לנשל בשבת התנה שיש בה זעבין לא יתן בה סכין

למיוס ואיש מכויין לא לתקן למעלה אפלו לתוך הקערה מותר ואולי אדם עז לתוך הקערה אם
 קאמו ולכך מותר וכן מותר להר יוסי זל לקוט ספר לתוך האוכל ואחר אש זל כתב בשו"ע
 שאם על סקית ספר לתוך הקערה שיש בה אוכל מוי יכעס ראשו בן הרים הגדולים והמקמור
 תבא עלנו ברכה ויתר לקוט למופס ואחד לקוט רמומס אפי לתוך קולה אם לא סיקאם
 סכנה ורת זל כתב דעסר ודאי אסור דלא שרינו לא בצאטכול של עכבים שראוי למעלה אבל ספר
 אינו ראוי למעלה ואפלו האוכלו בעלה דעתו והוי כעדר אוכל מתוך פסולת אינו מרסקין אר-
 הסלג ומכרד אבל איתן הוא לתוך הכוס און לתוך הקערה ואינו קושט שאע"פ שמתמקרה עון
 שאינו עושה צדיים שרי ע"כ צריך לזהר בצורך כשסלני היודים שלא יהא צמיס לא שלג ולא ברד
 והל מאיר מרובטכורק זל היתר להטיל מוי רגלים בשלג לפי שדימקו לדריסת הרגלים שדור-
 איות ברגליו ואם הרגש זל כזהר בדבר שאינו דומה לדריסת הרגלים כעל ידי הסתן ודאי
 ממוס ואם העזרי כתב שמותר לשבר הקרק כדי לטול המים מתחתיו וכתב בעל התרומות זל
 שאסור לשפוק הידיים במלח צבט לפי שהיא ממוס והוי סלר הסוקט בגד להוציא מים שע קייב
 הילכך אסור לפרוש סודר על פי חבית וליתן על גבן הכלי שדול ע שמא יבא לרדי סקיתא אבל
 בגד העשוי לתראו עלנו מותר שאינו קושט עלנו לסוקטו ואסור להדק מושן בפ הקבית שיש ע
 מוסקין שמא יבא לרדי סקיתא סעג אין מקבאי ע לא אפי יש ע בת אקוזה משנס גזירה שמוס
 יסוקט חבית שפקקו בפקק אל פשתן לפתוס הקב שמוצאין ממסו היין היתר בערוך להקירו
 צבט אלע"פ שאי איתש סלל יסקוט והוי לית פסיק רישיה וקיימ' לן כל פסיק רישיה אסור אפיקט
 שרי עון שאינו נהנה בסקיתא זן שהרי היין אפל לתוך הוי פסיק רישיה דלא פיקא ליה ושרי
 אבל אם היה כלי תחתו לקבל היין אסור ורי זל היה קוסר אפי היבא דלא פיקא ליה

שבב חבילי סאה ומצלי אזור וקורעת מכססן לעמס אין מסתפק

מקן הכמסן למאכל נהמה מסתפק מהם וקוטס
 ואוכל בד אבל לא בכל ומולל בראשי אמצעותיו אין עשין מוי מלח הרבה ציד לתן לתוך
 הכבשי שטון שעטקו כדי להתקיים דמיו לעטור שהמלח מקיימו אבל יכול לעשות ממש מועס
 לתת לתוך התבשיל ואם איתן לתוכו שט שלשי מלח אסור לעשות ממש אפי מועט אסור למלוח
 קזכות במן ארבעה און קמטה קזכות ציד לא מטבל כל אחר ואחת במלח לבדה ואוכל
 אבל צמים מותר למולחם כתב הר' שמשון שאין למלוח ציד הרבה פוליס וערשיס אצת בשל
 צקלפתן מותר לרוך פלפול בשבת בקראם אלסטן אפי הרבה ציד עון שהיא דרך שאי אסור
 לתוך הירק דק דק שדומה לפוחן ואסור לרדות דבש מהכוורת שדומה לתלש קמח סלקנות
 שתיבש ציד ועשים ממש שתיבש אם היא עבה אסור לגבלה הרבה ציד לא מועס מועט
 ואם היא רכה מותר לגבלה אפי הרבה ציד על ידי שאי ומה הוא השאי איתן קמח תבל
 ואחר כך האומן שכול דרך לתן האומן תבלה קרדל שאנו מועט למאד יכול לערס ען
 צד ען בכל ויתן לתוכו דבש ולא יטרוד לערס בכך לא מערס מועט מועט סתלים שדכן

מסכת סוטה
פ"ג הל' א'
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...

אַתָּה שׁוֹמֵר מִן הַפְּסוּל לְדַרְכֵי נְקֻט הַכְּבוֹרָה מִשְׁמֵרֵת שְׂמֹכֶמֶן בְּכָּה שְׁמֵרִים אֶת־הַתְּלוּיָהּ
 מִנְעָה אֲסוּר לֵיתֵן בְּכָה שְׁמֵרִים לְנֶכֶן מִשְׁנֵם עֵרֵר אֲבָל אִם עָתָּה בְּכָה שְׁמֵרִים מִנְעָה יִכּוֹל לֵיתֵן עֲלֵיהֶם
 מִיֵּם כְּדֵי שִׁיחֲזְרוּ צִלְעָן וַיִּיָּן אִם מִיֵּם צִלְעָן יִכּוֹל לִסְכֵּן בְּמִשְׁמֵרֵת וְאִין כִּיֵּן מִשְׁנֵם עֵרֵר כִּיֵּן שְׂרָהִם
 צִלְעָן אֲבָל עֲבוּרִים לֹא וְנִשְׁעָה הַגְּבוּעָה שְׂדֵרֵךְ לִשְׁתֵּית הַיַּיִן עֲבוּר קִבְּהָ יִכּוֹל לֵיתֵן עִם הַשְׁמֵרִים
 בְּמִסְכְּנֵת לִפְנֵי וְאִין עִם מִשְׁנֵם עֵרֵר וּמִשְׁנֵם לִפְנֵי נְמוֹי לִפְנֵי דְמִשְׁמֵרֵת עֲשׂוּיָה לִכְךָ וְאִין קוֹשֵׁשׁ
 לְנִשְׁעָה אֲבָל בְּפֹדֵר שְׁמוֹשׁ לְנִשְׁעָה אֲסוּר בְּמִיֵּם מִשְׁנֵם לִפְנֵי וְנִשְׁעָה מִשְׁקִין קוֹן מִמִּיֵּם דְלֹא שִׁיךְ
 בְּכָה לִפְנֵי שְׂרִי וְנִשְׁמִסְכְּטָן הַיַּיִן בְּפֹדֵר כְּדֵי לְזַהֵר שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה כְּעִמָּא בְּפֹדֵר לְכָל הַיַּיִן אִם יִשְׁפֹּךְ
 עֲלֵהּ וְהָיָה יִשְׁקָע מִנְעֻמָּו וְכֵן מוֹתֵר לִפְנֵי בְּכַפְפָּה מוֹצְרֵית וְבִלְבַד שֶׁלֹּא יִגְבִּיהַּ הַכַּפְפָּה מִשְׁנֵם
 הַכֵּל טַפַּח מִשְׁנֵם אֲבָל אֲסוּר לֵיתֵן קִסְמִין עַל פִּי הַכֵּל וְלִפְנֵי עֲלֵיהֶם דְּדִמְיוֹ לְמִשְׁמֵרֵת וְהָרֵם
 בְּמִזְלָן אֲבָל הִתֵּר אֶת־הַכַּפְפָּה וְסוּדָר אֲחִיין שְׂאִין עִם שְׁמֵרִים אִם מִיֵּם צִלְעָן אֲבָל לִפְנֵי בְּמִשְׁמֵרֵת
 אֶת־צִלְעָן אִם בְּכַפְפָּה וְסוּדָר מִיֵּם עֲבוּרִים וַיִּיָּן שִׁישׁ בְּנֵי שְׁמֵרֵי אֶת־הַכַּפְפָּה וְסוּדָר אֲסוּר וְאִין
 כְּרָחֵק כֵּן מוֹדְבֵרֵי אִם הָרִאשׁוֹן לֹא כְּדִפְרִישִׁית מוֹתֵר לְעֵרֹת בְּנִת מִכְּלֵי לִפְנֵי וְלֹא חֲסִיב
 כְּבוֹרֵר וְבִלְבַד שִׁיכּוּן שְׂמִיד כְּשִׁיפְסוּק הַקִּילָא וּמִתְחַלֵּי הַטַּעֲמֵת לְפַטְפֹּק שִׁיפְסוּק שְׂחִים לֹא יִפְסוּק
 קְשׁוּבָה עֵרֵר מִהַ שְׂבוֹרֵר הַטַּעֲמֵת מוֹתֵךְ הַשְׁמֵרִים מִסְכְּנֵת שְׁעָתָן בְּכָה קִרְדָּל לִפְנֵי מוֹתֵר לֵיתֵן בְּכָה
 בְּכָה אֶת־הַשְׂחִימֹן יוֹרֵד לְמוֹטָה עִם הַקִּרְדָּל וְהַקִּלְעֵן נִשְׁאָר לְמוֹטָה עִם הַפְּסוּל לֹא חֲסִיב כְּבוֹרֵר
 שְׂחִימֹן וְהַקִּלְעֵן שְׂחִימֹן אֲוֹכֵלֵם וְהַיַּיִן כִּתְמֵן אֲוֹתֵי לְתַכּוֹ אִם לִתְקֵן מִרְחֵק הַקִּרְדָּל לֹא יִלְכֹךְ לֹא
 חֲסִיב כְּבוֹרֵר אֲוֹכֵל מוֹתֵךְ הַפְּסוּלֵת **שְׂבָא זְתִים וְעֵבִים** אִם לְפִי אֲסוּר לִפְנֵי
 וְאִם יִצְחוֹ מִנְעֻמָּן אֲסוּרִין וְאֶת־

וְנִשְׁעָה מִן הַפְּסוּל
 וְנִשְׁעָה מִן הַפְּסוּל
 וְנִשְׁעָה מִן הַפְּסוּל
 וְנִשְׁעָה מִן הַפְּסוּל
 וְנִשְׁעָה מִן הַפְּסוּל
 וְנִשְׁעָה מִן הַפְּסוּל
 וְנִשְׁעָה מִן הַפְּסוּל
 וְנִשְׁעָה מִן הַפְּסוּל

וְנִשְׁעָה מִן הַפְּסוּל
 וְנִשְׁעָה מִן הַפְּסוּל
 וְנִשְׁעָה מִן הַפְּסוּל
 וְנִשְׁעָה מִן הַפְּסוּל
 וְנִשְׁעָה מִן הַפְּסוּל
 וְנִשְׁעָה מִן הַפְּסוּל
 וְנִשְׁעָה מִן הַפְּסוּל
 וְנִשְׁעָה מִן הַפְּסוּל

לְחִבָּה דְלֹא הוּא לֹא לְפִי אִם שְׂמִיד יִשְׁחָט אֶת־כֶּסֶף כִּיֵּשׁוּן שְׂמִיד יִמְלֹךְ עֲלֵיהֶם
 לְשִׁתִּיבָה וְאִם עֵרֵרֵם יִתֵּן מִנְעָה מוֹתֵרִין הַמִּשְׁקֵי הַיּוֹצֵאִים מֵהֶם בְּרַבְעַל הִתְרוּמוֹת זֶל גְּבִית
 מֵאֲבָה עֲבָדִים שְׂעִיפִים אֲוֹתֵם בְּמִקְלֵית אִין זֶה עֵרֵרֵם וְאֲסוּר הַיַּיִן הַיּוֹצֵא מֵהֶם וְאִם יֵשׁ בְּגִבִּית
 וַיִּן צִלְעָן שִׁיבָה מִנְעָה מוֹתֵר שְׂבָל וַיִּיָּן שִׁיבָה בְּשִׁבְתָּה מֵהַעֲבָדִים מִתְּבַל בִּיָּן שִׁיבָה מִנְעָה וּמִטַּעַם זֶה
 נְמוֹי מוֹתֵר לְשִׁתִּיבָה וַיִּיָּן מִן הַקִּבְּהָ שְׂמִימָלִים אֲוֹתֵי עֲבָדִים שְׂלִימִים וְכִתְמֵן וַיִּיָּן עֲלֵיהֶם וְלִפְנֵי זְמַן
 מִתְּבַקְעֵן וַיִּצְחֹ מֵהֶם וַיִּיָּן אֶת־בְּשִׁיבָה בְּשִׁיבָה עַל מֵהַ שִׁיבָה מִתְּבַל בִּיָּן שִׁישׁ עֵרֵרֵם
 וְרִבּוּזִים אֲסוּר לְפִי אִם יִצְחוֹ מִנְעֻמָּן אִם עוֹמְדִים לְחִבָּה מוֹתֵר וְלֹא כִיֵּשׁוּן שְׂמִיד יִמְלֹךְ
 עֲלֵיהֶם לְשִׁתִּיבָה כִּיֵּן דְּרוֹבֵן לְחִבָּה וְהֵם עוֹמְדִים לְשִׁתִּיבָה פְּסוּלִים כִּיֵּשׁוּן שְׂמִיד יִשְׁחָט וְשִׁיבָה כֵּל
 הַפִּירוֹת מוֹתֵר לְפִי אִם לְבַחֵלֵה הֵם דְּאִמְרֵי רַב־סוּקָה אִם אֲשַׁכּוּלֵם עֲבָדִים לְתַךְ הַקִּדְרָה פִּי שִׁישׁ
 בְּכָה אֲוֹכֵל וְהוּא לֵיהַ מִשְׁקָה הַבָּן לְאֲוֹכֵל וְלֹא לְתַךְ הַקִּדְרָה פִּי שְׂאִין בְּכָה אֲוֹכֵל וְהוּא לֵיהַ מִשְׁקָה הַבָּן
 לְמִשְׁקָה וְאֲסוּר וְכֵן הֵם דְּאִמְרֵי רַב־סוּקָה אִם אֲשַׁכּוּלֵם עֲבָדִים לְתַךְ הַקִּדְרָה אֲוֹכֵל לְתַךְ הַקִּדְרָה
 פִּירֵרֵם אֲוֹכֵל שְׂאִין הַלְבָּה כֵּן וְכֵן הַסּוּקָה כְּבָשִׂים וְשִׁלְקוֹת מִפְּטֵי שְׂדֵרִיךְ לְפִי אִם לְפִי שְׂאִין
 הַטְּאֵתֵם לְתַךְ הַקִּדְרָה אֲבָל רַב־לֶפֶס זֶל פֶּסֶק שְׂמִימָלִים אֲשַׁכּוּלֵם וְשִׁלְקוֹת לְתַךְ הַקִּדְרָה
 לְבַחֵלֵה אֶת־לְפִי לְפִי אֲוֹכֵל לְתַךְ הַקִּדְרָה כְּבָשִׂים וְשִׁלְקוֹת פְּטוּר אֲבָל אֲסוּר וְלִפְנֵי שְׂאִין שְׂדֵרִיךְ

אין מדיקין וכל שתיק מדיקין כל היום שכל היום ראוי לשתיה אבל אסור להטיל כל קודש אצלו
להטיל מטומאתו ומותר לשפוף הכלם בכל דבר כדי לצרף דבין שאים מכונן אם לצרפן
מותר און מכל כסף בהתקן אסור לשפוף ע והוא מין עפר המיתקנה בצבות שר ען
משמרו מין מפט שהוא שקר תיקון ואולי מרד אונת וקייב מסוס ממקל

שכר איז כורין

איתתכן בכורה כדי שיעלה המון באר ואלו יתקא
במקום גסה כדי שירד המון אבל כולל בכורה ויתן
לעך האדם אעפ שהמון סתל מאלו שרי טון שאים מכונן לא ימרו שעררים ויתן לפט בהמת
אבל ליקב הוא בכרי עצמו ומולא הכלם של כדרך מדידה לפרטי זל ולרי זל דוקא משער לפט
אומד דעתו אצל לא ימרו כלל אין עכלן המורסן לפט בהמה אבל מתן ע מים ומעבר ע
במקל פטם איתת ופטם א ערוב מערה מכלל אל כלל כדי שיתערב ואפי כור אן כורים
יכל ליתן לפט בהמה אית ובעל התרומות זל אסר ליתן ע מים דעתה הוא גסלו ולא שרי אם
להולך ע המקל אית וערוב אסר שעתן המים מעט ואם הראש זל בתב כבדרא הר אונת קשן
אל גלים סקו שרים בשטם אן בגמקומות מותר להתרן כדי שתכל מהם בהמה אבל אסור
לשפוף בהם בדים כדרך שעשין באוכל בהמה כדי שיא סאין לחוכלן דשווי אונת בדבר
שאים אונת שרי לעשות אכל אכל טרוחי באוכל כדבר שהוא ראוי לא להכלה לא טרסין בה
לפשירו ולתקא יותר עטם שקצק מן הדקל ויש מאכלין אונתן לבהמה בשדן לקין מתירין
ומשפטן בהם להאכלן לבהמה שאין ראויין לה בלא שפוף ומצו שהשפוף הוא לראן שווי
אונתן מחתכן הדלוען סתלשו מאתמוול לפט בהמה ויתר הנהלה לפט הכלים אפי עתכנה
היום כל שמוען דלית ליה מוקצה ואין מחתכן השחת והחרוץ לפט טן אם הוא דק אן גסה
אין אצבין הגמול פי שמואלו ברו ותוכלו מאכל הרבה עד סכרא אכאטם צמחו ולא דורסי
שדורסו המאכל בגרוס למקום שאים יכול להאזירו אבל מלשטו שאים תוכלו כל כך בשמק
בגרון אלא עד מקום שיכול להאזירו משם ולא מאמירין העגלה להאכלו עד מקום שאים יכול
להאזירו אבל מלשטין כדפריטי עד מקום שיכול להאזירו משם ומקלקטין לתרעולן רל ליתן
המאכל בטיקן ולא למוט סוכך ועליה ואפי ליתן לפטם מים אסו ולא לפט הדערי אבל ליתן
לפט אנוזין ותרעולן ויט הדריסיות קיתטן מוזות לכלב ולא לחזיר מעמיד אדם בהמת
על גב שטם מאובדים ולא קייסין שמא יתלש מהם ולא על גב מוקצה מפט שאי ארו קר
וקייסו שמא יתן לה ממש בדים ודוקא להעמידה סם בדים אסור אבל לעמוד לפטרה בעטן
אל תוכל להטות לא דרך סם מותר קטלן המאכל מלפט הקמור ובר צען לפט סור שאים
צמאם לפט קמור וראי עדיין אסור ואין קטלן המאכל מלפט קמור ליתן לקמור שצמאם לפט
קמור ואים עד ראוי לקמור אסור לגרוף האדם לפט סור של פטם אפי צמאם אל כל גזרת
און של קרקע דית לאווי בה תמות ואסור גם כן לטלן קיתכן מלפטו

שכה מותר ליזמן גוי

שעה אעפ שטע אסור ומותר ליתן ע מוזות

מעט למקד ביתן יין ואומץ ולא יטרוף לא מערב. וכן שום אדכן מעט למקד ביתן לתכונ פני
וגריסין ולא יטרוף לא יערב ובעל התרומות זל בתכל מה דשרי לערב משקה בהרדל דוקא
שבת מצעד יום אבל בשבת אסור לתת משקה בהרדל און בשום שבתאן מצעד יום ואם הרקא
זל בתכל בהרדל הרמנה מותר לעשות אומץ שהוא יין יאן בדבש ופלפלי מופט שהוא לשתייה
ואין עשי חילנות שהיא יין יאן ומים עליו ושמן אפרסמון שהוא לרפואה. אין סורין האלמית
לא בפסדין ולא בעצמן סדרך לשרות ולשתות לרפואה אבל ביתן לתוך האומץ ומעבד ע פתח
היה שריו מאתמול מותר לשתות בשבת ואם שיה מומין יום קמוישי ויום ששי וצריך לשתות גם
בשבת מותר סך האז דרך רשות לשתות ג ימים זה אחר זה הילכך מותר לשרות בעצמן
וליתן במקוה מופט שיטע סכנה אם לא ישתו. שום ופסר ומלכות שריסקן מעט אם מקוסרין
דיבה אסור לצמוד דיבהן בשבת ואם אין מקוסרין לא שיקה מותר לצמוד בשבת וכתב הרמבם
במזל לפיכך מותר לצמוד שיקת הריפת בעץ הפרור בקטרה בשבת אחר שמורידין אותה
מעלה קאש

ביצה שני לדה

אסור ואפי' כג כרי שלם תשבר ובלבד שלם יגע בה ושת שלם אחר יט און לפטו מלדה בזה אסורה בזה. וכן
שירי פתלה שבע בשבת אסור להדליק בהם ביט של אחריו משום הכנה אם לא שכנה אותם בקול
קודם שהדליק בקול בהם דהשתא הוכח במו. וכן לפדים שיתרו בשבת וכע אסור להדליקם
ביט של אחריו ש הכתי הוא הכנה שבשכל הכתי הם מקיין לדלק בפעם אחרת. פירות ששברו
מן האילן בשבת אסורין ע ביום ולערב מותרין מיד. אוכלי בהמה אין בהם משום תיקון כלל לפי
מותר לקטנם אפי' בסנין קש און תבן לנקות בו שיטו. אבל קיסם שאינו אוכל בהמה אפי' לטע
כדי לחצת בו שיטו אסור. מותר ללשל עץ בשמי להריק בהם ולהתק בהם לחולה ומולל להריח
וקוטמו להריח ע אחר קשין ואחר רטון. הנהאלין לבב בית מכות בשבת יכול להטיל מלח אומן למי
שיצא מלכל בלעט יהיה חלק פלעט שלו והוא סיהו האלקים שנין ואיט עשה לא כרי להסוותם שלם
להטיל קנהם בטקס אבל עס אחריו אסור טון שמוקפדין זה עס זה יצאו לרי שאלה ומדה ומסקל
שקסור בשבת אבל ליתן מנה גדולה כנגד מנה קטנה ולהטיל מלח עליהם אפי' בבב ביתו וצבור

שכב מותר

אסור משום קוביא. למזל אברו מלא כל זה אפי' הוא מיוחד למדה
אבל אסור להזכר. ל שום מדה כגון שאמז ליתן לי מדה פלעט און
פלעט בתבחרם במזל אסור לשקול כלל און למכות און אמרוד בין בכלי מדה בין בד טן צמב.
מותר למזל לחוט הן ל בטעם ואמזים צמטן ואומז הן ל ל בטעם און הרמומס ובלבד שלם יזכר ל
שם דמים ולא סכום מדה ולא סכום מוטן למזכר וכך יש לך צדי הן ל כך וכך ויהיה לך צדי
כך וכך המזכר כדי יין וכדי שמן לא יבאם בל וקופה כדרך קול לא יבאם לפטו און ע
כתע וכוונא בזה שיטע מדרך קול אפי' אין בשמי קולית צמטא. ואם אי אפי' און לשבת מותר
מדיחין כלים בשבת לערך קיום כגון ששאר ל עדיין ששדה לאכול אבל אחר ששדה של שיר

עלנו את השבת ואם רופא אחד אומר צריך ואחד אומר איס צריך מקללן וכהברי זל שאין
צריך מומקא דכל בע אדם אסובין מומקאים קצת וספק נפשות לקלן ואסור לאחד הדבר
כדי לשלול אס הוא מותר אס לאו דגריסי ברוש קנשאל והאנא
סופך דמים והרי הכתוב אומר וחי בהם ולא שימותו בהם אמרוהו הרופאים שצריך לגרונרת
הית ורע עשרה והצחון כל אחד ואחד גרונרת כלן פטורין אפי' הבריח ברמסונה אימרוהו
לשתי גרונרות ולא מצאו לא שתי גרונרות בשש עיקטין וג בעקן אחד כורת העקן שיש עג
גרונרות אעפ שאין צריך לא לשתיים כדי שלא להרעית בבטרה לכעית שתי עיקטין כל צרע
חולה בדבר שאין ע סכנה הוא אינו עשה אבל אומ' לעי ועשה כון שאין ע בכעית הגוף אפי' יש
ע סכנת אבר אין מקללן עליו צאיסור דאורייתא אבל מקללן עליו צאיסור דרבנן אעג דענד
מועסה אבל צחול שאין ע סכנת אבר נסתפק אפי' זל אס מותר לכל עליו נסבות דאית צרה
מועסה דשמא לא התירו לא אמירה לעי אבל לא נסבות דאית צרה מועסה לא נסבות אבר
אבל הרי צחול כהב אולה שאין בו סכנה עשין לע כל צרכו על ידי עי ואם היו צריכים לדברים
שאין בהן מלככה עשין אותן אפי' על ידי ישראל לפי מעלתן אונס ומעלתן אונס כלן צאיסור
השבר וכן כל טווא בזה והרמב"ן זל אילק בדבר דצחול שאין ע סכנה אפי' סכנת אבר אעפ
סתירו אפי' נסבות דאית צרה מועסה צריך שיפסא צאיסי אעל בלם אינו אסור אבל אס יש
ע סכנת אבר מותר אפי' נסבות דאית צרה מועסה בלם שימי אין אית עיין לתך העשן ואעפ על
גבו אס פיתח וסוגר העשן כדי שירד לתוכו דמוכחא מילתא דלר פתחא קא ענד אבל אס
יותן על גבו ואי פיתח וסוגר מותר שאין כראיה לא כרוחן העשן ורוק תפל אפי' עג גבו
אסור דמוכחא מילתא דלר פתחא קא ענד סורה אדם קילעין מועס ויותן על גבו העשן בשבת
שאין כראיה לא כרוחן ולא קייסינן משו סאיקת סממטין דכון שלא התירו לא מועס
איבא הדרין מועטין גלדי המוכה וסכן אותה בשמן אבל לא צחול מפע שהוא פמון ואפי'
בגמר מוכה שאין ע לא צער מותר אבל אין אית ענה קמין דלכא לא צערין שרי אבל אין
אית ענה סגון ואמין ולא על גב המוך טענה הבלותן הוא און אמוכה וסורת ויורדת לתבה
ופיתח ענה איתכות של בגדי וספוגי צאים ואדשי שאין לא רפתחא לא כדי שלא יסרטו הבגדי
את המוכה אבל לא ישעם שהן מרפאין והאי ישעם שלא פיתח מעולם על המוכה אבל היו כבר
על גב המוכה אפי' ישעם שרי ואין אית ענה ענה גמי שהוא מרפא רטייה ספלה מועל גב המוכ'
על גב הקרקע לא יחזרנה כפלה על גב כר וכבת יחזיר ומגלה מוקצה דרטייה ומוקנא פ
המוכה וחזר ומגלה קצה הט ומקנא ורטייה עצמה לא יקנא מפע שהוא ממורא פ מוסה
אותה והמורא קייב אטאת אספלת שפירסה מן האגד מאזירין אותה תחת האגד על פ
המוכה המפס מורא צעית אס לעשות לה פה קייב אטאת ואם אינו קושש לעשות לה פה לא
לפוחא הלאה מותר לכתלה מי שנפח ידו או רגלו עמיתה בין כדי להעמיד הדם אעפ לא
צאימין מפע שהיא חזק ויש ע משום רפתחא ואם הוא מעטבאף

קצר דפשיטא שאם נפל שם גל עליהם דמפקחין דהנה ליה קטע וכל קטע כמחצה על מחצה
דמיו לא אפי' פז אחד מהם לקצר האחרת ונפל עליו שם מפקחין פון סכסאך קטעת הרמון
במקומו אשכחן לה כמחצה על מחצה אפי' תולין אותה בשרא אבל אם נפקר וכולן נשערו
עקירתן פירש אחד מהם לקצר אחרת ונפל עליו אין מפקחין פון סכסאך קטעת הרמון
ממקומו ואין כחן ישרא א קטע אמרינן כל דפריש מרובץ פריש מי סכסאך עליו מופלת הפק
קי ספק מת ספק שם ספק אינו שם ואפי' אם המוצא למי שהוא שם ספק גי ספק ישראל מפקחין
אזנ' שיש בו כמה ספקות ואפי' מוצאו מרובץ שאינו יכול להיות לא לפי שעה מפקחין וסדקין
עד קוטמו ואם לא הרגשו בו קוטמו קויות און ודאי מת' לא שפ' פגעו בראשו תחלה און ברגלו
תחלה ואפי' מוצא עליו שם מותם לא יקמר ודאי כבר מותה התפתח' לא עדין עליהן שמו' עדיין
הם חיים פ'ים שצרו על עירות ישראל אם צאו על עסקי ממו' אין מקללן עליהן השבת צאו על
עסקי כפשות און אפי' סתם יוצאים עליהם בכלי זין ומקללן עליהם את השבת ובער המנוכה
לפני אפי' לא צאו לא על עסקי ממו' מקללן עליהם את השבת וכן על הפנה המטרפת צם ונחר
האוסף מוצא על כל אדם להציל ולחל' עליהם וכן על יקיד הכרדף מופט פ'ים מוצא ל' צלו
וקמולן קוורין בכלי זין למקומם " **שאל וולדת** היא כחולה שיש בה סכנה ומקללן
עליה שבת לכל מה שצריכה קורין לה כחמה ממוקום למוקום ומילדי
אותה ומולדקין לה את הקר אפי' אם היא סומא וממ' בכל מה שיכולין לשאת משטן אפי'
כברית י'ין מילדין אותה בשבת אפי' בשכר אפי' בדבר שאין בו קולל שבת ובחול מילדין אותה
בשכר אפי' לא צום ונקר את יולדת משבת על המשבר והדם שותת ויורד' אבל ל' מוכן פסק
דאי זה מהם שקדם מקללן אם יושבת על המשבר קודם און קודם שותת קודם מיד מקללן עליה
וכל שאשה ימיום הראשונים אפי' אמרה אין אפי' צריכה מקללן עליה את השבת אם אבדוה' ר'
אומרות שצריכה ו' ל' מוכן ז' כה' אפי' ל' כחמה ולא רופא שאומר צריכה עשי' לה שהדברי
ש' עשין ל'יה בחול ידוען הם כל שבעה הימיום הראשונים אמרה אפי' צריכה אין מקללן עליה
סד'מא מקללן עליה מוכן ומילך עד שאים יום אפי' אמרה צריכה אפי' אין מקללן עליה לא
הרי היא כשאר קולה שאין בו סכנה שאומר לגי ועשה' היו שבת על המשבר ומתה מוצי'ין
פ'ין בשבת אפי' דרך רשות הרבים וקורעין בטנה ומוצי'ין קולד' שמו' ימצא קי ספק כזה
לא היה בחזקת קי דומה שבת ועשין מדורה לולדת און לשאר קולה ואפי' ל'וי שהקידם ונצטן
אפי' צ'קן ופ'ת' ממו' קולד' לאמר הלנה עשין ל' כל צרכו מר' קיטין אותה ומולדים אותה ומומ'
השלי'ין וקוית'ם הטער ואפי' צ'חד וכ'ם הם ת'אומים וטערס ד'וקים זה בזה וא' ל' א'ם
ז' פסק שאין קוית'ם אותה לא א' הם ת'אומים וטערס ד'וק זה בזה והרס צ'מול התר' לתוך
אפי' צ'חד וק'מ צולד לתשעה און לשבעה אבל מלד לשמונה און אפי' ספק מלד לשבעה און ל' חין
מקללם עליו לא' כן גמרו שערנו ונפרטו ואסור ל'ל'ל' אבל אמו' סוקה עליו ומ'ק'ת'מ'ט' צ'ער
האל' וכן היא בעצמה יכולה להוציא בדה קולד' המוצ'ר אותה' אסור' ימק'א שרי פ'ר'ט

היון לעמו הקומץ ואסור מי ששמשך פרח ידו אורגו ממוקומה לא ישפשתה הרבה צעון
שזמו רעיות לא רומץ כדרכו ואם נתרפא עתה נפח צערון שפרשק רובה וכן צעון שפרשן
רובן פי שקרובים לעתק אם פירשו כלפי מעלה שמוצרות אותה צד מותר להסירן בכל פסוק
אבל אסור לא פירשו רובן צד אסור בכל חייב חטאת כך פירשי זלדל כלפי מעלה מוצרות
אותה על הא דאמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן והוא שפירשו כלפי מעלה ומצרות אותה
אבל מודברי הרמב"ם ממשמע שהן שפ' עומם שהוא כתב שפירשו כלפי מעלה ומצרות אותה
מותר צד ואם היון מוצרות אותה אסור ופי' כלפי מעלה שפירשו כלפי העוף ויש מפרשים
כלפי ראש הארבע וצריך להוסיף הפירושים הקושי בשימו לא יצטעקו דהקומץ ויפלוס
אבל מנמס ועלע און מטעל ע כדרכו הקושי בגרוס לא יערערק בשמן אצל סרדן שמן
הרבה לתוך חגרון ובולע ענא מוכאבל לצד פוחות לניקא אלבמן הקבמה מותר לניקא בשבת
מוצה ואם הוא מצטער מקמת רעטון אסור בשבת ומותר צד אין לעפין מסתם ולא שפן
ע הטעם לרפואה ואם מכוון לריח הפה מותר כל המצטעלים ומטקין סקן מאכל ומטקין
בריאים מותר לחלבן ולשתות לרפואה חטף סקן קאי לקצה דברים והוקלן למומר טון סקן
קשים לקצה דברי איבא הוכחא מילתא לרפואה עבד חטף קאי שרי טון סדך בריאים לחלבן
ולשתות וכל שאין מאכל ומטקה בריאים אסור לחוכל ולשתות לרפואה אבל אם אוכל
ואוית אותה לרעט ולצואו ואין לו אולי שרי אין עשין אפיקא ויוזן פי גרמת הקיא חטף צחלמסו
הפסד אוכלן ואם מצטער מרוב המאכל והמטקה צחל מותר חטף נס ושבת אסור נס
ומותר צד הקושי צמטו מותר ליתן עליהם כוס שערנו ממא קמין חטף סעדיין יש ע קבל
מי שצחקר שרפואה לשוף כפתי ידיו ורגלו בשמן מותר לפוכו בשבת כהב'הרס צחלמסו צחל
מיתעמלן בשבת ואי זה עמוול סדורסין על עפו בכא כדי שיגע וזיע שאסור לחולה לנגע עצמו
בשבת כדי שיזיע מפת שהיא רפואה ואסור לדחוק בריסו אפיקא כדי לחופא הרע של שמא
יבא להסקות סמטן המשאלין ומותר לכפית כוס על הטיטר כדי להעלות ולהעלות צחלמסו
בן צד צן בכל ולהעלות אונקלני סכל אחד מלאו אין עשין צחלמסו כדי לחוש לסקיקרה ויש
צטר מהם רוחטן צמי גרד וצמי קמתן וצמי סכריא וצמיים היפים שחם קנדול חטף סמלמין
קצה סכן דרך לרימין צחל וליבא הוכחא לרפואה עבד אבל לח צמיים הרעם שחם
קנדול ולא צמי מטרק סקן מאוסין אין דרך לרימין צחל לרפואה ורוקא שחמה צחל
אם איש טובה צחם מותר שאים כחקה לא כמיקריי לעשין לריסת נפשים ועקרבים ופיתמן כל
על גב העין להקר והוא סמיה הכלי מעל בשבת ועצם שיצא ממוקומו מאזדין אותה

שבת כל פקוח

כפש דוקא שבת וקורין כדי זה מאצב חטף כפלה
לניקה בשבת לחצר אחרת וירא שתעטר לחצר א
ויצא לדי סכנה יכול לכתותו כדי שלא תעטר ואין אולכס ע אחר קרוב כבתן השעה מים וישרא
אחד לא מכעשך באותה

האורחין און כדי לפנות מקום לשת המדרש אצל סלף לערך מצה אסור לפנות וכד מופנה
היה אומר גדול מפתח מומן ה' קופות היה שם אמש קופות מפתח מקום ד' אצל כלן לא יתנה שמו
ינן להשוות גמיות וכשמתנה אור ה' קופות לא יתקם בקופות קטות להוציא בהרצה
פעמים כדי להקל המאנוי מפתח שמרצה בהילוך ואוושא מילתא טע' ואור ה' קופות שמפתח
היינו אפי' לאורח אחד ואם צמול הרצה מפתח כשיעור הזה לכל אחד מן האורחים וכל
סלף יתנה אחד לכלם משום דאיכא טרחא יתרתא לא כל אחד יתנה לעצמו **על**

נפלה דליקה בשבתאם הוא בלינה קודם בעדה יכול להציל כדי מזון ג' שעדות
הראוי לאדם לאדם והראוי לבהמה לבהמה ונשארית מצילן מזון ג' שעדות' וצמנא מזון שעד
אחת ודוק בבית שהדליקה בו אותם לא יציל יותר מכדי ערך השב ששם יציל יותר איכא למיחש
מתוך שהוא טרוד בהוצאה ושכח השבת ויכנה' אצל צתם הקרוני לדליקה ויראים שתצטע ליהם
הדליקה דקיל כולו האי ויכולם לציל' וכתבטל התרומות זל דאפי' מעות ודברי המוקצים יכול
לציל דבמקום פסידא אין למוט לאיסור מוקצה' ש' הית דשרי למי שהקסיד' לו בדרך לטלטל פסו
פחות פחות מול אמות וכש' אס רוחא אגסי צאים לבית יכול ליקא כל מה שבצית ול' דצטע
שאין למוט לאיסור מוקצה במקום פסידא' וכל שאר אסור סלף התירו למי שהקסיד' לטלטל פסו
פחות מול אמות אלא כדי סלף יצא לדי איסור דאורייתא לטלטל בהדיא אבל הכא דליכא למיחש
שיצא לדי איסור גדול מזה שודאי ירא' למוציאו מפתחם אסור' ועוד אפי' אס מוציאן אין ע' איסו
דאורייתא לדין שאין לכו רשות הרבים' וגם בדליקה צמי' לכת למיחש שמה יכנה כל זמן שכל
הצטע אצלו' הילכך ודאי אסור להציל דברים המוקצין מפתח הפסד ממוסו הציל פ' נקויה לא
יצלפת הדריה אצל איפכא שרי' מצילן מיום הכפורים לשבת אצל לא משבת לגום הכפורים
ויט' ולא לשבת הקזאה' והא דאין מצילן לא מזון שלש שעדות' היינו דוקא צטע כלום אצל בכל
אחד מצילן אפי' אס כל הכל מלפ אפי' אס הוא מחזיק הרצה' ויצי' פירש טלתי וקיפל והצטע
לעכו ואזר וקיפל והצטע לעכו שרי' כון שמוציאו הכל בפעם אחת ולוצ' כל מה שיכול ל' אס
ומוציא ופושט ואזר ולוצ' ומוציא ופושט' ואומר לחברים עיאו והצלו לכם כ' אחד מזון שלש
שעדות ויכולן ללוצ' כל מה שיכול ללוצ' ואם רוצין זוכין ע' מן ההפקד' פון שאמר הצלו לכם
ואם אינן רוצין לזכות לא רוצין להאזינו לו ולקבל שכר על הצלה הרשות צדס' ולא הוי שכר שבת
וצ' אין מצילן לא לפזר המוערבת אבל לשאינה מוערבת אין מצילן כל' וכתב בעל התרומות
ז' דכל הצלה דהכא מוירי לפזר ומצי' הקמוצים לרשות הרבים' וגם אינן מקורין ודמו לרשות
הרבים הילכך לא התירו להציל לא מזון שלש שעדות וכלם הצריטין לו אבל בבית אחד שיער' ב'
עמו יכול להציל כל מה שירצה' ואינו כדריה ל' דשון דטעמא הוא משום שמה יהא טרוד ויכנה'
אס כן מה' צמד ומה' בבית' כל כתב הקדש מצילן האידינא מפתח הדליקה וקורין צהן אפי'
כותבין בכל לשון צסם וצביקרא וכל דבר' וכן הצריטין והקמיעין מצילן אותם' וטעמין
נעזא סלף יתאס במקום הפקר' ותי' מס' שר' ע' ע' י

שמישרין אבריו סתפרקו מקמות צער קלדה ודוקא ביום הלדה אבל בתפרקו אחר כך אמן
 אבל לכרכו בכגדים שלם יתעקמו איבריו שרי לעולם וריא זלפי שבסופה ערלה הגרו סלתוק
 משימה הקיה אצבע לערך פנו ומסלקת הערלה למקומה מותר — אעפ"ש פעמים שמקיימ
 התפק" של"א עשיין כל צרכי מילה בשז מוהלן ופרען ומוצטן וסותטן עליה
 ומרקיטן הקטן אחר המילה אפי' ביום גסאל להיות בשבת
 ואפי' ישראל מצער האם ומקמם המים וכל זמן שלם סילק ידיו מן המילה חוזר אפי' על צצן
 שאינן מעכצין סילק ידיו איש חוזר לא על צצן המעכצין ואלו הן המעכצין בשר האופה רוב
 עבה של עורה ואפי' ספק אם סולד לשבעה או לשמונה ולא נמרו סערו ונפרטו מלן אותה
 בשבת דאי קו הוא שפר מהל ואי מתהוא מחתך בשר בעלמא הוא ומעשרה דוקא בשקר
 המילה ומטעמא דפריטיית אבל בשאר פרטיה אין מוהלן אפי' על ספק אם לשבעה אם לשמונה
 אבל אם ודאי סולד לשמונה אין מלן אותה בשבת לא אם כן נמרו סערו ונפרטו ודוקא מילה
 בזמנה אבל מילה שלם בזמנה כגו שהיה קולה והמתטט לו עד שהבריא איש דוקא שב' אסדרותטו
 וסולד צין השמוסות וסולד כשהוא מהול ומי שאין אמו טמאה לדה כגון יוצא דופן ונכרית סילדה
 ואכ"תמירה אין מוהלן עליהם אתה שבת ודוקא מילה עצמה דוקא שבת מפט שאי איפשר
 לעשותה מערב שבת אבל מכשיריה שאפשר לעשותם מערב שבת אין דוקא קילכך אם לא
 הטיא סכין מערב שבת לא יציא בשבת אפי' דרך געית וקצרות וקרפפות אם לא שבת בהם —
 לא היה לו כמון סחוק מערב שבת לא יסלקו לא לעז בשיטו אם לא שרצ מאתמולין וסמן
 לתן עליה לא יערבם בשבת לא יתן כל אחד ואחד לבדו וצט מערב כדרכו ואין עושין לה
 קולק לא כורך עליה סמרטוט ואם אין לו כורך על אצבעותיו דרך מלעט ומציא דרך קצר
 אחרת אפי' אם לא ערע צה יחד אסור לעמר לעי לפט המילה אהמם אמין לערך המילה רטון
 שיטט איסורא דאורייתא לא התירו אמירה לגוי אבל באיסורא דרבנן כגון להציאם דרך מועי
 שלם בשבתטט או בחצר שלם ערע מותר לעמר לגוי להציאם וכן אם קירי לגוי מים שקימם
 בשבת לערך עצמו או סעבר ישראל וקימם אותם מותר לרוחצ בהם אעפ"ש שאסרו ראיצה בכל
 התף אפי' במים שבהממו מערב שבת במילה התיר של"א אין מילדין אר
 הבהמה בשבת אבל מסעדין אותה לחאו עלה שלם יפול בחרץ וסופחו
 בחוטמו וסותן דד לפנו ומציא מלח אגרנוף מלח וסותן לתך רקמה של טהורה שריקה ולדה כרי
 שתקרבן ומוצטן מי שלם על קולד כדי שתראם עליו אבל לא שומאה שלם אחר שריקה לא
 יתקרבן עוד אין מפרטין לבהמה גלדי המכה ולא סכין אותה בשמן והט מלע בגמר מכה ומסו
 העטוב אבל אי איכא מכה ואיכא צער ארי ואי אכלה כרטיטין הרבה ומצטטרת יכול להריע
 בחצר כדי שתגע ויתרפא ואם אחזה דם יכול להעמידה במים כדי שתצטמן ובעל התרומות
 אסר להעמידה אבל אם הראש זל התירו של"א מוי שיטט לו אורקיס בשבת ואין לו מקום
 להכטסן או שאין לו מקן לטית הגודל ויש לו חוצר תעאה יכו לפתוע בשב' כדי לשכח

אַזְעַף שׁוֹר אֶחָד שׁוֹמֵר לְפָרֶץ כְּעַן שֶׁהָקָדְקֵד גָּעָה אֲזַל מִזֶּדֶד אֶסְוֶרִין שׁוֹן שְׁלֵשָׁה זְדִיקִין בְּרִיחִין
 מוֹתֵר לֵאלֹךְ עַל גַּזְעֵשׁוֹת בָּן לְקִים בָּן יִבְשִׁים שׁוֹן שְׁמִיּוֹ מִתְכַּוֵּן לְהַלֵּשׁ אֶבֶל הַחוֹבְלִים בְּגִמְרֵי
 אֶסְוֶר לְהֵם לְטוֹל יְדֵיהֶם עַל הַעֲשָׂים שְׁמוֹסְקִין אִתֵּם אַזְעַף שְׁמִין מִכּוֹוֹטֵן פְּסִיק רִישֵׁיהֶם הָיָא אֲזַעַל
 מוֹתֵר לְהַטִּיל בָּן מִי רְגֵלִים אֶן שְׁמֵר מִשְׁקִין שְׁמִין מוֹצֵוֹיִין עֲשָׂים שְׁעוֹל עַל הַזֶּן הַכֹּל מִלְּבוֹת
 הַכֹּל אֲזַעַף שְׁמוֹסְקִין וְהַתְּלָשׁן קִיִּיב עֲשָׂים שְׁתָּלֵן זְמִיט לְהַקֵּם אֶסְ מִקְרָבִים מִנְעֵלִים יִכְרֵל
 לְהוֹצִיאִם זְשִׁבַת אַזְעַף שְׁלֵם הוֹצִיאִם הַחַלֵּה זְמוֹל וְאֶסְוֶר לְהַלֵּשׁ אֶפֶי מוֹעֲצֵן שְׁמִין נְקוֹב צוֹר שְׁעוֹל עַ
 הַקְּשִׁים מִמּוֹעֵסֵן בְּרִגְלָו זְשִׁבַת זְשִׁבַת עַל הַדָּם מִמּוֹסְבֵר יִכְרֵל לְהַרְיִם עַ שְׁמִין הַזְּמִירֵה לֵאלֹךְ לְרִים וְזֵה
 יִכְרֵל לְעִשׂוֹתֵהּ זְמוֹסְבֵר אֶתְרוּג וְהַתְּפִיחַ וְכֵל דְּבַר הַרְיִין לְהַלֵּשׁ אֶסְוֶר לְהַרְיִם עַ זְמוֹסְבֵר שְׁמִין
 יִתְלֵשׁ אִתֵּהּ לְהוֹכֵל **שְׁלֵם כָּל** דְּבַר שְׁמִין מִתְכַּוֵּן מוֹתֵר הַיִּלְכֵךְ עַרְרֵה אֶדֶם מוֹסְבֵר
 בְּהָאֵן וּסְפֵלָן

גְּדוֹלִים בָּן קִטְעִים וְכֵלְבֵד שְׁלֵם יִתְכַּוֵּן לְעִשׂוֹתֵהּ קִיִּי
 אֶבֶל כָּל פְּסִיק רִישֵׁיהֶם וְלֹא יִמּוֹתֵהּ שְׁלֵם אֶזְעַף שְׁמִין מוֹכֵין לְעִשׂוֹתֵהּ אִי אִיפְשֵׁר שְׁלֵם יַעֲשֶׂה אֶסְוֶר
 הַיִּלְכֵךְ מוֹתֵר לְרִבֵּץ הַצִּית בָּן שְׁמִין מוֹכֵין לְהַסּוֹת עִמּוֹתֵהּ לֵאלֹךְ שְׁלֵם יַעֲלֶה הַחֶזֶק וְזֵה זֶלְהַתֵּר
 גַּם כֵּן לְכַבֵּד הַצִּית בְּכָל מִקּוֹם וְיִזְרֵם זְמוֹל לְהַתֵּר זְמוֹקֹם הַמְרוֹנְכָה וְאֶסְוֶר זְשִׁקִים מוֹרוֹנְכָה וְקִילָךְ
 זְשִׁיבָה שְׁתֵּלֵין סְכֵן הַקָּדְקֵד וְאִין מְדִיקִין אִתֵּהּ אֶפֶי אֶסְ הָיָא מוֹרוֹנְכָה גְזִירָה אֶטוֹן שְׁמִין מוֹרוֹנְכָה
 דְּאִתֵּן לְהַסּוֹנוֹי עִמּוֹתֵהּ וְהָרִי זֶלְהַתֵּר גַּם הַכְּעַד בְּכָל מִקּוֹם וְאֶסְוֶר אֶסְוֶר זֶלְהַתֵּר זְשִׁבַת עִשְׂוֹתֵהּ שְׁלֵם
 עַל טַעַד הַצִּית קוֹהֲגֵן עַ אִיִּסוֹר זְשִׁבַת עַ וְזֶלְהַתֵּר הַזְּמִירֵה שְׁמוֹסְקִין עַל דְּבָרֵי רַב־לֵשׁ וְלֹא מִלְּמַעַל לְעַ
 לְהוֹבְרֵן לְהַסּוֹת עַ לֵאלֹךְ הָיָא שְׁמוֹעֵשׁ לֵי וְמוֹסְבֵר שְׁתֵּלֵן זְמוֹל גְּדוֹל לְמַה אֶעֱשֶׂה אִתֵּהּ מוֹדֵין אֶסְוֶר
 לְזַדֵּד אֶתְעַל הַמְרוֹנְכָה שְׁמִין שְׁהִיא כְּבֵדָה יִכְרֵל לְהַסּוֹת עִמּוֹתֵהּ

שְׁלֵחַ כָּל הַשְּׂמֵעַת

קוֹלְהַתֵּר לְרֵחַ זֶלְהַתֵּר אִיִּס מוֹכֵין לְשִׁיר

וְלֵפִי זֵה אֶסְוֶר לְהַקִּישׁ עַל הַדָּלֵה זְשִׁבַת
 זְמוֹרוֹתֵהּ וְאֶפֶי לֵפִי זֵה כְּתוּבָה מוֹדֵין

מוֹרוֹסְבֵרֵךְ זֶלְהַתֵּר לֵאלֹךְ לֵאלֹךְ אֶסְוֶר לְהַקִּישׁ עַל הַדָּלֵה זְשִׁבַת
 לְהַטְחָה בָּן דְּלֵם זְשִׁבַת לְהַיִּי קִילָךְ וְרַב־לֵשׁ זֶלְהַתֵּר בָּן שְׁמִין מוֹכֵין לְשִׁיר הַיִּלְכֵךְ מוֹתֵר לְהַקִּישׁ
 מִי אֶרֶב לְהוֹלֵה וְהָיָא שְׁמוֹטֵפֵן מִיִּם טִיפֵן טִיפֵן לְתַךְ הַכְּפֵל וְכֵן שְׁמִין מוֹכֵין לְשִׁיר וְכֵן הַתֵּר
 דְּתֵלֵן לְהַקִּישׁ עַל הַדָּלֵה זְשִׁבַת אִיִּס דְּרֵךְ שִׁיר וְכֵן כְּתוּבָה מוֹדֵין וְכֵן עוֹד שְׁמוֹתֵהּ לְהוֹדֵן לְעַ
 לְכַנֵּן בְּכָל שִׁיר לְהוֹפִיתֵהּ דְּאִמִּירָה לְעַיִי זְמוֹקֹם מוֹעַה שְׁרִי וְאִין שְׁמוֹתֵהּ חֵתֵן וְכֵן לֵאלֹךְ לְשִׁיר
 וְכֵן לְשִׁיר הַכֵּן דְּאֶפֶי לְשִׁיר לְשִׁיר עַ אִיִּסוֹר אֶסְוֶר לְהוֹסְבֵר לְהוֹסְבֵר לְעַיִי עַכְּ
 וְעַל מַה שְׁתֵּן טַעַם לְהַתֵּר מוֹסְבֵר דְּאִמִּירָה לְעַיִי שְׁרִי זְמוֹקֹם מוֹעַה אֶתְעַל לְמַעַל שְׁלֵם
 לְהַתֵּר אִמִּירָה לְעַיִי אֶסְוֶר שְׁמִין מוֹסְבֵר דְּוִקָה שְׁתֵּן מוֹלֵה מוֹתֵר לְשִׁיר מוֹלֵה מוֹתֵר לְשִׁיר
 וְעַרְוֵתוֹ הַתְּלֵשִׁים זְשִׁבַת מוֹסְבֵר מוֹסְבֵר וְכֵן לֵאלֹךְ יִכְרֵל לְהַקִּישׁ עַל הַדָּלֵה זְשִׁבַת
 לֵאלֹךְ יִכְרֵל לְהַבְרִיאִם כְּדֵרֵךְ שְׁשֵׁמַח זְמוֹל אִין שְׁמוֹקִין זְמוֹסְבֵר וְכֵן לְהוֹסְבֵר לְהוֹסְבֵר לְעַ
 מוֹסְבֵר מוֹסְבֵר קוֹל וְלֵרֵב

ועברי שבתם תרעם וס' שיש זה לקט פ' אופות מותך תעט שלמות אן שיש זה אזכרה
 מצלן אונת ומצלן תיק הספר עם הספר אפ' אס יש מ מעת וכתב בעל התרומות אס הממ
 תפלן במרנקי מלמ מעת יכול להטעו כדן תפלן אפ' למר שמינ מערבת אכל אס ר' זמס מ
 טבעת אן כל אחר שמונת לפולטו אין הארנקי מטלטל אגבנו אכלו איו אסו וצלב הארנקי
 כהב בספר המעט דברושלמי שארי עלידי ככר אן תצוק להטעו רוסיקים מלמ מעת נופט
 הדלקה וכתב דהוא הדן דשרי מפע יראת אפ' ודוקא לרשות היסוד אכל לפ' למר שמינ
 מערבת אפ' דבגמול דידן לפ' התירו ככר אן תצוק אס לפ' בלבד סמא בעד לקר' מודי
 דשארי נחין להק' מצלן הספרים אפ' למר שמינ מערבת ולפועי בלבד שיהא לפ' מ' אפ' ע
 ולמ' אכל אס אין על לפ' לפ' המיטן שכתב לפ' ספרי הקדש אין מצלן אונתו ואף בקול שורפן עם
 האזכרות שבהם תעב שחאז זה האור יכול לפרוש שר של גדי מ'ד האר' של' תשרף ושמ'
 מינע בכל הכלס לפסיק בן הדלקה אפ' ארשים מלמס מים שודאי יתקעו כשתגע אליהם
 הדלקה דפרס סעי מותר וטלת שחאז זה האן פוטעה ומתכסא זה ואיו אש אס תכנה
 טון שאיס מכוון לךד וכן יכול ליהן עליו משקין כמין שמינ דרך טעם אף לפ' מים משנס
 טעם בכרי שכל לכסת אין צריך למחות בדנו אכל קטן שכל לכסת צריך למחות בדנו ויכול
 למר כפע המי כל המכנה איו מפסיד אן אס איו מוזמן כאן יכול לקרותו שיצא ואע"פ שודאי
 יכנה כשיבא וכן כל טונס בזה בהיזק הבא פתחום כמין ארס פהרועת אשת שליין יכול לקרות
 למי אפ' שודאי יתקנה כשיצא גאלת המונפת ברה במקום שרבים נזקין זה יכול לכנה בן
 אס איו שלטן אן שלמהכת מותר לכפות קערה על הכר כדי של' ר' אסו צקורה

וכן ידוע
 אס שיהי כנה
 וכן ידוע
 וכן ידוע
 וכן ידוע
 וכן ידוע
 וכן ידוע
 וכן ידוע
 וכן ידוע
 וכן ידוע
 וכן ידוע

ש"ל חבית

ששברה מצלן מימנה מוזן של' שעודות אפ' בכלים הרבה ובלבד
 של' יספח של' יסארהיין שפוג לאזירו לכל אפ' אס יש לו צד
 אחיזה דלכל למיחא לפאיטא ולא יטפח בשמן להכנס בו כף ידו ולקצקה כשתהכלי ואס ששבר
 בראש גמ מציא כל' ומציא תחתיה ובלבד של' יציא כל' אחר וילקוט ויקבל מן הקילוע צמוד
 למר שירד מהגג ולא יציא כל' אחר ויצדף אונתו לראש הגג כזדמאל אורקים מציא כל' אחר
 וקולט כל' אחר ומצדף ולא יקולט ויצדף ויזמין אפ' האורחין אס יזמין תפלה האורחין ואחר כך
 וקולט ויצדף ולא יטרים לזמן אורקים שאין צריך למכור עתפזרו לפ' פדור' מלקט מועט מועט
 ובלבד של' ילקט לתוך הכל והקופה **ש"ל** אין עלן צמי' אן אן בן יצא והמ' צמות
 הגשמים שאין טכר בן לפ' ל' אכל
 צימות הקמה שטכר שהוא יצא מותר והוא
 שאין מ לפ' פירות ולא טכרם אינכל להסירם עלה מבשע יום כדי לרד ואשה אן טעלה בשוגג
 מאשה ירד צמוד לפ' ירד אכל מר שיא ומערה מטפח ויורד מטפח ועלה אפ' עמוק מאה
 קמה ולא איו אינן שאל יתקור מן הקרקע צמותכוין שרשי אילן גססין מן הארץ של' ספרי
 אחר לפ' אפ' בן פחות מכלן מותר להשתמש בן דבקרקע אפ' וארס צמים מלמעלה
 ויורדן לפ' אפ' במקום שגססין גלאורי וצוקן שאין גססין גמותר' היו עבדי גואל תחתיה

שמונת למור לפי צדן השמות למלך הכר" **שמן כתב** כרס צנון קטן העובר
נקוב און מוטלל בכרמולת

על שתי דרכין כמין שתלש מעטן שרשי
אין שתי דין מעונין להפרישו ואיך יודע למה כתב מעובר על שתי דרכין דאפי צאיסור
דאורייתא נמי אין כד מעונין להפרישו כמקרא דכפרק ארס דארטמן מפתחות של צית המדרש
ברשות הרבים ואמ' ל' יוסקן לדבר טלח קרס פ' שצאנדו מפתחות של צית המדרש ברסן הרצ
ועה שילוב בערים שימצאום סס ויבטאום וקאמא טעמא מסום דקטן אובל ככלית למצטן אין
כד מעונין להפרישו אלמא אפי צאיסורא דאורייתא נמי אעג דקא בע' למיית ליה סיועא מהרצה
מטפות ומוקיין להו צאיסור דרכין ומכל מקום דברי ר' יוסקן לא כדאן וכן פסק צפיר המועת

ובעל התרומות **שם הרולך** צמדבר ואיך יודע מות הונא שבת מונב' ה'
ימים מיוס שבתן

ובהלכה ועשה בכליוס מלחמה כדי פרנסתו ולפ' יותר ואף צום שמקדש ומוותר ללך בכליוס
היה יודע מוצן יום שיצא ע' כמין שידע שקיוס יום ל' און יום קמושי לצאתו אצל איך יודע צאי
זה יום יצא מותר לעשות בלילה שירצה צום שמוי' לצאתו שצום כזה לא יצא מצית דודאי לא

יצא בשבת וכן צום טון וצום כב' וכן לעלם **שם ארבע** רשוית לשבת רשות
היאיד ורשות הרבים וכרמולת ומקום פטור

ממוקף מחיית גבוהות פשרה טפקיס ויש ע' ארבע טפקיס על ארבע טפקיס ואפי' אם יש ע'
כמה מילין אם מוקף לדירה ודלתותיו כעלות בלילה הוי רשות היאיד ודיר וסקר ואמר וכן קרוין
עמוק פשרה ורוחב ארבעה על ארבעה און יותר וכן על גובה פשרה ורוחב ארבעה על ארבעה
וכתלים ממוקפים ורשות היאיד על גבהן ואוריהן רשות היאיד ואויר רשות היאיד הוא רשות
היאיד עד לרקיע ואפי' כלל אם הוא גובה פשרה ורוחב ארבעה על ארבעה כמין יתבה און כנגד

הוי רשות היאיד ורשות הרבים הוא רשות רשות וטווקיס הרקבים שש פשרה אמורת ומפולשים
משער לשער וששים רעא עברין ע' וכל דבר שהוא ברשות הרבים ואיך גובה שלשה טפקיס
קאוב בקרקע והוא רשות הרבים אפי' קוצם און פאה שאין רבים דורסין עליון ואם הוא גובה
שלשה ומשלה עד השעם ולא השעם בכלל אם הוא רוחב ארבעה על ארבעה הוי כרמולת

פחות מוצאן הוי מקום פטור ומיתשעם ועד פשרה אם רבים מכתפים עלנו הוי רשות הרבים
אפי' איך רוחב ארבע על ארבע ומעשרה ולמעלה אם הוא רוחב ארבעה הוי רשות היאיד
פחות מוצאן הוי מקום פטור אפי' אם יש ע' מקום כדי לחזק ולהשלמו לארבעה ולא אמר יכן
מוקף להשלים עם האי ענף ועמא ברשות הרבים שאינה עמוקם שלשה הוי רשות הרבים

משלה ועד פשרה אם רחבה ארבעה הוי כרמולת פחות מוצאן מקום פטור רשות
הרבים אינה תוספת לא עד פשרה אבל למעלה מעשרה הוי האויר מקום פטור אורי רשות
הרבים אינן ברשות הרבים לא עדותין כפי מדותיהן אם יש צדן ארבעה על ארבעה ונעתיין

פשרה רשות היאיד ואם יש צדן ארבע

אדם זל משום אשוי תמות אין דוחן מים שבת בגלגל גדול כמין איתם אדון כן למסקות קטרו
אפי הוא שזכרו וזרם צמול היתר כזכרו שאין שם מצה אכל בגלגל קטן באותם שבתים מותר
מי שיש על פירות בראש גבו וריקה מטר שזכר מותר ביום טוב לשלם למסק דרך ארובה סבב
אכל בשבת אסור אבל מותר לבשות מפת המטר וכל הלכות שיש על סדורים על גלגל כמין
אעפ שהם מוקצין על לבשות אפי שבת לר"ז אכל לר"ז אלא לבשות אסור שבת אכל
לכ"י עלמא יכול ליהן כל הפירות אפי שבת ואם נמלא אפכו ומקצו למקצו וכל קדם
צמול גבוה שיקא קלף רחוי לרחיבה ולח נחירי דהא דמוקיים לה בצמורא קם קייס דוקא לג
יבאק דאמז אין כלל אלא לערך דבר קטל ומין מלכה צמות **שלם** אין רוכבין על
גב צמורא ולח שטין על פני המים ואפי צבדיבה קטנה שזכר

כל שבת שריא דמזיא לכל בעלמא ולח מספחין לברית בקף אכף ולח מספחין לברית בקף א
ידך ולח מרקדין ולח דמן ולח מקדשין ולח אולטין ולח מי צמין ולח מקדשין ולח מער יבין ולח
מקדשין ולח מפרשי הדרומות ומעשרות שבת ויום טוב וכלם קם טעשו שונגין און מוזיקין און
מוסעין מה טעיה אשוי אסור לכנס בשבת קם יודע שהגוי מולך הסענה שזכר בשם
ואם הוא מערים שזכר ככנס לשן זה און לויאל ויודע שהגוי מולך הסענה אסור לחיט
דעלמא ולערבא דרעגן שרי **שם הוטל** סערו און נערכו בד כן עין לחיט

פסור אכל אסור ובכלי חייב
לברית מותר סאורות חייב אפי צמית ואפי צמול צמול אסור קמוטסטיס בדיו על דקא קוויס
צוקמוו לכתוב שתי אונות חייב מותר לרשום בצפורן על הכפר צמו שרומין לסימן שאין
זה דבר המותקיים קוט של תפירה סעפחא אסור למותרו משום תופר וכתב דר פרח אונות
שמקדין הבגדים סבב ורועות קן על ידי קוט שמותקין אונות ומתדק אסור למותרו שבת

אם אכל יהיו הצקסם שהקוט ככנס צמס רחבם קצו ומתוקמס בתפירה בעטל מוכן סעטל מן
ברית שבת מותר להחזירם אכל אסור לתגם לכתלה שבת ואפי ב"י אסור לקבץ מכל
ממא שפתי המלא שדומה למעמר וכן אסור לקבץ כל דבר צמקום גדול קמתן זרע פסתן און
זרע שומ שמין און כווצא בזה צמס חייב משום לש מתפ שמתערבין ונתלן זה בזה

שם נשאל להיתר סדרים שבת בדורים שאן לערך קשבת כמין סבדי
אלא לחבל ולח לשתית אעפ שהיה על פלזי להיתרם קדם קשית
אכל שאינם לערך קשכ אין מותרין איתם אכל קבעל יכול להפר סדרי אשתו ואפי שאינן לעל
שבת מפת שאי יכל להפר סדר אשתו אלא עד שהאך ואם לא יתר לה קיום לא יכ שד להפרם
שם כל סעית דרבנן מותר בן קשמאית לערך
משה כמין לסול ערוכ המונח בכרמלית
און לעלית אחריו צמילן און לסול ממש ללג

המונח עליו און סקית סדרו ומצרך לעשר פירותין קשמאית וכן כרבי יונה

להוציא ממונו ואז יצאו לשלם בכל מידי דשכח ואם יטלו ע יצאו לשלם כרשות הרבים ומוטעם

זה אם יש גנה יתרה ממוטעם והוא לא הוקפה לדירה ובקעה לפמה פוותר לעמוד בפמרה
ולקח מפתח מן הקבע ולשער הפתח ולהחזיר המפתח אליו **שמו מן** לתורה אם

היה לו עסקר קפסן מרשות היקוד ומוטעו ברשו הרבים
אבל אם עקר קפסן מרשות הרבים והכחשו לרשות היקוד ומוטעו ברשו הרבים

אסור לעשות כן אבל אם עקר קפסן מרשות הרבים והכחשו לרשות היקוד והפסדו לתוך ידו של
אברו או שכלו מתוך יד אברו השומד בפמם והוצאו השומד בחון קייב והשומד בפמם פשוט

ומותר לעשותו לכתובת ואין ע משום איסור שבת לא שחזור לעשותו מפת שמוטע לרשות הרבים
וערם להוציא קפסן ולצא לדי קילול שבת **שמה היה עומד** ברשו היקוד

וקוצא ידו מלפני פירות לחון בשוגג מותר
לפניה קצר ואסור להשיטה לפני אחרת הוציא במזיד אסור להחזירה אפי' לפניה קצר והוא

שקוצאה מבעוד יום והמקא שם עד קצלה שאין יכול לצא לדי קייב קטאת קף אם יש לכם מידו
אבל קוצאה משהטכה מותר להחזירה שמה יש לכם מידו ויצא לדי קייב קטאת קף דבשמן

עקירה מעל גבי מקו שמה יש ע' דעל ד והמקא עליו ושיעקור מפתח כדי להוציא ושינוט אכדך
המוציאין וכשיעור וילך ארבע אמות בלא עמידה באמצע כן זורק מרשו היקוד לרשות היקוד

ורשות הרבים באמצע ובהכונן לזרוק שם זורק ל' לתוך ארבע עשרה גלגל לחון ארבע אמות
ומוטיט מרשות היקוד לרשות היקוד דרך רשות הרבים וכמה דדין שנאמרו בעטן קוצאה

והעברת ארבע אמות לא נאמרו לא לעטן קייב קטאת אבל איסורא איכא בכלהו לכך אין רעם
להחזיק בהם **שמה כל אדם** יש לו ר' אמו ברשו הרבים שיכול לשלם בהם

ומודדין אותם
ועל צדקה של ברוך וק' ואם אברו גרולו

ואמות קטנה שלם וספיק לו ר' אמותו סותפן ע' ארבע אמות בימות שכל אחת מהם ששן טפה
ולא ארבע אמות מוסיפן עליהם אכסון שיהיו ה' אמות ו' קומטין ומיהו פ' ר' ז' שאין לו אכסון

אלא אכסון מעולם אבל לרעע העולם אין לו לא ר' אמות ור' ז' פירש שכל ד' יש לו ה' אמות ו'
קומטין והר' צ' מול קאק דבכל ארבע אמות מותר לשלם מל' אמות עד ה' אמות ו' קומטין

פטור אבל אסור מל' ואילך קייב קטאת ואיך יודע למה אמר בשיעור האכסון פשו אבל אסור
בין סאתין ע' אכסון מותר ע' לכתובת לפיכך מותר כל אדם לעקור קפסן מרשות הרבים ולתפס

לחברו שאכלו בתוך ר' אמות וחברו לחברו שאכלו חפץ מאת מילין אעפ' שהקפסן הולך במה מילין
ברשו הרבים שכל אחד לא יטלו לא לתוך ר' אמותו ובלבד ש' א' יוצאין מתקום של ר' א'

בפסן שלם קנה שניתה כמן שקול הפקר שאין קנה שניתה היו שם מקצת אמותו של ר'
בתוך אמותו של ה' כמן שיש ביניהם ו' אמות מביאין ואוכלן באמצע ובלבד שלא יוצא כל אחד

מתוך שלם לתוך שלם חברו מיו' ו' ואמצע מובלט ביניהם כמן ששן שט' קייב קטאת ח' אמות קייב קטאת
מותר ע' כל אחד מהצדדי' במה של אמותו מובלט בתוך לו ושם קייב קטאת אסור זה ע' ז' ז'

על ארבעה ואין נשמין עשרה הוי כרמלית ואם אין צמן ארבעה על ארבעה הוי המקום פסור
 ובלבד שיהיו גמולין מן הארץ שלשה וכרמלית הוא מקום שאין הילוך לרבים כגון ים וצוקים
 ואישתות ועמודים העומדים ברשות הרבים ואינן צל של פתח וקרן זווית הסמוכה לו
 הרבים כגון מעקות שיש להן שלשה מקיפת ואין להן לפי ולא קורה ברוח רבעית ורשור
 הרבים שיש עליו תקרה או דבר המוקף מקיפת שאין גמולת עשרה אולי שיש ארבעה על
 ארבעה ואין גמול עשרה וכן קריין שאין עמוק עשרה בית שאין תוכו עשרה וקירוי מוטלמו
 לעשרה ויש ארבעה על ארבעה תוכו ככרמלית ועל גבול רשות היחיד ואם קרקע ארבעה על
 ארבעה חצי בלמזע רחוק מן הכותלים כלל עשרה רשות היחיד וגבול על מקיפת הרב
 בעטין שאין מקיפת הרב ככרות! עומד על הגבול כרמלית חצי הוא גמול ורוח הרב ואם
 קולן פתח למן הכותל הוי רשות היחיד וכן זיון העלמין מן הקומה ויש צמן ארבעה על ארבע
 הוי כרמלית אם כן קולן הכותל פתח להן אורי כרמלית לאו ככרמלית דאמו ואינה תוספת
 לא עד עשרה ולמעלה מעשרה הוי מקום פסור הילכך האטל מעל פת המים במים ובתלים
 עד עשרה צמוד הוי דיין ככרמלית למעלה מעשרה הוי מקום פסור עד העמוד ככרמלית
 חצי עמוק ממה חמה הוא כרמלית אלף אם כן הוא רוח ארבעה על ארבעה מקום פסור הוא
 דבר שאין ארבעה על ארבעה וגם משלש ולמעלה עד לרקיע או קריין שאין ארבעה
 על ארבעה ועמוק יותר משלש וכן מקיפת הגמול מן המעלה ואין צמק ארבעה על ארבעה
 חצי הוא חרוך הרב הוי מקום פסור

שמו מן התורה

צמוד ומכחם וזורק ומושיט מרשות
 הרבים הוי חייבן וקבצים ולקחנו מרשות היחיד ורשות הרבים לכרמלית או מכרמלית
 להם גזירה משום רשות היחיד לרשות הרבים "אבל דבר שהוא מקום פסור מותר להוציא
 ולהכחם ממש לרשות היחיד ולרשות הרבים ומאם לתב"ו ובלבד שלא יוציא מרשות היחיד
 למקום פסור ויעצרו דרך מקום הפסור לרשות הרבים או איפכא וכן העמוד ברשות היחיד
 ומוציאו ומכחם או מושיט וזורק לרשות הרבים דרך מקום פסור או איפכא חייב וכן לא יעמוד
 אדם עליו ויקח הפז מיד מוי שעמוד ברשות הרבים ויתנו לעמוד ברשות היחיד או איפכא
 ואח"כ אם מקום הפסור בין רשות הרבים כגון בין שתי קצרות שלם ערע חסור לעמוד עליו
 ולהאטף מזה לזה להכחם לבית מן התורה אין חייב לא צמוד ברשות הרבים
 וקבצים חסרו להעצר ארבעה חסור ככרמלית גזירה חסור רשות הרבים וקרפף יותר מכות
 סאתים שלם הוקף לדירה מן התורה הוא רשות היחיד וקבצים חסרו לשלם ארבעה חסור
 חסור רשות הרבים ומכל מקום מותר להוציא ממנו לכרמלית אחר כגון בקעה העברית לפטו
 חצי שהוא רשות היחיד גמול מן התורה חצי שאסרו להוציא מרשות היחיד לכרמלית הוא
 שרי שאם נחסר להוציא ממנו לכרמלית יאמרו עליו שהוא רשות היחיד ויטלנו בכלו ומוטב
 להתיר להוציא ממנו לכרמלית דמידי דלא שביא הוא כדי שלא יצאו לשלם בעכו ממה שצמור

הקדמות והם יתחילו יחד אסור **שנה נזוטר** שיהא למעלה מן המים
 ואלן פתח לה יתן הצית אין ממלאין
 מאיזה כל צדקה דהשתא הוי כל שבגדה עד למוטת רשות מיקוד דהשכונן לה כלן יורדת למטה
 או יעשו מאיזה סבב מקבשדולין דרך סם והוא שיאמר על על ל ואין קילוק בין אם יעשה
 למטה מאוכר לה בין אם יעשה על גבה וטון שעשו מאיזה מותרו של שפך למטה וכן קהולך
 ששנה היא יכול למלאה לא א"י עשה דהרואה ל על ל ומקיש מאיזה געתי וועשה ע"כ
 ומלאין דרך סם ומלאין שהיא צעד י טפמים למים אבל אם דופט הספנה געתיים י מעל המים
 מוצא וז"ל שהיא ומלאין שהרי דרך קויר מהג' פטו ומלאין ואין צריך וז"ל להצרה ומימיו
 יכול לשפך על דופט הספנה והן יורדין לים וכן צית הבשא שעל פט המים מותר כי קאי ע"כ
 על ידי מאיזה תליה וכלל שיהא עשויה לתור כגון שיאכרנה למטה סבב מכל אם עשאה
 למעשה כגון סעשה למעלה לה ואם עשה דהשתפול הטובה עלו קודם שיפול למים אין צריך
 מאיזה דמאק לה כחו כרמלת ושדי אבל צית הבשא עלט חזן לחובות קעדר ופלת צמפיר
 שהיא כרמלת קוין מותר ע"י מאיזה תליה שלא התירו אותה לא במים א"י ע"י דהשדי דכא
 שרי בכל כרמלת היו שיש נזוטר אחר שלשות זו למעלה מוון מאוכה זו מכנה זו מעט ואינה
 דמקא מכנה ל' בין אם עמדת תוך יו לוו בין אם יש ציתן יותר מוצבה י אם עשו לעצמה
 מאיזה שותפות מאל שיהא ולא לפחותה שיהא אסורו זה עד שיערע וכ"כ אם עשו שיהא
 לתוך ענה שיהא אסורו עד שיערע אבל כל אחת מקן טעשה לכדא בשלה אין האחרות
 אסורת עליה אפי' לא עשה האחרת בשלה וכן אם עשו ציתן שותפות מאל שיהא צ"ל
 אסורת על אחרת **שנו אמתמים** העוברת בצמר עמוקה י ורצה ל
 אין ממלאין מומנה צבת לא א"י עשו לה מאיזה געתי

בכעסק וצ"ל ויהיה טפח מומנה מאיזה געתיים ואם התחיל לעשות המאיזה אבל הטפה מכל
 עד ולא קיבר אותה באמצע כדי שיהיו המים ככפסין ויוצאין דרך סם אם אין ציתה ג' טפמים
 שרי דאמרו ל' עד יש ציתה ג' אסור קצר ספירה ולשון ים עובר על הפרצה אם איש צולקו
 ואין הפרצה יותר מי' מותר למלאה ממוא ולהכנס לכת הפרצה צולקת אן שיש הפרצה יותר
 מי' אם שאר צמקום ספירן גדורו גבוהו י והמים מכה ייתם מותר למלאה ממוא בצמר אבל
 אסור להכנס לכת לא א"י עשה מאיזה געתי י על המים לגדור הפרצה להטמיה על י לה
 שאר גדורו אסור אפי' למלאה בצמר **שנו היצר** ספחותה מל' חמות אין סופסן
 לתוכה מים צבת צמות הקמה סמן סאין צה"ל חמות אין סתים
 מים שאדם עשו להשמש בכל יום דמאין לבלע צה"ל וקוי כלן סופך לרשות הרבים לכך צריך
 לעשות ממא שהיא קלה מאוקת סתים בין אם יעשה בטמם בצמר אן צה"ל לא אם יעשה
 צמקו צה"ל לכתה בצמר כדי שתהיה מקום פטור ויפלו המי' מידיו למקום פטור וטון טעשה
 מימיו יכול לשפך זה על מה שירצה ואם אינה מאוקת סתים לא ישפך כלל ואם יש צה"ל

שני עמוד ארם

ברשות היחיד ומנוח ידו לרשז הרשם ומטלטל שם קטנים
 שאין צריכין לו שסאלן מוכחן וממקן לכחן ובלבד שרוא
 יעברם ארבע אמונולחן חישי שמא יבאם אין קילכך יכול לעמוד ברשות הרשם וליטול אפתי
 ברשות היחיד ולפתוח שם וכן מרשות היחיד לרשות הרשם אבל לא יעמוד ברשז היחיד ומנוח
 רשאן לרשות הרשם וישתנה שם אן חיפכחן אלא כח יכעם ראשן ורוע למקום שהקול שורה דמון
 שהקול צדי לאו המים אלא קוששים שמא יבאם אלנו אבל מותר לעמוד ברשות היחיד אן ברשות
 הרשם ולשתת בבד מלתי לא יעמוד אדם ברשות היחיד וישתתן אן ידוק ברשות הרשם אן
 חיפכחן אן אס אפתי פנו ואמות לפון ורוקו שעתה מופו ומוכן לזודקן לא יאקן ע ארבע
 אמונול ברשות הרשם עד שידוק **שני לא יעמוד** אדם ברשות הרשם
 ויאבר ידו למזחילן שהקול צור

נתקן ג טפחים קמוך לגבלקבל המים ממונה ספון שהקול נתקן ג קמוך לגבלקבל כנגב ואסור
 בן אס הקול למעלה מן אן למטה מן אבל מותר לקלוט מן האויר חפז אס ידו נתקן ג למזחילן
 נתקן ספון דרך האויר היפה המזחילן עלפת ג מן קנגב וכן אפס צמר שטלט ג יכול לפבר ידו
 אלהם ולקבל המים וכחן שאין בהם ד על ארבע והן למטה מן אבל אס יש בהם ד על ד אן אפס
 אן בהם ד על ד והם למעלה מן אסור **שני הקורא** נספר עלה אקופת
 ונתקן גל ראש האקד מהקפס מידו

צדו מלל אסל אפס נתגלגל מן ארבע אמונול ואפס ברשות הרשם ואפס צמק אקופת רשות היחיד
 והלם צמול בהב דוקא נתקן ארבע אמונול אבל נתגלגל מן ארבע אמונול אן ואסן הקורא אן
 כתבין היה קורא ע על קנגב ונתגלגל ראשן האקד מידו עד אלן המעלה ספחים הדמעות
 הקרונים למקן מלל אסל המעלה ספחים הדמעות אס הכותל מאופת בעמין שפן עלו אסר
 למלל אסל וכדי אלן יעמוד בדיון אופכו על הכתב ואסן איו מנופת כל זמן אלן המעלה מן
 מלל אסל **שני שני בתים** בשש צדי רשות הרשם והם של אדם אקד אן של
 וערב אס שמהם שנים מותר לזרוק מזה לזה ואס

אקד געה מקברו אקד לזרוק מזה לזה וזו העלף מן הכותל לרשות הרשם למעלה מן ויש ע
 ד על ד ואלן הכת פתוח ל משתמשין עליו בכל מיט כלים גבל מקום אפס אלן כנגד הקולן אס
 אן על ד אן משתמשין עליו אלא בכלים שודאי ישברו אס יפלו למטה אפל אן צמקרים
 שאס אששי שמא יפלו ויבאם אלנו ואסן הקולן משלימו לרבע מן סמוס לפע הקולן משתמשין
 עליו בכל מיט כלים אלן כנגד הקולן אן משתמשין עליו אלא בכלים הנשברים

שני בור ברשות הרשם ואפס אפס אס עמוד נתקן ארבע ספחים לרשז היחיד
 מותר לפולת ממוס מרשות היחיד אפס אן הקולל גסה עשרה ואס
 הוא האוק ארבע מרשות היחיד אן מוטלחן ממוס אלא אן תהא הקולל גסה עשרה אסע
 ברשות הרשם שגמקא ורקבה ארבעה אס היא של רשם מותר לזרוק למרשות היחיד

הרעם מושלן דירת אפ' אין זקם סאתים פודע מישעו אפ' אין בודוע לא סאתים מותר
יותר מסאתים אסור מושלן מדירה אכל בצד ורקצה שאסור הבתים מספקא לה לרז'ז
אם זרעם מושלן דירתן לעטן זה שאם רובן זרעם שיבא כל מדירה ואפ' אם תמצא למצון
סאתים הן אין מושלן דירתן הזרוע מיהא אין סם דירה עלו ואם הוא יותר מסאתים אסור
כל המצר ואין מטלפא בו לא ר' אמו וכן אפ' אין בו לא סאתים או פרו ואפ' המישעו זרועם
קרפף עליו ושתים מאי כפקא מונה אפ' אין סם קרפף עליו והלא קרפף וסדר רשות אסת
הן איכא למיזן מאי כפקא מונה שאסור להוציא ממנו לבית וכן אם הוא יותר מסאתים שאין
מטלפא בו לא ר' אמו או סמוא אין זרעם מושלן לא דירת קרפף ולא דירת אסור ורקצה וטוב
להמיר תילכך פני שיש לו גבו זרוע בצדו אם הוא רוב המצר אפ' אין בו לא סאתים אפ'
יטלפא מונה ומן המצר לבית ואם הוא יותר מסאתים לא יטלפא בו לא ר' אמו והוא מישעו
המצר אם יש בו יותר מסאתים אסור כל המצר ואם יש בו סאתים או פחות אסור להוציא ממנו
לבית קרפף יותר מסאתים שאוקף לדירה וככחו בו מים ראויין לשתיה אין מושלן מדירה
אפ' אם המקום שנתפשטו סם יותר מסאתים ואפ' נתמלא כל מים ואפ' אם הם עמוקים
הרבה ואם אינן ראויין לשתיה אז ריבן כזרעם אם נתפשט ברוב כל אסור אפ' אין זקם
סאתים במישעו אם יש בו יותר מסאתים כל אסור אפ' אין בעמקן עשרו אם אין זקם לא
סאתים מותר קרפף ברג' סאין וקידם ממוס בית סאה מותר אפ' אם הקירו מטופס
דאסבטן כל מחיצה שאוקף הקירו ולא נשאר לא קרפף בית סאתים קרפף בית סאתים מסמוס
ומצר ספרס צמולאם זה לזה הקרפף הוא אסור שהרי הוא עשה יותר מבית סאתים אפ' שאויר
המצר איס פרס על אסב יותר מבית סאתים סארי אוקף לדירה וכל מקום שאוקף לדירה אין
שיערו לאוירו מיזן מחיצה ספרצה מיותר אותו ומצר מותר כדפרישין סאין שעד לאוירו
קרפף יותר מסאתים סלא אוקף לדירה ופתח ס פתח ועשרין מחיצה לפמו יותר מי אותר על
ידה שנהצלה מחיצה הראשונה ונפלה האחרונה איס מותר על ידי הר' אסור

שנ"ג רחב שארורי הבית

ולא אוקפה לדירה אין מטלפא בו
לא ר' אמו ואם פתח לפתח
מבית ואסר הקיפה מי הקף לדירה אפ' יש מרן צמולאן הבית ולא אמרינן דקד פתח הוי
פתח צמולאן ולא שכל המרצה ואין כחן פתח לרחבה לא אסבטן לא ספר פתח לרחבה
שם יחיר ששבת צמולאן והקף מחיצה גרועה כמין סתה בלא ערב או
ערב בלא סתה ער סאתים מותר לטלפא בכל מסאתים
ואלך אין מטלפא ס לא ר' וכן מדין אם סם סם ואם סם נ' סאנצם כשיירא ומותרו לטלפא
בכל אפ' הוא גדול מרצה וכלב סלא יקיש יותר מכדי צרכם סלא יסאד בית סאתים פמו
סאין צריסן על לשמוס אכל אם נשאר בית סאתים פמו אין מטלפא בכל המקום לא ר' אמו
בתב' ארס צמולאן מקטן מוצר קל' אטלס' כ' שיירא

שיעור ארבע על ד' אפי' הוא ארדך וקטין או צמות הגשמי בצד כל שהוא מונחך נשפך זה כל
מה שירצה אפי' ואשר הוא שאין צורך מהם לבד ד' צמות מונחך לך צמות אחרת לשפך
זהם צד שמכונה ארבע צמות צמוד ברשות הרבים ויש ע' ארבע על ארבע מונחך לשפך
אפי' על פי הצד אפי' צמות הקמה אפי' שהמים יוצאים מיד מידו לחזק ולבד שהיא של צדן
אנשים שהמים ראויין לבלע אבל אם הוא של עין אסור וזהו צדן פסק בחכמים דהי' צד
אורך מאה אמה וכן ג' ארוך אפי' מאה אפי' ישפך על פי הג' ועל פי הצד אפי' שפך על הג'
ובן יורדין לצד ואם הראש ואלא כהכין **שנה כל מלאכות** ^{שנה}
והלכותיו אפי' למדי' מומלכת המטכן

הקף שלם הוקף לדירה כמון צות ופרדסין ופרג' שאין עשויין לא לשמור בתוכם אפי' שמון
הדירה הוא רשות היחיד צמוד והוא רק מרשות הרבים לתוכו אינו צדמים אסרו לטפל בתוכו
יותר מזה צמות אם הוא מסתים ולמעלה אצל על אחרים וסחיתם בכלל מונחך לטפל בכלו אפי'
אין בו שמירה ולא היה בו צד דירה כמו אפי' המטכן שלם היה בו אפי' סחיתם ולא היה בו דירה
אפי' להקף של קלעים ושיעור סחיתם הוא ע' אמה וד' טפחים על ע' אמה וד' טפחים לא שלם אפי'
הוא מרובע אפי' אפי' ארדך וקטין וכלבד שלם והוא ארכו יותר משנים בראש בצד המטכן
שהוא ארוך ק' אמה ורוחב ג' אב' אם ארכו יותר מזה בראש אין מוטל עליו אפי' כל אמו ואם
מוקף לדירה אפי' יש ע' ק' מילין שרי' ומה נקרא מוקף לדירה זה סבבה ע' צד דירה או שפתח
ע' פנים מוצת ואח' הקיפו אכל אם הקיפו ואח' שפתח לאפי' ואם היה מוקף שלם אפי'
דירה ורוצה להקיפו לדירה אין צרי' לפרוץ כלו אפי' יפרוץ ע' פרצה יותר מזה ובה יתבטל הקיפו
וצמוד בית פתוח בלא הקיפו ויאזור ויגדוד הפרצה והרי הוא פתוח ולבסוף האוקף ואם פרץ אמה
וגדדו ואזור ופרץ אמה אפי' מה שגדדו ואזור ונגדדו ועשה כן עד שהלכו ליותר מזה שרי' תל'
גבוהי' דינו בקרפף עד סחיתם מונחך לטפל בכלו יותר מזה מזה אין מוטל עליו אפי' כל צד צד היה
הקרפף יותר מסחיתם וזה למעטו בצינור שסמטע בתוכו למעט אפי' אורו אינו מתמעט בכך
שכן דרך הקרפף להיות בו אינור בנה בו עמוד למעטו ונתמעט בכך אם הוא רוחב ג' טפח
הוא מיעוט פחות מזה בלא ואפי' מיעוט בנה מאיזה צורך י' לפי מאיזה הקרפף לצד
מאיזה הקרפף שיהיה כמו שאינה ויהיה מוקף לדירה ע' השמיה אם הקרפף מן הקרפף
ג' שרי' פחות מזה אסור רכון שאין צדקם ג' הוא בלא רמקו' זו בוא' טח טיט ע' מאיזה
הראש אפי' למעט אורו ונתמעט בכך אם קטיט עבה שאם תבטל מאיזה הקרפף אפי' לעמוד
בפ' עצמה הוא מיעוט ואם לאו לאו הוא מיעוט בנה מאיזה על מאיזה הקרפף אפי' על
ידם לדירה אין מוטל ואם ככלע הדחתו ונשארו העלמות מאיזה תהיה על ידם אב' תל'
יותר מסחיתם יצאה מאיזה על שפתע לדירה מוטלן סהרי' דר' צדיר מאיזה ששטח עבה
לדירה הקרפף יותר מסחיתם שהוקף לדירה כמעט רובו בצינור אפי' אינו פשוט אורו
שדות אינו מוטלן הדירה שכן דרך הקרפף לפנות בו אינור למחיתם בלאו' אפי' ע' רובו

שלם סמוכו עליה מן המנוול והוא שנעשית צערת בשונג אבל צמוד הויא מקינה להקמור לחייב
 הזורק מרשות הרע לתוכה אבל לא להיתר לשלם בתוכה והוא שלם היה סם מקינה תקלה אבל
 אם היה סם מקינה והוקרה וחזרה ונעשית אפי' צמוד חזר להיתרה הראשו כגון שטם און
 שיקיפו צמח צמחיות צמחיות בראש הרבים והכדיל גם צמחין צמחיות וערע יחד מותר
 לשלם מזה לזה ונתגלגלו המוחליות צמחיות לשלם נאסרו חזרו ונפרשו אפי' צמוד חזרו
 להיתרן הראשון ספנה מותר לשלם בכלה אפי' יתרה מסאיתם דקאינן מוקפת לרידה
 כפמה לרוד תקינה הוי רשות היקיד עליה כפמה לזוהבה לא הוי רשות היקיד עליה בכר
 עשים מקינה בכלים ובזבובים בין של שטף לבד כגון של חבלים או של ערבל לבד כגון קמס כעצמן
 צארן ומתרת עד סאתים אפי' ליחד צמח ובלבד שלם יהא בין אכל לחברו ובין קנה לחברו
 וטפחים ואפי' כבעל חיים ובלבד שיאן כפותין ואפי' צמחים שעמדים זה אצל זה בפחות בנג
 ואפי' כשאין מאלטן קאובין מקינה וצמחים רשות היקיד והוא שלם ידע שהקטמורו אסם מקינה
 ואפי' אם לא הודיעם שעשה מהם מקינה עשה ואם קרוב הדבר שידע כגון שטמה מרסם
 מקינה פעם אחרת לא יעשה בהם מקינה עוד פרוץ כעומד מותר בין בשטף בין בערב ובלבד
 שלם יהא צמח קודם פרוץ יותר מעשר אבל עד י מותר מפני שהוא כפתח ואם עשה ערת
 הפתח אפי' לפרעה יתרה מעשרה מותר וכתב הרם צמח ובלבד שיאן עומד מרוב על
 הפרוץ ודאי אפי' אפי' לא כעין לא ד קודמין בד רוקות ועשה ערת הפתח על גביהן שרי והוא
 צמד ומעמי שיש בהן דיוקין אבל בצקעה שבה לעשות היקף לשלם בתוכו לא מהא ודוקא בשלם
 ד הרוקות על ידי ערת הפתח בהא אמרינן דלא מהא בצקעה אבל היה היקף כתיקא לא שיש
 ע פרוצית יותר מוי מהא בה ערת הפתח אפי' אם הפרוץ מרובה ומיג ערת הפתח קנה גסה ו
 מכלאן וקנה גסה ו מכלאן וקנה על גביהן אפי' אינו סגור כגון שהגביהו למעלה מהן רחבה
 נצר דק שיגו צמח הקמס עשר ויהיו מכוונים כנגד הקנה העליון ואם איבד קנה העליון אפי'
 הקמס מנדיהן לא מהא ועדיך שיגו הקמס חזקים לקבל דלת ומיגו אפי' אינו יכולתן לקבל לא
 דלב כל שהוא כגון שלקס און שלקמס סגור ועדיך שיטמה לו היכר ער

שער מן התורה כל מקום

שיש לו גמולות מן רשות
 היקיד צמוד לא סאכמים זל

אסרו אונת עד שיטמה לו טום תיקון ברצעת וכיון שאין צריך לא תיקון מדרבנן רחוקה
 צתקון כל דהו ואם הוא אפי' שטפן צמחיה עד עשרה חמורת מותר בפס רחב ארבעה טפחין
 שיטמירם בצד אחד צמחיה הפרוץ ואם ירצה לתקן צמח צדי הפרצה די צמח פסיס של שם
 משהגויין ואפי' אינו צמחיה ל טפחים כגון שהיא צמחיה צריך תיקון עד שיאן בה פחות ממשלם
 אם יש בפרצה יותר מעשרה חמורת אפי' אינה מעליו צריך לתקנה בערת הפתח ואם הוא
 מבוני שיש לו טמה מקינת ופרוץ בצד רבועית התרוהו כלפי שטמו ורקס כל שהוא שיטמירם
 בעתה המעמי ויהיה גסה עשרה טפחים ומכל דבר שיטמירם כשר אפי' מבעל חיים ובלבד שיאן

שם היו שלשה והקיע כל צרכן ומת אחד מהם בשבת מור דרי ככר

פון שהתרו ככר היו שנים והקיע יותר מסאתים
ושתים שלשים בשבת אמרים מן שבעים השבת באיור היו והקיע כל אחד לעצמו זה בדר
זה ופתחים זה לא ועוד יחד אם הקיעים בקצים והאמונע קצר שמואל והאמונע פרוץ
במלואו לפי שנים והקיעים יס לכן גפסן ערפן עליו מכל צד מותרים באמונע ואפי הווא גדול
הרבה שאם רוחן בלא כלין דרין בעכו והרי יס ג' אחד והקיעים חיים מותרים לא עד סאתים
ואם אחד מהם יותר מסאתים גם האמונע אסור שהרי הווא פרוץ לעצמו ואם הקיעים
פרוץ צמלאם לאמונע והאמונע מוצף ויחד בכל אחד אין סתנן לכל אחד לא בית סאתים
ואם אחד מהקיעים יותר מסאתים הווא לבדו אסור ואם האמונע יותר מסאתים גם הקיעים
אמרים שהרי הם פרוץ למקום האסור להם אבל אם היה לו בכלל מהקיעים ושנים באמונע
אז שנים בכל אחד מהקיעים והאחד באמונע סתמים לשנים הקיעים כל צרכן דקצתן כר

ע"כ ונהסמוך

מזה שבאמונע בלא הווא בדיעם **ע"כ** לרשות הרבים ואין
גפה עשרה אסור לשלול עליו מן **הבית** לא א"ע ע"כ
ב"א קסע לעילתו מן הבית אדר שפרעם לרשות הרבים צמלאה אן ספרעם יותר מוצף
במקום המוקצה כדון כעדי רשות הרבים שהוא כרמלית כמו האדר ע"מיה ואם ספרץ בקרן זווית
אפי בפנות מוצפה אסור דלף השיב כפתח דפתח בקרן זווית אן עבדי א"ע ע"כ וכן צ"כ
ספרץ בקרן זווית אפי בפנות מיו וספרץ גם הקירו עד שאחד צמלאה כזה
אסור דכ קיט דלף אצטן פתח בקרן זווית כמיו אן אמרי פי תקרה יורד

ואם בקרן זווית אפי פתח בקרן זווית אמרי פי תקרה יורד וסותם וקצתן אפי בפתח
אפי צוית מוצפה וכען שפי התקרה קלק ורקב טפחים אבל אם הווא משופע ואין ע"כ
טפחים קלק אן אמרי וכן יורד וסותם ואפי ספרץ שפי מוקיעת סלמות אמרי פי תקרה יורד אבל

שם כל מחיצה שלא

נפרע ג"כ אמרי פי תקרה יורד ואפי בשנים דאמרי פי תקרה יורד דוקא בשפתים שנים או
כבוד או אבל שנים זו בדר זו לא **שם** כל מחיצה שלא **נפשית**
לדור בתוכה אלא לנפשית אן
מה שיתא בתוכה אן לשב בה כדי לשמור הגדות הויא מחיצה לפתח לשלול בתוכה אבל אן
הויא מחיצה לפנות מה שבתוכה מוקף לדירה אם הווא יותר מסאתים דילכך אין סעפס
יורדן למטה אם חיים גטחים ג' מן הארץ ועיקרן במקום סמוכנים לפילן הווא גטח קשיב
מחיצה ומותר לשלול בבלו והווא אימלא האויר שכן העפפים אן בעצים אן בקט ויקסור הענפי
אלא ימדם הרוא סבל מחיצה שאינה יכולה לעמוד ברוח מציה אינה מחיצה ודוקא עד צ"כ
סאתים אבל יותר מסאתים אן אפי אם נשע לכך מן שאין עשו לדור בתוכה לא לפתח
בבלו לשמור הגדות של שניה קמוצה והשלמו לעשרה שעה עליו מחיצה גטח אן קשיב מחיצה
לשלול ולכל דבר מחיצה העומדת מחיצה פי סלף נפשית לשם מחיצה נשדמ אפי נפשית בשבת

כזה
כא
פסולת
מז

אם אינן נעמין מכותל המזבית שלם ואין בנייתן שלם כשרה שאם רוצין
הן על כותל המזבית וכלו הקורה פונעת במזבית בגבן או בנייתן שלם
מתר בלתי וקורה דוקא שאין בנייתו יותר
אמו מוצמזמות ולא יהא נמוך פחות ממש

ש"ה והארמכוי
טפחים מרונקים ולא ימא רחם יותר ממשקה אמות מוצמזמות ושיהא ארכו ארבע אמות
מרונקית או יותר אבל אם הולא גביה יותר מל אמות או נמוך מל טפחי או רחב יותר מל אמות
או שאין ארוך ארבע אמות אין לתקנה בלתי וקורה לא בערת הפתח ומיקו עד כ"ט בלתי
או קורה אפי' חלל המזבית וכל הקורה למעלה מל' היתה למעלה מל' ועשר למעלה בפתחו
במין קיטן שלטין סמ' בקורה שבין ש"ט ש"ס סמי הכל מסתכלין בו ומתוך כך מסתכלין גם בקורה
אע"פ שהיא למעלה מל' אצל הקיטן אינם מושגין לרוחב יותר מל' אף על פי ש
היא גביה יותר מל' ובגב' בגן תחת הקורה למעלה מל' די' בגבן רוחב טפח ברוחב הקורה
אבל אם אינן גבוהים ויחזיקו להם אלמוני ל' כריך לחוק ל' אמות לתוך המזבית על פמ' רחב' כ"ב
ל'ס' במזל מסי שאין ברחם שלם טפחים אין כריך לתי ולא קורה שהיא כשתים וי"ד מאיר
מרוסנכר אל כתב' טון שאין ברחם ל' טפחים אין כריך שום יתקון וכן כתב הר"א אל' ולזה
הסכים א"א הר"א אל' אין מסי מתר בלתי וקורה עד שימו שם קצרות פתחין לתוכו ולכל אבר
שם צעם ואפי' כל הקצרות פתחין או לזו שטר דמו ואפי' אין דרין ש' לא האב ובטו או ארבע
ותלמודיו קאי' כרעם ומתר בלתי וקורה וכן אם צדו אחד ע"י וצדו אחד ישראל מתר בלתי
וקורה וכריך שיהא ארכו יותר על רחם' ואם רחם יותר על ארכו דיס' כמז' שפירץ צמוליא
וכריך פס' ל' טפחים מנח' אמת או צעם צדדים צעם משקוין' ואב' שארכו יותר על רחם דיס'
במזבית ומתר בלתי וקורה' מנחי קתום שאחד מנכדיו יס' איס' קטוב בפתום דקוי' שכן שמו
יתצם מים ותצטל המיחצ' קימ' אל מנכדיו אשפם אל רבם קטוב בפתום אבל אם האשפם של
ויחיד לא קאי' בפתום דקוי' שמו יטלנה משם' והל'ס' במזל כתב' דנ'ס' קטוב בפתום ואיס'
משמע כן בגמרא' מנחי צדו אחד ארוך ואחד קצר אפי' אין צד הארוך עורף על הקצר ל'
אמות איס' מפי' הקורה לא כפגד הקצר אבל אם ירצה יעשה ערית פתח בלשון ותוך המנחי
יכולה מפי' הקורה בלשון ומשתמש עד הקורה' ואם קטמיד לתי בלמזע' המנחי אם יש קצר
מהלחי ולפון וששן גם הקיטנים לתי לראש המנחי אוסרים לו על לו עד שיערבו יחד ואם אין
שם קצר או שיש קצר ולא עשו הקיטנים לראש המנחי שמן הלחי ולפתום מותרים מומן ולפון
אסורים אבל אם עשו בלמזע' ערית הפתח אפי' הולא רחב יותר מל' או רחם עשן שם פחים'
ויאלו רחב' אפי' יש קצר מיתקון ולפון וששן גם הקיטנים יתקון לראש ר' המנחי כל אחד יכול
לעבד לבדו ויקח מותר בלתי' מנחי שרוחב עשרים אמות עשה פס' גבוה' טפחים במשך
ל' אמות ומעמידו בלמזע' ואסובל צד מנחי הפס' במנחי כפס' עצמו מן שאורך ר' הפס'
ארבע אמות ויהא קורה בראש ונריך לומר שתהא הקורה מונחת על הפס' או תוך ג' טפחי

קאד שמה ואפי' מעט אשרה ששען שריתם לא שכלום כרית בלית הלפי לעמודים עתך
המוסי ואינה כרית לעמודים כחון כוז
לעמודי בפנים כוז
כשר הרקיקו מן הכותל שלם או שהנביתו מן הארץ שלם
פסול ואפי' לא עשאו לשם לפי לא סודרמן לא סם מאלנו כשר ובלבד שיסמכו עליו מעט אצל לא
סמכו עליו מעט כהן שהיה סם לפי אחר ונפל בשבת ונכחם למנוך על זה מכלן ואיך פסול
ומינה אפי' סמכו עליו מעט לא מהכא לא חס בן יהא שלם עתך המוסי בפנות מול אמות אצל
חס הוא עלם לתכו ר' אמות חין סם לפי עליו ונריך לפי אחר לתר ומועמידו ברוב שפגרו
או אצל ויעשא מעט עב אורק יותר מהבליטה כדי שיהא עכר שקול לשם לפי ודוקא צמתי
שרה ממשונה אמות ולמטה אצל חין מ' לא שמונה אמות ממשונה אפי' חס האפי' עלט ר'
אמות לתכו שרי וכן הבשרו בקורה שמונה על ראש המוסי בכותל המוסי אצל חס כעין שתי
יתדות אצל המוסי כחון אפי' צמוןך לנהמקה עליהם פסול ונריך שיהא עשויה לשם קורה כדי
לתר המוסי אצל לא כעשית לשם כך אפי' סמכו עליה מערב שבת פסולה ושיערה קורה
רובה טפה ועבא כל שהיא רק שיהא חזקה כדי לקבל חס לבנה יולכך עשה מעט אשה
פסולה דלשרפה קימא וכחתי מכתבא שיערה ואם היא רחבה ר' אינה צריכה להיות חזקה
לקבל חס לבנה ומועמידה חין צריכין שיהיו חזקים לא כדי לקבל חס ולא כדי לקבל אמות ואפי' לבנה
ואדמ' כחון כעב שמועמידה צריכין שיהיו חזקים לקבל אמות ואפי' לבנה ואפי' הרשע זל ל' א'
כתב כן היתה עמלה צריך שיהא בהקיפה ג' טפחים שאז יהיה ברחבה טפח היתה שלקט או
שלקט פסולה היתה עקומה ועקמומיה כטה חון המוסי או למעלה מעשרים אמה או למטה
מועשרים כוז
רוחן כלשלו הנטל העקמומיה חין כן זה לא שלם כשרה ואם
לאו פסולה היתה יוצאה מכותל זה ואינה סוגעת בכותל זה כהן סמוכה על קורות או בקורות
אחת וצוה מכותל זה ואחת יוצאה מכותל זה ועוגעתו כוז כחון המוסי חס חין צמקה
שלם כשרה יש צמקה שלם פסולה המכא שט קורות זו בצד זו ופוגעת זו כוז וחין טום אחת
מקו יכול לקבל חס לבנה חס חן קורות זו לזו שכן שיהיו יכולות לקבל חס לבנה שמונה טפח
חין צריך לעשות אחת ואם לא צריך לעשות אחת היתה אחת גמלה ואחת צמוכה חין
אחת העלונה כלא היא למטה ואחת העלונה כלא היא למעלה עד שיהיו או אצל זו ובלבד שיהא
יהא העלונה למעלה מעשרים והעלונה למטה מ' ולא יהיו צמקה שלם טפחים ששאר חאים
אותם כלא חן שיהיו זו בצד זו כך כתב הר"ם כחון ואלו מאיר מרוטנער ק"ל ברב
כזה שהיא פסול דלא אמרינן רואים וכן כתב א"ל הר"ם ז' פירט עליה מחצלת ואינה סוגעת
עד הקרקע חס גמלה שלם טפחים פסולה שהרי פנה הקורה ואינה כרית וצמלה מהיורה
קורה ומינה נס כן אינה טון סגתה מן הארץ שלם טפחים אצל עשה קורה רחבה ועמוסבת
למטה מעשרה טפחים כשרה כעין שתי יתדות עקומות על שתי כותל המוסי ועקמומיותן
חמה לתך המוסי ועין הקורה עליהן וחין ביהדות טפח שיער קורה להיות נכסח בקורה

ומוציא אסור איש כנגד פרצת הקצר דמון שלם שרש עם המוצי אוקרת עליו וכמו שכתבין
 כותל המוצי כנגד בעטן שאין הגופטין ששאר ולקצר כראים למי שעמוד צמתי קילוך קין
 עליו לליתרו חבל אם כראי עליו ללסם לפי ומוותר ואם שרש בעט אצד עם בעט המוצי והפרצת
 סמומתי לקצר אינה מוצד הקצר ופרצת הקצר מוצד השט אינה מכוונת כנגד פרצת המוצי כזה
 והקצר הוא של רבים גם המוצי מוותר חבל אם לא שרשו או אפי שרשו ופרצת
 המוצי לקצר מוצדו כזה
 השט כנגדו או אפי אינה צממט
 כנגדה והקצר הוא של יחיד אסור ואם נפרץ
 לראש פחות מסתים או יותר על סתים והוקפה לרירה דיש כלו נפרץ לקצר חבל אם יתרה
 על סתים ולא הוקפה לרירה היו כלו נפרץ לכרמלית ונריך תיקון

מותר להשתמש

תחת הקורה וכנגד קלפי והמ בפתוח לראות הרבים
 חבל בפתוח לכרמלית אסו טן תחת הקורה וכן כנגד
 קלפי מופט שמצטרף לכרמלית שאלו והלחבר זליתר כנגד קלפי אף בפתוח לכרמלית ואם
 נגד אש זללם בתוכן ואעג דמות להשתמש תחת הקורה ממו לא ישר אדם בראש המוצי שמא
 יצולו אפי מידו לראות הרבים ויבאם קלנו טון שאין היורה במ לראות הרבים חבל על פתוח
 הקצר מוותר שיש ב הפרה בט לרשות הדין

קורתו או לפיו בשבת אעפ שקותר למקצה השבת אסור מושם ואין **שם חיצר**
 שהרבה צתם פתחים לתוכו מן התורה מותרים לטול בכל הקצר

ומצתקים לקצר שהרי רשות היחיד נמורה הוא חבל חכמים אל אסורו לטול מצתקים לקצר עד
 ביערם מופט שהצתם קס רשויות מיוחדות לכל אחד שלו והקצר רשות מסותפת לכאם דומה
 קצת לרשות הרבים ואם היו מוציאי מן הצתים לקצר יאמרו שמותר להוציא מרשו היחיד לרשות
 הרבים וטובן הולט מודדות פטורים מוערות אצד דע להקמיר עליהם חבליתרו קורת
 על ידי שרוב שגטן פת מכל בית וצירה ואתמ אורת צמחד מוצת המצר שעה אסו רוקין בלא
 כלן דרין צמות הבית וכלו כל הקצר מיוחד לאותו בית ואיסו דומה לראות הרבים ומפטי זרה
 יצית שמכאן ע הערות אין צריך ליתן פת שהרי אין הערות לא שמשוב כלו כלם דרים שם
 והרי הוא דר שם ואיסו משום קטן שמשוב בלא זה הבית קמו לכאם קילוך קין צרי שיהא בעשרו
 שזה פרוטה ואין מערבין בכלן ואין מוציין אותה צמח לא בבית שיטם ד אמות על ל אינורה
 שראוי לרירה ואפי הוא של קטן ואם רגלן ליתן תמיד בבית ידוע אין להם לשותו ליתן צירה
 אחר משום דרש שלום ואפי קטן יכול לגעת הערות ולקבט ונריך ליתן בכלן אחר ואם אלקוה
 ונראה בט כלים איש עירוב לא אצד צמח לא ונריך שלם יקפד שום אחר מהם על שרוע
 אם יאכלו אצדו ואם מקפד איש עירוב ולכך צרי לזהר שלם לערב בדבר שתקן לערך שבת
 ואין מערבין לא צורה שלמה אכל לן כפרוסה אפי היא גדולה הרבה חבל שלמה אפי קטנה
 מואד מערבין צמ חלוד שיהא צמ כשיעור ומיהו אם טמלה ממונה אלת נחתים כדי לתקנה או

קדונו וכתב אל הרשע ולקחם יום מן הקדש עד כותל המזבח של המזבח יותר מן המזבח יטל

מזבח משי עקום במין זה סקרו לא שט המזבח מיתעקמין במזבח ופתחין שט

באשקן לרשו הרבם עב וכרה ללמז דהוא קדין חפ בפאת מוי ועד לזוג

שהוא הקורה על הפס אונתך לטפחים קדונו און אס ידנה ידיוק חמה מהבית ושהפס

רמז למזבח ויעשה גם כן מזה הסט ויבאר במזבח ערב רמזי למזבח יטל אס ידנה ידיוק

חמה ומזבח ויעשה פס חמה ומזבח וידיוק חמה ויעשה פס חמה ומזבח וכן מזה המז

מזבח שזה מיתכו ומדרון לרשות הרבם ותל המזבח י מותך ל לז סבוק לרשו הרבם

וקמדרון עתכו אין צריך שום תיקון שהיה עליו במקום לפי **שמו** מכוז המזבח

בשט ראשו לרשות הרבם צריך ערית הפס מוכן ולפי זה

מוכן וצבט מיהא סע לפי שטח אס הוא ממשל בשט ראשו לרשות הרבם און צד אהד נרשו

הרבם וזרן השט לברמנית אצל אס צד אהד פתוח לרשות הרבם וזרן השט לקצ המזבח

מוערבת אין צריך ערית פתח אל און לפי און קורה בשט ראשו ודש הרבם ענמה דהיון רמז

ין חמה וממשל מוסטר לשער וששים רמז ענבי ע חמ ציוד אס בלתיית וכתב אל הרשע ול

זהא דכטעלית בלילה והרשע ציזול בהב ואין צריך למעלב לילה אצל צריך שיהיו רמזין למעל היו

פוסוקיעת בעפר מפנה קותן ומתקין למעל וכן כרה מוכונית חמה ולמה ששמה לרש

דלית חסונה כלל כהע חמת ואין מוכונית ע יתן תיקון וריז א שט משי שרם יגמנות

ושלש ושט ראשו ממשל לרשו הרבם הרמזין המזבח דיון כרשו הרבם ועד ללתיית משי

עקום במין לתכזה דיון שלא היה ממשל בעקמוניות ועד לרשע יתהפך

בעקמוניות ושט ראשו לכל אחד לפי און קורה און ערית הפס בכל אחד משט

רישו ולפי און קורה בכלל מועקמוניות וקום ששני במין חיתו ערית הפס בכ עקמוניותו

ושט ראשו לפי און קורה והשני כדל פי משי גדול שיהיה ממשל און קטנים פתוחו ע ודקום

השנים פתוחים לרשות הרבם אפי אין פתחיו הקטנים סמוכין ומכאן מכוונתן לה זה כנוד זה

עשה לכל אחד עוקום פתוחו לגדול ערית הפס מזה אחד וזרש השט פתוח לרשו הרבם

לפי און קורה וצמתי גדול אס הוא ממשל עשה ערית הפס מזה אחד ומזהו השט לפי און קורה

ואס הוא פתוח עשה לפי און קורה ברשע ולא קן ערות המזבח

שמו מכוז שגורמין מזהו און עקום רבם

במקום הפתח אפי לפי ספרן אס פתח של ארבע

נפחים לפי אס כפתח ועד לתיקון ואי לפי עקום בה רבם עד פתחו אין צריך תיקון אפי יד

לכח גדולי והל ששאר מומסר טפחים כלפי ראשו אצל אס לפי שאר מומסר טפחים אפי לפי

ספרן אס כג צריך תיקון פחות מזה אין צריך תיקון ואס ספרן ברשע פתחו כל משי ספרן

צמתי און אפי וספרן אפי מזה השט לרשות הרבם אפי ערע סע אפי עפי המזבח

בנותרת אפי אס ספרן כנוד כרעית המזבח ואפי עקום רבם וכלל שלל פתח ספרן יותר מן

ומוזכר להם ואין צריך להודיעם כלל כולו צריך להודיעם אם מתקין משאבים וכן אם שיתפשו
עליהם דיוגין צריך להודיעם דשמוא אינם חפצים בערוב ואם בבית שפתוח לב אצרות דאיכא
למימא שמוא לח מחא לבו לערוב עם לו אם עם אחרת חבל אם איא פתוח אם לזה קמזר אין צרי
להודיעם שמוערבין ערוב אצרות שלם לדעת הויכא שמוא פתוח לחבר אחר וכמה שיעור הערו
בהלתו בזמן סתן עד שמונה עשר ויא בכל שיערו כגרוגרת לכל אחד ואחד היו תשע עשרה
ומיט ולמועלה אפי עד כמה שיערו בשתי סעודות שהן יא גרוגרות היה זה כשיעור ונתפועט
ונשתייר מ אפי כל שהוא כשר **שע"א הגות** מועה לנחתום ואמר לו אם יצא
בב הקצר לקטת ממוך כבר
קלק עמקם בשביל מועה זו אינו ערוב אפי אם זכה האמט לכל וזכה גם לזה עמקם אינו ערוב
לזה שלם סון לזכותו ביותבת חנם אלם בשביל מועת שבתן לו ומועת איסין קוסת נמוצא סתן לו קלק
בערוב חבל אם אמר לו ערוב קנה ערוב שהרי עשאו שלם לערובו בעטן שיועל וסון סתן
איפשר להיות לו ערוב לא אם כן יזכה לו כמון לחארים האי כלא אמר שזכה לו כמון לחארים ואפי
אם אמר זכה לו אם נתן לו כלו בתורת קטן שיקנה לו הפתם קנה ערוב סתן נקת לו הפת וכן
אם זכה לו הנחתום עי אחר און סקנה במועם שנתן לו אם מן השוק קנה ערוב ואם נתן מועה
לזה ואמר זכה לו בערוב קנה ערוב לפי סתן דרך זה למכור מוטעו ולדעת שיקנה לו במועתו
וכלא אמר לו ערובו שפשו שלם לערוב ואוקת שלם עשה שלמותו הדר בבית שער אכסדרא
ויור פבת שצבא אינו אמר על בב הקצר סתין קסותן דידה חבל הדר בבית הרבין בעיר
העצם בבית הקבר ובבית האוננות אמר בעל הבית שיש לו הרבה בתים במזר והשחילם יא
השחרם לחארים ויש לו כלם בכל אן מהן אם איסין מטלן בשבת מאמת איסור או מאמת כונתן
אין הדרין בהן אופרין עלו סאסותן כלן כפלו דרין עמו ואם מטלן בשבת אופרין סון סיכור
לפונ אם מושם בשבת קמש סעדות שבתו בצרקלן ואלקוהו במאועת אם עבדים כלם זה על
זה סתן פתוח לחבר לא הקיטן וכלם עבדים דרך עליו אין צריכין ליהן בערו לא ח' הפעמיים
וכל החארים סאסותן בבית שער שלם היה לכל אחד פתח פתוח לחבר אם הקיטת מועת
לתקרה דהוי כל אחד כמון אדר בפע עמו אפי אם הן שליריעות ש בהן חילוק שויות בפע
עצמן לעטן זה סתם בב הקצר סתם אפי ערובין במאד מועת הקצר שלם בזה הסרקלן צריך
כלאן ואליתן בערוב חבל אם עתה הערו בזה הסרקלן אין צריכין ליהן כלל בערו סבלם
דרים בבית זה ונת שממקן ס קערו צאן צריך ליהן בערו וכן אם אין דיוגין אחרים
עמקם במזר אין צריכין ערוב אלקוהו במאועת סתן מועות לתקרה אפי אם סתמן הערו
במקום אחד די בערו אחד לשמשתן ואם היו דיוגין בעלמור ממש אפי כור סתן הערו
צרקלן צריך ערוב לכל אחד ואחד אבל מי שיש לו מלמד או סופר בבית וכן לתלמידים
הלמידים בפע הרב דרין בבית כל אחד ואחד במדרו אפי יש לכל אחד פרס פתוח לחבר
ואבל וישן במדרו איסין אופרין מוי שיהובל במקום יאחד וישן במקום יאחד מקום

שיעור כדו ק'ת נחתם שהגוף לא ממנה מערבין זה כפרצו וקיצרה נקיים אם עבר שנפרצו
אין מערב זה ואם אין עבר מערב זה ואם לא מוצה לכל לערב בפרוסה מערב בפת
אורז ועד שיש אבל לא כפת דוקן ואם רצה אחד מצד אחד ליתן פת בשכל כלם שפיר דמוי ובלבד
שיצא להם וכרי לזכות להם ע"י אחר שיאמרו זכה בזה בשכל כל צד האחד ולא יצא להם ע"י צד
ובהם הסמוכים על גולגולת אפי' הם גדולים מפני שידם פירו ולא יצא עדין מרשותו אבל הם יס
לפרס מולמד מן סופר שאוכל בשכרו א"ו יתום אוכל על סלחן בעזרת מדקה יכול לזכות על ידו
אפי' שאמוכין על סלחן ואין מוצה על ידי עבדו ושפחה קבועים ולא על ידי אשתו שהיא לא
מוזקת אפי' יש לה בית בצמד לבדה אבל מוצה להם על ידי צדו וצדו שאין במוכין על סלחן אפי'
אם הם קטנים ועל ידי עבדו ושפחה קטנים ועל ידי אשתו שאין מוצה לה מוזקת אפי' אין
לה בית בצמד והוא נמוך פסק בשמואל דאמ' גדול גדול ממנו וקטן קטן ממוס' דאין יכול לזכות
על ידי קטן אפי' אין סומך על סלחן ואין הר"ז ל' כהן וטוב לה קמיר כדברי ש"ס שהם ש"ס
לזכות על ידי צד קטן אפי' אין סומך על סלחן ולא על ידי צד סומך על סלחן אפי' הוא גדול
וכאזכרן ע' צ"ח להגביהו מן הארץ ט"פ בעל הבית שהיה שותף עם שכנו בהקורה אפי' צד
צ"ח וזה ש"ס אין צריך לערב אפי' ש"ס שיתע' לשם עירוב ובלבד שיהא הכל בכל אחד ואפי'
הוא מסובב למכור וקדש עליהם היום סומכין מאדם עירוב על הפת שלפניו ויהא שמוס' צד
צד שיהא מקום שר' אוי' להם אם העירוב הכל בצמד לא וצדו אפי' מעשות במוכין על המוס'
שיתוף אפי' מוכין צד

ש"ס אשתו של אדם

מדעתו אפי' אם יצאה
אם אין ר"ל לערב עמהם והיא שאוסר עליהם כעין שאין הבית פתוח אליהן אפי' אצלם
הבית פתוח אליהן אפי' אצל ר"ל ר"ל וצדו תדיר שאוסרת עליהם וצדו אפי' ר"ל
ל' ר"ל שאוסר מערב ר"ל לרעה אפי' אין ר"ל לערב וצדו אפי' ר"ל וצדו
ע"י אפי' שאין אוסר אם ר"ל לערב עמהם מערב ר"ל לרעה אפי' אם אין אוסר וגם אין
ר"ל לערב עמהם אפי' מערב ר"ל לרעה וכל זמן שאין מוס' זה בפרוש אפי' אם אין ר"ל
לערב עמהם ואין אוסר מערב ר"ל לרעה דמסתמא טמא לה אבל אפי' יכול לזכות מוס'
לפניהם שאין מדעתו ואפי' צד הבית יכול לערב שאין מדעתו אם אין הבית פתוח אליהן אפי'
אבל צד האחד אין יכול לערב אפי' מערב שאין מדעתו אפי' אפי' אם
הוא ר"ל עמהם ואוסר עליהם

ש"ע עירבו כבר ונתקלקל

העירוב וצד אחד מצד האחד
לאחר ולאקם ולזכות לפניהם אם קוצר ומתקן ממוין שהיה בעירוב הר"ל
אפי' כלב כל העירוב מוצה להם ואין צריך להודיעם אפי'
מתקן משלהם ואם מתקן ממוין אחר אם נהמוס'
מי שיערונו צדו אוסר עליו מוס'ף

האקף לדירה אסור לפלוט ממוט לפטר סהרי כרמלית סוף ויוק רפף לקרפף עד סוף יסוף לפלוט
בכלו מזה לזה יותר מכלן יכול לפלוט ב' חמות בזה וב' חמות בזה" **שתי הצרות**

ברובן לערביאד להתיר אף כל הבתים אין צריכין עירוב אחד לא
העירוב שעשו כבר להתיר אחד מובט הארץ מולכו בשביל כל ומהם צריך מובט הארץ הסטה
וכלם מותרין ואם ירצה יולך עם חפץ פתחו וכלם מותרין והוא מערם בט הארץ השטלעטון
ואין בט הארץ השטליה גם כן צריכין פתח אחד אל העירוב שעשו כבר מותרין ואין שתי הצרות
יכולין לערביאד אלם אם כן יהא פתח בטחם או אלן שיחם על על ארבעה טפחים ואם אין
ממוט אלם משהוא בערך עשרה טפחים הקרובים לפרץ ושיש בטחם פתח או אלן רע מערבין
באחד לבדו רע מערבין ביחד וארובה שכן עליה לבית רע מערבין ביחד חפץ הוא למעלה מן
והוא אין עם סולם לעלותו היה בין החצרות כותל גובה עשרה טפחים או שהיו קרקעיתו של
החד גובה מן הכרם קומה ועשה עליו מקיפה להסלימו לעשרה אין יכולין לערביאד הורה
הכותל לשעם גובה עשרה ובראש פירות בטחם חצרות יכולין לעלות עליו ולהעלות עליו
מפירות הארץ ולהורידן ממוט לפטר אהרת ולהוריד מזה עליו לפטר בין אם הוא ארבעה
אז אינו רחב ארבעה אצל חייב יכולין להעלות עליו מפירות הבית ולפלוט להוריד ממוט להכניס
לבית חפץ אין ע' רחב ארבעה וכל שכן אלף יחלע פירות בית זה לבית האחר דרך הבית" היה
לפטר מן החצרות כותל גובה עשרה ולשם אין גובה עשרה כגון סקר קעיתו של אחד גובה משה
אברו אין יכולין לערביאד כדפרישית ועיקר השמים הכותל יותר מן חנות למי שהיו גערה על
עשרה שחנות מותר להשתמש עליו אף כלי הבית והשם אסור נפרץ הכותל עד עשר אמות
השיב פתח אם רע מערבין יסד אם רע מערבין כל אחד לעצמו נפרץ בית מועשרה קשיב
צד אחד וצריכין לערביאד העמוד אצל הכותל סולם רחב ארבעה וכן כגדו צד אחד השם חפץ
אין הסולמות זה כנגד זה אם אין בטחם שלשה חשב כפתח היו מופלגין זה מוכנג זה" הם
הכותל רחב ארבעה עדיין אסורין כפתח שיכול לעלות בשולם זה ולולך על הכותל עד סולם הכת
ולמד אין ע' רחב ארבעה חשיב כפתח עקר אולם מוראם הכותל למעטו מענה עשרה הם
יש צד מוסך ל' מוקם בין לעטן לעשות כפתח לערביאד בין לעטן שיכול להשתמש בכל הכותל
אין ע' ארבעה חשיב אסור כפתח לפי לערביאד ולפלוט להשתמש בכל הכותל אצל כנגד המוקום
שבתמוט יכול להשתמש בזה איש צד לפי מטה אצל הכותל למעטו מוענה עשרה אם יש צד ארבע
אורך עמוך הכותל ועלמית ל' מועט להשתמש בכל הכותל אבל חשיב כפתח לערביאד
עד שיבט לראש הכותל אין צד על ל' חייב מועט חפץ להתיר להשתמש כנגדו חפץ כפתח
אצל סלשם על על ארבעה וגובה כל סקוה ומיעטו גבוה מן מותר להשתמש כנגד המיעט
ולבד שיחברם שיש צד איש צד על גב איש צד אם יש בתמונה ארבעה על ארבעה או
אין צד ארבעה על ארבעה ויש בתמונה ארבעה על ארבעה ואין בין זו לזו טפחים ממוט
להתיר להשתמש עליו אבל לפי מהם למימי פתח לערביאד ואם אין הכותל גובה אל עשרה

אבלתו הוא העקר ושם הוא אומר הילכך האמין שאוכלן בבית אביהם וישמן בביתו וישמן
אוסרין ואם ניתן להם פרס ואוכלן בביתם אוסרין ודוקא שמתען הערוב במקו ספק אצל
אם היה מתען איתו בביתם או שאין עמהן דיוורין במזבז אין צריך לערב מי שיש לו קמח נשים
וקמח עבדים מוקבלים מומא פרס וכל אחד אוכל בביתו וכן תלמוד המוקבל פרס מרע
ואוכל בביתו חסון אוסרין זה על זה אם אין עמהם דיוורין במזבז או אם הערוב כל אצלם עשרה
עצם זה לפיכך מזה וכלם עבדי מזה לזה ויוצאין דרך האמת למזבז שנים הפעמיים לבד צריך
ליתן בערוב והשאר פטורין שסובין כלם בבית שער **שעב רירה** כלם בעלים
חיבה אושרת הילכך ישלש שיש לו בית במזבז והר

יום לשעת אצל ביתו חפז בחותה הער חייב אוסר אפי' אור בשבת ודוקא אצל ביתו שהיא דעתו
מדירת ביתו שאיפשר לו לדור אצל הרב אבל אם אצל בנו שאם הוא דעתו מדירת ביתו שמא לא
יוכל לדור אצל אביו וחיובו שחיפשו לו לחזור בשבת אם הלך מבוער יום חסון אוסר ומיבן אם
בא בשבת אוסר והרם צמול כהב שמי אוסר כיון שיכול לצא אחד מן הסוק שהיה לו בית נפרד
ומתו והוא ראוי לחמד מוכח הקצר אם מת מבוער יום וזכה ע זה מבוער יום אין הזוכה לזכות
שאיתו הערוב שמוערב על ביתו מתוך גס מה שירש מת משאכבה אוסר ואעפ' שינוע
הזוכה עמוקם חייב מועל אמה שירש בשבת אחד מן הקצר דמת בשב אס ערוב אפי' ירשן אחד
מוכח הסוק חייב אוסר אם ערוב יורשן אחד מוכח הסוק כל אמן שאין כל לדור עמוקם חייב
אוסר כל לדור בשבת בבית מורישו אוסר ירשן אחד מוכח הקצר אם ערוב יורשן ש והיה דר
עם הזוריש בבית חייב אוסר העפ' של ערוב המוריש למ היה דר עם המוריש אצל בבית אחת
שבצר אוסר אף על פי שערוב המוריש טק של ערוב המוריש ישראל וגר שהיו דרין בצצר ומת
הגר מבוער יום והוא חייב ישראל בהבית אפי' אם לא החזיק עד שהסבה אוסר עד שיציל רשותו
כשאר יורש מת משאכבה חייב קמח אפי' ש החרו הרקסון עומר בהבית צמול אחד

מכח הקצר שהיה עמוקם חייב יכול להיות שיום אוסר עד שיצולו ויערעו עליו וכן קטן
אוסר אעפ' שאין יכול להשתלשלת מכלל אוסר חייב אוסר **שעב רירה** שפתח
לצר אחד יכולן לישלשלת לזה כלם ששבתו בתוכם דג
וקרפפת בלן רשות אחד הן מותר לישלשלת מזה לזה אפי' הן של בעלים הרבה ולא ערעו יחד כלם
ששבתו לתוכם מותר לישלשלת ממצב לצב חמדת או מצב לגבול ראש הכותל שבעה ומהגג
לגב אחד הסמוך לו חפז הוא גסה מומא הרבה ומהגג לקרפף או למסי שמתקן כלפי יא
קורה אעפ' של ערעו ע ואפי' ערעו במ הקצר לעצמן דשמי מלמע דעצם בצצר יאפי
הב מותר לישלשלת כל הקצר לצב חמדת ולא חייסין שמוא יטלטל גם כל הקטנות כלם ששבתו
בבית אוסר לישלשלת מאצר לצצר או לחמד מלגוהא דמצר וקרפף רשות אחת רון דוקא
בשמן בקרפף יותר מבתים או יותר ע
בתים והוקף לדירה אצל אם לא

יבא מקדון זווית של זולא חצי פתח דפתח בקדון זווית לא עבדי אינשי וכן אם היתה אחד
נעם מקדוניה לא חצי פתח אבל אם הם תוך שלש א' לא בין בריקוק בין בעצם חצי פתח
בעצם **שעה עירבו** דרך הפתח שבעה ונשים בשבת מותרין להשתמש בדרך
הכותל ומוריו בשבת כגון סגורתא בשבת ואפי' אם ערם

לשנה ונשים הפתח צמוד דהשתא לא נכנסה השבת צותר ופתח בשבת חזר העיר ובלתי צדו
וכן אם היה כותל צמק וערם כל א' לעצמו ופתח בשבת מותרין כל השבת לשלול כל א' במצדו
הפ' כל השבת אפי' אפי' שבת ארה און לכרמלית אסור' אפי' קטנה סגורה צמולתא
לגדולה ואין בפרצה יותר מ' גדולה מותר להוציא כל השבת למצדא אם ערבו לעצמה וקטנה
אסורה להוציא כל השבת למצדא אלא אם כן יערע יחד וכן נגקטן ספרדן צמולתא לגדולה קטן
אסור להוציא עליו כל השבת וגדול מותר והוא סיהו מאי עתה השבת טכרות אפי' שעמד על הגב
אפי' אם אינן טכרות כגון סגור עליו עליהם הוי כרמלית לא אם כן קלן ד על ד מה שבת פתחא

שעה מרפסת

סגור דרך לעלות הפתח אין לה ועומדת בצד ועלן לה צולם
ובת העלמית יורדק מומנה למצד ועברין לרה אינן יאסרין על

בת הקצר רבואם תורת פתח עליו והוי בשש אכרות ופתח בעתם שאם רע מערבין יחד ואם
רע כל אחד מערב לעצמו ובלבד שיערם בת המרפסת לעצמן דיתמו רעל המותר צמולתא
לא יערע יחד וישתיל און עמוד בצד שהוא משותף בין שניהם אם הוא נעם מקדושתא קצר
י טפחים ואין מרפסת למרפסת טפחים והוא בתוך ארבעה טפחים למרפסת בת מרפסת
מוותרין על לפי שישמאן להם בנפת מותר מלבד הקצר ואם איש גובה עברה לבד הקצר וממא
למרפסת ל' און אם הוא תוך עשרה לשניהם ורקוק מן המרפסת ארבעה טפחים בת הקצר
מוותרין ע' שהוא פ' להם יותר ואם הוא לשניהם שיה תוך עשרה און יותר מ' והוא בתוך ארבעה
למרפסת און שהוא נעם עשרה לבד הקצר ורקוק ארבעה מן המרפסת און שהוא עמוק בעצמו
ששניהם עמוק י טפחים אסורים אפי' כל שישמאן בנפת מותר מלבד און מ' און מ' שהוא

שעה בור

שכן טע אפי' ותלמין צמקן פתח
ולו ערם אינן מומלחין מומח בשבת

אלא אם כן עשו מאינע עשרה למעלה מן המים ויהא טפח מומח מסוקע צמוס ואינן צריכה
לגע בקרקעית הבור און יעשו קורא ריבא ארבע טפחים בת הבור ולרשי סרי אפי' המאמצ
למעלה בת הבור בעכו ובלבד שתהא עשויה לכך לפתח למלאת ואם אינן בבור קרוב להם לא
רקוק מכל אחד ל' טפחים כגון שיש סבלקטן בין שתי האצרות והער בעכו ואין דיורין פתחים
לא לא מומלחין דרך תלמית הפתחים על משע אצרות מותרין שאין אדם אסור דרך אור מלכך
ב אצרות וכעין גמוריות כזה

שאלו והאמונע מותרת לשניהם היו עמודות כפופה כזה
כל אחד מותר בארבעה שאלו והסלשית הקרובה לפתח אצרות אסורת לשניהם ואפי' יש

וזהו קולו של גבוה שלמה ומשקו צמחך ארבעה חזק הכותל מתירו בן להשתמש עליו בן לערבי יחד
בן שלם שאר שלמה עד ראש הכותל חזק לא מהם לערבי יחד בן שאין ממעט גראש הכותל
דוקא שיש בשולם ל' שלבויתו מותר לשמש חזק אם אין ע' ל' שלבויתו מותר וזו היוצא מן
הכותל ויש בו ארבעה על ארבעה והוא עלו סולם כל סגור מושל להתיר לו השמים הכותל
והוא שלם תהא שלבה התחתונה גובה מן הארץ שלמה ולא יהא בן שלבה לשלבה וקאמר שיטת
הסולם על גב הזיו חזק סמוכו חזק לא וכל זמן שאין ענה הכותל שם טפחים די בזיו לא סמוכו
צאמצע שקרו אין גובה עשרה עד הזיו ולא גובה עשרה ממוקם עד ראש הכותל ואם הוא גובה
עשרים צריך שם זיון אחד למטה מעשרה התחתונים ואחד למעלה ממוקם למטה מן העליונים
שם היה הזיו גובה ל' סמ' לא בשולם כל שהוא והוא שלם יהו הזיון זה כנגד זה שראוי לפנות
שולם מזה לזה העמוד ב' סולמו זה כנגד זה ולא היה בשמם מסך ל' והרמיקם זה מזה כדי שיהא
בשמם ל' ומילא האויר שבמם בקש איש מושל לא להתירו לשמש עליו ולא לערבי יחד שמקום
מוטמך הרגום הוא צאמצע הסולם ואין ראוי לעמוד בקש העמוד הסולם צאמצע והקש מן הצד
מוקם בן להתירו לשמש עליו בן לערבי יחד אם אין הסולם רחב ל' חזק ממעט גראש הכותל וקקק
חזק בכותל להשלמו ל' אין צריך לפוק בכל ענה הכותל דלי שיקוק בענה עשרה ל' השלמו
ל' לא העמי' סולם כלל אלף חקק בכותל כמין שלבויתו של סולם לעלת בו צריך שיקוק בכל ענה
הכותל ומושל בן להיות השמים בן לערבי יחד עשה מאילן מאוכר סולם איש מושל מפתח
שאסור לעלת בו בשבת ואם הוא אשה יבשה שאין בו משום איסור שבת מושל אעפ' שיש בו
איסור עבודה זרה ואם צמח' בתב' סילין מושל ואשה איש מושל ואם ז' לא בתב' כן קום
בן האצרות ארין עמוק עשרה ורחב ל' אין יכולן לערבי יחד אפי' מילא תבן וקש כל זמן שאין
צולע ואם הוא מילא עפר ונרודות אפי' סתמו' שלם צולע אפי' מילא ונרודות לערבי יחד עתה
עליו נכר כמין נשר מטפת הקרח אכל טפתו אם הוא רחב ל' אפי' כפתה פחות מכלן לא הסי' כ
כפתה עתה הנפר לאורך הארין צמחך ארבעה אפי' אין ע' לא כל שהוא אפי' כפתה שקרו אין
צמחין צמחך ארבעה שהוא שיעור פתח רחב ארבע טפחים ואם הארין אפי' עמו' ולא איש
עמוק ודין בכותל סתתן אותו למי שאין עמוק ואם הוא לשמם טוין דין שמם טוים בו
ואם יש שמם גדיש סלתתן גבוה ל' כל א' מותר לעמו' עמו' צמח' צמח' צמח' צמח' לערבי
בחד ובשוד שלם עמו' אסור לשום א' מהם ליתן מן התבן לתך קופתו בשבת האכל לצמח' ו
ואפי' להעמידה שם כדי שתחזק אסור אכל יכול לעמוד לפתח כדי שלא יהא לה דרך לפנות אל
משם האכל ואם ז' בתב' רחב צמח' אסור ליתן ממש לקופתו ולהעמידה שם צדדים ודוקא גדיש
סבן ב' אצרות אכל גדיש סבן שם צמח' מותר להאכל צמח' ממש צדדים **שער** שם
גזוזטאות הבולסות משת' עליות זו כנגד זו ונתן במם נפר רחב קטן
כפתה ואם רותן מערבין יחד אכל אם היו ז' שלם כנגד זו שאחת מסוכה למזרח וז' שמי' ל
למערב בזו אין יכולן לערבי יחד לפי שבשיתם אפי' סגור לא

לצאת ולבא ויבטל מיד אחר יצאת ועליו ואם בטל להם בערוש גם רשות ציטע מותרין גם
מוצתו להכיר ואם אינו רוצה לבטל להם רשות אלץ להם כרו מועט בנו בטול ואם בעת האחד
שערם מושלם רשותו לאחד אלץ שער ברוץ מותר להוציא מוצתו להכיר ולם מוצתהם והם
אמורים אף מוצתו להכיר ולם אמורים שהם יקוין באור קיים שאין רבים נעשים אור קיים אצל יקיד
שכמו שנים ולם שערם יכולין לבטל רשותו שיבטל כל אחד מהם רשותו לכל בעת האחד בין אם
מוצתו לרבים שערם ובלבד שכל אחד מהם יבטל לכל אחד בין אם מוצתם לאחד אלץ שערם
אצל קוין מוצתם לשנים אלץ שערם בין אם מוצתם רבים ושערם בין אם הוא יקיד אלץ שערם
שקרי אף לאחד שיבטל להם הם שנים ואחד אומר על אברו ואף אומר לאחד אף מוצתו על
מוצתו שיבטל ויתבטל לאחד קוין מועט כן אלץ זכה בחלק שביטולו בעטן שיכול לבטל בצד
אינו יכול להוציא ולהקיותו להכיר **ש"ב המבטל** רשותו ורשותו אחד כך
מוצתו להכיר בשוגג קוין אומר

עריין בעת האחד אומר שקרי אחר ממוצתו שיבטל האזיקו עכבר שהוציא מוצתו להכיר לה
שם מבעד יום אלץ שגם משאשכא אינו יכול לאזור מוצתו ורשי פי שאין חזקה מועטת אלץ אם
כן האזיקו משתקף "יש בטול רשותו מאחד להכיר אלץ שגם שתי אחרות ופגם עמיהם ולם שגם
שערם יחד יכולין אחר לבטל רשותו להכיר להיתר מותרת להשתמש בה ולם קוין אלץ שגם שתי
אחרות זו לפנים מאו ולם שערם אחר שבעמיות שאוסרת על הדיעה יכול לבטל לה רשותו
אלץ השמש ולם תעמר עליה אלץ ששעה אחרת לצאת ויהיה הקיטעה מותרת או שערם יחד
ונתנו עירובין בדיעה ושכח אחד מן הפעמיות ולם עירובין יכול לבטל רשותו אצל רב עירובין
בעמיות ושכח אחד מן הדיעה ולם עירובין אף בטול קוין עירובין כדפרישית לעיל "יש בטול
רשותו בצורכה כגון שטעם ואורכה בעמיהם שקוין אלץ שגם ושכחו ולם שערם יכול אחד מהם

לבטל רשותו להכיר מותר בה ויש בטול רשותו מוצתו לבית שאם קוין שטעם ופגם
בעמיהם ולם שערם אחד מוצתו רשותו להכיר ואף המוצת יכול להוציא מוצתו לבית אחרו והן
בין משום אזור ומאזיק ברשותו שאין נקרא אזור ומאזיק אלץ שמוכחם ברשותו שביטול אצל
מה שמוצתו ממנו קוין אחר אצל קוין יכול להוציא מוצתו אחרו לביתו שאם קוין אזור ומאזיק
ברשותו שביטול וכן אם יש לו אדר פתוח לביתו וביטל רשותו ביתו אסור להוציא מהאדר לביתו
שאם קוין אזור ומאזיק ברשותו שביטול אצל שטעם ברשותו הרבים וכן מים שערם וסגורו
רשותו הרבים שבעמיהם בעטן שיש שבעמיהם כמו אף והרי אסורין זה על זה בעטן שהאצו כמו
אף שטעם בעמיהם פתוחים לו קוין יכולין לבטל אחד להכיר יורם מוצתו רשותו שאם אלץ שערם
מורישו ומיתבשה וקורט דר בצד ואסור יכול לבטל רשותו מוצתו ואסורין ומוצתו פ
שמוצתו רשותו בעת אדר לבטל אדרת עד שיוצאו מה שערם אף לאחד מבעד האדר ואסורין
ומוצתו אלוהן שביטול להם עד שיוצאו גם הם מה שערם **ש"ב דירת** בני קיים
בדירת צדקה חילקו אדר עם

לחורפת בעלים אינן אוקרים כון שאינן דרין בהם **ש"ע** שתי עלות הפיתוק
לחור ואחת עשרה גמאל בחור כדי לשפך מימיה

וקשמיק לא עשיתם אם ערם יחד שתיקן מותרו לשפך מימיהן לא ערם יחד והאחת ערבה
לעצמה והשניק לא ערבה כלל אז שלם ערבה אחורה וסערה מותרת וכו' כד שלם השפך
לדרימ לעמאל אלם השפך בעליה וקן יורדין לעמאל דכחו בחור שאינן מערבת שרי

ש"ע שליש חצרות פתוחות זו לזו ופתוחות למשי וערבה כל אחד מהקצוות
עם האמצעית והקצוות לא ערם יחד הקצוות אסורות זו עם זו

וקאמצעית מותרת עם כל אחד מהם והם מותרות עמה שתי חצרות זו לפנים מזו ופתימית
פתוחה לפינה והקצוות למשי ויש לפתימית דריסת הרגל על הקצוות ערבה פתימית לעצמה
ולא קצוות אן ששכח אן מן הקצוות ולא ערבה פתימית מותרת וקצוות אסורה ערבה קצוות
ולא פתימית אן ששכח בה אחד מן הפתימית ולא ערבה שתיקן אסורות דכון דפתימית אסורה
בחצרה אסורה גם על הקצוות ערבה כל אחד לעצמה כל אחת מותרת בחצרה ערם ביחד
ועשו ערובין בחצותה ושכח אחד בין מן הפתימית בין מן הקצוות ולא ערבה שתיקן אסורות ער
שיכל רשותו עשו ערובין בפתימית שכח אן מן הפתימית ולא ערבה שתיקן אסורות שיכל שכח
אחד מן הקצוות ולא ערבה פתימית מותרת דכון שערוכה אכלה ואין לפינה דריסת הרגל עלה
אלם שיכל ערוכה שמרבה לתוכה יאלקנה מעליה והשאר ערוכה אכלה לבדה ותהיה מותרת
ואם יחד דד בפתימית ויחד בחצותה או ששכח בחצותה וערם אין הקצוות שבפתימית אסור על
קצוות ערם וכן שלם חצרות זו לפנים מזו ויחד בכל אחת ואן אצפ שששם עברין על הקצוות אין

אוקרים עלה **ש"ע** שליש חצרות ג' בתים בתים פתוקים זה לזה ורוצן לערבה יחד
אזר זה בצד

בדרך בית שאכלו ויותן ערום בבית שבאמצע וכן עשה
השניה ומותרים בששתן שכל בית שאכל הקצר אסור על כבית שער ואין צריך לירבן פרי
והאמצע הוא בית שאמציין ע הערום ואין צריך ליתן פת בית חצרות ושפ בתים במרחק ולא
ערם יחד אלם כל אחת לעצמה וכן אחר זה דרך בית שאכלו וקמא ערום בבית שאכל הקצר
השני וכן עשה השם שיהם לא קמו ערום שיהם נחשוכים שפתימית כבית שער הרי עשו ערום
בבית שער ואין ערום ואם נחשוכים איתן כבית גמור הרי כל הקצר מפסיק לו בית צד וצדן הבית
שתיקם ערום

ש"פ ארד מנע הקצר
תקנתו יבאר

ששכה ולא ערבה עם האוקרים אוקר עליה מן
להם רשותו שיאמר רשותו מוטלת לכם אן קמיה לכם ואין צריך לזכות בקמן סודר ויכול לטול
אך משהאך ואם דר עם ארבעה אן עם קמטה צריך לטול לכל אחד ואחד שיאמר רשות
מוטלת לך ולך אן ואמר לכלכם בכל ואם בטל רשותו סתם ולא שפ שטל רשן ביתו לא בטל לא
רשן שיש לו צדד הילכה מותרת לאותם מבעיהם לחצר ועם האוק אוקר בטל אכל אסורי
לאותם מבעיהם לחצר ועם האוק הילכה דרי לטול ביתו אלם יבא לאותם בחימו ולא יפתח אלם בשרונם

ואם נכנסו בראשית אס הוא רבץ לנבץ מוסד ואם אינו רבץ אינו אופר עד לאמר שלשים יום
שבו צדוקי הרי הוא כשרא ומצטרף שותף לכל לערב בכתב הרס ציון שאריו
יכול טון שאים מוסד בעצרו וכותו הרי הוא כגוי ונריך להשבר

וישר אל משומר לכל סבת בפרקסיה אפי אינו מחלל אלץ בפיסור דרצון הרי הוא כגוי ואם
אינו מחלל אלץ בכעטם אפי מחלל בפיסור דאוריתא הרי הוא כשרא ומצטרף רשות

שבו מן התורה מותר לשלמן האחרו לפועי אלץ סאכמיים זלמסרו מופט סאמטו
אסור רשות מסותפת כנגד האחרות וגזרו אטו מרה ארשן היחיד והתרוהו

על ידי שיתוף שבסם שערות אגרות מערב כל צדד הקצר כך שיתופי מכוונות משהתקבל קצרי
המכוני סמטון פתחו דבר אחר מכוונת מחלל מכל קצר וקצר ומתמן אונת צאק מן האחרו ואז

אין רואין כלל המעוי לפנות קצר ואפי לא גם אונת לשם שיתוף כגון בעל הבית שהיה שותף
עם שכנו בסקורה אפי עם זה בין ועם זה בשמן אין צריך לשיתוף אטפאלם נשתתפו לשם שיתוף

והוא שהיה מכל בכלי אחר ומפט שאים אלץ לשיתוף כל האחרות שאין בהם דירה יכולין לרצו
צאור הקצר או בבית שאין עליו אמונת עליו ואין צריך לרש בבית רק שהיא במקוה הנושטת

הילכך אין מתם אונת צאור המעוי ובכל משפטי שערות אגרות וזכויו ושאלתו מערב לו
ושמערבין אלץ לדעתו היכא שאין הבית פתוח אלץ אפי כך דיע שיתוף שמשתרע פתח אלץ

לדעת אס אין הקצר פתוח אלץ למכוני או קטן עבה אונתו אפי אס א מוכה לכלם רביעית יין צמח
בישיל צאור סמ משהתפן בכל מוית מאכ אפי ראו המהן מוצר פתח לזכערוו קוח מוצר דגרטו

שהוקטנו לזרע ולח בתכלן ופולן יבשים ולא בעל כלים אלץ גדלו ואורך זרית ולא בכמהים
ופמריית ולא צמיים לבדן ועמלן לבדו אפי אס ערבן יחד משהתפן צמן וכל דבר שרעלן ללפת

בו הפת שיערו כדו ללפת בו הפת הנאכל לשת שערות וכל שאין מלפתן בו הפת שיערו כדו
למכל ממאן מוזן שתי שערות וצטרף קי למ הוי לפתן ונריך כדי שיכל ממאן מוזן שתי שערות

אפי עלי הוי לפתן ושיערו ללפת ס' שערות ואומן הוי לפתן וכן יין מופט אכל יין קי למ הוי
לפתן ושיערו שתי רביעיות וכן שיעור שאר משקין ומשתתפן בשט צצים ובממש המוטם

ובמשת אפרסקין ובלסרא ירק ומשתתפן אפי צאורל שזיא ראוני עס ראוי לפוס קדם
כמן למזיר בין ולשרא בהרומה אפי שבוטא אלץ אורל ככר זו משתתפן לעבה אלץ אכר אלץ

אצלתו ולא שאר בגנותו אפי אמור שבוטא אלץ אהנה ממאן נראה שאין משתתפן לעצמי
ואטפ שמערבין לעבה שערות תפומין הייש טעמא מסו שאין מערבין אלץ לדבר משה נפוטת
למו לקחת משה מה שאין כן בשיתופי מכוונות ואם אמר קופס הגלותו או אפי תעל שאין
משתתפן שהרי אפי שערות תפומין אין מערבין ע' ואם אמר על ככר היום קול ולמאר
קדם אז קופס מערבין לעבו אפי אס אמר היום קופס ולמאר קול אין מערבין לעבו

הצר

הפתוח לשט המכוונות ושירי עק עם כל אחר
מיהן מעתה עם כל אחר לשלמן ממאן לקצרו

חמי צדק איש אומר עליו עד שיבואו שני ישראלים דרים בשם צדק ואוסרים זה על זה איש חמי
 אומר עליהם ודבר זה מדרבנן שהשא שמאלו ילמדו ישראל קדר עם הגבר ומאושיו ונבוא
 עליו למזופ דירת ישראל עם הגוי הילכך אמרו שאוסר עליו כדי שיקשה בעמנו דיי תו וינח
 ממש ומאושיו זה שכן אמרו שבעול רשות איש מושל עם חמי עד שישימר רשותו ש לא ירצה
 להשכר ומתוך כך יעל ישראל ממש ואיש מוצי שידוד ישראל אחר עם הגוי שמא יקרוש ולאך
 לא יאזכרו לאמר אלף בששני ישראלים דרים עמו ואם שמש או שלשה דרים עמו אישן יכולין
 לבטל רשותם לאחד מהן כדי שיאסר בחד ויהיה היחיד מותר להוציא מביתו ומצותהם לאכר
 ואין להם תקנה עד שישימר להם רשותו ושטרות צדקם שמושכרו להם מושל ואין צריך לפרש
 כדי להתיר האלו ואין צרי בתנה וקדמה ולא שטר מטרי העד ושוכרין ממנו אפי כפאו
 מאנה פרוסה וכל אמן שאיש אור ע מושל השכרות אפי לאמן מרובה ואין צריך לשכור ממנו
 בכל ערב שבעה זה הדריס עמו אחד שוכר בשביל כלם ואם איש רוצה להשכר אין יכולין לשכור
 ממנו בעל בריתו ואין תקנתם שאחד מוכר הקצר יתקרב לו עד שיאילו אום מקום ברשות
 איהן ש אום דבר ומוצא זה שאי השכרו או לקיטו ודר עמו בביתו ואין ערוב בשביל דיו ודון
 ש הדי מצא דמויאז בשלוחו אבל אם ייחד הגוי מקום בביתו לשכרו להשתמש ש איש יכול לתת
 ערוב בשביל שאיש בשלוחו בכל הבית שאין לו אלא המקום המיוחד לו וכן אם ישראל גוי דריין
 בביתו אין ישראל יכול לערב בשביל חמי שלב לא דירתו בפני עמו ודריין לערב עם ישראל
 ולשכור מן הגוי ואם יש לגוי השכרים או לקיטים דרים בביתו אין דירתו קשורה דירק שיאמר
 זה על זה שתי קצרות או לפתע מוזן לא שצד דר ישראל גוי בפנימית וישראל בקיטתו לא שצד
 ישראל גוי בקיטתו וישראל בפנימית אוסר עד שישימר ואפי מי בפנימית ושני ישראלים בקיטתו
 אסור אפי ששאר ש הדי מצא איש אוסר בגוי אוסר וצריך לשכור ממנו מי שהשכר שתי
 לקברו גוי אם נשאר לו שום תפסה בביתו יכולין לשכור ממנו לא נשאר לו שום תפסה בבית
 אם יכול המשכר לאלק השוכר תוך אמן האוב בלא הא ברשותו ויכולין לשכור ממנו ואם לאו
 אין יכולים לשכור ממנו קצר שישראל גוי דריין ע ובית אחד של ישראל אפי על שתי שתי שתי וקיים
 פתח לאכר וקצאת צדקה איש יכול לערב עמו דרך הקלן שבמקום כדי להוציא כלו לאכר
 דרך שתי שתי פתח לאכר אבל אם פתח פתח במקום מותר לרשי אל ולרשי אל אפי שתי שתי
 פתח במקום אסור **שפ"ד גוי דדר** עם שני ישראלים ואין הגוי בביתו יחיד
 אוסר ויערש ויהיו מותרין בלא חמי בשבת אוסר ויחזקו
 בשל ומימי יכולין לשכור ממנו ואחד ששכרו ממנו ישל האחד לקברו ויהיה היחיד מותר ולא
 אמריין שאור הערוב לקדמות אחד ששכרו לפנות שמקום מותרין וכל שכן אם מרד חמי
 בשבת ישל אחד לקברו ויהיה היחיד מותר

שפ"ה גוי הובנס

צדק לשם אכספיות אם נכסו אלא
 צדק שית איש אוסר לשכר

הלוי' אלף הם פתח בתיאן אסור" שיצב ככל

מספתי צוללני ששכח ולפי שרצ
קצר אהת ולא נפתתה מנשלת

צמדו כן הוא צמתי סאס שכח

רשיתם לשאר עם המוטי אז הם לה אלפת שהם הרבים שבת האחד נב צמתי קטובים טחיד צמד
ומה מצריבים צולל רוקא שלם ערם האחרות יחד אצל הם כלם פתחיון זה לזה ועיר ע יקו
אין צריכין צולל דסומכין על הערוב בדפרשיכן לשל וכל מספתי וטר עם קמי צמד כן הוא
צמתי און בער סאס אסר לשל צמתי אז בער המוקפת האומה עד סיהו שתי קצרו של עת
ישראל בער אצל קצר אהתלם אפי הם הרבה צתם של ישראל פתחיון לתוכו וכשיט שתי קצרות
של עת ישראל בער צריכין לשכור מכל קצר וקצר שלבי ואין מספיק צמה שיסכור משאר קצר

שיצב עיר של יהוד

פי שאין צה ששים רעא ויהרם צולל כהצטקוין
קמן של יחיד אין יכולין לערוב מוטי ומוטי בפת

עצמו סקטורה כלב קצר אהת ויאסרו זה על זה הם לא יערע יחד לא כלם יעשו ערוב אהת
ואם ירע ליחלק למעטאות שרע קצמן ממעטאות לערב לבדם צריכין לעשות כל אחד מחצת
נעם עשרה ספקים לפתח מוטיא אז צ פסיס של ספ' מסקוויין הם הוא רוקב עשרה אמוות ואם
הוא רחב יותר מעשרה אמוות צריך ערת פתח אצל אין יכולין ליחלק כלפי וקורה וער של רבים
אין יכולין לערב כלב צמד לא צריך לשייר מעט ממונה שלם יערע עמוה וקסאר יער ע צמד
אם ירע וזה השיור שמעמ אפי אים אלא בת אהת סע ואפי אינה פתח לער בעמין שוכב
לערב עמוה אפי הם היו שיור ואפי הוא בת צמד קר און בת קתבן שאין צריך
לערב ואם הוא משייר ממונה הרבה השיור יערב בפת עמוה ושאר קצר בפת עצמו וכל
אהת מוותר בפת עצמו וכלב של יוצאן מזה לזה וצריך שיפשו ערת הפתח צמקם הם הוא
יותר מעשרה וצפ פסיס הם הוא וקם אין לער לא פתח אהת קשיבה שלי יחיד ומעצמן צמד
אפי הצמית לה סולם בצד השט ואפי העמיד הרבה סולמות זה בצד זה עד רוקב עשרה לא קשיב
כפתח ואם יש לה שתי פתחים הם אשפה בפת אהת מהן קשיבה כלן אין לה אלא פתח אהת והם
היתה של רבים וכעשיית שלי יחיד עדיין יש לה דין של רבים וצריכין שיור עד שתמועט של יסאר
צמ לא קמטיס דיוורין ואם היא שלי יחיד וכעשיית של רבים עדיין יש לה דין שלי יחיד וצריך
לערב יחד ואם רשות הרבים עבר צה משער לשער ואולק אהתה לחרבה מתקן רשות הרבים
כדין בלתי ומו יערם כלם צמד ואינן רשאין ליחלק והם שאין רשאין ליחלק לחרבה שאין צמ
עבר הלו רשאין לערב לבדו וצמ עבר הלו לבדו מופט שטתהם עוברין דרך רשות הרבים
וינצאים דרך פתחיו לכאן ולכאן ורשות הרבים שצ' מונע מקצרתן אצל הם רוצין ליחלק לרקצמ
שע בין העברים ערדין להם פתח סאנלס ומסתלקין מן השט וכן ע ר' צה שר' צד ר' שט
ערדין להם פת' סאנלס יכולין לע'לק כון שיכולין להסתלק און מאלו שלם יחלק להם דרך און על אפי
וצריך שיפשו צמקם צמקום שמתלקין ברשות הרבים ערת הפת'.

שיצב אין מערבין עירובי

ומן חסד ותוכן ואסור לטול כלים ששבתו במוציא זה למוציא חסד דרך חסד לן שיהיה עם
שום אחר מהם אם הוא רגל עם שבתו לנצח ולנצח כחן דרך עליהם אסור על שבתם ואם הוא
עם אחר ועם השטח איש רגל איתו שרגל עם אסור ואיך רגל עם איש אסור ואם שיהיה עם איתו
איך רגל איתו רגל לעצמו אם שיהיה צמחם ואין זה אסור דשון דשיתק עם השטח סילק עצמו
מזה סמיה רגל עמו וכן נמי אם רגל עם שבתם ושיתק עם אחר מהם מותר השטח סמיה סילק
עצמו ממנו ואם המוציא שרגל עם שיהיה צמחם ואיתו שאין רגל עם לן שיהיה נהויל לן שיתק
לן עם זה ולן עם זה דניחן איתו אצל זה שאיש רגל ויסתלק מאיתו שרגל כדרי סיהא מותר כון
סגוף איש מופסד בדבר סמיה לן שיהיה צמחם ויש ריחן לן אחרים שטל ידי זה יקונו מותרין

שפ"ה סומכין

בזמן על מרת אדום על שרוב צמחם שיהיה ועל שיהיה
צמחם שרוב שום היו קמשה אצרות פתח איתו לאו ופתחיו
למוציא וערם האצרות דרך פתחים שבתם בין צמחם שיהיה צמחיו וכן אם שיהיה צמחיו אצל
בין סמין ראויין לערובם באצרות סין צמחם לערב באצרות ויהי צמחם צמחם צמחם סומכין על
שיתק בשבת שרוב לא אם כן שיהיה צמחם ואם זללם פתחם שפ"ה א"ל

ערם באצרות כל אית לעצמה און סין מטלילין צמחיו אלא בארבע אמות ואם לן שיהיה צמח
אית לעצמה און מותר לטול בכלו ובהכות גדולות אלה צמחם אסור לטול צמחיו בלן שרוב
ולן סילק בין ערם אצרות לעצמן און לן וזה ודאי אי איפשר דאש רב דאסור לטול צמחיו בלן
שרוב מורה שום לן ערם אצרות עם צמחם שרי וקתוספות פוסקין סמין הלכה כרב (סרי
לטול בכל המוציא חפץ שערם אצרות עם הצמחם וכן יראה דעת הרב אשם זללם הצמח
דברי רב שפ"ה ג"ו קדר צמחיו ויש לו חלון איתו צמח פתחם לצמחם און לקרפף אשם

אין צו לא ארבע ספחים על ארבע איש אסור על צמח צמחיו אשם מוכחם
ומזכיר צמחם וקדושת דרך המצוי כל היום שחפץ יותר באותו שפתחם מן אחריו לבדו שיש לו
בן אור וגוי פתחם למצוי צמח סמין רגל סמין אסור והוא שיש צמחם און בקרפף יותר מבעת אכל
אם אין צו לא איתם קטן הוא ולן פתחם ליה צמח וישראל שיש לו פתחם למצוי ופתחם מן אחריו
לקרפף וסכח ולן ערובם הקרפף יותר מבעתם אסור לפי שאיש רחמי לו וישראל מן סתלק מן
המצוי ואם איש לא איתם איש אסור דשון שרמי לו מן סתלק מן המצוי ופתחם זל ואם קוקף
לרדה חפץ הוא יותר מן איתם און אסור כון שרמי לו ויהי זל פתחם אדרבה אם קוקף
לרדה חפץ בית איתם אסור ששון סגוף לרדה אין צו אחר ואין אשם צו להסתלק בששם מן
המצוי שפ"ה מכו שדרו אחר מי וישראל צמח השטח וצמחם סלישראל אשם

פתחם לרמי קדר צמחיו
אם יוכל לערב דרך קטן שבתם למצוי אשם דרך צמחם ששון פתחם למצוי אכל
אם פתחם שבתם מותר לרמי זל

ונקמה קטרה נשועת יוק פירחותה קשרי נמר סע...
ישל אפים כמה לכל רובי הון וזוהי הון וזוהי הון

שיצח כל אדם

שצבת כדררשי אינן חיים מוקדמון או אפים אמור
 ואין לא מדרכן וקראו אמונה בעלמך וכל אדם אמור ללך הון אפים כמה כלל ערוב אפי
 הונת מדברו שאין צריכין לערב בצרות קייבים בערובי תמונין ואם קדש עלנו היום בבקשה
 ואין יודעתהם שבת מהלך אפים פשיעת בצרות שהם תחום שבת וכשם שאין לו לא אפים
 כך כל בנו ובהמותנו יש להם אפים שלו ואם ערבה הוא מרוח אחרת אין אחר יכול להולכס לרוח
 אחרת אפי פשיעה אחרת וכל בהמות הער הם כרגל הרועה אם אין בער לא רועה אחר אפי
 היתה ברשות בעלים בין השמות ומקרה לו למחר שודאי ימסרנה לו יחבל אם יש בער שם
 רועים ומסרה לאחד מהם בשבת היא כרגל הבעלים שור של פטם כרגל מי סיקרהו ממנו
 שהרי עמוד למכר לכל ושל רועה כרגל אנשי הער ואפי ערבה רועה שאין דרך לקחת ממנו
 לא אנשי ערבו כלים המיוקדים לא מן האין שבתהן כרגלנו ושאינן מיוקדין הן כרגל כלם
 ואין יכולין להולכין לא למקום שכלן יכולים ללך ששם שאלו קלק זה ללך ע שארית וזה ללך ע
 ערבת לא יולכובו לא למקום ששמהם יכולין ללך ואם ערבה זה לפוף אפים למזרח וזה לפוף
 אפים למערב לא יזוזו ממוקדמון ואם הפך כל אחד ערוב לפוף אפי יכולין להולכין כל אחד אפי
 מוצתו עד מקום שגם אברו יכול ללך ע ששם שלקחו אחרת הן בהמה בשותפות ואלו שיש כל
 אחד יכול להולך אלו למקום שיכול ללך דקיימין לן כרבין יש ברירה ולא אסרינן בהמה מפע
 אלו של זה שיוק מושל זה קשול כל מוכרו מעט אפי לא לקחו עד הולכה והוא כרגל השול
 בון שמעט אמר להשילנו והשילנו בשבת כרגל המשאיל אפי הוא רגל להשילנו בכל פעם
 האטה ששלה להברתה מים ומלח לעשרה ותכלין לקדרתה שיש הרי הן כרגל שתקן קנולר
 כרגל בעלה ששם השאילה למחר לא יולכנה לא כרגל בעלה ומשלבת שחדס מדליק צח כרגל
 המדליק לפי שאין צה ממש שתקנה שציה עם בעלים ער שליחיד כרגל היחיד ושל אחרת
 הער כרגל אנשי אותה הער אפים לכל רוח ואפי עירבא מהם לרוח אחרת איש יכול להולכס
 עמו ושל הפקר העמוד בצמצע הדרך כרגל הממלא הרשון ובהרות המושבין ומעייארה
 המושבין אפי הם של יחיד אינן כרגלנו לא כרגל הממלא הרשון מלח מים מוסר של הפקר
 לערך אברו הן כרגל הממלא מי שמנח בער אחרת ופירותיו בער אחרת רחוקה ממוט
 ארבע אפים ועשרים בפי אותה הער לצד בצדן לא יבאנו לע מפירותיו עמהם לפי שהם כרגל
 בעליהן של ערם ואם ערבה פירותיו כמוהו ויכול ללך שם ולהצאן עמו מי שזימן אורקים
 מער אחרת וצאו על ידי ערוב לא יולכו עמהם ממה שיהן בפניהם לפי שהיא של בעל הבית
 וקנה שציה כמוהו לא א"ז זוכה להם מאתמו על ידי אחרים שנמצא הם בעליהם מאתמו
 המפקיד פירותיו אצל אברו אם קבל עלנו שמירתן הן כרגל הפקד ואם ייחד להם קרן זוויה
 ולא קבל עלנו שמירתן הן כרגל המפקיד

שיצט הבא למרוד

יא ח

אזכרות ושיעור מעלות צום טוב שאל לבנות בערב שבת לא יערב מערביוס טוב ואם שבת
יערב צום טוב על ידי תפלי שיאמר צום ראשון אם מיום סוף יקח זה ערוב ואם מיום קדש אין
בדברי כלום ולומר יאמר על אונת הפתח מיום קדש קרי ערבת מיתמוול ואם מיום סוף
יקח זה ערוב ויהי בשש ימים טובים של גלות אצל בשש ימים טובים של ראש השנה למן אחד
ערוב אזכרות ושיעור מעלות צום טוב שאל לבנות בערב שבת ואם כבוד קבל עליו תעפר
שבת שבת סמוריה שיכולן לערב ויש אומרים אם קבל עליו תעפר שבת ואם אם ערב
לשנים און אחד מבעד יום ונחל הערוב צון השמנות ולאחד ערב צון השמנות שמהם קא
ערוב של אונת שכל ערוב צון השמנות און אונתן אונת ללבו ולאונת שהיא עיר וע צון
השמנות אונתן אונת יום **שיעור ספק עירוב** כגון ספק אם היה קיים
צון השמנות אם לאו כשר

בשרות כגון שהמאן שם ואירעו ספק אצל אם לא היה לו חזקת בשרות כגון ספק אם רחוק
שם אם לאו לא נזריך שיהא צון השמנות במקום שראוי לטעו הילכך כפל עליו גל אדם יכול
למלא בלא מרא וקצתו כשר ואם לאו פסול ואם נהפך צונדל ונעל בפסול ואחד המתחם אם הוא
של גמס מקוברים אלו על לו בלא טיח טיט וצ"ל הוי ערוב מפת שיכול לפתרו ולטעו אכ"ל
בשבתו צום טוב והוא של צון איון ערוב ואם המוגדל כלו של צון והמכעל קסוד בצבל ויכול
לפתחו בצון הוי ערוב אצל מועיל של צון און של מתכת אסוד לפתחו אף בכלים דאף בכלים יש
ע משום צון אם לא יהא עשוי משברי כלים מקוברים על ידי זפת צמקיה דוקא אין ע משום
צון ואם מנח המתחם צום טוב צון בער צון צדקה הוי ערוב שיכול לפלע ולפתח אדעת
אלא היה צדו צון השמנות צון שמוצי הווא שימוצאם אשכחן ליה בלא היה צדו בשבת בער הוי
ערוב שיכול להביאו על ידי גמון ואזכרות צדקה איון ערוב **שיעור מצוה** לחזור
צון אחד ערוב אזכרות צון אחד שיעור מעלות ועל

מזכר צמי אמה אקט על מועת ערוב ומות מזכר בשעה שמקבץ אונת מצט האזכר
ומצט המצוי און בשעה שמזכה להם אם אחד מזכה לכולם ואומר בדין ערובא יהא שרי לן
למאנא מצתים למזר ומאזר למזר" ובשיתע מעלות יאמר מן אזכרות למצוי ומצוי למזרות
לא ולכל הדריס בער הזאת **שיעור תניא** שם אש תחתנו מכאן שכל אדם יאמר
אמנות בכל מקום אפי' צדקות מרצם ואפי' יצא און לבחוס שהרי
משה תה אומר כן למותם שיצאו און לבחוס לקוט ומודדין לכל אדם כפי אמנותו מן וואות
ולעל פירשת אם איתתן לו ארבעים הווא כנח צמי צריו איתתן לו ארבע אמנות צמנות ופסק
הרב לפי שאל שאלו לא ארבע אמנות והוא צמנות ואז ארקה הווא פסק שיש לו ארבע
אמנות אבל רוב שהן שמונה על שמונה והוא להך אצל לפלג און אלא ארבעה ובכל מקום
סקדש עליו היום אם הוא מוקף לדירה אפי' אין ע עשה דיודין אשכחן צמנות ואם
אין מוקף לדירה עד איתים אשכחן צמנות אמנות ואפי' שבת צמנות ופסק

מקיצת יתר מאפים וגם לא יהא האמצעית גדולה יותר מהאוויר שצמח בעמך שכשנאמן
רוחין כלאו היא צמחן שיכלא אותה האוויר שצמחם והאמצעית אין מורדין לה לא מאומותה
עיר היושבת בעמק ונהר לפניה אם היא מוקפת קומה געה ארבע אמון סובבה כעיר ומורדי
תחומה מאומותה שהיא על שפת הנהר ואם לאו לא סובבה כעיר ומורדין לכל אחד מפניה
צית ודוקא זו שאינה מאה לנושבה לפי שהיא בעמק אבל שאר כל העיר והתחומה כפי
כלל הדין למדוד לה מהאישן והלם צמחן על ידי תחומה סובב הנהר כלאו והוא מן העיר
ומורדין תחומה מן הנהר והלמה ואם לאו אין מורדין לה אלא מביתה יושב דריפן פי אלו שעשי
סוכות מאומות וערבה אינם סובבים להיות הכלכל אמות ואם יש צמחם נאדרות שכל אחד יש
ע שם צמחם הוקבע כלם לאשכבער" **ת איז מורדין** תחום העיר אלא
בבבל של פשתן של תחומה לא פחות לפי
ואם יהא ארוך יותר מפתח ממקמת ארכו מכביד באמצע ואיך נמתח כר אינו ואם יש נהר
לפניו לסוף ענה אמה פלג זה צרוסאמי איכא למאן דאמין לאמר שמדד תחומה קוזר לאחוריו כה
אמה כדי שיחא מאלה הקבל של תחומה שלם עד הנהר ואיכא מוד שמורד כה אמה היתרי בבבל
אל תחומות ומסתכל במאן דאמין שחוזר לאחוריו וישיס הקבל כנגד לש וימתחם בכלפון ולא
ימדוד אלא כנגד העיר אפי' אם יש הרים וגבוות כנגדן לא ילך מכנגדה בצדק שאין ישר
וימדוד שם ויחזור כנגד העיר לפי המדה שמדד שם אלא ימדוד כנגד העיר וכשיגיע לקר או
לגדר אם הוא כל כך זקוף שאם יוריד קוט או המשקולת מתרסן לא יתרחק מכנגדו למטה
בשיעור אמון או אין צריך למדוד כל כך הירידה והעלייה לא אם יש מישור ברסן מורד ואם
אין מישור ברסן איש מורד כלל ואם הקוט מתרחק מכנגדו אמות ומתלקט ומתך ה' פי
סבילוך ה' אמות של שיפוע עלה יטפחים אז רוחין אם אין משפתו אל שפתו אלא אמה
מבלעו בבבל של תחומה שזוקפת נטה בשפתו מזה ועין אחר כנגדו בשפתו מזה ומותרם אצל
מזה לזה ואם איש יכול להבלעו בבבל של תחומה מורדו בבבל של תחומה וכן יעשה אחד עמוד
ברצלי קהר למטה ואחד למעלה ממנו רחוק ד' אמות ומהן התחתון הקבל כנגד לש והעליון
כנגד רצלי ותעלה התחתון למקום שעמוד העליון והעליון עלה ד' אמות ומורדין כנגדו וכן
יעשה עד שימדוד כלו ואם הוא משופע יותר סבילוך ד' אמות עלה יטפחים אז הקלע ולא
הטריחו להבלעו בבבל של תחומה על ידי קורות אלא אם אין ע' אלא תחומה ושער אותה כמה יש
ע לפי אומדן הדעת ואם יש ע יותר מ' אמות מורד בבבל של תחומה כדפריש לעיל דהנה
לגבי אם קוט המשקולת מתרחק מכנגדו למטה ד' אמות אז רוחין אם יעל להבלעו בבבל של
אמה על ידי קורות מבלעו ואם לאו מורדו בבבל של תחומה כדפריש והוא אלא יתעמוק
יותר מאפים אבל אם הוא עמוק יותר מאפים מורד כל הירידה והעלייה של כל השיפוע ואם
אין קוט מתרחק מכנגדו ד' אמות אז אם יוכל להבלעו בבבל של תחומה מבלעו ואי לאו איהו
מורד כלל השיפוע של הירידה והעלייה לא המישור של מטה ואפי' אם עמוק יותר מאפים דהנה

אמה של תפוז העשר אם אין כל הקומה ישרה לא יש בה מקומות שאין מומה רואין בלא קוט
מתעל על פני כלה כנגד מקום הקיטון העלמ מומה ומודד מן הקוט ולפון ואפי' יש בה בליטת
לנד מורח ולנד מערב כזה רואים בכל נד בלא קוט מתעל עליהם בכל נד היתה
רצה מנד אחד ונדק מנד אחד כזה
או עמלה רואי אותה בלא היא מרובעת
והרבע שמוסיפין עליה מוסיפין לריסע של עולם אבל אם היא מרובעת ולא כריעע של עולם או
אם היא אריכה וקטינא אין מוסיפין עליה כלום כון שיש לה ארבע זוויות היתה כמין נאם כזה
או בקשת כזה רואין בלא היא מרובעת ומליאה בתים ומודדין לה מן היתר
והנן שאין צן יתר לקשת לא אפי' אמה שיוכל להבעסם או מודדין לה מן היתר אפי' יש צן שט
ראשיה יותר מארבע אפי' אמה או שאין צן שט ראשיה יותר מד אפי' אמה שטע התפוזמין
מובלעין זה בתוך זה אפי' אם יש צן יתר לקשת יותר מאפי' אמה אבל אם יש צן יתר לקשת
יותר מאפי' אמה וצן שט ראשיה יותר מד אפי' אין מודדין לה מן היתר לא ממוקום בלא
נשאר מהקשת עד שם יותר מאפי' או שבהקרה עד סוף נשאר בטיהן יותר מארבע אפי' אמה
וכן קדין אם אחד מאלו שמתערבין עמה קרוב לתוך שבעים אמה ושירים ולא כנגד
בראשה השט אפי' יש בטיהם יותר מארבע אפי' אמה רואים בלא קוט מתעל עליהם ומודד
משם ולהלן ולפאר שהוסיפו עליה לרבע מוסיפין עור עליה שאין מתחילין למדוד מהריעוע מיד
לא מוסיפין עליה שבעים אמה ושירים ומשם ואילך מתחילין למדוד אפי' היתה בתוך שבעים
אמה ול טפחים בראשי נהרם סוף נשאר ע' לא שלש מאות בלא תקרה או שיש סס' צמן
שעשים על הקבר ויש ע' ארבע אמות על ארבע אמות או נשר או בת הקברות שיש בהם בת
דירה או בת הכנסת שיש בה בת דירה לחון או ע' שיש בה בת דירה לכומריו או אחרות סוסים
ואחרות שיש בהם בת דירה או בת ששים כל אחד מאלו שהוא קרוב לתוך שבעים אמה
ושירים רואים בלא הער מגעת עד שם ומודדין משם ואילך ע' אמה ושירים והאפי' היתה עוד
בת אחת בתוך ע' אמה ושירים לראשון מודדים ע' אמה ושירים מן השט וכן עד עולם אבל בת
שספר מנד רואיתו או נשר וקבר ובת הכנסת וע' ואחרות סוסים ואחרות וע' ונרנן שאין בהם
בת דירה וע' שיק ומוערה ונגד וסוכך ובת הבנין בפניה אינם חסודים להיותם בופים עליה
שתי עיירות זו אח' זו כל זמן שאין בתים אלא קמא אמה ושליש חסודת כעשר או וכשנא למדוד
תחומי הארץ ומדוד מע' אמה ושירים הון לא בריתה אבל עור וכת אפי' גדול הרבה אינם חסודת
באחת לא אח' בתוך ע' אמה ושירים וכן קומת הער שספרנה משתי רואיתו כנגד או
וקרע הנתים שבעים עד קמא ושליש חסודת כפתים שתי עיירות זו כנגד זו ושליש אמה כנגד
אוי' שתים כזה רואים בלא היתה אמוצעת צן השתים סזו כנגד זו ואם
אין שט עיירות או האמוצעת צן שתים סזו כנגד זו ואם אין מומה לכל אחד מהקמא יותר מקמא אמה ושליש
חסודת האמוצעת בראשי אפי' יש בטיהן הרבה ובלנד סוף יהא צן ר' אמוצעת וצן כל הארץ

לתמוס אפי' אמנת אלף יכנס להיות כבד הער ואין ע אק ד אמונתו רנע א כחמס ורגל א כחון
 יכנס מי שקדש עליו היום בעצ' והוא חון לתמוס אפי' אמנת אלף יכנס להיות כבד הער אפי' ער
 סוף לפי' מי שיצא חון לתמוס אלף לדעת מותר לעשות לו מחיצה של בנ חרס שערת למונת
 רוח ויכונן לאלך סס ויעשה סבבו כמו מחיצה ויכנס בעהם והוא אלף ידעו אורתם סמעיית בהם
 המחיצה של סס כך נקראו מכלקס יצא לדעת הפור ואפי' הוציאוהו עים און רוח רעה און שאר
 כל אונס חון לו אפי' אמונת האזור והוא כל און יצא וכל הער לו כל אמונת ואלפי' לכל רוח רע
 העים און שיצא באונס וטבנם בריר און נסחר שהוא מוקף מחיצות מכלק אפי' כלו דטון סגור
 מוקף מחיצות סבבו כלו כל אמונת וכן מי שהפליגה ספיעתו עם מכלק כלו טון סקו מוקפת
 יצא לדעת והקצוהו עים חון לו אפי' ד אמונת ופ' קוור לדעת אפי' הוציאוהו עים ומיהו כ'
 הער כלו כל אמונת אפי' יצא לדעת והוא לדעת פירות שהוציאוהו חון למקומו והאזורו אפי'
 צמוד הרי חן כבתפלה כל הער כל אמונת ויס אפי' לכל רוח וכל זמן שחן האזור והן חון
 למקומו חס הוציאוהו בשונג ונתר' צמוד אפי' אפי' חון לר אמונת חן ואסו למכלק אפי' למחר
 סוף הוציאוהו **הז מ** סוף חון לו אפי' אמונת והוא כן נפקטיכו לעת הנה ער סימונ מוק'
 וצנה טובה לו שיתקרב לר תהומו חס למ ימונ מוקס סופו ער

תח מ שיצא בר א' כע אמונת לר ושצח בזה ואמר לו כבר נעשה המעשה ואין
 צריך סס יס לע לפי' אמונת במקום ספ' מל' ואס חון האפי' סיס לע מוכלנין
 צמוד תהומו הער כלו אפי' חון ויס לע לפי' סבבו הער חון לע כל רוח מוק' ויס יד עיס'
 ושרל תקפה סאי יר ח מוקס חן כותטן לו אפי' אמונת לכל רוח מוק' ויס יד עיס'
 תקפה חון למקומו וכשחוזר חוזר עם כלו יס **תח מ** סוף סוף חון לו אפי' חון
 עיס' ונתר' לוי סכר חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע
 אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע
 אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע
 אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע
 אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע
 אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע אפי' חון לע

למר וכלמה שהיא ממש כנגד הער הוא רחמנא אמא סמיא יכול להבליע כמן שהיא מזורק
הער וכלדרך מזורק הער היא יכול להבליע ואם יכול להבליע בתוך אפים שלגד צפון אורדרו
לך אם ויבליע סוף שהיא עדיין בתוך התפוח שלגד צפון הער אבל אם היא יכול להבליע בתוך
אפים שלגד צפון הער לא יתרחק יותר לגד צפון הער כדי להבליע ולא ימדוד אלא אדם
מומחה וזקי צמדיה מדר ומצא מדתו במזרחית צפונת יתרה על שכנגדה בקרן מזרחית
דרומית מורת הקוטל סימן התפוח מזה לזה בלבון מדרו שם צמקו אהוסוף א על אברו
הולכי אחר המרבה ובלבד שלא יוסוף יותר ממדת הער ולא שפוטעו איה איה כטלם מרובעת
פז שמועד על פט כלדרך מזה למזרח אפים אמה לפוז וכן לצפון ואחר כך רואים בלא היתה
טבלא מרובעת בקרן למחתו ונמצא התפוח בקרן אפים ובלבד שהם אפים ויתר אהבלל
ימדוד מאמצע הקרן אפים בלבסון וכן בקרן שכנגדו ויתן הקוטל מזה לזה סוף מופסיד היתה
שקרון וגם לא יהיה התפוח כנגד הער אלא אף ותכח ורית פז שמדת התפוח כנגד הער אפים
בלבסון שהיא אפים ורית אפי עבר ושתתח נאמט לימ ער כמן תפוח שבת אצל קמן לא ונאמן
למ אחר סיגדיל שידע בקוטל ער כמן תפוח שבת **ת"א מי** שיט בדרך לפז ואסכה
ע ולא ידע שהיא בתפוח הער ואח כמצא את עצמו

כאשר הער שהיא כלה לע כל אמותיו וישל אפים אמה לכל רוח **ת"ב מי** שיט בדרך
ואסכה לע קנה שבתה צוקומו וישל אפים אמה לכל רוח ורוקא
מנסה הוואיל ולא היה מער היה קונה ישן נמי קונה אבל אפי הפקר שדומין לאדם היטן אינם
קוטן שבתה ואם כרנלי הזכח בהם תפוח שיכול להולכין למקום שילך הוא אבל אפי הני קוטן
שבתה צוקומו אפי שבעליהן לפז בט שבתה מנהו נזרה אפי עי אטו אפי ישראל ואם הוציאו
הני קוטן לתפוחו והוציאו לער יכולין לפלפל בכלה שכלה כד אמות ובלבד שתהא מוקפת לדירה
וסתם שירות מוקפת לדירה שעתן עתם תפוח ואחב מקיטין אותה אבל אפי מבערים אינן

מוקפת לדירה **ת"ג חריץ** מלא מים מכונסין שהיא בין שם תפוחין שלש שירות
פז מקצת תפוח ער זה ומקצת בתפוח ער אחרת שתי העיורו אסורי
למלת ממש אפי בתוך תפוחן שהמים שבתך התפוח קוטן שבת הער ומתערבין לו עם אלו
ונריתין לעשות מוחצה בתוך התפוחין להפסיקו ואפי היא תלויה שאינה אפעת לקשתת החריץ
ואל קטם בעלמ סב ואם המים מושכן אין צריך שאז אינן קוטן שבתה **ת"ד שבת**

בבקעה והקיפה עי מוחצת בשבת לדירה היא מהלכת בה לא אפים
שאינה כלל כל אמות כון שלא שבת צמיר המאצת ומטלטל בכלה על ידי זריקה שיכול לזרוק
אפי קוף אפים שהרי דאית היחיד צמוד הוא כון שהוקף לדירה לא שהיא יכול להלך בכלה
ת"ה יש תפוחין למעלה מיו כמן מיו שהולך בכח סם בקפעת הדרך און עמוד שהיא
צוף התפוח ומקצת חוף לתפוח ונעיה אפי היא רחב אמן ואסוב צמיר
אסור לעלת עליו בתוך התפוח ולמד התפוח קטם שהיא חוף לתפוח **ת"ו מי** שיט און

לפאסיד על התחום לפי שכל מני שבא בדרך ואסכה על קונה לפי אמה בלא תמורה ואם אינו
רוצה לפרוק לפאסיד שם ילך מבשר יום ויטח סם פתמוזן שתעשדות כפי שעדת חולב לא ולא
לפי מוזן ולחולב ורבעתן הוי שיעור ב' שעדות צמנות שהם א' צמם או מכל דבר שר' צמ
למעלה שמשיתפין ע' שתפ' מציאות ויאמ' בזה הערוכ' אהיה מותר לילך למוקד לפי אמה
לכל רוח וחוור ולן בביע' ואפי' ה' מודדי' על תחומנו ממקו' ערוכו' שאנו רואין כאלו דר' סם סוף
לען היה רוצה אלו היה סם מוקום ללן אבל התלמידים האוכלים אצל בעלי צמם וצמם צמדי'
וחוורים ולטן בבית רב' מודדין לפי תחומן מוצת רבן מוקום לעתן שהנז' להם עקר סג' בבית
רבן היו חפצם יותר לחולב אלו היה סם מוזן ואם ירצה יאלץ סם הערוכ' עליו ויאמר בזה
הערוכ' יהא פלוג' מותר לילך ובלבד' שאם יהא קטן ויהא מורה בערוכ' שאנו ע' קטן או כות'
שאם מורה בערוכ' אינו ערוכ' ואם אמ' למוקד לקבלו ממנו ורחק' שזה הולכו ונתנו למוקד סם
הוי ערוכ' אע"פ שאם ראה שהמקו' דמוקד' שלם עשה שליחותו והוא שאם ישנה השליח' שלם
שינה כמון שאמ' לו ערבל' בגרורות וערבל' על צמרי' או חיפ' או שאמ' לו להמקו' בעליה ובהמקו'
בבית או חיפ' או שאמר' לו לערבל' לעפן וערבל' לדרום או חיפ' או הוי ערוכ' אבל אם אינו
לו ערבל' סתם ולא ייא' לו לאי זה רוח בכלמה שיערבל' בכל מקו' שימקו' ולפי זה רוח שיערבל' הוי
ערוכ' **מי שבא בדרך** ואמר חילן או גדר צמם וירא שאם תפאך

קודם שימע' סם ואמ' שצמ' תחתו בעיקרו קנה שבת
בעיקרו ויש לו גוש' לפי אע"פ שאם יכול להבע' סם מבשר יום' צמק' עימ' שאם ירוק
ויכול לילך סם בבית אע"פ שאם מבע' סם מבשר יום' אבל אם היה יכול להבע' סם' כלל מבשר
יום' לא יזון ממקומו שהרי עקר דעתו מבין וגם סם לפי קנה ורוק' שייקד' לו אמו וכן בתוך לפי
כמון שאמר' שצמ' בעיקרו ומבין עד שיקרו קומו יותר מלפי' אבל אם אין כלל חילן בתוך
לפי' ולא ייקד' מוקום תחתו לפי קנה שצמ' תחתו דשאם היה דעתו על' ל' אמות שהם' און

לפי' וגם כמון לפי קנה שהרי עקר דעתו מבין ולא יזון ממקומו' ואם כלו עומד תוך לפי' ולא
ייקד' מוקום שצמ' כמון שאמר' שצמ' תחתו יש לו ל' לפי' ממקומו' לבר' חילן און משיער'
מוקד' תחתו של חילן כמון אם שיער' חילן כ' אמה יש לו לפי' פחות' אמות' הוי סתם או מוכר'
ואם אינו מוכר' שאינו מוכר' מוסר' שצמ' למוכר' ואינו שצמ' במוקום פלוג' ורוק' לפי' בדרך
התירו' ב' האי ענף' אבל מני' שיושב בביתו ואינו שצמ' במקו' פלוג' לפי' התירו' לו ויש לו שצמ' ב'

בית' **תי"א מי** שיש לו בית כמון ובית אחר לסוף ל' לפי' אמה והאזיק בע"ש בדרך לילך
לצמ' שצמ' לפי' אמה לפי' לא יאלץ מפתח ביתו או שירד לכך מנהעליה
לצמ' כדי לילך וקודם יכול לילך סם למוקד' שבון שהאזיק בדרך כדי לילך סם ויש לו בית סם ודאי
גמר' בלם לקמית שצמ' צמם לפי' אמה לפי' אמה שצמ' במקום פלוג' הוי כאלו אמ' ולר' ש' צריך
שיאמ' שצמ' במקום פלוג' **תי"ב מי** שהיה צמור' ביתו בשדה ואמר' לשלמו לערבל'
צמור' אם נתן הערוכ'

אין עולם ד' אמונ' ולא נהירא רחמי סדר בער גדול ועתן עירוש אונה לה' לו יוכל אזור לבית
וכן קדין נמי אס פגע בער אחרת בתוך אפיס אס כלנה מרתו בפופה אינה עולה ל' מין המושן
ומטעמין לעלה אכל אס כלנה מרתו בעוכה עולה לעופ' בעוכה איו יוכל ללך אלא עד סוף
תפאמו טון סאל' ל' כה' אהותן עירוש צמקום סהוקף לדיר הדיר כלן סבת' סכלו כל' אמונת אפי'
ארע' דיורין סהיו ע' סון סהמאיעת קיימוו ומקום סהוקף מאיעת ולא לדירה עד סהיעס אסוד
כלה כל' אמות **הו' יצריך** סיהא העירוב צמקום סיוכל להגע אלנו בין הסמוסן אכל
הס איו יוכל להגע אלנו כטון סהוקף אכלן וקעירוב בבית הקברות איו
עירוב ודוק סהיו ד' אורית מונע מלעל אכל אס איו ע' אס איו ד' ככון סבתו צמקין אעפ'
סאסור להטמא צמקין בעבתו עירוב סזמן קטית עירוב קוף בין סמוסות וכו' סאין ע' אס
איוסור ד' ככון ל' גורו ע' טעו בין סמוסות צמקום קטית העירוב וכו' סיוכל לטע' בין סמוסות
סדי' ואס נ' ככון לשעת צמק אמו סהילן ועתן עירוש עלו הוי ערו' בין אס נ' סמא
או למעלה אפי' אס אהילן עמוד ברשות הרבים ואזן לעצמה סל עיר ואס נ' ככון לשעת צמק
מזמא ארבע אמות ואהילן עמוד ברשות הרבים און לעצמה סל עיר ואס אהילן אסא און
למרב' אמו וכל' איעי' למטה מז' וברסן קוד' וזיקף למעלה מז' ואהילן עמוד ברסן קוד' און
לעצמה סל עיר אס נ' ככון לשעת למטה אכל מעקרו ועתן העירוב למעלה מז' זקיפת אסוף
ואזן רכב ורבים מכתפן על אהוף ואזן גטי' ס' סהוף רשות הרבים איו עירוב כון סהיו יוכל
להכאן איו אס דרך אהוף סהוף רשות הרבים אכל אס נ' ככון לשעת למעלה און סאין רסן קוד' ס'
על אהוף און סהילן עמוד בתוך עצמה סל עיר אחרת הוי עירוב זה הכלל כשהוא ברשות
האידי ועירוב ברה' און איעכא ל' הוי עירוב בין סהיו יוכל להכאן קלנו אס צמק און ד' אורית
אכל אהוף ברשות האידי און ברה' ועירוב בכרימולת און איעכא הוי עירוב ודוק נ' צמקין הוי
עירוב אכל אס נ' ככון ממונר טון סהוף רכ' נ' א' אקט' איו עירוב ד' איו סמו' אקט' ס'
כשינא אעל אכל אס הוף תלעט ועטו עלו אפי' אס הוף גטי' ק' אמה הוי עירוב אעפ' סהיו רכב
ארבע נ' ככון בער העמוד ברה' און ברסן האידי אס נ' ככון לשעת למטה אונעל שפתו בתוך ארבע
אמו הוי עירוב נ' ככון לשעת און למרב' אמו אס הוף עמוד ברה' והוף עמוקי' ורכב ארבע
איו עירוב ואס הוף ברסן האידי און בכרימולת איו עירוב נ' ככון ל' דינ' כמון סבתו למעלה
בעירוב אחרו וכן באפל עלו ג' אמו סבתו למעלה עתגלגל און אהוף מ' בעד יוס איו עירו'
סדי' איו יוכל להגע אלנו ב' סמוסן והוף סבתו און ל' אמונת אכל בתוך ד' אמות הוי עירוב
סדי' אהותן עירוב יס' לעס ארבע אמות הוי עירוב והס נ' ככון מכלל אהוף עתגלגל
מ' סכמה הוי עירוב ד' ככון סהוף טון סמוסות צמקומו אין אס און סהין מה סכעסא ע' א' אפי'
ס' אס הוף טון סמוסן אס ל' כ' ד' סתק עירוב הוף סהוף לע אוקת בערות כדפרישית
לעל **כיוצא** עשיית עירוב אס רצה ללך צוף אהוף ואס אהוף סס ז' און עיקר מועת
ל' איו סבתו צמקומו אס אהוף סס א' א' ל' א' מ' סיונא מ' אפי'

ה'יז שבת ויט שבת קדושותיהם הילכך יט המנוח לשבת בן לפעו בן למחריו יוכל
לערב ליום ראשון למזרח ולשבת למערב ולכן יזו שני ימים למזרח ומזרח
השם למערב ובלבד שימח הערוב לפנה אף לבין ולפנה אף לבין או פחות בדי שיכול ללך ביום
ראשון עד מקו הערוב ובל יום השם שאם לא כן חין הערוב של יום השם כלים יבשען פועלים
הראויה לעיבוד יום ואם ערב הראשון ברנשו שהאריך צמקוט שרצה לקנות שבתה יושפה
נס כן בשם ימשיך שם ולא יאמר כלום שאמר לעשות שום הכנה מיום לשבת ומשבת ליום ראשון
כדער וכפ' שלם יוכל למערב בפת שלם עירב ע בכר ביום מראשון מופט שהיה צריך לקנות עליו
שם עירוב ונמנעו מיהן מייט למכרו אלא שם עירב הראשון בפת יכול למערב בשם צמות פתעמו
שחיו צריך למז כלום שכבר נקרא עליו שם עירוב ואכ' חיו מוכן כלום דבוק בן השמות שהיו
תחלת היום קונה עירוב והיום שמוערב לו קופה עירוב לעצמו בהלכה ואם עירב לשם חיומים
ליום אחר צריך שיהא העירוב קיים בבין השמות של יום השם שאם חיו קיים חין עירוב
ליום השם וכן הדין בכל שם ימי טובים חון משם ימי טובים של ראש השנה שהם קדושה אחר
וחין מערבין עליהם שם עירוב יום הכפורי הרי הוא כמו שבת בן לעטן עירוב אחרות בן
לעטן עירוב תחומין אכל יט שהג' עירוב תחומין אכל עירוב אחרות
היו ושלמו כל הלכות עירובין ושבת בעזרת ההלכה בלילה ונחיל הלכות ראשונה תראה
הנאדר בקדש

ת"ח הלכות ראש הרש גרסינן

בפרק חין מערבין ר"ח חיו אסור בעשיית מלאכה ואיתא נמי בפ"ק דמועד קמ"ד יוטא
שיט' קרבן מוסף ומותר בעשיית מלאכה ואיך דאיתא צמגה ושאין ע' צמול מלאכה לעם כהן
ר"ח ופול' של מוסף למא' שאסור בעשיית מלאכה דקאמ' מופט שאין ע' צמול מלאכה חס וטהרה
בבית הכנסת תקין להוסיף אחר ולקרית' עתרה' קמ"ח לנשים קאמ' מופט שהנשים צולות ע'
ממלאכה וק"ח נמי איתא צמגה ושאין ק"ח נשי דנמי' דל' לפועל ע' ע' דת' ברי' ירא' מופט
קנא' ואית' בפ"ק לוד מפרקי' ר' איעזר לפי של' רע הנשים ליתן כזמיהן לבטלהן צמגה העגל
לכך עת' להם הק"ח שכרן שיהו מוסמרות ר"ח יותר מן הנשים ושמעתי מר' אבהו דר' יהודה ק"ח
טעם לדב' לפי שהמועדים נתקן כנגד מאצתי פסח כנגד אברהם דבבב' לנשי ועשי עמית
ובפסח קיה סע' עת כנגד יצחק שהקיעת שופר שלמהן תורה קיה שופר' מן חיל' של יצחק
פוכות כנגד יעקב דבבב' וכן ק"ח עשה פוכות וי"ב ראשי חדשי השנה שנים הם נקראין
מועדי כנגד י"ב שנים וכשאסור בעגל טעל מוקם ונתן לנשים לזכר של' ר"ח צמות אסא'
ת"ט ואסור בתעמית דתנן אין מזרין תעמית על הנמר בראשי חדשים אסור
ופורים ואם התפילו שגזרו להתעמית כך וכך ימים והתפילו צהם
קודם ר"ח אפי' יום אחד אין מפקי' ומתעטן ומשלימי' ויחיד שקבל עליו תעמית כך וכך ימים
י' ק

מלפני וצרת קרובו בעדך לפנים הערוב אין ערוב ונשאר לו שבתו בתי עתן מעורו בעמך
שאולו בעדך לפנים מעט שנים צרתו לו בעדך לפנים כמה קנה שבתו במקום ערום ולא בבתו

ת"ז ע"ב

אני היום קח לרוח צפון והשט לרוח דרום שטעפו ויהי סער שאפשר
לעשו כן או שאמלשטם ערבו לו ולא ערבו לו לצפון ולא לדרום אם העמך כל

אן ערום צדוף לפנים לא יזוז ממקומו שאין ידוע מי זה ערוב קנה לו ואם לא נצפו הערובין צדוף
לפנים הולך מה שאפשר לו ללך מכאן שמהם טעור עתן כל אחד ערום לפוף אף מבתו יש לו אף
אמה שבונית לכל אחד הערוב עתן האן למזרח לפוף אף והשט למערב לפוף הן הולך למערב
אף מכאן הערוב שבמזרח ולמזרח אף והן מכאן הערוב שבמערב

ת"ח המערב

לרבים אומי הרי ערוב זה בשביל כל צד המערב ובלבד שהאם
מוזן ב סעודות לכל אחד וכלמי שירצו יסמוך עליו וצרי לזכות

להם ע"י אהר הראוי לכך כמו שפירשנו בערוב קצרות וצרי להודיעם וכל מי שהודיע מבעד
יום אפי לא נמר בלם לסמוך עליו מבעד יום אם לאמר שאזכה הוי ערוב אצל אם לא הודיע
מבעד יום איש יכול לסמוך עליו לאמר שרשך וכן נמי מי שהמק ערוב לכל שבתו קשה
ואמז מי זה מהם שארצה אלה וקבמוך עליו מעט שלם נמר בלם עד למקום יכול לסמוך עליו
וכן מי שיאמרו שיש להם לבא ואיש יודע אמי זה רוח והמק שט ערום ואמלפנותו צד סיבה
המקם יקנה לו ערוב לרוח שצלו הארץ קנה לו ערוב אן אם אמר אם לא יבא כלל איהי כבט
עירי אן אם יבאו למקום שארצה אלה הכול לפי תפלו וכן אם אמלשטם אן לגרתי מערב על

מי זה מהם שארצה מעט שלם צדד ארמי רצה עד שהקטיף הוי ערוב **ת"טו איז**
מערבין ערוב תחומין לאמר אם מדעת דשמו איש רוצה להרויח

לפנים שיבנה זה כדי שלם להפסיד לפנים שבגדו חוז מנבא קטן שיכול לערב עליו שלם לדעת אפי
איש סמוך על שלם ויעל עבדו וספחתו בכנענים ואת מיאנו שלם לערב עליהם איש מאני
ואפי ערבו הם לעצמן איש כלם ויוצאין בשלרבים אבל צד גדול אפי סמוך על שלם קא ועבדו
וספחתו העברים ואשתו איש יכול לערב עליהם שלם מדעתם והמז שמיאנו ע אן שערם הם
בעצמם לרוח אחרת אבל ערב עליהם וידע ולא מיאנו הוי ערוב קטן שאין אבנו בעיר יוצא
בערוב אמו אפי לא עירבה עליו עד שהאן לו שטם שלמות מופט שגדרר אחריה אצל אם אבנו
בעיר איש גדרר אחריה כל כך ואינו יוצא בערובה לא עד ה שטם שלמות

ת"י איז

מערבין ערוב תחומי אם לדבר משה כען ללך לבית האבולו להקבל פט
רע אן מפת פחד פים אן לישאים ומיאו לאמר שערב לדבר משה יכול

לאך אף לדבר הר אפי וכבד הרם צמול אם עירב לדבר הרות הוי ערוב וצדו כהב שאם
ערוב ואין מוערבין איתו בן השמשות גם בזה בתב הרם צמול ואם ערב הוי ערוב ומכרך
עליו כמי אמה אקבו על יוצר ערוב ואמר בזה הערוב יהא מותר לאך לאמר לפנים אמה
לכל רוח ואם מערב לרבים אומי יהא מותר לפלוט ולבלוט אן לבט מקום פלוע

ואם לא יאמר מאזירי אותי ואם נזכר קודם שניים בדבר רצת
אז אפי' אחר שניים כל זמן שלא התחיל מודים אומרו נבדק
שנזכר ואם לא נזכר עד לאחר שמתחיל מודים אז נשים
אלו חוזר להפלת רצה שיים חוזר לראש ואם יקרא אלעזר
חוזר לראש אם לא עקר רגליו וגם רגליו תחמטם אחר
שניים תפלת שאין חוזר לרצה אבל אם עקר רגליו אהט
שרגל לוי תחמטם אז אם חיס רגליו תחמטם מעט שום
עקר רגליו חוזר לראש ורצונם תלה אותה בעקר רגליו
ככתב לא עקר רגליו מעט שאין רגליו תחמטם חוזר
לעטרה עקר רגליו מעט שרגליו תחמטם חוזר לראש
ואם הראש זללא כתב כן ולמעלה בדבר רצת חונן בהטע
אם יכול לחזור בדבר שאין צרי לחזו והא דמאזירי על שכת
מזכרת רח דוקא שארית מוסף ומנחה אבל שבת ולא הזכר
בערבית אין מאזירי אותה לא שבת ראש יום א' אז אם הוא שט
ימים וכשם שיקיד חוזר כך ע' נמי חוזר אס' טעם חזן
משארית דהט' א טעם ולא חוזר רח שארית אין מאזירי חונן
מפני שתפלת המוסף לפטו ואמר ר' יוסמן בעער שאמר ופי' רב
אפי' זממט טורח הכבו מקלום לפמוך על תפלת מוס טון
שקיא מיד אחר זאת ורשי פי' כבו שאם מי שמתפלל כבו
אפי' יקיד אין צרי לחזור מפני שמוע אותה מש' ואין קלון
משמע כן שארית תלה אותה מפני שתפלת המוסף לפטו ולא
קאמר מפני שמוע אותה מש' בהרי שאם שבת ולא התפלל
יעלה ויצא במנחה שאין לו להתפלל צווצאי רח ערבית טון
שאין לו לחזור של רח למה יתפלל ערבית טון שכבר התפלל
יא במנחה ולא ראמי להא דאמר' טעם ולא התפלל מנחה בשב
מתפלל ערבית צווצאי שבת של חול דשאט התם דאף נפבת
היה ראמי להתפלל אלא שאלקום מפני טורח שבת הולך
באלא יתפלל במנחה יוצא ביה שמתפלל צווצאי שבת דאין
נמי שייך לש' וקמי פרוצנא בתם בון של יצא ידי חובת
צמה שיתפלל הנה ליה כלו לא התפלל וצריך להתפלל בערב
אפי' שאין מוזר צה של רח ואם זלכת אין הד' מוזרם לכך
היה חונן צרי שהכון לצאת ידי ספק שיתפלל אותה לערב

ופגעת רח' נדרו צול ונריך קורת חכם ויערבו לעצמם שיאמרו לו עתה אל נכך רח' קדם
לאן קייית מרד וכתב להם בן זל ודוקא דחפיקה בלשון קרי עליו שהוא לשון נדר אבר לחפיקה
בלשון קבלת העצת בעלמ' איש אמור כשאר נדר ואפי' התרה חיון צריך גרמי צרוסאמי בכל
מהעטין חזק משבתות וימים טובים וראשי חדשי ופולע שלמועד **ת"כ** ומצוה

להרעית בשערת רח' דגרסי צמגה בלע אמרו מקדימין וכו' אבל
השערת פורים ושערת רח' אפי' דמוטה הוא דחייב ליה צדדיה שערת פורים ואיתקש פני
למועד דכתיב וכו' סמכתם וצמועדיכם ובראשי חדשיכם וכתב ג' דוד כ' זכא בושפחה ל'ן
נרח' קיה דכתיב ויקי ממקרת הקדש ואי' לא נמי בתפיקתא כל מוצאותו של אדם קמעת לע מרה
לרה' חזק ממנה מוסוף בשבתות וימים טובים וראשי חדשי ופולע שלמועד ומה שהיה מקורה
מוצטן ל'ת רבן אס מוסוף מוסיתין לע ואס פחת פחתין לע **ואסור** בהספד
דיהן נשים צמועד מעשות פ' סכלן אומרות בלחית אבל

להכות כף א' כף צראש אדם חזקה ופורים מעשות ומטפחות אבל לא מקוננות שהיא חזקה
אומרת והאחרות נעמית אחריה ואחר טקבר המת לא מעשות ולא מטפחות ועל מדוק הדין
אש' לאומרו ברח' חזקה ופורים נאלקו פ' חכמי גרמיזא אומרי אורת דר'ך הילוך ואכמי
מנצח אין אומרי אורת א' על אדם גדול וכן השי' ר' מנשה בר' משה סמך אין מתיחי המטת
בראוב שלא להרעיל בהספד ומתוך מדוק הדין ירמל בהספד וכו' אין אומרי מדוק הדין אין
אומרו קדיש ודי' אדם גדול שמספדין אורת ברח' ופולע שלמועד שי' אמרו עליו מדוק הדין
וקדיש ובר' יצחק בן ג'את ז' לכתב רבנן מימות זקתם הראשונים שלא למד מדוק הדין אחר
המת ברח' חזקה ופורים דלא עדיף מדוק הדין דהדינוט מצדוק הדין דמוטה ר' ענה ומסלקי
לה בשבת אלא להיות ברח' ומועד ואחריה ופורים שאלו להיות בשבת דהללו ימי שמחה ענה
דכתיב וכו' סמכתם וצמועדיכם ובראשי חדשיכם וכתב אהר' מנהס' אומרים קל' זה היום
עשה י' טבלה ושמחה ע' ותלמודי רשי' ז' לכתב בשמו אומרו מדוק הדין וקדיש אפי' פולע סל'
מועד **ת"כ** נורח' נ' אשכנז אומרו פרשת ובראשי חדשיכם סקרית אחר
פרשת

ת"כ גרסינן בפרק במה מדליקין

ימים א' צה' קרבן מוסוף כמין לא ופולע שלמועד ערבת
סאדית ומזכה מהפול' שמונה
עשרה ברכות ואומ' מעין
המאורע בעסקה
פ' אומ' יעלה
וינ' ברע

שאין עמדין אונת ואין קורין אונת אלא בדילגאין אמור לעטין התפילה כקש אלא אף צמזמז
 סוף בשלם אדם נכבד שצריך לנהוג כבוד ומטיב שלם לכל אדם אבל בעטין אחר אין על
 להפסיק ואם הפסיק ושהה ע כל כך שיש צאונת הפסק שער כדי לנמור כל און צריך לחזור
 לראש **תבן ואומר** ען קדיש התקבל ומוציא סת וקורא ל און עזרתן מוקם
 ואין מוסיפין עליהם ואין מופטירין בכבודם וצריך לית התפילה
 הלבב כרוב דאמ' דולגפי כהן קורא ג פשוקים שהן וידבר ע ואמרת ולי חוזר וקורא ואמרת
 וזה פי דולגפולגא אוריו וקורא אית הכבש אחר ועשירית האופה וישראל קורא על התפילה
 עד ובראשי אדשיכס ורבע קורא ובראשי אדשיכס ואומר קדיש ואשרי וצא לצון ואדר
 קדושה ואין אומרים יעכך א ומחזיר סת למקומו ועומדין להתפלל התלמוד מוקף אצות ונערו
 וקדושת השם ונ אהרנות ואל רת צאמוצבראשי אדשים לעמד עת וכו' וחותם צאי מוקדש
 ישראל וראשי אדשים זמן כפרה וכו' שיעור ראש אדש מכפר על סגומות מוקדש וקדשו וצא
 ע ואונת נתן לבס לשאת את עון העדה ומחזיר עתה תפלה ואומר קדיש ואהטן צפחד למור
 ברש נפשי לפי שיש ע עשה ירא לפוטרים **תבן ומזכירין** יעל הויצן
 בצרכת המזון ואם לא און און מחזירין אונת

המזון כהנה מה דין אם כזכר קודם שפתח בצרכת הטוב והמטיב **תבה ראש**
 קדש סוף להיות בשבת ערבית סאריית ומזכה מתפלל ואומר יעלה
 ויצא בעבודה ואין מזכיר אשבת בעלה ויצא שכבר מזכרו ברבעית ומוציאין שט ספרים
 וקורין צאחד ז צדד היוס וצשעת קורא מופטיר וצום השבת עד סוף הפרש ומפטיר השמים
 כפי ואפי רח אלו סוף להיות בשבת מופטירין השמים כפי ולא עטה סוערה ואין מזכירין
 אל רת צהפסרה וקרי בה צצריך להזכר אל ראש אדש צהפסרה ולומר אריוס המוטח הזה את
 וס ראש אדש הזה אלא שאין חותם צאל ראש אדש ולא נהג כן וראש אדש סוף להיות צאחד
 בשבת מופטירין בשבת אפסו ויאמר לי יהונתן מאר אדש מוסף אשבת ורק אונת אצות ונערו
 וקדושת השם וכולל ברבעית אשבת ואל ראש אדש צאחד אנה יצרת וכו' וחותם מוקדש השבת
 וישראל וראשי אדשים **תבו ברכת** קלצנה אמר ל יהודה הרואה לצנה צהידושה
 אומר צאי אמנה אשר צמאמרו בר אסאקים וברוא שובל צבאם

קוק וזמן עתן להם אלא ישא את התפקידם ששים ושמוקי לעשות רעון קופתם שועל אמת שפעלת
 אמת וללנה אמר שתתקדש עטרת התפארת לעמוסי צמן אהה קן עתדין להתקדש כמותה
 ולפאר לוצרם על שם כבוד
 מלכות ברוך אתה א מוקדש הקדשים
 פי שועל אמת פי הקנה שפעלת אמת
 סבדין מיעט את הלנה ויש מרדין
 שועל אמת שפעלת אמת

עברת ברנה ואין צריך למדש צה דבר דסון
שמתפלל אורה מספק אין לך אידוש גדול מזה
וקורין חחלל ורעם קדשת
יש אומר שיאיר

אין אומר אותה כלל בראש ארש
אבל צער אומרים אותה ומברשן עלנו פטו
ולאחריו ויש אומרים שאין חלק בן צער לעידי
וטעם אומרים אהות כלל ברכו ורית זלכת
דלם שפא יאיר ולם שפא צער אומרים אהות
ומברשן עלנו אפני כל יאיר ויאיר ולזה קסטס
אין זל ומברשן תפלה באי אמה אקנו לקרוא את
ההל ונותמין בהלעך וכן כתבר בעמדם זל
וקורין אותה בדילעג שמתחילין קללים וקורין עד
קלמים למעשיא מים ומדלמן למ ומתחילין
יא זכרא יברך וקורין עד ויאזכרא כדרך ירה
ומדלמן אהות כ ישמע יא עד כל האדם כוזב
ומתחילין מה אשיב יא עד הודו וכל ד צער
קורין צמד עד הודו וקורא שלם צער לברו הודו
והקהל שטן אחריו הודו וקורא פסוק יאמר נא
ישראל והקהל שטן אחריו הודו וכן יאמר נא
בת אהרן קורא שלם צער והקהל שטן אחריו
הודו וכן בפסוק יאמר נא ירמי יא והקהל שטן
אחריו הודו וקורא כלם צמד מן המצר עד אודך
כ עטת ומשם ואילך כופלן כל פסוק ופסוק
ואומר שלם צער אצא יא קושיענה כרא ועטן
אחריו אותה הקהל וכופלע ואחריו וישטן אותה
אחריו וכן באצא יא הצלחה נא וצפרד שטין
פסוק ברוך הברא ופסוק אל יא ויאיר למ וכופלן
אל ארה ואודך והודו ליא וצמככו כופלן הכל
וכן עיקר ועד יש מנהגים משתנים בקריאת
צהר צה מקומותם עקר קריאת תליה צמכא
הילכך כל מקום ומקום לפי מנהג וכוון

עם השערת ומה שיתקבצו מן השעות בשיעור לכל יעשה מהן יום ויזרע עם הימים ויסיר
הסבבנות ומה שיותר ליתן על צהר פולטט מן ההטעה שעת רב אלקים סכך היה
מונח ראשון וצמקום שיכלה אשמו סם הוא המונח של ראש המזוור ומה שנשאר מן השטם
אלה הצע לכול יטיקסוב לכל שנה פשוטה ממונה דין תהיה ולמעברת הרב תקפט ויזרע
ויתרע על מונח ראש המזוור וצמקום שיכלה אשמו הוא מונח ראש השנה ומה שנשאר מן
הקדשים שלם עלו לכל שנה יחסוב לכל אחד איז תשגב ויזרע ויתרע על מונח ראש השנה
וצמקום שיכלה אשמו הוא המונח אשר הוא מצבאס או אס ירצה יצדק אשמו המונח ויתרע
תקנה עם מונחרי השטם שלם הצע לכל מזוור ועם מונחרי הקדשים שלם הצע לכל שנה
ואחר שיצדק מכל יתנהו על צהר וידע המונח אשר הוא מצבאס ושון אקדסיה של לבנה כפי
תשגב אי אי איפשר לקטע ראש חדש בשנת המונח אי איפשר לקובע צמח מיום שיהיה
מקצתו מקדש טעבר ומקצתו מקדש הצל לפי עושין הקדשים אחד מול מול יום אעפ שאקדשה
של לבנה פחות מזה בשעת ואחר מצבאס יום אעפ שאקדשה של לבנה יותר מזה בשעת ואילו אם
היה קדשה אלא כט יום ואח כיו כל הקדשים אחד מול ואחר אחר ששה מולמים לשנה אחד מול
ואחר אחר וששה אחרים אלא מפת האלקים שיש בכל קדש וקדש יותר על אצ יום יתקבצו מהם
שעתי וימים עד שיש צמקצת השטם קדשים מולמים יתרים על הקדשים וצמקצת אחרים
יתרים על המולמים ויום שאשים עושין אותה לעולם רב ואם היה קדש טעבר אחר יקרה יום ל
מקדש הצל ואם היה קדש טעבר מולם יהיה יום ל רב הנאל ומקצתו ק ויהיה תשולם קדש
המולם טעבר ויהיה יום לא מראש קדש הצל וממנו יהיה המזון והוא יום הקצעה לפי עושין
ראש קדש או יום או השטט שט ימים וכוונתו בום ראשון בשטרות בום ראש קדש אעפ שאקדשה
תשולם קדש טעבר ויש מדקדקין לכתוב בום ראש קדש אעפ שאקדש יום ל קדש טעבר

וזה סדר החדשים

א מולם ואם אחר על הסדר טנד טבת אסר טע
מולם אדר אסר טסן מולם אייר אסר סיון מולם תמוז אסר אב מולם אלול אסר וצנה המועברת
אדר הראשון מולם והשט אסר וכוונתו בשטרות בצדר הראשון אדר אסר וצט כונתו אדר
השט ומראשון וכלנו פעמים שטתם מולמים ופעמים שטתם אחרים ופעמים מוראשון אסר
וככלנו מולם וכשיהיו שטתם מולמים נקראת השנה שלמה וכשיהיו שטתם אחרים נקראת אסרה
וכשיהיה אחד מולם ואחד אסר נקראת בשדרת וסימן לדעת זה קדש אסר ואי זה מולם כ
דסימן למולם אסר טסן מולם שט אגהמעת סיון מולם שט אגשעת אב מולם שט רהיו
קונצן טעם לקרבן ישרי מולם שט המועדות שט מולם שט ראש השנה למולם וקבערה
השנה לדעת אס הוא שלמה או אסרה או בשדרת תלי בום קבעת ראש השנה על כן אפרט
תולא הימים שראויין לקבע בקן ראש השנה מין קובעין ראש השנה למ בום אסר ולם בום
רבע ולם בום שיש וסימן למ אלו

ואזר על צבא השמים שמשלתן אמת ואיכן משטן סדרן אמר לי יוסף עד מתי מצר שן על
 הקדש עד שהמלאך פגמתי אצל מכתן ואילך כבר הוא יסן ואיך ראוי לברך על קדושו וכמה
 שן מתי תצולן פגמתי רביקודא אמר עד ז' שבתות להקדש והוא כחצ' עגלה ובהרדע
 אמרי עד יונלן יו בכלל שטעם כל שם והלכתא כהרדע וקפי יו מוטעת המולד מוטען אהות
 ולן מיום קביעת הקדש תאנא דבר ישמעאל אלו לן זכו ישראל להקבל תע אבהם שבשמי
 פעם אחת בכל אדם דיים אמר אפי' הילכך מברטן מעמוד מרי יור ורבי אשי מכתת למו
 ומברטן שן דרך חשיית להקבל פט שטעם דרך כער גרסינן נמוכת ספרים אין מברטן
 על הירא קלן נמונאי שכ' כשמוק מעשם וכגדיו נאי ותלה עטו כנגדה ומיישר רגלו ומברך
 ואומר ג' פעמים סימן טוב תהיה לכל ישראל ברוך עראך ברוך יונרך ברוך מקדשך ורוקד
 ג' פעמים כנגדה ואומר בכל פעם ופעם בשם שאת רוקד כנגדך ואפי' יכול לגעבך כך אם
 ירקדו אחרים כגדיו להזיק לן ינעו צ' ואומ' תפול עליהם אימתה ופחדו ונאמר ערבובן
 ידמו ורוטך בגדול ופחד אימתה עליהם תפול ואומר כן ג' פעמים אמן אמן קולויה ואומר
 לחברו ג' פעמים שלם טעך וילך לבית בלגטוב ויש אומרים כזה הסדר ברוך יונריך ברוך
 עשיך ברוך קונך ברוך ער איד"

תב"ז הוני כותב מעט כללים למצוא מולד

הלבנה קדשה של לבנה כפי ימים יז' שעת השנה חלקים שתתרחף מהן בשעת ואלו לא הירא אלא
 כן ימים היו כל המולדות בנקודת אחת שהן כלם זו ואזורין לעולם להפלת הנקודה ומפני שהיא
 כפי השנה נמשך כל מולד אחד אחרו איב' השנה י' יום אחד יז' שעת השנה חלקים לכן היוודע
 מולד קדש אורובה לדע' מולד קדש של קדש אחריו יתן עליו איב' השנה וצמקום שיכלה חשטא
 שש הוא המולד וטון שיתרו קדש אחד על השבעות איב' השנה אכ' לשנה פשוטה שהיא יז'
 קדשים יתרונה יז' פעמים איב' השנה שהיא דא' תתע' ולמעברת שהיא יג' קדשים יתרונה הכא
 תקפט' ומי שידע מולד ראש השנה ורובה לדע' מולד השנה של אחרים אהם קשנ' שערך
 פשוטה יתן על מולד שלה דא' תתע' ואם היא מעוברת יתן עליו הכא תקפט' ויצא לו מולד ראש
 השנה של אחרים ויש שנים איב' מהם פשוטות וז' מעוברות שהן שלשית ושישית ושמיות ושנת
 יא' ויז' ויש נקראים מאזור הלבנה וכשיתקבצו מותרים שהיא יז' פעמים דא' תתע' וז' פעמים
 הכא תקפט' ועלה ב'ו תקצה לפי היוודע מולד של ראש השנה של ראש המאזור ורובה לדע' מולד
 של ראש המאזור של אחריו יתן עליו ב'ו תקצה וצמקום שיכלה חשטא הוא מולד של ראש
 המאזור ואם היא יודע לן מולד שלה מאזור ולן של ראש השנה ולן של קדש ומצקא לדע'
 המולד יצטרף השנים שערבו מוצריאת השולש ויעשה מהם מאזורים שליט' שנים ויאסוב לכל
 אחד מהם ב'ו תקצה ומה שיעלה מן החלקים שיקבצו כשיעלה לתתרחף יעשה מהן שנה ויתרפה

והיא שנת צ"ו כלל שלה אמר צ"ו נערד קטרד קי"ו נערד ז"ו והפ' כמו סדר צ"ו בכל
הראשון מתחלת הסימן עד הסימן של אחריו סימן השנה כמו שכתבנו על ג' ונשנה שצ"ו
לפניה ולאחריה והיא שנת א' וכל שלה אמר צ"ו תקפ"ט נערד קטרד קי"ו נערד ז"ו ונשנה
מועברת שהיא שנת ע"א י"ד י"ז כל שלה אך תצ"ו צ"א ג"א היא תרצה קי"ו ק"ד תצ"ו ז"ו

תב"ה ויש עוד כללים

בהידור השנים שנה סדרה ביום שלשי תהיה
לשם בסדרה בין בפשוטה בין במועברת

ואם תהיה ר"ה ביום ז' לשם לשם תהיה בסדרה בין בפשוטה בין במועברת אלפי תהיה סדרה או
שלמה ואם יהיה ב"ז או צ"ה אם היא פשוטה או איתפאר סיביו ארטיה סדרים ואם היא מועברת
או איתפאר סיביו בסדרין אז קן הימים שאין ראויים לקבוע בהן המועדים למ' אלו ר"ה ולפי נש
עם כפור ולא זכר פורים ולא ב' ד' פסח ולא ג' ע' עגרת והושענא רבא למ' ג' סוכה ולא ח' ע"ס
אסתר ולא כ"ד עם תמוז וא"ז לשם ביום שהיה פורים יהיה ל' לעומר וסימן פלג וצ"ס שהיה
סוכה יהיה עגרת וא"ז הימים שהקבעו בהן ראשי חדשים ולא בזולתן ע"א אשלו סייר ב' ד' הו
סיון א' ב' ד' תמוז א' ב' ד' אב' א' ב' ד' מרחשון א' ב' ד' כסליו א' ב' ד' תשרי
ב' ג' ד' ה' ט' כ"ד ה' א' אדר ראשון וט"ו ז' ד' סימן לקבוע המועדים א"ת צ"ג ד' ד' ק' ה' ו
וק' פ' ב' ד' ראשון של פסח יהיה לשם השנה ב' א' וסימן על מעות ומורורים יאכלוהו ביום ט"ו ע
שעשית ביום שלשי ע' ראש השנה ביום רבוע ע' קריאת התורה פ' סוכה תורה ביום אמי"א
ע' ע"ס כפור ביום שישי ע' פורים שבער לשם קורין ע' א"ת אהרן קודם פסח בפשוטה
ובמועברת מטרע קודם פסח און מנזק מועברת שקורין אחריו מות קודם הפסח ולשם
פרשת וידבר והוא תחלת הפרק קודם עגרת והשנה ב' א' קודם וא"ת א"ת ואתם נצ"ס קודם
ראש השנה ולכך כשראש השנה ביום ב' ג' ט"ו ע' ט"ו שנתות בין ראש השנה לשנת דריבין לאין
נצ"ס וילך כד' אהרן וילך בין ראש השנה לע"ס כפור והאזי"א בין עם כפור אסוכות וסימן
צ"ג המלך פת וילך אבל כשראש השנה ביום ה' א' און בין ראש השנה לשנת א"ת שנת אהרן
שקורין בה סדר האזי"א און וילך עם נצ"ס קודם ראש השנה וסימן לפשוטה פקיד ופסח
למועברת סדר ופסח מ"א ועגרו ע"א וכל קומנו ותקיע פרשת האזי"א מאלקים פרשיות
כדרך שהיו מאלקים אורתה במקדש שהיו קורין הסירה פעם אחת לשתי ימיו השע"ע וכתב
פלוני ג' און ז' סימן הזיו לך יד פ' האזי"א עד זכור ומזכור עד ירצוהו ומורצוהו עד וירא י"א
ומורא י"א עד ע' אכ"מ ואלו אכ"מ עד כ' אש"א אש"א ומ"ב אש"א עד סוף הסירה וצ"ר
אכ"מ קורא השע"ע עד סוף הסדר קלות שנתות כה"ס און מפסיקין בהם אלפי ימיו קורא
א"ת בלג הילכך מתחילין בפסוק אפטיהם ומסיימין בפסוק של אחריהם אבל לק' לית שצ"ס
תורה יכולין לתפסיק בהם שמונה פסוקים אחרונים שצ"ר און מפסיקין בהן א"ת ימיו
קורא כולן בפסיקתא מבראשית עד י' צ"ו מפטירין מעטן הפרשיות דומריה בדומריה
ומ"ס ואילך לפי הזמן ולפי המאורע

ראש השנה ואם חל מנוול תשרי צמד מאת הימים דוקין הקצעות ליום שלפניו ואם חל
בבבב שראוי לקבוע בהן אם המנוול בחצ היום ומאז היום ולמעלה נקרא מנוול זקן וצדיק
קובעין ראש השנה ליום המנוול וכדקה ליום שלפניו אבל פחות מאז היום חפץ נעצר וזמן
קובעין אותו ביום אם הוא ביום שראוי לקבוע ואם היה מנוול זקן ביום שלפניו אלו שאר
ראוי לקבוע לו ביום שלפניו כגון שהיה מנוול זקן בשבת כדקה עד היום שלפניו אחריו
שהוא יום שש והוא יום שלישי למנוול וכן כל בוצע בזה ויש עוד מנוול שדוקין קצעות ראש השנה
מינוס הולדו והוא שאלו שלש ימי ששעת רד אלקים בשעה הצעירה וממנו ולמעלה והשנה
פשוטה אז הוא כדקה מינוס הולדו ומינוס שלפניו מפת אלו ונקבע ביום חמישי אבל אם היה
אלק אחד פחות מרד או שהשנה מעשרת חזו נקבע ביום הולדו ועוד יש אחר שדוקין הקצעות
מינוס הולדו והוא שאלו ביום כ' פון שעת תקפא הקב"ה בשעה הרבעית וממנו ולמעלה והוא
שדוקין השנה שלפניו העשר מיד ששנה שלפניו הייתה מעשרת חזו אינו נקבע ביום המנוול
וכדקה עד יום שלפניו אבל אם היה פחות מזה אפי' אלק אחד או שאין שנה שמיד שלפניו
העשר חזו נקבע ביום ו"ו ועל כן הרוצה לדע קצעות ראש השנה יחסו מנוול תשרי צדיק יום
הוא וצדיק וזו שנה וצדיק זה אלק יצא ויום שיהיה בו המנוול הוא יום הקצעות חס לן שימנעו
אחד מהדברים שהזכרם שלפניו יקראו ואלו יהיה מנוול זקן ואלו יהיה בוצע רד בשנה פשוטה
ולו צפון תקפא בשנה שלפניו העשר וכוון שידע קצעות ראש השנה ורוצה לדע קצעות חסיה
יחסו צדיק זה יום יקבע רה שלפניו שנה זו ויחסו מנוול הימים שבטמן חזו מינוס הקצעות של
שנה זו ואל שנה הבאה אם יש צמחה ל ימים יהיה מרחסון וכליו שלפניו ואם הן שלשה ימים
בשדרן ואם הם ב' ימים אחרים ברא בשעה הראשונה שרוצה לדע אדור חדשיה פשוטה אבל אם
היא מעשרת חזו אם יש חן הקצעות ז' ימים הוא שלפניו ואם הם ב' בשדרן ואם הן ה' יהיה
קסרה ט"ז הרי שרוצה לדע אדור חדשיה זו וזו וקרא ראש השנה ביום ה' והוא פשוטה ואלו

אחרים ביום ב' וצמחה ש' צמחה ז' הרי ידעו שהיא בשדרה ואם ראש השנה שלפניו ב' היא
שלפניו ש' צמחה ח' צמחה ימים ואם היה ר"ח זו בשנה זו בשבת ובשלפניו ב' הרי קסרה
סוף צמחה ח' ש' ימים ועל דרך זו לשנה מעשרת וכדי שלא יצטרך אדם לשנוב ביום יש חן
קצעות רה זו בשנה אחרת אכתוב כללם לדע בהן קצעות חדשים שלפניו שנה ששנה
לפניה ולפני אחריה והיא שנת א' פ' פ' כלל שלפניו חסרד צפון תקפא חסרד היא ז' חסרד
וזה פ' מנוול של ראש השנה סוף צמחה וממנו עד צפון תקפא יהיה ראש השנה ביום ב' והשנה
שלפניו והוא צפון תקפא וממנו עד חסרד יהיה ראש השנה ביום שלישי והשנה בשדרה והוא
בשדרל וממנו עד חסרד יהיה ראש השנה ביום חמישי והשנה בשדרה והוא צמחה וממנו
עד היא יהיה ראש השנה ב' חמישי והשנה שלפניו חסרד וממנו עד ז' יהיה ראש השנה
ביום שש והשנה קסרה והוא צמחה וממנו עד ז' יהיה ראש השנה בשבת והשנה שלפניו
והוא צמחה וממנו עד חסרד יהיה ב' והשנה קסרה וצמחה ששנה שלפניו ולפניו

של חקריה יתן עליהם שבעה שעות ומחצה ושם מילי השמים תקופתם לישלם חזרה מופלת לא
 בתפלת היום או בלילה או ביום או בלילה ואל תמוז לישלם חזרה מופלת לא בשבעה שעות
 ומחצה או בשעה ומחצה ביום או בלילה ואל תשרי לישלם חזרה מופלת לא או בשעה שעות
 שלש ביום או בלילה ואל תבת לישלם חזרה מופלת לא בעשרה ומחצה או בארבעה ומחצה ביום
 או בלילה **פירוש לשני אלה הלוחות** בלוח הראשון יט
 קבעו

חמש אלפים ונ"ה שהיא תפלת מחזור ראשון עד תשלים ששת אלפים שנה כל מחזור בשורה יחזק
 וכל שורה יט קבעו כמות שם המחזורים והתפלת כל מחזור כפי כמות מוטן לבריאת עולם
 בתפלתו וכל המחזורים הבתולים בשורה אחת קבעו שנה ופ"ו סימן נ"ב שראש השנה ביום
 שם ומרסון וכפלו שלמים ופ"ו סימן נ"ב שראש השנה ביום שם ומרסון וכפלו קסדים ופ"ו
 סימן נ"ב שראש השנה ביום ששאי ומרסון וכפלו כהדרן מרסון קסר וכפלו מלך וכן כל
 האות הראשונה שבכל סימן מורה על קבעו ראש השנה והאות השנייה מורה על מרסון
 וכפלו אם שלמים או קסדים או כהדרן והמשוין בלוחות לא כריך שידע בפי זה מחזור עמוד
 וכמה שנים שבכנס וימנה בלוח הראשון מרסון המחזור הוא בשורה של מוטן שם המחזור
 כמות שנים שבכנס ע"ו ונמקום שכל מה מביא הוא סימן שנה וגם ידע אם ראש השנה פשוטה או
 מעוברת ואחר שידע סימן שנה אם נ"ב או נ"א או אחר מה סימנים האחרים ישיין בלוח השם
 בפי זה מקום ימצא אותה הסימן אם שנה פשוטה ישין בשנה שבעי השמות ואם היא
 מעוברת ישין בשנה שבעי המעברות ושורה של תחת הסימן של שנה יאה אותה ראש השנה וכן
 ימצא כל עמך השנה ראשי קדשיה ומועדיה ופירותיה ופירותיה וסדריה הנפרדים והנפרדי
 מי שאם ידע בפי זה מחזור הוא ולא בכמה במחזור אם הוא יודע כמה מוטן למטן בריה
 השלם ישין בלוח הראשון תחת פי זה מחזור ימצא מוטן הסמוך למטן בערך יט שנה בלפניו
 וידע שצוותו במחזור הוא ומוטן שכן ראש המחזור למוטן של בריאת העולם הם השנים שבערו
 מופלת המחזור עד שנת מט"ו ונמקום שיכלה מט"ו הוא סימן שנה והרמיון בזה רעיו
 לדעת שנת קמטת אלפים ומאה לבריאת עולם בפי זה מחזור הוא וכמה ע"ו והנה מט"ו המחזור
 שמונים סמוך לזה המוטן ב"ט בלפניו ב"ה הוא מחזור רמ"ט שתפלתו קמטת אלפים ונ"ב וכמה יש
 בין קמטן זה לקמטת אלפים ומאה ושמונה שנים "הנה בתכרר לפי שנת קמטת אלפים ומאה

מילי שנה שמינית

למחזור רמ"ט

וכן כל מוטן

בזה

תמוז האות ראש קדש וקמטת תל מכל אמתן מאש

וזאת היא תפלתו

תלתן דער עשרתא וטבע דיקמיתא ותרת דתוובתא תלתא דער עשרתא דשא דברי ירמיה
לפרשת פנחס שמוע דבר יא לראשי המטות חזון לאלה הדברים בשבת שלפני ט במזבז דנחמיתא
כע מלקי נחמו ליתחמן ותאמר זון ליה עקב עמה סוערה לראיה אכתי אכתי לשופטים
דע עקרה לכתתא קומי אורי לכתתא שוש אשיט ביה לתת כצבים וכשא ראש השנה בבג
שוילך זון ראש השנה לעם כפור מפטירין דרסו יא זבמזבזו זון ראש השנה לעם כפור וזון
עם כפור לשוכות שובה ישראל לקזיט אכל כשראש השנה זבזו סהאזיט זון רח לעם כפור
מפטירין ע שובה ויש אהען כשראש השנה בבג מפטירין זון ראש השנה לעם כפור שובה וזון
עם כפור לשוכות וידבר דוד וסימן הפסיקתא מוכח במנהג הראשון דקאמי תרתי דתוובתא
זה אשען התקופת שנת הקמה הוא ששה ימים ורבעיום והעשה מהם מאזורים שליט
שט יעלה בדו לפוזור מותר על אשען שנת הלנה שעה אחת ותפא חלקים שקודמת
קמה ללנה הילכך הרונה לדע אשען התקופת יעשה מהשעם שעברו מזריאת העולם
מאזורים שליט יט שעם ויאשוב לכל מאזור שעה ותפא וינרף מה שיעלה בדו מכלם ואם ירצה
לדע תקופת מסן של ראש המאזור יסיר מאשען זא תרמז פז ימים ט שעת תרמז חלקים
ומה שיותר בדו יתן על מולד מסן וצמקו שיכלה אשען שם היא התקופה ואם ירצה לדע תקופת
תשרי של ראש המאזור יסיר מאשען יב כרד פז יב ימים כ שעות רד חלקי ומה שיותר בדו
יתן על מולד תשרי וצמקום שיכלה אשען שם היא התקופה ואם ירצה לדע התקופה של מסן
של השנה שעמד ע שהוא כך וכך לפוזור יתן לכל המאזורים השלמים שעה ותפא חלקים לכל
מאזור ולשעם הצמורות שכתבו במאזור יבב רד לכל שנה ויקבץ הכל ויסיר מהם זא תרמז
ומה שיותר בדו יעשה ממנו אשען של חדשי הלנה שהוא כפי יב השנה והשאר שלם עלה לכפי
יב השנה יתן על מולד מסן של אותה שנה וצמקום שיכלה אשען שם היא התקופה ואם ירצה
לדע תקופת המזו יקח זא שכל וינרף אותה עם המותר שלם עלה אשען כפי יב השנה יתן
אותו על מולד רח המזו ולתקופת תשרי יקח לוי תרמז וינרף עם הנשאר שלם עלה לכפי יב
השנה ויתן הכל על מולד רח תשרי ולתקופת שבת יקח אב תתקב וינרף אותו עם המותר
שלם עלה אשען כפי יב השנה ויתן אותו על רח שבת דרך אחרת לתקופת השעם שכתבו
לתוך המאזור לשנה ראשונה יקח יבב רד וינרף עם המותר של שעה ותפא לכל מאזור
אחר שהסיר ממנו זא תרמז ויתן אותו על מולד רח מסן ולשעיה יקח זא יב ולשלישית גב
התשע ולרבעית יל ימים כג חלקים ולחמישית בל זא רכז ולשישית וף תשום ולשבעית זון
תתקב ולשמינית זא ימים מזו חלקים ולשיעית טא תקלו ולעשירית כב תשום וליא חיד קב
לזכ יקח יב יא שאו ולג יקח כג תקמו ולד יקח דיו תהרנא ולפו יקח טו יד קעה ולז יקח זא
יא שש ולז יז יתב וליא יקח יח יו תהרעד ולט יקח טעה ותפא כל תקופה נמשכה
מאזורים שעת ומאנה ט כל תקופה היא זב יום וז שעת ומאנה וזא הם שבע שעות נמצא
אזינה נמשכת על שמינה אלא ז שעת ומאנה לכן היו דע תקופה אחת ומקש לדע השעיה

ובעל השעור ז' כתב איכא מאן דאמ' דמברך שהקיימו דהא מוזמן לזמן קא אית ואיכא מאן
הלך בריך נהא ל' קבע ל' זימנא דקא מפרס ויוצא בשירא ודעתא לאזור יצא מראש השנה
צריך לבער ומוסתברא דסות קוא' ומאן דבעי מברך ואיך הראש ז' כתב שאין לברך ל' פ
שהבדיקה היא לצורך הרע לבער הקמח לערך הרע וסמוכין מזמן הרע וכתב עוד קא ז'
יש אומרים שאין לעדק לדבר עד שיגמור כל הבדיקה ויש מוסיפין עוד לעמוד שם סק בדברי
בעלמאן שלא מעטן הבדיקה שצריך לאזור ולברך וכל זה איננו שוה ל' שאם יש צורך שאם לדבר
ען בדבר להפלת הבדיקה" אבל מני שהתחיל לבדוק לא הוי שיחה מפסק לצורך לאזור ולברך
מידי דהנה אי שיבת סוכה וכאדם המודבר בתוך שעודתו לא הוי שיחה הפסק לצורך לאזור
ולברך על ישיבת סוכה ונדחת המוציא ומיקו' לכתלה טוב לצורך שאם לעסוק בשיחה שלא עד
שיגמור כל הבדיקה כדי שישים את לב לבדוק בכל המקומות שמכנסין בהן קמח ובעברת
אחת יכול לבדוק כמה פעמים ואם בעל הבית אינו יכול לטרוח ולבדוק בכל המקומות שצרי
יעמיד מוטב ביתו אצלו בשעה שהוא מברך ויתפזרו לבדוק איש במקומו על סמך הברכה
שברך בה שצריכה שעושים מטה אחת אחד מברך לכל **תלג והבדיקה**

צריך שתביא לאור הנר ולא לאור הלכה ולא לאור הקמה
אפי' אם עדין ביום כעין שאם בדיק בליל ועדין ביום יל' אפי' ה' צריך לבדוק לאור הנר ומיהו
אפשרא כון שאורה רב כבדקת לאורה ואפי' צריך כר כנגד ר' קאן אבל מצדדי
צריך כר' אין עדיקין לאור האשקה מפני שאיני יכול להכסה לאורין ולפדקין וגם ירא שמא
יטרוף בה הבית ויהא לע' טרוד ולא יבדוק יפה וכתב קא ז' על כן מהגון במשכנו שאין עדיקין
לאם בכר של שעה אבל לא בכר של קלכ' שמא יטיף על הכלים וגם לא בכר של שומן שמא יטיף על
כלי קלכ' וגם לא בכר של שמן שמא יטיף על הכלים וגם איני יכול להכנס לאורין
ולפדקין קילכך עדין בכר של שעה ועדין בכל המקומות שיש אלוש שמא הכנסו בהן קמח
בעין אוננותין שמוסתפקין מהן ומקום שמוצטען שם דבס קטמס והמלא והעצם והגרור
והתנורים שפעמים שהם כלים בתוך השערה והסינוס הולך להטיל מהם ופתו צדו ומטעם זה
כלאדי הבית והעליות צרישן בדיקה שפעמים אדם נכנס בהם ופתו צדו ומאונות שבר
צמקום שרמלן ע' קטיב באונותין להצריכן בדיקה במהתפק אבל אונותין שאין מהתפק
מהן ואונות שמהן אפי' אם מהתפק מהן ומקום שמוצטען שם דבס גדוליס אין צרישן בדיקה
שאין ררך לכנס בהן בתוך השערה מפני שידוע כמה צרישן לשערה ומצדדין הכל קדם
השערה ואורי הבית וזוין העלמין מן הכותלים שאינן לא גסדין הרבה ולא צמוצן הרבה
צרישן בדיקה אבל הגסדין עד שאין יד האדם מגעת שם והצמוצן פחות משלש ספחים אין
צרישן בדיקה וצרוטלמי קטיב גסדין למעלה מעשרה ספחים ואיני כראש שעיקר השמים
האדם הוא למעלה מעשרה אלא כדפרשית שאין יד האדם מגעת שם וגר' ז' ז' ז'

והמגדל שהוא מוטע ואינו ראוי להשמיש אין צריך בדיקה

שאלין במלכות הפסח קודם לפסח שלשים יום הילכך שלשים יום קודם הפסח חל עליו חזרה
 בשאר כחשך אבאר בע"פ מצותי כעבד מר"א מסן עד אפרו אגזין סתלן על פתחם לא ביום
 ולא בלילה ואין אומרים דרקתך במוצאי שבת ואין מיתעטן ואין מספדין והט איתנא בפרק
 פתחא דמסכתא סופרים מפת מה אין מיתעטן במסן מפת שבאחד במסן הוקם המשכן ויב
 נשאים הקרים את קרבן בני יום וכל אחד עשה בזמנו י"א ואין מיתעטן ע עד טיעטרי מסן
 והכבודות מיתעטן בערב הפסח והתלמידים מיתעטן ע שט ואמושי וטט מפת קולנהשג
 ימים וכל דהכך ג' ימים אחר הפסח קאמ' כמון שרמלן באשכנז לתעטות ג' ימים אחר הפסח
 וכן אחר הסוכות מפת טהם ימי משה ושמא ושמאך כך באו לדי עברידי ואמרו
 איתם אקרא דאיוב ויהי ע הקיפו ימי המשה וע' והעלה עולת וע' ע אמר איוב אולו קטא
 במ' וע' **תל שבת** שלפת הפסח קורין אותו שבתאגדו והטעם לפי שנטעשה ע נש
 גדול שפ סא מצדים מקאן מבעשור כדכתיב בעשור לחדש הזה ויקאן
 להם אים וע' ופסח שילון ע ישראל מומצרים היה ביום ה' כד איתנא בשבועה ונמוצא טעטריה
 בחדש חזק בשבת ולקאן להם כל אחד טא לפסח וקארו אותו בכרע מיתה ושאלום קממצרים
 למה זה לכם והשיטם לשואלו לשם פסח במוצאי השם עלא חיו טהם קמות על טאקטין ארבי
 אלהים ולא חיו רשין למור להם דבר ועל שם אותו הגם קורין אותו שבתאגדו

תלא בעצמם ימים שאור לא ימוצא בעצמם ובעצמך ביום קראטן תשבתה שאור
 מבעתכם ודרשו קמיום אל רהאי יום ראשון קאן יום שלפת שבעת הימים שהוציא
 י"ב במסן שאן קאן אסור מן התורה ולא כלו אלא משש שעת ולמעלה כאשר דר' טו ממדר' ט
 הפסוקים אלא שהכמים מקיפין לאוסרו עד שש שעת קודם ומדאורייתא בטול בעלמיה סג
 שיבטל בלם ויקשצו בלע קאן עפר בעלמא ואזן אים עבר עלו אלא שהכמים הצריכו לאוצרו
 מקצת לפי שאדם רגל ע כל השנה ואזן שמוא יבא למכור אים ישאר בבית והצריכו עד לבדוק
 אחריו בארין ובדקין וכל מקומות שדרך להשתמש סם ומוצאן להם סמך מן הפסח שבדיקה
 א תפיה לאור קבר ומפת זה אמרו לל' י"ב דרקין אתה קאמין לאור קבר ע' לילה שלמאורתי ימיר
 ארבעה עשר דבון סבדיך לבדוק לאור קבר דריך שיבדוק בלילה שאן אורו מבהיק ונש קידי
 טעם ידועה שכל אדם מצי' אן בבית לכן יש לכל אדם לעזר אלא יתחיל בשום מלככה ולא יאכל
 עד שיבדוק ואם אים יש לו עת קסט' למוזל לא ימוזל עד שיבדוק ובעבדי זל טהם קתחיל
 למוזל מבעד יום שאין דריך להפסיק וכל סון שהטעם כדי שלא יסוד בלמוזלו וישב מלכדוק
 אן חילק ואם אים קתילבבד פסיק' לבדוק יבדך בלי אים אקום על משג

תלב וקודם שיחזיר אן חילק ואם אים קתילבבד פסיק' לבדוק יבדך בלי אים אקום על משג
 קמין שבדיקה א תפיה בשערנו ומת אחר שבדיקה מוצל

היום שבתאגדו
 לא סייק בבדיקה
 שבתאגדו ויחיל
 יקום אים קאמין
 ליתו קאלך אים
 יתחיל בדיקה
 אבליטת ולא
 יתחיל בדיקה

ממא בבת ועבר עליו שהרי אינו מוטל לכך וזו לאזור ולבטל קודם שיגיע שער השית שאין
יחסר ואין צדו לבטל ומימי לא יסמוך על בטול היום שאם לבטל כלל ה' בטול כלל הוא הענין
בטעם ידועה מיד אחר הדריקה ולכך לפיכך שמהם מה שאין כן בטול היום דאיכא
לפיוקס שמהם ישכחם ולא יבטל וזהו פרץ כתב דבטול כלל יאמר כל אנוניא דאייתא ברשותה
דלן קמיתיה ולן בערתיה ובטול היום יאמר דקמיתיה ודלן קמיתיה דבערתיה ודלן
בערתיה ושלחו יכול לבטל **תלה לא ברק** כלל יד יבדוק שום יד בתי
זה טעם שיזכור מקיום לא

הפסא לא ברק בתוך הפסא אחר הפסא לא יבטל במאן שעבר עליו הפסא שהיא קאן
בהנחה ועל הדריקה של אחר הפסא לא יבדק " **תלו המפרש** מן הישג
לם אנוניא בשיירא ואין מומא בביתו מי

ואין דעתו לאזור בתוך הפסא אם הוא קודם שלשים יום לפני הפסא אין צריך לבער וכשיגיע
הפסא יבטל בלע ואם הוא בתוך שלשים יום צריך לבער שכבר קל עליו אונסה בער טון
סדור שי בלכז הפסא ואם דעתו לאזור אפי' מרה צריך לבער ואם שכח ולא ברק יבטל בשיגע
הפסא ולעמן הדרכה כתב בטל המנהיג אם הוא יודע שיש לו קמין יבדק על בטול קמין ואם
לאו לא יבדק וכראת שאפי' יודע שיש לו אין צריך לברך טון שעקר הבטול בלע ואם מקטב
בלע לבטל סב דלן מוצא ברכה על מאסבה סבל אעפ שאקמין ליה כלל קמירא וכולן מוצא
שהקא קבמים זל לשון זה לא שצמם ליה כך וזהו צינול כהנא דעתו לאזור אפי' קודם הפסא
צריך לבער שמהם יתבאר ביאתו עד תוך הפסא או בין השמשות וכן כתב הר"י בן גיאת וכן
הדין בעשה בית אורח ואין דעתו לפנות קודם הפסא שלשים יום אין צריך לבער אלא מצטע
בלע בשיגע הפסא תוך שלשים יום צריך לבער ואם דעתו לפנות אפי' מרה צריך לבער כתב

אם קמירי ושרא היוצא מבית הגוי תוך שלשים יום צריך לבער אעפ שהגוי יתן ע קמין שהמזכה
מוטלת על השרא לבער בשיצא ממנו והיא במפרש ויוצא בשיירא אבל אם נכנס השרא בבית
אחר או בער הזאת או אפי' הלך לער אחרת עדין שמה ואין צריך לברוק כהן וכל שאין צריך
לברוק טון שהגוי נכנס בביתו אף אם נשאר לשרא קמין שם ודאי מותרת ממנו ואין לך הפרק
גדולמוז" **תלו המשכיר בית** לברוק צד מי שקרא המפתח
צדו בתלת

היו בדריקה עליו מוטל לברוק אם נשאר צד המשכיר עליו מוטל לברוק ואם נשאר לדי השוכר
הוא חייב לברוק דהשוכר צד לברוק צד ואין יודע אם הוא ברוק אם לאו אם הוא בער
סוף אם ברקו אם לאו ואם אינו בער
בזוקת שקרא ברק ומצאו שאין ברק
ליהן סכר על הדריקה וכפ' אם כל אחר
על הבית שקרא ברק אפי' נשים ועבדי

ואפי' הוא נתן קצת וכן רפת צדק ולתן לתרומתו ומתנה וכן חזר אינה צריכה בדיוקרה
לפי שהעשית לא ימאן שם חמץ שלם ויכלהו חזר שכן יהודי וצמחון כל אחד עדין עדין מקום
סידו מונעת והשאר מוצלע בלע ושכן יהודי לבי אין צריך בדיוקה כלל כותל ששר במשן חמץ
בזוריו ונפל ונעשה על אפי' אם אינו גשה שלשה ספחים כדי חפשת הכלב אין צריך לבדוק
תחתיו טון שיט סכנת עקר צמחון בגלים חיישין שמה אחר שיטלים בדיוקתו שאין עשוק
במטה יאפש אחר מקום שצדד לו ויבא לדי סכנה וקמ' צפתם אצל בדוע שיט רבחתו חמץ
אם אינו גשה שלשה ספחים צריך לבדו אחריו ולהוציא משם צמחין ואצלו בעטן שאין ע סכנה
ואם יש עליו גשה שלשה ספחים מוצלע בלע ודיו' מטה האולקת כל הצד מכותל לכותל קמח
ר' כג' אם יש תחתיה עצם ואבנים אין צריך לבדוק לא צדקה הקיטן שכלפי חמץ ואם אין
תחתיה עצם ואבנים אם היא גשה עדין קוף צדקה הפממי שיכול לעצור תחתיה ואם היא צמחון
אין צריך לבדוק צדקה הפממי שאין יכול לעצור תחתיה ואם היא צדקה לא יצא זה בפסקיו ולא
רב אלפס ז' ואיפשר מסום שהם דברי יחיד דלר' בנן לעולם איש עדין לא צד הקיטן מר' ר' ב' ד'
שמוסדרין ע' שורות של חבות זו אצל זו עד שמתמלא כלו ואזרין ומסדרין שורות אחרות על
התחתונה עד הקורה אין צריך לבדוק אלא שורה אחת העליונה פי' שורת קצת ג' אחרת על פמ
רוצה המרתף ולא על כל שטח המרתף לא העליונה הרואה את הקורה ואת הפתח ואחר
למטה ממנה ויש פוסקין העליונה כדפרשית ואחרת לפתם ממנה ואם היא צד אל פסק כסדר
הראשונה ירושלמי בתי כנסיות וצד מדרשות צריכה בדיוקה שמכמסין צדן חמץ בעשירות
וצד אפי' קדשים פי' בעשירה שעשין בעצור השנה ובחייסוד ראש אדם קילכך שלם צמי צריסן
בדיוקה לפי שהתסקות מכמסין צדן חמץ כתב' אבין ז' בע אדם המכבדים אדריהן צד
במין ומכונסין לבדוק חמץ ולבערו וצדדין שלם להכמס שם עוד חמץ ח' ע' כן צריכה בדיוקה

ת"ל ואחר הדיוקה

שלא יצא צדדין צמחון שמושייר לצמעות
ישרך בדיוקה אחרת כגון אם יסאן
עכבר בפמ' או אם יחסר לחמו כגון שהמק עשרה ככרות ומצא תשעה שאז צריך לבדוק כל
הבת פתם אחרת אצל צפתם שאין יודע אם חסר ממנו אין חוששין שמה גררה אולדה ממס
לצדדין בדיוקה ואם כפה עליו כל ולא מצאן אין צריך בדיוקה אחרת צדן שאי אפשר לאולדה
ולעכבר לישלע אם תולין ודאי אדם נטעו אצל אם לא כפה עליו כל ולא מצאן צריך בדיוקה אחרת
לכך טוב להלותו צדדין או ליתם בעצמה מקום שאין עכבר יכול לצב' שם ואחר הדיוקה מיד
בילה יצאן ויאמר כל המירא דאיכא ברשותה דלא חזיתיה ודלא בעריתיה ודלא ידענא צד
למוי צדדין אפי' בעפרא דארעא דהשתא פי' אם נשאר חמץ בעת שלם מצא איש עכבר על
דמוי הפקר ולאו דלית הוא ולא יפרט לעמר כל המירא דחזיתיה צדדין צדדין כדי לכלאן חמץ
שיטל במקומות אחרות ואם ז' דיוקה סה' ג' פתם אחרת צדן י' צדדין שמה חמץ שית לפי
סדרתן לקחת פת צדן י' וגם בפת ששייר בילה למאכלו לא יתכוון לצלע ויש למש' שמושייר

כדקמונאממס וכתגהרס צמול ומזל שיק חקטן שיש ע דעת לבדוק

תלח עכבר

שככנס לבית בדוק וככר נפשו וככנס אחריו ומצא פירוני
אש כדי כלחכר צריך לבדוק כלחכר שחין דרכו

עכבר לפירר וקמ פירוני מעלמ אית וצריך לבדוק אחר אותו הככר שהכמס ויתקן שככנס
וככר צדו וככנס אחריו ומצא פירוני כדי כלחכר חין צריך לבדוק שדרכו שלחמק לפירר
וקמ תולין הפירוני שככר שהכמס התקן אצל אס חין בפירוני כדי כלחכר צריך לבדוק
ואס עכבר שככנס וככר בפשו ועכבר יוצא וככר בפשו או עכבר לבן שככנס וככר בפשו ושכור
יוצא וככר בפשו או עכבר שככנס וככר בפשו ומזל דת יוצאה וככר בפשו או שקול דת יוצאה
והעכבר וגם מככר בפשה מצעמ כללנו אס צריך לבדוק אס לפו ורע הדעת צקן וקמאונר
שככנס אס לפו של צריך לפזור ולבדוק דכאי ספקא דאורייתא ואס בטל הוי ספקא דרבנן ואין
צריך לבדוק וית מצעמ ככר למעלה על הקורה אס צריך סוף לפורידו ואס דתו צטר אס
צריך סוף להעלות ואס אור בפש נש אס צריך אכר להוציאו ולפ איתשיטו וגם צאל רע הדעת
ודיע דהקך כדעל דקמיתא אס בטל חין צריך ואס לפו בטל צריך אצל הרצב בתב דהקך
בשין לפו נכתלה בש אס צריך לפוצאו אס לפו דודאי צרי אס לפו כן הוק ליה כמטמין במרות
אס בשבדק ובשל מיירי ולתאר איסות מצאו ומצעמ אס צרי להוציאו אס לפו ואין דבריוכראי
שחין כלן הטמיה דתן שצאל אס על והא דאמרינן שלן וסמין במרות חין שלן צאלו וכן כתב
הרם צמול על החין דככר צטר שצאלו ודיו וכתבנו הרצב על שטמיה וכל שלן טעמיה

תלט תשעה יצבורין

של מצה ואחד של חמץ ואחד עכבר וסקולא
ידענן חין חמץ שלן חין מצה וסקולא

בדוק אס נפל ממקום קבועות או אור דתא הים אס בטל חין יצאלו עכבר חין גדול
שאיפשר שיכלא העכבר כלן חין צריך בדיוקה דהוי ספק ספקא ספק אס נכנס ספק אס לפו
נכנס ואפ אס נכנס אמא אכלו כלן ואס הוא גדול שחי איפשר שיכלא כלן ולפ בטל צריך לבדוק
אצל אס בטל בכל עמן חין צריך לבדוק ואס פירש הככר ממקום קבועות וצאלו העכבר משם
בכל עמן חין צריך לבדוק שט צמדין אחד של חמץ ואחד של מצה ושט צמס אחד בדוק ואחד
שחין בדוק ויתו שט עכברים אחד של חמץ ואחד של מצה ולפ ידענן חין לפו עיל וקאי
לפ עיל שחין חין תלפן להקל אס בטל חין חין הככר גדול דאיכא תרי ספקי חין צרי לבדוק
שט אחד של חמץ ושט צמס בדוקים ויתל עכבר וסקולא ולפ ידענן לפו מיתקו עיל אס שט
צמס של חמץ חין של מצה וצאו לשאלו בבית אחרת או שחין לשאלו עלו ועל חדרו שחין צרי חין
דמקם צריך בדיוקה אס צאלו צטר אחד

חין ידוע אס שככנס לבית אס לפו יצאלו
לפ חין הככר גדול דאחד שהכמס
צריך לבדוק יודע ואפ אס לפו של חין

אשיר במקום אחד ועל איפשיטא וכהב בעהקטור זל מוצעו ואין צריך לבער דמין דצטו קוי
ספקא דרבנן ולקולא וכן כתבא הרמב"ם ז"ל **תמן חמץ משש** שעה

ולמעלה כוס ארבעה עשר אסור מן התורה
עלנו אעפ"י שבעל העשור כתב שאין לא מדרבנן ובעל המאמר ז"ל כתב שמועד לחובל ער
הלאה דבמילתו נושבתו וכתב הר"ם צמח שלקין עלנו משש שעות ולמעלה ולזה הסכים א"ת
הרמב"ם ז"ל וכדי להרחיק אדם מן העשרה קושיפו ארבעים לחוברו עוד שתי שעות דקייא מתפלת
שעה קמישית ומיהו כל שעה קמישית מותר בהנחה ויכול למוכרו לעוים אפי' הרבה צמד
סודאי לא יכלה קודם הפסח ואפי' כותב ויכול להחילן לכהונה קיה ועף ובלבד שיצמוד עליהם
לראות שלא יצטע מיפא ויבער מהם כנה שסירנו מומא ומתפלת שעה ששית ולמעלה אסרוהו
גם בהנחה ואם קדש ה' היתה אינה מקודשת כון שאסרוהו בהנחה הילכך מי שהיה צדו קמון
שלא צדו כפקדון והבט הפסח יעכבש עד שעה קמישית ואם לא צאו בעלנו ימוכרו לעוים ואם
לא מכרו צריך לבערו בזמן אסורו אפי' אם איש קייב במחירות מעשה וקצתה שפחה עיה
ירקות במזן אחר שש שעות והתירם ר"ת ז"ל אפי' שאין תופס דמיו כדאמרינן קמזן של עברי
עברה לאחר הפסח מותר מפני שהן מהלשין

תמן ארבעה עשר שאלהיות בשבת עדיין בליל יג ומבערין

הכל לפי השבת ומשיירין מזון שתי שעות לצורך השבת שעדה שלשית זמנה אחר המנחה
ואז איש יכול לעשותה לא זמנה ולא במזון וטוב לעשותה בשבת ור"ת ז"ל קיה אהג לעשותה
בזמנה עשירה ששלושה זמני פירות וכן קורה רש"י ז"ל לבער הכל מלפני השבת ולשייר מזון שתי
שעות ולא לחול מזה שאם יאכל בלילה מזה שאם להצטן וטוב לבער בעש קודם קצרה אעפ"י
שמוותר אחר קצת שאם יצאו לפעול בשאר השנים לבער אחר קצת זמנה השבת יצא"י תשובה
לאחר הרמב"ם ששאלת י"ל שאלהיות בשבת אם יכול לעו לעו להולך המפה קוז לביתו ידענא למה
צריך למוכרו המפה והקטנות און לביתו לא יבער המפה ויקנה הקטנות י"ה צאצא ויטמום

מין העשן עם שאר כלל הקמזן **ההולך ביום ארבעה עשר** לדבר מטה כענין לפונלית צמ

אז לחול שערה ראשונה של אירוסין און של סבלות בשבת קמיו זכרית אפי'
יכול לאזור לשת ולבער ולאזור למשת יאזור ויבער ועל כמה הוא מוצעו אפי' אם איש יכול
לאזור און שהוא פחות מכמה מצטעו בלע ודין קיה הולך להצטמן בלילה זרה ומיד
הצמים יצטלם בלע ולא יאזור קיה הולך לעשות ערוב כדי לילך לערך ולעו אזור מיד
ויבערם ואפי' הולך לערב כדי לילך לאזור לפי רע אסור דבר הרשות אפי' אפי' אפי' וקנא
טרוד במקום אחר וירא שהוא תמיוץ מצטלם בלע במקום שהוא קודם שחמץ

תמה ריהודה אומר אין בער קמזן של שתי שעות אפי' עסק
כוותיה וכן בפרק המנחה

והוא תלפז שפרי ותלפז מילפז ותלפז קורטמי און קמץ בלח הערובת אה שקיון קמץ וצמור
והוא שחכמים קורין א קמץ שקטא כען זומא אלבעש וקוא מוי סוכן ועמילן שלבזקים וקוא
פת שלתפזקה שלח קבא שלש וסתמן אונת על פה הקדחה לשחובה הוהמא וקולן שלסופרים
ועשין אונת מקמא והסופרים מדבקים ע טירותמאן כל אונר איעזר קן בלמו וקין צמן כרית
ולדבריו אהור לשהותן בפסח אעגדקימא לן כר שמעון דלח קמץ בלמו על ידי הערובת קמץ
בשנתערב אחר הפסח אבל הוכח שאיסורו בעין כמון שהיה משקרא קמיר טעם ולרבנן אפ
לזון קין צמן אה איסור בעלמא ולדבריהם אונת אהשותן ופסק הרם צמור אעזר טבת
הערובת קמץ שפרי עליו כלל דכמון שרד המודי והמוריים וכל דבר שונם זלון אבל דבר
שפרי הערובת קמץ אונת אהשותן ופסק הרם צמור אעזר טבת ובעל
העמוד דבר הערובת קמץ אונת אהשותן ופסק הרם צמור אעזר טבת אכלוס
הפסח צמן אונת קמץ אכלוס ותקילור קין אייבבער ופסק הרם צמור אעזר טבת אכלוס
על שאהו על העשין יין מצמוקין וסורין אונת צמים ופעמים מוצמן קין אהשותן ופסק
אס מותר לשתות אס כעשה קודם הפסח והאיב ודאי אכור לשתות בפסח אבל בעשין יין
ידוע שבחמין האטין קמץ לתוך מוי הצמוקין צריטן אהם לבערו ואס קין ידוע קין צמור
לבערו עבד ואח תמא אמה אכרו הוכח שנתערב קודם הפסח טהרי כזר נהבול בששים ורב
אפוס זלפסק בהמים שאין לחול בלח הערובת אונת אכלוס בלמו וקמץ אהשותן אכלוס דרצמן ולפי
זה מותר לערם בכהלה לפע הפסח ולשהות עד לחמר הפסח ולזה אהשותן אכלוס ודוק
שאין בתערובת טעם קמץ כען כלל שאין אהשותן אונת ע אכלוס אכלוס אכלוס יס ע
טעם קמץ אייבן עלו דטעם כעשה דאוריתא וכווירי עמו שאין בהם כזית בכרי אכלוס פרי
אכלוס יס ע כזית בכרי אכלוס פרי אייבן עלו ועל כן אהשותן אכלוס אכלוס וסורין
אייבם לבערו בהבזח העזרי קולן שלסופרים כל שהטיר עמון מיתקן בכך כען עשור
וטכר קמץ אכלוס שמדבקין ע הקלה אהשותן ואיס טכר ע שרי מועה אהשותן אכלוס
גביות אכלוס דסכרין ואחר רע אהשותן הפסח טון דאוקומי מוקים אייבן עמו בעיטת
ערובת העבדטן טען לתכא קמא קודם הפסח אהשותן אייבן לבער טכר דאכריא
תוך שלשה ימים אייבן לבער ואס עהן לתכא עורות אפז טעה אהשותן אייבן לבער שהערות
ערימין סמוסריא מיד הקולור והאספלטת והרטיה טען לתכא קמא און צרי לבער סמוסריא
מיד אכלוס אהשותן אכלוס מיד קמא אהשותן אכלוס אכלוס אכלוס אכלוס אכלוס אכלוס אכלוס
אס נכרה ואחר כך אהשותן אכלוס אכלוס אכלוס אכלוס אכלוס אכלוס אכלוס אכלוס
אין צריך לבער כשהיה אהשותן ע אהשותן אכלוס אכלוס אכלוס אכלוס אכלוס אכלוס
וכן כהרם צמור דבר שנתערב ע קמץ ואיס מואכל אהשותן אכלוס אכלוס אכלוס אכלוס
אכור לקימו אהשותן אכלוס אכלוס אכלוס אכלוס אכלוס אכלוס אכלוס אכלוס
הנדים אהשותן אכלוס אכלוס אכלוס אכלוס אכלוס אכלוס אכלוס אכלוס

כחכמים דאמרי מתרר חורם לרוח און מטיל לים פי יפרר גם כשירקב לים לא יאלצם שם טלם
וכן כתב בל"ס זמון ובעל העטור ודרי זל ואף ל יהודה לא קאמ דוק כשריפה לאם לאם כשערי
בערו אבל בשעת צעור השתתו בכל דבר ופי רש"י זל לאם בשעת צעורו הוא טעה שטית ואון
הוא דוק כשריפה ובשעת צעורו מוכאן ואילך ורת פי איפכא טעה צעור הוא טעה שטית ואון
השתתו בכל דבר משם ואילך דוקא כשריפה ולפי זה אפי לר יהודה אין צריך לגרש שרוב
העולם מבערין קודם סוף שש בהבאא הראש זל דאפי לרש"י זל בשעה קמטית השתתו בכל דב
טון שמונה זמנא ואיס כראק חן מפרושו שהוא פי לר יהודה אפי מונח כשיריף הוא דוק
כשריפה ובשאר טע בשעת צעורו לכול עלמא אסור להקרות לכך טוב לעשות לו יהודה ולשרפי
בטע עמנו אבל להקרות מאפרו אחר שריפתו זמ תלוי בפלוגתא דר יהודה ורבי לר יהודה שהיא
כשריפה מותר דקיימא לן כל השרפים אפרין מותר ולרבנן אסור דכל הנקברין אפרין אסור
ואם בשל ט תבשיל און אפה ע פד לר יהודה שאפרו מותר אין התבשיל אוקפת אסורין לאם
אם כן נאפה הפת ונתבשיל התבשיל בעוד עף הקמץ קיים און הנאפים לאסות אבל אם כע מותר
ולרבנן שאפרין אסור אסורין בכל עמין ובל"ס זמון כתב רש"י ואם אפה ע פד און בשל ט תבשיל
אסורין והוא הולך לשטתו שפוסק כחכמים זל

תמו המוצא חמין בפסח בביתו אם הוא בחול המועד יוציא

מיד ואם הוא ט"ו יא שיכפה עליו כל ער הלילה שיוציא אבל ט"ז אם יוכל לטולו כדי למוצאון
לא מיבעיא אם בטל שאין כאן איסור דאורייתא כשהייתו פשיטא שאינו יכול לטולו אם אפי לא
בטל שיש אן איסור דאורייתא אפי חט לא יוציאם טון שאינו יכול לבערו כדאי דקיימ כשריפה
לר יהודה וכן מדין בחמץ שנשאר בביתו כל שאל להיות בשבת אחר קמט שעת ואפי קר יקרא
כהבטיכול לשורפו ט"ו טון שיש קצת מעמ כשריפתו אמרו מתוך שהותרה הבטרה לצורך
הותרה נמי שלא לצורך הילכך אם לא בטל יוציאם ויש רבנן כדו שלא יטעו עליו צמוד טעור
עמו לא עבר עליו לא בשוגג וכן כתב בספר קמטות ואם מצא פת ואיס יודע אם הוא מוצא און
קמץ מותר אפי בראשון דימזוגין בתר בתרא ולבסוף שתימטון מזה בבית ואם הוא מעופש
הרבה שאי איפשר לו להתעפש כל כך מטעם הפסח אז ודאי קמץ הוא ואם עברו מימי
הפסח שאכל לתולת שנתעפש מטעם הפסח עד עתה תלכין להקל אפי אם הוא מעופש הרבה
שאם תלכין למי בכל יום אפה עתים ונתם עליו ולכך הרבה להתעפש

תמו חמין בפסח הקטמו רוב המפרשים שאוסר הערובות טון

במיני טון שלא במיין צמוש הוא און מצא לתור
שפסק צותין טעם ואין טמנין כן וכתב הרמב"ם זל דבמסקו איס אוקר בהנחה לא בראשונה
ורבא פס כתב שאוסר אף בהנחה ולזה הסכים אף הראש זל ודוק צד בתוך הפסח אכל ממש
שעת ולמעלה עד הלילה הוי כשאר איסורין לרש"י במיין צמוש הוא ושלא במיין צותין טעם ולרש"י
טון במיין טון שלא במיין צותין טעם ובפסח נמי לא אמרו דהוי צמוש הוא לא בשעת ערב בתוך

בפסא וכן קעד רבא משנס על ר' איעזר הגדול שהיו בגדיו מכוונסין צמי קמא בפסא וכן כתב
רבא אפן על כרים וכפתות סטין אורתם צמי סוכן שאין צרי לבער שאין סם אובל עליו סמאוס
הוא ואיס ראוי לכלב וכתב עוד מה שכתב לגרר הכותלם ומכאן שסגנון קמא מוצאת
להם סמך מן הירושלמי אמר רב הונא קמא ביה בצבא קייב לבער ומאן דאמר סמאוס כפת
סאור סייקרו לשינה בטלה ההוא כפת מילאוס ואם הוא צדק סאיס יכול למסס אחריו יטיח
עליו מטס סיס קמא סנה עפש קודם זמן איסורו או שישרעו בלס ונכרך עד סאיס ראוי לכלב
או סייקרו לשינה ומא אורת צמיט וצולע מותר לקיימו בפסא ויל סמותר אפן בצבלה ויגר
ימורא לכרעלע כה סאכור בצבלה ומותר בצבלה ולזא הסמס אפן הרמא זל וסמורי סעסין
קודם הפסא מפת סרוף אסור לאוכל אחר הפסא בצק סנדיקי עריצה אס יס כזית צמקוס
אחר קייב לבער פחות מכאן צול צמיעסו ואיכא תרי לטט צמירא ללסנא קמא הא דכזית
קייב לבער דוקא צמקוס סאיס עשוי לחזק אבל צמקוס מעשוי לחזק אפן כזית איס קייב לבער
ופחות מכזית אפן צמקוס סאיס עשוי לחזק קייב לבער וללסנא בתרא הא דפחות מכזית
צול דוקא צמקוס מעשוי לחזק אבל צמקוס סאיס עשוי לחזק קייב לבער וכזית אפן צמקוס
מעשוי לחזק צריך לבער ופסק רבא פסא לקומרא כללנא בתרא ורין פסק בצמי דמיתרין תרי
לשט אהרדי ומוי מסקנא לצמי לפרסי זל בשול עריצה אפן כזית איס קייב לבער ונשפרי
העלונה אפן פחות מכזית קייב לבער וכדפסותה כזית צמקוס אחר צריך לבער פחות מכאן
אין צריך לבער ולפרי זל אין איעק ען אס הוא בשולס או צמקוס אחר אס אס בצק עשוי
לחקן סדק סבעריצה ולא היה מיתקן מזולע או הוא צול יותר ולפרוסו הוי מסקנא דפסקא
לצמי צמקוס לשה דקייס כל העריצה חזן מספתה העלונה כזית קייב לבער אפן אס עשוי לחזק
וכן אפן פחות מכזית אס איס עשוי לחזק לעולם קייב לבער עד סיהא פחות מכזית צמקוס
מעשוי לחזק וסלם צמקוס לשה לעולם איס צריך לבער עד סיהא כזית וצמקוס סאיס עשוי לחזק
אבל פחות מכזית אפן איס עשוי לחזק או עשוי לחזק אפן כזית איס קייב לבער ואפן הרמא זל
בעלמא סמאוס אחר הא צמקו לשה ויהא סלם צמקו לשה ולכתוב פרי רסי זל ופרי זל דצמקוס
מעשוי לחזק לשה סמאוס קדושים הם ועררין כלל קמא קמא אפן כלל סאור אפן דעק בכותל
הצית ויל סמאוס זל כתובל זא מויירי בעריצה שאין צה אבל אס לשין צה בפסא צריך
לעדרה למנעלה ויה יקיל מפריס זל כתב עריעת שלסין צהן כלל שנה חזן לסמוך על מרי
סרוסן זרס צמון ומקרין קמא מקן פ אי איפשר לנקרן סלם יסאר צהן צן הכל כזיר
והכל מרי פ תרי ליתנס צמתנא לעי עד לאחר הפסא או לפוקס צמיט סע חצוי זית בצק
סמך בעריצה והוס סל בצק מאכרין דואין כלל סלם יטל מחוס והן מטלן עמו חסיב כזית צמקוס
אחר וצריך לבערס ואס לחזן חזן צריך לבערס ודוקא בעריצה אבל כזית אפן אס אין צמלן על
ירי קוט חסיב צמקוס אחר לפ סמת צדין יחד כסמכדין קצית וסע צתס זה לפס מורי
וכתב זית בכל אחר אפן כפת זית צתית וכפת זית בעליה או בצמכדין סלמפ קצית מעשוי אפן

דלשמייהו אחר הפסח אסור ושאר שני שאין דבר הנוטעויד אפי' אם בשל שונג אסור כון
 דלמעשה עבד לא בשילעב ואי' מוכן תוכן דבריו שאם הוא דבר שעברין על תערונת מידי
 פסקא מינה כביכול מרי עבד עליו וראוי לקופו ואם הוא דבר שאין עברין עליו אפי' ערע
 אדעתא דלשמייהו שרי לא כלל דמילתא כל דבר שאין עברין על תערונתו יכול לערע לכהנה
 ולשקות ודבר שעברין עליו אפי' נהטר ממילא משמע קודם הפסח צריך לבערו ואם לא
 בערו אסור נהטר באחר הפסח שונג בשל גשמים צמוד אים בשל

תמ"ח המין של נכרי

שער עליו הפסח מותר אפי' במלך זוכן
 פסקא דכאפס וצ' ז' והט איתא בשל תת
 וברושלמי וכן פסקו בגמ' ז' ובעל המשטור כתב שאסור בשלם והאריך בעטן ופוק דבריו
 ומן הדין עליו להקמיר שאהגן עכשיו שישראל מקבל דורון אמרן אלהכרי מן האמנה ולפועלה
 שבעה אמרן של ישראל שער עליו הפסח אסור בהנארה ולפיכך הוה עליו לגדור גדר עב
 ומיהו א"א הראש ז' אמר תקנה לזה שיאמר הישראל איע רוצה שיקנה לרשותו ואז לא יקנה לו
 בעל כראו עב' ואיפשר ליה אפי' בפתם ששתק ולא אמר כלום לא קנה ליה רשותא כדאיתא בבבא
 מצעא דהתורה פקא ליה דלקטת דאסורא לא פקא ליה דלקטת אס לא שיקבל מן הגוי אהו
 מוצא ש מעכר מיתך מעשיו שאפן ע' ושל ישראל שער עליו הפסח אסור בהנארה אפי' קטא
 שונגאן אסם ואם מכרו מן גבוי קודם הפסח מותר ובלבד שיתא לו צמותה ומורה ורשא
 ליה לו ער שיהיה לקח צמנה קח צמותים שאקחא ממוך אחר הפסח ואמרן שבעה בברי שרא
 אחר הפסח אסור ברושלמי אפי' שבעה דאיישיכן שמא יערים ליה שבעה אפי' שרא אפי' שבעה
 ובעל המשטור ז' אסור בשלם והתירו בהנארה ואין טעם בכון להאב ען אטלם להנארה ואוסר ער
 ברושלמי להאטל אמוע הפסח אפי' לכלב של התקד שאים נהנה ע' כלום דגרסינן בפרק כל שעה
 לא יאכל חמץ אפי' לכלבם צמח אמן קיימין אס לכלב הנארה הוא ע' אפי' אפי' קיימין אפי' לכלב
 של אחרים זאת אומרת אסור להאטל לכהנה הפסח

תמ"ט הנות של ישראל

והאסורה שצמורת ע' היא אלו והשעל
 שמשיתדלן ע' עים אמרן שמוצא שס'
 אחר הפסח מותר אפי' בשלם שאם תולן אונת בשעלם עים ואם האת והאסורה אל עים
 והשעלם ישראלים אסור שאם תולן אונת בשעלם ישראלים כך הוה גרסת רבא אבא ורבי
 האוי ז' גרם איפכא שהולך אחר בעל האסות וכן הוה גרסת ר' ז'

תנ"ג כתב ר' שיל ישראל

סליה ככר מאכרו קודם הפסח
 צריך לפורע אחר הפסח ואין
 ע' משום אסור אמרן שער עליו הפסח כון שאם הוה בשן בשעת אסורו ויש ע' גשום ג' אס
 אים פורע וישראל שמקבל מני ככרות ברית בכל שעת כתב אב קעזרי שיאמר ע' קודם
 הפסח שיתן לו בשעת הפסח קמא א' מועת ואז אפי' אס צאו אחר כך להשטן מותר לקבל

קפסא אבל הם נתערב קודם לכן ונתבטל בששים מותר ולא אמרינן דחוזר ושער וכן הותר
רשי זל צר יבש וגבנה שבולטו קודם הפסח ואפי' למאן דאמר צמשהו קמז בעשה אבל אם
נתערב קודם לכן איש אומר לא בששים וכן כתב בעל העשור זל דוקא אמר דאיתיה בעשה
אבל בעל היוצא מדפס שלכלי לעטין דבש ושמן של פיס בפסח וכן מליחת צר סגשגה לפי
הפסח ולא כזהרו במליחתו של הורא וכמה ימים נהגו ארופו איסור והמאמיר תבא עליו כדכא
עב' והרי בן גיית כתב אמרי רשותא הלכא אלו עי קודם הפסח וגבנה סגשגה קוד' פס
ושמרה מוקימוז מותרין ואם אלו אסורין ואם הראש זל הותר וזה לשון בשונה גבנה וזה
בפסח מותרתא עג דנעשית בכלים שלכלי השנה ולא כזהרו בה טון סאין משהמשין צחותן כלים
בכל השנה בדבר אם אינם עלשים ואפי' אם נשתמשו בהם בדבר אם טון סאין עשין צדון
הגבנה צמין איש מפליט וכתב עוד אסור לחכול דעם מליקים השרויין צמים בפסח וקיששים
צמקום סוקהין לחכול הוכלים וצמקום סמקום סלח לחכול סאין אדוכלין עב' וזיתים שכונשים
צמק ימות השנה ולא כזהרו צון לדעת בעל התרומות סאסר צמן וכל סאתכו אורת צמין
סל פיס אפי' אם איסור בן יומנו מפת שמרמה אורת לקורט של אלתי דאמרי אורת מקלח ליה
לשמטתא וקורה ליה צותן טעם לשבא רחב צמי אורת דזית עשה אורת ככן יומנו ולא סייך
בה בטול רבבוליה סטן משעריסן ואכאזרו הזיתים כלם צמו קה' מן וכן יראה מהשונה אפי'
הראש זל סקטיב להתר על שאלהו על צל סאתכו בפסח צמין סערדין ס הבצק מקעריבה
כל השנה וכתב דאפי' לספר התרומות שמדמה צל לקורט של אלתי סאת קבל טון סידוע
סאות סכן לפי שמשו צמין לפי בלע דעסן איסור מכליע ולא מפליט עב' הרי סלח הותר לא משום
סאסרן לפי היה מיוחד לא בצמין אבל צמין סטן לפי היה מותר ומיהו קר מאיר מרוטטורק
זל כתב על קהיא דספר התרומה לבי סטה להתר ואעפ' סאת מודה הלכה כספר התרומה אין
בראה ל' אמות צד קוקהין הותר עב' וכל דאפי' לדעת בעל התרומות אם כזהרו צון צחתה
קסטן אפי' אם לא כזהרו לכונשם צדרה קדשה אם אינה צמיה מותרין טון דשעת כצמין
קיתין בהם מים צמליה אורתיו ולא סייך ת' לפימור מקלח לפו **חמץ** שנהעב
ששים צמיה צב כתב רשי זל סמואלך אסר והסאר מות צמיה ואפי' הראש
זל הותרו הכל אפי' צמליה ויותן טעם לפי בפסח רשם אסרו וכן קר איעזר מיוצן קר מאיר
מרוטטורק זל כתב אפי' אסר לעצמי הורא וספק משמיה דרשם זל ואפי' מותר לחארים ט
רת ורי זל היו מותרין להתר ואעפ' סן אפי' רבול למ לשולין פלוגה דרשותא הורא ורשם צמשים
מליהם עב' ורשי זל פסק להתר ולזה סמם קא הראש זל קמין אסר הפסח צון צמין צון
סלח צמין צל בששים ואפי' סקיה בעשה ונתערב אסר הפסח הורא צל ומיהו דוק בשעתערב
סוג אכל מויד לפי והרי כתב אפי' נתערב מויד ולא נהירא לפי הראש זל וכתב עוד קרי אם
צמלי צונג קודם הפסח אינני בפסח כעין סלח היה יודע שהורא קמין מותר ואם צמלי צמין
קודם הפסח לכמה כראה שהורא מותר טון שצמלי קודם איסורו אבל אם צמלי מויד אדעת

על האם אפי' איש עמוד עתה על האם רק שעדס רותב וקודם קמנעלה צריך לשופס יתרה
צמטקות אז בריקס להעצור כל חלוקה שבהם וכן כל הכלים צריך להעצור כל חלוקה שבהם קודם
הבשרן הילכך אם יש צמיות צמטן ואיש יכול לנקותו יתחזין מושלג הנעלה וצריך לעטן
כלים שמשתמשים בהן על ידי האור כגון ספרים ואסכלאות וכיוצא בהן צריך לעטן
ואלצמן צרי' עד שיהו טעטת מתוון מוכן וששתמש בהן בעתן כגון כוסות וקטנות
די להם צמיותם וששתמש בהן צמיותן כפי השמיותן כן הוא הבשרן אם השמיותן בכל רחשון
כגון הכף שמנמסין ע' הקדרה צריך להכשירן בכל רחשון ואם השמיותן בכל שט' היבשרן בכל
שט' ועירו שמערה מכל רחשון על אחר אש ובכל רחשון וכך צריך להכשירן בכל רחשון
ומיהו כל ששתמש ע' על ידי האור לא סג' בעירו שמערה מכל רחשון עליו אם צריך להכשירן
בכל רחשון כתבצט העזרי זל צריך להכשיר כל הקערות בכל רחשון לפי שפעמים כופצן
אותן צמיותם כשהוא על האש כתב בעל המניח זל כפית העשויות מקרן שמתקלקל צמים
קמיון אין להם תקנה בהנעלה דקייס צדילמא קיים עליהו אין קילק' בהן כל עין צדילמא צדילמא
מתכות כלן דינס שוק למחצן בהנעלה ואר' יצחק מסינשנט כתב דכל גלגלם וכל אצטס די
להם צמיותם וצמיותם לרוב חלמי דכל גלגלם וכל אצטס ששתמש בהם ברוחצין אין להם תקנה
בהנעלה דראמי לכל ארס וצרי' להסיקן בתפר עד שיתלבצ צמט ורוב לפס השוק כלם וכן העשק
וכל צפף שאין דרוב להשתמש בהם צמיותן אם שאנסט שמא ששתמש בהם צמיותן ורוצה
להגשם כתבצט העזרי שאין להגשם עפ' שאר הכלים דמותך שאינם פלעם הרוב פלעם
מיד וקוורים ופלעם ממי קמנעלה האסורים וכן כל ששתמש ע' בכל שט' לא יגעשם עפ'
כל ששתמש ע' בכל רחשון מהאי טעמא וכן יש אסורים כל שאכטסו שט' פעמים מהאי טעמא
שצפפס משטת בלע מהמים האסורים ולמאי דבעטן למכתב שאין לחוט צמי שגנעל קודם
שש שעת אף אם יבלע הכל ממי קמנעלה אין צריך לדקדק בכל זה כלים שמולקי בהם הצד
כתבצט העזרי שצריכין קמנעלה ומאבת שמטנען ע' בהבצם הוא שאצטו רצמ יול זל צד צריכו
לעטן ומאי היצרו בהנעלה ולזה הקבצם אף הרחשון וכן כתב צמיותם מאבת צפפס עושין ע'
קמנעלה ואם היא ארוכה משים קצת והוסף עוד ומנעיל קצת הקמרת ואם היא ארוכה ביותר
מלונה צמיות וכן כלכל שאיש יכול להכטסו כל בפעם אחת מכבצם אצטו וקוור ומכבצם אצטו
קמט ולח קייסין שצדו קמנעל עלע מצדו השט' שלח קמנעל וכל הכלים צריך להנעל ידותם
צמיותם מאבת אן יורה שיש ע' סלמי אין מתרין בהנעלה לפי שהבלע תחת סלמי איש כפלא על
ידי קמנעלה ואצט העזרי כתב צד אף צמיות אצטו אר' יול זל שאיך מצדו להנעל הכל שעתת קמ
קודם שיטמו קמנעלה ושוכהיה מצדו ללחן קמנעלה ולמדעיקו ואפי' שהיו משתמסין ע' אצטו כך
קודם הפסא היה מנעל דכסלש עפ' קמנעלה כך עולטו עפ' קמנעלה כסוי סל ברזל שמכסיס ע'
קמנעלה צריך להנעלה כח שמוצט בכל שט' מקום הקדרה ואם צמיותו צפפס על הקדרה בלח
קמנעלה כל התשיל אצטו שצמיותו מתערבת בתשיל ואם אש עליו צד צריך לעטן צד

ממאן מה שלם קבל בתוך הפסח שאלה לרשי זל ישראל ונני שיש להם תפארה צחותה מהו למזל לנני
בול חנה של פסח ונח אפול אחר כך וקטיב שיתנה קודם הפסח ויטול דמים מאותה סעוד
ונלך שגשון בר אפולקס זל בת מעשה בן לדי מושרא שהיה לו תפארה ונח ע גים קמזן בפסח ונח
הקופה שהיה גזבר של ישראל וקביא לו בכרות אחר הפסח משבח התפארה וקסרתו לו לקבל לו
מבעש קמזן שאסור שזכה ע ישראל בשכר תפארה וקוה ליה קמזן של ישראל שטבר עליו הפסח
לא אפי מועת אסור לקבל בשכרו טון דקמזן בפסח אסור בהנחה קורה ליה משתכר בן יוסורי
הנחה דאפול קמזן של שכרי אסור להקט מומא בפסח מויהו אם קבל כבד מועת מותר להקט
מהם דתמן נח ערלה וכלאי הכרס מכרס וקדש בדמיהן מקודשת ומויהו שרי לשרא להסטר
תפארה לנני על מועת שיאפה ע מצה ואם יאפה ע קמזן קיין זקוק לו כדתמן שכרו לעשור ע עמו
מולכה אחרת חתפ שאמר לו העבר לו חבית של יין נפך ממקום למקום שכרו מותר מותר
למזל לעברו בפסח הילך דיכר זה וקנה ואכל לעפ שידע שקונה קמזן ואין זה כקונה קמזן אלת
שכרו ופיתו עליו אכל לו יאמר לו נח ואכול נח פירע אסור להשכר כלנו לנני בפסח שיכיל בהם
קמזן מפת שרונה בקימו של איוסור על ידי דבר אחר שלם יבקע זכר ועוד טון סאכל ע עמו
אסור בהנחה אסור להסטר לכהנחה ולח דאמי להא דתפארה בתפארה משטר קדם קמוורו
לנני להנח עליו קמזן ממקום למקום דהתם קמוור קיין אסור אכל ככלי ע עמו אסור

תנא קדרות של חרם

שעשין בהן דייסא ומינ קמקיס
משפטן מיטב בעטן שלם יהא קמזן טבר בהן ומותר לשהותן אחר הפסח ולהשתמש בהן בין
במיון בין שלם במיון ומצטטן בפסח במקום צמח שאין רעל לילך סס כדי שלם ינח לשתמש
בהן בפסח וטוב לשונגן צמדך ולהצטע המפתח אכל קיסק שיסקים צמח קיין מועל בהם ולח
לשים כלי חרס ששתמש בהן במיון אפי שלם עי מאור לא שיערה לתוכן רותח ואפי אם ימלאם
באלים דקייסיין דילמא קיין עליהו שמא פקע ולא עבר להו קסקה מעלייתא ואם קמוורן
לכבשן ונהלבו בהבאצ העזרי יא שגם זה קיין מועל דקייסיין שמא קיין עליהם וכן כרוב
זקת רצין חבן ושגפה היא צדס דלח אמריין דילמא קיין עליהו אלא בשצריך ליהן בהן גאלים
אכל בשמחזירן לכבשן מתלבטם מצפפם ומצפוזת האלה בתעלה להם מכללד ולא פקיע וכן
בהבצלת דבכלי חרס שרו בחזרת הכבשות וכתב אל הראש זל דוקא א שמתן לקבטן
שמצד טון ע כלל חרס חדשים דטון שמכמסן להיסק גדול כזה ודאי לא קיין עליהו דילמא פקיע
אכל לחרים שלם לא דאינח למיכא דילמא קיין עליהו ומוציאן מן התפארה קודם שיתלבט היטב
נעצת פריי זל כלל שעשין מלבעם ועפר כמו טרה ואופזן ומטגמן ע וימ תפארה שקורין פדילח
קסקי מצפוזן ואסור לחתת ע בפסח דטון דאין האש בפסח קיין מפלע קמזן קבלע ע ואם
מלאו גאלים בפסח שרי דלח קייסיין שמא קיין עליה וכן קדרות של מתבת אם רונה להסיקן
ולמלאהם גאלים שרי סכטן מנשולן בכלי ראשון ושדו וכלי ראשון נקרא שהרתיחו ע מיין

תנ"ב סדר הגעלה לזקה יורה גרולה

מזלזל מים ומרתקת ומכתיב זה כל הכלים וכל גדול שאינו יכול להכתיב לתוכה ממזלזל מים ומרתקת ועשה שפה לפני סבב מטיט כדי שיתמלא היטב ויגע המים בשפתו ואם ירצה יקח אבן רותח או לפד אש ויסלכנו לתוכו בעשרו רותח ומיתוך כך ירתקו המים יורה ויעל על שפתו בתוך רבאפס זלבוסי לכו למאמ בעיורה עד דפליגי ובהוצאת העזרי זלמי יודע לשער שיער הפליטה אולי ישהם בתוכה וקוורין ופליטעם לכן ירא שמים הרובה להגעלה הרבה כלים ציוד ישהם מעת לעת להשמישם דבון דטעמם פתם אין אוקרים רק שיגעלה בזמן היתר קודם טעם קמטיה דלאחר איסורו אין פגמתי מותרת ואף הרש זלבת דקודם זמן איסורו יכול להגעלה לפני כל בני ימנו אפי' אם אין צמים ששים כדי לצלע אבא מזמן איסורו ואילך וכן בכל ימות השנה הרב להגעלה כל שבלע מאיסור אין להגעלה אלא אם כן לא יקח הכל בני ימנו אפי' שיהא צמים ששים לצלע וקמטיס להכתיבם ולהוציאם מיד כתיב בהשועות על סם רש' זל שמייד לאחר ההגעלה בעוד מים רותקין עליהם צריך לשטפן מיד צמים קרים שלם יאזרו ויברע ממים הרותקים עליהם וכן כתיב רבא קמיי וכן סוקטן ולא משום שלם יאזרו ויבלע ממים שטליהם שאין להם לזה כדפרשית אלא שכתב כן כתיב רש' זל שצריך להגעלה תפלה קיורה שיגעלה זה שאר הכלים וכן פסק רש' וכן קורה רצמו ירא וכן יש בהשועה הגדולה מדיק יורה גדולה ומגעלה ברותקין ומכשירה ושופה בעטן ומפליטה מאמזת תפלה ואחר כך מרתקת זה מים רותקין בלי שיער ויזהר שלם יאחז המים מן הרותקת שם יאחז המים אסור להגעלה בקן כלים ומטאם ושופטן בעטן ואחר כך ממזלזל קיורה הגדולה וסובב שפתה בטיט ומגעלה כמספט הרשון ושופכה ושופפה ואף זלבת שדין יורה הגדולה כדין שאר הכלים שם אינה בתנומה אז אפי' היא בתנומה והיא קודם שעה ששית אין צריך להגעלה תפלה אבל אם קאמסערה קמישית ואילך והיא בתנומה צריך להגעלה תפלה מפני שבהגעלה ראשונה נאסרים המים שאין בהם ששים לצלע פליטת קיורה דכחלה משער יפן ומצא שהמים כלם נאסרים וכללען בכלים הסגולים בתוכה אם משהא אזהרם בתוכה עד שהגמר פליטתן אבל קודם שעה קמישית מפני שהיא שעת היתר אע"פ שאותם המים אוקרים גם כן וכלעם בתוכם אפי' להם מפני שמועטין הם ומיתבלין צמי הגעלה שמה וכן יקו כזקרון לשפכס קודם שיאחז מרתקת דהשתא לא בלפמ ורמי לשתן טעם בר סתן טעם

רנ"א דברים שארם יוצא בהם ירי חובת

מנה בחסין ובשערים ובכוסמין ובשולת שועל ושיפון
אבל לא באורז ושאר מיטין וגם איפן בחיס צדי
אימון ומותר לעשות מהן רבשיכ

אל בראש שמימין אותה על אררה שנפת על גב הכרה יא שפוע הגעלה יזין צריך שון שאים
עשוי לא לבנות ואין הקררה פוגע בה וכל שצריך לעשות בדרוב פעמים אין יתנה ועוד שאין
מזיג מהכל הקררה שתחתיו מדוכות של עץ ואכן שדכן בהן כל הגעלה לפעמים דחס בהם
שוררי לקס עם סומי ופלפלים כהברישי זל רלף מהמא להו הגעלה וגם בריקים קטנים של פלפל
וכן כהצרת אל שמדמים אותם לבית שאור פל כל שמהקין בו שאור ולבית חרוסת פל שעשין
ע מוט טיטל סתמים ע דברים קרו כהן סומין ופלפל עם קמח ומכלשע לעך הכל וכל פראי
ורתל רלף שרו בהגעלה ורו התר כלם בהגעלה ולזה הסתם אף הריש זל וזה לשון בהשונה
רו זל תמה על רתל חוד פלה על לפ לאסור שת שאור בהגעלה וגם בעשית יפליא ות משום
שאמות קסה בלע בטמן ספ מדבר אחר על ידי האור וכל סכן לרבלתם שבהצרה קיין דבית
שאור איירי בכל חרס אבל בכל סתף חין חילק בין שת שאור לשאר כלים לא כלם מותרים
בהגעלה וכן חט אהג עב וכן בהצאת העזרי ובעל הערוך וקרי בן גמית זל וכן רחמנא
ובלבד שיהו אלקים שאין בהם בקעים חכף שערתין קפת עליו כל הגעלה חין כיתה עליו מצה
ולא עיסה דדמיו לבית שאור וצריך הגעלה והעריבה שלשי בה כל הגעלה רחמנא
השולקסות והתעית שמצטעם בהם אובל כל הגעלה רחמנא לערות עליהם רותחי לפ ספעמים
נשפך מן הקררה לתוכן רחמנא בל שסכו לתן שר של שערים בצבות של ארס והתור רצין ואל
לתן בהם יין בפסח על ידי הגעלה רחמנא דאמרינן כל ארס איין יוצא מידי דופא לעולם קיין דוק
בשבלע על ידי האור אבל בצען סג להו בהגעלה לפ שכל מווסף חן איין מווסף ושרוי שלשה
ימים נמי קוי כמו הגעלה עב ומיהו בפרק בהרא דעז מוכח דשרוי לא עדיף בהגעלה
ומדברי רשבא קאי זל רחמנא רלף מהמא להו בהגעלה לכל ארס אפי ששתמשו ע בטמן שר רב
עריבה של ארס שלסין בה כל הגעלה ונשעת הגעלה קריין אותה יפה ודרכו בה עכבים חן הטחוקה
תחת הצור לקבל ע קיין אותה קיין אסור לשתות בפסח שכל ארס חין לע תקנה לא בלען קילכך
חס ידוע אותה קיין אסור אבל לפי קא בתי חאי מילתא לפ קייסין כל הכלים אפי שר ארס
ששתמש בהן חמן בטמן מותר להשתמש בהן מצה אפי בחמי חן מוכח שאור וצת חרוסת חת
אל ששתמש בהן חמן לא בטמן אסור להשתמש בהן מצה בחמין אכל בטמן להטח בהן מצה
אפיה מותר אבל אסור לעש בהם אפי בטמן חן שממחר להחמין וכל זה בלף הגעלה אכל על
ידי הגעלה אפי שת שאור וחרוסת שרי חס חנים של ארס אבל חס חס של ארס לפ מהמא לפ
הגעלה אפי לפ ששתמש בהן חמן לא בטמן לפ ששתמש בהם מצה לא
בטמן מאת דקוטא פל כל כלי ארס המצטעם דינא כל כלי ארס לעטן חמן בפסח וסא
איסורים חן מלעטן יין נסך דחיוורי ואורכמי שרו חס חס אלקים חבל חס יש בהם בקעים
חן ירוקי אפי אלקים אסורים בהצרה חן חיי כל עץ המצטען
בהמט ומשתמשים בהם בחמן דינא כל כלי ארס חן חן משתמשים
בהם בפסח וכל כלי השתיה שרו נשפית לפ שכל של ארס חן של עץ חן של כוסות

שכללה מעשיית רותחין והשואבן מיד בערב עם שקיעת קמה מותרין מיד וכהלא הרשש זל
 וכן עמא דבר לשואבן טן השמנות ואם קעתהו עתקם ישימם במרתף שהוה קר ואם קעת
 הוה קר יעקם צויר כי המרתף הוה קר וכתב רש"י זל בשו"ב חין לשין חלם צמים שלם שקסו
 קצמו לרוב עשירו שאין להם לא מי ערו ומעשיית שהן רותחי וירא מדבריו שצמי נכרו חין
 לקום ומדוחין להקל ואפי צמי נהר חין לעש לא חרלם וכן ירחה מושון הוצ' שאין מחלק שבת
 ולם מבעיא צמיא דפשרי דאסו למילש בהו חלם אפי צמיא דנהר א דמלע צומיהו קבו למילש
 בהו עד דצית' וטובותר לחזר אחר מי נהר ולהלן **ולא תלוש** צמין
 אפי לח נתקמומו חלם צמיה ולם צמים הגרופין מן
 והוה דוד גדול שפוסהו עבה ותלוי על מקוץ האש ומים שבתוכו פשרין אפי בשאין האש תחתו
 ואם עברה ולשה בהן אסור לרבלתם זל אפי צמים שלם לפו וכן כתב בעל זל והרין ג' חת' זל
 ולרש"י זל דוקא צמין וצמיו קמה אבל צמים שלם לפו צדי עבד שרי ואפי לכתלה שרי למילש
 בהו מי לחלם אחרים ולזה קס"ס א"ה הרש"י זל והוא דאסרין בעברה ולשה פי אפי קעז' י זל
 דוקא עברה צמוזי אבל בשוגג שרי ור"י זל אפר אפי סוגג ופי עד שאסור אפי צמלה משום
 קשש קימוץ ואפי אם ירצה לכל כזית מצה באחרונה דגרע מוצקות של מים והרי בן ג' חת'
 ובעל הטעם כתב דוקא למצה משומרת וכן מים שלם דוקא למצה משומרת אבל לשאר חבלה
 שרי דהא קימא לן בצקות של מים אדם ממלא כריסו מהן ובלבד שיאכל כזית מצה באחרונה
 וא"ה זל קס"ס לפי רש"י לחסרו אפי סוגג ואפי בשאר חבלה והרבה מההן שלם ליתן מלם בפת
 בפסח וכן מההן בכל אסככו ואין טעם ברור לחסרו ומכל מקום חין לשאת מושנס א תפוש
 תורת אמוך ויש אומרים שכללה הרש"י חין ליתן בה מלם משום מצה עשירה וג' זה חין
 שאינה נקראת עשירה חלם שטעמה חין ושמן ודבש אבל מלם חין מושנס מצה עשירה גרסינן צמנות
 ותכלה פי למצה בקצח ואומ' חין ובכל מיע תכלן כשרה סון שיש בה טעם מצה וכתב בספר
 הרנהק ומכל מקום חין ליתן בה פלפולן לפי שהוה קר ומקום את העסק"

חנו' שיעור העיסה של פסח שלשין בפעם אחת קי"ה
 מדה המאזקת ארבעים
 ואלה צצים צמטים ואומ' צצה וכן ישער אותה ימלא כל מים ויתן אותו לתוך הכלי אחר
 ריקן ויכתיב לתוכו ארבעים ואלה צצים בצפת אחת לחת וקמיו היוצאין כל המאזיק אותן
 המים הוא שיעור המדה או ימלא כל מים ויערה המים ממנו לכלי אחר ואחר כך יתב ע
 ארבעים ואלה צצים ויאזר ע המים שיערה ממנו והמים שיתרו הם המדה וזה יותר סוב
 חלם יוכל לכוין בעת הצצים אחד אחד לתוכו שהוה מלא וכתב בר יצחק כל יאודרה שזו
 המדה היא דוקא לראשונים שהפריהן היו קטנים ואיכ"ל למיקא בכל מצה למנוון אבל תפריס
 חלם שהם גדולים עדיף ספי שילש מרבה צמד ויהיו עסוקים בעסקת תמיד שכל א רצח לרי
 קימוץ ולם קודם לחבריו

וכן בכל מיני קטנות ויש אומרים לאכול אורז וכל מיני קטנות עתה שירא ל פי שמיני קטין
 מהערבין בהן ואומרים יתירם היא זאת ולא נהגו כן ואם שרבו אורז עם אחד מאלו המינין
 ועשה מהם עשה אם יש בה טעם דגן יוצאין בה ואיבת בחלה אעפ"י שרובה אורז כהנהגה פרץ
 ז' יש אומרים לברך את הקטין אחד אחד מאכלת עכבר ויאן שאין צריך דהוי מוי פירות וכתב
 הוא שאין דומה למי פירות שהרוק מקמיץ כדהגן לא ילעם אדם קטין ויתן על גב מכתו וכו'
 ואין להקל ע"כ ונראה לי שאין לנו לזר כלל דאשאר רחוקה היא ז' למור שהמין קטנה
 קשה במעט רוק שבע הטכבר דאשאר לתירא שרי בצמר א' שאם שהקמירנו הג' אומרים לאומרים
 ושד אפי' אם יש בהן נשומם איסור אחד מאכלת ומתבטלן לכשיטאן ואין בהן ממשלן א' איסור
 לכתחלה שאין טומא כדי לצלם כהנהגה רב אפי' ז' שצריך לשמור קטין שיוצאין ע ידי מצה משעת
 קצרה שלם יצא עליהם מים ואם הראש ז' כתב שאין צריך שאם משעת טמא וז' לשון
 אהבן במשכנו ונרפת לשומרן משעת טמא לפי שאז מקריצין אותו אל המים שטומאן
 ברחים שלמים וכן כתב בשאתות לא נפיק ידי אונתה אל המים דמיטרא מוקימוזמן
 כד נפלה מיהא עליה ואי אטמינהו לפיטי עי קרס שוטה וקטן לא נפיק בהו ידי אונתה תשובה
 לג' ז' לקח קמח מן השוק בשעת הדקה מותר ויוצאין ע' דלא מאזקינן איסור אבל לכתחלה
 בעי שימור לתירא אע"ג דבמורא שרי ליה בפיטי הג' אומרים אסורו וכן שד' ומותרות
 שאין אס' בקיאים בלתינה הילכך אין לנו להתיר כלל לא במינין ולא בשערין

תנ"ך עושי מצה מסלת

נקיים ואפי' היא יפה כמות שלמה און
 מפתה דרחה ופרשי ז' אפי' כלל סובין
 אבל ה"רם צ' ז' אסר כלל סובין שכתב אין יוצאין לא בפת סובין ולא בפת מורסן אלא לש' הו"א
 העשה בסובין שע' וצמורסן ויוצא ע' וכן דעת ר' ז' עשר כלבים בזמן שהרושען אונתים
 ממונה יוצאין בה ואם לאו אין יוצאין בה עשה שבלילה רכה ואלטה ברותפון לא מקרי יא
 להם לברך עליה המוצא ואי אפייה בתר הט' בתר מקריא להם לעמן המוצא ויוצאין בה ידי
 אונת מצה ואם בלילה ענה ואלטה ואפייה היו להם לעמן אלה והמוצא אבל אין יוצאין בה
 בפתח ולר"ס באי ז' יוצאין ע' נמוי בפתח וכל זה לדין הגמרא אבל הג' אומרים אסרו כל אלו
 מצה גזולה אין יוצאין בה' בעקות של פים שטכר בהן שאם הקמיע שאין בהן סדוק ולא הרשיע
 פתקם מותר לאכלם ובלבד שיאכל כזית אומצה שמורה לשם מצה בלארובה ויש אומרים
 לאכלם אלא אם כן לשו הנים בפתו ולא נהירא לא א' הראש ז'

תנ"ך אין לשין לא במים שלנו

שרנו רשי ז' לא
 דוקא שאם לאלה אחר
 אלא שער עליהם

שנים עשרה שעת מושגאם ולפי ד' אלעזר ממיין ז' צריך שאם יתיו צמאכר
 משכנח אלה

משה
 אהרן
 נח
 יצחק
 יעקב
 לוי
 יהודה
 בנימין
 דן
 נפתלי
 גד
 אשר
 ראובן
 שמעון
 זבולון
 יוסף
 בנימין
 דן
 נפתלי
 גד
 אשר
 ראובן
 שמעון
 זבולון
 יוסף

מופת מראית השן מופת שאם אדם אנוסים מערב שבת אחרים מוזלזלן במוצה ומקלן בה אעפ
 שמונהר לאשתה מערב שבת חזקו והדרו המטה ואפן במוצאי שבת בזמנה עב ומוצא בזה
 השיטה יהודה הכהן זל על שאלתו מהו לפתח מטה שצריכות בלגשט מערב בית והשיב
 אצבע מטה בשערין ויאפן בלגשט ורשבא קאיי זל כתב מנהג אבותינו לבער קמץ מערב שבת
 ולא שית מוצה ולא וכלה כל מאיר נגדר נדרו רעיתו וקדמוטא שאן יצחו לדי איסור וצמוצאי שז
 אופין מוצה רהרין וקאן אין לן אלא מנהג אבותינו לפתח מערב שבת ולא לפרוח בלפיה טע
 ולאחר אב... ובה אלא זריזין מקדימין לפתח עב ואף הראש זל היה מבער מופת השבת
 ומשייר מוזן שתע סעודות ואופה מוצת מערב שבת ואם ראיתו בברעלנה מהמדרקקין שהיו
 אופין כל מה שצריכין למועד מקודם המועד שאם יתערב עמו משהו מקמץ שיתבטל קודם
 איסורו **תנ"א** לשין במקום השמש וצום המשמן אפי תפת כל איור הרקיע אסור
 וכל... היתקרב האשה לנשא אצל פי התמר מופת אום התפור ולא הגיבה
 ידיה מן הפת להתעסק בעסק אחר עד שתגמור כל הפת לכתפלה צריך שאן יתאכזרו בלג
 עסק אפי רגע אחד וכל זמן שמתעסקין בו אפי כל היום אינו מקמין ואם התאוו בלג עסק
 שיער מילתו קמץ ואם התחילו בב עשות בלחת והקמין בה האחת בדוע שר הקמין גס
 קשטיה אפי אם אין רואין בה סימט אימוץ ואם הקמין עד שיט בה בדיקים אפי לן נהערט
 ע בדיקה זה בזה אלא אחד הולך הנה וא' הולך הנה הוי קמץ גמור והאוכלה אייב כרת ואם אין
 בה בדיק אלא הכביש פטה הוי קמץ אקשה והאוכל פטור וצריכין כלים שלמים א' שמקטפת
 ע פי שסקה ע פט הקררה ואחת שמצננת ע ידיה כדי שאן תפאמס העסקה וארס צמול כתב
 ואם היא לשה ואופה צריכה שט כלים ולא ידענא למה כתב לשה ואופה דאכל אשה שהיא לשה
 קאיי ואלו המים עם שאר המים שרוחצין בהם העריבה ושאר הכלים לן תשפסם אלא במקום
 מדרון שאן יתקבע במקום אחד ויאמין לן שיבא אם הם רצחו מועט **ת"א** עשין
 המוצת ע' וי קרס שומה וקטן וקב איתא בשאלת תלשה עי לעשה אן קרס

שומה וקטן דלאן עט שימור עכו אע"ג דאפיה ישראל בר דעה ועבד בה שימור בשעת קפיה
 לן כפיק בה ידי אונתיה וכן כתב רב כהן צדק לצאת ידי אונה בלג... אסון איס אלא צומה
 שאפה ישראל לשם מצה דכתיב ושמרתם את המצות עד שיבא שימור לשם מצה ורצ קאיי גמון
 זל כתב מצה שאפה עי בפט ישראל עי שימור בהקנה מותרת לישראל לאוכלה ובעל מועסה
 ואסידים מאמירין על עצמן כגאומס המאמירין ולשין בעצמן ואופין בה היא דתסן מה דרכו
 של עט הוא מסיק ואשתו אופה לכן מצה על כל אדם להסתדל בעשיית המצות וצפיתו וכן
 היה סהג אף הראש זל היה מסתדל צמן והיה שומד על עשייתו לזרז העסקין בהם והיה מבייע
 בעריבתו ויהא אדם רגל לומר על כל פירוין שיפול בשעת לשה וערי צד יהו צלמן כדי
 שיתבטל קודם אימוצו **אין עושין סריקין** המוציירין פי שמצירין
 בפת כמין איה ושף אהכל מיה

וכתב אר יונה זל היכל שלם יותר מזה השיעור חכמי צרפת היו אנוסרין אורת ונכרא לליתר
מייקו לדעת הגאון זל שכתב שלכתלה אין להטח העסק אפי' רגע אחד בלא עסק אצל הכתוב
אין לגש יותר מזה השיעור עכ' ולזה הסתם אלא ה'ראש זל אין מורדין קמא צום טוב לגש' וכו'
טוב שלפסא שאסור לגש יותר מטשרון יקח באומד הדעת ולח' ירבה על עשרון "

תנן מפני שצריך לדקדק בשיעור העסק שלם להרשת בה

אמנם חטא קימוץ ומוסב סימטון בה
לכן טוב לקרב העשות יחד בשעת הפרסת חלה דשמיא יש בהן שלם הויק צב שיעור חלה ואם לא
הפריש מן העסק יתנם בל' ומסל' יצרפס לחלה ואם ידוע שהיה בעסקה שיעור חלה ושכח להפרי'
חלה עד לאחר אפיימ אפי' צרוקסל אימ צריך אלף יקרב כל הכרות יקד ויסול מאחד על כלן'
נפתי חס שכח ואכל קצתי פריש על המותר דתרומת חונם למרץ אובל והולך ואחר כך מופריש
הגש עסקה צום טוב שלפסא צמקום שאין סם בהן לא יקרא לה סם לחלה עד שתחפה שאם יקרא
לה סם לא יקא רשאי למעותה פון שאין כחן מי שראויה לו ואם יעקנה כך תחמיץ ואיס רשאי
לדפנה שאין שורפן קדשים צום טוב ילכך לא יקרא לה סם עד אחר אפיימ ואז יצדק הכל
באל' ויפריש אחת על הכל ואם שכח וקרא לה סם יסילנה לעכנ ואז לא תחמיץ אצל צמקום
שיש סם בהן קטן שלם רחא קרי מימינו און אפי' גדול שרחא קרי יכול לקרות לה סם מפת
שראויה לו על ידי שיצטנה ברוב ויאכלנה צמי טומאתה" וחלה טעיה הגחלת לכהן יפרישנה
ויחפנה כמון צמאר ימותה טענה סמונתה לכהן לאוכלה אפי' לברא צמי טומאתה ויש מקבצונם
זל שכתב שאף חלה אור יכול לקרות לה סם ולא פתיח אף צמקום שאין סם בהן פון דאזיאה
לה אי איתיה אמריסן הואיל דהלכה כרצמ דאמריסן הואיל ומוטב שלא לקרות לה סם אלף
אם כן יש בהן בעור לפעקי כפשימ מופלגהל"

תנן אין מתהוילין להתעסק בפת צום ארבעה עשר עד אחר טענה

שעת ואיירא ברשומית מוטעה בל' שאפה מוצת קודם ארבעה שעות וכבר בער קמט ואחר
דעתיא המוצת דאיתקש לפסא וכיון דפסא אימ אלף משש שעות ולפעלה אף מצה כן אכיל
ל' אלעזר הגדול ורצמ סמוגל קבהן היתרו אף לכתלה יש לזאר משום אצנה מוטעה בשעתה
ואב העזרי קבא תספתא יוצאין במצה ישנה ובלבד שיטענה לשם פסא וכתב דיר' נאלמי פלג
איתספתא ואוסר אפי' עשאה לשם פסא ושון דירוטלמי אוסר דאזוי להקמיר שלם לעשותה
קודם קטת וצמעת הדק שלם ימצאו לפעיל צל מוצאי שבת משום איד קמים דאזוי לממוך על
התספתא ולהוצר' ומכל מקום יעשו שלם מוצת באל' פסא משום אצנה מוטעה בשעתה וכן
כתב במיתתה זל על מרב פסא סאל להיות בשבת דקימא לן מצערין הכל מלפט קטרת
ומשיירין מזון טרף סעודות ולמה אין מצערין הכל מלפט קטרת ויאפ' מצמ ויאכלו בשבת
כדי לקדר המטה שלפאר שמיאל כריסו ממנה אימ מצדך עליה קילכך איתפ' מצמ
אלף צמוצאי שבת

מוצא שיחוד כה קפדניס אפסרין אים סגשן זה בזה דרמי לפתקמה וקבת פתקיה ולרע
אין הרמס זל רשרי אפז מוצה שמוצות בה סמא בקועה ירמא דהכל נמו שרי

מי פירות

אין מאמנן ורע בזה הדעת לרשי זל אין חייבן על סימונן כרת אכל
קמץ סקסה הני ואפז צמי פירות לבדן אסור לגש ולריוף ויארס צינול אפז
צמי פירות עם מוזהר לגש מולל ראסון ואילך ויש אפסרין לגש צמי פירות עם מוים אפז
מולל ראסון ואילך אכל קיסוף סמוק ספת צהן העשה בשעת טריצה מוזהר מולל ראסון ואילך
ורזי זל פז דמי פירות בלא מוים אין מאמנין כלל ומוזהר לגש בהן מולל ראסון ואילך אכל בלא
ראסון וכל אין יוצאין בהן ידי אונת מוצה דהנה ליה מוצה עשירה וצמי צנים היה מסתפק רשי זל
אם מאמנין ורת זל היה מוזהר ולזה הסתם אין זל ומוי פירות עם מוים הני קמץ סקסה ואין
ע כרת אכל ממנה להאמיץ יותר מטאר העשה הילכך אין לגש צהן ואם לש צהן פסק בלאכות
גדולת זל ברג דאמי שרף מיד ויורי בן גיאת זל פסק בכתמים דאמרי יאפה מיד ולזה הסתם
אין זל וכל משקין הני בכל מי פירות הילכך מי סמרה שמוצות בדש אהו צין וסמן ואומן
מוזהר וכל עד שלם נתערב בהן מוים מוצות בעת סאס מוצות צולאן סמא מולקלת מאמון
ע המלך מוזהר דתקמים הני ואין בכל מי פירות ואין כרמא ל דהא שרי ויתקא צמילא א
ומסאק אלמא דמלך הני בכל מי פירות **תסב מותר להרוך** שתי
סגלם צימד ולא קוי סינן סמא יצאן מוים

מאחרת אבדיתה ויתמון דהנה ליה מי פירות ואין מאמנין הילכך ויתקא סהוא תצוי
העשוי מסמן ומלך עם קמא שרי אכל העשוי ממוים ומלך עם קמא אסור אין מוללן אר
הקדרות פז סתתן קמא עתך המאכל להקשות צין אים יתן הקמא תכלה און אים יתן האומן
תכלה ואפז צקימא דאבשונא סהוא קמא העשוי מקלות סעתי בשן צמור ואין מאמנין
אפז הט אסור דקוי סינן סמא לץ עתי בשן כל צרכן ומאמנין אכל במוצה אפוייה וטאונה מוזהר
ולא קוי סינן דילמא אית ליה אפז צקימא וכן צקמא עדשים ושאר קטנות שרי אפוי סמא מאמנין
ודכלפס וכן אין זל בתם סתמא להתרא במוצה אפוייה ובגמרא קאמא דאפז במוצה אפוייה
אסור היכא דאיכא עבדי סמונולן צמורת און טונא בזה דאיכא למיקא דאית כסא ווי אף
צקימא **תסג הדרל**
און שאר מוים סינן שיש צהן מוים אין סתתן צהן
עמן לעך ארדלי אכל מיד ולא וסקא סמא יאמיץ

ונשאר מוים סינן סון סאינן אדין צמו ארדל ודאי האמיץ וכריך לשורפ

תסד אין

סורין המורסן לתרכמלן אכל אולפין פז צרו צהן סאון אפוי מאמנין
והצומעם אסרו כל אעמא כדפרישית לעל כהב בעל העשור זל כהב
הרבה בעל מוזהר לגש לתרכמלן מויה סן און קמא ומאמנין מיד און יעמוד עלהן סלף ישא
שיער מיל וכל זמן שמאמנין בהם און מוקרין בהם אפוי צל אדי סימונן ואין לסמוך על זר
סאס כן נשאק העסק

שעשין אותה צמורה כדי שלא יתפח מותר ומכל מקום טוב שלא להקור עלו לעשות כמין
עור וכתב רב אלפס זל שלא חסרו אלף לבעל צתם שאינן בקיאים בצורין ויבאן לשמות עליהן
אבל נחתמין מותרין ופרש"י אר יונה זל דנחתמין מותרין אפי' בלא דפוס ובעל צתם אסורין
אפי' אם יש להם דפוס שמזכירים לעשותו וכן כתב הר"ם צמול וא"ל הר"א זל היה אטה לקיסור
לכל אף לנחתמין מותר לפי שפתי עבה ביום טוב פתי נדולע ולא קיישינן לטור אלא
שלא צום טוב של פסח לא שנא צא"ר ימים טובים רק שלא ילע צום טוב של פסח יותר מכשיעור
בעשה אחת **ת"א ענין היסק התנור** כתב רבנו רנ"א
זל תנור ופירש

השנה מותר לפי שפסח וטפחא של חרס שמסקה מלמטה ועל גבה אין גבולע ולא שלבית
עולה על גבה ואופין זה כל השנה אסור לפי שפסח אכל אדסה לא שנא היסקה בפסח או
צמול מותר שון שהאור שולט תחתיה אעפ"י שאין אלה עולה על גבה מרתם רתם והפת נאפת
מיד ואין צ"ל לדי קימוץ אבל צריך להסיק תחלה בין תנור בין פתא ואחר כך מדבוק הפת אבל
להדבוק תחלה ואחר כך להסיק אסור וה"ל אמר רב עמרם זל כלל זה יהא צדכס כל שמסיקי
תחתו או על גבו ואחר כך מדבוקין ע הפת אינן צ"ל לדי קימוץ ומותר ואם מדבוק ואחר
כך מסיק אסור וה"ל יונה זל כתב שצריך לזכור כשיסיקו התנור שילכו הגבולע על פת כלו ואין
די לעבדנה דכמו שעלע על ידי גבולעם כך עלע על ידי הגבולע ושיהו מצטרף מרצון ממאן
הילכך אם הסיקהו כמה פעמים קודם הפסח אינן מוספיק אלף אם כן טונא להתירו לצורך
הפסח ששם לא הלוכו הגבולע על פת כלל מן אלף טון לכך ויש מקצת להטיל ע קרקע
אדסה כדי שלא יצרכו היסקה ומנהגיפה הוא ע"כ מצה שנאפת עד ש"ס פורסין אותה אין
אופין כמטען ממנה יוצאין זה ובפחות מכאן אין יוצאין זה ויוצאין במצח האפיות ע"כ גב
קרקע והאפיות שלפס בלא מים ובמצה השרויית במים אחר האפיה אבל נהגו שלא אחר
האפיה אין יוצאין זה אפי' אם לא נמוקה כתב בעל הלכות גדולות זל אי אפיה על גב קרקע
או על טיפקא כפיק זה ידי הוצתה והיכא רבע אפון העסה צמחת בשמן מותר וה"ל
עבד לה מרתם לנחתמין תחלה בלא עד שתלבן שלא תביפה ואחר כך מיתן צ"ל העסקה
ומסגנה בשמן ומותר לפי שאין פלאי להקניץ אבל אם נתן העסה תחלה ואחר כך רדתה
המחבת אסור וה"ל שדר רב רבן זל ריש מתעבתא אבל לחוט עסה ב"ר ותקום קודם
אפיה אסור דה"ל שדר רב שרירא זל אעפ"י שחוט אינן צ"ל לדי קימוץ ואלעטם ר"ל מים
דוהיין על גב קמח לא שמעט צתת ושיעית אלף התירו זה לא לפי חו' לנולע על פת בקיין
וכן כתב ר"ס קיין גמון זל מצה חלטה ברותחין מצה היא אבל רבנן קמ"ה אסורין לא ידענן
חלטה הי"ל היא ובמה חולעם טרחו לתת להם מים שיערים בחלטה ולא התירו הגבולע
זל אלף לחולה שהוקשה חולעו על פת רופאים מצה שנאפת עם קמח עב"ל כתב ר"ס ת"ס זכרו

לברכה שמותר דריק טמא ר"ל

מאזקין מ' איסור למור מוזויף הוא להתחמין או שערים ונתבקש אסורות לנ' נתבקש מותרות
וקאמר מר שקבל אר' דקאמ' נתבקש אסורות לנ' סתבקש ממוט' אלא סקרועת לנתבקש לא
מומין על פ' אר' של יין והן מתבקש המכר ריח היין אסורות ואית' דנרסינן על פ' אר' עב
וקא' כל שקלן מ' קלות על האש ושמור' אמר אינן אסורות לא אס' נתבקש ממוט' ונתברר
אפ' ז' פוסקי' בשמור' נתבקש ממוט' ויש פוסקי' כמר שקבל לומר' ופסק הוא כמר'
שקבל לומר' וה' מיל' למכלהו בשעהו אכל אס' נמצאו בהשיל' לנ' נתבקש ממוט' טון
דאיסור משהו דרבנן אינן אסורות התבשיל' לנ' אס' כן נתבקש ממוט' בתב' פס' דהרוקח
בענ' דאימ' מיל' ומסתפנ' מאכריו דקמין שירד עליהן דלף ונתבקש ואזרו ונתיבשו
ויזין שקוטן טכר י' לנר' הדבר ל' איסור ולהתיר והאריך מ' ונטה להתיר אלא רצה לשמוך
על דבריו להתיר ואס' נמצאת חסה בעשה או נמצא חפיייה בתב' אלא הר' א' ז' שמות' אר' ע
היא נקועה שאפ' נתבקש אי' אמן צמור' אלא קרוב' לחמין מדאמ' ר' יוסי טורן צמור' ואמן
צמות' ודבר ידוע אטה קטה ואינה ממקרת לחמין כמו העשה וטון שהעשה ל' הקמינה
כל סכן הקטה ונ' איסינן שמ' היתה צמים לפ' שישראל רצון לשמור יפה המים קסמורים
ודאית' קצת גדולים שאסרו אותה מצה ויש אחרים שאסרו כל המועת ונ' נהיר' א' שאפ' אס'
היתה חמין למה תחסר כל המצה דהא דאמרינן חמין צמשהו היי' דוקא על ידי טעול' שמתפשט
חמין בכל הקדרה אבל אס' כפי' חלב על אר' אס' דבר ידוע שאין איסור הקר' א'
מוטע' בכל הקדרה דאפ' היא ל' הוי כטעול' להתפשט הטעם בכל הקדרה אלא אס' כרי
קלפה או כרי נטילה וכ' אטה אס' שאין כן בפלטה להתפשט הטעם בכל הקדרה ובה' קר'
איעזר מומין שאס' נמצאת אטה על בשר מל' או על א' מצה רותפת קותך מקום טעפוע
לפי אומד' הדעת ואס' הוא בום טוב אחרון א' פסח מותר להשקותו עד אחר הפסח טון סקון
ספק יום טוב ספק אול' טוב מועשה שמול' התר' צמים חמין ומוצ'ו אחר כך צמים גרע'ם
אל אטה ואחר ר'ט' אבן התר' דשמ' היתה אטה צמים קודם רתיקה והקמינה ובל' ע
התר' מן המים מועשה ונמצאת אטה בקועה בכל' אל' מים וצ'ל' צוותן ר' מים תבשיל' אל'
בשר ומתרו התבשיל' לנ' אמרינן שנאסרו כל המים ויאסרו כל התבשיל' וכן התיר א' העזרי
קמין סתפל' לנר' ונתב' שאין מאמינות כדאמרינן הפס' הל'ט' בעצ'ן אלא סר' עט'ן מעכ'ם
אל' חמין ונ' שאין הסדון דומה לר' חיה דהיא דוקא בעשה אכל אטה ודאי מאמצת צמים
עט'ן כהיא אר' צ' דטע' צ' שר' וכו' וער' תמ' בתוספת' בהדי' שרה קמין ושערים
צמים והקמית אסורו אלא נראה להתיר מהאי טעמ' טון שהמים עט'ן אין האטה מתע' צהם
שט' ואפ' חמין צמור' סתפל' לנר' מותר מזה הטעם מועשה שהגועל' יורה מאומצת ופ' שט' כ'
המים מאומצ'ן ירדו לנר' ואסרו לשעת' מומין בפס' בשל' שנתע' מ' מומי' קטר' צמים
המאומצ'ן בפ' הרוקח אטה שנמצאת בקדרה והכ' סק'ס' מ' הקדרה שמוה בקדרה

אסורות כלן אסורות וכ' ע' אס' ש' צמור' אר'

כשיעור מיל ע"ב כתבתי העזרי מעשה היה נסרו מעט מורסין נשפשו ע' און בפסק ואסר
אנן מארי כל האונן משום דאית צמ בעור פרוצ פרוצ ואית בפרק קעור והרוב ואי אית
זה של כולם אסיר קאמא לן תשרה המורסן שתלך צדה לצית המורסן אצל שפה היא על
צורה יצא אונגשים זעמ על צורה דזיעה אינה מקומה ובלבד שתזכר היטב שתעצור על
המורסן קודם שתפסק צמים על כן כתבתי יונה ז' שהאידנא אין הנשים צקיאורדי צוקה ויש
למכען מלת המורסן על צדן אפי' יצא **תס"ה לא** ילעם אדם קטין ויתן על גב
מכתו בפסק מפט טקן מקמיצת שהרונק על כן המתן שערין
לצמות ומצא בן ריד צדיק לבערם כתבתי א' לעזור מגרמיוה צקיערו הקר א' פת
הרוקא טק מלא קמא שצטן אצל הקומה ונתלאל מויעת הקומה מקמיץ הילכך אס' ספל
מים על קמא און נתלאל הטק ירקד הקמא והטאר מוותר ואם מעט שלג און מים ספל על
התעיה יגרוף צדו הקמים העלונתם ויקא מקמתתם טק שיש קמא ויש ע' עלו הרכטלן
ועתלאל מויעת התרכטלן אינו מקמיץ מויעתו ירקדו קצקן למון והטאר מוותר צד יצא
שמויע בשעת הצמים הווא מקמיץ מוכה המים שהודק ע' אס' לן מוותרו צמלית ק' ל
ששפך על גב קטין אינו מקמיץ דאסיב צמ מויעתו ע"ב מה שדימה זיעת הקומה לרוק
למוד שמקמיץ היה מסבר ללא הראש ז' לדמותו לאעת אדם שאינו מקמיץ וכתב עוד על מה
שהתיר לרקד הקמא ספל עלו המים דקולא גדולה היא זאת לעשות כן בעד דהפסק שקמון
צמ און ע' שמאל יעצור ע' הקמא קמון כל שהווא צמפה וראית מורים הלכה למעשה שיאחזו
צדו ב' המקום המלאלא צק עד שיריק כל הקמא שצק והט עדיף טפ' ע"ב קמא ספכ
עלנו דלף אפי' כל היום אינו צמ לדי קימוץ והווא שיהיה הדלף טורד על דהפסק ויאפס מיד
לכשיפסק ואם הווא מסופק אס' הדלף טורד אס' לון אסור **תס"ו היטין** סבא
צפטינא וטבע ויש צמא קמא קימוץ ואינו עבר צמ' לן ימכרם

הרוב
על
מלת
קמא
ספל

הרוב
על
מלת
קמא
ספל
הרוב
על
מלת
קמא
ספל
הרוב
על
מלת
קמא
ספל
הרוב
על
מלת
קמא
ספל

לגוי שמא יחזור וימכרם לשרא בון שאין קימוץ עבר אלא ימכרם לשרא מעט מעט בעטן
סיוכל לאוכל קודם הפסק וכתב בעל העשור אפי' אס' לן הודיע שון סיוכל לאוכל קודם הפסק
והרם צמול כתב שצדיק למודיע ומסתברא כדברי בעל העשור ז' מולא סר' י' אלא דבר
מועט טקס מודיע אפי' מוצא נמו יא' דהווא ה' לגוי יכול למוכרן מעט מעט שלם אסרו למכרן
לגוי אלא הרבה טקד דאיכא למיקא שמא יחזור וימכרם לשרא והט מוסתבר כתלר אפרים
ז' טקן אסורין אפי' שלם עתקע אעג' לג' ליתא אינון אסורין אלא אכ' עתקע שאם קרם
דעביק צמו הילכך אינון צמים לדי קימוץ עד שיתקע אכל' ה' שון דמינח נמו אית לדי
קימוץ כתב בעל הלכות גדולות קטין שצמ צפטינא אס' לפותקן און ששתפן מראיירין צדוע
שהגיע איהם מים ואסורין למשקותן בפסק אלא לזמנא קצא קצא ט' היטב דלכלניו קמא
פסקא אכל' אס' יצותהם וקסותהן ואל' ששתפן מראייתן אסורין אלא מאזקיסן ומותרין
לכל' והט שדר רב צמא ריש מויעתו ז' וכן כתב רבא און ז' דבש של מים א' אין

תס"ח אסור

לומר צדק זה לפסח שנה אה כמקדיש צדמות ונראה כחול קדיש
 צדק יש מפרשים דוקא גדי און סוף שרמי לפסח אצל רש"י ז' פ'
 אפי' צדק צדמה לפי שיהיו סעדין סקדישן לדמו פסח ואפי' סקוט נמי וכן נזכר אין צדכנו
 שרמלן לפולח צדק לערך פסח ולבשו סקין מוצדין עליו סם פסח אלא אומר יס צדק זה ליום
 סוב ונדי מקולס פי סלם דקסו על כרעו ועל קרע אעפ"א פ' ואמר זה לפסח אסור לעשות
 ושרי למימר קט חיסי לפסח" **תס"ט גרסינן** צדמכת סופרים הנכורות מתעם
 בערב פסח וקמטס זכר לנס

העזרי סגס ככוס לפס יס לעתעפות כונו סקיתה המכה גם צהס ויניקו גדול סקיתה צדין צדין
 להתעפות אעפ"א סקיתה צהס המכה לפי מקמריסן כולו קדי וקדיסטתססס מתעטן כדי סיקכלו
 מנה לפסען וקט סיתפ' כגמרא רב ססיתקום יתצבתעטתפ' כל מעלי יונקו דפסחא מנסוס
 דאסתתס קום וקדי קום אכל סממא לפי קוי מופ אכל בלעלין **תע"ב אדם**
 אסור לאכל פת מתחלת טעה עשירית ולמעלה כדי סיקכל מנה

לפסען אכל צדק וירקיס ומיט תציל סרי וקדס צדול כתב אכל אוכל קום מעט פירוט קו
 ירקות אכל לפי ימלא כריסו מקן ויין מותר לשתית קו רב און מעט כ' קום ערר תפולת ממאכל
 אכל קודס טעה עשירית כולל אכל פת ומקו הפת סואכל קמן אסור מתחלת טעה קמיסית
 ולמעלה מנה נמי לפי דאיתפ' ערוסלמי אאוכל מנה בערב פסח כמעל ארוסות בצד קמיו
 הילכך לפי מסכת פת סיוכל לכל אלא מנה עשירי פי סעלסה כמי פירות סייסן מקמיטן
 דירוסלמי לפי אסר אלא מנה סיוצמין צה בלילה אכל מנה סקין יוצמין צה בלילה מותר כל אכלה
 עד תחלת טעה עשירית ואס התחיל לאכל קודס טעה עשירית ומסכה סעדתו עד הלילה פסק
 רצס אעג דצשאר סעדתו וימיוס טובס קיימא לן עורס מופה ומקדס בפסח צדין להפסיק
 סעדתו בעקירת השלן ורב אפס פסק דחק בפסח אין צדין להפסיק בעקירת שלן ונכרת
 קמוזן אלא עורס מופה ומקדס על הכוס ואיסו מברך עליו בפה ומברך נכרת המוציא וצבור
 סעדתו ויס אומריוס סגס נכרת המוציא אין צדין לברך אכל רב אפס כתב צדין לברך
 נכרת המוציא וכן כתב בעל הלכות גדולות ולזה הסגס אלא הראש ז'ל

תע"א וידוא

סולחא ערוך מבעד יום כדי לאכל מיד כשתסך אף אס קום צבית
 קמדרס יקום מסוס סמעה למקר ולכלל בשכל התסקות סלפ' יסא
 אכל לפי יאכל קודס סתפסך אעג דצשאר סעדתו וימיוס טובס יכולן להוסוף מקול על דקדס
 פסח סאפ דזמן אכלת מנה איס אלא בלילה דומיא דפסח ויסדר סלפ' יפה בכליס נמיס לפי כפן
 ויסן מקום מוסט סיסב צמסנה דרך סירות וכתב אפי' העזרי בזמן קום סקין רעלת צמרצ
 להסיוט כדרכו ואין צדין להסב וכשאקו מוסב לפי יטה עלגס ולא עלפמו ולא עלימיוס אפי'
 על סמאן ופי' רצס מופס צדין לאכול כמיוסן ולפי זה איטר יד ימיוס יוטע על ימיוס
 ורש"י פי' קמטס סלפ' יקדיס קנה לוסט

בהרמולק מלמח ונמלחו עמה אחרות שאותה שמוצאת עליה אסורה כי עתה ככה דוקא
והאמן בפסח זמשהו והשאר מותרות והוא קדין אם על התרמולק בשפוד ונמוצת קמה על
אחת מהן אורה אסורה והשאר מותרות וכדכ' און דבריו נראים כמה שאסור כ'
התרמולק המלמח שמוצאת בה קמה אלא כאשר בהב' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א'
פמפוש אכל התרמולק בליה שמוצאת בה קמה בזה נראין דבריו שכל התרמולק אסורה לפי
שבמהפסח השפוד מתפשט הטעם בכל התרמולק ואם היה מעשה כל לדי היח' אסור כל
התרמולק ששפוד האגשתו זו כ' ע' לדי היפוך השפוד מתפשט מזו לזו ויש דיש דיש
אסורין אם היה כדי לתן טעם בכלם כלם אסורים הה' האמן זמשהו ע' יש מותרין אסור'
שמוצאת בזפק של תרמולק כדאמרינן ג' טומאה דאסיבה כמשכלת ואינה מקומת ואין
עליה תורת אובל' ויש אומרים שאין ללמוד אסור מטומאה ולזה הסכים און ז'

תסז העושה מלאכה בערבי שבתות

וימים טובים מן המצחה ולמעלה אינו רואה בה סימן ברכה לעולם ובערב פסח מקצת ולמעלה
אסור ומשמוטין לה וקודם קצת תלוי זמשהו זמקום שבה אסור' אסור וזמקום אלא נהג
מותר' וכתב א' העזרי' ז' דוקא ששעה מלאכה להסתכר אכל מתקן הוא כלנו לשבת ויום טוב
וכן מי שכותב ספרים לעצמו דרך לימודו מותר כל היום' הקולך ממקום שבה לעשות למקום
שבה אלא לעשות און איפכא יש' לו לעשות במנהג המקום שדעתו להסתקע שם א' דעת
להסתקע זמקום שבה שם יעשה' זמנהג זון לקול זון לאומר' ואם דעתו לקזור' למקומו
ינהג במנהג אשי מקומו והט' מל' זמנהג אלא בפ' אשי המקום אשר ז' שם' א' א'
בפניהם אם יש להם למלמח' אם ישנה ממנהגם יצא מנהג אשי מקומו וינהג במנהג אשי
נהג לקול' וכל שכן אם נהג לקמיר ואפי' זמקום שבה אלא לעשות כל היום א' התקיר'
זמלאכה מאתמוול וקיי' לערך המועד יכול לעמרה בערב המועד'

ופ' ה' יונה ז' אפי' לאחר קצת ואין ז' בה דוקא עד קצת ואם אינה לערך המועד אפי' אם
התחיל בה מאתמוול לא יגורנה' הקייטים והספרים והכונסין עשין מלאכה עד קצת אפי'
זמקום שבה אלא לעשות והרם זמז' בת' ש' א' השלשה לא יתחיל אלא זמקום' שבה
לעשות בשאר אומנות שאם אומרים אם התחיל מאתמוול עומדין עד קצת זמיו דוקא זמקו'
שבה לעשות ואין ז' בה כ' כ' א' ראשונה מוסיבין שובבין להתמלן פי' להוסיבין על הבצ'ים'
לגדל אפרוקים ז' א' בע' עשר כל היום וכל שכן אם בראה מעל הבצ'ים שיכול להחזיר עליהם
אלו יפסדו הבצ'ים ערפן הזבל מיתרת רגל קבהמה והזבל שבז' לא יוציאם אלא יסלקו לזכר'
ואם נהרבה ז' א' א' א' מולבין ומז' און כלים מבית האומן כל היום א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א'
לערך המועד גם בזה בהב' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א'

דוקא עד קצת ואין כ' א'

לכזית שהולך שיעור שלהם ועיקר המצוה הזאת בחזרת ואם אין לה חזרת יקרא אחד ראשון
ראשון כפי הסדר שסוויים במשנה וקוראת הוא זכר לטיט שהיו אבותיו משהעבדיו פ לכך
צריך לעשות עב זכר לטיט ומדברים קמוצים זכר לתפוח דכתיב תפוח התפוח עורריתך
וזכר למרור ואיתא ברושמי אית דעבד לה עבה ואית דעבד לה רפה זכר לדם ופי' קר
יחיא ז' דהא והא איתא מיתא למ עשום אורת עבה ואחר כך מרכיבן אורת בחומץ וקתמם ע
הבלים כגון קמחן וסוכבל הדומים להבן זכר לתבן שהיו מנבלין ע הטיט וקתמם ע התפוח זכר
לתפוח התפוח עורריתך ואמזים דכתיב א בעת אמו ירדתי ותאנה דכתיב התאנה אנה ענין
נשט תבשילים אחד זכר לפסח ואחד זכר לחגוג מאי זה מין שירצה ונהג בצער וצנה וקתמם
לקרא רוע רמוז לעבוד עבדים ויא כשפסח אל במוצאי שבת שאין לקח לא תבשיל אחד זכר
לפסח אבל לא השט שכנגד הקנה לפי שאין לה איתה חגוגה בלא עפ הפסח שאינה דוקא שבת
הילכך אין לקח תבשיל כנגדה ואל פרץ כתב שאין לחוש טון שאין לא לזכר בעלמא ואדרבה
המודקדק בזמן כרחה שעשה אורת כמין קדשים ממש וכן כתב בעל העשור אי שנה אדם ואין
צריכים להביא מכל אלו לפי כל א ואחד לא לפי בעל הבית והוא יחלק לכלם ואטל דיו לערך
שיעור הראשון דכל שטיעל במסקה צריך נשילת ומכך על נשילת ידים ולא יטול קודם קדוש
שלקידוש אין צריך נשילת ומיהו מו סרבל לטול כל ימות השנה קודם קידוש ולא חייב לקידוש
מפסק מפת סגיא ערך שערה שהרי אסור לטול עד שיקדש גם עתה יכול לטול קודם והל
מאיר מרוטנבורק אל כתב שהאידנא אין צריך נשילת לדבר שטיעל במסקה ועל כן לא חייב
מכך על נשילת סל טיעל הראשון וכן כתב בעל העשור ולא נהירא וכן כתב קמחן שצריך
לכך וכן כתב הל' שמעיה בשם רש"י ז' והרובה לזאת ידיו ספיקא יביא עצמו לדי קיוב נשילת
מוד אחד כגון סיסך רגלו ויטפסף ולקח ירקות ומכך בפי הארמא ומטבל ואוכר כד
לעשות שמי בשבל התפוחות שיש להם כזו הוא שמו שטובלן קודם שערה מנה שאין צריך
לעשות כן בשאר הימים ואין צריך כזית מהם וכתב רב עמרם ז' שטיעל זה בחרוסת וכן כתב
הרם צ' ז' ור"ת מפרש שמיטבל בחומץ ולא בחרוסת לפי שהחרוסת מצות עפ' המרור ואין
לכבול מומא קודם מצות וכן חייב להקביל את הראש ז' ואפי' אין לו שאר ירקן טעם טיעל הראשון
בחזרת אפי' הם אין לטבל בחרוסת כון שאין ציטל הראשון עקר המוצה ולר"י אל מוכרך אחר
זה קטיעל מרא כפשות ולרש"ם אין צריך לברך אחריו ולזה קטמם אלא הראש ז' ויקח מוצה
האמצעית ויבצעה לשטם ויתן חמה לאחד מן המסובין לשומרה לפי קומין ואתה אורת תפוח
המפה זכר למשארותם צרורו בשמלתם וקתמם השט יסום בן שתי השלמות כדי שיפגע בשלמה
הוא כשיצא לברך ברבת המוצא שממנה יסל לבצע ויגביה הקערה שבה המצות ויאמר
הא לחמא עמא וכו' עד מה נשתנה ואז יתה להסירה מעל ראשו כלא כבד אכלו כדי שישא
הצטמק למה מסדין הפת ועדיין לא אכלו והוא לא צמקום עקירת השולחן ויש מדקדקין להוציא
מחתם איתנשיל בשמנה אין אורת משום הא דאמרינן בשר אין צריך להגביה וראש צריך דדוקא

ולפי זה אין חילוק בין איטר לחקר אשה אינה נריבה קיינה ופרש"ם מפיט שאימת בעלה עליה
ולפי זה אינה נגרוסה בעי הסנה וכן גזל בהב משום דלאו אורח ארעא דאשה למוננה ולפי זה
כל אשה אינה נריבה מסנה אשה אינה נריבה הסנה בין אצל אבנו צריך הסנה אפי' הווא רע
מוננה תלמיד לפי רע אין צריך הסנה אפי' אפי' רע מוננה אלא אם כן יתן לרע סנה
האיש צריך הסנה וכל מי שצריך הסנה אם אכל ושתה בלא הסנה לא ינא וצריך כל אדם
לשתות ל כוסות על הסדר אפרש"ם שתאן זה חקר זה טאן כסדר לא ינא ושיעור הכוס רבעית
ומדת הכל שיכלא הווא ארבו כרוחב שט גדלים וכן ראו וגזבו כרוחב שט גדלים ומוצ' עדר
ואומט גדל ואין צריך שיסתה כל ארנוס ואיש היין חזק צריך למוננה ושיעורו רבעית לחקר
שימוננה ואם שתאו אי ינא וכלבד שימא ע רבעית ויסתה רעס ויין שא לא לכתלה אין צריך
מוינה ואי ינא ברושמי שמונה לחקר יין אדום ויראה שאם הלכן משונבא מן רחוקים
שהוא קודם ויין מעט לכתב רצו האי גאון זל שאין יוצאין ע ומכרובן עליו שאכל וברושמי
יש שיצאין צמטא וצקונדיטון והפי' אין ל' אלא מוזן שתי סעודות ומכרם ויקא יין לר כוסות
אעפ' שצריך לקבל חקר כך מן הנדקה ואחד אנשים ואחד נשים איינית צדן ובכל מעתה שמונה
צמות לילה כטן מנה ומרור ונש התמקות טוב ליתן לכל אחד כוסו לפטו ומנה לאלה להם קלות
ואעזים כרי שיראן שיאי וישאן

תעבמוזגין

תאלה טרא פרי הגפן ואחר
מכרך טעשה נשים לפי שעתיד לחמרו בהגדה ואם אלו שבת אומר ויכלו ואם אל צמונתי שבת
אומר סימון יקבלו יין קדוש כר הדלה זמן ואם אלה הדלה בלי אינה המוכריה בין קדש
לחולצין אור' אפי' וצן ישראל לעים וצן יום השבע לשטימי המעשה בין קדושת סב לקדוש
יום טוב הדלה ואיתוים השבע משטימי המעשה הקדשת והבדלה והקדשת את עמך ישראל
צקדושתך בלי המבדיל בין קדש לקדש ושותה בהסנה אלא הסב צריך לשתות פעם אחת ררי
בהסנה ואיט מכרך אחריו על הגפן ועל פרי הגפן ואם ירצה לשתות חפי כמה כוסות קדשות
צדו וכתב אב העזרי ריק שיכוין לע' אלא יצטרך לברך פעם שתי טאן יהא כמוסיף על הכוסו
וכן כתב הרמ"מ מרוסנערק שאמארו אם יכולין לברך על שאי יין הטוב גר' מטיב בלול פסא
והאיט שיכולין לברך שאיט כראה כמוסיף רק אם יצרך טרא פרי הגפן שמו שצרך על ארבע
כוסות והם הולטין לשיטתן שמצריטין לברך טרא פרי הגפן על כל כוס וכוס הילכך מסתבר
להו' לומר שאם מכרך יותר שבראה כמוסיף אכל לרעת אלא זל שאין צריך לברך בפנה על
כל כוס וכוס אין חילוק אם יצרך אם לאו שאם אלא אונטין אונת כמוסיף חפי בלא בר' כמ' נמי
ויצמי לפטו קמרה טבה שאשה מונת ומרור וחרוסת ושאר ירקות מאי זה מין שירצה ושט
הבשילין מרור זכר לומר רנו את חייקם ואלו הן ירקות שיוצאין צדן ידי אונת מרור אונת ופלאי
המרה ומרר צנה ומרור ויוצאין בטאן אלא וצקלן אלא שבעתהן אין יוצאין אלא אם כן הן לחן
ובק' יוצאין בין לחן בין יצין אכל לא כעשים ולא אלקים ולא מעטלים וכלן מצטרפין לכזית

למה יברך אחר השם ולא הקשורה לפתו והוא פוסק היין שנתוך הקשורה דקיימ' לן יין סלפס
המוזן פוסק יין שנתוך המוזן וא"כ קי"ח יברך אחריו וא"כ קעזרי כתב שיש לברך אחר ראשון
ואחר שלישי ורבינו אורי כתב כוס של קדוש ושל לפט ברכת המוזן כון שישל כוס לברך
עלנו ברכת המוזן אין לברך עלנו על הנפץ אבל כוסות אחרות כל אחר יש לברך עלנו ורבי
שרירא ורבי אחי זל כתבם שצריך לברך לפט כל אחד ואחד אבל ברכה אחרונה לא שאין לבר
לא אחר אחרון וא"א הראש זל קמסם לברכה אחרונה שאין צריך לברך אלא אחר
האחרון וכן כתב ר' זע"ה **תע"ד ויטור** ידיו ויקם הקערה שהמעות עתה
בבדד שהמקם השלימה לפועלה והפרוסה תחתיה ויברך על השלימה
המוזני ויבצע לא יאכל עד שיברך על הפרוסה ב"י א"מיה חק"ע על אכלת מוצה ויאכל בוסתהם
ציקד כזית מכל אחת ואם איש יכול לאכול בשש הזיתים ציקד יאכל של המוזני תולה ואחר כך
של אכלת מוצה ומפפ שיש מי שאומר שמברך על הפרוסה המוזני ועל השלימה על אכלת מוצה
לכך הרוצה לצאת ידי שטתם יאחזו שתיקם צדו ויברך המוזני ועל אכלת מוצה מיד זה אחר זה
בלא בצוע ואחר כך יבצע משתיקם ציקד ויאכל בהצנה ואם לא הסגל יצא וצרי לאכול פעם
אחרת בהצנה כתב רב עמרם זל ויברך המוזני ויטבל בצרוסת ואוכל וכן כתב הרם ציוז וא"כ
יודע טיבול זה בצרוסת למה אי משום מוצה שאין זה מלאם וצריך בשש לטבל צולאם אבל בצרוסת
למה וכן הוא לשון הירושלמי וטמיהם ליח צמילאם ועוד הקטא בעל המנהיג לברכה הם שמונה ה"ח
לזכר לאיריות וצרוסת זכר לטיט והיאך יתחברו זה עם זה ועוד מוצה דאורייתא היא וצרוסת
דרבנן וא"ת צרוסת דרבנן ומצול מוצה דאורייתא ואחר כך יקם כזית המורור וישקעם כע
צרוסת ולא ישקם בעכו אלא יתבטל טעם מרירותו ומטעם זה ב"ה ק"י זל שצרי לטעור הצרוסת
מעלנו אלא יתבטל טעמו ויברך ב"י א"מיה חק"ע על אכלת מורור ויאכלם בלא הצנה ולא יברך
עלנו ב"ה הצדמה ופרש"ם זל לפי שנטפר בברכה ב"ה הצדמה שבר על הירקן צמיטל הצדמון
ולכך אמר שאין לברך אחר טיטול ראשון ערא כפשות רעות ור"י זל אמר שצריך לברך אחריו
ערא כפשות ומה שאין צריך לבר על המורור ב"ה הצדמה לפי שאסוב בדברי קבלים מהמות
הקשורה צתוך הקשורה וא"א הראש זל הקשים לברכה הרש"ם ואין מוצרין על הצרוסת אעפ
שמוז מוצה לפי שהוא טפל למורור ואם אין לו ירקות לטיטול הראשון לא מורור יברך עליו צמיטל
ראשון ב"ה הצדמה ועל אכלת מורור וצמיטל השש יטבלו בצרוסת ויאכלם בלא ברכה וטוב לאמר
אחר שאר ירקות ואחר כך מטל מוצה שלשית ועצמי מוצה וכורכו עם המורור ואוכל ב"ה
זכר למקדש בהלל שקיה כורך פסח מוצה ומורור ואוכל וכתבם קעזרי שאין לטבלו בצרוסת
דשם טעמים מוצה בזמן הזמ דרבנן למעבד בהלל שאם לא מוצה ורש"ם שמועה בשם רש"י זל
שצריך לטבלו בצרוסת וכן כתב א"א הראש זל וטובו בצרוסת שכך היה קלל עשה אורכ"ה פסח
מוצה ומורור וטובו בצרוסת כתב אחי ק"ר וק"א זל מספיק לן בברכה אי בעל השנה כון דמורור
לא בעה קשנה ובעל המורור כתב דבעל השנה בעטור המוצה שצ"ה זכר א"י רור"ה וכתב עוד

בשמות פסח שחיו אבותינו אנוכלין בזה קאמ' שאין להגדה סוף יהא בראת כלו הקדים במות
מקיים לכך אבל במה שמגדה הקערה איה גריזה בזה כלו הקדים במות" **ומזגין**

מיד כוס שני הכל כרי שיטל התעוק למה שנתן כוס שני קודם קודם ואם אין
חכמה בכך לשמול משה שאלת ואם לאו הוא שאל את עצמו ואם שם תלמידו חכמים חכמיאין
במכות הפסח שאלו זה לזה מה שיתנה וכו' ומחזיר הקערה שבה המצות כדי שיהא פטו
בשומר הקגדה כד אמרי להם עט שעתן עלו דברים וגם שתהא מצויה לפטו כשיקאמו מצה וזו
ומרו זה שכל הלילות אין אנו מטבלין אפי' פעם אחת והלילה הזה שתי פעמים ואין לנו שכל
הלילות אין אנו מקיימם לטוב שכל הלילות אנו מטבלין אפי' אנו מצה הלילה הזה כלו מצה שכל הלילות
אנו מטבלין שאר ירקות והלילה הזה מרור ואין לעמר הקידוש שכל הלילות אנו מטבלין בשר על
שלוק ומטבלין הלילה הזה כלו אפי' שאלו פסח וקורא כל הקגדה עד ונאמר לפטו הלילה
וכשיצטעל מצה זו צריך להגדה להראותה למסובין שתתבצר המטה עליהם וכן כשיצטעל מרור זה
אבל בשמות פסח שהיו אבותינו אנוכלין לא יגדה התבטול שהנח בפגרו סגרה כלו הקדישו לכך
ומהצין בלשכנו כשמגיע עד לפסח מגדה כל אחד כוסו ואוקמו עדו עד סוף ברכת אסר
בלא והם חייבין במדרש שוקר טוב כשמגיע עד לפי אוקמו כוסו עדו כדי לעמר שירק עליהן

ובענין ברכת

ההל' איכא פלוגתא דריעורא ר' יצחק היה מברך עליו שני פעמי
אחד קודם אכלה ואחד אחר אכלה וכן היה באגדה מאיר

מרוסטרק זל וכן בתבירא קאיי ור' צמח ור' עמרם אכלהרי בן גית זל ואזי העזרי כתב
שאין לברך עליו כלל לפי שאולקין אותו לשמש לפי הסעודה ולאחריה ואם כן היאך יברכו כון
ספסקין באמצע וכן היה בהגא' זל וכן ראוי לעשות בכל דבר שיש ספק בברכת שאין לברך
דברות חייבין מעבדות ויש מהן מנות שוקבין לקרונה קהל כלל פסח בבית הכנסת בצעור כדי
שלא יצטרכו לברך עליו בשעת הקגדה ומה טוב גמיה כעס המנהג הקנא ויש לו סמך ממסכת
בופרים דאיתא התם תעמרל שמועין בן יהונתן אומר יא ימים וילך אחר עמורים בהם קהל
ובתל' כ' ימים ושם הליל ומטה מן המזבח לקרות קהל בשם הליל ולברך עליו ולומר
כעשימה ולקיים מה שצ' וכרוממה שמו יחדיו וכשהוא קורא בבית אין צריך לברך שכל דבר
עליו בדרב' ומתחיל קהל וקורא עד למשייט מים ומברך צ'י אמה אשר גלא וקורא צ'י גלא
ישראל ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים שצריך להקדים זבח דקייא חמנה קודם לפסח שהוא
נאכל על השבת ומה לך שיר אדם ואין לעמר שיר אדם שהוא אומר על גולתו של עמר ומיא
נאמר כלשון זכר כדאיתא במדרש **תעג ושותה** כוס שני ובהברכה לפס

זל שצריך לברך עליו כפי הגטן וכן בתבירא ונאזי ור' עמרם ור' צמח ור' עמרם ור' צמח ור' עמרם
עמרם ור' צמח ור' עמרם ור' צמח ור' עמרם ור' צמח ור' עמרם ור' צמח ור' עמרם
שהוא שלקדוש ועל שלשי שהוא של ברכת המזון אבל עלהשת והרביע אין צריך לברך וכן כתב
ר' רבן צדק ולשמן ברכה אחרונה כהברכה לפס שצ'י לברך אחר השם ואחר הרביע וקאמ'

ולאכול אחריו כזית מוצה לבדה וא"א הראש ז' בתב שמין צריך אלף כזית לבדו ואם שכח ולא אכל
עד שצלידיו לבדך און שאמר הכל ונכריך און חפץ צריך כבר ונזכר קודם שצריך בפ"ה כתב
אין העזרי שיטול ידיו ויכל המונח ויאכל ואם לא נזכר עד שצריך בפ"ה לא יאכל פעם אחרת
מפני שקיה צריך לבדך בפ"ה הגפן על הכוס אחר שיצרך ברכת המזון שצ"ה ונענש מרצה
בכוסות וכתב הלוי מנח כדאי הם מעתה לפי המון עליהם כלם שמורות בוסעת לשה ובעל
העטור בתב שמין צריך לחזור כלל וינח בזית שאכל בראשונה אע"פ שאכל דבר אחר אחריו
וא"א הראש ז' הקטם לבדך ראשונה ויהי פרץ בתב העזריהן הכל ונכריך יכול לאכול בלא
ברכה אע"פ דבעלמא קשיב סילק שא"פ הכח כון דחפיקומין מעיה דרינא ראינא עלן איכא
למינא איתכח דר האינא סמכין ולא נהירא לא"א הראש ז' **תעז וארוך** אשקומין
און לאכול שום דבר דתמן אין מתטירין אחר דהפסא

פזי משתחיל לאכול הפסא לא יעקרו מונקומין לאכול צדוקים אחר חפץ כל שאר דברים וחפץ
צמות מקום לא יאכלו אחריו שום דבר ואחפיקומין הוא לפי צדוקים פסא הילכך משתחיל לאכול
לא יעקרו מונקום למקום ולא יאכלו אחריו שום דבר חפץ צמות מקום ואם לא אחר שתחיל
לאכול ישא כל בע האמרה שאנצקיסא הדעה ולא יאכלו אחריו כלום ולא יאכלו עוד נמינא חפץ
צמות מקום דקשי צדוקי אחר אבל אם ישא מונקום קם לא נשתקע בשינה לא נתעוממו מנש
לא קשיב סילק ומותרים לאכול עוד נמינא חפץ אורתם שנתעוממו אבל אם נשתקע בשינה קשיב
בילוק ולא יאכלו אורתם שיסא ויהי בתב דוקא צדוקי כלם יש קילק צן ישא לנתעוממו דנתעוממו
יאכלו וישא לא יאכלו אבל אם ישא מונקום חפץ סינתק בעי אכל וכן בתב קדם צדוקי וא"א הראש

תעז וארוך כך

ז' בתב כשרא הראשונה **תעז וארוך כך** מונקין לו כוס שלשי ומכר עליו
ברכת המזון ונכריך עליו
יכרך אחריו לדעה לא"א הראש ז' ואם שחמו בלא הקנה צריך לשתת פעם אחרת בראשונה ולא
ישנה יין צין כוס רביע ומצה לפזר בלל פסא אחר זימון דהכ איתא צדוקי תלים הקוראי
א"ר ה"ה צדוקי ביהו שלכה סיכא אחר קומן לבטח קודו וכתב לא"א הראש ז' ולא נעמין וא"א
מוסא קודו למן בשלשה סב צדוקי ובעו סהעע אפיאך **תעז כוס רביע**
ממר עליו אית ה"ה ויתחיל לא לא בלא ברכה ועו נמינא

עליו ברכת השיר ופלג מאי ברכת השיר רב יהודה אמר יהלוק ואורתם מולך מוקול צדוקי
ור יומאן א"א בשאת כל חי ואורתם בשתב וכתב רבא פס ז' דמונא כרב יהודה ורשם אמר
כון דלא איתמר הילכתא לא כמר ולא כמר עבדין בתרויהו ואורי דמין זב"ל ב"א מולך מהלל
בשש צדוקי ואומר קל קודו ונשמת ואורתם שטת ב"א מולך מוקול צדוקי וזב"ל קודו
קיימין לן כרב יהודה מהקודו לאי עד על גברות בכל שהם כ"ו לשלם אסדו ויהי קיים כהן לא
היה אורתם צדוקי וז"ל לא היה אומן עד ש מעשם ועד עולם ארתא ויהי אומן הלל קודו
ונשמת בכל חי ואורתם ש פנעמיו בעטן אחר וכן ה"ה אומן א"א הראש ז' ושנה

הרונה לקיים מצה מן המוציא לא ישיא עד שיפסק הכריכה כהלל כדי שתעלה ברובה מצה
ומרור לכריכה כהלל דהא משום דלא חייתו הילכתי כמר ולא כמר עבדין לאומל כהר ויהו
הט נמי לעמן ברכה ברכה למעבד שיטעו לשמים ונשיאת קולן צריך לזאר אבל טול ברוך לא
הוי הפסק בלע מצה ולא לעסא יצא דמקרי שפר אכלה בלע מרור לא יצא דטעם מרור
בשכ ויפז בלע מצה ומרור כן אפי' הט יצא ידי מצה ולא יצא ידי מרור כרכן פסיב ובלען אף ידי
מצה לא יצא אכלן בלא מיתכוין יצא בתורה צמול היה ככפה ואכל מצה בשעת אלו לא יצא
ואי' יודעם הוא פסק דמצת צריכות כוונה או אפי' למאן דאמ' אין צריכות כוונה מוודי דע
האי עפא לא יצא ובהג' דמצת צריכות כוונה וכן בתרא' הרש"א ז"ל אכלן מצתין פי' אפי' אפי' אפי' אפי'
צמד יצא ובלבד שלא יטהק בין אכלה לכריכה כדי אכלת פרס פי' שיער אכלת ל' בצע ואין חיוב
אכלת מצה לא בל' ראשון אבל מבין ואילך אם ירצה לאכול דבר אחר הרשות בידו ובלבד שלא
יחבל אמין ואפי' בל' ראשון יוצא בכזית בתב' רב' פס' שאין צריך לא שיע מצת אחת פרוסק
לשטם ומכך על אפה המוציא ועל אכלת מצה ואפה הטע' למפקד ומין וקאלמה לכריכה וכן
בהם קתה ג' אומם וצ' ילוק מנהגם בתפ' אנשי בב' בשאל פסק בשעת מצה פרוסק' בן טע'
השלימות וכשאל צמול מביא פרוסק ושלמה ומכך עלה טע' ברכות ואנשי ארץ ישראל בן
צמול בן בשעת מוצאי פרוסק על השלימה ומכך על הפרוסק טע' ברכות וכן אילן בל' ג' שכתב
היבא דמיקל' פסקא בל' דטב' פסקע על תרתין ופרוסק' וקת' טע' ברת' כהם שצריך לעשות
שאה כדפרשי' וכן בת' ר' עמרם ולזה הסכים א"ח הרש"א ז"ל וכת' וקת' בל' שכתב וצ' פ' ר'
לעשות מן זכר ללמי תורה שהיוצא מצת האסורים מביא תדמ' ותודה היה צ' ג' מין
אל מצה בל' ור' קיין ור' עובד' וכל מין היה צ' שלש פרוסק' ושלש' ומכל מין היו עשין עשר
אליה היו שהיה מוציא לכל שלש אליה עשרון או ועל כן עשין אליהן מן עשרון ועשין צ' סיון
לדע' א' או ראשונה ואי' זו שניה ואי' זו שלשית כדרך שהיו עשין בקופות שתורמין בהן השכה
שהיו כותבי' בהן א' ל' ל' ל' זו עתמה ר' אסונ' שממנה לקחית' הבל' נמי עשי מצה ראשון
באותה שנתה ראשונה הילכך מברכין על הראשונה המוציא ועל השניה על אכלת מצה

ומה שלשית בריכה ואם האלף אחת צמ' בריכה לא עכב' תעה ואוכלין כל

צ' פס' צמקום סוהמין לאכול כל בל' פסחים אוכלין
וצמקום סוהמין שלא לאכול מין אוכלין וגדי מקולם פי' שלם ראשון על כרעו ועל קרע אסון בכל
מקום וצ' ראשון קאמ' ראשון צ' עג' ועוף כל דבר שטעון שאיטה אסור' בתב' א' קטורי ז'
ראיית' ב' אדם שאוכלין צ' עוף כל בל' פסחים עכ' ואין קולק' כדאית' צ' ראשון וד' ר'
מט' של מצה צ' הוא צמקום שנת' שלא לאכול כל ואשכנז מקום שנת' שלא לאכול כל הוא'

תעו ולאחר גמר

כל הסעודה אוכלים ממנה קט' מורה תפת' המע' ר'
כזית בלא מרור זכר לפסק אכלת על השבע וי' אכלת
צ' אכזה ולא יבדך י' ויהא זכיר לאוכל קודם אפי' וי' סדרי' לכורכו במרור ולאוכלן צ' מרור

תפ"ב כתב

רבא פס מין דלית ליה אמרא כלל פסא מוקדש ארי פרח ומיס עבד
 שרי קמוציא ובעל ארי פתי מונח ידיה עלוניה עד דגזיר קידושא
 ומברך למכול מצה ומכל קידוש ומכל שרי ירקי ולפסל לק פתורא ואוינו מה נשתכ וכל קהנא
 עד ג' ישראל ומברך אמרו וקדר כריך מצה ומרו וימכל בלא ברבא וקרי בן עזת ברב
 שאיט מברך בשעת קידוש לא קמוציא וע' הקידוש ואוכל ומטב ברקותו קהנא ואמר כך
 מברך על אסת מצה ועל אסת מרו ובעל העשור כתב שמוי בקידוש אחר סיב קמוציא
 יבד על אסת מצה וע' הקידוש ואוכל וטון שאוכל מצה וימכל מרו מיד שאין להפסיקין אסת
 מצה למסת מרו עכ' ואי לא דמסתעב הוינן חמ שיטב בירקי מיד בלא קידוש ואמר כך
 יאדר קהנא וקמל עד למעש אים ויקדש ויברך קמוציא ויגמור הקידוש ויברך על אסת
 מצה ויאכל ואמר כך מרו כסד שס יקדש מיד כריך למכול מצה מיד ולברך עליה ומרו
 אחריה מיד שאין להפסיק בין מצה למרו ויגמור ויגמור כל קהנא ועד אס מוקדש מיד נמו
 אפי טיטב קהנא קמל אחר קמוציא ואין כחן אחרת לתקנות חילוך מוטב למעש קודם
 מקדוש לקיים המעשה כסדר ממה שיטב כל קהנא וכן ידא דעב רב גמיר ופאי סכת ואס אין
 לעיין סודר הלל קהנא על הפת מן מה נשתע ואותו ומברך קמוציא ולכול מצה ית שערית
 כתב בעל העשור מי שאין לעיין עבר אדרבאן דאמרי ולא יפחתו לעיין כוסות וברי לכוור כל
 מה שאין לקיים מצות אכמים ולא יסמוך על הפת שאס קיים כוס אחר לא קיים האשר לכן
 ימכור כל מה שאין להוציא הוצאות עד שימציא יין או צווקים כוונתם כריך לחזר אחר ללב
 ואתרוג ורבי יוסף בר רב רב קמיי גמון כתב מי שאין לעיין מוקדש על הפת בליל שבת וימי
 עופים חזן מליל פסח שקרי אמרו ולא יפחתו לעיין מארבע בובות **תפ"ג כתב**

אפי מין דבע לברוש עתרי או בהלפא עת היס עבד מבר
 ברישא בבית דילא ומכל כל מאי דנריך ומברך ברב המזון וקדר מבר לכל קד ואד בבית
 ושתי אינו כסא דקידושא וראגדתא ומכל ירקי ומצה ואיהו לא אכל ושתי בהדיא וסבא לא
 למגור שעריתו ומברש אינו ברב המזון וקדר חזיל אשתא אחרתא ועבד קמוציא
 דברכת הקהן קימלן שאיט יכול לברך לאחרים לא אכרע עמאם שאפי כבדת האם של
 מצה וקידוש קיום סאס אונת הילכך יכול לברך למוציא לאחרים ואעפ שאיט נפח וקדר חזיל
 לבית ונמר הילא ושתי כסא דהילא ואיבע למקדומוי להט עת ברישא כריך לאו ולא אסר
 ולא טעם וקדר חזיל לביתא ומקדש שפיר דאמי או אס ירצה יגמור הכל בבית ואמר כך ילך
 לקדש בביתם האחריו ויקדש לאם ולא יאכל וישת עמאם וכתב בעל העשור מסתבר דלא מו
 מברך לנו ב' קדמה א' שאר ירקי כון שאיט טועם עמאם שלא אמרו לא ברבית האם של
 מצה ונריך למעבד כרב קדמא דמבר ב' קדמה ולכול מרו כחזרת ומכל וס' מוסי למרו
 אסת בלא ברב ולא נהירא לא קדמא דמבר דכון דתקנת אכמים היא מסוס היכרא לתקנת
 מי כגרב מצה שאיט אונת ויכול להוציא אעפ שאיט טועם מה שכתב רבא פס ומבר

כוס רבע בויסצב בלח ברכה ומסרך אחריו על מגפן ואם שתאו בלח היסצב כרי לשתי פנים
אחרת בויסצב ומבר עליו כפ הגפן לפי שהסיח דעתו מלשתי עדי **ת"פ** ובו

אמשי לח הוזכר לפרשנים ולחין לעשות ולכך פי שאומר חל הגדול
על כוס רבע וכן יראה מדברי רביא קאיי זלששאל מלפמו אשכחן לרבעעדיה שאמר מי
שרוצה לשתי כוס אמשי ולומר עליו חל הגדול יחלוק ואומר לח אחריו יחלוק עכשיו צאו
תלמידים ואמרו שכל כוס וכוס כרי ברכה לח אחריו צמו ואומר יחלוק אחר חל ואומר
מלך מחולל עתשמות ושותן כוס אמשי ואומר עליו חל הגדול ואומר בנשמה כל אי
והפסוק בשירי והסיב רבעעדיה זלכך הוא מנציפה הוא זלכל אם לא נפוש בכוס אמשי כל
עקר דהת תלמידי דמברת אחר חל ואחר חל גדול רבעעדיה ודלכון עדיפא מדלחון
לח אמור רבנן שית ברכות עכ והעלם נמנ לעשות רשות וכן כתבר רב יוסף טוב עלם שאם
הוא תלמידי יעשה כוס אמשי וכן כתבר רב שר שלם זלכוס אמשי רשות קם רצה לשתי
ישנה ואומר עליו יחלוק וכן סדר רבבן נדק ורבימא וכן כתבר רב עמרם יראה מדעתם
מי שרוצה לעשות קורט ב הלוקך אחר חל ואומר על האמשי נשמת ואומר ושון דאיכא
פלוגתא דרבותא סובלמנש בברכות ומי שירצה לעשות לח יחתם אחר חל ויאמז עליו חל
הגדול ונשמת כל אי וחתם וכן כתבר רבי בן גמתי זל כתבא קראא זל יראה מדברי ר' יוסף
סובלם שאם לשתי אחר ל כוס של פסח וכן כתבר ר' יפת בתר דאכל כל מוגדע ושירי אכלן צאו
כזית מצה דמויפסדא ולח טעמין בתר הים כלום בר מופא דברכה מוצא וכפא דהללח ומאן
דצי לתלמידי רשות דמשת אמרא לא מייא וכן כתב כל הגאונים זל ותימא מנח לן הא דהא
לח קאמז לא חן מפיטורי לחא מופסא אפקומין וקייא שלח לחבול לחל לשתי שרי ומנהג פשוט
הוא שלח לשתי יין ופי חר יונה טעם למנהג לפי שאיב כל אדם לעמוק כל הלילה בהלכות פסח
וצעאית מצרים ולהפר בניים ונפלאות שפסק הקנה לחשתא עד שפספס שינה ואם ישנה
ישתכר והם אית בעת שעת חייב אדם לעמוק בהלכו פסח וצעאית מצרים כל הלילה וזמן ששפא
מצעה בר שינוי ור' יהושע שמוי מוספין צעאית מצרים כל הלילה

תפא כתב
דלפס מאן דלית ליה לא כזית מצה דמויפסדא אכל ברשא דלח
מויפסדא ומבר עליה המופסא ולבסוף מבר על כזית דמויפסדא לחבול מצה ואדר כריך מצה ומרור
ואכל כל ברכה וימזה עליו לח הרש זל לפי סדרת שאכל כזית דמויפסדא לצפוף קיחך יעשה
כריתת אחר שאכל כזית דמויפסדא ויאכל לח מויפסדא אחריו וישל טעם מצה דיותר מוסתבר
לפי סדרת הלכה בהרבה שאינה לא זכר למקדש ממה שיצא טעם מצה שצפפו וכן כתבר ר' י
זל שאכל כזית דמויפסדא שאדר ויברך עליו על חלת מצה ולח יאכל אחריו כלום
ודעל הוצגה כתב שאכל כזית מיד לח מויפסדא ויברך עליו המופסא ועל חלת מצה ויאכל
דמויפסדא בלח ברכה ולח הרש זל כתב שאכל מיד כזית דמויפסדא כרי שאכל מצה לחמין
ויברך עליו המופסא וזל חלת מצה ויאס אס יאכל לצפוף לח מויפסדא

ויברך המוציא וכן יבצע ויברך על אכלת מצה ויבצע מן השלמים העליונה ומן הפרוסה כחוד
כזית מכל ארת ויחלם צימד צהיטנה ואם אכל בלא היסבה צריך למכול פעם אחרת צהיטנה
ואם אים יכנל למוכלם צימד יאכל הפלם של המוציא ואחר של אכלת מצה ויקח כזית ממוצא
ויטבלו כלו צתוך הקרוסת ולפן ישאם צהיטנו ויברך עליו על אכלת מרור ולפן יברך בפ הקדמה
ויאכלנו בלא היסבה ואם לפ היה לן שאר ידקות לא מרור לטיטל ראשו וטע צטול ראסון מבר
עלנו בפ הקדמה ועל אכלת מרור ואוכל וצטיטל הטע טובלו צהיטת ואוכל בלא ברכה ולקח
כזית ממוצה השלישית וכורכו בהזית ממוצא וטובלו צהיטת ואוכל בלא ברכה זכר לזקרת
כהלל ויש מצריטן היסבה גם לזאת ועומר שערתו ואוכל וסויה כמה סירצה ואוכל צהיטת
כזית מאפקומין צהיטנה וקודם חטית ואחריו לפ יאכל ולפן ישיה יין זולתו הכוסות שהן קוצה
ואם שכח מלאוכלו עד שטל ידיו לברך או שקמז הכל וצריך יטול ידיו ומברך המוציא ויאכל
אכל קס לפ כזכר עד שצרך ברכה המזון וצריך בפ חגפן לפ יאכל פעם אחרת ויטול ידיו קס
הוא רעל צמים אחרונים ולפן יברך עליו וידים כוס של ברכה בפעם וישטפן צפון וימלא
ויאחזן צמין ויברך יושב בלא היסבה ויאמר יעלה ויבא כסנה ירושלם ואם שכחו דים מפרט
למעלה בהלכות שערה ויברך בפ חגפן וישיה צהיטנה ולפן יברך אחריו וקס שיה בלא היסבה
צריך לשתות פעם אחרת צהיטנה ולפן ישיה צן כוס זה לרצו יין ומיתחיל לפן בלא ברכה וע
מקל ומומר יללך ואים ארתם לא עד מצלם ועד עולם ארה א ואומר קל הגדול ונשנות
וארתם צאי מלך מהולל בתשנות וסויה צהיטנה בלא ברכה ומברך לפ אחריו על חגפן ואם
שתחו בלא היסבה ישיה פעם אחרת צהיטנה וצריך לברך לפענו ואחר כך לפן ישיה לא מים
ואם ירצה לשתות כוס אמטי לפ יארתם צהיטת אחר קהל וסויה בלא ברכה לפענו ולפן אחריו
ואומר קל הגדול ונשמות וארתם וסויה כוס אמטי בלא ברכה ולפן אחריו יברך

תפ"ו סדר היום בשני ימים הר אטומים ערצית שקרית ומזנה אומר שלש
ראשונות ושלש אחרונות וקדושת היום צמאנת ארת
צהיטנו וכו' ותהן לפן אלהים צהיטת ארתיוס אנה מצות הזה אמן אירוית יעלה ויבא והשיאם
וארתם מקדש ישראל והזמנים ואם אל בשבת מוצר גם שלשבת ואומר ארתיוס המזאק הזה ארת
יוס אנה מצות הזה וארתם מקדש השבת וישראל והזמנים כהב בעל המוצה ועל סם רצין טקוס
שבשאל בשבת אמן אומר ברכה מעשן טבע שטתקנה בשכל המאחרים בבית הכנסת שלפן יזיקים
קמוזיקים והאידען אמן צריך דוארת הלנה רהוה אל שמוורים כלל שמוורים הוא ואהגן צהיטת
שאין טע מקדש בבית הכנסת לפן שאין טע טעשרא שאין לנד כוסו ואכל אדם מקדש בבית
תפ"ז שחרית ככנסין לבית הכנסת וקורין הזמירורה שלשבת ומתפללים
תפלת שקרית ועומרי ארת קהל ומברטן לגמור ארת קהל והר
מאיר מרוטנערק לפן אים מברך לגמור ארת שטמארין ארתו לא לקרום ארת קהל ט היה אומר
שאם יברך לגמור אים יאמר ממא ארתו או יענה ארתו ברכה לשלם ואם הר אש זלבת

איזנו ברכת המזון מרי תקנה לנדעם ברכת המזון ואזם אינם יודעים בהבדל עמורם שאין
 תקנה להוציאם שאם מברך להם ברכת המזון תולא מוט למשתיה בכתיה ברכת המזון וכן בהב
 רבבן דרק שאם אינן יודעים ברכת המזון אסור לקדשם אס בכתיה אס ואם קדש בשם בנים
 בוי מוציאם שם שמים לצלה ולכא למימז אעפ שברך ברכת המזון יאכל עדיין כזית מצה בכת
 אסר ויברך ברכת המזון דאטו אימז דבש למיכל תרי זימז בליא מצ אכל גבלבד שיאכל
 כזית מצה בצארונה ואף הרש"ז ליה אומר דאפז אס אינן יודעים ברכת המזון יש תקנה
 להקרותה מלה צולה בקטן שמקרא איה הלל שעומן אחריו מה שהיא אומר שאין כן מוציא
 שם שמים לצלה וכן בכתיה בן גאית ואיפשר למז דאף ברכת המזון יכול לבד כרי להוציאם
 פ הים דבברכה להם של מצה מוציאם כון שהיא אונה מבח נמי בברכיה המזון כון שתקא ל
 כוסות ותקאן אחד מהם ברכת המזון הוי אונה נמי כמו שכתבת על טיעל של שאר ירקות
תפ"ר אמר שבעה של אוכל מצה אסר לקח מצה בליא פסא אמר שבעה
 של אוכל מצה בליא פסא לקח ואוכל מצה בליא פסא

תפ"ה סדר בדרך קצרה

למטן ירוך הקורא עי' יהן לפי כל אסר ואסר כוס של רבעית אנשים ונשים וטף ויקדש מיד
 קודם נטילה יקזיין קדוש זמן ואם הוא סבת אומז תחלה ויכול ואם הוא צמוצמי סבת סימן
 יקצה זין קידוש כר הבדלה זמן וישת רבעית און רוע צמבת שמואל ולא יבר אחריו ויכול לשתות
 צן כוס ראסון לשע אפי כמה פעמים ואם לא הקצרו לשתות פעם אחת בהסבה ואסבת
 ימין פרקדן לא הוי היסבה ואסה אסונה דריב היסבה ולא אסה שאינה אסונה וכן לפי אטו
 צריך היסבה אפי אס הוא רע ותלמיד לפי רע אין צריך היסבה אפי אים רע מוצקה אס אפי
 יהן לרע רשות ושמש צריך היסבה ויציאן לפטו קערה שיסבה מועת פדוריה זה על זר
 ומרור ושאר ירקות ושע תבשילין זרוע שללה וצנצן אס קל פסא בשבת און בשאר ימות הקול
 נאטל ידיו ומברך על נטילת ידים ולקח פחות מכזית משאר הירקות ומברך על צנצן האדמה
 וסובל צמוצמי ולא בחרוסת ואיס מברך אחריו ער אכפשות ועצמ מצה אמוצעת מהגלשטם
 ויהן אפה לך אס מן המסובין לשמרה ומסים אותה תחת המפה לתפקומין ואפה השע יסים
 צן שת השלמות ויגבה הקערה ויאמר הא למאן עמא וכי עד מה נשתנה ואין צריך להסיר
 מונחה שע התבשילין ומסיר הקערה מן השלחן כלו ככר אכלו כרי שיטל התמאק ומזוג כוס
 טע ומחזיר הקערה לפטו ואומר מה נשתנה וכשיעל מצה זו יגבהנה וכן למרור ולא יגבה
 התבשיל בשיעע לפסא שהיו אסתתס אוכלים וכשיעע עד לפיכך יגבה כוסו ויאחזס בדו עד
 סוף גל ישראל וקורא הלהל עד למשיט מים ואיס מברך לפטו ואומר ב"אז אלא אסר גלאן
 וקורס ב"אז גל ישראל ושתה כוס שע בהיסבה ואיס מברך לא לפטו ולא לאחריו ומטל ידיו ויבר
 על נטילת ידים ויקח הקערה שיסבה שת המעית השלמות והפרוסה בטהם נייסים ידו עלתם

מכאן שהפסוק נתייחד מן שנת השמיטה אסור במלאכה אף זמן ספירת השומר דהיינו
לפחד שקיעת הקמה אסור במלאכה **תצד ביום הששים** לפיכך
השומר הוא אגב שבעת וסדר

ביום טוב של פסח אלף שאומר ארבעה אגב שבעת הזה ויום מותן תורתם וציוסוף מוצאי
קרבות המוספין ויום הכבודים וכן עד ושב תמידין בהלכה ועמר ההלל ומוציאין שם ספרי
וקורין ביום הראשון קמטה גברי בפרשת וישמעיתו מוציאין שלשי עד סוף סידרא ומפטי
קרא בשש ויום הכבודים ומפטייר צמורה של יזקא ומקיים בפסוק וישאח רוח ביום
השש קורין בפרשת ראה כל הכבוד עד סוף סידרא ומפטייר קרא ביום ארמול ומפטייר
צמורה מן ויא הביא קדשו עד למצח בכבודות וקומץ בכל מקומות ואמר ציוסוף אחר
אזרית התפלה אזרות העשויות על מוצן המעלה במקום ומקום כפי מוצג

תמו הלכות פסח הל ענה אבון עומ

תצד הלכות יום טוב

צדש הראשון בארבעה עשר יום
לחדש בין הערבים וע' וצממא
עשר יום לחדש הזה אגב המעלה וע'

כל מלאכה מעדה לא תעשו וכן נאמר בשבעה של ובראשון ושמיט של אגב ובעצרת ובראש
השנה הילכך כל מלאכה האסורה בשבת אסורה ביום טוב און מלאכה אגב וכל פסח בל
שמונת ביום טוב דרבי אבא אר אסר יאכל לכל כפש הוא לבדו יעשה לבס וע' ותמן אין בין יום טוב
לשבת אלף אובל כפש בלבד שמונת ביום טוב ואון מהוצאה ומערה שמתוך שהותרו לערך
אובל כפש הותרו נמי אלף לערך ובלבד שיהא בהן ערך קבא אשר יתבאר בעה וכן מוכייר
אובל כפש שון שצריך להם לתקון האובל מותר לעשות ביום טוב וכען שאי איפשר לעשותן
מאדמוול אבל אם היה איפשר לעשותן מאדמוול אסור לעשותן ביום טוב אבל שאר כ
המלאכות אסורות ביום טוב ולקין עליהן וקצרה וטמינה ובערה וסקיטה אעפ שאין אובל כפש
אחרים הרמזים ופי ר' הטעם לפי שאדם רגל לקטר שדקו ולבצר כרמוו כל ולדרוך כל עטבו
ולאמן הרבה צמד וקטן אול שאם היו מתירין עט היה קוצר כל אן שדקו ועצר כל כרמוו ודורך
כל עטבו ועמוט ממחתי יט וכן צדא אסרו ספעניוס העלה צמועדתי דגס הרבה וצרו אלפוי
מסמויד לפו כלפו אקראי ויש דבר שהקמירו ע עט יותר מוצבת כען צאיסור מוקצה ל
אפס זל דאעבד קיימא לן בשבת כל שמוען עט פסק כל יהודה לפי שהוא קלה קמורי וע
כדי אלף יבאו לזולע וכן כתב בשלתי וכן פסק ארס צמול אבל צדג ורטי ור' פוסקין
כל שמוען בין בשבת בין בפי לא שר' היה מקלן לעמר שאין הלכה כל שמוען אלף צמוקצה
אבל צולד הלכה כל יהודה וכן ר' פסק כל שמוען אף ביום טוב אלף צמוקצה מקמורי
איסור ואלד פסק כל יהודה ביום טוב ואם שעשין שפי ימים כלמא שר' אסור צראשון אסור
גם בשש ומנדין עליו לפי שמוזל ע ואם רוצא ער כי מר צבן ר' אין

והיה שאלה בחול המועד עד שתשקריה ומנח ומתפלל כדרכו של שבת ואומ' יעלה ויבא ברצה
ועמוסף כבשאר הימים לא שמזכר גם של שבת באמצע וקורטם בשבתם וקורין שבעה בפרשת
ב השם מרחה אתה אומ' אי עד בלג' אמו ומפסיר קורא וקרבתי ומפסיר צחוקא מהיתה
על עד סוף סדרין ואין מזכרין זה של פסח לפי באמצע ולא בחתימה וקור' אמר רב הונ' ז'
שמעתי מפי קול שתפיית המתים עתה לביות בטמן ונצחתג ומנוג' בשרי מוסס' קח
מפסירין בטמן העצמות ונתשרי ביום בלג' סימן הפרשיות מסך תורא קדש בכפפא פסל
במדברא שלם עברא פי משכו סוד און בשב' קדש ל' כל בכור אס' כסף תלוי פסול לך במדבר
סיפ' ויקי בשלם כל הבכור וזה לא יסתנה לא בשאל פסח ביום ה' ב' בשאל ביום ז' און ביום ראשון
אין שבת בחול המועד ובשיל' ביום ג' און יבא שבת ביום ה' שסימן פסול אבל בשיבא ביום ה' און
קורין ביום א' מסך תורא ובוים ג' שהוא שבת קורין ראה אתה אומ' אי שהוא פסול ועיום א' ב' ג'
קורין קדש בכפפא במדברא כפדר סה' כתיבם בערה סמן הראוי היה לקרותם לעולם כפדר
שבתים בערה לא שקורין סוד און בשב' שבע לפי שיש עטן הפסח והשמר' ובמס' עשר
יום וג' ופר' שלם בשבע לפי שאז עברו קים ובשאר הימים קורין כפדר סה' כתיבן בערה
ושבת שאל להיות ע' קורין במנחה כפדר של אותה שבע' **תמא** כמ' צאי

יט בן במוצאי יט' און מוצאי יט' לחול המועד מתפלל
ערבית במוצאי שבת ומבדילין על הכוס כדרך שמבדילין במוצאי שבת לא שאין מברכין לפי
על הכוס ולא על הכשמים ויט' שאל להיות במוצאי שבת בן יום ראשון של יט' בן יום' שט' אומר
ותדיען שאומר אתה כפדר בן עד עליון קראת ותדיען ואל' הוא משפטי כרקד וכז' עד
וקדשת את עמך ישראל בקדושתך ותתן לפי ואל' להיט' וכו' **תמ"ב נוהגין** במוצאי
וערפת להתעטף ב' ואל' אחר הפסח והק' וממותטן עד

כל קדש טמן ותשרי ואז מתעטן לפי שאין רוצים להתעטף בטמן ותשרי' וסמך אותם על
מקרא דאין דכתיב ויקי' ב' הקיט' ימי המטה וג' והעלה עליהם אול' קטן בע' וג' ובשבת
שימי המועד הם מטה ושמחה אול' אטאן ועשין אותם כמו תעטף בער לקרות ויאל'

תמ"ג נוהגין בכל המקומו' שלם ל' שאל' אשה בן פסח לעצרת' והטעם שלם לערבית
בשמחה שבתות זמן מתי תלמידיו לעקיבא וכתב' הרי בן ג' אית דוק
בשואין שהוא עיקר שמחה אבל לארס ולקדש שפיר דאמי' ושואי' נמי מי שקפץ וכנס אין עשין
אנותי קבל' הם בל' לעשות כהפלה אין מורין על לעשות כן וכן קורו קצוות' ויש מקומו' שבהם שלם
לקס' הפך ויש מסי' פריז מילג' לשמר' ואילך שאומר' שאז פסקו מלמות' מוצות כתיב מנחם שלם
לעשן כול' מתפסח ועד עצרת משקיעת הקמה עד שקרי' משנס תלפנידי לעקיבא סמות' סמוך
לשקיעת' האז' ונק' ברו' אחר שקיעת' הקמה והיו העם בלג' ממל' כה' עכ' גזרו שלם לעשן שמחה
בעתה' ונהג' הנשי' שלם לעשן מנחם משקיעת' האז' ועד שאז אופרי' השמן לחאר שקיעת' האז'
וכת' ז' שבתות במוצאי תמינה מלשן סבת' ולשן שמחה ז' שבתות שנים וכת' ז' שבעת' תפודילך

ודוקא לר יקודה אצל מאן דפסיק צמוקצא אף צום טוב כל שמוען שרי י קס דהוצאו
 לתוך הרפואה שלם לערכו ומיהו בעל העשור זל כהב דאף לל שמוען אסור טון די צמד לשנא
 קאמוא צמוקצא דר שמוען מורה צבו דכגרוגרות וצמוקצא דמו אולכא אומרא אכל בעל הלכו
 גדולת זל כהב מוקצה דר כסן הוא וטון דאיכא תרי לשט אולכא דה אקולא ושרי לר שמוען ולזה
 קאמס אף זל עגל שאר ציט מותר לשוקטו אס האס עמודת אכילה אצל אס עמודת לגדל
 ולדות אסור לר יקודה והא דשרי דוקא בדקיס לן בצויה אכלו ע אדשיו דאי אלו הוב אסור עד לל
 יום שמיט וכען שהפריס על גבי קרקע שיצו מכלל ריסוק אברים וקס מלך בשבת פתגור
 אפרים שאסור צום טוב של אחריו משום הכנה ובעל העשור כהב שמונתר וכן כתב אף זל דלפ
 שייך הכנה בלדת העגל בהמה מאוכזבת שירא שמא תמות והוא אכל כבר וראין צריך לר
 אסור לשוקטא אלא אס כן יש שהות צום לכל ממונה כזית מצעד יום וראפ און שהות צום
 לבדקה ולעשה יכול לכל צלם בדריקה וקס בשדה שאמה לא יציאנה לעשר צמוקצא או צמוט
 כדרך שפשה צמול אלא יציאנה צדו אברים אצברים עוף שדרסו בהמה שצריך שהייה מעט
 לעת ובדריקה אקר שהייה משום קשט שרפתי יכול לשוקטו צום טוב ולא קוייטין שמוט ימוצא
 שרפה אעג דאיוצילר דה ריעותא בכור בזמן הזה שאסור לשוקטו בלא מום קין ארס יכור
 לראותו צום טוב אס יש ע מום לשוקטו עליו ארפ אס עבר וראמו ומצאו שיש ע מום און
 יכולין לשוקטו אכל אס מלך צמומו ועבר וראמו נשקט על פניו וקס ראה המום מערצו וראק
 סמוא מום שדאני לישקט עליו יכול להקור עליו צום טוב אס נפל ע המום מאילנו ומותר וסכל
 מום שלם נפל ע מועצמו אלא אחרים גרמו ע בכונה קים אסור מום לישקט עליו בהמה שאמה
 של גוי ואמה של ישראל יכולין לשוקטא צום טוב ואפי יש להם שתיס יכול לשוקט שתי קין כהב
 הרב רצין משה בר מוימון זל האוקט בהמה צום טוב מותר לתלם הצמד לעשות מוקס לפסן
 ובלבד שלם יוצאן ממוקמו אלא ישאר צמד ממוקב שם בשאר צמד העמר אכל בשוף לא ימורט
 קאמה וקר רצין משה בר נחמן התר לפורוט אף קאמה ורע יצחק פסק כדברי הרב רצין
 משה בר מוימון זל לא שהוסף להמיר אף עתה הצמד למסרו אלא אהם כן קים גיר רבון
 לתלסו אכל צמותכוין אסור ולזה קאמס אף זל **מותר לשחוט** לכהלה
 קים ועף צום טוב לרבי תם זל אהם יש ע
 ועפר תחום בעטן שאין צריך למ לפער ולא לבתש וכל שכן אס הזמין עפר מאתמוול אכל
 לרבי אפס זל לא ישאנט לכהלה אלא אס כן יש ע עפר מוכן מאתמוול ויהא שאס כבר ויש ע
 דקר נעמן ועפר תחום יכול לבנות אפר טרם שהושק מער צום טוב יכולין לשאנט ולבנות
 ע הושק צום טוב אסור באלד ואסור אפי לר שמוען אלא אס כן הוא עדיין אס שרי אנו לבלות ע
 צעו וקס שאס כבר מותר לבנות אפי קים ראוי לבלות ע הכעס עפר הרבה לבית לערך
 נעת והוא כס צמוקצא אקר מותר לבנות ע דכל זמן שהוא צמד דעת
 עליו לכל מה שיצטרך

יש שהיה
 כן מצא
 ע צע

וכן תראה
 קס לא אסור
 מלשט לר
 יקודה

מחמירין עליו לכרותו אלף מלקין אותו ולעטן מית לכה הוא חלק שם מן הראשון כאשר
יתבאר בה וכן לבחול העשן אעפ שאסור בראשון אם לא על ידי נוי אלף אם כן יש ע סכנה בשם
מוותר אפי על ידי ישראל אעפ שאין ע סכנה וכוונתו על סדר תיקון המצוות כל צדק זימון ושאסור
והפשוט ומלכות הער והחלצים ולקיימת הצער ועצם הראויים להיסקה ותיקון האם והתבטול
וסדר הפתח מודית הקמח והרקקה ולשה והפרשת אלה ותיקון הפתח ואפשייתו והיסקה התפוח
ומכשירי אובל הפש. ואיסור צישול לכלבים ולמים וצנצנה שמלכה ביום טוב וכעני הפתח
והדלקתה ונפי המצות דורון לישראל ומה משלמין ביום טוב והיתר קמיה מן דהאמת ועטן
הוצאה וטלפול מית ביום טוב וערוצת תשילין ואחרות **תיצו איין** כדין דעם מן
הכבדין ביום טוב ואין סתמן לפתחם מוונקית ואם

בכמסא וצנצנה מערב ביום טוב מותר ליקח ממנה דעם ביום טוב דהוון להו פתחין ועומדין
ואפי ספק צדק אסור כמן מצודות חיה דעם ועשות סהיו פרוסות מערב ביום טוב ולמקרי
מצח צקן אסורין אלף אם כן ידוע שצמדנו מערב ביום טוב מצעד יום אוןון ויתר כמלן שבצבת
מוותר לעדן ואין צריטן זימון ושאר כל חיה ושק כל שמאסרין צדק סצריך למור קבל מצדקה
ומצדק אסור לעדן אעפ איתן לפתחם מוונקית וכל שאין מאסרין צדק מותר לעדן וליתן
לפתחם מוונקית חיל וכצ שקצו בפרדס וילרנו ע עפרים ועדיין אם קטנים ואין צריטן צדקה
מוותרין כלף זימון ודוקא בפרדס האמוך לעדן כהך שבשם אמה דדעתיה עלויקו אבל אם
אין סמוך לעדן לא וקהם אפי זימון אין מוונקית כון שמאסרת צדק יום טובך ויוע עלייה
ועפרים שקצו בפתחים אסור לעדן הילכך אין מוונקית להם זימון וקה מילי בגדולים אבר
צקטם מותר לעדן אבל זימון צריטן ופחד הוא הזימון אומר זה וזה אפי סטל למקרי ואין
צריך לבעטן זימון אסורים ומצח לבנים או איפכא או ששם ומצח אשה פשיטא שאסורים
אלף אפי זימון אסורים ולבנים ומצח אסורים במקום לבנים ולבנים במקום אסורים אסורים
זימון אשה ומצח ששם מותרין כהך קון ומצח לפתח קון ולפי עטכו אסורין ואם אין סם קון
אמר מותרין וכמן שאין פורק דלכא למייתל דתע מעלמא אלף מודקה מעט מעט וטון
שאין פורק אפי אם יש קון כהך קמושים אמה שאיפשר לעדנות מומא לבאן אם אין עמוד
צהדיא בעטן סיובל לראותו אלף עמוד כהך קון זיית מותר שאין מודקה מנסם לבאן כון
שאין יכול לראות קא בכל פעם **תיצו איין מראין** סמן למכס ביום
טוב לראות אם הנא אנו

יראה לעצמו וישאלו לאחדים ויכול להולך הסמן והבממה אצל הסמן אשקוט אפי גדי קטן
סצריך להולכו על כהפ או עבד ילך אצל סמן וצממה ואין סמאסין אמר בר יורד ולא מנסקין
הותן השקאה של ערך שאיטה סדרך להסקות הבממה קודם שאיטה כדי למפרי כן השרונק
מבשר אבל שאר השקאה חזרי להסקות ומדברין היין שרופו און לתפוז ואין כחו עלן כהיפא

עלמיה שהן
זכרתי לפעם
ואשקין איין
לשאלתה
למען
זמנ
גור
האזלען
זכרתי
זכרתי זמנ
זכרתי זמנ
היהפן לע
מסכן טעם
עלה מול
בלאק
מעט
לעדין זמנ
זה המקומות
ורה צנ
עול מלא
אין חייב
2

למנוח ימינו
ואקול שאסור
הקטנה
משחזר סה
וייתר חיותה

וכן לא יחמר לו הריע שותף עמוך בלע לא מאלק להם שלשיות און רביעות כפי האלקים שדרך
 לאלק בעד בלא פיסוק דמים ומזבא סע בהמות ואויגור זו כזו ולפחד שמין הנשארת וכפי מה
 שסוק כך יפרע לו אסור לשקול בשר ואפי' ליתנו בכף מאומם לשמרו מן העכברים אסור אם
 היא תלויק במקום שרמלן לשקול בה מופט סכר אה בשוקל ואסור לשקול מנה כנגד מנה און
 צמים כפי שיהן מים בכל ויהן בה הקתכה ולפי מה שעלן המים יודע כמה יש בהתכה
 ומותר לשקול מנו שלקח הקתכה מנו ומסער כמה יש בה וענן אומן אפי' זה נמו אסור
 בתב מרשנן זל לבאורה כדקה דכלה לא איירי לא בלקח מן הטב און בשט שותפין סאולקין
 בטבם אכל לשקול בביתו לדע כמה יבשל מותר ומיהו גב מדידת קמח משמוע דאפי' בבית
 נמו אסור אין עשין צתיד בעשר פי לנקם להלתו עודוקא בשמן אכל טר מותר ולעשות לו
 סימן מותר אפי' בשמן מולגן הרחם והרגלים כרותין כדי להביר הסער ומקצתן אורגן
 צאור אכל אין שופלן איהן צביר ולא צמר שיתגלם בצדמה דמאזי כעסער ואין עוזין אורגן
 צמספים סכר אה כעשא לערך הסער מותר למעא הרבה קתכות צמד אעפ' שאין צרי
 אלא לחת' **תקן אין מבקעין** עטס מן הקורות שעומדין לבטן אפי' ל
 שמוען ולא מן הקורה שנשכרה ביום עוגל ויהודה
 אכל לל שמוען מותר אם היא רעעה וקרוב קמח שהשער ואם אינה רעעה אפי' ל שמוען
 מודה ואם נשכרה מער צום טוב מבקעס ביונה וכשהוא מבקעלם יבקע לא בקופץ וכבר
 הקבר של אכל לא כד הרקטיש לעט פנות אחר קבר ואחר דאב והראב דומה למלך
 אומן ובקדרום אפי' כד הקבר אסור וכן לא צמול ולא צמורה ונשפר המעט אחר גס
 בקופץ לפי שאין אפי' בקיין נאון קופץ ולא היתר לא בשמן ואפי' בקוע בקופץ לא שרי אלא
 בקורב גדול דמי איפשר להסיקה בלא בקוע אכל עטס של הסקה גדולה קרב ורמזין להסקה
 בלא בקועלם יבקעם כל טון שאיפשר להסיקה בלא בקוע אכל אכרם יד יראה בנשרש
 שמונתר אכל מלשון אה זל יראה דאפי' לשכרם ציד נמו אסור וטוב להחמיר אהין מוציאין עטס
 אלא מן המכונסין שבקרפף הסמוך לער בתוך טבעים קניה וארבת טפחים ואפי' אהין לו
 פיתחת און שיטל פתחת ואפי' הוא צבוף התאום אכל מן הסדה אפי' קן מכונסין און מפורזין
 אפי' מן הקרפף אין מוציאין על קמס ועל גפמס אפי' כנפס מארצמול אפי' שפופזים מופט
 שהרוב מפורזן לא אם כן המא עליהם כל מארצמול שלם יפזרם הרוב וכשמולקט במגר עטס
 כדי לשרוף לא יעשה כנהן עטר אלא יבא מעט וישרוף ויאזור ויבא מעט וישרוף עטס שנשרו
 מן האילן צום טוב אין מסיקין בהם ואם נשרו לתוך התור יתבאר בדיו דבאר זה אור
 שהוא עץ שמוחתין ע האט ונשכר צום טוב אין מסיקין ע לל יהודה מופט שהוא שבר כל
 סקדים ואעזים שאכלן מער צום טוב מסיקין בקצפתן ואם אכלן צום טוב אין מסיקין בהם
 ל יהודה אסור להסיק צום טוב שכל אפי' השנה הלפדים שכם צום טוב הרמזין
 וכן בכל צום טוב שאחר רשעה אסור להסיק באורגן שכם נשר לא אם כן

יקח סכר
 דבקה ע
 יודע מה
 יהיה
 אפי' ל
 למען
 קצו

וכן לא יחמר לו הריע שותף עמוך בלע לא מאלק להם שלשיות און רביעות כפי האלקים שדרך
 לאלק בעד בלא פיסוק דמים ומזבא סע בהמות ואויגור זו כזו ולפחד שמין הנשארת וכפי מה
 שסוק כך יפרע לו אסור לשקול בשר ואפי' ליתנו בכף מאומם לשמרו מן העכברים אסור אם
 היא תלויק במקום שרמלן לשקול בה מופט סכר אה בשוקל ואסור לשקול מנה כנגד מנה און
 צמים כפי שיהן מים בכל ויהן בה הקתכה ולפי מה שעלן המים יודע כמה יש בהתכה
 ומותר לשקול מנו שלקח הקתכה מנו ומסער כמה יש בה וענן אומן אפי' זה נמו אסור
 בתב מרשנן זל לבאורה כדקה דכלה לא איירי לא בלקח מן הטב און בשט שותפין סאולקין
 בטבם אכל לשקול בביתו לדע כמה יבשל מותר ומיהו גב מדידת קמח משמוע דאפי' בבית
 נמו אסור אין עשין צתיד בעשר פי לנקם להלתו עודוקא בשמן אכל טר מותר ולעשות לו
 סימן מותר אפי' בשמן מולגן הרחם והרגלים כרותין כדי להביר הסער ומקצתן אורגן
 צאור אכל אין שופלן איהן צביר ולא צמר שיתגלם בצדמה דמאזי כעסער ואין עוזין אורגן
 צמספים סכר אה כעשא לערך הסער מותר למעא הרבה קתכות צמד אעפ' שאין צרי
 אלא לחת' **תקן אין מבקעין** עטס מן הקורות שעומדין לבטן אפי' ל
 שמוען ולא מן הקורה שנשכרה ביום עוגל ויהודה
 אכל לל שמוען מותר אם היא רעעה וקרוב קמח שהשער ואם אינה רעעה אפי' ל שמוען
 מודה ואם נשכרה מער צום טוב מבקעס ביונה וכשהוא מבקעלם יבקע לא בקופץ וכבר
 הקבר של אכל לא כד הרקטיש לעט פנות אחר קבר ואחר דאב והראב דומה למלך
 אומן ובקדרום אפי' כד הקבר אסור וכן לא צמול ולא צמורה ונשפר המעט אחר גס
 בקופץ לפי שאין אפי' בקיין נאון קופץ ולא היתר לא בשמן ואפי' בקוע בקופץ לא שרי אלא
 בקורב גדול דמי איפשר להסיקה בלא בקוע אכל עטס של הסקה גדולה קרב ורמזין להסקה
 בלא בקועלם יבקעם כל טון שאיפשר להסיקה בלא בקוע אכל אכרם יד יראה בנשרש
 שמונתר אכל מלשון אה זל יראה דאפי' לשכרם ציד נמו אסור וטוב להחמיר אהין מוציאין עטס
 אלא מן המכונסין שבקרפף הסמוך לער בתוך טבעים קניה וארבת טפחים ואפי' אהין לו
 פיתחת און שיטל פתחת ואפי' הוא צבוף התאום אכל מן הסדה אפי' קן מכונסין און מפורזין
 אפי' מן הקרפף אין מוציאין על קמס ועל גפמס אפי' כנפס מארצמול אפי' שפופזים מופט
 שהרוב מפורזן לא אם כן המא עליהם כל מארצמול שלם יפזרם הרוב וכשמולקט במגר עטס
 כדי לשרוף לא יעשה כנהן עטר אלא יבא מעט וישרוף ויאזור ויבא מעט וישרוף עטס שנשרו
 מן האילן צום טוב אין מסיקין בהם ואם נשרו לתוך התור יתבאר בדיו דבאר זה אור
 שהוא עץ שמוחתין ע האט ונשכר צום טוב אין מסיקין ע לל יהודה מופט שהוא שבר כל
 סקדים ואעזים שאכלן מער צום טוב מסיקין בקצפתן ואם אכלן צום טוב אין מסיקין בהם
 ל יהודה אסור להסיק צום טוב שכל אפי' השנה הלפדים שכם צום טוב הרמזין
 וכן בכל צום טוב שאחר רשעה אסור להסיק באורגן שכם נשר לא אם כן

מכחם אדם מלא קופתו עפר לבית צפתם ועשהם כל צרכו ולא אמרינן שהוא צול אגב קרקע
 הבית והוא שייקר לו קרן זווית ומיירי שהוא תימון שאין צריך לה כעשה ולא אפריה ולא היא
 קשר לא זימון אבל אם הכחם מלא קופתו לערך געת לא דבון שהוא מועט צול כיון
 שנקטין אותו צום טוב דבון שהוא ספק בהמה אסור לבנות את דמו מספק הילכך אסור
 לשואטו ואם שאטו אין מוכסין את דמו אפי' אם יש לו עפר מוכן שהרואה שמכסין את דמו
 ואין ודאי היה הוא ויבא להתיר כלם ולערבם דאם דאמו טכר יבסא שאס בהמה וקיה ונתערס
 דמס זה בזה אם יכול לבנות בדקירה אחת שאין צריך להרעית צפול דם בהמה יבסין ואם
 לאו לא יבסין ואפי' דקירה אחת אסור לעשות ולבנות בה ויהרס צפול בהבאם יש לו עפר מוכן
 ואפר טרה יבסין בדקירה אחת ובראה אם יכול לבנות בדקירה אחת שון ששכחם כבר
 מותר אפי' אין לו עפר מוכן רק שהיה לו דקר כעין עפר תימון ואם יש לו עפר מוכן יוכל
 לבנות אפי' בהרבה דקירות שאס צפור מערביא ולא כסה דמו לא יבסא ביה

תצוה אין מרגלין ב"פ מרגלין שמופשיטין העור שלם כדי לעשויה
 ממש אד כהב צהג זל אסור למעג גדי אם ירצו

למולם כדי לאכול עורו מפת שישם טורח יותר מבהפסט" דהוא אסור בהמה צום טוב צריך
 שלא יבדוק עד שיפשיטנה שאם תמצא סרפה לא יוכל להפשיטה ובעטין טלפות הגשר לרב אפס
 שפוסק צמוקצה כל יאגרה צום טוב אסור ולא צמי פס זל שפסק כל שמועין מותר ובעטין
 מוכרתה לעיים כראה שמוותר כדרך שהתירו צמוטרה לאשרא שלא יסקול ולא יזכר סכום
 דמים ואם איס מואמוין יקח ממש ממשכון שאם לא כן לא יסקו ואת לאימוע ממשמאר
 יום טוב כדאמרינן גצ שטיקת עור לפט קדור"ן צהמא ששקטה צום טוב מותר להנצח
 ערה ואתם צמוקוס דריסת הרגלים אע"פ שאין עליו צמר כלל ומותר למעא עליו צמר מליקא
 מועטית כדרך שמוולחין לכל אע"ג דמני קצת עשיר ומותר להערים למעא כן מועט וכן
 מועט עד שימלא את כל אס נשקטה מער צום טוב אסור אין מולחין קאלבס וכל
 מהפסין בהן אפי' לשואקן על גבי יתדות אע"פ ששקטה צום טוב ואם רוצה למעא עליהן צמר
 צמויר בעד ידו בעטין שאין אגע צמן יש מיתרין שון שאין כן קובחא שעשירי צמני
 קאלבס שיש לתלות שצפול הגשר הוא עשה ויש אומריין מולחן שרי לא למעא על גבי העור
 מכלל דעל גבי קאלבס אסור בכל עטין משום דצמולחא מועטית סע להו ואפי' צמולחא לנצו הוא
 צמו כעשיר והט מסיבת" **עלי שדואר** עב וכבד וכל הוא לא שמואלכת
 לאיסור לבעשם הריפות מותר לנפול לערך משלקב
 עליו צמר ולחאר שקב עליו אסור לנפול דוקא מהמא לנצו לערך משע ולערך מקומו
 מותר ולריזל אפי' לערך משע וכל ערך מקומו צמו אסור וכל זה דהאסמ

תסט אין קונן צמר מהטבח לפסוק דמיוס שיאמלו תן ל צמלעו בשעתם

ויש אונסרין ונראה ל' שהגוף מותר כן רטעס מחיתר מופט שהתקפת מרס טעם נתבטל יזהם
 כן אפי' פירשם בפי נמוי מותר בתב בעל השטור זל דוקא קודם אכלה יכולה להרעית בצטול
 אכלה אחר אכלה חינה יכולה לבשל ולטמא אוכל מומס כזית דרזין לך הערמה גדולה מוזו וכן
 נחתום יכול לקמם חסת מולא מים אעפ' שאים צריך אלא לקיתון אחד"

תקן תבלין

אין פלפולן מדוכן כדרכן לרב אלפס אפי' צמודך של יצחקן קוזמן
 קמלא שצריך שמי שיטה קצת ומויקו אסור לפאון הפלפל ברכים
 קטנים שלכן וכן בתב ארס צמול אכל לרעב התעשרת גם פלפולן ותכלין צריטין קטייה אם יודע
 מערבונים טוב מזה קדרה רוצה לבשל ואם איש יודע שרי' וטום וקדל' ושאלם אפי' אם יודע
 מערבונים טוב שרי' לפי שכתבנו בותר אם היו שוקקין אותן מערבונים טוב מותר להולך
 תכלין ומדוך אצל הקדרה או הקדרה אכלם אין כותשין הרישות וטונא בזה צמכתה גדולה
 אצל בקטנה שרי' וצמח' דאיכא לפיכא שיכתשו בגדולה ויאמרו בקטנה עשיא אסור אף
 בקטנה וטון שאין שיער מפרש מה נקרא גדולה או קטנה כבון להאמיר לחסוד בכל אסור

תקן

למודד תכלין כדי לתנם בקדרה ולנחתום מותר כדי שלא יקדיח הצליל

קדרה

שיש בה אוכלים מותר לאלוהי אכילה למה לרב אלפס זל

תקן איז

אעפ' שאסור לטק מן הקדרה אצל אפי' מן הקדרה צום טוב אלא אם היא מצטער אם לא יינק אפי'
 הרי מותר לאלוהי הקדרה אצל אפי' מן הקדרה אסור ור' אונסר אף כשיש בה אונסר
 מורדין קמא צום טוב כדי ללוא אלא יפחות או יוסף מעט על המדקה
 ויש מתירין בפסא מופט שצריך להקדק צמודה שלא יפחות משיער

אלה ושלם יוסף משום קשש כימוץ ורב אלפס אונסר וכן ארס צמול ורזין מרקדין ר' הקמא
 בתלם צום טוב אפי' על ידי שימי' אבל אם רקדו מאתמול ונפל ע' צדור או קיסם ורוצה לרקדו
 פעם שנית מותר אף בלא שימי' לא כפל' דבר אלא שרוצה לרקדו שעת כדי שיהא הפתגל
 צריך שימי' קצת כגון על גבי שלמן אכל אין צריך שימי' גדול לרקד אסורי הכפמ' קלש עסקה צום
 טוב יכול להפריש ממנה אלה ולפלוכה לכהן וכן מהסת' בצונה יכולים להולכה לכהן אפי' הורמו
 מוקמא ועסקה שפלוכה בערבונים טוב צמול ושרא' לכולי עלמא אסור להפריש מומנה אלה צום
 טוב אבל בצונה למרזן דקיימא לן שאוכל והולך ואחר כך מפרש רק שישייר ממונה מופט
 יותר מן האלה פסק ר' שיכול להפריש ורב אלפס וכן רשי' פסקו שאין יכול להפריש ורב קיים
 זל בתב צום רשי' דאפי' מה שאוכל ומשייר האלה הוי בכלל אין מנצחין תרומות ומעשרות
 וצון דאיכא פלוגתא דרסותא טוב שלא להפריש אלא אוכל ומשייר וכשיפריש האלה צום טוב לא
 ישרפנו מיד אלא יטחנה עד האלה וצום טוב שפסקו אסור להטמא משום כימוץ כ' צע
 צמכות פסק מנה יעשה בה מותר לעשות פתענה צום טוב פי' פתון גדולים ור' א' קייסין
 שמוחקך כך יצא לפותיות ממה שצריך היה לע' קמא או עסקה צמות פות עס הצי אסור

אונסין

לפחות צ"ע" בערע ולא קייסין לפרקא ובלבד שלא תפאדסה דקייסין שמא

אין פלפולן מדוכן כדרכן לרב אלפס אפי' צמודך של יצחקן קוזמן
 קמלא שצריך שמי שיטה קצת ומויקו אסור לפאון הפלפל ברכים
 קטנים שלכן וכן בתב ארס צמול אכל לרעב התעשרת גם פלפולן ותכלין צריטין קטייה אם יודע
 מערבונים טוב מזה קדרה רוצה לבשל ואם איש יודע שרי' וטום וקדל' ושאלם אפי' אם יודע
 מערבונים טוב שרי' לפי שכתבנו בותר אם היו שוקקין אותן מערבונים טוב מותר להולך
 תכלין ומדוך אצל הקדרה או הקדרה אכלם אין כותשין הרישות וטונא בזה צמכתה גדולה
 אצל בקטנה שרי' וצמח' דאיכא לפיכא שיכתשו בגדולה ויאמרו בקטנה עשיא אסור אף
 בקטנה וטון שאין שיער מפרש מה נקרא גדולה או קטנה כבון להאמיר לחסוד בכל אסור

למה לרב אלפס זל
 דאפי' מן הקדרה אסור ור' אונסר אף כשיש בה אונסר
 מורדין קמא צום טוב כדי ללוא אלא יפחות או יוסף מעט על המדקה
 ויש מתירין בפסא מופט שצריך להקדק צמודה שלא יפחות משיער

לפי הנהגתו
אין אכילת
האדם מן העולם
אשר לא ידע
מחצית מן הנהגתו
בשאר חולת

ירבה עליהם עצם אחרים וישאלם ברוב ובלבד שלא יגע צדק עד אחר שיתצלו ברוב וישאל
ימים טובים מותר **תק"א אין** מוטעין איהאם לא מן העצם ולא מן האכילת ולא
מן העפר ולא מן המים כגון שיתען מים בזכות זכה כנגד השמש

והשערת גדלק בה ואין עשין פחמין ואין שפחין במפוח מפע שדומה למלכות גומן אלא
ששפירת כתב אלא זליש אומרים במפוח קטן של בעל קבית שרי דלא דמי למלכות גומן לא
לכפאים ולא לערפי זהב ומיגן אין להקל מדלא אשכח היתירה לא ששפירת מכלל דכל מופח
אחר בששטם האם וסתן עלו הקדרה צריך לזהר בפידור העצם ובצמצת הקדרה עליהן
שלא יבא דומה לבטן דאמר רבי יהודה מדורה מלמעלה למטה שרי ממטה למעלה אסור וכן
פיריח וכן אביתו פי בששטין מדורה גדולה עשין ארבע סורות של עצם כעין ארבע רופט
התבה וסתן עליהם פי בששטין מדורה גדולה עשין ל' סורות של עצם כעין רופט התבה
והתען עליהם עצם מלמעלה ובהא קאמא שלא יעשה הדפנות תלה לא אחר יאזקו העצם
העלומים בדו ואחד יעשה הדפנות תחתיהן שלא יבא דרך צדן מדורה העשויה מעצם דקים
מוותר להסיר מהן כל זמן שלא אחז צדן האור וכן קדרה בששטתן אורה לא יטח אבנים תלה
ויתן אורה עליהן לא יאחזה באויר ויתן אבנים תחתיה וכן צדנים בשטתן אורה ומעמין אחר
על גב שנים והאם צדקה יאחז העלומה בדו ויתן האחרות תחתיה וכן פיריח כשר וצד
להפמוד המטה אוחז הקרשים למעלה וממח הרגלים תחתיהן אבל לא יתן הרגלים והקרשים
עליהם ודוקא בשקדפות מאוברות בעטן ארבע רפח המטה הא לפו הב שרי דאין עשיויה
אחלעראי כזה אסור בלא עשיית מאי עיל כל כן אין צריך לזהר בשמשימין דהא לאן שישימו
הא לאן ואחר כך הרגלים דבון שאין למיטת אין לפוש וכן אביתו כשרוען להמותה על אבנים
מטין אורה תלה ואחר כך מתען אבנים תחתיה או בשמסדרין אבנותו על זו אחר על גב
שנים יאחז העלומה בדו ויסדר הדפנות תלה אצל אבנים של צדקה אחר מותר כדדקן

ורפי פי וכל זה דלא בהלכתא דקיימא לן כרבי שמעון דדבר שאין מתכוין מותר אבל ר' פי
דאביב שפיר מתכוין שהרי מוכוין למה שקול עשה כתב הרשב"א בשם התוספות שלא אחרו
אלא ש האז ענף שצריך לאויר של מטה אבל אם איש צריך לאויר מותר על כן מותר להטח
ספר מבין וספר מבין ואחד על גביהן שון שאין צריך לאויר של מטה דהין סומסן הקדרה
בצקפת עין לפה דבון שהיא לפה ואינה ראויה להסקה אסור לפיכך לפיכך שגם דבר אבני
יעשה שראויה להסקה מותרת לכל דבר דהין מבטלן בקדרות של ארס אדנות אלף ארס כן
הדפנות תלה מערביום טוב מפע שהבשול האין מאזקן והוא גמר תקופן

תקב"א אסור לשל צום טוב אלא אם כן כדי ערך היום ואפי' מיום
טוב לצדו או מיום טוב לשבת אסור אבל ממלצה א
קדרה מנשר אפי' שאינה צריכה אלף להיתבה אחר מפע שהתבשיל מתקן יותר כשיש ארבע
צקדרה ויש אומר יסדר אפי' אורה בפירוט שהיא רוצה אורה לערך מאד שהיא מורה

לעשות כן ואם כפומה מערביה אסור ואם במזל כהב דאפי על גבי עין הלכה ואין מורין
 לעשות כן ועל גבי משאות של חזן חין משחיון כלל ואם זל כהב כסדרא דאסונה ואם כפומה
 מערבי יט אסור לארדה ואם לא כפומה מערביה אלא עמודה פה הרחילה קצת לתקלקל
 ואינה איתכת יפה אם יכול להתוך בה על ידי הדמק יכול להשחיה ביה ופי רב אלפס זל אגב
 ריחיה אור דקולא אבל לא במשאות ובעל העשור כהב אפי במשאות גהט מסתבר אבל אם
 חין יכול להתוך בה אפי על ידי הדמק אסור להשחיה דהנה ליה מיתקן מנא **מוללין**
 מוללות ומפרטין קטמת ביה ומנפח מעט מעט ואוכל אפי בקוין ובתמחוי
 אבל לא בכפה וככרה הערר קטמת חן שאר דבר אם יש טורח בבירית האוכל יותר מצפסול
 כגון שהאוכל מרובק ערר כדרכו לזרוק הפסולת ואם יש טורח יותר בבירית הפסולת כגון
 שהאדם טל האוכל ומשא הפסולת ודוקא כשהאוכל מרובה על הפסולת בכמותו ומשכח
 לה צאוב מרובה ואפי אם יש טורח יותר בבירית הפסולת כגון שהאדם כדפרטי אבל אם
 כמות הפסולת מרובה אסור אפי לטלעו שהאוכל בטל ברוב ומזל לזים וסקדים ופסטים
 ששתברו ועדיין מערבין בקליפיהן אעפ"ה הפסולת מרובה על האוכל מותר אין דלא מיקרו
 פסולת מרובה כון דאורחיהו בהם והוא כמו שומר לפרי ולא דמי לעצמוורת וקליפין כון
 שפדו לגמרי מן האוכל חין מסכטן הקרדל במסכנת שלו ואין ממותקין אותו בגבולת שלטן
 אבל בשל מיתכת מותר חין תולין המסכנת ביה לסכן בה שמרים היתה תלויה ועומדת מותר
 ליתן בה שמרים לסכין ומערים ותולין אותה ליתן בה רמוסם וקוין בה שמרים ובלבד שיתן בה
 רמוסם תולין חין עשין גבנה ביה ואין חזוין הירק במספרים שרעל לפותבו דין מן המאובר
 ומתקטן את הקודם והעכבות **אעפי** שמויתר לפרוח ולהקין דרש שערה ביה מזל כל
 מה שאפשר לשות מדרך חנה יעשה הילכך המצח כדי וין ממקום למקום

לא יצאם בכל זקופה לית לתוכה ל און חדים צמד לא יצאם לפתו און צדיו אחר אחר חן
 שתים שתים דמוצב אלמך יט מצאם וכן כל כיוצא בזה ישנה מדרך קול אפי חין בשמי קולית
 המשאן ואם אי אפשר לנשאת כגון סזימן הרבה אורחים וכו' יך למהר להציא לפתהם יעשה
 כדרכו **תקט מותר** לעשות מדורה להתקמם כנגדה ולקמם מים לרחוק רגלו
 אבל לכל עפי ולרחוק כל עפי צמים שהוא מן מערביה כרוב

רב אפי צמם צאון שהוא מותר ור"י אסור ולזה הסכים אלא זל אדם מותר לטל ביה מטומאתו
 אבל אסור לטל ביה אדם חן טמאים לטהרם חין עשין מונמר פי שמפזר מים בשמים
 על הגבלים חן אם מכוין להרים חן אם מכוין לגמר הית חן הכלים אבל אם עשה כדי ליתן
 ריח טוב בפירות למתקן לטל מותר לח שפא אם מפזרן על גבי אדם חן על גבולת שלטן
תקי אין מבשלין ליצורך גוי ביום טוב

מילכך אפי להזמיא אסור שמא ירבה בשביל ודוקא להזמיא דכון

חין עשין בדי
 מסכה ומין סולא
 ירקן ומלכות
 דהיילת
 ר"י אסור
 לטל ביה
 דהיילת
 ר"י אסור
 לטל ביה

תפסת וימסכת משמחת ים ומאמין חמיון באנשי יב' אלת טעמים שנשרו מן הדקל צט' און צטב
 סלפמו אסור להסיקן אס נשרו צתוך התפור מרצה עליהם טעם מוכמס ומצטרף כון דקל
 לחיבוריה מותר לצל אסור דרבנן ובלבד שלם יגע צהן גר שיתצלו ברוב ואסוי ה' יקיא
 כתב טאס סתלו צתפור צטבת אסור להסיקן צט' שלם אריו אפ' על ידי ציטול ברוב ולם ד' אמי
 לשרו צט' דנהיא לטל אלא אסור אר דרבנן גזירה סמוא יעלה ויתעלם אכל הקך שגשרו
 צטבת אסורים מר אוריתא צט' מאנס הכנה וצ' אסור דאוריתא און מצטלן אסור אסור לקמ
 עץ מוכן קטנים לפתית ע' האס צתפור דקנה ליה מתקן מנל' **תקן תגור** כטכ

ויקרא ו
 ושל קי
 ארצות
 דאפדו
 לעשות
 בלגה
 מרש

לתוכן מטיק קטיט אס אופשר לפתית ולצלת ע' בלא גר יפה
 למרע אכל מותר להטעם האס והאפר טע כדי סימא חלק ולם יגע צפת אכל אס צרי למרע
 אפ' אס אופשר לפתית ולצלת ע' בלא גר יפה ואין מרע יאלם כדי לפתית הפת והכל שלם יגע
 ע' קטיט ויקרך טרי ודוקא צתפורים טאהם טהיו מרצקין הפת סצבן ואין צריטן למרען אלא
 מהטיק סתפל לתוכן אכל צתפורים שלם שמכצן הגבלים בגריתתן אס אופשר לפתית וולתה
 אלא טרונה לגרוף כדי לפתית הפת אסור אכל אס אי אופשר לפתית בלא גר יפה מותר תפור
 וצריים ארשים קרי קס ככל הצלם קטלן צהר אכל און סצן אורתן צשמן ולם טאון אהורין
 צמטלית ולם מצטבן אורתן לצנסן כדי לחזקן אכל הקמ קאטן מותר אלת טהור ארש שאין
 כצמה לפתחוק טר שיצנן ואס צריך לפתע כדי לפתית ע' כמן טהוקס וותר מר א' יוכנ'
 לפתע צעטן ולכך קיה אומר ארש מרועט ערק שמוותר לפרות צמיוס קמכדית סמוכדין
 ע' התפור אלת סמוכנה מותר לפתית תפור מלם פת אלת שאין צריך אלא לפת אהר'
 ופרטי ז' דוקא להם טתפוריהם היו קטמס והיו מרצקין הפת כד פתותמן ומתוך טהוקס מלם היו
 מקום לחמוץ לפתע ופתע צתפורים שלם און לפתית וותר ממה צריך אסור
 לגבל טיט לטון ע' פ' התפור אכל יכול לקמ מהטיט טעל ספת הנהר לפתן ע' ובלבד שייקדו לכך
 מותר ציט' שיצין אורת ואתר מותר לרשי ז' לגבל לטון ע' ור' אסור אלא אס כן עתן עליו מיוס
 מאתמול ור' פ' ד' אפר נמו אסור לגבל ופ' ה' אס אפר מותר פ' להמקו על גבי התפור כדי
 שיטמור אומנו אכל עפר אסור להמקו עליו **תקן אין בלבנין** קר עטס

כדי לצלת עליהן סבליתן זמ קן מותחזקים
 מתקן מנל ולם סוכרין אחרם ולם אורתן חטיר לצלת ע' ולם פנצטן הקמ לצלת ע' מלם
 אכל פנצטן האצוים צמטלית ולם אייסיסן סמוא יקרע' **תקן מבשורי** אוכל
 כפס שאי אופשר לעשותן מותר צווס טוכ דוקא יוס טוכ

גריתתפור ושתוד ששבר אורו צווס טוכ צעטן שאין ראוי לצלת ע' מותר לתקן אכל אס
 נה עקס ק' וטריין ראוי לצלת ע' אסור לתקן ואפי' אהס יכול לרצקם צדו בלא כל סצן
 סנפצמה צט' מותר להרדה צמטלית של עץ און על אחרתה ומורין לפתית כן אכל צמטלית של
 און קלת סמוותר לרדה צה און מורין לפתית כן אכל להעציר סמטלית אפי' בשל און מורין

ויקרא ו
 ושל קי
 ארצות
 דאפדו
 לעשות
 בלגה
 מרש

לכעית הקדמה צון אים מוכבז מפת שחס עליה שלם השקף צון אים מוכבז כדי שלם יתעשן
הקדמה ודוקא בשאיפשר ל' הפעלה מעשיון בלם כעי כעין שיידינה מאם זה ויתנה על אים
אחר אבל אים מין ל' אים אחר ואים ל' יכבז יתעשן הקדמה מותר ל' כעיתה כדי שלם יתעשן
הקדמה אחר לכעית חסר אפי' אים צריך לכעית כדי לשמש מותר ואפי' לתנות כדי שיתרחק
השמן מן הפעלה אחר דאף זה אשיב כעי ואסור לקח הפעלה מוכר הדלק אפי' לתנה בכר
אחר שהרי מיד בשמוצינה מוכבז אניתה ומאי נפקא מינה בשילוקנה אחר כך כר שלשעם
טרונה לדלקו בפי' ואם עליו שלם ישרף כלי יכול לתת סבב דבר המונע מלשרף בעטן שיכבז
בשיעוים דגרים כעי מותר כר שכבז מותר לתוך ראש הפעלה כדי שיהא קום לדלק ולם
אשיבתקון מאינן ודוקא שרונה לחזור ולדלקו ע' בל' בל' שפ' של' רה' וכן בל' של' אחר
השבת אסור לדלק שיירי פעלה שכבז בראשון שבמה שכבז בראשון מוכן ל' מדלק ע' פעם
שבת והוא ליה מוכן מיום טוב לשבת ואסור אים ל' שהודלק ונכבז מוערב שבת כר של' בל' בל'
פי' שאין צריך ל' אסור לדלקו בפי' אבל בשל' בית הכנסת ל' אשיב של' בל' ומותר לדלקו
ובת' אלא זל' בשונה שמותר לדלקו ביום טוב ראשון בערב לצורך ל' אפי' בפי' שפ' שפ'
בערב ואין בזה משום אפי' יט' מוכן לחול שמיד בהדלקתו יש משה לתורה שעה שבכל פעם אפי'
ביום יש משה במדלקת כרות בשבת הכנסת אפי' מתעם כר על גבי חילן מוערב פי' דקייסין שמיא
יצא להשתמש בחילן אפי' פחתין הכר פי' כר של' אחר בערב כך כפון ביום של' וכו' ממעטין
אניתה עד לעשותו בית קינול אסור לעשותו בפי' כנסום דמיתקן מנח אפי' הנותקן הפעלה לשעם
אבל בפי' כ' כרות שניתן ראשיה בפי' כ' כרות וצריך לדלק שתקן ומדלקה במונע מותר רב
אפי' זל' אבל אים מין צריך לדלק שתקן אלא שעשה כדי לתתה לבל' ואפי' זל' היא מוכן פי'
להמיר אף בפי' שתי כרו וצריך לשתקן ולם גדלן אניתה ולם מהבטן פי' להמיר כדי שתהא
קמה לדלק אבל אים היתה גדולה בכר יולם שאינה קשה כל צרכה יכול ל' מעבד' שרנו כדי
להשקותה ויכול להשרותה בשמן ומותר להסי' התעם שבראש הכר שהיא דולק ואפי' בכל' אפי'
שפ' ל' ארז ונכבז והרם צפון אחר בכל' ולם נהירא ל' אלא זל' **תק"צ** שהבא דורון
לשרא ביום טוב אים יש צמיט צמאונר או שמאוסר צד' אסור לחובל
ע' צום ואפי' ל' אלו ול' אסורין בכדי שיעשו ל' בשע' ימים טובים של גלות מותר
מיד בל' יום טוב שפ' בכדי שיעשו ומיהו גם אים הוצא ביום טוב שפ' צריך להמתין בהם צמוציני
יום טוב בכדי שיעשו אבל בשע' ימים טובים של ראש השנה או ביום טוב של אחר השבת או לפטו
צריך להמתין בהם צמוציני יום טוב ושבת בכדי שיעשו ופי' כדי שיעשו כדי התלשק ור' זבד
לכר ואין צריך להמתין כדי הקצקה לכאן וקודם בכדי שיעשו אסורין לכל אף למי שלם הוצא
בשע' ואפי' אים ספק אים כלקטו היום אים ל' אסורין אבל אים שכר צון שלם כלקטו היום
מותרין מיד אים היו בתוך התעום ול' אפי' בשע' ימים טובים של גלות אסורין ע' ע'

מוציני יום טוב שפ' בכדי שיעשו ופי' כדי שיעשו

שרונה לכבודו קייסין שמו ירבה בשטל אצל עבדו ושפחתו שרצית וכן שלח הסלח לו מותר
 להחלם עמו ולא קייסין שמו ירבה בשטלם בתורהם ציול אכל אם נא קמי מאילנו אוכר
 עמו שכבר השקמו ואיש כראק דאעפ שכבר השקמו אכת איכא למיחש שמו ירבה בשטל
 אם קוא קשוב וראוי לכך אלף צריך שיאמר לו אם יספיק לך נמה שהכנס לעצמך עמך ואכול
 ואצוי דמלך שמוטל על בט העזר לפותיהם אסור לפותיהם ציף אפי אם איכא מקפידין
 אם יאכל הישראל ממה שמוח אופה וצוג הותר אם איכא מקפידין וכן בתורהם ציול בט
 קיל שכתב קמח שלהם לשרא לפותיהם אם איכא מקפידין כשישראל אכול ממא מותר
 לפותיהם ואיש כן לפי מרסת קומור אפי ופשם שאסור לצל לערך מים כך אסור לצל
 לערך כלבים ודוקא צישול ואפייה אצל לפולמוזקת וליתן לפתיהם מותר אפי שבע ואם
 העזרי ויהיו קלי כהם מותר לצל לערך כלבים ולא צייל לאם הרמא זל

תקיא ביצה שנולדה

שבת או ביום טוב אסור אפי לעצמה וכל
 סכן שלח לאוכלה ואפי עתה רבה שאף כולן
 אסורות ואפי ספק אלה ציף או ציול אסורה ואם העזרי אסר אפי התציל שבעה שפיק
 צנה שאלה ביום טוב וכן בתורהם מרוטכערק ולפי מה שפירש ריך דהא דקמרינן דבר
 שיש לו מתירין לא צייל דוקא כשהוא בעין אבל טעמו ציל בששים קיה כראק שהתציל מותר
 כון שלח בהכונן לצילה ומותר לכפות עליה כל כרי שלח תשבר ובלבד שלח יגע צה קכל וצום
 טוב שם מותרת בשם ימים טובים של גלות אכל בשם ימים טובים של ראש השנה או משבת ליום
 טוב של אחריו או מיום טוב שלפני השבת לשבת אסורה בשם צנה שיצא רובה מערביום טוב
 ואורה ויצאה ביום טוב מותרת דאשיבה לדה משיצאה רובה קילכך אפי אים בדיק צקה של
 תרמלת מערביום טוב סמוך לשבה ולא מצא צה ציפים ולמחר השמים ומצא צה ציפים מותרו
 שהרמלת אינה יולדת בלילה וסדאי מאתמוול ילדה אעפ שדיק איתמוול ולא מצא צה אפי תולין
 שינא צמוול יצא רובה ואורה וכעון דאיכא זכר צדה ואפי עד ששים צע ובלבד שלח יתפיק נהר
 שאין צ גשר שאז אינה יולדת בלילה אבל אי לצח זכר צדה לא שאז יולדת בלילה ואם לא בדיק
 צין מערב יצא אפי אי לצח זכר צדה שדיא דתלנן דמאתמוול קייה שם דאף צלח זכר וכן
 יולדות ביום קילכך מותר לקח צצים מן הגוי בליל ראשון של יט דתלנן מערב יצא ילדה
 וכן בליל שם בשם ימים טובים של גלות אכל לא בליל שם של ראש השנה ולא בלילה של יום טוב של
 אחר השבת דאימור מאתמוול קוה קאוקא תרמלת ומצא צה ציפים גמורות מותרו אפי ביום
 טוב של אחר השבת אפרוח שאלר ביום טוב יש מתירין והגזומם אוקרין וגם רב אפי זל אסר
 ואם סלר שבת כהם אפי קר יאיל זל שאסור ביום טוב של אחריו משום דזכנן דודאי שיך
 צה קכנה דבעדו בקלעתו לא קיה ראוי לכלים

תקיא אסור לכבות הדליקה

ע"י אפי אם רואה אפי
 ביתו ששרף אסור

יונתם למחר לא יפה עשה אבל אם עשה כבר מותר לחכול ממנו אפי' ע' צום ובלבד שלא ירדו
 מפריהוין ולא יהיו אסורין משום מוקצה אבל אם רצו בדרך אסור לחכול מהם אפי' קמו כבר דאין
 זה אסור דיעבד טון ארצות בדרך מותר לומר מלפני כלי זה אפי' כיון מיוחד למורה
 ובלבד שלא יזכיר לו שום מורה לפניו הן למורה פלמתי והלם ציוול אחר בכל המיוחד למורה ולא
 נהירא לפי הרמב"ם לא ימרווד אדם שערים ויהן לפע במות אבל קורר הוא קצו קצם
 ויהן לפע ופרטי קורר בקב בכרי עצמו וימלאו שלא כדרך מורה ולרצ' אפי' קורר
 משער לפי אומר דעתו **תקין כל הוצאה** שיש בה קצת ערך אפי' אינה
 לערכו לא לערך מועה כגון קטן למול וספר תורה
 לקרית ע' ולב לבנות ע' מותר וכשם שמוותר להוציא כן מותר להחזירו וכן אם צרי' ללך לבית
 הכנסת או לטויל לשמחת יט' ואינו יכול להמח' הקטן בבית יחידי יכול להוציא עמו וכן מפר' דא
 שאגר ע' האוכלן שירא להמח' בבית יוכלן להוליכו עמו וכתב רצין שמואל דוק להוליכו צדו אבל
 ברעוע כדרך קולל' ואין כראיה לאלה דלא מויאזי כל כך עבדא דאולמה שהיא תלוי ברעוע
 וכן כל דבר תבשיט יכול להוציא כדי להתקטט ע' ב' אצל דבר שאין ע' ערך אטל' ולא ערך
 תבשיט כגון מפתח סגור ע' הכלים ושונ' ע' שאין ע' ערך כל אסור להוציא ע' וכל דבר
 שאסור לטל' בשבת אסור לטל' ע' לקח ע' שאין מיוחד לשער וכל ע' אשר אסור לטל' אסור
 מופ' שאין כלי לא שומטו ומוציאו בקרן זניית כדי שלא יזקקו ע' אפי' אין עליו בשר כל' מותר לטל'
 הקולם משוכך לשוכך אפי' ברשות הרבים והוא סוף קטן כגון של סוכך אבל גדול כגון של עלייה
 אסור לטל' אפי' בבית מותר להוציא גרף של רע' למשפח' ואסור להחזירו לא אפי' לטוב מים
 ואפי' רע' בלא גרף מותר להוציא אפי' שאסור להוציא לפטו דבר שעתיד למואס כדי להוציא
 לביאומאס מותר לקטט שיצתו אסור להוציא לביאומאס בהמרה שהיתה מוסוכת מערב' ע'
 ומיתה ע' מותר לטל' אפי' ל' יהודה היתה בריאה ומיתה אפי' ל' שמשון אסורה היתה
 קולה קצת פלעג' דל' יהודה ול' שמשון מתחילין בערימות התבן שהיא מוכן ששמוד להסקה
 אבל לא בעצם שמוקצה שהם מוקצין והיא איכא לחוקמי כ' שמשון וביפא ב' אפי' ואל' שני
 דמורה בהו' ל' שמשון טון שעמדים לבטן הוי מוקצה מחמת אסרון ט' ואיכא עמי לחוקמי כ'
 יהודה ובכל מית' ע' ורישא איירי בעצמ' כריא דאית בה קוצ' ואינה ראויה לא להסקה וזה
 תלוי בשמי' דעית' הוסקים בעטן מוקצה העשה כוכה בעצרת לכל אסור לטול ממנה ע' ע'
 ע' אפי' היתה רעועה ונפלה ו' שמשון מותר ברעועה ונפלה ואם לאמר שנתקנה בדפנותיה
 וצ' ככה סמוך לה עוד אכלת' ולא אחר עמה או שזרק לה עוד יותר על הסכך מותר לטול לבול'
 טלמא ואם היתה לטול ממנה ע' ונפלה מותר אף לתבא קמא לטול אפי' מועק' סככה אכר'
 בסוכת' אגב' ג' מהם תפלה בית שאין טוח בטיט לא לבט' מבודדים זה על זה והוא ג' אפי'
 פירות ונפחת ע' מותר לקח מהם במקום הפחת ולא אימריסן מוקצין ק' טון שאין בפירותיהן
 לא אסור דר' בטן לא אסור דעתה מפייהו אבל אם היה צוי בטן נמור אפי' ר' שמועין מורה שאסו

כדי שיוכלו להציל ממזין זה ממקום הקרוב שצמצא ממנו סמוך לעיר ודוקא לפנות שרזוצאו
 בשבעה אצל לאחדים מנותרים מיד בלילה ואפי' לפנות שהוצאו בשבעה אם הצי תלשן לערכו ושוב
 הצדקם לצ מותרין לצ מיד בלילה וכן דבר המעורר מאתו או פירות ששפרו מאתו אסורין ע' צום
 ובלילה מותרים מיד ואם הליום טוב צום קמאי ושי וקוצאו צום ראשון כהב בעל העמוד
 שאסורים עד מוצאי שבת בכדי שיעשו וכן כהב צהג זל והר יקיא מפרים זל התירם בלילה
 בכדי שיעשו ולזה הסכים א"א הראש זל ודבר שאין צמיס צמאובר ואין מאוסר צדק א"ס צא
 מותרך התפוס מותר לכל ואם צא מאוזן לתפוס אסור לכלו למי שהוצאו בשבעה אצל מותר
 לטלעו ואחדים מותרים אף לכלו ולערב צריך למיתן מי שהוצאו בשבעה כדי שיעשו ר"ב
 אלפי וכן כהב בעל התרומות זל ור"ז זל אין צריך ולזה הסכים א"א זל ואם הוא ספק אם הוצא
 מאוזן לתפוס אם לאו לר"ז זל מותר ולר"ב דהוצא אסור וכהב הראש זל שאף לר"ב דהוצא
 אין לאסור אלא בעי שאין שרני עמו בעד דאיכא למיקא שמא מאוזן לתפוס הצדקם אצל עי
 השרני עמו בעד ופירות המצויין בעד אין להם מספק ודבר שאין צמיס צמאובר שהוצא
 לשרא צום טוב ראשון של ראש השנה מותר בשם א"עפ שקדושה אחת הן שאין עליו שום איסור
 הבנה ולפי דבר התלוי בקדושה שצאמר קדושה אחד הן לא משום קדושה שמה ואמר א"א הצדק
 ודיו אם קצו לפנות צד ראשון וכן משבת ליום טוב **תקיד מותר** לשלם צום טוב
 דורון בין מאת של תבשיל הרחוי לתבילה או במה

חיים בין שנקטין ימות שמעם וסלתת וקטנות ורצאפס זל מותר אף בתפאה והרם צמול
 אסור ולזה הסכים א"א זל וכששולח לא יעשה סודה לשלם בשלשה בע' אדם צדק משום דאנושא
 מילתא ותלמי מים בתלמי גברי מיבעיא ולא איפשיטא והרם צמול מותר מטלמים כלם בין
 תפורין בין שאינן תפורין שאף הן רחויין לשטען עליהם ואפי' אם יש בהם כלאים א"ס הן קשים
 שראויים להצטתפתו ובלבד שלא יקא בשרו כוגע בהם ואפי' תפילין משלפין א"עפ שאינן
 ראויים צמועד רחויין צחול וכל דבר שראוי צחול מטלמים אנות צ"ט

תקיה מותר לעמר לחמט ישראל הן לצצים או אעזים או לרועה הרצל אצל הן ל
 גדי או טלח ולשצח הן לעכתף או ירך ולנחתם הן לככר ולחמט
 הן לצחמטה צצים ועשרה רמוטם וכל פוצא בזה ובלבד שלא יצמר לע שום מדה שיאמר לע הן
 לע קצאו קבם ולא סכום דמים לעמר אטול כך וכך ואשלים לך דינר ולא סכום מטע לעמר כך
 וכך יש לך צדי הן לע כך ויקח לך צדי כך וכך והמ קטע ישראל אצל קטע עי אסור לקח
 ממנו דבר שצמיס צמאובר שמא כלקס היום ולא דבר שמאוסר צדק ולא צצים שמא צולרו
 היום אצל דבר שאין צמיס צמאובר א"עפ הוצא היום שרי וכן קמא שצמאן מינס שרי כון
 דרוצא עים אדעתא דעיס טאכ לעה ומשום מוקצה צמי לצבא דקטין צמי קוזו לכום בין השמשות
 ולעשות מקום קנות ודויסא כהב א"א הראש זל צתשובה לא התירו לקטת צ"ט א"א כד"ר
 אמר בצמרא בולך אדם אצל חמט וכי אכל ישראל שאומר לעי מערביט תקנה לע יומט

קטורת ועשה קטורה שרי כון שאין מכוין לכך וכש קרעף שיטה גדולת ואין עשה קטרות
 ופז ר"ז אל שמגר דות שלם היו בעמץ שאין השער נתלש אבל שלש סעדיאי השער נתלש היו פסיק
 רשיק וכלל אסור אין מילרין בהמה צ"ט אבל מסעדין אורה שאוקוז עלד כדי שלם יפול למרץ
 ונפח לו צנוטמו ונותן דל לתך פנו צומה סהורה שריקה וורה מותר לזלף מי שלתה עליה
 ולתן מלח אגרופ מלח בהמה כדי סהרס עליו ואסור לעשות כן לממה " **תקכב**

אין עולין על צב חילן צ"ט ולח רוכצן על גב בהמה ולח שטין על פני המים ולח מספקין להכות כף על ירך ולח מטפקין להכות כף א כף
 לח צמותו ולח דרך שמחה ולח מרקדי ולח דמן לרית זלף חיכא דעדיף מיתה אבל חי לכה
 דעדיף מיתה שרי ולרשי זלף אסור בכל עמץ ולזה הסכס אף הראש זלף מוקדסין לרית דוקא
 צויש לו אשה וצמם ולרשי אסור בכל עמץ ולזה הסכס אף הראש זלף ומייצמין ולח מוגרסין
 ולח חולצין ולח מקדישי ולח מערישין ולח מארימין ולח מפרישין תרומות ומעשרות אפי לתנם
 לבקן ע בו ודוק דטבל ממתמואל אבל חי טבל ע בו כמץ שלש עשה מותר להפריש מומנה קלה
 וכלן אם עשאן בין סוגים בין מוזדין בין מוטען מה שעשה עשוי "

תקכג הלואת יט פלג זה רצה ורב יוסף רצה אמר שתנה לתבע בדין
 ורב יוסף אמר לח שתנה לתבע בדין יש פוסקין כרב יוסף

ורב אפם פסק כרצה וכן דעת התוספות בהגה"ס צ"מ גצ"י בדקה ע"ז מן האחרות צ"ט א"ל
 לח יכריזו כדרך שמכריזו צול לח ע"ז בצנעה ומהם לתוך חיקם ומחלקין לכל שכונה ושכונה
 בעטעמיה " **תקכד מתהמוטל** לקוברו אם הוא צ"ט א"שון
 עמומין אפי מית ע צום ואפי אם יתעסקו ע

יכולן להסקות עד למחר שלח יסריק ורשי זלף דלח שרי אף חיכא דאי סתהי כמץ שמת צצבת
 סלפטי יט וכן בהג צ"ט דלח שריסן ליה אף אי הנה מסריק חי מסהיכן ליה עד למחר ואף הראש
 זלף בהג צ"ט דלח הראשונה בהג"ה יול קלוי שישראל יכולן להולכו דמתוך שהותרה הוצאה
 למרץ הותרה נמוי שלח לערך וכן בהג אף הראש זלף והלמבן אסר דלח שרי על ידי ישראל אף
 בדבר שיט ע ערך היום להוצאת הוצף ממש והוצאת המית דומה לטול אצמם צ"ט סע יתעסקו
 ע ישראל אפי צ"ט סע סל ראש השנה ואפי לח אשתהי ואפי למיגר ליה אסא ולעשות לע תכרישן
 ולצפת ארון ולח ע"ב קבר מותר והמ שרוצין לקוברו ע צום אבל אם אין רוצין לקוברו ע צום אין
 עושין לו שום דבר איסור מלחכה אפי על ידי גים אבל טול שרי ובראה שהטפה שטמן על
 הקבר שאין ע"ז אורה צ"ט דעון שכבר נקבר למח יחלע יט שלח לערך אף יבסו הקבר בעברי
 ועפר עד למחר המותר וטוב למעט צאיסור דאורייתא בכל מה שיוכלו וכן מהבן צ"ט סע סהני
 עשה הארון ומתכרישן ואופר הקבר וכל מה שקורא איסור דאורייתא אבל טול המית והוצאת
 עושין על ידי ישראל ורית הנה מקמיר בדבר שלח לעשות האידנא כל על ידי ישראל וכן בהג ר"ז זל
 אבל רב אפם זלף לח בהג כן ולזה הסכס אף הראש זלף בהג ר"ז שלח יעשו הקבר אף בצנעה דאפי

והוא שיש להקדים יעשה מותר לרצה חסד
 שיהיה לו ויפלו צ"ט ויפלו צ"ט ויפלו צ"ט
 ויפלו צ"ט ויפלו צ"ט ויפלו צ"ט
 ויפלו צ"ט ויפלו צ"ט ויפלו צ"ט
 ויפלו צ"ט ויפלו צ"ט ויפלו צ"ט
 ויפלו צ"ט ויפלו צ"ט ויפלו צ"ט

לשול ממקום הפתח **תק"ז** חטיות שאינן מאונברות בקרקע לא כשנ מוגדל
של עז וסוג אורח בלתי נכשרות לפיתחו מסלק הלה

ואתם לפי הקמת ומסדר עליו צדורו של רוכלן למוכרן מותר לאלקו ולהחזירו בלא חס יסע
כונן בזה בבת מותר לאלקו ואסור להחזירו ואם דשרי בחינות דוקא כשיש לו צד באמצע פ
באמצע הדופן יש צד ויש לדלגם בלטה כנגדו שתוכן אורת צד ואין כראיה כל כך בעיני
אבל חס יש לו צד למעלה ולמטה אפי' של בחינות אסור ואם אין לו צד כלל אפי' בבת נמי מותר
אורת מותר שבכלים כגון סידה תצו ומגדל שהכני קסור צדן בחבל יכול להתירו און להכני צדן
און להתיר קליעתו ובה אף הראש זל רוק כשנ קשירת חבל וכונן ע חבל פתחת של עז און של
מיתבת אסור להפקיש ולשבר דבכל נמי שייך צדן ושתרה גמורה ונפטר המצות הקטן כגב
וזה לשון ובשבת פתחת של כלים פאלקו ע חר איעזר ממין זל מותר ואר שמעון אסר
נמי עז מי יש להקל עכ' ושל קרקע כגון דלת של צד שקסור ע בחבל יכול להתירו דלון של קיימא
הוא שהרי עומד להתיר אכלא מפקיע ואותך משנס דהני סותר אוכף בהמה אין בהם
משנס תקון כל הילכ מותר לקטום קש און תצו לפתח ע שינו אפי' צדן אכל קיסם שאין אוכף
בהמה אפי' לטע בלא קטימה ולפתח ע שינו אסור מותר לפלט עז בשמים כדי להריח בהם
וקוטמן וכוונלן להריח בהם אפי' חס הם קשים קמטין שעשות הגשים צדן זרועותיהן וצדן

סוקהן אסור לעשותן משנס תקון מנא **תק"ח רבן גמליא** אומר מותר
לכבד צד וכן המטות במקום שאכלו משנס פירורי

אכל בשאר בבת אסור וצד אפי' צד המטות אסור ורצון פלג עליה ואוסרין הכל והלכתו
כותיקו ומי רח ור' יוף פסקו דאפי' צד מותר לכבד בכל מקום כמו שמותר לרבן והתפשות

אוסרין לכבד ולזה הקטום אף הראש זל **תק"ט מי שיש** לפרוריה ברשם
גב ורואה מטר שצד יכול לשלם למטה דרך ארובה סגור

שיורידם למטה בחבל אכל לא יטרא להורידם לא בשולם ולא במדרגה ולא צלעות שזמעה ואפי'
להפילם דרך סם ולא יוסיס מנג לגג ואפי' להורידם בארובה לא התירו אלא און ה' קופיה אכל
טפ לא וצד אסור מותר לבנות פירות און כדי יין און לבצם מפת הדלף של ירד עליהם

לרשי דוקא בלא ולר' אפי' צד בבת כותמן כל תחת הדלף אעפ שאין ראוי לשתיה ואפי' צד בהם
עמולא שופכו אור ואתי **תק"י אין** הסומא יוצא במקל ולא הרועה בהרמיל ואין
יוצאין בבסא אחד האיש ואחד האשה פי' שיוצא בבסא ומסאין אורת ע

ואם רבים צרישן לו ואין יכול ללך סם בעמין אחר מותר ובלבד שלא יבהק פי' שלא ישיס כל אחד
ידו על ביהק אחרו והבסא על זרועותיהן ואי איכא בעתותא סירא ללך בלא שתוף מורת אף על
ידי שתוף מי סככות עדי שוקיו יכול ללך במקל אין פרה יוצאה ברעפה סבן קרמיה ואין

מוציאין אורת במקל **תקכ"א** מקרדין הכהמה ביט
אעפ שיש המגדרות

מיום לשבת וכלבט העיר הזאת און למי שרוצה לפרט ואשתקח העירוב בתאם דזראש זל
 שאין יכול לצל מיום הראשון לשבת וכן בתבט העשור ויכול להמח העירוב על דעת להיות
 סומך עליו כל זמן שהיא קיים ואפי' אחר נחל און נחבד קודם שצול לשבת קיים יכול לצל
 עליו אפי' צמותו יפ' נסאר ממנו כל שהיא סומך עליו ולמחר שהכין צרם שבת יכול למכול מיד
 התחיל בעשייתו ונחל העירוב אפי' עמוד וכתאם הראש זל איכא לחיית פוקי צמיתת
 דאפי' אי צע למימור עמוד עיסקא און שהתחיל בה ושול לא יצול ולא יטמין וכן אם התחיל לצל
 התחיל אחד יגמור לבד און שמוא כון שהתחיל להתעסק צמאר מצרע שבת בעד העירוב קיים
 עמוד כל צרם שבת והלשון משמט בן דקאמ' עמו דמשמע כל צרם שבת דאי העסקא קוד
 קאי הנה ליה למימור עמרה והדבר שקול עד יצא מורה דק' מו שלח המח שרוב אסור אפי'
 להלך נר של שבת ורשע שאסור לצל לעצמו כך אסור לצל לחארים אפי' צרם שאין העולם
 יודעם שהיא לחארי ונר אחרים אסורי לצל ואין להקנה לא שיקנה קמאנות צמיתת לחארי
 וקם אופטן ומצטן וסתם לע דלמס הם מצטן וסתם לע אהב ואפי' צמיתת יכולים לצל אחר
 שנתא להם צמיתת ומסכוכה קא אונת' ובעל העשור זל כתב מסתבר אחרים שלח המח שרוב
 אופטן ומצטנים למי שהמח דלמס של אדם צמות' ולא נהירא דצמיתת גרסינ' איין אופת לחארי
 ואם עבר צמיתת וצול מות' למכול אכלאם הערים לצל שית קדרות לערך היום והותר אחת
 לערך מאר אסור למכול' ואם אין אחרים שערע שיוכל לקחת להם התירו לו חכמים דאסור
 כדי חיון ומסוס בעד שבת לעשות דבר מועט אפי' הוא בעצמו כגון לפתור ככר אחד ולצל
 קדרה אחת ולהלך נר אחד וכתב הרמאר מרוב סכנה שיכול להפס צמאר שום חפץ ככר אפי'
 מצעד יום ולמחאן דלך עד הלילה ואם כזכר צום ראשון של יפ' יכול למחאן על דבאי שיתגד
 ויאמר צום הראשון אס היום קדש איך צריך לערב ואם היום אול ולמחר קדש בעירוב זה יהא
 שרי לן לצמיתת ולצול וכו' ולמחר אין צריך לעמ' כלום שאם קדש הוא הרי ככר שרוב מצייתת
 ואם אול לחארי אין צריך שרוב וכתב הרמאר דאפי' צמיתת מיד דצמיתת מצייתת אכלא
 לית ליה מיד דצמיתת מצייתת למי מהת תצא' וכראיה שאין צריך וכן כתב בעל העשור ודוקא
 צמיתת ימים טובים של גלות יכול להמח על תנאי אכל צמיתת ימים טובים של ראש השנה לפ'

תק"ו יום טוב אין צריך

שרוב חצרות ושיתת מועדן אכל
 שרוב תקומין צריך כמו שבת וכל
 הלכות תקומין בהצט צמיתת שבת יפ' סאל להיות צמיתת אין מועדן למ שרוב חצרות ולא
 שרוב תקומין אכלאם כזכר צום הראשון צמיתת ימים טובים של גלות יכול לערב שרוב חצרות
 צמיתת שאמר צום הראשון אס היום אול בעירוב זה יהא מותר ללמל ממחר לצרם ומצתם
 למחר ואם היום קדש אין צמיתת כלום ולמחר יהא אס היום קדש ככר ערבא מצייתת ואם
 היום אול בעירוב זה צמיתת מותרין אכל שרוב תקומין אין מועדן אונת צמיתת כתב הרמ'
 כמזל דוקא בזמן שבת דין מקדשין על פ' הראייה ובע גלות עשי ש' ימי יאחזק אכל האידנא

תקנה הלכות הולו של מועד

מלמועד סקס
קומי סבן ראסן של

פסח לשבע ושבן ראסן של קולגמיט מותרו בכל מלמכה מן התורה לא סחול אסרוהו במקנה
מלמכה אעגדיל פסן להו מקריז טונצן אסמכתות בעלמא טכמו ראסמכנה אקרא אכל עקרון
איסן לא מודרסן הילכך התירו רב האבד פ סהיה אבד אס לא יעשא והתירו כל צרכי רבם
ואפ צרכי יקיד אס איס מטשא אומן והתירו כל צרכי המועד ואפ צרכים האסורים התירו
בשכל הפועל אס איס לא מה יאכל והכח מסדר אותם תפלה אבד דברים טכמטע ואחר כך
הצרכים הצריכים לו בעמיט החטלה ואחכ הצריכין לו לשאר השמיטין ודבר האבד בעטן קרקע
ודבר האבד בעלש ומשא ומתן וכטן ומלמכת קדיוט וצרכי רבם וכתב וכתב נשים
והבשיטיהן אספד וקריעם וקערות קמית וקכרקה ודיט אכלית הרגל ואול המועד

אין מנלחין

במול המועד והטעם אלא יכנס למועד בשהוא מקול פ סאס היה
יכול לגלח במול המועד לא היה קונס לגלח עד צד המועד ונמצא
ככנס למועד בשהוא מקול ומעט עלבא אדם לגלח קודם המועד לכבוד המועד אבל בין שהוא
אבד לגלח במועד יקחזהיר לגלח קודם המועד ופ ר"א זכון שזהו הטעם אלא אס גלח קודם
המועד מותר לגלח בתוך המועד וקשה מאד הדבר לתער וגם איס כראה מתוך הגזול דאס
איהיז אנה ליה לפרוטיה צהדי הקך דתכן ולא מנלחין פ הית דקאמנ גב טעם כל מי שאין לו אלא
הילוק אחד מותר לכבשו במועד מטום דאפי אס כבשו קודם המועד הוא אזור ומתלכלך הכח
במי הנה לפרוטי התורה דאס גלח קודם מועד ועד מי יודע שגלח קודם המועד דב הוי גנב
קאמנ בגזול על הא דבע מי אבדה לו אבדה בערב המועד אס מותר לגלח במועד מטע סהיה
אסם אלא היה לו פנאי לגלח קודם המועד וקאמנ מי יודע שהיה אסם הילכך כראה שאין להתיר
לא למותרם שופרס בגזורא צהדיא ולא שמגלחין מי שיצא מצית השניה ולא היה לו פנאי לגלח
קודם המועד ומי שיצא מצית האסורים ואפי היה אסם צד ישראל שהיו מותרין לו לגלח אפי אס
בין שהיה אסם היה בצער ולא היה יכול לגלח וכן המודה אלא היה יכול לגלח קודם שהרי הוא
אסור בגזלות וכטן שמתירו לו קודם הרגל ואן יום אשמים ברוב אלא היה יכול לגלח קודם שאין
כדני פחות מאשמים יום אבל אס נשאר בכדני מטע אלא צקס שיתירו לו וכרגל צקס והתירו לו אלו
אסם הוא ואיס יכול לגלח וכן מי סגדר אלא לגלח ונשאל על צדו ברוב וכטן אלא מצא מי
שיתירו לו קודם הרגל אבל אס מצא ולא נשאלו אסור ור"ז ממודיע הים אלא היה יכול לגלח
קודם וכטן שהקך להרויח מוציתו או להתעשר אבל אס לא הקך אלא לפייל לא יגלח דלמו אסם הוא
דאיפשר לו אלא צקך והר אבד פי דאפי לפייל דאמריכין לא יגלח דוקא בגזול מארץ ישראל
למוצא לארץ אבל אס הכל צמרזאן צמוצה לארץ אפי הקך לפייל יגלח קטן מותר לגלח בארץ
המועד לא שאלו אלא במועד ולא שאלו אלא קודם לכן אבל שאלו שבע ערב הרגל
מותר אלא היה יכול לגלח קודם וכל אדם מותר לגלח מה שכל שפתי אפי איס מטבב עליו

שבע ארץ ישראל סמוכה על פי הקשתין ואין ארץ עשירים יום שש משום ספק ארץ משום מנהג
וכרשמן מרש הזקרו בעת ימים טובים של גלות משום מנהג אבותיהם אע"ג דנקטין דקישעין
דירחא לפי און מערבין עתה בזמן הזה לפי עירובי אצרות ולא עירובי רחומין ולא שטיפי מועיא
עתידי ואם ברש"י ז"ל לא כתב כן **תקנו מצותיט להלק** ארבע

ושהיה ואלע"פ שצריך כל אדם לנמצא יציאותיו אי ימצא בהוצאת יא וצריך לכבדו ולעבד כדרך
שמכבד ומעבד הסבת וכלכות סבת בתו ויא שצריך לעשותם שלש פעמים וכן כתב
הרם במזל ואם הרש"י ז"ל לא כתב כן כתב הרם במזל אייב אדם למיורה שמא וטוב לב צמועד
הוא ואשתו ובטו וכל הכלים אלנו כל א כראונו כד הקטמם קותן להם קלות ואחזים ומגדלות
ואגשים קונה להם בגדים ותכשיטין כפי ממונן והאגשים אובלים נשר ושותים יין וכשקוא אובל
ואתה אייב להחיל לגר ליתום ולא למנה עם שאר העמים אצל מי שאע"ל דלע"ה ביתו ואוכר
ושותה עם בטו ואשתו ואין מאכל ומסקה לעמים ולמרי כפש און זו שמחת מצה לא שמחה
כריסו ועל אן נאמר זכריהם כלים אומם להם כל אובלנו יטמאנו לנאמם לכפשים הוא אע"פ
שהאכלה והשתיה צמועד מועת עשה היא לא יבא אובל ושותה כל היום לא כך היא המדה
כל היום משכמין לעת כפיות ולעת מדרשות ומתפללין וקורים בתורה בעטן היום ואזורים
לעתים ואוכלין וקולטין לעת מדרשות ושומן עד חצ היום ומתפללים הפלית המנחה ואזורים
לעתים לשתיה ולכונן שאר היום עד הלילה בשאדם אובל ושותה ושומן כדל לא ימסוך בשאר
ובין ובשאר ונקלות ראש ויאמר כל המוסוף בזה מרבה בשמחה מצה לפי שאין זה שאוק
והשכרות וקלות ראש הרבה שמחה לא הוללת וסכלות ולא כצנויא על האוללת והסכלות לא
על שמחה שיש בה עפדת אונר אייבן בית דין להעמיד שומר ברננים שיהו שוטטין
ומחפזין בגות ופרדאן ועל הצרות שאן יתקבע עם לאכול ולשתיה אגשים ונשים ויצאון לנדי
עברה וכן יזהירו בדבר זה לכל היום שאן יתערעו האגשים ונשים בעתהם בשמחה וכל
ימשכו בין שאן יצאון לנדי עברה מרת האסידים אגשי קשם אשר קשם אנדס תמות
ובכל רדמם ידעו ובעת שמחתם און יותר ויותר מנרסן ומשכמין להקנה אשר שמחה
ויאמר האדם בלם בעת שמחתו והצלות אס כך הוא שמחת השלם הזר אשר הוא קבל ביום
אחריה תעב ובער מה יקיה שמחת השלם הבל קרמוידית אשר און אחריה תעב
ויתפלל להקנה שיהלם לעבדו ולעשות רעם בלבבם ושישמאן בשמחת שלם ויזכר למי
השלם הבל לאור פט מלך קיים ככתב בית יעקב לבן
ולכה צאור יא

בעזרת מי שאמר וקצת סוג

תמון הלות יום סוכ

תק"ב אין מפני

מאמר למחר לא לפסח דרית ולא לפסח סגן סמין
לסדר המועד אבל בנות חג מות מועד בית ואם
אין מועד פתחים למחר לא למי ולא שמונת מכות לביית הסיוך לו אבל מוכחן ואילך יחסור
וקא דאין מפתן מאמר למחר דוקא בשמחה של און של אדם אחר אבל מאדם אחר לעך של
מונתר גרסי ברושלאמי אין מפתן דירח נחא לנחא ולא מכעורה לכעורה והי בשמחה של
און משל אדם אחר אבל מאדם אחר לעך של אפי מנחה לכעורה מוותר דזבל שבחור אחר
למוציאן לא יסלקן לצדדים ואם נתרצה עד שבעה קמח כרפת מוותר למוציאן

תק"ג מי שצריך

לרכוב לערך המועד ולא טסה ללבה ברנעני כול
למולגפרט חסום ולבקן ברנעני חסוב ודזמן וכל
צרכי מרכבה וכלכל סלח יכוין מלמכת למועד מוותר לקודם לעדמה ואין מוכחן מנוחה כל
רפואה ואין מוכחן מוותר אין מושיטין תרכובת על המועד לגדל הפרחים הוסיפה עליהם
קודם המועד וכדקה מעליהם יכול למחזירם וקמ לעך גימיו לבדיקה שאין טובח בחובה
וישנה עליהם גימיו קודם שברקא שכבר כפסדו קצנים אבל אם ישנה עליהם גימיו און אפי
ישנה עליהם גימיו ויש גימיו שברקא מעליהם אין מחזירין אותה וזמן להריף ולמלמכת און
המועד מדאורית אבל לריתקא מדרבנן אפי לא ישנה עליהן גימיו אם קום תוך גלביקה
מחזירין אותה

תק"ד דבר האבד

באן שינוי הילוך
עיתא סאהן סאהן סדה סנריך
להסקותה תמיד טחם לא כן תפסיד מוותר להסקותה ודוקא סתפיל קודם המועד טחם כפסדת
אם לא יסקנה וותר אבל אם לא הסקה קודם לכן חסור להסקותה ואם היא סדה לקה דהוי טחם
התפיל להסקותה קודם אבל סדה קבעל סחיה סדה שאין צרי להסקותה סדי לה צנוטר הסגים
ואין מוסקין אותה לא להטחמה חסור להסקותה ואפי בצרתה סאהן לא התירו לא היכא דלרב
טרחא יתיר ה כען מן המועד לא טחם אם אדם און יסן ולא קייסין טון סהון אדם סמח יתקאל
אבל מיום מכונסין ונקוין בעמא ונריך לדעת מהם ויש ט טורח און מומוי הגמיוס מוקובעיס
חסור להסקות מהם ואפי טח ערועת זו למעלה מוז אין דולן מתפתנה להסקות העלונה ואפי
אפי אפי גטה וקצת צנוכה אין דולן מהמקום הנמוך להסקות מנחה יאורי מיום המושכן
מהאנשים אם אינם פוסקין שמקלחים תמיד מוותר להסקות מהם ואם הם פוסקין יחסורין
אריטן שהמיוס צאין דרך סם מנמר לסדה און להסקות מהם אפי טח מלמח קודם יאפי טחם
פוסקין ואם אמת המיוס עברת צעקה סאן אינם פוסקין מוותר אפי אם אין רובה סדה רבוי
להסקות מן האמה צרתה סאהן שיש צח מועד סמימיו סבען מנחה לסדה אחרת ומתקבצן סם
ונעשין בריכה כל זמן שמנטפין ולא פסק מועד ראשון יכויל להסקות מנחה סדה האחרת
מקבצנה טעקבצט ע אבל אם פסק מועד הראשון און אפי לא פסק ואינה מוכפת וותר קבוי
ידקות שרונה לאכלן צמועד יכול לדעת מיום ולהסקות כדי שיגדלו ויהיו ראויין צמועד יאפי

ומה שאלה הספה מכאן ומכאן אם מועכב עליו יגלם ואם לאו לא יגלם ויהי אכזר כתיב שחית מוכ
שאל הספה לא יגלם אם איז מועכב עליו ולא נהיר לאם הרמ"ז ז"ל **תקב"ט מותר**
לסוול צפרים לאם שאל דיד ולא שאל דרגל ופוזר יהודק דוקא

בסמן אכל לא במספרים והר ברך קוסיף למסור חית בסמן ורצ אפס חתונו חת' במספרים
ולזה חסמם ח"ז"ל כלר פואה מותרת בחול המועד" **תק"ל מותר**
לסחון קמח למרך המועד ואפי שון מלאכתו במועד

ולקון צניס מן המאובר ולמטיל שכר בין אל תמרים בין אל שערים למרך המועד ואלם למרך
המועד חזר ואם עשה למרך המועד והויתר מותר ואם ישל שכר יטן ומערים לעשות קדש
שאמר סתפן יותר בחדש כהנהרס במוול שמונת ואם הרמ"ז ז"ל לאם הציג זה בפסקיו וברמק
סדעתי למסור דפלענא דתנאי היא מותר לעקור פשתן מטמ שראוי לכפותו את האוכלן
ולעקור כפות שראוי למטיל ש שכר למרך המועד ולעקור שומאמין שמיבשין שש ראויי לחבול
מוד פירות שנהשלו קצת ונאכלן עלידי קדק מותר לקטן כדי לאוכלם ואם לקטן לאוכלם
ובותר וקושש שמוס יתלעש אם לא יבשם לאוציל לפק שלמם יכול לכבשם אכל מסור ר"ל לקטן
הגלה כדי לצבש וכן מותר למד רגם לאוכלם ולכבשם אם הויתר מהם אכל מסו למדן און לקהרן
כדי לכובשם אם איז יגו ראוי לחבול מהם במועד ומיהו חת' חסן ראויין לאם ע"י קדק מותר
וכן בל"ז בר מסור לכובשו אם איז יהא ראוי לחבול מוא במועד אכל אם אגז דבר שאיס נמש
חזר המועד מותר לקשת ולכובשו חידו היה ועוף נדון בכסעם למרך המועד וכן כותשי חטין
לשפות דייסא וסוקמ פולן לעשות גרוסות עשין בכסעם למרך המועד"

תקלא איז מכבסין במועד וקטעם כמו בגלגל ואלו שמכבסין הנז
ממדינות קים והוצא מבית קטנה ומבית הקסורי

ומאדא שהתרו לו חול שאמדה אסו כהכסית ומי סכר שלם לכבש ופאל ברנל והתרו לו סכל
לגלם היה להם פניו לכבש כדפרישי לעל גב תגלפת ומטפת הידים שאפי אם כבשן קודם
הגל תאודין וזות אכלסן ומספתות הספרים סאתמם עלקם כשמתפרין נחית דגריס הקפרי
ומספתות הקטן סמסתפמן בהם כשיוצאין מבית המרחן וכגרי קטמם וכל כלי פשתן מותרים
לכבשם ובר"ז לאם הרמ"ז ז"ל ולא נהג כן ואין להתירן ומי שאין לו לאם אלק אחד חת' חסן אל
פשתן מותר לכבש שהגא מתלכך מוד חקקם כבשו קודם לכן וכפפר המצת הקטן אשר לא
אב חזרו מוכח עליו ויהי פדן גוסיף למסור בכל אלקים שאם שאין לאם חזר מוכח עליו וכש מי
שאין לו לאם מוכח שהתא דדין אחד שאין לו לכבשו דלכא קובמה כלל ואם הרמ"ז ז"ל קבא מיינור
דב יתסן מי שאין לו לאם אלק אחד וכו' ולא קבא דחזרו מוכח עליו מי שיט לו כלים בצרה
הצמק והם למרך הג"ע יכול לבכשם לכתע ואם חזר למרך המועד לאם יבכשם ואם חסן לאומן
מה לבכשם לו סכרו ומכחם חז"ל ואם חסן ממא ומכחם בבית הקמוך לו ואם
יהא חסן יבכש מושד מופסן מוס לאוקים הרמ"ז ז"ל המשתמר"

להתיר ולא חילק מותר להכניס פירות ממש מנכנס ואם הם צמקום כמו שחמור אסור להכניסם
ושלם פשתו מן המטרה וכן כל כונן בזמנו דבר אסור וכלבד שלם יכוין להשקותו עד המועד
ומימו יעשה בנכנסו כמין שיכניסם בלילה ואם הוא דבר שישיע פרוסם בלילה יותר מזה כמין
סדריך להכניסו בלילה וכן וכן יכניסם ביום קיים להכניסם שמונים בשדה ליום וירח מהמועד
יכול להכניסם בקש כשני רפה אבל לא כשני עבד המכוין מלפניו צמועד קונסין אותו שלם יעשה
אעפ"י שאסור דבר אסור ואם מת' לא קפסו כמו אחריו ומותר לו לעשותם אם הוא דבר אסור

תקלו כל סחורה אסורה

אסור לתעב רמיה צמועד אם א"ל ימא מלקח אדם שאין מועי צמקום המוכר ופדיון לו בחול
קמועד אז הוא מותר דמוי כדבר אסור ואם יש לו סחורה שאם לא ימוכרה עבדו יפסיד מן
הקרן מותר למוכרה אבל אם לא יפסיד מן הקרן לא ימוכרה אם לא ימוכרה עבדו יפסיד יותר משלם
לא ימוכרה אחר כך אסור למוכרה ואם אין לו כוח יאכל מן חפצי יסע אם לא ימוכרה עבדו
ימיה לו מעות בריוח ויוציא יותר לשמחת י"ט מותר למכור וכן אם צמו שירות והצמו סחורה
שאין מצויות כל אחר קמועד או יקא ממא ואין מועי שיצמו שירות כלו לקחת מותר לקחת
מאם ולמוכר להם והלם צמוז בתבדוק למכור להם מותר בכל דבר אבל לקחת מאם אם קונס
הדבר כדי להסתכר אסור אעפ"י שאריוח טבר שקונס בזול מהשיירא אבל אם צרי הדבר לערכו
ודעתו לקחתו וכדמין לו עתה מוי שמוכר בזול ומדבר ידוע שלם כדמין לו אחר קמועד שיירא
כזו דבר אסור מותר וא"ל מרש"ז א"ל חילק בזה אבל מוציא אסור לערוח ולפסע עליה
כמין נמר שהקפד רבים על שפת אסור לאוספס כדי לכונסם אם א"ל יקו ראוני לחול מהם צמועד
מוי שמועל לחברו על חפץ על תנאי שאם לא יפרע לאסוף שמונה ימיום שיקא קמי לו יש מתעריס
סדרי עקר מקטיה הוא אסור קמועד ואין כדאם להתיר שאם כן הותר כל משא ומתן שהכל
יערימו לעשות כן מוי שפרע אשד ליון צמוע מותר לקבלו ממנו דכמוציא מידו דמוי מוי סדריך
לקחת יין בעת הבצר לערך שתיית כל האדם ואם יעצר קמועד לא ימוצא כמו שמוצא עבד דבר
אסור הוא ומותר לקחת ולהקן הקצוות ולזופתן וכלבד שלם יכוין מלפניו צמועד אבל יותר
מכדי ערך שתייתו לא יקנה מוכרי פירות בשות וכלים לערך קמועד מותרים בנכנסו כמין
אם קחתו פתח לרשות מרבים פתח חצו וממא חצו טעול ואם הוא פתח לפתח פתח כדרכו
ואם הוא מוכר ירק וכל דבר שאין מקיים פתח ומוכר כדרכו ובערביא האחרון מוכרים
כדרכם ומעט רין השוק בפירות משום כבוד יא האחרון יא סדריך לזקק בערביא האחרון
שלם להטן לנים ש"ט של יא על ידי הערמה שיאכל ממא מציט ע"ז דמין דבקיעין בקי בעמ
דירקא הוא חול וא"ל מסין מחול קמועד לחול וכל דאדרבה שאין לזקק בכך ש"ט שלם אהיה
לזולתה ש"ט ש"ט דמקמי טעמי נמי לא מוכריליכין כלל ש"ט ש"ט דלם לזולתה ש"ט ולם דמיה
לא"ל מרש"ז א"ל כזקק בזא אין לקחי צמם ואכמס ועבדי וספנות שלם לערך קמועד א"ל ערך

אם איש רוצה לאוכלו ועשה כדו להשתין אסור שדה הכפל שיש בה חילת יכול להמשיך קמים
 מיתת חילן זה למת חילן זה
 ובלבד שלא יסקה כל השדה אין עשין כפול
 קאריתן סבב עקרי הגמטם היו עשויים כבר ונתקלקלו יכול להקין אין עשין כפול להחמם
 המושבת מים לשדה חיתם עשויים כבר ונתקלקלו שלא נשאר בעמקם לא טפח יכול להמשיך
 שזה טפחים אסור לפתוח מקום לשדה כדי שיכנסו בה קמים להסקותה ואם כבר שעשה כדי
 למד דגים לאוכלו במועד כגון שפתה למעלה מקום שיכנסו ולמטה מקום שיכנסו מורה דר אנת
 שאוף סוף גם השדה שותה אסור להאנותה לדרך קרישם ואם עבר שמכוין כדי לרוש
 לדרך המועד כגון שמסומ כל מותר אסור לקט ענבים מן השדה לפעוץ לקרישם ואם עבר
 שמכוין לערכו שדרך הענבים כגון שאטל מגדולים וממא קקטם מותר אסור לקצן ענפי
 החילן לקט ואם עבר שמכוין בשביל הענבים להחילן לבה דמות כגון שקוצן כלן מחד אחד
 מותר אין מיתניען החילן גוף מזהמין הנשיעת אבל סמן חת חילת ואר ההפרות בשמן
 אי שר ועכברים שמפסידין שדה החילן מותר לערן כדרך סאופר עמא ותלה בה המועד
 ואם בשדה הלכן הסמוכה לשדה החילן מותר לערן כדרך מטפ שינחי ממונה ומפסידו שדה
 החילן ואם אינה סמוכה לשדה החילן אין דרין אנהם לא עי שינוי סאעץ ספוד בארץ ומכענע
 לכאן ולכאן עד סעשית עמא ותלה בה המועד והרם צוול אסר בשדה הלכן הסמוכה לשדה
 החילן צלח שי ואם הרשע אריתר אין מכמסין צלח לדיד צול המועד לזבל השדה ואם
 הכמסן הני מעצמו מותר אפי שבת ואפי אם מאזיק לו טובה על סהכמס מותר ובלבד שלא
 יהא לו שכר שבת ואפי אין איתן לו לא שכר מזון אסור ובט יכול ליתן לו שכר מזון ובלבד שלא יתן
 לו שכר אחר ובחול המועד אפי אם איתן לו שכר אחר כך מותר ובלבד שלא ישטרס הוא ובלבד
 שלא ישטרס ולא ימסור לו אומר לכער הצלח ואם היה הני שטר סבת שטר קדש שטר שטר
 מסייע איתו צול המועד ומוסרי לו אומר לכער הצלח שבת אסור לקער הסל צול המועד אם
 הוא בעצמן שאם כפול אם יעמוד עד לאחר המועד ואם אין לו מה יחבל קונר ודא וזורק ועבר
 כדרכו ובלבד שלא ירוש הפרות והמ שאין צריך לא לו לבדו אבל אם הוא צריך לרוש לערך
 רבס דא אפי הפרות מי שא לו כרם אפי כרמו סלמי והני עצר סל צול המועד ואם לו
 יבנה הי גדל גם חת סל יפסד יכול לבדו ולדרוך היין ולעשות קצוות ובלבד אם היין בלא שימי
 ובלבד שלא יבין מלחבתו במועד **תקלה מי שלקט זיתו** ועתה
 בבית הבר שחפסן בעטן אפסדי
 אפי דורכין מיד לו שיא בטר ועדי לדורכו ואירש אונס שלא היה יכול לדורכו עד סהנע המועד
 דורך זיתו ועטבו כדרך ומכמסס לפחות וסומן ועשה כל הקצוץ להם כדרכו בלא שימי
 ובלבד שלא יבין מלחבתו במועד כגון שהיה סטר שהיה יכול להקות עד אחר המועד ואירע
 דבר שאי אפשר לו להקות אחר שיש אונס קודם המועד ומותר לו לזבזבן חטות גדולות כן
 כלם קמס שהם לשתיה ויש אחרים נקמטם ומיתרים בגדולים ואם הרשע זלכתה פתם

מייקרי דבר האחד לא בשעקר הדבר נפטר כמו מי שהפך זיתו וכו' אבל בשביל מעט תוספת
קלוקל למייקרי דבר האחד קילכך אסור גם כן לומר למי לתקנם לעד מה שאסור לעשות
אסור לומר למי לעשותו הקדיוט שאין יודע להוציא מלפניו מאגבא דאסור שכן דרך האומן סומך
הרבה טחיתת צמח מלפניו אסור כן מוסכו מי שאין יודע לעשות כן וגם שאין יודע
לכוין אימרו בשפת האלק שדרך לתפטר בגד על השפה של יקרע והדיוט אין יודע לכוין בה
שתיה שנה אלפ פטמים מרחיב ופטמים מקצר ומי שאין יודע שום אסור מאלו יכול להפטר
כדרכו לדרך המועד ואם יודע אסור מאן יתפטר אלפ דרך שימי שיפיע פשיעת צורה
וגם יתפטר אסור למעלה ואסור למטה כשיש הכלב **תק"ט אפי** מלכורה
המוותרות אינן מותרות לא לעשותן לעצמו וכו' למאריס צמח

אבל לעשותן בשכר אסור ומיהו אם אין מתן לע שכר קצת אלפ שאוכל עמו בשכרו מותר וכל
מלמכה מותרת עלידי פעל שאין לע מה יאכל כדי שיסתכר וירויח למכור

תק"ם כל מלמכה אסור דבר שאסור לעשות אסור לומר למי לעשותו ואפי' דבר
שמוותר לעשותו ב"א כגון מי שקבל לצאת ציתו של ישראל מטרביוס טוב

בקפלת שמוותר לע לכתוב צום טוב אם הוא חזק לתפוס השער וגם אין ער אסורית בתוך תפומו
של הצית וצול המועד אסור אפי' חזק לתפוס שהרי יכולין ללך שם קילכך אין אילק בין חזק
לתפוס אפי' תוך התפוס ואפי' כנכה הצית באיסור על ידי מים ככונ לקמיה אלפ וכפסו ע' והע
מילי צית שהיא במאוכר אבל בהלש שבה לע מלמכה קודם המועד בקיעולת לעשותה צית
מוותר מותר ליתן למי מלמכה בקיעולת אפי' בשכר יום שיטענה אסור המועד וכלבד אלפ ישקול

וימרו וימנה כדרך שעשה צול **תק"מ** צרם רבם מותרין לעשותם צול
המוועד כגון לתקן הדרכים ולהסיר

שיזכרו צום הכהנים ולהקן ממקואות צרות ומעשיית של רבם שכל צמן עפר ואשכזם
ונתקלקל מותר לתקן ואפי' אין הרבם צריכין להם עתה טון שאין עשה מעשה אומן אצ
לפטר להן צרות מקדש שהיא מעשה אומן אם הרבם צריכין להן עתה מורו **תק"נ** אפי' כוונ
מלמכתן צמוע ואפי' בפרהסיא ובטירקא ויתרלא ואם אין צריכין להם עתה לא יעשו אבל צרות
אין שיחין ומערות שליחיד אסור לפטר אותם מאדש אפי' אם צריך להם עתה ואם היו עשוין
כבר ונתקלקל אם צריך להם עתה מותר לתקן ואם אין צריך להן עתה אסור לתקן אבל מותר
להמשיך מים לתוכן אפי' אין צריך להן עתה **תק"מב** אסור לכתוב צול המועד ואפי'

להגיה אותה צפטר אסור ואסור לכתוב תפילין ומזוזות למאריס בשכר

אבל לעצמו אין למאריס צמח אפי' בשכר כדי שיחיה לע מוצאת יותר כדי צמח לשמחה
יום טוב מותר אפי' יש לע מה יאכל שאם אין לע מה יאכל כל מלמכה צמי שריא ודוקא רפילין
וימוצות משום משה שאף צול המועד צריך להפח תפילין ולברך עליהן וכן קירי מוגרין

הראש זל אבל שאר ספרים אסור בין צמח בין בשכר אם

המוכר שאין לו מה יאכל שאז מותר לקחת ממנו כל דבר בעטן הלאה ברצונו ויש לו סוד
שדומה לסוד ודבר זה מותר ללא מקרי פרקמיא לא משא ומתן של סוד וכן הלאה
וכבר ר' טון שרית הותר ורוב בני אדם שהגון הותר אין כדי לסוד והמקור תנן עליו דבר
ואם רצו לסוד לפעמים בחול המועד שיקחו מהגוי רבת של שבעה הרשון ויזכרו לשמחת יט'
וקר מקור מרוב טעור כתב שמונתר לעלות למטריין ובלבד שיהיה להם שבעה הרשון וכן
הראש זל הותר למטרים אפי' הם יקחו מהשבעה הרשון וזה לשון השו"ע וכן שכח הירא את
דבר השם שהגון איסור בהלכות רצונו הגויים בחול המועד ואם הותר בהלכות לעינים
שרצו תמיד לעלות בהלכות שאם לא ילכו להם ילכו לעלות במקום אחר וירצו להם לזמן קצת ואיכא
פסידא "תק"ל בנין אפי' כל שהיא אסור ואם כפרו נדר שיהיו מקריהו ביוצא
ודופא אונר בצרור ואיז טא צייט ואלא חרנו סנהו כדרכו אפי' אפי' כל
אסור לפותרו כדי לפזור ולצות ואם הוא מסוכן ואם לפעל מותר לפותרו ולפזור ולצות מותר
לפול בשושיטת שבת ומותר לעשות מעקה לגג ולמפרסת מעשה קדיוט כגון בהוצא ודופא
אונר בצרור ואיז טא צייט סדקין סגג שהמים יורדים דרך שם מותר לפותמן בד ובלבד
שאם יעשה מעשה אומן במחצלים שהגון כלל האומות עד הדין והצור והמפתח והקורר
ששכרו אפי' מערב ביט יוכל לתקן בחול המועד לפי שיש להן שלטון און של ברזל ובלבד שאם יכין
מלאכתו מועד מותר לצאת חרות סוסים פי' אפי' שיחלו בהם מעשה קדיוט ולצות בפסל
קטן און אצטנא של אצטנא לערך המועד כתב הר' פרץ ימא אצטנא בטן שעשים מאצטנא און
מטיט ולפי שהירא דזה הוי בטן גמור לא כדאיהו אצטנא כעין ספאל שאין נפר שמאכרי לע רגלים
וכן חרות סוסים דשרי לפו בטן גמור הוא לא להושיב האצטנא של בהמה למקומו ואפי' הראש זל
בהלכות שבתם ונראה שדעתו הותר אפי' של בטן תאר שראוי להתיצב בעטן שיהא ראוי לפשות
ע' במועד מותר לעשות ואם לאו אפי' לעשות והעשוי כבר מותר לעשותו ע' במועד להעמידו
עליו ומותר לעשותו ע' במועד להעמידם עליו ולנקר אותם בשם קלקים בותר בין אם
היא קדשה או יטע ולתקן חמת המים שטוקים על ידה ולפול בפרטה חמור המעלה הקדשים
אפי' אסור לתקן הקב שבה מצד האצטנא המתגלה שהגון מעשה אומן "

תק"ל מותר לעשות מותר דגים מערב בה שהגון מעשה קדיוט יזכור
הארונים מקושיין שהגון מעשה אומן מארצן המטות פי' אחרון
אותה שת וערב בחבלים שהיו זה כבר לא של היו סדורין והוא מסדרן אבל לפי שילקח חבלים
בהלכה ומאסון רש"י יראה שמונתר להפסיל להם הקבלים בהלכה רק שאם יעשה הקבלים מאד שובל
זה בצריך לה מועד ככוסו הקרמי מותר פי' שממעתן בגדי פשתן צדים אחר ר' זעטס
כדי ללבוש ולרובין ואסור לעשות הקמטים שצבת קידים והשוקים ואסור
לתקן מוטעו ומלעשיו הקרושם ולפי אמריטן דהגו דבר
אפי' שהרי יתקן אפי' לא יתקן ללא

אבל בחול המועד אין מספרדין לא בפטו ויום שמועה כמון בפטו דאמי ועל רע שלמדו קרמה
או שהחיר פטו במשנה אחת כגון חברים שלמדו זה עם זה קורעין בחול המועד אפי' ביום
שמועה ואין מותרין לעולם ועל אדם בשר דלפן שאין שומעיה ואיין אסור על טוס עברה
ולא על בטור מזה אלא שאין חכם בערב קורעין בחול המועד אם ידע צין מיתה לקברה
אבל אם לא ידע צין מיתה לקברה לא ועל כל אדם אם שמד בשעת ציצית נשמה אייב לקרוע
אפי' בחול המועד ואפי' אם הוא אסור בעברות רק שלא יהא משומר לעז או משומר להכעיס
לעבר על כל אחת מכל המצות עשין כל דבר המת בחול המועד עוזין לו שער ומוכצין לו
בשותו ומספרדין לו ארזים ובלבד שלא יקון אותם מן המאונר ומימו דוק אלא בצנעא שיעשה
הארון עם המת בצד שהא טכר שרוא לצרכו ולא המת אדם מעורבם שיש לו סם מותר
אפי' אם יעשא בשוק וצוקים שיהודים מועטים דרים צוקים אחר והכל יודעם כשיש מורה
בער הכל אפי' במערסם אין אופרדין כובין ומערות בחול המועד ופי' הרחב זל אפי' לקטר
בין במועד אבל מאכטין אותם שאם הוא ארוך מקצרו או מאריכו או מרביע ורשי זל אפי' אין
אופרדין כובין לקטר בהם אחר המועד ומאכטין אותן אפי' לקטר בהם אחר המועד אבל לקטר
בהם במועד אופרדין אותן אפי' בחול המועד ולזה הקטם אין הרש"א **תקמה** כתב
בעל הג' זל מי שמתג מת צחוד מימי הרגל או בחולו סר מועד און מובוס
טוב האחרון איין סהג אכלת ברגל עד שיצא כל הרגל ומימו יום האחרון עולה אפי' שאין
אכלת סהגט ומטלים עליו שתי ימים ואם מת צום האחרון סהגט אכלת וכן כתב רב אפי'
זל ור"ת זל כתב סהגט אפי' מת צום אחרון אין סהגט אכלת שאין אכלת סהגט מועד כל אפי'
אפי' שם מת לו מת בחול המועד אסור בכל הדברים שסוכן אסור צון ואם מת צום טוב
אם איין רוצה לקבורו ביום אין עליו דין אפי' לא אפי' על הרצון על הרצון לערב
קברה אז אפי' עליו דין אפי' משעה שהא אפי' אכלת אפי' מת צום טוב שט והוא רוצה לקבורו או
ביום טוב ראשון ורוצה לקבורו על ידי פים אל עליו דין אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' דין
אכלת לא לעטן דברים שבצנעא סהגט ברגל ומימו אפי' שאסור בהשמים המטה אין צריך
לפן צין האנשים לא אפי' ישנה עמו צחוד ולזה הקטם אין זל אפי' שאין אכלת ברגל אם מת
לו מת ברגל הרגל עולה למטן לו ומתעסקין בו ברגל לנחמו ולפטר הרגל מתחיל למות ז' וכשיכל
ז' למיתה המת אפי' שערדין לא כלה האכלת מלאכת נפשית עי' אפי' ועבדיו עשין לו בצנעא
צורך ביתו מתג מת קודם הרגל ונהג אכלת אפי' שעה אפי' הרגל בטה מומא גזרת ז' נימי
הרגל עלן לו למטן לו הר"י זל לפי הרגל נימי הרגל ומשל עלהן עד לו ודוקא סהגט אכלת בנותה
שעה אבל אם סגגו הזיד ולא נהג אכלת או שהיה קרו לאספה ולא היה יכו לנהו אין הרגל מצטל
האכלת אלא סהגט ברגל דברו שבצנעא ומונה ז' אחר הרגל וצמותן קו מלאכת נפשית עי' אחרים
ועבדיו עשין לו בצנעא צורך ביתו ואין רבים מתעסקין בו לנחמו סהרי עתעסקו בו ברגל ורגל
עולה לו למטן שלשים

יש לו מה יאכל מותר לטעם ולכבוד לטעמו מן חזן כפולך אבל לא אחרים אסור מותר לכתוב
קשם סתו ולפא אצויותו ולכתוב גטי נשים וקדושין וסנדרין דיאיתקי ומיתת ופרי וסמלן
ואגרות שום שמו בד"כ כפי לקבלמה ואגרות מזון ואלצה ומי אומן ושטרי צדורין סכותבן
פלוג בדר את פלוג לדיין ופלוג לפלוג וגזירות בד פ' פסוקי דיטן ואגרות רשות פ' שלח
שנים שאדם שולח לאברו ויש אומדין ומפרשין אגרות של רשות שטרי ממשלה וכן כתב רמב"ם
אגרות רשות מפרשי רבנן פסקי דרשות אבל דיאיתקי לא ואם זל כבסברא הרשונה
אין כותבין שטרי קוב סיכול למותן מלכתם עד אחר המועד ואם אין מאמין וקלה צריך
למעשה למועד און שאין לפור מה יאכל מותר יש מותרין לכתוב על ידי שאי כגון בעל און
בעקום וריבא היה אומר מן דאפי אונת אחרת אסור להמיר כ"ז זה שקול כתב גמור אדרבה
כשרוצן לטות הבהב כגון למורת עששים כן ואפי מו סכותב האונות בהיעך שמנד הטע
בראין וצוית עד שכתב אינן כראין היה אומר ולא היה מתיר לכתוב לא אונות און סכותב
וקיוד סכולה חף אחר יפשא נקודה אחר ויש שעשין אונות שעל קטן ואם ה"ה און לכתב
השובת שאלה צול המועד והתיר לו להעתיקה דאשיב דבר הא"ב דטן צול המועד מן דיט
ממוקת מן דיט כפשות ומשמיתן ומטן למי שלם קבל עליו קדין **תקמו** קין מאמין נפיו
צמועד לא כעולית ולא למות ולא מיצמין ומותר לערס ובלבד **תקמו** קין מאמין נפיו
סעוד אינרסין ומותר לחזיר גרושת מן הנשואין ולא מן האירוסין ובער המועד הכל מותר
עושה אשם תכשיטיה צול המועד כגון כואלת ופוקסת ומעצרת סרק על פמה ומעברת
סמן על פדחתה ועל פמה של מטה **תקמו חול** המועד אסור צדספד
ובעטת הילכך קין ממקין המטה ברקוב הער שלם להרעת
צדספד וקנשים מעטת פ' סכלם עוית כחך אבל לא מקונות שתבא אחר מדברת וכולן
עוית אחריה ולא מטפחות לבכות כף אכף נקבר המת אף לא מעטת ואף כל שלשים יום לפע
המועד אסור להספיד על מות שמת לו לפע שלשים יום קודם המועד ואפי אס יא לו ר"ה ספד
בלא זה כגון שמתו מות ערה אונת מותר לספדו אפי מית ערב קודם אסור להספיד עמו על
המת שמת לפע שלשים יום קודם המועד ודוקא להספיד בשכר אסור על מות שמת שלשים יום
קודם המועד אבל צדספד מותר לרב אבל לשמוא אפי צדספד נמי אסור וקדמונן פסק כ"ב
וקד אבל פסק בשמוא ולזה סכתס און אין קורען צול המועד ולא חולטן בהף ולא מברין
לא קרובו של מת אבל קרובו קורען אפי צום שמועה אס שמע תוך ל יום ומברין הא"ב
ומיהו אין מברין לא על מסו זקופי שאין אבל סומ צול המועד שיצטר לכתבת המסו להברות
טלגן וצפד המצת הקטן כתב שאין קורען ואין מברין צול המועד ואם כתב סברא ראשון
אכס ששולין אונת דבר הלכה בכל מקום ואומר הכול קורען עליו מן בפניו מן שלם בפניו
ואולטן עליו ומברין עליו אפי צול המועד ואפי צול המועד שאין יום קער ואפי לא קרעו
שמועה יקרע על זמן שעפוקי צדספד אפי אס עפוקין ע יותר מו ימים כגו צדספד ימות קספד

בז' בתמוז נשתברו הלוחות ונטל התמיד והבקעה הער ושך אפרסמוס איתתו
והועמד כלם ביהכל בט' באב בגזרה גזרה על אשתו שלם יכפול לחרץ וארבע קבית בראשונה
ובשנייה וכלכרה ביהר ונחרטה הער וארבעטורספורתום הרשע איתתה יהיכל ותעאל עקיבה
היה דורס בה אמור אי עם הרביע ועם הקמישי ועם השביע ועם העשירי והיה לברי יבורה
לשאן ולשוקה וע' עם הרביע זה יז' בתמוז שט הבקעה הער שפאר בקדש הרביע בשבעה
לכדש ויאזק הרעב בער וכתוב ותבקעה הער ולמה נקרא רביע שהוא בקדש הרביע סמוך
לכדשים מומסן עם הקמישי זה השבעה באב שט שרף בית אהוא שפאר בקדש ר' זגוישי
בשבעה לכדש וע' ולמה נקרא סמוך קמישי שהוא בקדש הקמישי עם השביע זה אשה בשפרי
שט נהרג גדלה בן אחיקם ולמה ככה כהן ללמדך שאקולה מויתתה בניקים שריפת ברה
אהיו ולמה נקרא שביע שהוא בקדש השביע עם העשירי זה עשרה שבעה סמוך מלך
בבל עליוסלם שפאר ויהי דבר יאלי בשנה השישית בעשירי בעשור לכדש אמור בן ארס
כתובך איתסם קיום איתעם קיום הזה וע' ולמה נקרא עשירי שהוא בקדש העשירי והיה
ראוי להקדימו בדר הפורעות לא שכתב בדר הקדשים אע"ד רעב בקרא עם הרביע
השבעה לכדש הבקעה הער הקידנל מתעמן בשבעה עשר ע' משום דמתחלה תקם תעמרה
בשבעה ע' לפי ששט הבקעה הער בראשונה ובשנייה בשבעה עשר וטון ובשנייה הבקעה
בז' תקם להתענות בז' ע' משום דקרנן ברת שט אמור לן ומוז עם הרביע הוא להקדש הער
ולברית שהוכפל ע' ופריך בגמרא קרי למו שאן וקרי למו עם ומשט רבא בזמן לעבא שלם
עם בזמן דאיכא שלם כעון בזמן שבת המקדש קיים שאן אין שלם ואין סגור רע מתעמן לן
רע אין מתעמן והאיך רבא לעבא שלם לעבא סגור רע מתעמן רע אין מתעמן פ' לעבא
שלם שהבית ארבע ולכא סגור במקו ידוע ששראל רע רובי של וקסמו עליהם שלם להתענות
אין מתעמן רע רוב בער מתעמן והאיך רבא רע ועבא להתענות לפי אמור לפרוץ גדר וע'
ברורו הלל שבעות קייס שמד ואין שלם הילכך הכל חייבן להתענות מדברי קבלה ומתקנת
בבאים ומויקו כלן מותרין בריצה וסיבה ונעלת הסגור ותשמיש המטה ואין צריך להחזיק
בזן מבוער יום קוז מט' באב ואם קל בשבת כדאין עד אחר בשבת פ' באב אין כל יכוונן לבטל
טון שהוכפל ע' הצרות מסככס אב מומעטין בשמחה ובר ישראל דאיתלה דינא בהדי עי' באב
לשטמיט מוטה דרוע מוזה תפ' בפר' הקולץ קודם לזמן הזה פ' מרין ועד התעמרת העם
מומעטין בעסקיהן מלשאל ולהן מלצות ולנעו ומאריסין ואין כונסין ואין עשין סעוד אירוסין
דבאירוסין בלן סעוד לכ שמחה אבל בנשואין בלן סעוד איכא שמחה רביט נמי היתר לכדש
אפי' בום פ' באב והט אית ברוש ומפר' טעמא שלם יקדימא אחר בהפלה וקאמו ברוש קדח
דתימ' בטן של שמחה אבל אם היה כותל עקה פ' מסוכן וסמא לעולמות וכתן של שמחה מפר'
בפ' דמגלה כעון השנה בת חתמת לבא ונטיעה של שמחה כעון אחרתקי של מלכס פ' אין
סמועין לכל להסתפק בעל נלפז זה הא דאמרי' אם היה כותל עקה מותי אפי' בכותל של בית

ואם נמצא שבעה לפי הרגל והרגל פונע בתוך שלשים מצטל ממנו גזירת שלשים ואפי' אדם אכל
 יום שבעה ערב הרגל ומותר לספר ולכבש ולרחוץ ערב הרגל וכן נמי אם אלוים שמיים להיות
 שבעה ערב הרגל מותר לספר ולכבש ולרחוץ ערב שבת לפי הרגל ואם לא גלגל ערב הרגל
 מותר לגלגל אחר הרגל שהרי מצטל ממנו גזירת שלשים אבל תוך הרגל לא יגלגל טון שהרי
 אפסר לו לגלגל קודם הרגל ואם אלוים שבעה של שבת ערב הרגל מותר לגלגל טון שלא
 היה אפסר לו לגלגל קודם הרגל ואם אלוים ראשון אלוים ז' של ערב הרגל מותר לכבש
 ולספר ואסור לרחוץ עד הלילה וגם אסור ללבוש מה שכבש עד הלילה וריבא פ' כמון שאסור
 לרחוץ כך אסור לכבש כל היום ומיהו שמהן מותרין סמוך לשיבה ואין צריך להמתין עד
 הלילה ואין הראש ז' בתב כסנרא הראשונה ודוקא בשאר מיתם אבל בשבטו ואמו שאסור
 לספר ולכבש עד שיגערנו עם אבריו אפי' פגע עם הרגל איש מצטל ומייר' ז' בתב בספר המצות
 הקטן דוקא שפגע עם הרגל בתוך ל' אבל אם עברו לו פגע עם הרגל או אפי' אלוים ל' ערב הרגל
 הרגל מתפסיק ומותר לגלגל ראש השנה ויום הכפורים קשיב כרגלים לצל האבלות נמשכה
 אחת לפי הפסח אחת שעה אשנה כז' ופי' ימי הפסח קרוי טון ומשלים עליהם טון שעה א' אחת
 לפי עצרת אשנה כז' ועצרת אשנה כז' ימים שאם לא הקריב קרבנות עצרת בעצרת י' יום
 השלמים כל' אשנה כז' ימים קרוי יל ומשלים עליהם י' ויום שני של עצרת עליה ל' מוצ' י' דטון
 שאם צדיקין בקיטעא דירחא ואין אפי' עשון שני ימים לא משאם מנבג אשנה כחול ועלה למצן
 י' שעה אחת לפי ראש השנה וראש השנה קרוי יל ומגלגל ערביוס הכפורים סמוך לממא
 גזירת שלשים שעה אחת קודם יום הכפורים ויום הכפורים קרוי יל ומגלגל ערב קאג שעה
 אחת לפי קאג וקאג קרוי יל ושמיט עצרת אשנה כז' ימים קרוי צ' ויום ז' של עצרת קרוי כב
 ומשלים עליהם שמונה שמוע שמועה קרובה שבת און ברגל ולמוצאי שבת ורגל טעשית רחוקה
 איש קאג אלא יום אחד כדון שמועה רחוקה וקאג אבלות צום ראשון ומקצת ככלו ושבת און
 ברגל קאג דברים שבכנתא שמוע שמועה רחוקה שבת און ברגל איש קאג שבת וברגל אפי'
 דברים שבכנתא אלא למוצאי שבת קאג שעה אחת ודיו וכן למוצאי הרגל שמוע שמועה קרובה
 שבת בתב בספר המצות הקטן דשבת עליה ליום אחד ולמחר קודם והוא ליה יום ויום שבע
 לאבלות והר' יואל בתב דשבת איש עליה בתחלת המצן לא יתחיל למצת צום ראשון והוא ליה
 שבתיוס שבע ויפוג דברים שבכנתא מקצת היום

קצה ימון קלכות חול המועד • תהלה לא המסרך לשלם ועד"

תק"מו הלכות תשעה באב ושאר תעניות
גריסינג • כפרקא בתרא דתעניות ה' דברים אירע את אסתתא טו' עתמוז ואל צ' מצב

השבת כהנא קטורי נהג אפתיק שלם לראון מראש אדש ויש עליו לקיים מאוס ואל תפוס
תורת אמוך ויש פרושים שמתעטן משבתה עשר בתמוז ואילך ויש שמתעטן מבשר ויין
וגרסיין ברושמי ממי ים צמקון פי בן שבתה עשר בתמוז להשנה בלב אחר ועשרים יום
משבתה קטור עד שחרב הית ויש אומרים כנגד שבעים שהתענה דטל ומנהגא שכתו
היחידים נמוטען מבשר ויין משבתה עשר בתמוז ואילך ומראש אדש ואילך הקהל נמוטען
כלן מבשר ויין וזאת השבת שאוכלן ושותין כדרך כל השנה בלב וכן כתב הרמב"ם בתמוז ים
מקומות שהגזן שלם לחול בשאר מראש אדש ועד התענית ונהג הכל שלם לכנס בעיר

תקנה ערב תשעה

באכל בשר ולא ישתה ויין ולא יאכל שם
תבשילין רש"ב אומר ישנה שם רב ללכול שם תבשילין יאכל אחר היות רב לשתית ארבעה
כוסות ישתה שתים והלכה כהך ועשר מלא מותר ועד כמה נקרא אינו מלא ואפרש בגמרא
כל זמן שהוא בשלמים שלם עבר עליו יותר משש ימים ולילה אחת אבל מבין ואילך תבשיל
טעמו ואם קטורי זלפי מאוס דבשלמים כתב שמא וכן שער עליו זמן שלמים לית ציר
מאוס שמא ואמרי נמי גב בן סורר ומורה אינו אכיל בשר שהוא בשלמים שיש
שמא וממשיך בהריה ואמר רב אכל בשר עוף אינו נעשה בן סורר ומורה וגרסיין בפרקי
קמא דקמנה ישראל וצמין ידי הושתן ככדריס אבל לא בעשית דכתב ושמא דבר שיש
שמא יצאו עשות שאין בהן שמא מכלה משהו רבוא קדין נמו בשערה המפסקת שריי
וכן פסק רבין שיש זלפי ובראה לל שאע"פ שאין שם שמא אסור שלם מאוס שמא לבר אחר
בשר לא כדי להרעית אבל תדע שהרי אבל אחר יועה לה שקותה ויין כראמריסן לא ככרא ויין לא
לכנס שם אכלים שמועה לנפמו לפכח צערו והכח אפרו ויין שם אס ישתה ישכח צערו ומערה
שיזכור אורבן הבית ויצטרע עליו הולך ממעם זה יאלסור אפי שפיתבמו שאר צערי

וצפיר המועת הקטן כתב ענה שרוב המאכל שלם בשר אחר שעררו עליו שלשה ימים נראה
שאסור ומותר לשתית ויין מנתה דהייט תוך שלשה ימים לרדיבתי ושם תבשילין כרצו
האיי גזון זל כעון אורז ודוקן ועדשים שאין שם מיטין והרי בן מאת כתב כל שם תבשילין קן דרך
כסד ואחרים אכמים אפי ממיין אחר שלקטעת או ממיין אחר שלירק ואין צריך למר שם
מיטין וכן כתב הרמב"ם ומהגזן כדפת ליתן כמה מיטין בקדריה אחת דכון דמיר צבליקד
נקרא קבל תבשיל אחר ונאשכנו מקמירין וכראק דאפי לדברי המקמירין דבר שדרב
בכך כל השנה כעון אפומם שיותמן בהן בבלים וצמם דשרי כתב אף הרמב"ם זלפי אמריין דוקא
שם תבשילין מדבר שאין נאכל במוות שאין אי אבל דבר שנאכל כמו שהוא אי כעון אכל
ונצנה ודג מלא יצא לא מקרי תבשיל והראב"ד זלפי כתב דאפי תבשיל מגבנה נקרא תבשיל ואם
מסתבר עוד כפי וצדקות ופירות מותר לשתית בשר ויין אפי כמיר מיטין
ויש מקומות שהגזן להפסיק בעדשים שהוא סימן לכל מה עד שם ויין אכל

חזיתת קאמא שמונתר קס קוא עקה ויא שון רבנא דא דתן אסר בתן סתם על בתן קאמא
וכדרך שארו כל משא ומיתן כמו שאל אסור בכל כדו שיחונר אין במיתאבלים על ארבע ירוש
תקומו שבת שא"ט באר להיות עתה פי השמע שא"ט ט באר אסורין לפי
ולכנסו אפי' חיי רוצה ללבוש ענה אלא להמא עד אסר ט באר

ואפי' אין לו לא חלק אסר אסור לכנסו וללבוש וכן המוכנסין מקודם לכן אסר ללבוש ולא ללבוש
לבד לא בין ללבוש בין להטעם בין המטה בין חיי טן אשה אסור ואלפי מספקו קידים והאלפן
הכל אסור טעם שא"ט מותר אבל במקו שא"ט אסור וכל פשתן אין בין משום עיקו וקרי דין
כמעט שא"ט מותר לפי שאין קוששין לנהקן לפי שהן קרובים לבשר ומתמלאין דעה תמיד והא
דארי דוקא לנהקן ולהמאן אסר ט באר אבל אסר ללבוש בשבת שא"ט באר להיות בתוכה כהב
הרס במזל הא דאין בכל פשתן משום עיקו דוקא בטעם אבל באר טי' בין בין משום עיקו אלא
בכל צורה חפי' ישנם אסורין הילכך כלים אדטי' בין לבטם בין נטע אסורין וכן יבט מוכנסין כלן
אסורין אפ"ה המאן אסר הש"כ ועיקו שא"ט נמי אסר טן באר טן בטעם קינאין מיתת המוכנס
ומיאו טעם שא"ט לכנס ולהמא מותר דמלכת ערמי' הוא וכלכל פשתן בכל מקו חפי' במקו
שלהם מותר לנהקן ולהמאן אבל ללבוש טן אדטי' בין ישם נטע ולבטם טן מוכנסין ערשין בין
מוכנסין קודם אסור ללבוש בשבת אפי' כל פשתן ע"כ כתב ר"ח העורר נהג אפ"ה חייסן חף
בבטם שא"ט כהר"ב טעם דהק"כ כלים אדטי' אסור לקו בשבת שא"ט באר להיות בתוכה
גרסינן ברושמי' בפרק מקום טעם נשיא דנהיג דלא למויטת עמר ר"ח מנע דשילא אבמנהגא
ופי רבין נמי מלשון און בשת און בערב וכן שהשת אסור כל שכן תקו בנדים אדטי' ור' און
להקמיר בז"ה מר"ק דחייס נמי בכל מינעם שמהי' ואיפ"ה אסחאנת דנר' סינן דלא למויטל
בשר און למויטת אסור און ומוזה נהג במקומות שא"ט לכל בשר ולא לשתיתין נש"כ זו ויש מוסיפין
מר"ש אדטי' עד התעמית והתעמית של שבת זון כתב הר"ס נמול אדטי' כדן אבל אסר ר' און
ואסר כל טעם שז' ובזקן כל שמתעכב האמה מותר מוי שהכנסו אכלת שלמת ואל שבת
שא"ט באר והכ"כ טעמו מקל בתער אבל לא במספרים ומכנס בשותע נמים אבל לא בנהר
ואון ולאחר התעמית מותר מיד כל מאיר ולא כר"ב דאסר כל השוע ואלכא כר"בן שמעון
בן צמונא דלא אסר לא בצותה טעם ולא כל מאיר דאסר מר"ש אדטי' ואילך ואלס א"ט באר
בום ראשון און בשבת ופרקא עד אסר השבת מותר בשת שבתה בשמע אלפמו מותר טן
סנדקא התעמית עד יום ראשון א"כ שבת ראונה אינה שבת שא"ט באר להיות בתוכה ובשמיא
נמי קוא מותר משום שהאן אסר יום ט באר הילכך מותר בשתמן ונפפר המעט כר"ב
סנהג בשאל להיות בשבת אסור כל שטעם אלפמו אסר ולכנס וכתב בספר המעט הקסן פי
לפרושן כל השמע! בד מיוס ה' ומיוז' ה' היאך יאסר בום קמיש' ושי' אלא חפי' בשאל השמע
באר בערב בשבת שרי בום קמיש' כל שכן בשאל שבת ונ"כ שאר ימי השמע קוא אומרי' א
יתראן ואם א"ט און בערב שבת כמון למקדיס על פי קריאין מותרין באמשי מפת כבוד

מבטל
אסר

שפוסק מבעוד יום אע"פ שפסק חוזר ואוכל עד שיצא השמש וכתב ה"ח ומסתבר הט מילך דלח
קבלה עליה להעמיד אבל קבלה עליה איתתך למיכל ולמשתה . וכתב הר"מ דלח סייך למימור
קבלה אלח ביום הכפורים שצריך להוסיף עליו מבעוד יום אבל בשאר תעניות אפי' תשעה באב
שבין השמשות שלח אסור אס הפסיק ונמלך דבר פשוט הוא סחור ואוכל ע"כ ואין סר"ח דבריו
להלך דודאי קבלה אסור בכל תענית שצריך להפסיק לו מבעוד יום **תקב"ט תע**
רבין כל מעת האהבת צאל קהנת בתשעה באב אסור ברמיזה

וסיבה ובעלת הסנדל ותשמיש המטה ואסור לקרות בתורה כצאים וכתובים ולשאת במשנה
וצמד רש וכתלמוד וצולכות ואגדות אבל קורא ה"ח במקום שאין רגל לקרות וסנה ה"ח
צמקום שאין רגל לשאת דברי ר' מאיר מפט שהוא צער לו ר' יהודה אומ' אף קורא צמקו
שאין רגל לקרות ואין סנה צמקום שאין רגל לשאת והלכתא כוותיה אבל קורא ה"ח
ציונו ודבריים הרשעם שברמיה ותימקוה של צית רבן צלום ע' משום שצמקו פקודי האישר
משמאי לב וצמככו קהנן לקרות פרשת קרע ע"ס לשמוע אחר שקראו דברים קרע
שברמיה וכתב הר"מ מרוטנברק אי' יודע מהיכן נהג שקורין כמה פסוקים של נחמה
שברמיה ונש קורין פרשת קרע ע"ס שצטעה סבלה נחמה שהרי לא התיר הספר לקרות לא
דברים הרשעם שברמיה ואם כן היה ראוי לרגל פסוקים דנחמה א"כ שמעתי שיש נקוי
הדעת שמדלגן כל פסוקי דנחמה ע"כ כתב הר"מ ז' ונהג קצתהם של לקרות פרשת
הקרצות ומשתאי זהו מקומן ומדרש ר' ישמעאל בבית הכנסת לפי שאסור לקרות בתורה
ואין כראיה לפי שאין לא אסור צמד היום שהרי קורין ק"ש ומדברין לפניה ולאחריה וכן קורין
בתורה ומפטידין בנבא ופרשת הקרצות ואי זהו מקומן כנגד התמיד תקום ואומריין
כדרכו ואין אונס ואיסור אצלם ושתיים ע' כדרך איסורו ביום הכפורים א"כ שז"ה ע"ס
כרת וזה מדברי קבלה ומבין אותה מכת מרדות וגרסינן בפרק מקום שצמקו עברות ומצקו

מתעבות ע' ומשלמות כדרך שמתעבת ומשלמות ביום הכפורים וצן השמשות של אסור
וכתב הר"מ ז' ומיהו היה כל שאים יום וכן אולה שהוא צריך לחול אין צריך אומד אלח
מאכלין אותה מיד צמקום אולה לח גזור רבין וכן ראינה וסיבה אסורין ע' לגמרי כמו ביום
הכפורים צן צמין צן צמקו דאמר אלעזר אסור לאדם שיש אצבע צמים בתשעה באב
כדרך שאסור ביום הכפורים ומיהו טבלה של מצה מותרת ומותר לראון ידיו להפלה דגוי
כמ"ל של מצה דכל חייב טבלת טובלן כדרכם צן בתשעה באב צן ביום הכפורים וכן שאר
כל היום אחר שצמקו וצריך לברך אשר יצר יכול לעול ידיו ומיהו צריך לחזק שלח לעול
כל ידיו לא לפי הערך להעבר ה' כלןך ואפי' שלח לערך ברכה ותפלה אס היו ידיו מלכלכות
צמיט וצמקו ורואן אותם להעביר הטיט והצמק ואין מכוי' **תקכ"א** מותר שלח אסרו א"כ
ראינה וצמקו של תענוג כראית ע' צמקו מוי שישל אסמין כראיתן כדרכו ואין אונס
ירושלמי תשעה באב מראין ידיו ומעברם ע"כ ג"כ שמו פ' לח"ה

פה אף אכל אין לו פה שאין לו להרפת בדיוטר מה עדשה זו גלגל אף אכלת גלגל הוא שאור
 בעולם וכאשכנז אהבן לכול בהם שהוא גם כן סימן לאכל לכך אין אוכלן תבשיל אחר בשערה
 המפסקת וכל זה לפי שמי איתפטר לו אכל לפי שאיתפטר יאמיר על עצמו כל ירודה בן אפי
 שבער בשערה באר חיו מבאין לו פתח ריבה במלך ויושב בן תמר וכריוס ואוכלה ושניה קיתון
 שלמים ודומה לו כפי שמת מוטל לפתחו כהבאב העזרי זלמיבע ליה לפי שאפי שם הוא
 רגל לשער בשערה בע אדם יסעור במטה שבה מודה יתן לרשעב וישב כל גב קרקע ולא
 יאכל בשר ולא ישתה יין ולא יאכל סע תבשילין ויש פרושים שמונעין עצמם מכל לפתח לא
 פת במלך ומים במשורה כמו רש יצחק בר מנחם ויש אוכלן בצנה לבדה שהוא מאכל אכיל
 שאין לו פה כמו ר יצחק בר יהודה עב וכן כתב הרם במוזל מוימין לא אכלש תבשיל אפי שר
 עדשים בער בשערה באר לא אס כן בא בשעת כתוב בשועית שר בא משולם אכל בער גט
 באר עש ג בע אדם ולא צרך בזימון אלא צרך לבדו וכן כתב רי עב ואפי תמיה דאפי אכל
 חייב בזימון ואם הרשע זל היה אהב לכול לבדו בשערה המפסקת כדי להתעדר וכל זה
 בשערה שמפסיק בה וכשהוא אחר קצת אכל אס הוא קודם קצתו אפי אחר קצת ודעתו
 לכול עוד אפי שרי וכן כתב הרם במוזל ומסתבר שערה המפסיק בה שאין דעתו לכול עוד
 אחריה שערת קבע אפי שדעתו לכול אחריה עראי לא בלא שנים בן רשעים אוכלן בשר
 ומסתכרין ביין ואם אוכל עראי כדי להפסיק במשלה שאין בה בשר ויין ואם איתשעה באר
 באר בשבת או שאל בשבת ונדקה לאר בשבת אוכל בשר ושניה יין בשערה המפסקת
 אפי בשערת שלמה בעת מלכותי כתב רבא שלם תשעה באר שאל לפיות ביום ראשון או
 בשבת ונדקה ליום ראשון שפר דאמי למויכל בשרא ולמשתה אמרא אכל אין אפי רגלן כן ואפי
 בשבת אין אפי אוכלן בשר ושנתן יין בשערה המפסקת משום ארצן קצת וכן כתב העזרי
 ויש אהבן שאין אוכלן בשר ושנתן יין בשערה המפסקת שאין ארצו להעלי על שלם בשערה
 שלמה אך רשאי לעשות כן ושערה שלשית יכול לקיים אורת קודם שערה המפסקת עב וכל
 כן שמוכח מלכול בשר ולשתות יין משום אכל שהוא אסור כדמוכח במועד קטן דכל דבר
 שמכרס ששעה אורת משום אכל אסור לעשות בשבת ואם זל היה אהב לכול בשר ולשתות יין
 הרמזון משתתפל לכול שערה המפסקת משש שעת ולמעלה אסור לראון
כתב ולפוך כמו בט באר עצמו וטעמו משום טון שתתפל בצבולת אסור לראון אפי
 ויש עילט באר דהנחת רחינה וסיבה הנחם של אחר שפח היא ובראה כרוקן לערך
 תשעה באר אכל בעלת הסנדל ושאר אכלת אין אהבן עד שתפוך וכתב אפי הרשע זל ודבר
 תמיה הוא שהיא מותרת לאכל ולשתות ויהא אסור לראון ולפוך כתב הרמזון טון שר הפסיק
 שערתו אל עליו היתעטת מן הסתם ואסור לכול ואפי לראון אפי שלם פירש מן הרחינה
 כן שהפסיק שערתו ופירש ממונה ופאסר לו עוד לכול באר פמי ברחינה וקתסמית פירש
 דאפי לאר שהפסיק יכול לאור ולכול וכן כתב רב אפי משום גאון לעמן רבעלת צמר

לפי ד חל הנה
 ה לפי ד חל הנה
 קלמה עמב
 מ וי...

לשתות וללבוש חיישי דילמא אית למסרך פי יבא לשתות אף בלא זה טון שאיט דבר קטע ממוט פ' ב' ב'
 שאל במוצאי שבת לא אמרי סיבדיל ויתן לתמק מסוס דחיישי דילמא אית למיסרך דחיישי שפיר
 דבר קטע טון שאל קבעית השמם בלא לפעמים בלאד בשבת לאוה' און' שמיס פנים אית ובעל
 הכרית לעבש בנדים אחרים אך לא לבמס ממש מעשה שאלו בלא בשבת ונדחה לפיכך וקיה
 דבאי עבדן בעל ברית ומתפלל מנחה בעד היום גדול ורחוק לאוה' האלים אונת' לפי שיט' של ה'יה
 זר איה מיהא דתמא אומר ל' לעזר כל דרוק אע' מנחה בלא בן במיון ואל השעה בלא בשבת
 ודחייקו עד לאחד השבת והתעמק ס' ולא השלמוהו מפני שיט' של ה'יה וקאגון סאל' לשמוט
 ואלו להכין דרבי סעודה עד אחר אצת' מנחה קורין ויאל משה במו' שאר העמות ומפירי
 דרשו ורבי קאיי כתב שמנחה לפיטיר סונה ומתפללן יא' ברכות ואומר נחם בענבי ירושלים
 וענן בשומע תפלה וא' אומר בן על לרופא' **תקנה משה רב ער**

המקדש תקן שכל דבר שמקא שיהא ב'
 לברכן קצת ועכ' אמרו סד' אדם בית צפיד וממא ס' אמה על אמה בלא סיד זכר לברכן קצת
 והרס במו' כתב אין עטין בטן מסיד כבטן המלכס לא טא בית צפיד וצורכסיד ומשייר ע
 אמה על אמה ואי' מסמט בגמרא בן דבתר דמייית קך בריתא' ה'ר לא יסוד אדם ביל' צפיד
 ואס' שרצ' ס' אול' תבן מותר' ל' יהודה אומר קול קרי זה טרכסיד ואסור תבן מותר' מסיק
 כך אול' אד' אדם אית בית ומשייר ס' אמה על אמה אלא על ידי סיור אמה על אמה מותר'
 בכל מיט' סיד' ועשה אשה תכשיטיה ומשיירת מקס דבר מוטט ומאי היא בתבדעט' פי' סיט'
 סיד שמטפלת במקום הקדש' ועשה אדם כל דבר סעודה ומשייר זה דבר מוטט ואפי' בלא
 דהרס' ורקא לממא אפר על ראש איתמס במקום הגבת תפלן ואסרו עטרות לפתס ודוקא
 לפתס סל' אסרו לא בעת רעי שמא אכל' אחר כל אדם מותר' וקאמר בלא שא' לא סל'
 מול' ונפרית אכל' אורד וקדס מותר' ושמו' אומר אף סל' אורד וקדס אסור אכל' אקמס ומילת'
 שרי' ופסק ה'מבס בשמו' ואי' יודע למק דהא קיימא לן כרבי צאיסורי' ופי' התוספות דלאו
 בעטרות סל' ראש איירי שהס דרך לעשות מקמס ומילת' לא בעען חפה שעשים לתן שינטי
 זה וכלת מותרות בכל און מבשר סל' זהב שאסרו אף לכלית' והרמבן כתב דלאו דוקא שר' סל'
 זהב אלא שעיקרו סל' כסף און סל' זהב און אף לכלית' ולא איתרו להס לא שעיקרו סל' מיט' דבעט'
 אע"פ שא' מסבית זהב' וכן כתב הרס במו' אגרו על עטרות כלית' סל' כסף וזהב אכל' עטרות
 סל' גדי' איתר לכלית' וסל' כל אדם חוק מקתן וכלה מותרים בכל' ואסרו כל מיט' שיר בן בכל'
 בן חפה ופרשי' כגון לשורר בבית המשתה' והתוספות מפרשי' דאפי' בלא משתה נמי ודוקא לפי
 שר' בכל' כהאי דאיתא ברוסלמי ריש גליהא הנה קאי ודמיק' בזמרא פ' שבת וצקומו היו
 מוזמרי' למנו' ומלסן אדם במו' משמט דבכל' אסור לשמוט בכל' עטין וכפה דוקא על היין אכל'
 הוא סל' עשונת' סל' דאפי' חפה אסור אף בלא משתה ואין חילוק בן לשון עברי' און לשון ערבי'
 ורש' אס' דבת' עטל' אסור לשמוטן אף בלא מנחה ומטין' והי' שירת' אפי' כגון אשכ' ית'
 א טו

סגסג ועדיין לפותקת ואם היה לכלוך על גב שמו ודרכו לרוחצם צמים רוחן ומעצרו
ואם אונס רהוק לה במלכות נמיט ועאה שרוחן כדרכו ואינו אונס וכן כתב הר"ן בן גאון
ולא כהרמב"ם שכתב צום הכפורים ותשעה באב שאין בהם ראיצה אינו מברך על נטילת ידים
ולא המעבר אבל שנה קהולך להקבל פת רע מותר לעצור עד עזרו צמים ואינו אונס
בפרק עהרא דיומא ערב תשעה באב מביאין לו מטפת וסורה צמים ומקנה זה בלילה פטו
ידיו ורגליו פי סורה צמים ערב תשעה באב ומוציאה מן המים והיא מתנגבת ומקנה צה
בלילה ידיו ורגליו כדי להצטנן ולמחר מוטב שהיה על גב שמו למעטרה הלכלוך אפי' אין דרכו לרחו
שמו בכל יום ועושה ענה להעפוש שרי טון שהיא כענה ירושלמי הבא מן הדרך ורגליו כהות
מותר לרחו צמים ואיסור כעלה הסנדל באיסורו צום הכפורים דוקא אלעזר אבל שלבד
או שלעז או שלעם ונמי מותר תלמי אכל ומארה שמהלכין בדרך מותרין בכעלה הסנדל
ולבשימש לעזר יאלעז וכן תשעה באב ותעמי צמר בתבאני העזרי נדקה דבזמן הזה שאין
בין הצמים שאין צריך לתקן אלא בשכנעם בראובי יהודים או בבתי ישראל ואם אלתשעה באב
בשבת מותר בכלן והר יצחק אבן גאון כתב אעפ שאין דוחין אותה עד למחר אסור בתשמיש
המטה מירי רהוק אקובר את מות ברעל שהאבלות נדקה עד אחר הרעל אפי' הם דברים
שכענה מקנה הכל נמי שבת זוג תשעה באב הוא כמו רעל ואסור בתשמיש המטה והרמב"ם
מרוסס ערק אלק עליו וסיום דבריו ומיהו ככון להקמיר כדברי מורי שאפי' הוא מקל ואפי'
מקמיר היה לו לעשות כדבריו וכל שכן ענה שהיא מקמיר ואפי' מקל ואפי' הרמב"ם כתב
ומיהו לשון התקפתא דקתב ומעלה על שולחן ואינו מוכח מכלום משמע שאינו מוכח עצמו
משום דבר אפי' מדברים שכענה וכן עמא דבר וכן כתב הרמב"ם ז"ל אין שאלת שלום לחברים
בשעה באב והקדיונות שאינן יודעין ויתכן שלום משיבין אותם בשפה רפה ובכבוד ראש
גריסין בפרק מקום שבת מקום שבת לעשות מלצה בשעה באב עשין מקום שבת שלם
לעשות אין עשין ובכל מקום תלמידי חכמים בטלים רש"י אומר לעולם יעשה אדם עצמו
בתלמיד חכם ויבטל ולא חיישין ליהראי ר"ג אומר כל העושה מלצה בשעה באב אינו רואה
זה סימן ברכה לעולם וכל האוכל וטובה בשעה באב אינו רואה בשמחה של ירושלים וכל
המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחה שצמח שיסון אתה משום כל המתאבלים עליה וכל
האוכל בשר או איתה יין בשעה שמתפסיק זה עליו בכתוב אומר ויהי שאתם על עצמותם
תקנת באב אינו חייב בכפיית המטה ולא בעשיית הראש אעפ"הן סרזמת בכל
והא דתת כל מצות הקה"ג בכל סהמת צב באב הקוץ לעטן מצות לא תעשה
הקה"ג בכל התאכל לעטן מצות עשה שבכל כגון כפיית המטה ועשיית הראש לא ואין צרי'
לנו קריעה דלית בכל מצות הקה"ג בכל כדאמרי אבל לפוד וקריעה לפוד וכתב א"ז
ומה דבר דקייב בהפלתן כון דאכל גפיה לא מיתפר אלם צום ראשון ולא כמוני תשעה
באב מששת ימי אבולת ובריותא מצות

אמת שתקבלם בחבה ויהרם צלולבת שיאמ ענפ בתפלת המנחה ועיני בלע להתעשר למחר
וכן בתבונה ולא נהיר דהא אמרי גמי הזכרת ענפ ערצית שארית ומנחה ולא קאמו צומחה
אלפס התעטת רב אלפס זול פסק בשמואל והלחבר פסק כרובוכון דאיכא פלוגתא דרעותא טוב
אלפס להתפיק בתפלה ואם היה בדעתו להתעשר והרבה בלע קבלת התעטת קיה אומר רח"ל
דהוי ספר קבלת התעטת מעט אלפס אומץ שפתנו דהוי ספר כמו סדר דאמרי שאם צמר בלס
לכתיב עלה חייב מעט אלפס אומץ שפתנו ודוק שהרבה בשעת מנחה לרב שמואל בתפלת המנחה

תקנת הילכתא

אוכל ושותה עד שיעלה עמוד הסדר וכהנהגות כד
דוק אלפס צמר שעדתו לאם שהיה יושב ומוכיל כוונתו

למכול עד שיעלה עמוד הסדר אמר צמר שעדתו או אפי' אלפס צמר וישן בתוך הסעודה אמר
למכול ולשתית עד רב אלפס פסק אפי' צמר מלאכול כל זמן אלפס ישן מותר למכול וכן אם ישן
בתוך הסעודה מותר עד שיצמוד וישן אח"כ ודוק שינתק בעצמו מיתחמם שרי ולזה הקב"ה אמר
הר"ה ז"ל ואם התנה למכול עד מותר למכול עד שיעלה עמוד הסדר אפי' צמר וישן יאם שאין
צריך תנאי לשתיה דמסתמא דעתו של אדם לשתיה אחר השינה כיון סדרך כל אדם להיות צומח

תקם יהיר

אומר ענפ בשומע תפלה לא שנא יחיד שקבל עליו
תעטת לא שנא יחיד המתפלל עם הצמד בתעטת צמר ואומץ אונת

ערצית ושארית ומנחה ואם לא אמן אין מאזירין אונת ואם נזכר קודם שיעקר רגליו אומץ אונת
בלא חתימה ויאם כיון ספיים כבר כל יאם ברכות שיכול לאומרו בחתימה ואין כיון משום אין יחיד
קובע ברכה לעצמו ולא נהיר א"י ש מהבאומם שבהם שאין לאומרו לא צומחה דסמא יאחזא
עלמאם שיצרך למכול וצומח שקרן בתפלתו אבל צומחו בכל פעם שאי אפשר אלפס יתעט
קצת מהקבל וכן קמטין צמחכו וצמחך קמטין לעמוד אונת ערצית שארית ומנחה

וכן היה קובע אלפס הר"ה ז"ל וטוב לימוד צומחה בתקומם שאחר התפלה לאחר שהי כעז רצון
כל העולמים גלי וידוע לפיך שכיון סבת המקדש קיים אדם קומץ ומקריב קרבן אין מוציאין
מומץ לאם קלם ודמו ואתה בראמיק הרבם מכפר ועתה בשעתו אר במקדש וא"י ק
מקדש לאם קרבן ולא כהן שיכפר בערס לכן יהי רצון מולפפך שיהא קלבי ודמו שנתעטט היום
כאלב מונח על מזבח לפיך ותרצם כתב רבנותן שאין מנהג יחיד המתענה לעמוד יג מדות
ואיט יודעמה קשט יש ברב שאיט לא כקור בתורה שהרי לא אומרו חז"ל כל דבר שבקדושה
אין אומרי אונת בפחות מעשרה ואיט נקרא רב שבקדושה לא כהן קדיש וקדושה וברכו

תקסא בתענית

צמר אומר שצענפ כן על לרופא וחותם צמי הענפ
לעמו ישראל בעת צרה וכהנהגות העזרי ששמע מוכחו

ל יוא ומר' איעזר בר' שמוען שהיו תמהין על מה שסמכו הרבאומם שמתפלל שצענפ כן על
לרופא בשמתפללן וזל גזירה או על צרה אלפס תבא עליהם וכן למה קורין ויי"ל דביחידים דמו
כדאזכין אפי' צמי שילמם לעט שאת מוסר אכל תעטת שט וקמושי וטט שאחר הפסח ואח"כ

כופו וכוונתו מן אצל מותר לומר שירות ותועבות על חייך בבת המשתה ואסור לאדם שימלא
שוקו פניו בעולם הזה סנה' און ימלא שוקו פניו ולשונו רבו" **תקנו** **הרואה**
ערי ישראל נכור בנן אומל על הרשונה שרואה ערי קדשך

היו מדבר וקורע גאיין צריך לומר ער ולקרוע ער על הארות וכשרואה ירושלים אומר עון
מדבר היתה וירושלים שממה וקורע וכשרואה בית המקדש אומר בית קדש והפארתו
אשר הלך אסתיו היה לשריפתאם וכל מקדשו היה לחרב וקורע ומר' זיבן חייב לקרוע
משיב' לעמים ואם ראה המקדש תחלה קורע על המקדש ומוסיף על ירושלים ואם ראה
ירושלים תחלה קורע על ירושלים בפת עצמו ועל המקדש בפת עצמו היה הולך ונבן אם סבה
שליש יום שלם ראה אותה צרי' לקרוע פקות מכאן חין צריך לקרוע ומר' לקרוע מעמוד וכל
בגדים שעליו עד שמגלה למ ואסור לחקותו פי תפירה מבפנים ואחרת עליה מבחוץ אלא מותר
למוולן ולשולן ללקטן ולעשותם כמין שלמות פי תפירות שאינן מיושרות

תקנו אמר רב אסור כל תענית שלא קבלו מהתמוול ושלא שקעו עליו
חמה פניו שלם השלמו עד צאת הכוכבים חין ר' עמר

לשפ' מ' ענין ואפי' קבל עליו תענית במנחה ביום המקדש וסתענה וכלל' של אחר התענית
נמך להתענות ביום השני אפי' אן בתענית וקבל עליו הרשון השני חייב תענית כון שלם
קבל תחלה הילכך הא דקיימ' לן מתעטן לשעת ומתפל' עני צרי' לפרש שקבל מהתמוול ונס
שקעו עליו חמה והיו משכח' לה כמין שקבל עליו מהתמוול להתענות עד אפי' היום וכשהגיע
לפי היום נמך להתענות ונזונו אן שקבל עליו להתענות למחר מאפי' חיוס וצ' ילך
למחר נמך ולא אכל גם אפי' היום הרשון אכל אפי' תענית עד אפי' היום והתענה עד אפי'
היום ואכל אפי' היום אן שאכל עד אפי' היום וקבל עליו תענית במש' ואילך אימ' נקרא
התענית להתפל' עניו ופיהו נקרא התענית לעטן שצריך להשלים בדרו' נהר'ם צ' וכל התענות
אכל ושתה ואחר כך הרפיל להתענות שאר היום נקרא התענית שעת ולא נהירא לאן הרשון
ונס קבל במנחה להתענות ש' ימים און ג' אחר ז' אלא שיאכל בליל שבעתים הוי קבלה לכל
והתענית קבל כל אחר ואחר במנחה שלפניו אכל אפי' קבל במנחה הרבה תענו ולא רעפן ז'
יחד זה מספקא ליה לאן הרשון ז' הוי קבלה לכל אן לאו בתב' אפי' בעזרי מי שרגל להתענות
נדרת ימי השונה חין צריך להתענות עד צאת הכוכבים רק עד שיצא מבית הכנסת רצונו
בעלמא קבל עליה מדפריך תלמודא עליה דרבא אסור מאנשי משמר שמתעטן ולא משלימין
ומש' התם לעזרי בעלמא ורבא אסור לא אמר לא מי שקבל עליו תענית בפי וסתם תענית
יום שלם אכל בעשרת ימי השונה חין רבליה לקבל עשרת ימי השונה תענית שמזדין עלה בער
חין בלי יחיד ויחיד צריך לקבל תחלה אפי' מצ' כריז התענית והרי קווא מקובל וכ' ל' תענית
הכתובים בפסוק

תקנה אימתו

מקבל רבא במנחה בשיבת און המנח
בתענית למחר ושמואל אומר בתפלה
המנחה פי ר' ז' שאמ' בשומעת פליה קריע בתענית יחיד למחר ויחיד מן מלפני' ה' אפי' ואפי'

תקצי מצוה

מעקשן יותר מנכרין כמד שתעירו נחמת תקשן ואין
מכרין סמינים יודעים הכרכות ונח מנכרין ואין למס סופר

תקצי כתב

לתקוע מולך למקום שתקשן ולא למקום שמכרין אש חס מתקיעם ספק ומכרוב ודאי
רבעמרים לאחר התפלה מודיען תרוע גדולה בלח תקיעה כרי
לערבב משטן ורבינו החיי זלבתב לא מתערבת מאשה אמן יעשים

לא מט אלתא רי יצחק ואין מט מסיים שנתקיעה טובה לא סימונ חייטס אנדעם מקול תקיעה
לנדת סמיקידים היו רעלים לתקוע אחר התפלה ואם אין עשין בן אין יעכוו בדבר סכבר יעמו

ידי קונב ואלה שגמר טב התפלה אומר קדיש וכפמרים לבעיהם אולם **תקציב**
ונותים נשמאים ואין להתעבות כל ורבעמרים כתב

ואוכלין

כוס הראשון של רה קי אפשר לשבט בתענית גושם סודאנורית הוא
אכל בטה שט ושבת לית צמון קנטיא נוסם דוימיום קימן משוטן מכל ימנות השנה לתענית

לשבטם בתענית טן צמון שבת וכתב לא הראש זל ודכריו תנומין סאסר לתענית טו
קראשן של רה וקיער להתענות בשבת וכרמי דכרמי סכתו להתענות ושבט א סמונים

של רה חס רואין סיפח הוא שלח להתענות סכך אמרו פרנפי ישראל הראשונים לשאל לכו סכל
נושמים ושטו ממיתקים וכן בשבת שובה אין אמן רואין שיתענה אדם סקרי ט צמון צמון

תענית קמור לא רע לקטוע בשבת וכן כתב רבי בן גלית שאין להתענות רי ימני השונה אוקרו
ימני עם לא אוקרו וכן ירקה מוקמדרס אהבתי ליעלה טיני עי גדולה עד ואוכלים וסותים

ושמאים כרה וקטי איתברוש כהיא כרה מתריעין ולא מתעטן **תפלת מנחה**
אומן סכתפלה לדוד וסדר קדושה וקדיש ומתפללן כונו כוכר ואם

אל בשבת כתב רבעמרים סאומן נדקתך כונו בשבת דעלמ כונו דהוא יום קדין אומור נדקתך
משום כדוק קדין סראני לאומרו כוס קדין **תקצי ערבית** מתפללן בלא

שט כונו בלא ראשון ואם אלו בשבת כרב
שאתי לרביתי חס יט לימ ותריעין מופט סאומן ט ואמנת הרגל ורה איה לא חנולא רב והאיטוט

דאנפכ אומ ותריענות רדים דאמרו במונחי יא כהנדלה בן יום השביעי אשת ימי קמונשה
דאמרו סדר הבדלת הוא מונה הכל נמי סדר התקון הוא אומ **תקצי ביצה**

סאלדה בטה הראשון של רה אן סוס דבר אחר אן סתלש און
קמאוכר אסו נם שט אטפ רשאר יט מותר שט הכל אסור דתרוויבו אשיט כפדא קרוביה

ולטען זמן בלתי יט שט על הקידוש וכוז אב על מסופר כתב רבי בשונה רעתי אמרו סאן אומ
זמן לא ברשאן דקדושה אחת קן וכדא ינוא אריכל דאיון אכל אטמונ סברי לעז זמן וכן

סאמן צמקומא וכל מקמו סעברתי ואין סילק בן יט שט של רה לשאר יט סלגות לא לעמן
צמ ומאוכר לאסור סלגה בזה וטעמא משום דאף כומו כד פעמיים היו עשין טי ימיום אחת

שלח איה ססן סוס שט איה עקר יט וקיו עמרים יום ראשון בקדושה שלח יא אעס אשירה
י

אנשי אשכול אלמ יעיסו מהירו במתנה כהנים חיים וקיימים לאלה ולתועלת
אלה העולם ולמאור העינים ומוציא אבלי אקדים בלתי שט ארשאלה וכו' וכו' וכו'
קדיש יא חשונה חרבה ימיו לית יתקו זלדא בשיי זמן סודאנורית רשמיס וכו' וכו'
קדא וקוטע ימיום קדושה חס לית יתקו זלדא בשיי זמן סודאנורית רשמיס וכו' וכו'
האיש חליוני דעלמ וס סמו וויס מתרומתו וליעלק זקן חוץ מיסקרס וליעלק קדיש קדיש
ימים כוונתם וימאנו רחמיס זלגלי הרקו ורקו אלמ ית סכיא עשיל

האנשים בהם בכל כפונת ישראל ולא היו תעמתי יחיד ולא חדר זלכתה על אלו שהם תעמתי
יחיד ולא יאמר בהם שבענו טן על לרופא ולא יקראו בהם ויאלו ואם ארצה זלכתה ונכחככו
עשאים קבע והכל מתעמן בהם וסמכו על מעשי דליוב ויחי ט הקיפו ימיו קמטה והעלה
עליה מספר כלם ט אמר חיוב חולו קטאנו בט וכן בשמחה ונמטה של קאנו חולו קטאנו וכרחה
לדנהי דמקידים דמו לטמן שלה קיוט טעמו כדמפרש צרושלי שחין לשית מטבע ברכות
דיו ברכו תקון ככאים הם וחין לשית בהם אבל קאל שמקבלים עליהם תעמתי ודאי רבים איקרו
ויכולין לקטע ברכה עב ומיומו כל שרדיך שיהיו עשרה שמתעמן ואחז לרית שכתב שסו יסו או
ז שלם שמע קדיש וברכו יכולין ליה קדיש וברכו חזפ שהשאר שמע קבל מודה רבעי דהתם
קייא טעמו כמו שכתב אף ארצה זל מיהי הוה טעמו לא כל דבר שברושא לא יקרא בפנותי מו
יקרי הוה מקדש השם כי אבל הבא לעמן קביעת ברברו שיהיו ואפיאס ישי בער שמתענ
זה חין י בכת הכנסת חנים יכולין לקטע ברכה ואמרו לרעותם לנקות בברכה לאו ופריו זל
סוממן על הא דאמרו חס כל למ בסוף כל ברכה וברכה מושן אותה ברכה חנומ רק שיתחיל
מושן ברכה ואחר כך יכול להאריך בדברי רעי והאמנם כפ רעט טן דיידי טן דרבים והיו
דאמר ר יקוטע טן לי שיכול למר אחר התלת אפי כפדר יום הכפורים למ כל למעט בסוף כל
ברכה וברכה חס התחיל מושן הברכה לא שלאר התפלה יכול להתחיל לעמר קייך שרצה מוה
שחין כן עתך התפלה ויש מקומות שאמרו לעמר סליחות אחר יא ברכות וכן כתב רבינו מרם זל
שיכולין לעמר סליחות בשלם לאו והט אמר רבננו חמי מנהג שתי ישיבת בתעמתי צמר בשקרית
אמרו ז סליחות בשלם לאו ונמנהג ג ואם יש פנמי חומה וכן כתב רב צר שלם זל בתעמתי צמר חין
כוננה למר סליחות אחר יא ברכות לא בשלם לאו בהברכה ששאים מתענה וישי יכול
להתפלל רבון שאים מתענה חיס יכול לעמר טעמו ואפי יודע למה שהרי חינו חומר ביום תעמתי
לא בום התעמתי הזה והתעמתי הוה למחרים וכו' דאי חס אפישר שיהיה שכתמתענה טוב הוה
מוחר אבל חס חס אפישר כל שיכול להתפלל איתא במדרש ואהרן ואור רבמכו בדיו מוכן
שחין פיקתן מוה העברים לפי התנה בתעמתי צמר לכך נריך בתעמתי צמר שיאמרו עמו
בארת יא שכל תעמתי צמר שיארע בו ובה שקורין סקרית פרשת היום ונמנהג ויאל דתדיר
קודם חו יקרא שמי כפר שיהיוס ומו ויאל ורבעמס כתב שבתעמתי קבתים כפסוק דוקא
קורין ויאל חו מצב באב ורצו שלם כתב שכל תעמתי צמר וכל תעמתי שצורי על הגשמים
ועל כל דבר הדרי להם חומר ויאל סקרית ומנהג טן כל טן כל טן בשאר יומים כל תעמתי
יש שישיות כפיס צמחה קאן מבום הכפורים שמתמנהג שחין כפיס כפיס חוכן סקמו
שתי ישיבת **תקום השרוי** בתעמתי יכול לשעם עד כדי רעשית וכלבד
שיפוט ובוט הכפורים וט באב חומר וכתב חס קעורי זל
שיכול לשעם עט חיון ועץ המתק ללחם נרוס ונפלים כדאמרו כס פלפל חוס הכפורים פטור
וקהג לכתבה והא דנקט דיעבד משום דכחלה צמורה איכא חיוב חסארת

שיוכל לפתל להתעמת וכן יוקמץ להרעית בשערי ומוציא במדרש מעשה בשומר העיר שאמר
לעבדו קנה לעד גלגל מוצא לא דג א ופתן ס זכו ביה סס יהודי קייט ונתן ס סטס וקזר העבד
ונתן ס ג וקזר עוד קאייט וקאייט עלנו עד שהעלהו לה ונשארו לאייט בן העבד א אדומנו וספר לע
בלהמאורע שלם השומר אחר קאייט ואמ' לע מה מלאכתך אמ' לע קאייט אמ' לע ולמה קפית דגסוק
זהו בנה זהו צום ולח עוד לא סלקחת מיד עבדי סלקחת לקחתו לע השיב' לע וקיאך לח אקצנו אפי
בעשרה כדי לאוכלו ביום כזה שפא הק'בה שנכלל נשתה וסאס בנאקיס שה'בה יכפר לח עמיתין
אמר לה א' יפה עשית ופסרו וקלך לשלם **תקיצה** **יש מקומות**
שאמץ לשקוט תרנגול לכפר ר' וכן יש

בהשועת מצאומס ושאלתם שאין אהמץ לשקוט ערבינס הכפורים תרנגול ואין אמ יודעס
מונהגה למה קי משנס תמורה מאי שנא תרנגול מבהמה וקית קא ודאי קושיא קיא לא שיש
בה כ טעמים א שהתרנגול מוצי בבת יותר מכל בהמה קיה ועוף ועוד יש במקומות עשירים
שעשים תמורה מאיס ועיקר בעל קרמס דמות אילן של יצחק אבינו לפיכך לח דבר קטע קוא
ועד שמוט מן צמחים הרשומס שא' ע'ט' ט'בהמה דמיה יקרים יותר מתרנגול א'ת' תרנגול
מוזקר לפי שמונו גבר כדאמרינן מאי קרא גברא כדאמ' ר' טילא קרא תרנגול וכוון שמונו
גבר תמורת גבר בגבר ספי מוקט ומעל וכך רמזין אוקוז שלם ה'תרנגול מומא ידו על ראשו
וקטל ומטאן על ראש המתכפר ואומ' זה תחת זה קלף של זה זה מקולל על זה ומאזרו
עליו פטש אחרת ואומ' יושב קשך ובלמות אסירי עט וברזל יוצאס מן אשך ובלמות ומוסרותה
ינתק אוליס מדרך פשעס ומעמיתתס יתעט ויזעקו א' א' בצר לקס ממעקותתס יושיעס
יסלח דברו וירפאס וימלא מן שקייתתס יודו לאי קסרו וספ' אמותו לבט אדם ספ' תחת כפס ועשק
כדרך הזה ז' פעמים ואחכ מומא ידו על ראש ה'תרנגול תבנית סמיכה וסומך עליו וסוקס לתר
תכף לסמיכה שקיטה ורמזין לתת לעמים כדי שיאס כפרה לכפשו ומה שרמזין לזרוק את זה
משנו על הגבדי ליתנס לעשות יש להבין לזה קצת ראי' מהקיא דמסכ' קולן רמיו בר תזרק
איקלע למערבא במוטל יומא דכפרי קוזא דקא שדו כבדא וכו' ר' בא אול שקלעבנו משיס
דהאי דנא דהיתרא שפ' **תקצט ויתן** כל אדם אל לב בערבינס הכפורים
לפנים לכל מי שפשע בגדו דעברו ש'ן אדם למקו יוס הכפרי
מכפר וש'ן אדם לחברו אין יוס הכפורים מכפר עד שיפייסו ואח' לח קמטו לא בדברים
צריך לפייסו וצריך ל'ך לע ואס איס מתפייס בראשונה יקזור וילך לע פטס סמיכה ושלשית וככל
פטס יקא פמו שלשה שיפייסו שימאולע ואס איס מתפייס בשלשית איס צריך לפייסו עוד
וקמ' לחברו אבל לדם צריך עוד להרעית עלנו עד שיפייס ואס מתמבא' ב' אדם ומוטמירס
על קברו ואומ' קמחת לחבי ישראל ולפלוג זה שפשעת לע ועשים כן כדי שי'ק' לבכל ישראל
ש'ס כ' אחר עם חברו ולח יקא מקום לשון לקטרג עלקס וקח אית ב'ת'ק' מוז מפרקי ר' איעזר
ראס סמאל שלם מוצא קטא ב'ט'רא ב'וס הכפורים ואמר רסן העלמיס יש לך עם אחר צ'ארן

הבנה אצל לעטן זמן ממה נפשך אי ספק הוא אצל זמן ואי אמונה דכל סומכין שהיו סהר
 היום קדם ולמחר קדם אומן זמן דהא מיום שט היו מוטן תיקון המועדות והוא שיקר רה ונרי
 לעז ט זמן וכן הלכה וכן כתב רש"י בשם זקן רש"י וכתב דמסתכל טעמיה וכן כתב בעל העשור
 והגאונים כתב שאין לימור זמן בשם לא בקידוש ולא בשופר וכתב א"א דרש"י זל וכו' שיקר אדם
 פרי אדם וימאן לפתו ויכל שהקיים ויהיה דעתו גם על הפרי ויצא ידי הספק וכן היה סהר
 נאמר מרוב סדרק ע"כ וכל שאם אלו יום ראשון בשבת לאל עליו יש לימור זמן בשופר ביום שט
 טון שאם יתקע בראשון **תק"צ** יום שני מותפלל ויתקע כמו בראשון
 וקורים בפרשת וירא אלו

אין עליו אלא לומר
 וכל שאם אלו יום
 ראשון בשבת לאל
 עליו יש לימור זמן
 בשופר ביום שט
 טון שאם יתקע
 בראשון ויתקע
 כמו בראשון
 וקורים בפרשת
 וירא אלו

עד סוף סדרא ומפטייר קורא כמו איתמוול ומפטייר ברמיה כה אמר י"א מוצאין עד הבן יקיר
 אחרים ונמוצאי רה מברילם כמו נמוצאי שבת אלא שאין מברשן על הבשמים ועל האש
תק"צו למחרתו מיתעמן ומתפללן תפלת תעמית והוא עם הטבעי האמור
 בפסוק ובהלכות תעמית פרשתו וכל הימים שטן רה
 ליום הכפ"י יום מרבים בתפלות ובהקטנם כמו שכתבת למעלה ומנוסיען בצעית זכרן ונגערו
 מי כמוך ובהודאה וכתוב לאיים ונשים שלום ונשאר קיים ונאשכנו מקהן לימור נקר וערב אחר
 קיום יא אכסו מלכו על סדר אפ"ה וכן כתב רב עמרם והיחיד מתעטן בהם סוף מנשבת
 שאין להתעפות על כל ואקמן בפרד שגם בשבת מרבים לעמר סלקות יתקומם ואם תמיה על
 מנעם סהרי אין מריען בשבת ואיכא מאן דאמ' הרעה בפה פ' למ' העט' והם אומרי הרבה
 עמותות תקומם ונאשכנו אין סהרין כן ירושל קייא מפקד לרבי אבי אביא כליה שהא
 בטהרה אצל ואי לא חט' ז יומי בשבת וכתב א"א העזרי קבלת א"ז ימים אן ז ימים שטן רה
 ליום הכפ"י ע"כ וקורא איתם ז יומי לפי שכל לא היה צריך לזכרו לכול בשאר דפשיטא
 שיכל בשאר סהרי קדם לזה עזמו ברב ולא נשאר עדיין אלא ז ימי סוף שהוא צרי לזכרו
 עליהם ועל כן קה"ל נאשכנו סהרי מי סהרי מפת שלמים ב יומי תשובה הוא כזקר

היה זה יומי
 ונאשכנו
 סהרי מי
 סהרי מפת שלמים
 ב יומי תשובה
 הוא כזקר

תק"צו הלכות יום הכפורים

תא"ו ל קייא בר רב מרשתה ועמיהם אית כפשותהם פשעיה לאדם וט בשעת
 מיתעטן והלא בעשרה מתעטן אלא בן ללמדך שכל האוכל ושותה בשעת מעלה
 עליו ברוב כלן התענה תשיע ועשירי והם קאמא קרא חסא עצמם בשעת לעמי שלמחר
 ומרספקיה דאמנא למחלה בלשון עמי א"כ אשכנא כמו עמי ועל כל התענה תשיע ועשירי
 וכמוהו להתעפות בשמיהם והוא מאמת הקנה אשר לא סלח פנים להתעפות אן יום א"ה בשבת
 ולטובתם לכפר עוונותיהם ועוים שיכלו וישתו תפלה כדי שיוכלו להתעפות שלא יזיק להם התעמת
 מאל למלך שהיה לע"ן יחידו נזר עלו להתעפות יום אחר ועל לקח עלו ולהקוות קודם כדי

היה זה יומי
 ונאשכנו
 סהרי מי
 סהרי מפת שלמים
 ב יומי תשובה
 הוא כזקר

הראשונים על שאתם בידו יום הכפורים שלם למרו שבברכת המרבה לפנים שלם שמעם
 בכל שאומר שגידו בתפלת המנחה של ערב יום הכפורים ולדבריהם שאתם צריכים לכך
 מפת שאין הצמד נקיים צריכים אתם לפודיעם ש כל אחד ואחד צריך להתעדות אחר תפלת
 קודם שיכלו לעמוד המפסקת אבל רב עמורם בהבטת אומן וידוי צמחה לפניהם את מי שאינו
 נקי וכן מהגן שפירד ואהגן באשכנז שכל הקהל יקוין מלקו מן צבית הכנסת אחר תפלת המנחה
 שמתוך כך יתן אלם לשונם מעברות שגדו **תרא ואכלין** ומפסיקין
 קודם כן השמעות דמקרא כפיקא לן שצריך להגסיף ממש

מחול על הקדש כן צאיסור אכלה כן בעשיית מלאכה ותוספת זה חזן לו שיעור לא קודם כן
 השמעות שזמא מהלך שהותק כמה קודם הלה צריך להגסיף מחול על הקדש ואם קפסיק
 מאכלתו בעד קיום גדול יוכל לאזור ולאכול כל זמן שלם קבל עליו התעמית **תרב**
ולענא הטמנת חמין בערב יום הכפורים בהרב עמורם שאין

להטמין מפת שאין טומאין הקמין לא לכבוד השבת וזה שאוכלו בחול צמוצמי
 יום הכפורים חזן להטמין לכבוד האול וכבר הפלע אצוי אספמיא ועשו סמיפ שאין להטמין
 אבל רב צמוצמי גאון אל כתב להטמין בערב יום הכפורים למוצאי יום הכפורים למה הוצרך
 לכך שלא להטמין בשבת דקא בעל מכלה לאחר לא למוצאי יום הכפורי קול הוא למה הוצרך
 להטמין למוצאי יום הכפורים ומותן למוצאי יום הכפורים ויעשה כל דרכו אבל חזן איסור בדבר
 והעשה חזן מוקאין צדו ורב שדירא בהרב שפיר דמי שהוא מטין מחול לפול מעג דשקי צום
 הכפורים על גב כרה והטמין לשמור קומו חזן בכך כלם ולמוצאי יום הכפורים ושהק שיעור
 מה שפסם הקדרה באותו קום ואחר כך אוכל ממנה ומותר ואם תמה למה הצריך למותן
 כדי שפסם הקדרה באותו קום שלם מצמא כן לא במלאכה הנעשית צאיסור אבל זה שטמן
 צמיתר מה צריך למותן ואיני יודע מה קשש איסור יש בדבר שהוצרכו לצום עולם לדבר ש
 ואדרבה נראה יותר טוב שיטמין כדי שימנא שעדתו מוכנה צמוצמי יום הכפורים גדולה מוא
 היתרו קצת ירק מן המנחה ולמשלה כדי לחכין שעדתו וכה הטמנת חמין שמונתרת

תרג מקום שמהגן להלך כד בלל יום הכפורים מדלפקין וצמקום שמהגן שלם
 להלך חזן מלקין וכתב לא הרש אל שיש לברך עליו כמו בשבת
 וכל מקום מדלפקין בעת כפיות ובעת מדר שתי ועל גב חלם וצמס אורת האפלים ומהגן בכל
 המקומות להרעית כרות בעת כפיות ובעת מדקסות משום דכתב על כן באורים כדדו וא
 ומתרגמיסן בפסיא יקרוד ולקדוש ואמכונד זה יום הכפורים שאין ש לא אכלה ולם שתים
 כדדומו בשות נקיים על כן מכבדין אותה בכל מיט כסדים ומסעם זה נמו מהגן להצט צבית
 הכנסת בגדים נאים **תרג כל הרברים** האסורים בעקר קיום
 הארזים גם בלילה ומג קם קרברים האסורים

מלאכה אכלה ושתים רחיצה וסיכה ונעלת הסמל ותשמיש המטה וכולהו כפיקא לן מקראי

הרבי
 חיים
 וכו'
 וכו'
 וכו'

במלחמת השרת מה מלחמת השרת יחפץ רגל אף ישראל יחפץ רגל צום הכפורים מה מלחמת
השרת חזון להם קפצו אף ישראל עומדים על רגליהם צום הכפורים מה מלחמת השרת נקיים
מכל אשח אף ישראל כן צום הכפורים מה מלחמת השרת לא אובלים ולא שותים אף ישראל כן צום
הכפורים מה מלחמת השרת שלם צעקה אף ישראל כן צום הכפורים והנה שומע עדותם מן
המקדשים ומכפר עליהם **וירגו** לפעול ואמרו רב עמדם סובל אדם בשעת שביעיה
ומתפלל מנחה ואמר רב סעדיה בעלייתו מלפני מדרך על הטבלה וכתב

אף הראש זלגיון דבדיו כראין בזה שלם מצא בתלמוד רמוז לשביל זה ואינה לא יסוד נבאים
ולא מנהג נבאים ולא עדיפה מערכה דאמרו כחש אצט ולא בריך משום שאינה לא מנהג
נבאים ואי משום דר' יצחק דאמר קייב אדם לטהר עצמו ברוב קייב לטהר עצמו מוכר
עומאות ואף מטומאת מית ונהזית עליו שלשי ושבעי והאידנא חזון לא סהרה וסון שאין בעלי
קריין סובלן כל השנה חזון אונה לשביל זה ואין לברך עליה לא שנהג העולם לטהר עצמו מקרי
צום הכפורים וסמכו על מדרש של פירקי ר' איעזר שנקיים במלחמת השרת צום הכפורים

תר' יצריך

ליתדות צונחה קודם שעדת המפקת כדתתא מועת וידוי יום
הכפורים עם השנה אבל אמרו חזון מתודה קודם אטלה שמה תשרף
דעת עליו מוחמת הסעדה שלם יוכל להתדות אכז' והיכן אומר יקיר אומר אחר תפלתו
אחר שגמר התפלה קודם שיקר רגלו ושאומר בדרך התפלה ושקר הוידוי הוא אבל אטא
לא שנהג לומר גם שאר דברים כגון מה נאמר לפתך ואתה יודע רזי עלם ועל אטא ועל אטא
ואהי עד שלם סודתי וצ' שכחו סהגן לומר על אטא על אדר אפא בתא ומפרטים ס' קאטאים
וכן כהר רב עמדם וכן כהרם צמזל והר יונה סדרי לפרט קאטא וצ' פרד אין סהגן לחומר
וכן כהר שאין צריך לפרט קאטא והלכה כדבריו וצריך להתדות מעמוד ואפי' ש' שמעליה
מש' והוא התודה כהר צרי לעמוד ועשות שהתודה עליהם צום הכפורי שערך ולא שנה עליהם

כתב הרי כן גיאת זל שאין להתדות עליהם לא אם כן נכחו גזל התודה עליהם בשנה שעברה
יאמר במקום גבתי געתי בדרם שהיא דרך כלל וכן בכל הפרטים יש לשאת בעטן זה בשיעור
והיא כשיתפלל סיו לבן עצמו אצל שאומר עם הכתר אין לחוש שאי אפשר שלם יהא אחד בצער
סגכחו גזל ואף הראש זל בתי יכול להתדות עליהם אעפ' שלם שנה נהם ונחית מת הוידוי כתב
רב עמדם קאותם צאי הא סולאן טועה ולפי ראי זל יכול לתום שהיא פרס כל מקום סזקוק
לשנה אם נא לתום קותם וסון סאכמים אמרו שיכול לתום אכ' כך הלכה ובכל סדרי אשכנז
יש נהם קתימה וצ' פרד אין קותמין ומוטב שלם לתום טון דאיכא פלוגתא דרסותא ולעטן
אזרתי ש' את הוידוי צונחה כתב אפי' העזרי זל שאין להתדות שון שאי יכול לחומר צ' מצע
התפלה כמון שאר התפלות וגם כ' לא נהגן צונחה לא משום גזרה שמה יאדע אונם וכן דעת
הריין כן גיאת וכן סהגן צ' שכחו ור' פא קאי זל בתב חזון מנהג שיתודה ש' צונחה אם רצה
להרויב בברכת המרצה שלם כגון וידוי אין מונעין אות' וכתב בתשובה אחרת יפה קאים

יש לבלוק על פניו און על גב שמו יכול למעברו צמים ואפי' כל אדם יכול לשרות מופת צמים
 ערב יום הכפורים ולפוקסם שיצאו מימיה ולמחר יכול למעברו על גב שמו אלת ששאר זה
 מן לנקיית המים כתיב בעל השטור זל חיכל מאן דאמ' שאין מברכין ביום הכפורים על נטילת
 ידים ושעשה לי כל צרת כון שאסון כנעלה הסנדל ומוסתברא כון דצרו וברשותו הוא לנשכר
 משום סכנת עקרב יכול לברך כמון בשאר הימים הקולך לבית המדרש און לקבל פט אצו
 און רם און מי שגדול ממנו בחכמה און לשאר צרת מעה יכול לפטר עד פארו צמים וכן בצורה
 צמי מותר ובלבד שיטעם שמי כמון שאין יוצא ידו משפתו לקחו כדי שיזכור ולא יבא לדי קייטא
 ומשום כעס צמי לנכא כון שאין דרך לבלוק וכתב ב"ה דרוק עד פארו אב' גוי עבר לשוט אסור
 ותמא אס התירו לע רחיצת המורה דהא אסמכיה אקרא כ' שיטה דקילא ומר' אסור לעטר
 צמים כדי לילך אצל התלמיד הקולך לשמור פירותיו מותר לעטר צמים אב' בצורה אסור
 מותר להצטן צמים אעפ"י ש' קצת אמות אב' אס' יש זה לפנות כל כך עד שאם יפא ידו עליו
 העלה זה לפנות שאם ידבקנה לדנו האחרת דבק זה לפנות שקבלה מן המים אסון ומותר להצטן
 בכל מיני פירות וצמחים וכל מיני כלים הרקים אב' אס' יש צמס מים אפי' אונים מן המים אסור
 לא שגא של ארס לא שגא של כסף שמא יתפועע וישפך מן המים עליו ויש אונסין בכל ארס אפי'
 רקים לפי שסלשן הרבה וכשמצטן בהם פולטין מה שבלעו ואסור כמון רחיצה הקולך והכלא
 רוחמן את פתקם דבריו ל' איעזר וצמים אונסרים ונקראת בלה כל שאים יום והרין כן גיאת
 פסק כמיו ור' פסק בר' איעזר ולזה הסמס אפי' הר' אפי' ולעטן טבלת בעלקרי כתבה
 ימורה אברעלע טטובל כדרכו כדעתא הרואה קרי בום הכפורים יורד וטובל וכן כתב ב"ה
 והר' מן כתב כון דבעל קרי אין צריך טבלת לפי תפלה ולא לדברי תורה אפי' בשאר ימות השנה
 אין לו לשל בום הכפורים לא אס' הוא לא יראן אונת מקום לבד ויקנא ע' ואם הוא יבש ישפספס
 צדו וכן פסק ר' ושא' קייצ טבלת כתב ב"ה שטובלן כדרכו בום הכפורים ור' ב"ה
 דהא דתמא כל קייצ טבלת טובלן כדרכו בום הכפורים קייצ דוקא לפי דאמ' טבלת כוונתו

מטה ואסון קיימא לן דלא מטה היא הילכך ימתן עד למחר **תרו** **סיבה**
 דתמא אסור לפי מקצתם ככל עש' ואם הוא קולה אפי'

אין סכנה און שיש לו חטטין בר' אס' כדרכו ואי' אגש אב' בלא חול' אפי' אס' קיי אפי'
 ל' יוספ' לא אהי' קזוקמא אסור **נעילת הסנדל** ילפסן מקרי דקטיב
 שמי דוק בשלש' ומי' ככל דבר שלש' אפי' קב' מקטע
 ומוצא בהם אסור אב' שלמי ושל קש וכל מינין חזן מוצא עור מותר וכן מותר לילך בצמחנות
 של בגד לא שגא בבית לא שגא ברשות מר' וקאי מותרת לנשכר הסנדל כל שאים יום משום
 צמ' כתב ב"ה אי בע' למיזל למקרי בצמרא און למיזל דברי צומיה והוא דקיל למיזל בלא מוסא
 משום עקרב שרי למיכרך מידי אברעא ואפי' כל צמ' ולא נחיר און דמשום סכנת עקרב
 מותר אפי' צומעל מום ואפי' שלא למרך וכן למרך מוצא מותרת אפי' לנשכר מוצעל מום

מאוסתק לן יתפן איך לך מרדת מאסלן אודע על פו בקיאי עמי יחיד מומחה ומוקדק בקיאי ורופא
טמינס חכמי ומומחי כבמולסם אחר בקיאי וימי נרין לרמון לא סון שכלם רופאים וירעם
במלך לין דבריו שלם במקף וימי מופלגים בחכמא חוששין לדבריו אם אומן סגרי אפי צוקן
ב ומדברי הרם צמזן ירין סמולך אחר רוב דעות ואחר בקיאי הרופאי שבת מקצתם אומרי צריך
ומקצתם אומן איש צרי ויגול שותק מולסן אחר הרוב און אחר בקיאי ולן צדור לא כדפרי לן סגרי
ענדה שהריקה אן אולן סמילסלן אודע אם יספיק להם שיתמם מעט מעט פחו מפשיעו זהפסק כרי
סלן יצדק ככותבת בכרי חבלת פרס סיתם להם מעט מעט כרי לקלה איוסן מעלניהם אכל אם רואי
סנדריכן לשיער צדק יתפן להם מיד מי סאסון עלמוס והוא אולן סגרי מוקמת רעסן וסימוס שעסו
כרות וימי יכול לרקות מילסן אודע עד שיאמן שיאורו עמו ולפי דבר איסר מילסלן אודע אם און
כאן של היתר ואם יש כאן ב מייס איסודין אן אמוור מקברו מילסלן אודע הקלתפלה אולה סמכל בנה
ועתה רעתו בעטן שיכול לבר היה אומן אן זל סגריך להוצר סליה בבדכת המוזן סאומן יעלה ויפן
בענה ירושלם **תריב** ערבת ככבין לכה ומהגן באשכחו סקודס סיתפלה מיתרין לכה
עבריימס כרי לתפלה עמיהם ולפי אם לן יבקאן שיתרו דאר יאושן סמילסלן
העם כבו סאין ס מופשע ישראל איס תעט שהרי קלכנה ריקה רע ומנחה הכתו עס אחר סמוס
הקטורת ואומרי כזא האן בשיבה של מעלה וכשיבה של מעלה על דעת המקון צו ועל דעת הקלה אם
מיתרי לתפלה עס העבריימ ומוצא סגרי ומוקדו כריקן ואומן כל נדרי וכו מיה סעבר עד יא זה
סמוכוונ לתר הכדרי והקטורת והשפע אולן עברו עליהם וכרי לטלמן השעש והקטורה לריתמו
מושל על מה סעברו כבר והנה אולן מיה זה עד יא הנפ עליו וגם הכרי אולן די נדיר והמי סתפלה
ב אם ספסל זה המנהג ממאי דיתכבדרי הרונה סלן יתקיימו נדרינו כל הסך יעמוד כרה ויאלן כל
הנדריס סאם עתד למדור כון הסך יקיו בשלם והוא סלן יזכור לתפלה בשער הכדרי סאם קאן אכר
לתפלה ולפי אם קאן סדר הרי מוצא לתפלה והכדרי קיים אכל בשאיס אכר לתפלה און מושל הרי
ולכך צריך לוי כלהון איסר סגרי כלי אם אשכח ואדור מעשה אפי מתקדס עליהם ויור כנה סיקיו
צטל ומיקן צמזן אם איס מושל לן לנדרי עצמו וסעערת שיסעע מעצמו אכל נדר סאברו מדירן
ואסע סאברו און כד און הקלה מסכען אודע אין מושל להם צמזן וכל אפי אולן סרי מנהג הקדמוס
דכל לשון כל נדרי מוכח סעעקן על נדריס סעברו עליהם בשכסערה ומיתרין אודע כרי לטלמן
השעש ולכך אומן אודע גפ ואומן וסלמן לכל ערת וגם כרי סס כפרה לאיתן סעברו וצמזן זה כרה
ל סערי אולן אולן יש שעשיין עמך סגרי יא ואומן כל נדרי וארי וסארי וסעע וקומי סגריס
ושהקדמוס וסאריס וסעע בעני וסאריס על כפשוטן מיה סעבר עד יא זה סגרי עלני כלם סורנו
צמס וכלן לפי אביס סגריס ואס נדרטן אין כאן נדר ואס אריס אין כאן איסר ואס אריס אריס
אין כאן אריס ואס סעע בשעני אין כל סעע אם קי וקיימט אין כל קיין כל נדר מעקרו צל אריס
מיתרין צלה סעעפה מעקרה צל הקינס מעקרו צל אריס מיתרין אין כאן לן נדר ולן איסר
לן אריס ולן סעעפה ולן קינס יש כאן מילת וסלמה וכפרה כמו סעעב צתורתך וסלמן וגם וכתב ענד
דכ תקון רבגלמן כל נדרי למדה סעעפה ואריס על כפשא כנה כג נדרי סגריס וסאריס וסעע

תרה תשמיש המטה נמו יתק מקל רחשי עשוי הילכ אסן אפי קאידז שאין צרי טבלה לבעל
קרי קרוץ קרי טוקכערי ידאבל קטנה שמר קילע שלם קבלה תעמית והשבעהו צומ
שצדס להשבע כעצד סמונגבוס לרם וסופך לע קתתן על פמו ואם עלתה לע שנה מונכסאלע
שהיא בן השלם קבל ויראה זרע ויאריך ימים שודאוי יאל קרצה זכות שהגיס עליו

תרט התנבות

מוותרים בכל אלע קוז מנכעלר קסנדל שאין אונסין כל
כך אם לא ינטעל אכל בשאר דברים שהם מצטערים מהם
אין למונעם מהם ומוותר להחלם בדים וכתב לה ימורה שמוותר לעמ לעי לראון התחוק אפי
באמין שהאמום ב כום דסתם תחוק קולה קוז אכל אמין ודבר שאין ב סכנה אומר לעי ועשה
ומוז מאכסין אורם להרעלם במופת ומונעם מהם לכול שעה אחרת א יותר ממה שרעל שאם
קוז רעל אכול בב שעת מאכסין אורת בג בג מאכסין אורת בר כעד תחוק קבריא מאכסין
אורת לשעת בשתי ויא ובעת יב ויג משלים מדרבנן ובעת יג משלים מן התורה והאולה
שאין חזק לסל התעמית מאכסין אורת לשעת בשעת יא ויב ובעת יג משלים מדרבנן והתחוקת
שמוקרת להשג גדולה קודם התחוק שנה א קבריא מאכסין אורת לשעת בשעת יא ויב ובעת
יא ויב משלמות מדרבנן ובעת יג משלמות מדרבנן והאולה מאכסין אורת לשעת בשעת יא ויב
וימשלמות מדרבנן בשעת יב ומדרבנן בשעת יג וכדרך שמאכסין אורת בשלם כך מאכסין
אורת בראינה וסיבה **תרי עוברות** ומטקן מתעפות ומשלמו ביום הכערה

תרי עוברות

עברה שהריאה
מאכסין ואם לא יתפלג ממש תסתכן
היא אן קולד לעקסין בלונה שהיום יום הכערים קוז אם תעטב דעתה מוטב ואם לאו סתמן לה
מן הרוטב ואם לאו עתשה דעתה בזה סתמן לה מן האיסור עצמו וכתב הרמב"ם דוקא עברה
שאין לה אומר בישוד דעתה פעמים מתעטב ברוטב ופעמים שצריכה לשומן עצמו אכל אולה
שמאכסין אורת על פי הבקיאין מאכסין אורת תחלה דבר קצרי לע וכדי קצרי לע על פי הבקיאין
וכן כל אדם שהרים מאכל ונשתה פמו מסוכן קוז אם לא יתפלג ממש ומוותר ליתן לע יולדה
תוך ג ימים לא תתענה כלל מוגד ז אם אמרה צריכה אט ארבעתן לה כמון לחולה מכאן ואילך

תריא הולה

אם לא יתפלג אופשר
שיכבד עליו קאל ויסתכן מאכסין אורת על
פנו ואין צריך שיאמ שמה ימות אם לא יאכל ואם אין שם רופא מאכסין אורת על פנו שמאכסין
שהודיעהו שהיא יום הכערים והוא סאל לכול אין צריך לדקדק עליו יותר ואם קוז אומר
שצריך ואפי מאה רופאים אומריו שאין צריך יתפלג ואם רופא אחד אומר שצרי אפי קוז אומר
אין צריך יתפלג ואם קוז רופא אחד אומר שצריך ורופא אחד אומר שצריך אן שהאין אים
אומר כלום ורופא אחד אומר שצריך ושם אומריו שאין צריך לא יתפלג עד שיאין שם כנגד
שם ואם קוז וא עמו אומר צריך אן שם אומריו צריך אפי מאה אומריו שאין צריך אן אפי
קוז אומר שמהם שאין צרי אפי לע שאין הולכי בשכבת נפשו אחר רז דעת לא סק שז אומריו צרי
תפלג ואם קולה אפי אין צריך וקרופא מסופק יתפלג אכל אם קרופא אומר קוז צריך והאולה

מאוס
מרי

תרי"ג

ישנן כל מלוא ופזמון אסתות תורה היא פסוקי דזמור כמו בשל ונפטרד קהג
 שחרי משכמו לכה ומסדרי הדרכו נאומור
 להרבו בזממורי מעמינו שליט שלם להאריך
 בהם ככ כדי לקרן קט בשענה וכת רבעמורס יורד שכללע התנה ואומן נשמת ואם יש מנהג בוצר
 אור ונחמנה עולם ונחמית וינבאלמ תוספת הרעות שדו וכן מהג כלל סכנו אבל יותר נכון מנהג
 טלילולא שאין מוסיף בהם וכבר הארבת בזה בתפלת הקול ומתפלל להצטרף ברכו כמו בשל ערבת
 ואחכ מקזיר שזה תפלה וכה רבעמורס ויורד שגאומן זמנן ונחמיה ובהל הקדוש דברי ריטו ושלם
 ולא דבר קצבא ולא קובא לא שבו ויגודקה והזכרת זכו אצרת ומא שירע לפרשת אונלומט ולפטא
 אין אומרון לא דבר מועט בגראשוכו אבל סלקות ורחמי קובת היום הם ואומן אלה נחמית מנחל
 עד לפע יא תפארו וידוי על קטא עד ש אלה סולמן ואחכ יעלה ויבא קדשא רצה ועסדה וברכת כהן
 וכה בעל העשור שחרי מתודה גפעמי וכן מוסף ונחמיה אבל כשעלה פסא א וקן וידויין כנגד י
 פעמי שמוזר כהן גדול אתה שם ביה וכללה היא מתודה ויש מקומות שבהם שאין מתודה לא לכל
 תפלה פסא א וקצטר פסא א קרי א וכל פעמי בערב כל נחמיה וא בערב קרי ומה טוב ומה בע
 מנהג טלילולא שמוסיף שצמזרת בל התפלה ואחכ מתחיל בפסוטי ונחמית וכוונת יך עין כפי רעא
 ממנהג אשכנז שאומן כל הפסוטי והסלקות בערך התפלה וסולקבר בפסוטי ונחמית שחרי כדי לזקר
 בעטן שיתפללו מוסף קודם ו שעת ש אס יאחרו עד ו שעת שכבר קבע זמן המנח יצרכו להקדימ
 טון שהבעט מנהג לכך דריטן למקר כדי שיתפללו מוסף קודם שעה ו ואח קרא שיהיה רוחה שהיו
 מתאחרין היה מתפלל מוסף יחידו כדי להתפלל בזמנה לעזון אלמנהג שליטינה בשארית ה פעמוס
 ויעטר ונחמיה ו נכשלה ו ואב העזרי כתב קבלת שבת פלגיונר דריך לעמ ינ פעמוס
 ויעטר כנגד יג מדות ור נטרונאי אל כתב מנהג בשארית אומן ו סלקות ונחמיה ו נחמיה ו נחמיה
 יש פלאי אומן ה **תרי"ד** ומוסאין נספרים כל קורין ו בפרט אחריו מות מריש סדרא עד ויעט
 כאשר צה היא את משה ואם אל בשבת קורין ע וזומפטיר קורא ב ספר קרבנן ששפנח
 ובעשור לחדס ומפטיר בשענה כה אמר רס ונשא עד ש פה היא דבר ומקזיר את למקומו ואומר ש
 קדי ומתפללן קצטר מוסף אסת ונפרות וקדושת השם אלה נחמיה מפת אטאין מאולוכי עטר
 והודקה וברכת כהן וידוי ומקזיר שזה תפלה ואומן אלה נחמיה מפת אטאין ואומן עלמא לשבח
 אוקילה ואהיא אעיתא היה עם עמ ועם פפנות אלאי עמך וסדר העסדה והגידוי שהיה כהן
 גדול מתודה ואומן ומזכר השם עשרה פעמוס ג בכל וידוי וא במדלת שאומר לשם אסת ותפ סנד
 מתודה אומן עיית פשעתי אסת דברי ל מאיר וקצמיס אומרים אסת עיית פשעתי ופק רב
 קצדיה כל מאיר וכן פסק הרין אסת ובעל מעשור אל אבל רב אפס פסק כרסן וכן כתב פג ורב
 פלגוי ורין והב נהיג כרסן וילפ מקרא שידוי שלום ככפרים דריך לעמ ע אנה השם וזה כוסאן
 אנה השם אסת עיית פשעתי אסת וכת אנה השם כפר נחמיה ונחמיה ולעוית ולפשעם אסת
 דעוית ונחמיה אסת וכת ככתוב בערת משה עבדך וע ובידוי השע היה מוסף אסת וכת
 אהרן עם קדושך ובידוי השלשי שעל השער היה מתודה על ישראל והיה אומר אנה השם האמן

צמר כדכתיב ונאלף אצל מוי שנשבע כל הטובה להיות ששעה ולצלה לא ומהגן לאומרו קודם צרכו
משום דאמרי אין נשאלין לנדרי בשעתא לאסרך סבה אצל רבנן רבא כתיבין אהבין לא כבישיעיתו לא
צנעו מקוה להוציא נדרי לא ברה ולא ביה לא ששמועו ששאר ארעתי אומן כל נדרי אצל אנו לא ראינו
ולא שמועו מארעתיא דמה מוטלת התרה למוי שמהנה אחר נדרי איהא צל הילכין אהא סודרי ולא
אהבין לעשו כן וכן כתיב אהי אהן אהן מותרי נדרי לא ברה ולא ביה ולא שמועו מרעתי איהו ענשי כן
כל עקר ואה אהם האמירו שמועו ולא השא ממונה הישיב וכבר פשט האונה בכל המקומו לאומרו
ואחר שאין כל נדרי אומן שהקיים אעפ"ל כן כנס דקל שאומן זמן ברה ויה זמן אומרו אפי' בשוק לא
שתקין לאומרו על הכנס כשיש כנס והכא אהי אהפך לאומרו על הכנס דאין אהן זמן הקלה ליה עלה
ואיתמר ליה למועתי ולא יהבין ליה למה דילמי אהן למאריך פי' יבא לשתתקף לאחר סיגל וכתב
עמרם מנהג שאן אחר שאוכלו וסודרי אומרו לבה להתפלל התלה ערבי וזמן שעמד על הפרוס על שמוע
אמר שהקיים ואהב מרעתי והוא רחום וכך למה שאמא יש א מוישראל שאן צריך אצל אה יקידרונה לבר
לעצמו הרשות בידו אומרו אפי' בשוק וכן כתיב פלוני ורעיה כת שצרי לבר שהקיים אחר
תפלת ערביה בן בעור בן בריד ואה רבא אהי אהבין אה כרע עדיה והמונה ענה כרע עמרם
וקורי קש בצרכותיה ואהבין בצאככו אהן ששמועו בקול רם ואמר לדבר ממדרש ואה הדברים רבה
בפרש ואיתקן בשעלה משה למרום שמוע למלכט הסרת שהו מקלסין להבה ששמוע והגרידה לשרא
למהד לאדם שבב הורמין פי' אפי' נאה מתוך פלטרין של מלך עתא לשתו ואהן לא א התקשטי ע אה
בטיעא בראך ציחק לכן כל הטובה אומרו אהתו בלש ופה אומן אהתו בפרהסיא לפי שאן במלכטם
ואהתמי ופרוש יגיא וכו' ומתפללן הצעור ז ברכו ואומן זכרא צאסתמי כמוך בנדרו וכן וכן וכן
וכן ואהתמין אמלך הקדו ואהה צארתו יעלה ויבא מחול לעשותו וקראו כמותך ואהתמין מלך
מואלכו ואה אל בשבת אומן אהתיוס המאמ הזה ואהתם מקדש הטוב וישראל ויה וכתב דין גיאר
שאמר יעלה ויבא מלך ומחול ורע עמרם לא כתיב לא מלך ולא יעלה ויבא אה מחול ובאככו אהבין
למי יעלה ויבא ומחול לא מלך ושפרד מהגן אהן גש מלך ואומן עברה והוראה וברכת כחמס ווידי
כמו שכתב במנהג ואין אהתה תפלה לשן בערבת לא מתחיל בלתיא וכתחמס כל מקו לפי מנהג
ואומן הוידי ויסי כפון שאומר צאמורות ואה אה בשבת אומר ויכולו וברכת מוגן אהת בדברו כמע
צאחר שבתות ואהתם מקדש הטוב ואה מוזר של יום הכפורים ואהב אהת ותחמס
ואהת בפרקי ל איעור שצריך לעמוד אהד לעמין אה ואהד לשמא כדכתיב
ואהרן ואה תמוכו בדין מזה אהד ומזה אהד ומזה נחמ לעמוד סגן אהל אה
צום הכפורים ועד אהבין אהי מעשה באככו שעמדים על רגלם כל
הלילה וכל היום על פה המדרש שכתבת למעלה ואהן אהם
קפטים במלכט השרת ועד אהבין לען בבת הכנסת
ואומר גזירות ותשבות בלילה וכל אלקו
המונה מהא דהסן מיקרי וירושלם לא היו

שנאשרי וקדיש ול עמרם בת אשרי ונח לצון ואין אהב עבה למו ונח לצון לא במנחה ונותפל
 ז ברכו כמו במנחה לא אחמו במקו כתבו חתמו ובהודאה במקו וכתו וקתום ונשים שלם במקו
 סזכר וכתו אחמו סזכר ונפתם ול עמרם בת במקו זכרא ח צמו ולח נהג כן ואין למו צמי כמוך אב
 הרקמן אותם יעריו במקו זכר יעריו ואחמו וידוי וכשמעתי אלה יודע אחמו אלה קתני יד לפשע
 ועד ט אלה סולקן ועברו ל עמרם חיים אותם כמו אחים אותם בשאר התפלג וכראק דאפי למו
 שפסק אחין לחד בשאר התפלג אחים גרם כל מקו סזקוק לז אותמו לא גרם ואחמו אחמו חין
 אותמו בברו מו בהתלת כעלה אותמו בברו דהא התלת כעלה קיימי וקאמ סאותמוין בברו
 וכן בהבחרו עליו מיהו טון דאיהו פלגתו טוב שלם לתום ואם אב בשבת מזכר זה של שבת
 ויתן לפי יא אהיו איתום המאמ הזה וחותם גם של שבת אבל בידוי של אחר התפלג חין צריך
 להזכר של שבת ויחזיר שבת התפלג ואומר וידוי במקו התפלג כמו בשאר התפלות ואומר
 עבר כמו במקו ואחיו הכהנים את כפיקן ואם יש שהיה ביום אומר סלקות

תריז

ומתפלגן ערבת אחין תפלת כעלת שמרת סל ערבת ואחיו נח הבדלה בחונן
 הדעה וצריכין להוסיף מחול על הקדש גם צניקות סימיתא מעט אחר צורה
 הכובבים ותקעין תשרת זכר לתקיעת היוכל שהיתה ביום הכפורי ויה סקנן לתקוע מיד אחר
 תפלת כעלה קודם ערבת אע"פ שערין לא הבדיל חין אונסין סן שתקיעת שופר אינה מלח
 וככון יותר להמתין עד אחר ערבת ואפי אם יתקע קודם שיבדיל חין לחוס טון שהבדיל בתפלה
 ויבדילין על הכוס ואין מברכין על המשמים אבל מברכין על האור סדבר קדוש הוא שלם נהא
 מומא חיום ואומר הוא יום הכפורים משבת אחין מברכין על האור היוצא מהעבים ומהאב
 ט שהוציאוהו עתה מן האבנים אלם אכ הוא מער בניו הכפורים ומיהו אפי רזם הולק בניו
 הכפורים אם הולק בהיתר כען לפולה יכולין לברך עליו ואוכלין ושותין בשמחה דכתבך אכול
 בשמחה לחמך וע' ואסידים אנשי מעשה נחשכז רעלן לעשות שט ימים יום הכפורים
 שמתעטין שט ימים ולפעמים חין מהם יוקו מתפלגין כי ככל סדר של יום הכפורים יום ואין
 כראש זל היה מונה בדם אבל בשאר כל דבר ואיסור מלחמה וקהל כמו בראשון הולך אפי
 אחרים לא יבטלו ויא מי מעשה פעם אחת ביום השט אכ חיים יכול לחזור ט לעולם דטון
 סקבלו עליו הרי הוא עליו באיסור כרת ואם הראש זכרו לברכה היה מותר לנשא עליו

תריח הלכות סוכה בסבות

תשם זימים וע' תלה חתו מעת סוכה טעלת מצרים וכן הרבה מעת לפי שהיא דבר שרוא
 בעיניו ובאזנא שמעו ואין אדם יכול להכניסו ט והוא המורה על חמיית מעלות הסרת
 שהוא כראי הכל כרעס והוא אשר לו קבא והממשלה והיכולת בעלנות ובהמתו לעשות בהם
 כרעס ואין מי יאמר לו וע' כאשר עשה עמא בהוצאו אותם ממצרים באותיות וכוונתם והסוכו
 סאמו חתו שהושיבן בהם קן עכט כערו שהקיפתו בהן לבל יכה אותם סרבוטמוס ודענו לזה עס
 לעשו סוכו כדי סזכרו ספלמיתו וסרמיתו ואע"פ שיצא ממצרי כח טסן לח עס לעשו סוכו בחות

מגילת תענית
 ויחזיר שבת התפלג ואומר
 וידוי במקו התפלג כמו בשאר התפלות ואומר
 עבר כמו במקו ואחיו הכהנים את כפיקן ואם יש שהיה ביום אומר סלקות
 ומתפלגן ערבת אחין תפלת כעלת שמרת סל ערבת ואחיו נח הבדלה בחונן
 הדעה וצריכין להוסיף מחול על הקדש גם צניקות סימיתא מעט אחר צורה
 הכובבים ותקעין תשרת זכר לתקיעת היוכל שהיתה ביום הכפורי ויה סקנן לתקוע מיד אחר
 תפלת כעלה קודם ערבת אע"פ שערין לא הבדיל חין אונסין סן שתקיעת שופר אינה מלח
 וככון יותר להמתין עד אחר ערבת ואפי אם יתקע קודם שיבדיל חין לחוס טון שהבדיל בתפלה
 ויבדילין על הכוס ואין מברכין על המשמים אבל מברכין על האור סדבר קדוש הוא שלם נהא
 מומא חיום ואומר הוא יום הכפורים משבת אחין מברכין על האור היוצא מהעבים ומהאב
 ט שהוציאוהו עתה מן האבנים אלם אכ הוא מער בניו הכפורים ומיהו אפי רזם הולק בניו
 הכפורים אם הולק בהיתר כען לפולה יכולין לברך עליו ואוכלין ושותין בשמחה דכתבך אכול
 בשמחה לחמך וע' ואסידים אנשי מעשה נחשכז רעלן לעשות שט ימים יום הכפורים
 שמתעטין שט ימים ולפעמים חין מהם יוקו מתפלגין כי ככל סדר של יום הכפורים יום ואין
 כראש זל היה מונה בדם אבל בשאר כל דבר ואיסור מלחמה וקהל כמו בראשון הולך אפי
 אחרים לא יבטלו ויא מי מעשה פעם אחת ביום השט אכ חיים יכול לחזור ט לעולם דטון
 סקבלו עליו הרי הוא עליו באיסור כרת ואם הראש זכרו לברכה היה מותר לנשא עליו

אמא שו ופיש לפסך בתישראל אמא השם כפר נא לחסאי לעמית ולפשי שחילאן ושענו ושפישע
לפטך עמך בתישראל כענכ טום קוז וע' ותג נתג אמא השם עוית וכו אמא נפס כפר נא וכן יש
במקרה גראון נפסרל כל נפס ואית ברונס אל חג נא היה אומ אמא השם כפר נא וכו אמא נפס
וכה רחל מוטבין כל חג לגב מתמתל ופסד של רשי הבנל כל נפסיהם קסם אבל נפסרל חק
כונע בתכל אמא השם ונשמיא אמא נפס וכן כל חג העזרי סון שפג ל חג דבא היה אומ אמא
השם וכו אמא נפס הם ענדיו ראימוראי נקיש בדרסא טע מוטבין וספרת דבא היה אומ אמא השם
וכ אמא נפס וכו קאי בהל כל נפסן הזה היה אומ בקן גדול אמא השם לא שם של מצבות ווערין
מתי אומ נשינב בקבלה וידוע קום לכמוי וגם נפסיה אומ לפט ואי נפסרו היה אומ סם המפורס
וכה אמא ול ואין כראין ל דבריו דטון דילת נפס הזהרת השם של אונתו חן לשנן לא כמו שהגם כתוב
כפסוק אומ מוצרו לא שמוצרו ככתבתו ואומ הנקרא סם המפורס והוא מקור לכל השמוז וכלם
נאלל מומט ועליו נאמ הקונה השם במיתותיו נפסר מן העולם שאין להוצרו בגטלן עכ בתר טע
פערית שראוי למו לפט השם תפוקו כמו שמו אמא השם והרין גיל כתבגים אומר לפט אי אין
בכך כלס דקרא אומ דקריסן ואין אמ קונס השם במיתותיו וכתב חג הערי על כל חזק מן מוכר
וכורשן לכפר השם וכן מומט נפסרי חקיעט בשמסר ל נפוטא כן הקנה את השם להמודינו עה לכן
לכרות יתפל על פתה וכן לא עשין לדונג וזקן שסר הפיט וקף הקה היה מכוין לנמור את השם
כנגד המדבר שהיה מקרי נפס פנעמו קול ער שהיו כורשן ואומ בשכמלעומו מסייס תפוקו ואמ
דב נפסרו חן אומרין סדר עמדה לא נפסרו ולא נפסר לא שמוסף שמוזכר סדר עמדה ומהחזקת
ששעתג עמדה ושן שהוצר במוסף למה יחזו וזכר וכן מנפגב ישיבו ואחז אומ מאו וידוי עבר
וקורחא וכרבה כהנ וקדיש **תרטו** למנפא אומרי חשדי ונפ לענו וירקה שאין לומר ואש
הפלת חק קס כל נפס ס מה
אשכ סער וע אמ דוד לפט קנף רסא של עולם אומן העולם כשנות ומשתכרי יושב ומטב ואח לא
כן לא ואח תפלת וע חלפת שאת סוכל ושורה גמ נא להתפל לפסך ועל כן סתבן למו אונת נפס
במנפא לאח סוכלו ושתוזה לא שייך ביה למעקי ממנפג טולטולא שאומרי אונת בכל פעם חס
באל כחול ומותיק סתקורי סו בפרט עריות עד סוף הפרט והג הוא המפסיר ומפסיר כונה
ומסייס מו א כמון ומנכך לפתה ולחאדיה כדרך שברך סקרית ואס כל נפסות מוצר בה של שבת
וקותי בהם נפס שבת כמו בתפלה ומחזי סת למקומו ומתפלל צמר כמו נפסרו ומחזי סת התפל
כמו נפסרי והגדוין וכה ל עמדם בתפלה המנפא חן אומרי לפסכו לא סלקה ולא רחמי לא חזר
סיום התלה אומ חכנו מולכו אבל נפסרו כל נפסיהם הרסות כדו סיום סלקה אומ
ובכל תפלה ותפלה ראוי לומר וכן מנפגב כל ישעית וכן מנפג עתה למו סלקות בכל תפלה ואס כל
נפסות אומ דקידך כה רב עמדם סתן נפסות כפ נפסיה חכל נפסיה שיש בה נפסות כפס
ונפסכו סמג כר עמדם **תרטו** ומחריב כליו וכר קמיס עד שיבע זמן תפלת בשנת
ומנפא סמוך לקיעת הקמה כשהקטן בראש הילכות וישל אומר סלף יסארו להתפל
איתה נפלה לא סמגך לקיעת הקמה בעמן שיסיומו איתה עם נפסיה ככב וכו סדרה אמר

טפח חשיבא כחאל ולח יצא חבל אס סין לה גר כטפח אס שיש לה נג וחיבה געקה עשרה שרי
והדין גיאת תלה הכל בגשס יס לה גר אפי חינה געקה עשרה אסור לשן תחתיה ואס סין לה
נגשרי אפי געקה עשרה ולח נהירא לאח אראס זל חבל ד עטס היוצאים מל ראשי המטה אסור
לפרוש עליהן סדין ולשן תחתיה אפי סין געקין ממש דקטעא עפי מוטלה חבל אס אחר יונח
במזוזה המטה מראשה וקטע כנגדה במרגלותיה מותר לפרוש סדין עליהם ולשן תחתיהם
אסין געקין י דלח חשיבא חבל אס געקין י אסור ואפי אס פירש סדי תחת הסכך שקוצה לוי
פסולה וכטן שקוא רחוקין מן הגג ל טפחים חבל אס הוה עתך ד לגג בעל מנוח סדין לוי
חבל אס חיש לוי אפי הוה עתך ד פסול והדין גיאת זלכת דלוי לא פסיל לא אס כן יהא מופלג
י טפחים ולח נהירא לאח אראס זל **ת"ר"כא סוכה** טיפת סוכה העלונה בשל
והתענה פסולה והיא סיבולה הרה

טל העלונה סאז נקר את התענה סוכה טיפת סוכה מן שראוי לדור בעלונה חבל אס יחינה
יכולה לקבלם לא ומיחו אפי אס חינה יכולה לקבלם לא עלידי הדק פסולה ונש צדיק שיקח
במקום עשרה טפחי חבל אס אין במהם י טפחים אס יש במהם ואינה יכולה לקבל כרים וכשתות
של העלונה בשדה אס היא מסוככת בהלכתה אפי אס העלונה למעלה מל וא"ל חינה מסוככת
בהלכתה ומתבשרת עלידי סכך העלונה אס צריך טיפת העלונה עתך ד חמות למרן ובעל
העמוד זלכתה אפי אין במהם לא ל טפחים פסולה וכן בהבא עזרי ורביא זר קים הלי זל
ולח נהירא לאח אראס זל העשה סוכה ברשא העגלה אס ברשא הקטנה אס חינה יכולה לעמוד
אפי ברוח מזויה דיבשה פסולה

אפי חינה יכולה לעמוד ברוח מזויה דים בשדה
עשאה בר אס
הגמלאו ברשא האילן בשדה ואין עליו לה צום טוב היתה מקטנה על האילן ומקטנה בדבר
אחר אס היא בעטן סאס יטל האילן תשאר עמדת אלא תפול עליו לה צום טוב ואס לאו אין

עליו לה צום טוב **ת"ר"כב ממין** הראוי סנד דתכן כל דבר שאין מוקבל טומאה
וגדול מן הארץ
אס גדול מן הארץ ואין מוקבל טומאה כטן ערות אל בהמה אלא כעברו סאין מוקבל טומאה
אס מוט מתכות אין מסכתן ע וכן כל דבר שמקבל טומאה כטן שפודין וארוכות המטה וכל
חבלים אין מסכתן בהן אפי נשברו אלא נשאר בהן שיעור קבלת טומאה בשברים סככה כטן
סאין להם בית קטל בשדה שאין מוקבל טומאה יש להם בית קטל פסולה בפשרהן אלא מרק
ולח אפי בשדה דעץ בעלמא הוה עדה ומפן פסולה במכלים של פשתן פסולה בשל גמיו ושל סבי
בשדה מקבלת שלקס וקמס ושיפה וגמיו לא שכל ארונה שהיא חלקה וראויה לשכנה לא שכל
עשויה מעשה שרשרות שאינה חלקה ואינה ראויה כל כך לשכנה אס היא קטנה סתומה
עמדת לשכנה ומקבלת טומאה ואין מסכתן בה אלא אס כן עשאה לסיכוך ואס היא גדולה
סתומה עמדת לסיכוך ומסכתן בה והע מילי סאין לה ספי אכיל אס

הזמן לפי שהיא ימות הקיץ ודרך כל אדם לעשות סוכה לכל ולא חיתה מכרת עשייתם זהם
שהיא צופת הסר ית ולכן עתה איתם שנעשים צדק השניע שהיא זמן הנשמי ודרך
כל אדם לנהל מוספת ולשכב בביתו וינחם יונחין מהבית לשכב בסוכה וכו' ויראה לכל שמעת
מולך היא עליו לעשותה וסוכה זו צריך שתהיה במקום הראוי לעשותה ומומין הראוי לעשותה
ושיהיו דפנותיה כראוי להם בשיעורם ובמתינם ושתהיה סככה כראוי ואלה תהיה גובהה יותר
משיערה ולא נמוכה פחות משיערה ולא קטנה משיערה **תרי"ט** מקום הראוי לצד
שיעשה תחת אגוד השמים דכתיב בסוכות תשם ודרשו לך בסוכה שתחת קבוצת

ולא בסוכה שתחת האילן ואם האילן בלתי מרובה מקומות פסולה בכל עמין אף אם הסוכה בלתי
מרובה מקומות אבל אם תאילן קמות מרובה מבלתי אז רואין אם הסוכה בלתי מרובה
מקומות בלא אילן כשרה אפי' לא השתל הענפים למטה לערצם עם סכך הסוכה אבל אם אין
הסוכה בלתי מרובה מקומות לא על ידי האילן אז צריך שישתל הענפים ויערצם עם הסכך
בעמין שלא יהיו מכרים ויהא הסכך רבה עליהם ומצאם וזהו לרעה רשי אבל אפי' העזריז
בתחת אם הסוכה בלתי מרובה מקומות בלא האילן והאילן קמות מרובה מבלתי אם עכש
האילן מכוונן כנגד הסכך בשר פסולה שהרי הצל מן האילן ולא מן הסוכה לא שכן אם אילן
קדם לא שכן אם הסוכה קדמה פסולה מן הענפים האילן מכוונן כנגד סכך הבשר אבל אם
הענפים כנגד האגוד סכך הסכך הבשר כשרה האילן וכל הבשר בלתי מרובה מקומות
שאפי' אם ישתל האילן יש שיער בבשר להבשיר וכן בתבואה מוכן זל ומפני זה יש מקמורין שלא
לעשות סוכה למטה בבית שתחת הגג אפי' שהסירן הרעפים מן ששארן עדיין העצים הקדקים
שהרעפים מונחים עליהם אפי' שיש אגוד גדול בין העצים יותר מכדי העצים וזהו יקרא זל קיים
אפי' כשהיא עשה סוכה בבית שתחת הגג שהסירן הרעפים היה זקוף קמם מן הסכך עד הגג
כדי לערצם הסככים יחד להיות הכל סכך אחת וזל שהגג מותר שאף לדברי הפוסל דוקא
בסוכה בלתי מרובה מקומות בלא ערצם ומזה הדין שיש אגוד בין סכך הבשר מרובה
בשנה סוכה הבשר כנגד האילן כמאן דליתיה מצטרף עם האגוד שבה ותהיה קמות מרובה
מבלתי אבל בסוכה שכולה מוכסה ואין בה אגוד כלל אפי' אם נחשוב הבשר כנגד האילן
כמאן דליתיה עדיין נשאר בלתי מרובה מקומות ושאר ובעל העטור זל נכ' התירו מטעם אחר
שאמר מן שהסיר הרעפים העצים הבשירים אין עליהם דין סכך פסול בדתן תקרה שאין
עליה מעצמה מתקפה או פסול אחת מבעתים ולא שכן אם הסכך תחת האילן אפי' אם מסכך
על האילן דין אחד להם ואם קינץ האילן להבשירו להיותו מאח עמנו מן הסיכוך כשר והגג
שיכעמנו להם עשיית סוכה אבל לא כעכש לא אמרו קבוצת זו היא עשיית

תרי"ב וכי הוי דבשנן שתהא סוכה תחת אגוד השמי ולא יהיה סכך אחר
עליה האגוד דבשנן שתהא אגוד תחת סוכה ולא יהא סכך
אחר חוץ ממ' לסוכה לפי' לישן בה תחת המטה אפי' תחת האגוד אם היא גובהה ויש לה ג

יש לה סתם כעט שראויים לקבל טומאה אפי' אם טל שפתה אין מסכתן זה בתורה ישעיה אפי'
נזקין שעשי אונתן לשמך הקונה אונתין אונתין אונתין על דלסכך מותלסכך זה ולא נמיר לאם זל לא
אם הולטן אחר מונגאפי המקום זון סדרכן לעשותן לשטנה אפי' אם קנה על דעתלסכך
אין מסכתן זה אפי' אם לאומן לתקנה על דעתלסכך אין מסכתן זה מי יודע שתקנה
לכך זון מונגאפי המקום לעשותלשטנה כלמיט אוכלן מקבלן טומאה ואין מסכתן
זון הילכך ענפי תלנה וזמם תלמם וזמורות שיש זון ענבים אם פסולת מרובה על האוכלו
האוכל בשל ומסכתן זמם ואם האוכל מרובה אין מסכתן זון ואם קדרם לאכול יזו ילה לד
תורת אוכל לקבל טומאה וזרי שיהא פסולת כדי לטול האוכל היד ואם קדרם לסיכוך אז אין
לד תורת אוכל ואדרבה הוא מוצרף עם הפסולת לטול האוכל ואם קדרם לאוכל ונמיר
עליהם לסיכוך אין המאטה מוצאה הירוד מותר אוכל עד שיטעה זמם מעשה שמכר טרונה
אזים לסיכוך כען שידוש אונתן ואם סיכך זרקן שממקרי לנש אעפ שפסולתלסכך סדרי
מקבלן טומאה אין דים זכך פסול לפסול כל טפחי לא כאויר חייב לפסולג ואם אין דרכן
לנש אז דים זכך פסול וכל דבר שמאובד אין מסכתן לפי אדם קדלה עליהם גפן און דלעת
ופשה מים הסכך פסול לא חכ קנן כדפרטי לעל ויש דברי שכשרי מן התורה לא סאפני
אדרו לסכך זון לכתלה וכדעבר ינא כען מיט עשבים שאין ראויין לטלה ואין מקבלן
טומאה וריקן רע און שאשרין עליהם דחייטין שמא מותר שריקן רע און מותר שעליהם כפולן
ינא מן האורה ואכלה גם כן אדרו לסכך זה משום שפנימים שאדם מוטא חבלתו על הסוכה
לנש ולא לשם אורה ואיך כך נמלך עליה לשם אורה כמותה פסולה משום שנא תעשה ודרטי
לא מן העשוי בפסול כען זה טל כעשה אפי' לכל לא לתעב הילכך אדרו לסכך זמלה נזרה
און זא גמון שמפמ זה אדרו לא הוצרכו לאור אלא זמלה סדך לנש ואין זה בפסול
מזה קמ הילכך כל זמן שאין זה קמ שרי ואם קמ יונתין מגזע אפי' אפי' קנה
וקדון בדמיה השז אפי' זכר את חבלת זון שעקרן אפי' ואם אגר עממן קנה אדר ויש זון
שמהם זה הויא חבלה וכן חבלה שאין קושרי אונתה אלא למוכר ה זמון ומיד כשיקנה
הקנה יתרה חנה חבלה ואין דריך נענע ואם סיכך זמלה והתרה כשרה זון שאין
אורה לא משום נזרה כדפרטי שיתחבל חבלה שמעלה לנש ונמלך עליה לסיכוך שפסולה מן
התורה כענין יצחק דקר קוטא שאינה פתרת זבתה לא זריכה נענע ויש אומרי שאף
זאת פתרת זבתה ומסתברא שזריכה נענע וכן אדרו לסכך נענע שראו ל אפי' הפכן
על דין שאין זון אדרבה מפפ שדומין לתקרת הבית וחייטין שמא יטבת תקרת לשם
אורה ואם אין זון אדרבה כשרין אפי' קן משופן שדומין לכלים ובר זכר המעתי מקטן
ומיג זמם חבלם אלא לסכך זון כל משום דלמא אפי' לסכך זון נקטערה כענן שאין
עשמים יכולין לחד זה ואפי' אם מסוכבת כבלתה וירא שמא ייש זכך זא ששרו
קעלן ותפיק חמתה

ואפי' חז' לא חסיד להבשיר האוכה בכרך אם לא שפא טון שיש בן כל מרובה שהשמש עמוד
 באמונת השמים רק בשמוטה לנדרין אז האמה מרובה קריסן ביה שפר כלבה מרובה מואמה
 וכן דעת מר"י קמס היוצאין לאחורי מסוכה כעין אל אחורי דופן האמונת עליון קמס מן הכרך
 ויש בן הכשר סוכה ונלתי מרובה מאמתן וג' דפסת בשרת מעת שהדופן האמונת לא טעיה
 בשביל אל שכל עקר הסוכה סחיא לתמס ינומו וכן הקמס הסליון מן הכרך לנד הרביע
 הפרוק ודופן אחר עוסך עמוק פשר מעת שפאה דופן אל הנדרין יתר על זורי ע"כ דהוא לן
 לנוימר מרי גלה דעתו שרונה לעשות כל הסוכה בדפסת מרובה ודופן אחר שפוסך עם הקמ
 אל הכרך חיס מן הסוכה אם כפס עצמו עמוד ועומם סחין אל דופן אחר שאם דדופן
 הצפוסך אפי' הט בשרת בככה בשעדין סקן פפול לכך בן ואין בן לואין מיהם ל' עוקוס
 א ויהי ען כל שער ושער כמולח השער ונתן סס סכך פשר פפול סחי חישאר לעומם שימולח
 כל האויר מוסכך פשר ועומם הפסול מרובה יחלל אם העדיף סכך פשר מועש על הפסול
 אם היה הפסול בתי שתי ונתן כשר ערבו אפי' פשר סחו מרמול כל האויר מוסכך פשר
 עת המקורם בנהרים סחין עליהם מעזיבה וכל להבשיר ולשם סוכה די בזה שיפק פת שיביר
 כל המסמרים לשם עשיית סוכה או שיטול מוסין כל שט פשרים א ויהי סכך פשר צפוק וכו' וכלה
 בשרת אפי' הצפרים רחבים ל' והרם צפוק בתי וכלבד אל יהא בן ל' ולפיכך יחלל אפי'

סוכה סחין לה גג שישויה כמין כריף כוז
 פפולה ואם הגביה מן הקרקע טפח כוז
 קיפה כשרה אפי' הוא

אויר דאשטן ליה כלאו הוא סתם בזקיפה או אם הרחיק מן הבית אפי' ארזות טפח סוכה
 כנגחתי הוא אויר וכעין אל אחר שעלה בתי י טפחי יש בה לרבע ז טפחים עלו סהוא שיער
 פשר סוכה או בשרה כולה **תרכה** סכך פפול שאל באמונת כל טפחי חבל פחות
 מל בשרת ומוותר לשן תחתו

אמונת בשרת דאמרי דופן עקומה אפי' אין הדופן געה לאי טפחים והגג נפיה ממאס הרבה
 שאמרו אין הדופן בלא עלה עד למעלה ואז נאמ' דופן עקומה קילכך עת שנתפת באמונת
 וסכך צמקוס הפחת וצאר מן התקרה סכך בן סכך פשר לבותלים פחות מל אמונת בשרת
 ומויהו אין ישמם תחתו כל זמן יש על טפחי ואם נשאר ל' אמונת פפולה והיו פפולה גדולה
 שיש בה יותר על הכרך הפסול ז טפחים על ז חבל פפולה קטנה סחין בה לא ז על ז בן באמונת
 בן מן הנד בג' טפחי פפולה בפסול מוג' פשר ויש' תחתו ומצטרף להטל הסוכה לכשיער ואויר
 בן בגדולה בן בקטנה טוין רבן באמונת בן מן הנד בג' טפחי פפולה וכפחו מוג' בשרת ומצטרף
 למטל האב לכשיער חבל אין יש' תחתו וכפ' שהאויר מהלך בכל אורך הסוכה והא דאויר
 פפול בג' וכך פפול כל מייס פפול סחין לה אל ג' דפנו מתחי דומה באמונת ומהלך על פס
 כל הסוכה עד נד הפרוק דהשת מפסיק האויר וסכך הפסול בן סכך פשר לבשר ול' פשר
 מכלבד אל שט דפסת חבל פשר

גמקין וטפחים או אפי' אין בהם לא ז ומסקנו ומעמידם בפסח מנ' סמוך לארץ ופסח ואפי' הגב
גמק מדע וכלבד סיקח מכונן כנגדן ואפי' איס מכונן ממש רק סקוח בתוך ג כנגדן פשרת
ואם אינה גמקה לא וטפחים אפי' אין בדופן אלמ' ד נכ מסקוין פשרת שמעמידה באמצע
ואמרי' לטר למעלה ולמטה ואכזריתם היו הדפסות גמקים מן הארץ גטפחי' פסולה העשית
סוכת טן הקולות והאיננות דפסות לה פשרת ואפי' סיקסור ענפי' האילן אלמ' יעדס הדוח סכל
מאינה סקינה יכולה לעמוד בדוח מטייה אינה מאינה וכג'הר פרץ על כן אין ככו לעשות כל
המאינות מיריעת של פשתן כלל קמס אעפ' שקוסרן בשוכ' זימטן דמיצקי ולאו מדעתיה
והנה לנה מאינה סקינה יכולה לעמוד בפסח דוח מטייה והרונה לעשות פסחין טוב שיא' וג
במאינות ק' כ' גמק' מנ' ועשי' מאינה אפי' מדעל' קיים סיקסור סס בהמה לדופן ויכול לעשו
מאכזר דופן לפוכה להכשירה ואפי' ב'ט' וכלבד אלמ' ידע' אונת סקועמור שבכל מאינה קועמור
סס אל' ב'מ' אפי' סס הוא יודע שפ' ד'א' י' יש מדקדקי' בשעשי' דופן מק' להעמידן דרך
גדילהן כד'א'רי' ג' ל' ב'א'ין יונ' ס' אל' דרך גדילהן ואין צריך טון סקדפסות פשרי' מכ' כ'
דבר' קסומך סוכת ככרע' קמט' ססומך קסכך על כרע' קמט' והכרעס קן קן קמאינות
אכל' סס ישע' וטפחי' מן קמט' עד קסכך פשרת ואם לאו פסולה סמך קסכך על קעמודי
והכרע' קן קן לדפ' אפי' סס ע' וטפחי' מן קמט' עד לסכך פשרת

ת"כ

סככה כראוי שג' דתנן סוכה סלנה מרונה מאמתה פשרת ודיקוין ר' ז' ר'
בחדדי' פסולה ודוק' בשאי' למעלה סחז' ודאי' למט' מאמתה מרונה מנלנה לפי ס' קמרי'
מיתפשטת כד'יקוקה' אכל' סס קן סוין' למטה פשרת סחז' ודאי' למעלה סכל' מרונה ובעל' קעמור
כתב' בשפך סס למעלה סוין' פשרת סחז' ודאי' למטה סלנה מרונה מאמתה לפי סקחמ' מועטת
למטה ואם למטה סחז' אז למעלה מאמתה מרונה ופסולה ואם ברוב מאמתה סלנה מ' ונכ' סס
מסקחי' ופ'יעש' מאמתה מרונה מאמתה מרונה כעטן בשכר' קי'א' קממה והכל' סכל' קסוכה
יד' קלנה מרונה מאמתה מסהו' א' פשר' ונדי' אלמ' יעשה כסויה עב' מאד כדי סיקו' סכוכ' ו'
וה' סס קמ' מיתוכה אכל' כד'עבד' אפי' מעשה כמין ס'ת' פשר' ור'ת' לפסק ססס פשאק
כ'ה' מאד מאד סחז' קמט' יכול' לטר' כ' פסולה אע' ד'נה מוכשירי' מעשה כמין ס'ת' קייס
דוק' סחז' כוכ' סס וקמ' כדאי' מיתוכה אכל' בשאי' יכול' לקמסיר' עתכ' פסולה י' אפי' ל' ס'
ואם קמ' אל' קב'א' דבריו בפסקת' קיה' כסויה דק' מאד שי' כ'ה' אונ' קר'כ' אל' סחז' ג'
פפחי' כמקום א'א' וכן קב'א' מרונה מאמתה פשרת קיה' קנה שלם וקנה יורד' אס' אין
ד' גמ' מסכרו' ג' פפחי' א' אפי' גמ' מסכרו' ג' פפחי' ויש' בכל' קנה ר' זעלה' ר' ק'ט' סס
זרה' ופ'ר' אפי' מאמתה מרונה מנלנה סמפ' סה'א'א' גמ' מאכזר' וקממה כ'א' ל' מן
ד'ין אפי' קס' פשרת אכל' ק' י' ש'א' כתב' ודאי' אס' מאמתה מרונה מנלנה פסולה אל' מיידי'
ל'ה' מרונה וקס' א' מסתבר' אל' איפשר' להשיר' סוכה סממתה מרונה מנלנה סקרי'
קמס' סחז' כעמ' ג' קסוכ' כ'ת'ס

על פני כולה כזה
מהאמצע והלך
ועי שיעור הכשיר סוכה כשרה ופרטי ושרה כלה סוכה אפי
ה' והר ישעה פני שאינה כשרה לא עד האמצע ואם הרחם א'
הבנים לדעת רש"י זל בנה האמצע מן הגד כזה
פחות מול אמות כשרה על האמצע דוק אומם
אם יש מן האמצע עד כותל הב
לכו פסולה ואם בנה האמצע
באמצע אם יש ממנה לכל צד לכותל פחות מול אמות כשרה על האמצע אפי אם געה יותר
מז' רל"ח כר"י בן גמתי שפאל באמצע געה' אע"פ שהיא בתוך ארבע לכותל ואם יש בנה לכותל
ארבע אמות פסולה אפי האמצע געה' ולא אמרינן עד' אסיק מחיצתה להשייר על גבה
ולא נמוכה משיערה דהתן ושאינה געה' וטפחים פסולה' היתה געה ממשרה והוצן יורדין
לתוך עשרה אפי אם אמתן מרובה מכלתן פסולה' אבל אם המיין יור' דין לתוך' אופן פסולין'
היתה נמוכה מעשרה וחקק זה להשלמה לעשרה ויש בחקק שיעור הכשר סוכה אם רצין בן
החקק לכותל שלשה טפחים כשרה בתוך חקק יש בטהם שלשה פסולה'

תר"כז ולא קטנה משיעורה וכמה שיעורה וטפחים על ז' ו' עטן גדל אין לה

שיעור א"ל יעשה גדולה כמו שירצה יש זה על ז' ונתן זה בגדים
לכותה וממטעין אורה משיעורה פסולה ואם היא עמלה ויש זה לרבע ז' על ז' כשרה ואם היא
גדולה ויושב המון לפתחה ואין ממנו בתוכה לא ראשו ורום ושלחו אורה לה פסק רב אפי שלח
יבא וכן כהב זה לכות גדולה' אבל הרין באת והר ישעה' והר זר היא הלי פסקו שיצא ולזה
הסכים א"ל הרמב"ם **תר"כח סוכה** כשרה אע"פ שלח טעמית לשם משרה
סוכה קילכך סוכה
גכ"ך רק"ש פ' סוכה ג"ס נשים
בהמה כותיים רועים קייסין עורגים סומרי סדוית כשרה ובלבד שתהא עשויה כהלכה פ'
שתהא עשויה לצל להגן ממשש ושדך ולא לנמשות בעלמא ורת פירש בהלכה שלח רבקה

מעשה כמין בית וזהו לשטת שפאל בשאין הגשמים יכולין לרד לתוכה' האוקק בגדים שאטל
העמרים שלמה לעשות ב' חל' להיותה סוכה פסולה שהרי לא נתן סם הגדים לשם סוכה ונמצא
בשאוקק ומוציא את העמרים טעמית מאצתה ודר סימן תעשה ולא מן העשוי' אבל אם מתחלה
בשנתן סם הגדים התחיל טפח במשך ז' על ז' כשרה דשון' שהתחיל ללפח בשיעור הכשר
סוכה סם סכך עליו וכשאוקק מלמטה למעלה עד שמגביה החל לעבה' אין זה עשיית הסכך
אלא תיקון הדפסת וברפסת' לא אמרי' תעשה ולא מן העשוי והיו בסוכה שאינה געה' וחקק
זה להשלמה ל' וכתב א"ל העזרי' אם הגדים גדול' ולא התחיל אלא טפח במשך ז' וסוכה חקק זה
הרבה ועשה זה סוכה גדולה אינה כשרה כולה על ידי משך ז' שהתחיל תחלה ולא דייטמן ליה כפשו
היוצא מן הסוכה דהא לא ממשכה חד דופן בהדיה' ואם חקק מב' צדדין ל' אמוז יותר על הז' חף
הז' פסולה דסכך פסול פוסל מן הגד בל' אמות **תר"כט** אמה ישנה טעמית מקורם
לפני יום כשרה ובלבד שיחדש בה דבר עשה
טפח סכך אם הוא במקו' א' ואם הקדו על פני כלה סכך אפי בכל דהו ואם עשה לשם סכך אפי מתחיל

והפילמן הדופן שמהדר ומהלך עד הדופן שכנגדו אם נשאר מן הכשר לנד הדופן האמצעי
גדי הכשר סוכה כשרה דהא אית לה ג' דפנות ונד שמועבר הפתח אם צמחה אויר ג' פסול אבל
זו סכך פסול מפסיק צמחה ונשאר אצל הפתח הכשר סוכה אם יש מסכך הכשר שלנד הפתח
נד הדופן האמצעי פחות מל' אמות הכל כשר. הנה הפתח סקרונו לדופן שהרי יש לו ג' דפנות
והנה הקיטען עליה דופן עקומה שאם רואין דופן האמצעי שלא הוא אצל סכך הכשר הקיטען
והוא ל' ספסל הפתח שנה מן שאם רואין הדופן האמצעי שלא הוא אצל הכשר הקיטען הרי
שנשאר הפתח בל' דופן דברי דאמרי רואין ממנו מקומו הנשאר ומכשיר גם נד הפתח
ודוקא שיש לסוכה ג' דפנות שלמות אבל אם עשה כ' דפנות עדיין גדולות וצמחה אצלן צמחה אם
ז' ספסלים פסולה דהשת' אם נחמו רואין אף לכשר הקיטען אם שם דפנות אצל הכשר דהשת'
מיהא ק' י' לזאת הסוכה ג' דפנות ואם האויר והפסול אף מהלכין על פתח כל הסוכה אם צמחה
יש אויר ג' על ג' אף סכך פסול על ג' אם יש מומא עד הדופן האמצעי הכשר סוכה ר' ז' כל כשר
צין מיה שכנגדו צין מיה שכנגד הפתח אפי' מיה שכנגד האויר והפסול צין שהכל מאוחד לשיעור
הכשר סוכה והרי הוא כהיוצא מן הסוכה דמדון כסוכה ופתח האויר והפסול לנד פסול וצמחה
אין כרי הכשר סוכה מומא על הדופן האמצעי מצטרפין זה עם זה לשיעור הכשר סוכה וצמחה
האויר וסכך הפסול פסול צין שהכשר סוכה מתחבר יחד מן הצדדין סכך פסול פחות מל'
ואויר אצל פחות מל' צין מצטרפין לפסול הילכך אם אויר ג' צמחה א' אצל מיעוטו נכרך
כ' כל כשר והרי כסוכה גדולה אבל נקטנה שאין בה אלא ז' על ז' אם יש צין שמהם ג' ספסלים
מצטרפין לפסול ואם יש סכך פסול כ' ספסלים ושם סכך פסול כ' ספסלים ואויר פחות מל' מפתח
צמחה כ' ספסלים הרמא ז' יש להסתפק אם שם הפסול מצטרפין לפסול הסוכה מיה אמריין צין
דאויר מפסיק צמחה אף מצטרפין אף דילמא צין דאין צמחה ג' מצטרפין ומיהו אם אין בפסולן

ל' ואויר פחות מל' מפסיק צמחה ודאי אין האויר משלמו ל' שכל שיהא קשור בפתח נאמנית
לנד כלל אמר לנד להקמיר " **תָּרְכוּ שְׁלָא** תביה ג' ספסלים יותר משיעורה
דתין סוכה שהיא ג' ספסלים מ' ספסלים פסולה צין אם היא
גדולה אף קטנה ל' שכל אם המיטת מועטת לסכך ל' שכל אופן מועטת אבל עד כ' כשרה
אף כל סוכה למעלה מל' צין שאין צמחה אלא כ' היתה ג' ספסלים יותר מ' והוא יורדין למטה
עד כ' אם צמחה מרובה מקמתן כשרה ואם אף פסולה ואם תלה בה דברים נאים כ' נאמנית
וממשיין אלא אפי' עד עשרים איש מיעוט להכשירה ואם עתן בה כריס וכתית למטה
אלה אפי' צמחה ס' אף הוי מיעוט צין שאין דרך לצמח אבל אם מיעטה צמחה אפי' אף צמחה
בשרוש אף שאין יורעין שאין עתה לפתח כגון שאין צריך ל' אף מיעוטו בעפר אפי' סתם
שאין אף יורעין אם צמחה אף אף הוי מיעוט אבל תבין סתם ועתה כ' פתח כגון
סידוע שצריך ל' איש מיעוט אף אף כן צמחה בפירוט לפותח ס' כל שבעת מימים אפי'
אין צריך לצמח לפותח ס' לשלם היתה ג' ספסלים וצמחה צמחה כנגד דופן האמצעי

כתב מותר לשתות מים ולאכול פירות חוץ לסוכה
 תבא עליו ברכה וא"א זלבת בראש א"ס תמוצא למו דפרי צפר וגבינה בעו סוכה קייא דוק מו
 סקובע עליהם אבל מו סאוכלם דרך עראי ודאי אין צריכין סוכה ושתיתין צמוי עראי קי"א ומו
 טון שאין דרך לקטע עליהם אפי' הקובע שעדית עליהם לא חשיב קבע דלא עדיף מאצל
 עראי דפת שאינה צריכה סוכה אצל תבשיל קטעווי מה מוטין הקובע עליו חשיב קבע צריך
 סוכה מוכרין על הסוכה בכל פעם שאע"פ שדרך עליה צום הרשון אורזין ומכרין עליה על
 כן כתב הגאונים שצריך לדרך בכל פעם ופעם סוכה צה ואפי' הסוכה צמורה אכרו לברו
 צריך לבר בכל פעם ופעם ור"ת פ"ז מון ששקר קבעת שאדם עושה צורך הסוכה הוא האכלה
 מכל על האכלה ופטר כל שאר דברי אפי' חשיב שהיא חמורה מהאכלה שארי אוכלין עראי
 און לא ואין ישמן עראי און לא אפי' הם מון שהאכלה שיקר פטר השאר אין קצבה לשערו של
 סוכה לא אם ירצה יאכל ואם לא ירצה לא יאכל שאין המצוה לא שיאכל ולא שיאכל חוץ לסוכה
 און מליל י"ט הראשון שהיא סוכה לאכול בה ואף אם ירדו גשמים לא יעצרו הגשם ומיהו משאכל
 בה כזית רגל יצא אע"ג שיעור אכלה בסוכה הוא כצנה שאם ללראשון סמוך סוכה טעם ואפי'
 לא בעי למיכל לא כזית אלא לאוכלו סוכה לה הילכך יוצא מ צמוי ידי סוכה סוכה קיה אוכל וירדו
 גשמים אם ירדו כל כך שיתקלקל התבשיל שכתמו יכול לצאת וצפר המצות כתמסירדו טענת
 לתוך הסוכה שאם ירדו תוך המקפה יתקלקל יכול לצאת ר"ל מון סירדו שיעור כדי שיתקלקל
 ואפי' אין לתבשיל שיתקלקל יכול לצאת ואין משמע כן מלראש אפי' כדי שתפרא המקפה לא
 משתפרק משמע שתפרא ממש פסקו הגשמים קודם שצמר שעדית אין צריך לחזור וכן קיה
 ישן וירדו גשמים ויצא אין צרי' לחזור עד שיעור משנתו אחר טעלה עמוד השאר אבל אם טעור
 משנתו בלילה או טעלה עמוד השאר קודם שיעור אין צריך לחזור **ת"ר"ל ג נשים**

ועבדים וקטנים פטורין מן הסוכה טומטום ואכרונותאם קייצין
 מספק וקאן שאין צריך לאמו דקייא כבן שסוכן אייב מדרבנן כדי לחכמו קולא אפי' אין מ
 סוכה כגון שאם בראשו או בעצמו הוא ומשמטין פטורין מצטער מקמת ר"ז רוח או ריקרע
 הוא פטור מן מלאכול מן מלשן ומשמטין קייצים ודוק שכל ע קבער במקרה אחר שעשה סם
 הסוכה אבל אין לעשות סוכה לכתלה במקום הרים או הרום ועל מצטער אפי' וצריקה שאין
 כל אדם יכול למור מצטער אפי' לפטר לא בדבר שדרך בע אדם לצטער מ' קולת דרמס צום
 פטורין מן הסוכה צום וקייצים בלילה והקולתם בלילה פטורין בלילה וקייצים צום והעסקים
 צמעה או קולת בדרך מצמ כגון לקבל פט רבו או ללמוד תורה ולפדיון שבויים וכונן בזא
 פטורים מן צום מן בלילה וכגון שאם קיה צריך לחזור אחריה בלילה יתבטל גם צום מן צמעת
 אבל אם קולך צום דרך מצמ ויכול לחזור אחר סוכה בלילה בעמון אלא יתבטל ממצות צריך
 לאור אחריה אבל קייב צמעה ואתן כתב ק"ל בלילה שאם פטור כל קו הוא וטומטום וכל
 בע המצוה וא"א הראש זלבת דשומטין לא מקרי עסקין צמעה וקייצין בכל המצות חוץ מן

השנה בשנה בלא חדוש יוצר כל אדם שיש לו שני סוכות זו לפנים מזו ועשה קדרותו בפטמית
ומוכרם בפטמית יוצר כל אדם שיש לו שני סוכות שיש לו שני סוכות שיש לו שני סוכות
לשם מצות סוכה והקטנה יוצר כל אדם שיש לו שני סוכות שיש לו שני סוכות
סוכה קודם האוכל לעשותה בתוך האוכל אם היה לו סוכה
בתוך האוכל יוצר כל אדם שיש לו שני סוכות שיש לו שני סוכות
ופרשי זולתו משבת סוכה גזולה לא שגזול סוכה עשויה בראש השנה או בראש העגלה
שאלו תקף בחברו והוציאו מסוכתו קיימא לן קרקע אינה בגזולה ואוגזול עצים וסיכך בהן אין
לעצור אלא דמיו עצים אפי' לא שנה בהם שום דבר ויוצא בהם כדי עבד ובעל העשור כתב

ת"ל

שם גזול עצים וסיכך בהן ואין רוצה ליתן דמיהן הויא צמי גזולה
כל זמן שהסוכה קיימת אסורין מן התורה כפלה אסורין מדרכין
בעדה קיימה אין אסור מן התורה אלא צמיה שצריך להכשר סוכה והשאר אין אסור אלא
מדרכין ונדפסות אין בהן שום אסור אבל הרמבם כתב שם ענין הדפסות אסורין ולא נהירא
למאן זיל קיי סוכה אסורין כחלפה ואם התנה עליהן שאמר איש ערל מהן כל זמן השמש מותר
אין לא עלהין שום אסור אבל בענין סוכה לא מהת תנאה שעל כן אן ערל מומה כל זמן
השמשנות משום סתרת אהל ודוקא שמתנה בזה הלשון אבל אומר את מתנה עליהם לאוכלן
כשיפלו אין כלום אבל אם אומר את מתנה עליהם לכלם אימתי שארצה מהת שם בן השמשנות
בכלל ולפי תרוץ האחר של התוספות לא מהת תנאה אפי' בקיים לא לאחר שיפלו וכן יראה
מדברי רבנו שכתב עשורי סוכה שפלו בשבת אסורין כחלפה ואסורין לא לטולן במקומן כפלו
בט אסורין כחלפה ומותרין לטולן במקומן כפלו כחלפה ואסורין לא לטולן במקומן כפלו
להקזיזן במקומן אבל אם התנה עליהן בשעת שתלה אותה ואמר שארצה אטול מהן מותר

ת"ל בשיבתה

ע"כ הרי שאלו כהן היתה עתה לא אחר שפלו ואיך מוצן מה שאין לעטן אטולן במקומן כן
שבת לטול ואם הראש זולתו בשונה דמהת בהן תנאה אפי' בערב קיימין אלא כלל תנאי
אסורין אפי' לאחר שפלו
ועשה כלל ביתו ע"י
שארם דר בתוך ביתו שמוכרם בה כלו הנאים וקובע בה עקר דירתו ואוכל וסוטה וישן ומטייל
בה ולמוד בה דבר שאין צריך עון שאין אונס שיטרידוהו אלא דבר שצריך עון יכול ללמוד
אין לסוכה כתב הרם במוזל המתפלל רצה מתפלל בסוכה רצה מתפלל און לסוכה אין מותר
כלל האכלה בסוכה אחר האכלה מפת שצמאין אבל כלל השתייה מותרין ובר אפי' בשעה
שהוא דולק והוא צריך לו אין להטחו בסוכה קטנה אבל בגדולה מותרין אוכלן אכלת ערמי און
לסוכה ואין ישמם אפי' צמא ערמי און לסוכה וכמה אכלת ערמי עד כצנה מפת וצנה בכלל
והרמז מדרש סוכה היא מקמיר אפי' בפרי אלא לאוכלם און לסוכה וזה פירוש אלהים אומר
דפרי לא צריכ סוכה אבל שאר דברים כמין פשר ונצנה ומוצא בהן צרימין והרם במוזל כרוב

לפי שכתב הרמבם
בסוכה פ"ג הל' כ"ג
אם התנה על סוכה
שלא יאכל בה
אין אסורין
למאן זיל קיי
סוכה אסורין
כחלפה ואם
התנה עליהן
שאמר איש
ערל מהן כל
זמן השמש
מותרין
אין לא עלהין
שום אסור
אבל בענין
סוכה לא מהת
תנאה שעל
כן אן ערל
מומה כל זמן
השמשנות
משום סתרת
אהל ודוקא
שמתנה בזה
הלשון אבל
אומר את
מתנה עליהם
לכלם אימתי
שארצה מהת
שם בן השמש
נות כלל ולפי
תרוץ האחר
של התוספות
לא מהת תנאה
אפי' בקיים
לא לאחר שיפלו
וכן יראה
מדברי רבנו
שכתב עשורי
סוכה שפלו
בשבת אסורין
כחלפה ואסורין
לא לטולן
במקומן כפלו
בט אסורין
כחלפה ומותרין
לטולן במקומן
כפלו כחלפה
ואסורין לא לטולן
במקומן כפלו
להקזיזן במקומן
אבל אם התנה
עליהן בשעת
שתלה אותה
ואמר שארצה
אטול מהן מותר

היו עמרי אונת ופי קורי ופון שפמרי אונת חין מופסיקיס - ס לא כדרך שאמרו בק"ש צאמצע
מפרק שאל צאלם אצו אור רע ומשיצאלם לאדם נכבד שיתן לו שלום וכן הפרקיס - שאל צאלם
אדם נכבד ומשיצאלם לכל אדם ואם פסק צאמצע גשקה חפז כדי לגמור את כל חין צרי לחזור
לראש לא ממקום שפסק ויתמא באל ומגלח חפי י קורין ומיתר גמין וסדר קריאתו כהצת
למעלה בלכות ראי' **תרלז הלכות לולב** ולקחתם
לפני ביום הראשון פרי עץ הדד

כפות המרים ועסק עץ עסית וערב נאלונו ודרשו קול פרי עץ הדד זה אתרוג כפות המרים
זה לולב ועסק עץ עסית זה הדס וערב נאל זה ערבה והכפ מפרי אונת על סדר קמוסע
דרך קלול צביונא מין הדק יוצא כל עץ א' כחז ולחך שגדל מעט כפתא מעט וכלימה שמוסיף
לגדל כפתחין עליו יותר ואם שקה צולין עד שכתתא ונפרדו עליו כשר חפז אם לא יאגדא אכל
אם שקה צולין עד שכתתא הרבה ונתקשה וכפסק כעץ פסול ואם כפרע עליו פסול ופרשי זכ
שתלשו בעקדם מין הסדרה והתעסית מפרשי אונת על כפלת העלן שכל אחד כפול וגם אחד
ופמו שטם ואם כפרץ שחלק בנגע רוב אורך כל עלה ועלה ברוב עלן שכל עלה פסול דרך קלולב
שלאחר שיוצא עלה א' מיד כשיער שט אכזעית עלה אחר וכן הרבה זה על זה עד שמתכסה
כל בהרבה עלן זה על זה וכל אחד כפול ואם אינם כפולין אן שכל עליו כפולין מצדו הא' ונד הכ
ערום בלא עלן אן שאין לו הרבה עלן זה על זה לא מכל כד יוצא עלה אחר למטה סמוך לשקרו
ועלה עד ראשו אן חפי היה לו עלן הרבה לא שאינם מוכוסין זה על זה כגון שלא יצא עלה הכ
עד שכלה כל אורך העלה שלמטה ממא פסול לולב שיצא שדרתו אן רוב עליו פסול והראבד
הכשיר צבשו רוב עליו ובלבד שתהא התומת העלונה להא ולא כהירא לאח הראשון ושיער
היצאות פ' התעסית שהיא כפרך כצטרן והראבד פ' משיכלה בל מראה ירקות שס וילבס

פמו וכן שקר נקסם ראשו פסול פ' הראבד שנקטם מהעלן שבראשו עד שאקרא מעט מן
הסדרה ובעל העשור כהכל שנקטמו קצת מהעלן העלונים לא שנקטמו ז' עלן העלונים
פ' עד הסדרה ולא כגע בשדרה ואם הראשון פ' דברוב קטימת העלן העלונים מיפסי
נפרק ראשו כשר ואי ענד כהמנה פ' כל שיש שט ראשם כזה פסול ופרשי ז' שתחלת
בריות היה כך שיש לו צ' שדרות מחצית עליו לבאן ומחציתם לבאן ולשון נפרק חין
משמ' כן דא' היה לו למ' לולב שגדל סדוק ש' הכ דא' לולב דא' נפרק בראש קוצא לא מייירי שפסק
צאמצע עד שפסק נחלקה התומת פסול ופרשי שט עלן העלונים שסס הסדרה כלל נחלקה
זה מוצא ונפרק הסדרה עד העלן שלמטה מהם הומונים מפרשין ז' עלן העלונים שדרכן
ליות מחוברים נפרדו זה מזה ברובן עד שנראים כצ' דא' פ' על כל עלה לולב שהם כפולין
ונבן אחד ואם נפרדו פתחם זה מזה ועדיין מחוברים בגבן פ' אכל אם נחלקו בגבן רוב כל
עלה ועלה ברוב כל העלן שכלל בפסול וכן כתב הרם צ' וראבד ז' יטל כמין שט קור
שדרתו שנתכוון ונצמת אן שנקום אמצעית לפמו אן לנדדין פסול אכל עקום לאחרי

התפלה ותפילין ויהי חטף שפסוק מכל המצות חייב בסוכה שאיפשר לו לשמוק בסוכה וסומרי
אשר ביום פטוריו ביום וקיימך בלילה והשומרין בלילה פטורין בלילה וקיימם ביום וסומרי גפית
ופרדסין פטורין בן ביום בן בלילה שאם היה קובע סוכתו עם לשמור לו במקוץ או יבצע לו ממקום
אחר הלא הסומר כרי של תעמיה שיכול לשמור על ממקוץ או קייב לעשות סוכה במקוץ שסומר

העושה

סוכה לעצמו אין כדי לבדך אע"ג גרסי צירוש העשה סוכה לעצמו מכל
אקבו לעשות סוכה עשה לאכרו מכל על עשיית סוכה סוכה אגמי דידין
דקאמי שאין כדי לבד על עשייתה אבל שהקיים היה ראוי לבדך דתמא העשה סוכה לעצמו
מבדך שהקיים בכנס לשבנה מבדך אקבו לשב סוכה אלא דמסדרין לא אכסא וזמן שעל
הכוס פטור גם של סוכה **תר"ל סדר** קיום ערצת ככנסין לבה וקורין
שמוע בברכותיה וקורתי

וקדושת היום באמצע אלה בחרתו ויתן לך אלהים במהרה מועדים לשמחה קצם וזמנם
לשון אלהים אגה סוכות הזה את ים מקרח קדש הזה זמן שמחתו באהבה מקר קדש וקשיא
וקדש ואם הוא שבת מוצר גם של שבת את יום המנוח הזה את יום אגה סוכות הזה וקורם ב"ד
מקדש הסבת וישראל והזמנים ואומא ויכולו וברכת מנגן אסת בדברו וקורם בשל שבת לבד ומקדש
ש"כ פטורין לכתום בשלום ואוכלים ושותים בסוכה **תר"ל סדר** קדושת יין
וקדושת היום בסוכה ואכזמן לפע שהזמן אזור על קדושת היום

ועל מצות סוכה והלם צמא כהכ שריר לקדש מעצמו כדי שיבדך קודם עשיית המצוה וכתב
אחרת אלא זל אכל דבריו היה לו לקדש קודם שיכנס לשבנה שמיד בכמת הוא עשה המצוה לא סוף
שמעת הסוכה היא החלה והטיוול אף קם מכל לאחר שיכמת קרי שטר קודם לעשייתן שהמצוה
נמשכת זמן האכלה וכל זמן שיושב בתוכה ועל שוכות השם פי תעכע כמון ויש בהם

פקדו וכן בחר צמא זמן חטף שמסכסכם להכרי לבד בן שאין לה קבע לא בשינה בסעודה
ויש קדושת היום וסעודה לפטו סודרו על הכוס וכל מאיר מרוטסערה היה מבדך על סוכה
קודם ברכת המוציא אף בחול משום דתמ ככנס לשבנה מבדך הילכך ראוי שתקדום ברכה זו
לברכת המוציא אחר הישיבה ואף הראש זל בתי העולם לא נמצא כן רמל כל קעם שאין מבדכ
על הסוכה אם ככנס לאיוול ואינה לא בשעת אכלה הילכך ראוי לבד תחלה ברכת המוציא קודם

תר"ל שחרית

משימין לבה ומסדרין בברכותיה וקורין הזמירות כמון
כמו בערבית ומקויר ש"ה תפלה ואחר קורת התפלה סולן קולב ומברטן עלנו על נטילת הלל
ושאקיים ועמרי קהל וכן בכל ימי הקב"ל יום אשכנז בפת עצמו סוף שאלה בקר צמיתו
מיום שלפטו ומברטן אקבו לעמוד את קהל בן צמר בן יחיד וכל מאיר מרוטסערה לא היה
מכל לעמוד לא לקרות יקף בשעמרי אנת לפי שאם יבד לעמוד ויאסר אפי אנת א הוי ברכה
לפלה ואף הראש זל היה אומא שאין להושת לעמוד מאז כמון לקרות כדאמרינן נב"ק ונתקין

ת"ל פריעץ

קדר דרשן און מדר באלא משנה לשנה ומייס אחרונא
 הווינע פסול ושיער הינשות פון קל' און בשתכל
 אלקה של ואיס מוצא שום אלק ב' אלקה לפרי כמורה לנשר קאי שכל זמן שאין אלק יוצא אלק
 און מרואק קסטן און מסקיותה אכל אלקר שינש אלק יוצא אלק אלק שאבריקה של קשא לפי שמי
 איפשר לשוקטן און לתכונ אכל מון סקב שאין ס' אסרון פשר יכול לעבד ס' מאש און קוש
 ואס יש ס' אלק ירמא במוט נקב אסר כל שאין פסול אפי' אין מקב מושל אכל אס אים אסר
 כלס כל זמן שאין מקב באיך פשר ומשבת מקב באיך אכל אסרון כמן שתפני יתד על
 ומקב בעטן אלק איסר כלס וקמו שאין מקב מושל אכל אס אים און באיך אפי' אים
 מושל פסול אפי' אים אסר ואס מקב עד קדרי קודע אפי' ארשטן עתכונ אסר במוט
 לפסול אפי' בפחות מכאיסר ור' פ' דאפי' נקב אים אסרון אים פסול אלק באיך און מושל
 וכן פ' אל ישעיה ואין אראס זלבה כסדר א קראטונה אחרונא שמואל כל שרונ בעמס
 וקלפתה היענה קיימת וקדרי קודע קיימי בפמס מבעש ואלא איפשיטא ודעת רבא פס אלק
 ויש מקמירי וקס מסתכל מון דאפי' דאורייתא אים ואס נסדק כלע יוראסו לשוש אפי' אים אים
 אסר כלס פסול אכל אס נשאר ס' שור למעלה ולמטה אפי' כל שאין פשר נקלף ממס קלפתה
 דקא בעטן אלק אסר משרונ כלס מאלק תלמודא סן כלע למקצת ופרשי בכל פשר עוקצת
 פסול לפי זה קוא פסול אסרונ לנשרו אים נקלף מקצת יקלף אסר ויכשר ור' פ' איפכא
 כלע פסול אפי' אן נשתא מראיו מקצת פשר ואפי' אס אן נשתיר ס' אלק פסול ומיבא פ' קל' און
 סמקו קלף קוא ממראס מון אחרונא אכל אס קוא משונה ממראס אחרונא אס אים אים
 אסר נפול ברומ ואס קוא נשמש און בג מקומות פסול אפי' במישטן ואס אים באסמו אפי' כל
 אקוא פסול כדן קוזית נשלה פסמות וקוא אפרק שבראסו לפי אל יתקב כל יקר פסול אכל פסול
 עקת פשר בכל עטן ולפי קל' קלוי נשלה פסמות פשר בכל עטן ונשלה עקת אס מסלמה סאון
 למאן אכל פשר ואס מסל משרונ ומכר מקומן אקוא אסר פסול ור' פ' אכל נשמה וכן כתב
 ר' י' וקלס במוט וכתב אלא קל' אס זלכן נמימסן לפסול בשותאס ודוקא כסמיה לע פיסמת ופסול
 אכל יש אחרונא אלק אים נשאר ממס כל שאין פשר עלה ס' קוזית וקוא אכעסטי אס
 ממש סמקומן מכר במישטן אקוא נשלה מן אחרונא אים אים אים פסול אלק ברומ
 ואס קוא נשמש און בג מקומן אפי' במישטן פסול וכתב קל' אן נשלה אפי' אס אים אים
 במישטן אלק אחרונא פסול אכל אלק כדן דוקא אפי' אסר דפזר אסמוי ברומ אפי' אס
 אסר ברורות קוא מישטן אכל במישטן כמן סכלס מנד אים אלק אחרונא פשר ולזה אסר אים
 קראס ז' ואס קוא מקצת על מקצת במקום אים כתב אפי' אל וקוא אפי' אים אים אים
 איפשר לעמש במוט פרון בשמד אכל אלק כדן כתב כל הפסול ברומן מקצת על מקצת ופי
 פסול אפי' אפשר לעמש דבעטן רוב אקא לשמש ומקומן וקל' דקיא ממקום אים

ואם הוא כפוף בראשו פסול לדון בשדרתו כשעמם אכלו עליו כפופין בראשו כמו שדרך
 להיות בהרבה לענין כשר **וענין** ענין עשרה דרסו חזן אעפ"י מביא את עצמו ומייסדו
 והיה דמיו עמית דקיימי תלמי תלמי במדא קינא פי שיוצאים נעלן סמוכין זה
 לזה בשעל אחד שאין אחד נמוך מאחרו ואם יצאו הרבה בקן אחד ונשרומהם עד ששארנו
 גבן אחד כשר אפי' שרנו רובם כעין שהיו זושרו מקול ונשארנו קינא קינא תלמי תלמי בקינא
 כשישאר אורך הקדס ונשרנו רוב העלן פסול כהם קבוצים שצריך שיחיה בכל שישאר אורך
 הקדס עמית ואם לאו פסול ובעל העמוד כתב אפי' אין שם אלא פנים אחד ג' כד קינא כשר וכן
 כתב הרם במוזל ואם הראש זל הכרית בדברי הרמב"ם למופת בענין כל השיעור עמית ולעכונא
 פרום ואפי' אין העמית בראשו יצאו עליו פסול אכלו כמון כשר ושישאר קינא לרי זל עד
 שיחיה כדרך כשפירן והרמב"ם פי אפי' אם נפרטין כשפירן אם עדיין ירוקי אם כשר שאם נשרנו
 אותם זמנים יום אנוני יום יאזרו לכמו שהיו זמנים וזמנים וזמנים יבנים אם בשילוב פמו
 סמוכין אם ישרו אותם זמנים לא יאזרו לכמו שהיו ואם יצאו רוב עליו ונשארנו ש' ג' כד פלגן לה
 כשר והוא שישרו להי בראשו ימ' סג' בדין של העמית ישר בכל יד בראשו ג' עלן כד קינא
 ואם הראש זל פי אפי' אם מהג' שכתב קינא יצאו שם ולפי שאר בקן רק א' לפי כשר והוא שישר
 בראש הרב פי ש' ג' הפלגן של הקינא א' יוצא מכאן ואחד יוצא מכאן ומג' מורכב על שמהם והוא
 הקראת ראש ופ' תלוי הקדור ולכך צריך שישר אותם והרמב"ם כהם אם יבנה כלו ונשארנו
 ש' ג' בדין כמון פסול שאין מוצל מידי יצא אלא הקדור ולפי שהיה להם הראש זל רבון דכמו
 כשר לה' אם יצא כלו ונשארנו בדין כמון כשר נקטם בראשו כשר אפי' אם לא עלה ע' תמרה
 הילכך אם יצא בראשו כשר דלא גרע מנקטם היו עכ"פ מרוכז מעליו אם קס ירוקות כשר
 שהם ממוראיו ואם הם אדומות לא שאורות פסול ואין ממשעין אותם בראשם מיעטין כשר

ת"לח ערבי נחל

דרסו חזן שלה בוסך כנפול זה סימנה קנה
 שלה אדום ועלה שלה מוסך ופיה חלק גמרי
 זכר פשה פשה חיה קנה שלה לבן ועלה שלה עגל ופיה חיה חלק חוק כשעמיותה קולכו
 נבאן וישלן סע שקבין כוסר אכל יסמין ערבה שקנה שלה אדום ועלה שלה מוסך ופיה חיה
 חלק לבמרי לא אדומה למבל שפמיותה עקומות וסוות לבד אחד והיא כשרה ואם יצאו
 נשרנו רוב עליה או סקטם ראשו פסול אכלו במוסה או נשרנו מיעט עליה כשרה וכתב בעל
 העמוד מאתבד אפי' לא נשתיר לא עליה א' כשר ולאומרם בענין הקדס ומלשו א' הראש
 זל יראה דכשפן שישר רוב והגדלם על הקדס פי שלם על המים כשרה ורוב המפרטי פירסו
 שלכתלה כרי לאור אחד הגדלם על המים לא שברי עבד יצא חף בגדלה על הקדס ואם הראש
 זל כשר שלכתלה יוצא שלה הררי וכן יראה מדברי הרם במוזל שכתב ערס נפלה האמורים
 ייה אין כל דבר הגדלם הגבל כשר לא מין ידוע מקרא ערס נפלה רוב מין זה גדל על הגבל
 זירה גדל כמדתה יא פ' הרים כשר

מי וכוון שאין חובה לאונדו אפי' אנדו צמין אחר שפיר דמיו ומשום אצצה נמיו נכח אעפ' שהקשר
מפסיק בין ידו לעלב רכון שהיא לנאותו אים אונזן וכן מין צמיו אים אונזן לפי אס נשאר מעל
הלגב און מעל הקדם ונשאר עתך האצדה בעמין שמופסיק בין מין לחברו מין לחוס ורשי ז' פ'
אונדו רמין צריך אנד ממי לכתחלה חובה לאונדו משום זה אי ואקו תהנחה לפטו צמעת ואס
לח אנדו מאתמוול און שהותר אפרו ב' אי איפשר לאנדו בקשר צמור אס אונדו באצדה אליה
שכורך האצדה סבב ותקצר רמשי האצדה בעתה בלח קאירא ויטול האצדה בדרו הימנית
ויהו רמשיהן למעלה ועקריהן למטה והאצדה בדרו השמאלית ואף אס הוא אטר יד ומיו יטול
האצדה בשמאל כל אדם שהיא ימין של וביטול לעב בדרו יבד נאי אמה אקס על גבולת לעב
נשקיים קודם שיטול האצדה כרי סיבר קודם לעשיית המטה של ויטול אר בעתן קודם סיבר
צמצא שכבר יצא קודם לעשייתה שצון שהגבהים יצא און יהפוך לעלב און האצדה עד סיברך
ונמצא שלח יצא כיון שלח נטע דרך גדלתו מי נמיו יכוין שלח לצאת עד סיברך והרמזים ז' כתב
סיברך קודם שיטול בדרו ואים כד אה לרי ויא סון שלח כעט עד יין וגם מטה לתפשו בדרו אעפ'
שאים מעכב קריסן ביה שפיר קודם לעשייתן וטוב לעשות באחד מן הדרכים שכתבת ונח
יברך שהקיים בשעת עשייתן ולקיימה על ידי דבר אחר שנוה לקיימה הילכך אפי' עסקה בית
יד ויתן ע' הלגב וטעם שפיר דמיו אפי' כל הלגב און מידו ובלבד שיהא דרך כעד אכל אים אים
דרך כבוד כגון שיהא בכלי ונשלח למ יצא ויטענע בשעה שמוברך וכן יטענע בשעת קריאת
ההלל צמודו לוי בכל פעם שמקזירין אותה קהל וכן צמח יא קושיעה נח אהכלל צמח יא
הצלקה נח וכן יטענע צמודו שבסוף המזמור והטעם הוא שמואלך ידו מוכנה להלל אה
ויטענע שם ג' פעמים בהולכה וג' פעמים בהוצאה ומצאק איו ועשה כן ג' פעמים ואחר כך
מטה ידו לצד צפון ועשה כן ג' וכן לצד דרום ג' ומעלה ידו לצד מעלה ועשה כן ג' ומורידה
לצד מטה ועשה כן ג' שהיא סך הכל ששה ושלשים פעמים ובעל העשור כתב וטעם הוא
דרבב ואוליכ' ביה לקולח ואין צריך לכל רוח ג' בהולכה וג' בהוצאה אלא בין ההולכה וההוצאה
ימיו ג' לכל רוח וכתב עוד וימנה אצות מוולך ומצא ומעלה ומוריד בלבד מוולך למי של
הרוחות הם של והמואל בשתים הוא מוול כל והמוולך לצפון ולדרום דעת אצות הוא ואח
הראש ז' כתב והעולם לא נהג כן אלא מוולכן לז' הרוחות ומנהג בשר הוא הקדמה יד ומינע
מלהודות למי של רוחות העולם הם של ומנהג אחר הוא אצות והראשון שהקניג כן היה כראש
ל שהמוולך ומצא לז' רוחות כראש בשת וערב כן מנהג הקנים לעשות צדיקים כן והכל הוא
ואדרבה במוולך ומצא לשית הרוחות ואחר כך מעלה ומוריד יס' שש קשות עב כתב
בעל העשור הולכה והוצאה הוא הטעם ואין צריך טעם דרמ ועלן וכן כתב רב החיי ג' און
שאין צרי טעם אדרה ושלח שלח אמרו אלא כדרך שאמ' בהנחה מוולך ומצא מעלה ומוריד
ואל ל המיטן מעכבן זה אצדה שאם אסר ל אחר מהם לא יברך על הנמצאים בדרו אכל

לשפת ער הפשטות למעלה פסל קוזית וכל שימי מראות בכל שהיא וכתב אל אבד זל דר זק
יבש פסל שם בכל שמות ואם עלתהם קוזית בעמך שפסל או שהיא מסמר אה בשקול שם חזר
למראה האתר וגבשר וזכו פסול האור להכשרו כפל עליו מים בתלש ונתפח או מר ויהא יותר
מהפסל שישם קצת ריק רעליו שהיא כשש במוקין או מבוסל או מסמר פסול ואם הוא שאור
או לבן מוקים אחר פסל ברוע בשפס או בגמקומה דים כחזיר ל עפסל אפי צמישטו והא
דשאור פסול דרוק בארעת הקרקקים מאד מארז כוש שהיא שימי להם אבל קמוטם לכוש ורעל
צאתרועם שאורים אשר להם ודוק שאור קצת מארז כוש אשר בארעת הקרועת לכוש אבד
שאור שגדל בארז אחרת פסול שאין דרכו לגדל שם קעמל ככדור פסול גדל בדפוס ועשאו
מערב אחרת שאין מערת האתרונ פסול אבל אם עשאו מערת האתרונ אפי עשאו דפי דפי
קאי מערת ושאר קתום שגדל שם דעקים זה בזה אשר וצפד המערת פסל קתום קירוק
שדומה לעשב השם פסול אבל אם הוא ירוק וכשמשקי אותה קוזר למרא אחרונ בשר שישר
אחרונ קטן פחות מכמה פסול אבל אם הוא כצמח אפי הוא עפר שעדיין לא נעמר פריו אשר
וגדול אפי אם הוא גדול הרבה שגדל לאוהו בשית ידיו אשר **תרם כל** ארבע

המיון פסול בגזול שן לפי יאוש שן לאחד יאוש ופשול ופש
האדרת גארה של ישראל אבל אם שלמי לכהלה לא יטול ואם שן יצא מיום הראשון ואילך דלא
בעמך להם וכל הפסול כמו הפסול ברשון כך פסול כל הימים קוז משאול שמונה מיום
ראשון ואילך וכן אחר מותר מיום ראשון ואילך הילכ שקבאו שטקסו עכברים מותר מיום
ראשון ואילך אם ישארם כשיער ובהג פכל אם נקסו עכברים כל הימים משום דמאם
אלגד שקבש וכן כתב רבננו ואם הראשון לא חלק ואפי לכהלה מותר לחבל ממא
רק שיאיר אומם שיער כדי לצאתם ולרדן קאי יום שם כמו יום ראשון אבל כל שאר הפסול
פסול כל הימים והלוי גאת כהכל הפסול חיון פסולן אם ברשון אבל משם ואילך לא
שן גזול ולא שן שאר פסולן כלם כשרו וכן כתב בעל העטור והר ישעיה ואם הראשון זלכתם
כשרא הראשונה וכל הפסולן מאמת מום אם הוא שעת הדק שאין אשר כשרין ויכול לברך
עלם והראשון כתב שלם יברך עליהם אם יאחז בדנו שלם תשתכח תורת לולב ולא נהירא
לאם הראשון והלוי כמזל הכשיר לולב יש שעת הדק ולא שאר מיון ולא נהירא דמאזי שן

תרם שיעור הדם

וערצם שם ספחים וקצ שקם עשרה
ושדרה שלולב לבד מעלן דשולן
למעלה מהארה צריך שיהא יוצא למעלה מן הקדש טתח אפר שחת ואם ירצה יוסף עלהם
כמו שירצם שאין להם שיעור למעלה **תרם מצות** ארבעת המיזן שיטול
כל אחד ואחד מישראל לולב אחד לשם
ערת שלמות שלם
דין אפי שלשתן קטומי כראשיהם והלם כמזל הכשיר גם בערצם קטומה ולא נהירא ויעש
ים וקערצם וקולב אמה אחרת אע"ג דקיימא לן לולב אין צריך אגד מעתה לחגרת משום

צבתינו אחד משאר הימים דלכך צום הראשון שהוא מן התורה אין אדם יוצא בליל של
אברו לא אכר יתכן על צמתנה ומורה דדרסימן ולקחתם לכם צום הראשון מאלכם ומיבא אס
עמל על צמתנה על מנת שיחזירונו לאחד כך הויא מותנה ובלבד שיתנו על צמתנה ומורה על
מנת להחזיר אבל אם אמר לי יחא שלך עד שתצטע ויחאכ תחזיקו לי לא יצא וצריך שיחזירונו
לאחד כך לקיים תנאן אבל אם לא החזירונו לאחד כך לא קיים תנאן ואז צמתנה צמנה
למחר על לא יצא ואפי' נחש מידו בעטן שאינו יכול להחזירו ורובם להחזיר לו דמיון לא יצא ואפי'
נתנו לו סתם ולא פירש על מנת שיהחזירו לו בפתחו דענת שיחזירונו לו כיון שצריך מנה לצאת
ע ואם לא החזירונו לא יצא ומיבא אפי' לא החזירונו לא אחד ואחד ואחד ואחד ואחד ואחד
לבעלים יצא ויאם שאין צריך להחזירונו לא אחד כפל תנאן שאומר לי הרי הוא לך צמתנה על מנת
שתחזיקו לי ואם לא תחזיקו לי לא תהיה מותנה שם לא כפל התנאי הוי תנאן דהיינו האומר
צאל ומעשה דהיינו המותנה קיים ויצא ע אפי' אס לא החזירו אכל לפי מה שכתבת דאפי'
צבתו צרי להחזירונו כשם המותנה ולא כפל ומשעם זה דבעין מאלכם לא לקמ חיוב על צמ
לקטן בוביא קמא דקטן מקנא קמ אקווי לא מיקמ וצומא שאין אחד יכול לצאת ע אחד
שמענו צדו אפי' אס שותפן שיטלם אחרונם צמתנית אס יכול אחד מהם אכלו ואין אברו
גדקפד עליו יוצא ע דהא צדו שלו ואם אלו לא יצא שאין האותפן יכולן לצאת צמתנו המשותף
עד שיתנו אברו אלקו צמתנה ומה שאהגן במקום שאין האחרונם מטיי אכל הקהל קוטן אחרונ
צמתנית ויוצאין ע פירשנו כיון שקצוהו לצאת ע מוסתמוס הוי כאלו פרשו אכל הקהל מתעם
אלקם לכל מי שאלו לצאת ע על מנת שיחזיקו להם עק דבעין אפי' אין יכולן לצאת ע
השונה לרצונם צמון זלמקום שאין אחרונם עלוב צמתנית ועבן מוקהל מכל אחד ואחד וקוטן
ואם און של צדו צמתנה ומהל ומכרך עליו ומהל לוקטם ומכרבתן עליו ואז מוטע בל קאר
מאברו עד שמכרבתן עליו כל הקהל יצאו ידי אונתן און לא ומאי צדדי צמאר ימות האב מימם
עם והלמה יצאו ידי אונתן צמות עלוב אכל צום הרצון צריך כל אחד ללב סכן ראוי שתעשו
להיות קוטן הלוב לאחד מן הצמר אן שיקא ממונוט אן שיתא דמי לזון צמתנה והוא יקצו
עצמו וכש הראשון יתנא צמתנה לאחד מן הזקטם וכל אחד יתנא להברו צמתנה עד שיצא
לדי כלם ונצטכנו ונצפת סמנן כרשש **ואר שגמרו** מהל אומר קדיש
אלם ומוציאין סע כפרים צמאר קורין סור יצו שש אונעו
צפר סת אמור אלהב קטם ובטע קורא המופטיר קר צפית המוסטין וצמוסה עשר יום לארש
השבע ומפסיר בזכריה הצה יום צל לא ומאזר האפרים ואמז קדיש ומתפלל הצמר כלם
מוקף דאשוסת וצמארנות וקדושת היום צממע אנה צמרת מפת אמיא את מוסקי יום
אן אככות הזה וכו צמאר וצמוסה עשר יום לארש הזמנ וצמאר צמתנה ואומר קדיש
ואר כך אמר אשענא ויש שאין אמז קדיש קרם אשענא ואמנן להקיף התנה פעם אחד
כל יום ומעלן את על התנה צמקיטן אנה וצום השבע מקיטן אנה זפטעוים צר

ישל כנן אפ"ל לא שולן בחד לא שולן זה אחר זה יבא בלבד שיהו כלם לפטו וישול הלואה תחלה
אחר לך אחר מהמיטין לא יקח מין אחר במקומו ולא יפחות מהן ולא יוסיף עליהן מין אחר אפ"ל
אם לא יאגדט עמהם אם יאחזו בדו עמהם לשם מעתה לולב כיבא כל תוסף אבל מאותה ד'
המיטין יכול להוסיף עליהם ובהרם שוטה שאין עשת נלקחו ע הגזומים אם הוא מין הרם ויכול
להוסיף אותה אם לאו בתב צ"ג הרם שוטה אפ"ל כדרי אפ"ל אחרית פסול ור"ב שרונאי בתב
אם יכול לעשותו כלי עשת מעתה מן המונבך ואם אינו מונבך לא ג"הרם עטרה מונבך אנות
הרם שוטה וספיר דמיו וכן בתבאן הרמ"ז ול בתב רב עמדם נהג במקומם לא שכלו צמות בת
מכמה דורות שלא לפחות מהם כעמדם כמותן לולב ויש מוסיפין עד שבעים כמותן הפרים

ת"מ מצות לולב

ביום ולא בלילה וכל היום כשר לפי שיש לולב ולולב לא
ישל שחרית יטלן ערבית וממזריזין מקדימין
למעתה ויטלן אנות בברך שמעתה מעלת השחר ושקרא מעתה בשעת הקול ואם צריך לולב
לדר ואין יכול להמיתן מטעם מיד קודם שילך ובלבד שיעלה עמוד השחר וקורא הקול בלילה
לולב מעשה בחשי ירושלים שהיה יוצא מבית וילבם בדו היה קורא שמע ומתפלל ולולב בדו
אפ"ל שאסור לחזו בדו שית ויתפלגן בשעת תפלה שמוא יתבטל מכוונתו שאם הכח סוף שהיה
דבר מצה לא חיישי שמוא יתבטל מכוונתו קורא בערה ואשא כפנו מפיא על גב קרקע לבקר
אולם ולבאם אכלים לולב בדו נכנס לבית המדרש מסגרו בד כן או בד עבדו ואסור לחכול
קודם שיטלן שכח ואכל קודם שישל וקורא על שולמא יפסיק עום קראשון שהיא מן התורה
ואפ"ל אם יש שהות עום לטעם אחר שיאכל ומיוס ראשון ואילך אם יש שהות עום לא יפסיק ואם
לא יפסיק ת"מ אחרון של מעשה מותר להריק ע שעקרנו לחלה ומזה
לכד הוקצה ולא מלהריק והמריק ע בתב הרם שמא שחין ע

ת"מ אחרון

לכד בדרך שיהו ריח טוב בערות דשקרנו לאו להריק עבד ואפ"ל העזרי בתב שישל לולב הרם
של מעשה אסור להריק ע שעקרנו איש לא להריק ומזה הוקצה ת"מ
אשה מיד בנה או מיד בעלה הלולב ומאזירו למים ב"ט ותוסף
ובלבד שלא תחלף המים ובחול המועד מעה להחלפם כדי שיאחר לא והדור
גוי שהביא לולב לישראל ב"ט מאוזן לתבאם בתב הרם שמטין בר אברהם

ת"מ

מקבלה
עלנו אם צרי

שמותר לטעם שלא אסרו קבמים דבר שהובא מאוזן לתבאם לא לאותה שאובא בשביל
ואפ"ל הוא מותר לטעם ולא אסרוהו לא בשביל ובהנחה ומעתה לא ליהאית מיד ת"מ
קנה אחרונא שרמזי לצאתה ע ומצא הרב נחה ממש מעה להוסיף עוד שלש
ברמזי הרמזין כדי להחלפם בעה נחה ת"מ קטן היודע לפעם הלולב אבן
צריך לקחת לולב כדי לחכול בשעת
התורה לולב מטל במקדש כל ז' ואוזן למקדש ריק יום קראשון וקבמים
היו שהיה מטל בכל מקום כל שבעה הימים אבל בשבת איש מטל לא שכל אם קל יום קראשון

ת"מ קטן

ת"מ מן

ויש מהגן שלם לשב צה בלל שמייט ובוים השמיט יושבין צה ואיז מונב" **ובבקר**
 משכמיין לבת הכנסת ומתפללים יוצר כמו ערבית ומדין קהל
 ומוצאין שש ספרים וקורין צמד קמטק צפדר רחא בפרשת כל הכבוד ואם הוא שבת קורין
 שבעה ומתחילין עשר תעשר ויש שמתחילין לעשר עשר תעשר לפי שהיא זמן אפיפה ומתנות
 עמים ומפטייר קורא בשש ובוים השמיט עזרת עד סוף סידרא ומפטייר צמלחם ויהי בכלת
 שלמה ומקורין הספרים למוקומן ואומר ש"קדיש ומכריז רב למושיע משיב רוח מוריד
 ק"ש ואין עובדין כדמופירש למעלה בהפלת קול **תר"ם** בלל פיש מתפללן כמו
 בלל אלפס ומקדישין ואומר זמן ולמחר מתפללן כמו צום אלפסו ומוצאין
 שלשה ספרים וקורין צמד פרשת וזאת הברכה ומפטייר קורא בשש כמו אהמול ומפטייר
 צמלחם ויעמוד שלמה לפי י"א וצרוסלמוי יש שמפטיירין ויהי אחרי מות משה עבד י"א והם
 נהינן ושלשה מתחילין בראשית וקורין אותה שמחה תורה לפי שמסיימין ע התורה ורשי
 למוק ציומה ורעלן מיד להתחיל בראשית כדי שלא יהא פרחון פה לשטן לקטרג למור כבד
 סיימו אותה ואיכן רוצין לקרותה ער ומרבים בפונטים כמו אשר בכל אטת ויש מקומות
 שמוצאין כל הספרים ואומר על כל אחד ואחד פנוט כל מקום ומקום כפי מנהג ומהגן
 צאככו שהמקיים והמתחיל אדרין כדעת וקוראין לכל מרשקם ועשין משה ושמוק ויום
 סובליומה של תורה ולמוצאי יום טוב מבדילין בתפלה וכן על הכוס בדרך שמבדילין במוצאי
 שבת לא שאין מוכרחין על הגר ולא על השמיים

תמו הלכות לולגסוכה ואחיל הלכות חמב"

תר"ם הלכות הנ"כ

מאי חמב" דהת"ח ב"ב בבב"ל יומי חמב" תמט"א א"ן ד"ל למספר צהון וד"ל למגד צהון
 תעט"א בשכנכו יומם להיכל סמאן כל שמן שבהיכל גכנצרה יד מלכות צרה שמוצאי
 וצמנס בדיקו ולא מצמו לא סך אחד של שמן שהיה חתום צמותמו של צהון גדול ולא היה ע א"ל
 כדי להדליק יום אחד וכעשה ע נס והדליקו ע שמונה ימים לשנה אחרת קבעש שמונה ימים
 פונבים צהל וצגוד אה למור צמם ה"ל ולמודות למור ע על הנשים צגוד אה אכל מתדין ר"ם
 בעשיית מלמב ומהגן הנשים שלם לעשות מלמב בער שהקנות דולקות ואין להקללן וק"ל
 אם יש מקומות שמתן חיסור בכל יום אין להקללם משום דברים קמוותרים וק"ל י"א
 נבב צמן חיסור אי אהב רשאי להתירן

שלא לחיך ורצתה אמר אפי' טלה אחד בנד אחד

והלכתו כרצתה לא שכתב רב האי זל שמכונעו הדבר טלה אחד בנד אחד ואינה נמלה לא
כפטי עצמה פי' שלא יאמר דבר אחד עמה אבל אם יש לו צדו דבר אחד לחיך ואין אדם יוצא
ידי אונתו בערבה שכלול אפי' אם הגיעה אונתו שם פעמים אחת לאסוף ולגבולתה שם ערבה
ורצתה אמר אדם יוצא ידי אונתו בערבה שכלול אם הגיעה אונתו שם פעמים ופסק
הרם צדו לחיך אדם יוצא זה ואפי' העזרי פסק שיוצא זה ולזה קצתם אפי' הרש"ז

תרגו אחרון

בשבעה אסור שהרי יאקנה לכלהו ואפי' כפסל אסור כל ז' הימים
ונשמיט מותר ולרדן דחית לן הרי יומי נשמיט ספק שבע
אסור אבל בשמיט מותר וכתב ר' פרץ שאם יט' האחרון של אגב באחד בשבת אסור
אף בשמיט אפי' דקיימא לן שמוותר בשמיט היינו בשאר הימים אבל אגב אסור משום הכנה
בזמן דשבת אפי' אין שבת משנה ליה ולא פירא לאפי' הרש"ז זל דלא שייך זה הכנה וכן נקבעו
היתר הפרוש שבעה אחרונים לז' הימים כל א' יוצא ונאכל למחר אבל צומו אסור שהוקצה
לכל אונת היום **תרגו אע"פ** שגור קעדתו צום השבע לא יסתיר אונתו
שמי' יזמן עש' דה אחר כך ניצטרך לאכול זה אבל מוציא הכלים
מומנה מן המזנה ולמעלה ומתקן הבית לכבוד יט' האחרון ואם רוצה לאכול בשמיט צריך
לפתוח זה מקום ד' על ד' לעשות היטרא שאינו יושב בשם מצות סוכה שלא יחא כראי' במוסיף
וזהו דוקא לבט ארץ ישראל שאין צריכין לשבת בשמיט ויום שבעה הוא להם חול הילכך יכולין
לסותרו ולפתוח זה אבל אם שצריכין לשבת בשמיט אין לעשות זה שום היטרא של פסול שהרי
משום ספק שבעה אפי' יושבין זה ואם רוצה לשבת בשמיט אין לעשות זה שום היטרא של פסול שהרי
שהוא יט' ומה יעשה להיכירא אם הוא קטנה שאסור להטא זה הנר ימאס וזהו יש היטרא ואם
היא גדולה שמוותר להטא זה הנר יטא בתוכה כלי המאכל שהם אסורים להטאם בתוכה

תרגו סוכה ונוויה

אסורין גם בשמיט ולרדן גם בשמיט שהוא ספק
שמיט וכתב ר' הרש"ז זל וכדמקלע שבת צמוצא
יט' האחרון של אגב והגון שלא להסתפק מאפי' סוכה עד מוצאי שבת ונראה דשרי

תרגו ליל שמיני ערבית מתפללין

אל ראשונה ואלם אחרונה וקדושת היום באמצע ואומר ויתן לן אלהים בראשית אתיוס
שמיט אבטרת קזה את יום טוב מקרא קדש קזה ומקדש של אבטרת צורה
הכנסת ופטרין לבעה לשלם ואוכלים נאכלים מפני שהוא ספק שבעה ואין מברצין
על ישיבתה שאם כן היינו עושין אונת חול לא שאין יושבין זה מספק ולא שייך לעמוד
בשיבתו זה היאך יעשו חול שכן דרך כמ אדם לפעמים לשבת בצל
סוכה אפי' שלא לשם מצה ומקדשין ואומר זמן וכן למחר יושבים זה

[Handwritten marginal notes in a smaller script, likely a commentary or gloss on the main text.]

לראותן בחדר דילן בחדר מוזן וכתב בעל מתרומות לרד"ק שמדלניקן בפנים אפי
דילן בחדר מוזן סאין הכרח אלמ לבט קצתהם יודעים ששטע קפתיים קן של מיש אחר
סאין לקל דאף לרד"ק איכא אסד טון שמדלניקן בפנים קצת העברים רואין שלם הדלניק
קאד" **תרס"ג מצותה** פוסוק שקיעת הקמה עד כחפ טעה מן הלילה סאין קעם
יש ושנים ורואין בביתן ואיכא פרסומי טעם דילניכך

עבר צריך שיתן זה סמון כזה קשיער ואם עתן ע יותר יכול לבטותם לחסר טעבר זה הזמן וכן יכול
להשתמש לחורק ולחסר זה הזמן עבר עקב מעתה וממ' עדיין זמון כל הלילה ודלם כהר
בזול שכתב שכח און הזיר ולא הדלניק עפ שקיעת הקמה מדלניק עד שתכלה רגלמן השוק עבר
זה הזמן איט מדלניק אכלאס עבר כל הלילה ולא הדלניק לא ידלניק ביום הנקראת דשרנא בשיקור
מוצי מהטיח וכן לא ישלים כלילה של אחריו טכבר עבר זמון וכן כתבהר יצחק כל יקוד
וקתספית ברה לרד"ק אין צריך לרקדק בזמן שכתב חכמים שלם עשהו אלא הם שהיו יודע
בזמן ולחסר זה הזמן אין עברין ושנים אכלאס שמדלניקן בבית ואין הכרח של לבט הבת
להקפיד על הזמן וכתב בספר המעט ומוכל מקום ככון להדלניק בעוד בט דבית נעורים

וכרחא סאף לרד"ק צריך לרקדק בשיער סאטפ שמדלניקן בפנים טון שמדלניקן בפנים קצת
וקאם פתח יש הכרח לעברים ושנים **תרס"ד כל** קסומים וקפולות בשרק
למ טן בחול טן בשבת אף הפסולין לנר של
סאין קשמון נמוך אחר קפולות בשרין להדלם קייסין סמא תכבה ויחזור וידלניקם סאף כגון
אם כבה קודם טעבר זמנה אין צריך לחזור ולהדלניקה ולא קייס' נמוי סמא יטא מפעם סאין
אורן יפה שהרי אסור להשתמש לחורק לא שלם השמים של קדושה כמון לחזור ולא טעם סאין
השמים וחת' השמים ערבי בעלמא כמון לעיין מעשת לחורק אסור וכעל קעשור כתב דוקא
השמים של אלא חלה השמים קדושה של וכן צריך לחזור ונמפם סאין קפולות להשתמש לחורק

נוס' טפן כר קוסקס ישתנו וצורה חיה נושא אורה אורחיה שלם אחר יתן לרבות
של אכבה שמדלניקי אחר עיניו ופתיחיה שלם אחר רד"ק ופתיחיה שלם אחר רד"ק
סידרה להיות סמא אפי קראשון און קין וזמנשים און דוקא קראשון ופתיחיה שלם אחר רד"ק
נרות אכבה אין להפסיק בהם קילא קראשון יקיה שלם אפי כר אכבה סאין ישתמש
ישתמש לחור אורת הכר ואין סאין עליו ס קשמא קוש שמדלניק ס הגרות עבר וחרב מאי
מרוטטברק לא קיה מדלניק כלל אלא חרס אלא בשלמותה ושלם קיה לע לא של א קיה לעיקר
קדשים בכל לילה ובשלא קיה לע קדשים קיה מסיקן בחור דאון באו כמון קדשים דקם איתם
במסכת סופרים אין מדלניקן בנר ישן אין לע לא כר ישן מלבט בחור יפה ופתיחיה שלם אחר רד"ק
שבתלמוד מוזן של ארס דילניכך שלמותה אין צריך קדש ושלם זכופת יא קדש מעתה דיין

במתכת **תוס' מדליקין** מעבר לנר ודוקא בנר
עצמו שיכור להדלניק אר אחר מנחבי

וְיִקְרְאוּ אֶת הַכּוֹכָבִים בְּשֵׁם יְהוָה וְהָיָה אֲמֹרָה קָרָב לְמִיָּד מִרוּטְנֵי הַשָּׁמַיִם הַשְּׂמֵדוֹת
שֶׁמֶרְבִּים בָּהֶם הֵם סְעֻדַת הַרְסוֹת שֶׁלֹּא קִבְעוּ אֶל לֵאלֹהֵי וְלֹא לְמִשְׁתַּחֲוִי וְשִׁמְיָהּ וְיֵאָמֵר מִסְפְּדֵי
בָּהֶם אֵל לִפְנֵי בְּעֵטוֹ וְלִמְעַלְמָה בְּמַלְכוּת רַחֲמֵיךָ אֵל יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בָּהֶם צְדוּקָה קָרִיב

תְּרִסָּב

וְיֵטֵן עִי אִירַע הַגֵּם בְּכָרֹת תִּקְרָא לְמַדְלָק בָּהֶם נִרְוֹת בְּכָל לַיְלָה כְּדִי לְהוֹצִיר הַגֵּם
וְנִרְיָד כָּל אֲדָמָה לְזָהָר בָּהֶם מֵאֲדָר וְיִשְׂרָאֵל עִי הַמִּקְבֵּל מִן הַזְּרָקָה שׁוֹאֵל מִן
מִזְכָּר כְּבוֹדוֹ וְלִקְרָא שִׁמּוֹן לְהַדְלִיק וְהַזְהִיר בָּהֶם יִהְיוּ לֵעֵבֶר תְּלִמְדֵי אֲבֹתָם וְכִמְהָ נִרְוֹת הֵם בְּלַיְלָה
רִאשׁוֹן מְדִלֵק אֲחֵר מִכֶּחָן וְאֵילָךְ מִוִּסְיָף וְהַיּוֹלֵךְ אֲחֵר בְּכָל לַיְלָה עַד שֶׁבָּא חֲרוֹבָה יִהְיוּ שְׂמוֹנָה וְחֹמֶשׁ
אֵם רַבִּים בְּכִי הַבַּיִת לֹא יֵעָשׂוּ יוֹתֵר כִּי שֵׁשׁ לֵעֵת פְּנוֹת עוֹלָם בְּשֶׁבַע שָׁמַיִם כְּעָן מִלְּאֵל רִאשׁוֹן וְאֵילָךְ
וְגַם מִלְּאֵל קְעֻרָה שִׁמּוֹן וְהַקִּיפָה פְּתוּלֵת אֵם כֶּתֶף עוֹלָם כֵּל כָּל פְּתוּלָה עוֹלָם בְּשֶׁבַע לֵךְ אֲחֵר לֹא כֶּתֶף
עוֹלָם כֵּל אֲחֵר לֵךְ אֲחֵר אֵיִשׁ עוֹלָם לֵפֶן שְׂהוּא כְּמִדּוּרָה וְכִתְּבָה בְּעַלְהֶעֱשׂוֹר זֶל מִסְתַּבֵּר אֵם שֶׁלֹּא
קָבָא אֵיִשׁ זֶה מִזֶּה עַד כְּאֲצַבֵּעַ אֲבָלָהִם הַרְקִיקָם זֶה מִזֶּה עַד כְּאֲצַבֵּעַ שְׂמִיָּם כְּעֵשָׂה כְּמִדּוּרָה יֵצֵא
אֲבָרָה לֵי רִאשׁוֹן הַרְקִיקָם אֵין לְהַתֵּר בְּלֹא כְּפִיִּית כֵּל דְּכִמְהָ גִבּוֹרִים לְהַרְקִיקָם זֶה אֵם הַפְּתוּלָה
נִשְׁוֹת וְהַלְהַבְּרוֹל בְּיוֹתֵר מִכְּאֲצַבֵּעַ מִתַּחַבְּרוֹת וְאֵם הֵם דְּקוֹת אֲחֵר בְּפִמְוִרָה מִכְּאֲצַבֵּעַ לְהַם
קִאֵם כְּפִיִּית כֵּל דְּהוּא מִיֵּלֵךְ דְּפִסִּיקָא וְהוֹמַתָּה עַל פְּתָח הַסְּמוּךְ לְרִשׁוֹן הַרְבִּים מִכְּמִזְכָּר אֵם הַבַּיִת
פְּתוּחָ לְרִשׁוֹת הַרְבִּים מִמְּתָה עַל פְּתָחוֹ וְאֵם הַחֲנֵד פְּתוּחָ לְרִשׁוֹת הַרְבִּים מִמְּתָה עַל פְּתָחוֹ
וְאֵם הוּא דֵר בְּעוֹלָמָה שְׂמִיָּן לֵעֵת פְּתוּחָ לְרִשׁוֹת הַרְבִּים מִמְּתָה בְּלֵעָן הַסְּמוּךְ לְרִשׁוֹת הַרְבִּים
וְבִשְׂעֵת הַסְּכָנָה שְׂמִיָּן רִאשׁוֹן לְקִיִּים הַמְּעִיר מִמְּתָה עַל שׁוֹלְמָא וְדִין וְנִרְיָד כִּי אֲחֵר לְהַשְׁתַּמֵּשׁ
לְאִוְרוֹ וְאֵם יֵם מִדּוּרָה אֵין נִרְיָד כִּי אֲחֵר שׁוֹכֵל לְהַשְׁתַּמֵּשׁ לְאִוְרָה מִדּוּרָה וְאֵם הוּא אֲדָמָה קְסוּבָה
שְׂמִיָּן דְּרַכּוֹ לְהַשְׁתַּמֵּשׁ לְאִוְרָה מִדּוּרָה נִרְיָד כִּי אֲחֵר אֲחֵר אֵם יֵם מִדּוּרָה מִמְּתָה לְהַמְּתָה לְמַטָּה
מִמְּעַרְבָה טְפָחִים וְאֵם הַמְּתָה לְמַטָּה מִמְּעַרְבָה יֵצֵא אֲבָרָה הַמְּתָה לְמַטָּה מִכְּמִזְכָּר אֵם אֲחֵר
עַבְדֵי לֹא יֵצֵא דְלֹא שְׂמִיָּה בְּהַשְׁתַּמֵּשׁ לְעַבְדֵי פְּרַסְמוֹתָם וְכִתְּבָה יִשְׂרָאֵל הַלֵּוִי דְּהוּא כְּשִׁמְעָה בְּהוּן
אֲבָל כְּשִׁמְעָה בְּכִי אֲחֵר לְמַטָּה מִכְּמִזְכָּר כְּשִׁמְעָה כְּדִלְמִדִּין גְּבִי סוּכָה אֵם דְּפִמְוִרָה מִמְּעַרְבָה
לְבַךְ אֲחֵר לְמַטָּה מִכְּמִזְכָּר כְּשִׁמְעָה דְּשִׁמְעָה בְּהַשְׁתַּמֵּשׁ וְכִי אֵין הַנְּדָת דְּוִנְהָ רִאשׁוֹן
דְּהַתָּם בְּעֵשֶׂן שְׂשׁוֹט עֵשׂ בְּגַ וְכִן שְׂהַמְּקִיעֵת מִמְּעַרְבָה לְגַב עַל יַדֵּם יִשְׁלֹט עֵשׂ בְּגַ אֲבָל הַכֶּחַ
שְׂזָרִיךְ שִׁשְׁלֹט עֵשׂ בְּכֵר טוֹן שְׂהַגֵּם לְמַטָּה מִמְּעַרְבָה דְּלֹא שְׂמִיָּה בְּהַשְׁתַּמֵּשׁ מִמִּי מִיֵּצֵא
בְּגַ שְׂהַגֵּם עֲדִיין לְמַטָּה מִמִּשְׁכָּן בְּשֶׁבַע לֵךְ שְׂמִיָּה עֲמֵה בְּכֵר טְפָחִים וְהַרְמֵן מִרוּטְנֵי הַשָּׁמַיִם הַקִּירָה
מִדְּקָדָה לְהַמְּתָה לְמַטָּה מִשְׁלָשָׁה טְפָחִים וְלְמַטָּה מִמְּעַרְבָה וְהַמְּתָה לְהַמְּתָה בְּטַפְחָ הַסְּמוּךְ לְפְתָח
מִשְׁכָּן כְּדִי שְׂתִּבֵּחַ מִזְוָה דְּוִמְוִין וְכִי קְטֹבָה מִשְׁמַל וְכִתְּבָה אֵם הַעֲזָרִי שְׂמִיָּן מִזְוָה בְּפְתָח
מִמְּתָה מִיֵּמִין וְכִפְתֵר הַמְּעִיר הַקָּטָן כְּתִבֵּ שְׂמִיָּה מִמְּתָה בְּלִתְעַמְּה יִמְחַס מִקְּטָנָה טַלְכְּמִסְרָה
לְבַד שְׂמִיָּה וְכִתְּבָה בְּכִי מִלְּאֵל כְּדָרוֹס זָכַר לְמִדּוּרָה שְׂהִיֵּת בְּדָרוֹס אֲחֵר שֵׁשׁ לֵה שְׂמִיָּה
יֵעֵ רוֹאֵת גְּרִיךְ לְהַדְלִיק בְּשֵׁת פְּתָחִים שֶׁלֹּא יִסְדּוּקָה הַעֲבָרִים לְאִמֹר בָּהֶם שֶׁלֹּא הַדְּלִיק בְּזֶה
הַיֵּרָבָה כִּי לֹא יִדְלִיק בְּזֶה הַיֵּרָבָה אֵם שְׂמִיָּה מִרוּטָה אֲחֵר שִׁכּוֹלָן

ממנו בלג שמיני עשה לו מדורה ושורש בפני עצמו שקרי הוקנה למעתי וזהם נתערב ממנו
בשמן אחר ואין לו לבטל כתב הר מאיר מרוטנברק שאין להוסיף עליו כדי לבטל ולא די
לעצם שנשרו מן הדק לתוך התור שט שמרבה עליהן עצים מוכתם ומבטלן דשאני הת
שאין נהנה מהן עד אחר בעורם אבל הרב נהנה בשעה שהכר דולק ואסור גם כן לשהות לשנה
הבאה לבר של חמכה דקיישיין שמהו יבא לקחת ממנו כון שזקה אותו לזמן מרובה ואפי' אם
כותבו בכלי מאוס נמוי קיישיין הילכך אין לו תקנה לא שרפה" **תרסט** מי שאין ידו
משנה לקחת בר של חמכה ובר של שבת יקנה של שבת ולא של

של שבת ואין ידו משנה לקחת בר של חמכה ויין לקדוש היום יקנה בר ולא יין" **תריע**
כתב במכור גדולת בר של שבת ובר של חמכה ידלק של חמכה תפלה דמי אדלק
של שבת דרישא איתפר עליה לאדלקי של חמכה דהא קבלה עליה לשבת וקתוספת בתם שאין
הקבלה הלויה בהלכה ויכול להדלק של שבת תפלה ואחר כך של חמכה כל זמן של קבלה לשבת

תערא כלל שבת דריד לתן שום דבר לחזן בין הנרות לפתח בשבת ארוכה לא יכנה
הנרות בשפתם ואע"ל הדלת דבר שאורי הדלת חסור לפתח ולכעול כנגדו

כתב הרמ"מ מרוטנברק בשייית בצרפת רחית את מזורי הר שמואל שלם היה לו מקום חמורי
הדלת לדלק הנרות של חמכה והיה קובע אותם בדלת עצמה חמורי הדלת ונתן הוא טעם לדבר
דכון שהדלת בטלה לגבי בית השיבה כמאמר לקרקע ולא השיב כמטלטל דבר בשפתם ואע"ל
הדלת ואין למר בשפתם או אע"ל מטה השמן או השעה אל הפתח או מר קיקה ממנו ונמצא
מוכב או מבער דהא בר שכל הטבלא מבער את הטבלא והוא אפי' ולא קיישיין לה שמה
השמן לפטו או לחמורו דלם שייך ש האזי טונא מוכב או מבער ואפי' אי שייך דבר שאין
מתכוין מותר ולאו פסיק רישיה הוא עב"ל ולפ מה שפרט ר"י בהקדמה דבר שאורי הדלת
חסור לכעול ולפתח הוא חסור שהיא פירש שהבר תקוע בחמורי הדלת ובפתח ונכעול

מרכיק השמן מן הפתח או מקרבה איה והקיא דבר שכל הטבלא מעמיד בשאין ע שמן
דקיישיין פסיק רישיה אם יש ש שמן" **תערב ירושלמי** במוצאי שבת
אין מביילין בבר של חמכה שאין נהפין

מברטין על הכר עד שיאזיע לחורו" **תערב כל** שמונה ימי חמכה מוזר של
חמכה פי' על הגפס בתפלה ובברכ"ד

מודים ובברכת המזון בברכת הארץ ואם לא אמרו אין מקזירין אותו ור"ת היה חוזר אם
זוכר שלם אמרו קודם שיקר רגלו ואי בר אה לרי' וכן דעת א"א הר"ש ז' ומכל מקום
אם זוכר באותה ברכה כל זמן שלם חוזר השם אפי' בין ברוך אתה לשם חוזר ובמוסף של
שבת וראש חדש שבחמכה צריך להזכר גם כן של חמכה אע"פ שאין מוסף בחמכה יש
מקומות שאין מסוימין בעל הגפס וכשם שפסיתוכו לפ שאין אמר תפלה בחמכה
ויש אומרים מן שערך רבם היא יכולין

וּכְמוֹ יַעֲקֹב וַיִּבֶן שְׂאוֹמֵר בְּעִבְרָה אֶעֱבֹד לֹא יִשָּׂא אֶדְם זָרָמוּ בְּגֹ אֶחָד וְאֶרְבֵּי לֹא מִן
רִבִּים הָיָה שְׂפֵר דְּאִמּוֹ וְצַדִּיק רַב עֲשׂוֹרָה יִסָּב וְאֵל זֶלְלָן הָיָה אֲוִיָּה אֲוִיָּה לֹא הָיָה מִסִּים

תְּרֵעָה כָּל

קִימוֹ אֶמְכַר
רִי וְמוֹקְצֵת

לְהַסֵּב וְנִבְרָה בְּמִים קָהִים וְנִבְרָה הַזֹּאת
זֶה הַלֵּל וְדִין קְרִיאתוֹ כְּתִבְתָּ מִקְצֵת בְּמִלְכּוֹ

תְּרֵעָה וְקוֹרִין

בְּפִרְשֵׁי נֶשֶׁת נֶשֶׁת בְּנִשְׁאִים זֶה בְּכָל יוֹם וְנִמְכָּר
סִי שְׂשֵׁלְמָה מִלְּאֲבֵת מִמְסַכֵּן בְּכָה בְּשֵׁלְמוֹ

וּמִתְחַלֵּץ עֵינָיו בּוֹס כְּלֵית מִטָּה וַיִּשׂ מִקְוֹמוֹת שְׂמִיתֵי לֵצָן בְּכַרְבֵּת כְּהֵמֶם וּמוֹכְרֵי יֶפֶת הָיָה רִי
שֶׁנֶּשֶׂה הֵנֶס עַל יְדֵי כְהֵמֶם וְכֵן הִסְדֵּר בּוֹס הַרְאָשׁוֹן מִתְחַלֵּץ בּוֹס כְּלֵית מִטָּה וְקוֹרִין אֲוִיָּה עֵם
כְּפֵן וְלֹי וַיִּשְׂרָא קוֹרִין וְבוֹס הַרְאָשׁוֹן בּוֹס הַשֵּׁט קוֹרִין וְבוֹס הַשֵּׁט עַד פֶּר אֶחָד בֶּן צָקֵר וְלֹי
עַד בּוֹס הַגִּי וַיִּשְׂרָא לְמוֹד וְקוֹרִין וְבוֹס הַשֵּׁט וְכֵן בְּכָל יוֹם בּוֹס הַשֵּׁמִיִּם מִתְחַלֵּץ בּוֹס הַחֵן וְנִמְכָּרִין
בְּלִקְסֵדֵר הֵם מִקְוֹמוֹת שְׂקוֹרִין עַד פֶּר שֶׁהָרֵשָׁה רִאשׁוֹנָה שֶׁל זְהֻלְתָּךְ כְּדִי לְהַשְׁלִים אֶל אֶמְכָּר בְּכַרְבֵּת
הַכְּרֹת וּמוֹכְרֵי יֶפֶת הָיָה וְנִבְרָה בְּמִלְכּוֹ מוֹצֵאִין זֶה סְפָרִים בָּן קוֹרִין עֵמִיּוֹן אֲוִיָּה וְנִבְרָה שֶׁל
אֶמְכָּר וּמוֹכְרֵי כְּכֹרֵת שֶׁל זְכָרִיָּה רַב וְשִׁמְיוֹ וְנָס אֶל עַשְׂתֵּי עֶשְׂרֵת מִפְּטוֹרִין בְּשֵׁמִיָּה בְּמִלְכּוֹ
בְּכֹרֵת שֶׁל אֶמְכָּר וְנָס אֶל רִיָּה סֵבֶת בְּשֵׁבֶת מוֹצֵאִין זֶה סְפָרִים וְקוֹרִין זֶה בְּעֵמֵס אֲוִיָּה וְנִבְרָה אֶחָד
שֶׁל רִאשׁוֹן אֶדְם שְׂמִיתֵי וְבוֹס הַשֵּׁט וְקוֹרִין וְבוֹס הַשֵּׁט וְנִבְרָה אֶחָד שֶׁל מִפְּטוֹר
בְּשֵׁל אֶמְכָּר וּמוֹכְרֵי קוֹרִין בְּכֹרֵת רִזְכָרִיָּה וְנָס אֶל רִיָּה בְּמִלְכּוֹ מוֹצֵאִין זֶה סְפָרִים וְקוֹרִין בְּכַרְבֵּת
שֶׁל רִיָּה וְנִבְרָה אֶחָד שֶׁל אֶמְכָּר תְּרֵעָה סְדֵר הַפְּרָשׁוֹת וְרִיָּה אֶחָד שֶׁל לְמִיּוֹת בְּשֵׁבֶת

תְּרֵעָה סְדֵר

הַשֵּׁט שֶׁהָיָה מוֹצֵאִין הַשֵּׁט עַד וְעֵשִׂית
קוֹרִין פֶּר שֶׁתְּשִׁקְלֵם שֶׁהָיָה עַד

קוֹרִין פֶּר שֶׁתְּשִׁקְלֵם שֶׁהָיָה עַד

כֹּד נִבְרָה וּמוֹכְרֵי בְּהוֹדַע בֶּן שֶׁנֶּעַשְׂמֶם יְהוֹנָשׁ בְּמִלְכּוֹ וּמוֹצֵאִין זֶה סְפָרִים בָּן קוֹרִין שֶׁשֶּׁר
בְּעֵמֵס אֲוִיָּה וְכֵן קוֹרִין אֶל שֶׁל רִאשׁוֹן אֶדְם וְכֵן קוֹרִין מִפְּטוֹר בְּפִרְשֵׁי שְׂקָלִים וְנִבְרָה שְׂמִיתֵי
מוֹצֵאִין שֶׁעַ סְפָרִים וְקוֹרִין בָּן מוֹצֵאִין אֲוִיָּה וּמוֹכְרֵי קוֹרִין שֶׁשֶּׁ זְכוּר אֶת אֶשֶׁר לְךָ עִמּוֹלָן
עַד סוֹף סִידְרָא וּמוֹכְרֵי קוֹרִין כֵּה אֶמְכָּר אִי נִבְרָה פְּקָדוֹת וְנִבְרָה הַגִּי שֶׁהוּא אֲוִיָּה בְּכַרְבֵּת מִפְּטוֹרִין
וְנִבְרָה לְ שֶׁהוּא כֵּן בְּכַרְבֵּת אֶחָד מוֹצֵאִין שֶׁעַ סְפָרִים בָּן קוֹרִין עֵמִיּוֹן אֲוִיָּה וְנִבְרָה פֶּר שֶׁתְּפִרָה
אֶדְמוֹה וּמוֹכְרֵי צִחְזֻקָא וְזִרְקָתָא עַל כֵּס מִים טְהוֹרִים וְנִבְרָה מִיּוֹשִׁית שֶׁהָיָה תִּשְׁעָה וְעֵשְׂרִים
בְּכַרְבֵּת פֶּר שֶׁתְּשִׁקְלֵם שְׂקוֹרִין הַזֶּה לְבַס רִאשׁוֹן אֶדְם וּמוֹכְרֵי כֵה אֶמְכָּר אִי נִבְרָה אֶחָד
בְּרִאשׁוֹן בְּכַרְבֵּת לְכַרְבֵּת וְנָס אֶל רִיָּה אֶדְם אֶחָד הַמְּוֹךְ לְמִסָּן עַתִּיק יְמֵי הַשֵּׁט וְנִבְרָה עֵרֵב
שֶׁנֶּעַשְׂמֶם מִקְדִּימוֹן לְקָרֹת פֶּר שֶׁתְּשִׁקְלֵם בְּשֵׁבֶת שֶׁל פֶּטְוֹ וּמוֹכְרֵי קוֹרִין בְּשֵׁמִיָּה כְּדִי שֶׁתְּהִיָּה פֶּר שֶׁתְּפִרָה זְכוּר
בְּשֵׁבֶת הַמְּוֹכְרֵי לְפִרְשֵׁי מִלְפָּמָה וְנָס אֶל פֶּרִים בְּעַרְבֵי שֶׁבֶת מִקְדִּימוֹן לְקָרֹת פֶּר שֶׁתְּפִרָה זְכוּר
בְּשֵׁבֶת שֶׁל פֶּטְוֹ וְנָס מִפֶּרֶט הַסְדֵּר לְפִי הַיּוֹמִים שֶׁרִאשׁוֹן לְקָרֹת בְּכַרְבֵּת רִאשׁוֹן אֶדְם
אֶחָד וְנָס אֶל בְּעַם יְמִים שֶׁבֶת וְיוֹם שֶׁעַ וְיוֹם אֶרְבַּעָה וְיוֹם זֶה וְנָס אֶל רִיָּה אֶדְם אֶחָד
בְּשֵׁבֶת אֶחָד הַסְדֵּר כְּמוֹ שֶׁתְּכַתֵּב לְמוֹעֲדָה וְנָס אֶל רִיָּה אֶדְם אֶחָד בּוֹס שֶׁעַ מִקְדִּימוֹן וְקוֹרִין

פֶּר שֶׁתְּשִׁקְלֵם